Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Ponson du Terrail, Pierre Alexis de.; af Ponson du Terrail ; oversat af C. Søegaard.
Titel | Title:	Den Forrykte : Roman : Slutning paa Romanerne "Livet i London" og "I Fængsel"
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn, 1876
Fysiske størrelse | Physical extent:	1-3 i 1 bd. (245, 446, 220 s.).

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Den Forrykte.

Roman

af

Ponson du Terrail.

Slutning paa Romanerne
„Livet i London" og „I Fængsel".

Oversat af C. Søegaard.

Første Deel.

Kjøbenhavn.

Oertingers Bog- og Stentr., Gl. Strand 30.

1876.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Kapitel.

Den underjordiske Hvælving vedblev endnu bestandig at styrte sammen.

Den ene store Steenblok efter den anden løsnede sig fra Loft og Mure og faldt til Jorden med et voldsomt Brag.

Hele Tiden hørte man forfærdelige Drøn og hele Tiden skjælvede Jorden under „Vennernes" Fødder.

Man skulde troe, at Englands Hovedstad blev hjemsøgt af et af de rædselsfulde Jordskjælv, der med kortere eller længere Mellemrum anrette saa forfærdelige Ødelæggelser ovre i den midterste og sydlige Deel af den nye Verden.

Vanda havde kastet sig paa Knæ og bad med foldede Hænder til Gud.

Pauline, der havde slynget begge sine Arme om Polytes Hals, sagde kjærlig til ham:

„I alt Fald have vi da den Trøst, at vi døe sammen!"

Milon brølede af Raseri, knyttede sine store Hænder,

fægtede i Luften med dem og raabte den ene Gang efter den anden:

„De fordømte Feniere! . . . Det Pak er da aabenbart ikke istand til at udrette noget Ordentligt!"

Hvad Marmouset angaaer, da gav han ikke sine Følelser Luft i saadanne vilde Udbrud; men med ubeskrivelig Kjærlighed, med ængstelig Bekymring, stirrede han paa „Mesteren."

Den graa Mand stod rolig og ventede; hans Pande var ikke rynket, og i hans Øine stod der ikke den ringeste Uro eller Ængstelse at læse.

Man skulde have troet, at denne Mand var en Naturforsker, der var ifærd med at anstille Betragtninger over en interessant Begivenhed, til hvilken han ved et reent Tilfælde var bleven Vidne; — man skulde have troet, han følte sig overbeviist om, at en saadan Begivenhed ikke kunde medføre nogen Fare for hans Liv.

Langt om længe begyndte Jordrystelsen at blive mindre stærk.

Ligeledes forstummede de nylig saa forfærdelige Drøn, og Klippeblokkene faldt ikke længer ud af Loft og Mure.

Nu sagde den graa Mand rolig:

„Fremad, mine Venner!"

Hurtig reiste Vanda sig op; hendes Øine funklede af Henrykkelse, og hun udbrød:

„O, min Gud! . . . Vi ere frelste!"

„Mesteren" saae venlig, ja, næsten kjærlig paa hende; imidlertid rystede han paa Hovedet og sagde:

„Nei, endnu ikke! Men det er ikke desto mindre

vor Pligt imod os selv at skynde os med at komme videre."

Rundt omkring i den underjordiske Hvælving laa der store Klippeblokke.

Den graa Mand gik imidlertid i Spidsen med en Hakke i Haanden, og med uforfærdet Energi ryddede han alle de Hindringer afveien, der havde optaarnet sig paa hans Vei.

Hans „Venner", der nu vare blevne nogenlunde beroligede, fulgte efter ham, saa hurtig de kunde.

Saaledes vandrede de omtrent hundrede Skridt fremad.

Pludselig blev den graa Mand staaende.

Han havde faaet Øie paa en Gjenstand, der laa midt i Gangen, og som syntes at være temmelig omfangsrig, og denne Gjenstand fandt han sig foranlediget til at skjænke sin specielle Opmærksomhed.

Det varede imidlertid ikke ret længe, førend han blev enig med sig selv om, at den omtalte, temmelig omfangsrige Gjenstand var en Tønde.

Og hvad kunde der vel være i denne Tønde?

— Heller ikke hvad dette Punkt angik, behøvede „Mesteren" synderlig længe at anstille Gisninger; — han kom snart paa det Rene med sig selv om, at Tønden maatte være fyldt med Krudt.

Hvad der i en væsentlig Grad bidrog til at fjerne enhver Tvivl hos ham i saa Henseende, var den Omstændighed, at der stak en Lunte ud af Spundshullet paa Tønden.

Et andet Spørgsmaal var det imidlertid, hvorledes

det gik til, at denne Tønde laa midt i den underjordiske Gang.

Hvem i Alverden kunde vel have lagt den der?

Skulde denne Tønde ogsaa skrive sig fra Fenierne?

Var det muligt, at ogsaa de havde en Anelse om de underjordiske Hvælvingers Existents?

Disse Spørgsmaal rettede den graa Mand til sig selv, medens han stod og stirrede paa Tønden, og i det første Øieblik syntes det at falde ham noget vanskeligt at besvare dem paa en Maade, der kunde tilfredsstille ham selv.

Marmouset var gaaet hen til den graa Mand.

Ogsaa han stirrede med Forbauselse paa Krudttønden, og det lod til, at han rettede de samme Spørgsmaal til sig selv, hvad denne besynderlige Gjenstand angik, som „Mesteren".

Vanda og de øvrige Tilstedeværende vare blevne staaende i en passende Afstand fra „Mesteren" og dennes Yndlingselev.

Efter længere Tids Forløb udbrød den graa Mand med Bestemthed:

„Det er ligefrem en Umulighed, at det kan være Fenierne, der have lagt denne Tønde herned!"

Marmouset trak paa Skuldrene.

„Hvem i Alverden skulde det da være, Mester?" spurgte han.

Den graa Mand svarede ikke, men gik lige hen til Krudttønden og betragtede den med den største Opmærksomhed og fra alle Sider.

Pludseiig opklaredes hans Ansigt, og det Smiil, der klædte ham saa godt, spillede nu ogsaa paa hans Læber.

I en oprømt Tone udbrød han:

„Nu skal jeg fortælle Eder Noget, Børn! Den Dag, da denne Krudttønde blev lagt herned, var Ingen af os endnu født!"

Marmouset studsede.

„Hvad mener De med det, Mester?" udbrød han.

„Dermed mener jeg kun, at det Krudt, der findes i Tønden der, er tohundrede Aar gammelt," svarede den graa Mand.

„Er det muligt?" udbrød Marmouset i en Tone, der vidnede om, at han ikke ganske kunde fæste Lid til „Mesterens" Udsagn, hvad denne Sag angik.

„Naar Du blot vil gjøre Dig den Ulelighed at tage Tønden noget nærmere i Diesyn, vil Du snart blive overbeviist om, at jeg har Ret," svarede den graa Mand. „Træet er jo aldeles omstukket, og saasnart som man blot rører ved det, smuldrer det hen til Støv!"

„Ja, saaledes forholder det sig virkelig!" sagde Marmouset, efterat han havde overbeviist sig om, at „Mesteren" havde Ret.

„Tag Dig iagt for at røre ved Lunten!" vedblev den graa Mand. „Den er nemlig i den Grad tør, at den sporløst vilde forsvinde, dersom Du rørte ved den!"

Nu tog Polyte Ordet.

Han var et godt Hoved, men havde ikke lært overvættes Meget, og da navnlig ikke gjort synderlig dybtgaaende Studier, hvad kemiske og andre tekniske Æmner

angik. Ikke desto mindre sagde han i en temmelig afgjørende Tone:

„Naa, det Krudt kan da ikke være videre farligt, mine Herrer!"

„Troer Du virkelig?" spurgte den graa Mand.

Og det Smiil, der spillede paa hans Læber, idet han nu saae paa den unge Pariser, satte denne i en vis Forlegenhed, skjøndt hans Kjendskab til „Mesteren" ikke var saa grundigt som de øvrige „Venners".

Polyte var imidlertid en kjæk Fyr, der ikke saa let lod sig slaae af Marken, og han svarede da ogsaa meget rask:

„Ja, det skulde jeg mene! Krudt, der er saa gammelt, maa dog virkelig have tabt en heel Deel af sin Kraft!"

Den graa Mand rystede paa Hovedet.

„Deri tager Du fesl, min Ven," sagde han.

„Tager jeg feil?" spurgte den unge Pariser, der var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse.

„Ja, Du gjør," svarede den graa Mand ganske rolig. „Skjøndt det Krudt, der findes i Tønden *der*, er tohundrede, — ja, maaskee endog *over* tohundrede Aar gammelt, er det dog, eller rettere: netop derfor, ti Gange saa kraftigt, som ganske nyt Krudt vilde være!"

Polyte foer et Par Skridt tilbage og udbrød:

„Fy for Pokker! . . . Saa maa man tage sig iagt for det! . . . Saa gjælder det om at passe paa!"

„Paa *hvad*?" spurgte den graa Mand, paa hvis Læber der endnu bestandig spillede et ubeskrivelig ironisk Smiil.

Den unge Pariser studsede.

„Paa hvad?" gjentog han, idet han trak paa Skuldrene. „Jh, jeg mener naturligviis, man maa passe paa, at end ikke den allermindste Gnist kommer i Berøring med Krudtet!"

„Og hvorfor skulde vi da være saa bange for det?" spurgte „Mesteren", stadig smilende.

Polyte blev med hvert Øieblik mere overrasket.

Den Mand, der blev kaldt „Mesteren", havde jo Ord for at være en ganske overordentlig fornuftig, ja, endog ligefrem en genial Mand, — og dog forekom det den unge Pariser, at denne saakaldte „Mester" — idetmindste hidtil — ikke havde lagt overvættes megen Fornuft, endsige da Genialitet for Dagen. — Den graa Mands Spørgsmaal vare jo saa simple, og hans Bemærkninger saa urimelige, at enhver Skoledreng med største Lethed vilde have kunnet besvare hine og imødegaae disse.

Skjøndt Polyte just ikke i nogen synderlig stærkt fremtrædende Grad led af den Svaghed, som man pleier at betegne med Benævnelsen „Autoritetstro" fandt han sig imidlertid foranlediget til at holde det temmelig skarpe Svar tilbage, der allerede svævede ham paa Tungen.

Endnu i rette Tid indsaae den unge Pariser nemlig, at det dog ikke vilde være ganske passende, om han, der utvivlsomt var det yngste mandlige Medlem af „Mesterens" Vennekreds, netop blev den, som tog Initiativet til Ringeagt, Ulydighed, ja, endog Mytteri imod den Mand, der af alle dem, som havde kjendt ham i længere Tid og derfor dog rimeligviis maatte kjende ham bedre, blev anseet for en endog ualmindelig dygtig, ja, endog for en stor Mand.

Som en Følge deraf lod Polyte sig nøie med, i en endog temmelig spagfærdig Tone, at svare:

„Hm! Det forekommer mig dog virkelig, at det, vi allerede have oplevet, er af den Beskaffenhed, at det bør give os et Vink om, at vi maae være forsigtige!"

Da den graa Mand hørte disse Ord, nikkede han bifaldende til den unge Pariser.

Imidlertid gav han ikke noget direkte Svar paa Polytes seneste Bemærkning, men sagde blot:

„For Øieblikket ville vi lade Krudt være Krudt — og fortsætte vor Vandring."

Og da „Mesteren" havde udtalt disse Ord, greb han paany Hakken, som han et Øieblik havde lagt fra sig, — og gik rask fremad.

Fra nu af gik han hele Tiden ned ad Bakke, og desuden kunde han mærke, at Jordbunden med hvert Øieblik blev mere slibrig.

Disse to Omstændigheder overbeviste ham om, at han og hans Venner mere og mere nærmede sig Themsen.

Pludselig blev den graa Mand imidlertid paany staaende.

„Ja, der have vi det! — Det var nok det, jeg var bange for!" udbrød han.

Et Par Skridt foran ham laa der en Klippeblok, der var faldet tværs over den underjordiske Gang og saaledes spærrede Veien for ham.

„Vi ere altsaa Fanger her!" sagde Vanda, som nu igjen blev i høieste Grad forskrækket.

Denne Gang havde „Mesteren" ikke et beroligende

Ord, ja, end ikke et kjærligt Blik tilovers for den smukke Kvinde.

Hvorledes skulde den graa Mand vel ogsaa have kunnet berolige Andre, naar han maatte sige sig selv, at det sidste Skjær af Haab, der havde viist sig for ham, nu var slukt.

Fremad kunde han og hans Venner ikke komme; Klippeblokken spærrede jo Veien for dem.

At vende om var imidlertid ligesaa umuligt for dem.

Dersom de havde valgt det sidstnævnte Alternativ, vilde de jo desuden have udsat sig for at falde i Hænderne paa Politiet. Det maatte jo nemlig betragtes som hævet over enhver Tvivl, at Gouvernørens Nærmeste snart vilde savne ham og som en Følge deraf snart faae at vide, hvad der var blevet af ham; Sir Robert M . . . vilde saaledes i en Fart blive befriet for sine Baand, han vilde da tage sin Tilflugt til Politiet, og dette vilde naturligviis saa give sig til at undersøge de underjordiske Hvælvinger, om hvis Existents den nulevende Generation hidtil ikke syntes at have havt den fjerneste Anelse.

Efter en kort Pause, som den graa Mand anvendte til at anstille de ovenfor fremhævede Betragtninger, sagde han:

„Nuvel, mine Venner, nu have vi kun Valget imellem at seire eller døe!"

Milon kløede sig bag Øret og sagde derpaa, idet han rystede paa Hovedet:

„Hm! Jeg har Ord for at være stærk — og har

virkelig ogsaa gode Kræfter; — men den Steen der lader jeg dog være med at flytte!"

„Nei, om at flytte den kan der ganske vist ikke være Tale," bemærkede Marmouset nu, „men skulde det ikke være muligt at underminere den?"

Nu var det den graa Mand, der rystede paa Hovedet.

„Hvorledes skulde vi bære os ad med det?" sagde han. „Vi have jo ikke en eneste Stump af det Værktøi, der udfordres til et saadant Foretagende."

„Nei, det er ogsaa sandt!" indrømmede Marmouset, idet han udstødte et dybt Suk.

„Og selv om vi havde det fornødne Værktøi, vilde det dog ikke nytte os meget," vedblev „Mesteren". „Hvorledes skulde vi nemlig kunne grave i Jordbunden her? Den bestaaer jo udelukkende af Steen!"

Skjælvende over hele Legemet sagde Vanda nu:

„Ak! Jeg kan nok indsee, at vi ville finde vor Grav her!"

Den graa Mand trak paa Skuldrene.

„Ja, — umuligt er det ganske sikkert ikke!" svarede han.

Pauline var nu igjen bleven ængstelig, og hendes Ængstelse gav sig Luft paa sædvanlig Maade: — hun slyngede Armene om Polytes Hals og gav sig til at græde.

Skjøndt den unge Pariser ikke rigtig kunde forstaae den graa Mands Bemærkninger eller dele hans Anskuelser, imponerede den saakaldte „Mesters" Roligheb ham dog, og han sagde nu til sin Kone:

„Du skal ikke græde; — Alt er endnu ikke tabt! — See blot, hvor rolig „Mesteren" er!"

Og ganske vist var den graa Mand i dette kritiske Øieblik ligesaa rolig, som om han endnu sad og spillede Skak inde hos Gouvernøren i Newgate.

Efterat han i nogen Tid havde tænkt sig om, sagde han:

„Marmouset og Milon, jeg har Noget at sige Eder, som jeg maa anmode Eder om nøie at lægge Mærke til!"

„Tal, Mester!" sagde Marmouset ærbødig.

„Kunne I ikke høre en besynderlig Lyd, der er en Blanding af Brusen og Drøn?" vedblev den graa Mand.

„Jo, vi maatte da være døve, dersom vi ikke kunde høre den Lyd, Mester!" svarede Milon.

„Godt," sagde den graa Mand. „Det er Themsen, der altsaa ikke kan være ret langt borte."

„Det er den heller ikke," forsikkrede den rige Bygnings-Entreprenør.

„Nu maae I gjøre Hvælvingen her til Gjenstand for en grundig Undersøgelse," vedblev den graa Mand. „Den maa aabenbart i sin Tid være bleven hugget ud i selve Klippen."

„Ja, det kan der da ikke være den ringeste Tvivl om," sagde Marmouset. „Det er jo netop en Blok af denne Klippe, der nu gjør det umuligt for os at komme videre!"

Den graa Mand smilede med overlegen Rolighed.

„Vent lidt!" sagde han. „I have vel Begge en Gang imellem faaet Leilighed til at haandtere Skydevaaben?"

„Ja, jeg for mit Vedkommende har det idetmindste," svarede Marmouset.

„Jeg med!" sagde Milon.

„Meget vel!" vedblev „Mesteren". — „Jeg gaaer nu ud fra to bestemte Forudsætninger, idet jeg lægger mine Planer. Den første af disse Forudsætninger er den, at denne Deel af den underjordiske Hvælving, virkelig fører ud til Themsen, og at vi i dette Øieblik ikke ere langt borte fra Floden."

„Denne Forudsætning er i enhver Henseende fuldstændig rigtig, Mester," sagde Milon.

„Godt!" vedblev den graa Mand. „Min anden Forudsætning er den, at Udkanten af denne underjordiske Gang har samme Form som Mundingen af en Kanon."

„Ja, saamænd!" sagde Marmouset. „Ogsaa denne Forudsætning er, idetmindste tildeels, rigtig."

„Godt," vedblev den graa Mand, „nu forestiller jeg mig, at den Klippeblok, der ligger lige foran os og spærrer Veien for os, er et Projektil."

Milon studsede.

„Og saa?" spurgte han.

„Mesteren" trak paa Skuldrene.

„Naa ja, — Krudt mangle vi da i alt Fald ikke!" sagde han smilende.

„Har De da ifinde at sprænge Klippeblokken?" spurgte Kæmpen.

„Nei," svarede den graa Mand, „men jeg har ifinde at skyde den ud!"

„At skyde den ud?" gjentog Bygnings-Entreprenøren forbauset.

„Ja," svarede Mesteren" ganske rolig, „det vil med andre Ord sige: at drive den heelt hen til den anden Ende af den underjordiske Gang, hvorfra den saa enten af sig selv, — eller naar vi hjælpe lidt til, — vil falde ud i Themsen."

Marmouset rystede paa Hovedet

„Hm!" sagde han. „Med Deres Tilladelse vil jeg dog tage mig den Frihed at bemærke, at jeg maa anse det for meget tvivlsomt, om et Foretagende af en saadan Beskaffenhed vil kunne blive kronet med et heldigt Udfald."

„Og af hvilken Grund maa Du anse det for saa tvivlsomt?" spurgte den graa Mand.

„Fordi denne underjordiske Gang, om dens yderste Kant end ganske vist nok har nogen Lighed med Mundingen af en Kanon, dog ikke selv har fuldstændig Lighed med det nævnte Skydevaaben," svarede „Mesterens" Yndlingselev. „Hvad der giver Krudtet i en Kanon Kraft til at slynge et tungt Projektil ud, er fornemmelig den Omstændighed, at det har et Støttepunkt i den bageste Deel af Kanonen. Her vilde Krudtet imidlertid ikke faae et saadant Støttepunkt og Alt, hvad vi vilde opnaae ved at anstille et saadant Experiment, vilde blive, at vi fremkaldte en Explosion, der vilde have til Følge, at der igjen styrtede en Deel af Hvælvingen sammen. Paa den Maade kunde vi meget let risikere, at vi Allesammen bleve begravede under Ruinerne."

„Marmouset har Ret!" udbrød Vanda, der skjælvede over hele Legemet.

Smilende ryſtede den graa Mand paa Hovedet.

„Nei, han har Uret," ſagde han med den roligſte Mine af Verden.

Alle „Vennerne" ſaae ganſke forſkrækkede paa hinanden.

Med uforſtyrrelig Koldblodighed fæſtede den graa Mand imidlertid ſine Øine paa ſin Yndlingselev og ſagde til ham:

„Det er Modſtands-Evnen, Du mener, at Krudtet her vil komme til at ſavne, — ikke ſandt, Marmouſet?"

„Jo, ganſke viſt," ſvarede den unge Mand. „Det vil med andre Ord ſige: det er den forøgede Kraft, ſom det i en Kanon værende Krudt faaer ved at have et Støttepunkt i den bageſte Deel af det nævnte Vaaben, og ſom ſætter det iſtand til at drive Projektilet frem og ſlynge det ud."

„Godt!" ſagde den graa Mand rolig. „Saa gjælder det jo kun om at give det Krudt, vi have her, et lignende Støttepunkt!"

„At give det et lignende Støttepunkt?" gjentog Milon forbauſet.

„Hvorledes ſkulde det kunne lade ſig gjøre?" ſpurgte Marmouſet, ikke mindre forbauſet.

„Jh, det forekommer mig virkelig, at det er en Opgave, ſom ikke er ſynderlig vanſkelig at løſe," ſvarede den graa Mand.

„Nei, virkelig?" ſagde Marmouſet, idet han fæſtede et ængſtelig ſpørgende Blik paa „Meſteren"

„Seer Du," vedblev den graa Mand, „Du, Milon, og jeg maae nu førſt og fremmeſt flytte Krudttønden.

Denne Deel af vort Foretagende er nu ganske vist den vanskeligste; vi maae nemlig gaae tilværks med den allerstørste Forsigtighed, forat Tønden ikke skal gaae istykker, naar vi tage paa den; men jeg troer dog nok, ae vi kunne faae den rullet hen til Klippeblokken, op til hvilken vi saa maae stille den, — dog, vel at mærke, — saaledes, at Lunten kommer til at vende bagud."

„Naa, — og saa?" spurgte Marmouset.

„Saa maae vi skynde os med at samle alle de mindre Klippeblokke sammen, som ligge her i Hvælvingen, og dem maae vi see at faae transporterede hen til den store Klippeblok og Krudttønden," svarede „Mesteren".

„Oho! Nu forstaaer jeg det Hele!" udbrød Milon. „Det er Deres Hensigt at opføre en Slags Muur bagved Krudttønden, — ikke sandt, Mester?"

„Jo, ganske rigtigt!" svarede den graa Mand, „og denne Muur ville vi gjøre sex Gange saa tyk som den Klippeblok, vi maae see at faae ryddet afveien."

Bygnings-Entreprenøren nikkede bifaldende; men derimod var det let at see paa Marmouset, at han endnu ikke rigtig kunde bekvemme sig til at troe paa et heldigt Udfald af det paatænkte Foretagende.

„Og hvormange Timer antager De, at et saadant Arbeide vil optage, Mester?" spurgte den unge Mand.

„Selv om vi Allesammen tage fat af alle Kræfter, ville vi dog først kunne blive færdige om sex, eller maaskee endog syv Timer," svarede den graa Mand rolig.

Nu tog Vanda Ordet.

„Om sex eller syv Timer?!" udbrød hun, idet hun

ganske forskrækket slog Hænderne sammen. „Og allerede om en Timestid vil det være ude med os!"

„Hvorfor det?" spurgte den graa Mand med et roligt Smiil.

„Fordi det ikke vil vare ret længe, førend de underjordiske Hvælvinger ere fulde af Politibetjente og Soldater!" svarede den smukke Kvinde.

„Mesteren" trak paa Skuldrene.

„I den Henseende nærer jeg slet ingen Frygt," svarede han.

„De pleier jo ikke at være overvættes sangvinsk, Mester," sagde Marmouset nu, „men jeg er dog virkelig ikke istand til at indsee, hvorpaa De bygger Deres Haab om, at Politiet vil afholde sig fra at forfølge os."

„Mesteren" saae smilende paa sin Yndlingselev og sagde derpaa:

„Jeg siger jo heller ikke, at Politiet vil afholde sig fra at forfølge os, men kun, at der er al mulig Sandsynlighed for, at dets Bestræbelser i saa Henseende ikke ville blive kronede med et heldigt Udfald, — eller med andre Ord: at det ikke vil lykkes det at faae fat paa os."

„Og hvorfor anseer De det for sandsynligt, at det ikke vil lykkes Politiet at faae fat paa os, Mester?" spurgte Marmouset nu.

„Det skal jeg sige Dig," svarede den graa Mand. „For det Første er det jo et overordentlig stort Held for os, at den runde Celle fuldstændig er styrtet sammen; — den ligger jo allerede bag ved os, og de Forhindringer, som vore Fjender støde paa der, ville ganske sikkert op-

holde dem i længere Tid. Og dertil kommer endnu, at det ingenlunde er usandsynligt, at Politiet, naar det i nogen Tid forgjæves har arbeidet paa at faae Klippeblokkene ryddede afveien, og det i Mellemtiden ikke har hørt det Mindste til os, vil finde sig foranlediget til aldeles at opgive Forfølgelsen."

„Og hvilken Betragtning skulde vel foranledige Politiet dertil, Mester?" spurgte Marmouset.

„Den Betragtning, at Klippeblokkene efter al Sandsynlighed have slaaet os Allesammen ihjel," svarede „Mesteren".

Nu tog Milon Ordet.

Idet han satte et meget alvorligt Ansigt op og kløede sig bag Øret, sagde han:

„Hm! . . . Dersom jeg ikke husker feil, talte De nok om et Arbeide, som vilde vare i sex, eller endog i syv Timer, — ikke sandt, Mester?"

Smilende svarede den graa Mand:

„Jo, det gjorde jeg ganske vist! . . . Og det lader til, at Du finder denne Arbeidstid, — eller-maaskee rettere: denne Ventetid, — temmelig lang?"

„Ja, det kan jeg rigtignok ikke nægte, jeg gjør, Mester," svarede Bygnings-Entreprenøren aldeles uforbeholdent.

„Da kan jeg berolige Dig med den Forsikkring, at Din Taalmodighed vil blive sat paa en endnu haardere Prøve, min Ven," vedblev den graa Mand, paa hvis Læber der i dette Øieblik spillede et ganske eiendommeligt Smiil.

„Jeg er ikke saa heldig at forstaae Dem, Mester," sagde Kæmpen forvirret.

„Saa skal jeg med største Fornøielse forklare mig nærmere," sagde den graa Mand. „Først og fremmest maae vi altsaa have den tykke Muur opført, — og Du giver mig dog vistnok Ret i, at dette Foretagende i det Allermindste vil lægge Bestag paa ser Timer?"

„Ja, det er rimeligt nok!" svarede Milon, efterat han havde tænkt sig et Øieblik om.

„Godt!" vedblev „Mesteren". „Og naar vi saa have faaet Muren opført, — naar vi ikke have Andet tilbage at gjøre, end at affyre vor improviserede Kanon, — komme vi dog til at vente syv eller otte Timer endnu!"

Da den graa Mand havde udtalt disse Ord, saae han paa sine Venner.

Alles Øine vare fæstede paa ham med et Udtryk af Tvivl og Forfærdelse; — det var klart nok, at ikke en eneste af de Tilstedeværende kunde forstaae, hvad han meente.

„Mesteren" vedblev derfor:

„Den besynderlige, halvt skoulpende og halvt dønende Lyd, vi høre, er et Beviis paa, at vi befinde os i Nærheden af Themsen."

„Ja, saaledes forholder det sig ganske vist!" sagde Milon.

„For Øieblikket er Floden imidlertid paa sit Høieste," vedblev den graa Mand, „vi maae altsaa vente, indtil Ebben indtræder."

„Hvorfor det?“ spurgte Bygnings-Entreprenøren forbauset.

„Mesteren“ fæstede et medlidende Blik paa Kæmpen.

„Kan Du virkelig ikke forstaae det?“ sagde han. „Da er det dog ganske simpelt og let at fatte! For Øieblikket vilde vi ikke kunne faa Klippeblokken slynget ud i Vandet; thi den vilde støde paa en Hindring, med hvilken den ikke vilde kunne faae Bugt, nemlig: paa den Luftstrøm, som Floden holder fangen, indtil det er faldet saameget, at det atter staaer under Jordens Overflade, ja. endog under Mundingen af den Gang, i hvilken vi nu befinde os.“

„Alt det er meget rigtigt,“ sagde Marmouset, „og jeg har oven i Kjøbet endnu en Indvending at fremkomme med imod hele Planen.“

„Saa? . . . Har Du det?“ spurgte den graa Mand. „Godt! . . . Saa er det bedst, Du kommer frem med Din Indvending, min Ven! . , . Enhver Sag, og da navnlig en Sag af saa stor Vigtighed som den, vi nu tale om, bør drøftes grundig! . . . Lad os derfor høre, hvad det er for en Indvending, Du taler om!“

„Mesterens“ Yndlingselev tog nu Ordet.

„Jeg gaaer ud fra den Forudsætning, at Krudttønden i god Behold er bleven transporteret hen til den store Klippeblok og stillet op imod denne, samt at vi have faaet den tykke Muur opført, der vil komme til at koste os saa lang Tid,“ sagde han. „Men naar alle disse Foranstaltninger ere trufne, — hvorledes skulle vi saa

bære os ad med at faae vor improviserede Kanon affyret?"

„Jh, det vil ikke falde os overvættes vanskeligt," svarede „Mesteren". „Denne Deel af vor Opgave ville vi med Lethed kunne løse ved Hjælp af Lunten, som vi naturligviis maae sørge for at anbringe saaledes, at den kommer til at stikke ud imellem de mindre Klippestykker."

„Men dertil vil Lunten ikke være lang nok!" indvendte Marmouset.

„Saa maae vi gjøre den længere," svarede den graa Mand, „og det kunne vi gjøre ved Hjælp af vort Linned. Vi skjære vore Skjorter i Strimler og binde disse sammen" . . .

Her tog Marmouset sig den Frihed at afbryde „Mesteren."

„Men vi ville dog ikke kunne gjøre Lunten saa lang," sagde han, „at de, som faae det Hverv at affyre den improviserede Kanon" . . .

Nu var det den graa Mand, der afbrød ham.

„Det er Noget, som aldeles ikke angaaer Dig!" sagde han.

Marmouset studsede.

„Hvem da?" spurgte han.

„Mig!" svarede den graa Mand. „Kun een Mand kan have Noget at skaffe med at affyre vor improviserede Kanon, — og denne Ene vil jeg være!"

„De?" udbrøde Milon, Vanda og Marmouset paa een Gang.

„Ja, jeg!" svarede han rolig.

Og idet han derpaa lagde Armene overkors paa Brystet og betragtede sine Venner med funklende Øine, tilføiede han med et høit Smiil:

„I kalde mig jo Eders „Mester"; — det er altsaa Eders Pligt at adlyde, naar jeg befaler Eder Noget! . . . Nu rask ifærd med Arbeidet!"

Andet Kapitel.

„Mesteren" havde saaledes gjort sine Venner bekjendte med sin Hensigt.

Milon, Vanda og Marmouset vexlede atter et betydningsfuldt Blik; men de vovede ikke at gjøre flere Indvendinger.

De indsaae jo meget godt, at han havde Ret; — de havde ikke Andet at gjøre, end at adlyde, naar den Mand, de kaldte deres „Mester", befalede dem Noget.

Og dertil kom endnu, at Farens Stund jo ikke var nærforestaaende.

Marmouset hviskede da ogsaa til Milon:

„Der er jo ikke det Ringeste iveien for, at vi opføre den tykke Muur, som Mesteren vil have opført; — senere kunne vi jo saa see, hvad der ellers er at gjøre ved Sagen."

„Ja, det kunne vi jo," svarede den rige Bygnings-Entreprenør, ligeledes hviskende.

„Vennerne" gave sig altsaa nu ifærd med Arbeidet.

Foruden Marmouset, Milon, Vanda, Polyte og

Pauline befandt der sig endnu tre Personer nede i den underjordiske Hvælving.

Den ene af disse tre Personer var Matrosen William, der var bleven den graa Mands blinde Beundrer og villige Redskab, fordi denne var det eneste Menneske, der havde kunnet faae Bugt med ham.

De to Andre vare „De Tappres Død" og Slagter-Hans.

Disse tre Mænd nærede den urokkeligste Tillid til „Mesterens" overlegne Genialitet og Dygtighed; — dem havde det ikke engang et eneste Øieblik kunnet falde ind at gjøre en af den graa Mand udstedt Ordre til Gjenstand for Drøftelse.

„Mesteren" gav dem et Vink.

Øieblikkelig gik de tre Mænd hen til Krudttønden og stillede sig bagved den.

Milon fulgte efter dem.

Krudttønden var temmelig tung, og den Forsigtighed, med hvilken det var nødvendigt at tage fat paa den, gjorde det dobbelt vanskeligt at faae den flyttet; men ved snart at bære den, snart at skubbe den fremad og snart at trække den henad Jorden, lykkedes det dog tilsidst de fire Mænd at faae den bragt bort fra det Sted, paa hvilket den nu havde ligget i tohundrede Aar.

Derpaa blev Tønden stillet op imod det store Klippestykke, men saaledes, at Lunten kom til at vende bagud.

„See saa!" sagde den graa Mand. „Nu maae vi give os til at opføre Muren!"

Med disse Ord tog han sit Uhr op af Lommen og saae paa det.

Hver især af „Vennerne“ havde en Fakkel i Haanden.

„Det er det Fornuftigste, at I Allesammen slukke Eders Fakler!“ sagde den graa Mand nu. „Flere end een behøve vi jo ikke.“

Alle Vennerne slukkede nu deres Fakler; kun den graa Mand selv lod sin vedblive at brænde.

„Mesteren er forsigtig; det maa man lade ham!“ hviskede Milon til Marmousет.

„Ja, det er han, og det er ogsaa meget klogt af ham, at han lader os slukke vore Fakler,“ svarede „Mesteren“s Yndlingselev. „Du hører jo nok, at vi skulle blive hernede i sex, ja, maaskee endog i syv Timer; dersom vi nu brændte alle vore Fakler paa een Gang, vilde vi let kunne risikere, at vi tilsidst kom til at staae i Mørke her.“

Nu gave „Vennerne“ sig til at arbeide af alle Kræfter.

Den ene af de mindre Klippeblokke efter den anden blev bragt hen til Krudttønden.

Den graa Mand gjorde selv Tjeneste som Murer. Han ordnede Blokkene og lagde dem ovenpaa hinanden, saaledes som det bedst vasſede sammen; naar han fandt det nødvendigt at tage en eller anden fremspringende Spids bort, tog hen sin Tilflugt til den Hakke, han havde taget med ned i Hvælvingen.

Saaledes voxede Muren, skjøndt ikke overvættes hurtig.

Da den omtrent var bleven en Alen høi, tog den graa Mand forsigtig fat paa Lunten, som han gjorde

længere ved at binde nogle tynde Strimler Lærred til den, hvilke Milon havde skaaret af sin Skjorte.

Derpaa blev Lunten lagt over Muren, saaat den kom til at rage ud over denne.

Nogle af de smaa Stumper, som den graa Mand havde hugget af Klippeblokkene, bleve nu lagte paa begge Sider af Lunten, forat denne ikke skulde blive revet istykker.

Da denne betryggende Foranstaltning var bleven truffet, gave „Vennerne" sig til at bygge videre paa Muren.

Enhver af de Tilstedeværende, Kvinderne saavel som Mændene, arbeidede paa at faae de mindre Klippeblokke rullede hen til Muren.

Som en Følge deraf voxede denne stadig, og efter fire Timers Forløb havde den naaet Hvælvingens Loft.

Krudttønden stod saaledes nu indeklemt imellem Muren og den store Klippeblok, som det gjaldt om at faae ryddet afveien.

Muren selv var omtrent fem Alen tyk; — efter den Beregning, som den graa Mand anstillede, maatte dens Modstandsevne være tre Gange saa stor, som Klippeblokkens.

Nu saae „Mesteren" atter paa Uhret.

„Er Tidens Fylde kommen?" spurgte Milon ivrig.

„Nei, endnu ikke," svarede den graa Mand.

„Da maae vi dog vistnok have brugt temmelig lang Tid til at udføre det Stykke Arbeide?" vedblev den rige Bygnings-Entreprenør.

„Mesteren" rystede paa Hovedet.

„Nei," svarede han, „vi have kun brugt fire Timer dertil."

„Hm!" bemærkede Milon. „Ganske vist have vi arbeidet hurtig; — men fire Timer ere jo dog altid Noget!"

„Det har Du Ret i," indrømmede „Mesteren", „men Ebben er dog endnu ikke indtraadt."

Den utaalmodige Bygnings-Entreprenør udstødte et dybt Suk, og efter en kort Pause sagde han:

„Hvor længe vil det da være, inden Ebben indtræder, Mester?"

„Tre Timer, antager jeg," svarede den graa Mand.

Atter rystede Kæmpen paa Hovedet, og nu udbrød han i en ligefrem klynkende Tone:

„Herregud, varer det saa længe? . . . Saa behøve Politibetjentene da just ikke at jage Livet af sig for at komme her ned i Hvælvingen, medens vi endnu ere her!"

Med et roligt Smiil svarede „Mesteren":

„Lad os haabe, os de ikke komme herned, min Ven!"

Derpaa satte den graa Mand sig paa en Klippeblok, for hvilken han ikke havde fundet Anvendelse.

Hans „Venner" sluttede Kreds om ham, og han sagde til dem:

„Naa, Børn, nu maae I opmærksomt høre paa, hvad jeg har at sige Eder!"

Der opstod nu en saa dyb Stilhed nede i Hvælvingen, at man vilde have kunnet høre en Flue flyve der.

Efterat den graa Mand havde tænkt sig et Øieblik om, tog han atter Ordet.

„Jeg troer nu fuldt og fast, at vi nok slippe ud af denne Knibe," sagde han, „men det er dog ikke umuligt, at de Beregninger, jeg har anstillet, vise sig at være mindre rigtige!"

„Det troer jeg ikke, de ville, Mester," sagde Marmouset.

„Naar jeg skal være ganske oprigtig, troer jeg det heller ikke," svarede den graa Mand smilende, „men det er dog altid det Klogeste at tænke paa enhver Eventualitet, der kan indtræde."

„Ja, det er meget sandt!" udbrød Milon.

„Mesteren" vedblev:

„Dersom det ikke lykkes os at faae Klippeblokken skubbet fremad, maae vi være belavede paa, at der atter styrter endeel af Hvælvingen sammen."

Forfærdet udbrød Vanda:

„Og saa bliver denne Hvælving Skuepladsen for en forfærdelig Begivenhed!"

Mesteren trak paa Skuldrene.

„Maaskee, — og maaskee ikke!" svarede han med den største Rolighed af Verden.

Og efter en kort Pause vedblev den graa Mand smilende:

„Naar det Øieblik er kommet, da vi kunne affyre vor improviserede Kanon, maae I Allesammen gaae hen i den anden Ende af de underjordiske Hvælvinger og først standse, naar I ere komne til den runde Celle, i hvilken den unge Kone der sad og ventede paa os."

Med disse Ord pegede han paa Pauline.

Da „Mesteren" her gjorde en Pause, tog Milon sig den Frihed at spørge:

„Men De, Mester?"

„Det er ikke mig selv, jeg taler om," svarede den graa Mand. „Det lader imidlertid til, at I have glemt Disciplinen, mine Børn, og jeg maa derfor minde Eder om den Aftale, vi i sin Tid traf! — Naar Mesteren taler, have I ikke Andet at gjøre, end at tie — og adlyde!" —

Disse sidste Ord udtalte den graa Mand i en saa bydende Tone, at alle „Vennerne" uvilkaarlig bøiede Hovedet.

Derpaa vedblev „Mesteren":

„Naar Explosionen finder Sted, vil der skee Eet af To: — enten bliver den store Klippeblok som en Kanonkugle slynget ud i Floden, eller ogsaa" . . .

Her kunde Marmouset ikke lade være med at afbryde ham.

„Eller ogsaa finde vi Allesammen vor Grav her!" udbrød den unge Mand.

„Mesteren" fæstede et eiendommeligt Blik paa sin Yndlingselev og sagde derpaa:

„Det er ikke Eder, men mig, der er Tale om!"

Nu udbrød Vanda:

„Men det er jo netop det, vi ikke paa nogen Maade ville have, Mester!"

Rolig svarede den graa Mand:

„Men det er det, jeg vil have, — og det er jo mig, der er Mesteren!"

Det lod virkelig til, at den graa Mand havde Ret, da han bemærkede, at Disciplinenen var bleven noget slappet, medens han havde været borte fra „Vennerne"; thi skjøndt han havde udtalt de seneſt anførte Ord i en meget myndig Tone, tog Milon sig dog nu den Frihed at gjøre en Indvending imod „Mesterens" Bemærkning.

„Hm!" sagde den rige Bygnings-Entreprenør nemlig. „Det er da ikke vanskeligt at finde paa en Udvei, ved hvilken vi kunne faae den Sag klaret!"

„Mesteren" blev dog ingenlunde vred paa Milon, skjøndt der jo ganske vist egentlig laa en Opfordring til Mytteri i den ellers saa skikkelige og lydige Kæmpes Ord; — den graa Mand lod sig nøie med smilende at svare:

„Jeg har altid havt for Skik at anſee Dig for et Tosſehoved, min gode Milon, og Du maa selv indrømme, at jeg tidt og mange Gange har ladet Dig mærke, at jeg just ikke havde overvættes høie Tanker om Din Klogskab, — ikke sandt, min Ven?"

„Jo, . . . det kan jeg ikke nægte," svarede den rige Bygnings-Entreprenør.

Den graa Mand vedblev:

„Nu lader det imidlertid til, at Du har faaet et godt Indfald, — eller dog idetmindſte et Indfald, som Du selv anſeer for godt Om jeg for mit Vedkommende kan sætte ligesaa megen Priis paa Dit Indfald, som Du selv synes at gjøre, seer jeg mig naturligviis ikke istand til at afgjøre, da jeg jo ikke har den Ære at kjende det; — ganske vist nærer jeg en vis Tvivl i saa Henseende; men ligesaa sikkert er det, at denne Tvivl kan være aldeles

ugrundet; — det er jo en bekjendt Sag, at en blind Høne ogsaa en Gang imellem kan slumpe til at finde et Korn. — Jeg maa derfor anmode Dig om at gjøre mig — og os Alle — bekjendte med den Udvei, ved Hjælp af hvilken vi, efter Din Mening, med Lethed ville kunne faae den under Omtale værende Sag klaret, — og jeg vil udtrykkelig tilføie, at det virkelig skulde glæde mig, om jeg blev nødt til at indrømme, at jeg havde gjort Dig Uret. — Jsaafald vilde jeg ganske vist blive noget overrasket; men det kan jo ikke være nogen Hemmelighed for Dig og mine øvrige Venner, at jeg ingenlunde har Noget imod overraskende Ting, men tværtimod endog har Adskilligt tilovers for Sligt."

Skjøndt den graa Mands Bemærkning dog virkelig i og for sig ikke var overvættes smigrende for den rige Bygnings-Entreprenør, lod det dog til, at den skikkelige og godmodige Kæmpe fandt den i høieste Grad tilfredsstillende; thi hans Ansigt straalede af Glæde, idet han sagde:

„Den Udvei, jeg har fundet paa, er ganske vist meget simpel, Mester, men den er tillige god; — den er saa simpel og saa god, at jeg smigrer mig med det Haab, at baade De selv og alle „Vennerne" ville blive overraskede, naar De faae den at høre, — vel at mærke: overraskede over, at det netop er mig, det anerkjendte Tossehoved i Vennekredsen, der maa henlede Opmærksomheden paa denne simple og gode Udvei!"

Og efterat Milon havde holdt dette indledende Foredrag, rømmede han sig et Par Gange og saae sig om i Kredsen, som om han vilde spørge de øvrige Tilstedeværende,

om der endnu ikke var en en eneste af dem, som fandt sig foranlediget til at gjøre ham Rangen stridig.

Imidlertid lod det til, at alle „Vennerne" endog med største Utaalmodighed imødesaae en nærmere Udtalelse fra Kæmpens Side, og Milon vedblev derfor:

„Det er kort og godt min Mening, at vi bør trække Lod om, hvem af os der skal affyre vor improviserede Kanon!"

Det lod nu virkelig til, at dette Forslag vandt almindelig Tilslutning; thi en Bifaldsmumlen lod sig høre, og selv „Mesteren" smilede meget velvillig.

Milon feirede en glimrende Triumf, og det var let at see paa ham, at han nød den med Velbehag.

Efterat den lydelige Bifaldsmumlen var forstummet, tog den graa Mand imidlertid Ordet.

„Jeg maa gjøre Dig en Kompliment, — eller rettere: give Dig Æresopreisning, min Ven," sagde han smilende til Milon, „Du er virkelig ikke slet saa stort et Tosse-hoved, som jeg hidtil har troet! — Det Forslag tager sig jo endog meget fornuftigt ud!"

„Ja, ikke sandt, Mester?" udbrød Bygnings-Entreprenøren med berettiget Stolthed; — at faae Roes af „Mesteren", og det endog for Klogskab, — det var en Lykke, som end ikke hans meest sangvinske Drømme nogensinde havde foregjøglet ham.

„Mesteren" trak imidlertid paa Skuldrene.

„Jo," svarede han, ganske vist endnu bestandig smilende, men tillige i en overlegen Tone, der ikke rigtig behagede Kæmpen, „Dit Forslag tager sig virkelig mege fornuftigt ud, men kun ved første Øiekast! — Naar

man seer det lidt nærmere efter i Sømmene, kommer man nemlig til det Resultat, at Du dog ikke saa ganske har Ret."

„Ikke det?" spurgte Milon. „Og hvorfor ikke?"

„Fordi vi jo gaae ud fra den Forudsætning, at der atter styrter endeel af Hvælvingen sammen, naar vi afskyre vor improviserede Kanon," svarede den graa Mand. „Dersom det skeer, vil det nemlig ligefrem blive en Umulighed for dem, der i det Øieblik befinde sig i den runde Celle. at tage Flugten."

„Troer De virkelig?" spurgte Bygnings-Entreprenøren.

„Ja, det troer jeg virkelig," vedblev „Mesteren". „Og naar de ikke kunne tage Flugten, falde de naturligviis i Hænderne paa Politibetjentene."

„Naa ja," sagde Milon i en temmelig haanlig Tone, idet han trak paa Skuldrene, „naar Alt kommer til Alt, er det da just ikke nogen overvættes stor Ulykke. Hvad kan Politiet egentlig gjøre os?"

„Dig og vore andre Venner kan det ganske vist ikke gjøre Noget, — i alt Fald ikke Noget af Betydning," svarede den graa Mand. „Men dersom jeg derimod i hiint Øieblik befinder mig inde i den runde Celle og, som en Følge deraf falder i Hænderne paa Politiet, bliver jeg hængt; — og naar jeg endelig skal døe, vil jeg dog hellere døe her!"

Denne Bemærkning var saa logisk, at Ingen kunde indvende Noget imod den.

Efter en kort Pause tog den graa Mand atter Ordet.

„I Andre løbe derimod, som allerede bemærket, ikke nogen overvættes stor Risiko, selv om I falde i Hænderne paa Politiet; det er meget muligt, at I blive kastede i Fængsel; men selv om det skeer, komme I dog snart igjen paa fri Fod," sagde han.

„Ja, — er det saa vist, Mester?" spurgte Milon.

„Ja, det er," svarede den graa Mand ganske rolig. Jeg kjender de engelske Love nøie, og jeg kan forsikkre Dig, at jeg ikke siger Andet, end den rene Sandhed."

Nu udbrød Vanda:

„Men hvad bryde vi os vel om Liv og Frihed, naar De maa døe, Mester?"

„I skulle fortsætte det Arbeide, som jeg har paabegyndt!" sagde den graa Mand rolig.

Milon, som misforstod disse Ord, sagde nu med den Heftighed, der fra Tid til anden gav sig Luft hos dette i og for sig saa godmodige Menneske:

„Nei, det skulle vi dog ikke have Noget af! . . . . . For Feniernes Skyld have vi virkelig allerede gjort os langt mere Uleilighed, end de Slyngler have fortjent. Det er jo dem, der ere Skyld i!" . . .

Her blev han afbrudt af „Mesteren", som i en bydende Tone sagde til ham:

„Du tier øieblikkelig stille!"

Og derpaa henvendte den graa Mand sig til Vanda.

„For Øieblikket maa jeg først og fremmest tale med Dig, og Du maa lægge nøie Mærke til, hvad jeg siger til Dig," sagde han.

„Tal, Mester!" svarede den smukke Kvinde, der en

Gang havde været Gjenstand for den graa Mands Kjærlighed.

„Dersom den Forudsætning, fra hvilken jeg nylig gik ud, skulde vise sig at have været rigtig," sagde „Mesteren" nu, „dersom jeg virkelig skulde finde min Grav her, vil der paahvile Dig en Pligt, som Du samvittighedsfuldt maa opfylde. Selv om I blive arresterede, vil det dog ikke vare ret længe, førend I atter blive satte i Frihed, — og saa maa Du øieblikkelig give Dig til at søge efter Miss Ellen!"

„Hun befinder sig allerede ombord paa Dampskibet og venter paa os Mester", bemærkede Vanda.

„Jeg veed det nok," svarede den graa Mand, „men der kan indtræffe Begivenheder, som hverken Du eller jeg er istand til at forudsee, og hvad der end skeer, maa Du love mig, at Du vil opsøge hende, hvor vanskeligt det end kan blive Dig at opdage hendes Opholdssted!

„Det skal jeg, Mester!" svarede Vanda. „Men naar jeg saa har fundet hende, — hvad skal jeg saa foretage mig?"

„Saa maae Du og hun øieblikkelig begive Eder over til Rotherithe, paa den anden Side af Themsen, tætved Tunnelen," svarede „Mesteren".

„Skal skee!" svarede Vanda. „Og saa?"

„Saa gaae I ind i Adam-Street, der er en snever og meget skummel Gade," vedblev den graa Mand. „Huset Nr. 17 i denne Gade er Maalet for Eders Vandring."

„Godt!" sagde Vanda.

„Paa tredie Sal i det omtalte Huus boer der en

gammel Kone, som hedder — eller bliver kaldt — Betsy-Justice," sagde „Mesteren". „Hende maa Du vise denne.

Og nu gav den graa Mand Vanda en lille Sølvmedaille, som han i længere Tid havde baaret om Halsen.

„Jeg skal ikke glemme det," sagde Vanda. „Men naar jeg saa har vist Betsy-Justice Medaillen?"

„Saa giver hun Dig nogle Papirer," svarede „Mesteren".

„Og med Indholdet af disse Papirer skal jeg gjøre mig bekjendt?"

„Ja, disse Papirer ville underrette Dig og vore Venner om, hvad det er for Personer, I ere komne i Berøring med!"

„Det er godt, Mester!" sagde Vanda.

Nu saae den graa Mand atter paa Uhret.

„Hvad skrive vi idag?" spurgte han.

„Den 14de," svarede Marmouset.

Nu opstod der en Pause; — den graa Mand saae ud, som om han var ifærd med at anstille Betragtninger eller Beregninger.

„Jeg indseer nu, at den Beregning, jeg nylig anstillede, dog ikke var saa ganske rigtig," sagde han efter nogle Minuters Forløb. „Idag maa Ebben være indtraadt en Timestid eller halvanden tidligere, end jeg oprindelig troede."

„Ah!" udbrød Milon, idet han fornøiet gned Hænderne.

Den graa Mand vedblev:

„Og jeg føler mig overbeviist om, at Vandet i dette

Øieblik staaer betydelig lavere, end Mundingen af denne underjordiske Gang, — det vil sige: af vor improviserede Kanon."

„Altsaa er det afgjørende Øieblik kommet?" udbrød Vanda.

Og den smukke Kvinde skjælvede over hele Legemet, idet hun udtalte disse Ord.

Med uforstyrrelig Koldblodighed svarede „Mesteren":

„Ja, — om en halv Snees Minuter kunne vi skride til Værket!"

Nu kastede Milon sig for den graa Mands Fødder.

„Mester," sagde han, „jeg har Noget at bede Dem om, og De maa endelig opfylde min Bøn!"

Den graa Mand nikkede smilende.

„Tal!" sagde han.

I en indtrængende Tone vedblev den rige Bygnings-Entreprenør:

„Gjør mig den Tjeneste at lade mig blive hos Dem, Mester!"

Den graa Mand betænkte sig et Øieblik; men han vedblev at nikke og smile, og det varede ikke ret længe, førend han svarede:

„Godt, — Du skal faae Dit Ønske opfyldt, min Ven!"

Milon udstødte et Glædesskrig.

Nu gik den graa Mand hen til Vanda og trykkede hende til sit Bryst; derpaa omfavnede han Hver især af sine Venner, trak Veiret dybt og sagde:

„Nu maae I forlade mig, mine kjære, — kjære Venner!"

„Vennerne" svarede ikke et eneste Ord, — dertil vare de altfor bevægede; — men de adløde „Mesteren".

Ogsaa Vanda adløb; — men hun vendte sig hvert Øieblik om.

„I maae gaae meget hurtigere!" raabte den graa Mand efter dem.

Ogsaa denne Opfordring efterkom „Vennerne", og nu varede det ikke ret længe, førend „Mesteren" tabte dem afsyne.

Nu vendte han sig om og saae med Interesse og Velvillie paa Milon.

„Er Du parat?" spurgte han.

„Parat?" gjentog Kæmpen forbauset. „Ja, naturligviis! Her have vi jo ingen sidste Dispositioner eller — andre tidsspildende Foranstaltninger at træffe, og det forekommer mig heller ikke, vi have Noget at vente efter!"

Smilende vedblev den graa Mand:

„Du har altsaa ikke Noget imod at foretage Dig en Udflugt over til den anden Verden?"

I en Tone, der vidnede om, at han meente, hvad han sagde, svarede den rige Bygnings-Entreprenør:

„Sammen med Dem, Mester? — Nei, hvad skulde jeg vel have imod det?"

Den graa Mand greb den trofaste Kæmpes Haand og trykkede den.

Derpaa sagde han med Alvor:

„Godt! — Saa er det bedst, vi strax faae Sagen afgjort!"

Og med Faklen i Haanden gik den graa Mand nu

hen til den Muur, der nylig var bleven opført, og tændt Ild i den Deel af Lunten, der hang ned paa denne Side af det høie Muurværk.

Derpaa lagde han Armene overkors paa Brystet og gav sig til at vente.

Milon var ligesaa rolig som „Mesteren" selv.

— — — — — — — — — — — —

Langsomt blev Lunten fortæret af Ilden.

Vore Læsere ville vistnok kunne forestille sig, med hvilken ængstelig Spænding den graa Mand og hans trofaste Ven, den rige Bygnings-Entreprenør, holdt Øie med de Fremskridt, Ilden gjorde.

Tilsidst kunde de to Mænd imidlertid ikke længer see Noget til Ilden.

Denne havde aldeles fortæret den Deel af Lunten, der havde været anbragt paa denne Side af den høie Muur, som var det Eneste, der endnu adskilte Ilden fra Krudttønden! . . . .

Tredie Kapitel.

Medens den graa Mands Venner fjernede sig fra Krudttønden og vendte tilbage til den runde Celle, havde Vanda gjentagne Gange vendt sig om, og som en Følge deraf var hun kommen til at gaae allerbagest.

„I maae gaae hurtigere, — meget hurtigere!" havde „Mesteren" raabt til sine Venner.

Marmouset, der gik i Spidsen, havde nu fundet sig foranlediget til at gaae til af alle Kræfter, og hans Ledsagere havde fulgt hans Exempel.

Saaledes kom Vennerne tilsidst ind i den runde Celle.

Nu sagde Marmouset til Vanda:

„For Øieblikket befinde vi os rigtignok temmelig langt borte fra Krudttønden; men da Gangen gaaer i lige Linie, ville vi dog ganske sikkert kunne see Explosionen, og hvad der foregaaer, naar den finder Sted."

Førend han tog Afsked med „Mesteren", havde han atter tændt sin Fakkel; nu holdt han den imidlertid bagved sig.

Da kunde Vennerne tydelig see den graa Mand og Milon, den Førstnævnte holdt en brændende Fakkel i Haanden.

„Mesteren" og dennes trofaste Ven, den rige Bygnings-Entreprenør Milon, stode aldeles ubevægelige ved Siden af hinanden.

„Vennerne" kunde ikke nære nogen Tvivl om, af hvilken Beskaffenhed den forhaandenværende Situation var.

Den graa Mand havde aabenbart antændt Lunten, og nu stode han og hans trofaste Ledsager og ventede paa, at Explosionen skulde finde Sted.

Vanda skjælvede over hele Legemet.

Dog var det ikke paa sine egne Vegne, hun var bange; — det vidste Vennerne meget godt. Vanda havde gjentagne Gange faaet Leilighed til at lægge Heltemod og Dødsforagt for Dagen, og aldrig havde hun ladet en saadan Leilighed gaae ubenyttet hen.

Nei, — hendes Aengstelse gjaldt ene og alene den graa Mand, — „Mesteren". — Vel havde hun givet Afkald paa hans Kjærlighed; men hun elskede ham dog endnu bestandig.

Da Vennerne i et Par Minuter havde staaet og stirret paa den graa Mand og Milon, bemærkede en af dem:

„Hm! Det bliver nok en lang Historie!"

Marmouset trak paa Skuldrene.

„Vi maae være taalmodige, mine Venner," sagde han. „Det kan endnu vare længe, inden vor improviserede

Kanon bliver affyret; — Lunten maa jo dog have Tid til at brænde ud!"

Og efter en kort Pause tilføiede den unge Mand:

„For Resten gjøre I klogest i at lægge Eder ned paa Jorden!"

„Hvorfor det?" spurgte „De Tappres Død".

Mesterens Yndlingselev svarede rolig:

„Fordi Explosionen alligevel vil kaste Eder omkuld, og I let vilde kunne brække en Arm eller et Been, dersom I ikke itide havde truffet forebyggende Foranstaltninger i saa Henseende."

Alle „Vennerne" fandt Marmousets Raad godt og fulgte det; — kun Vanda blev staaende.

„Jeg lægger mig ikke ned paa Jorden," sagde hun med Bestemthed, „jeg vil see Alt, hvad der foregaaer!"

Og hun vedblev at stirre paa den graa Mand og Milon. Da „Mesteren" jo havde en Fakkel i Haanden, kunde hun tydelig see dem Begge; men skjøndt den graa Mand og Milon, — hvilken Sidste jo endog blev kaldt „Kæmpen", — vare høie og velvoxne, toge de sig dog i dette Øieblik — paa Grund af Afstanden — ud som mikroskopiske Væsener.

„Naa," sagde Marmouset, „jeg for mit Vedkommende følger Deres Exempel!"

Og han blev ligeledes staaende.

Pludselig kom den brændende Lunte i umiddelbar Berørelse med Krudttønden.

Aldrig havde „Vennerne" hørt et saa forfærdeligt Tordenskrald som det, der nu naaede deres Øren.

Rystelsen var saa voldsom, at Vanda og Marmouset bleve kastede til Jorden.

Imidlertid vedbleve de at være ved deres fulde Bevidsthed og at holde Øinene aabne.

Og nu bleve de Vidner til Noget, der forekom dem at være et Mirakel.

Den Fakkel, som den graa Mand havde i Haanden, var pludselig bleven slukket, men istedetfor dens rødlige Flamme fik de nu Øie paa et hvidt Lysskjær, der var saa rundt som Maanen, og som viste sig ved den yderste Ende af den underjordiske Gang.

Krudttønden havde paa samme Tid kastet Muurværket tilbage og omkuld og slynget den store Klippeblok fremad.

Det viste sig altsaa nu, at den graa Mands Beregning havde været aldeles rigtig; — den underjordiske Gang havde virkelig spillet en Kanons Rolle.

Det Lysskjær, der nu straalede langt borte, var det klare Dagslys, og det viste sig paa det Sted, hvor den underjordiske Gang aabnede sig ud til Themsen.

I samme Øieblik fik Marmouset og Vanda Øie paa to Skikkelser, der laae paa Jorden, henne ved Enden af Gangen, men nu begyndte at bevæge sig.

Disse to Skikkelser vare den graa Mand og Milon, som Explosionen ogsaa havde kastet til Jorden, men som nu vare iærd med at reise sig.

Efter et Øieblikks Forløb kunde Marmouset og Vanda endog tydelig høre „Mesterens" Stemme.

„Fremad!" raabte han. „Fremad!"

Og nu saae „Mesterens" Yndlingselev og den Kvinde,

der endnu bestandig elskede den graa Mand, hvorledes denne og hans trofaste Ledsager ilede henimod det hvide Lysskjær, — det vil med andre Ord sige: henimod Enden af den underjordiske Gang.

Nu vare den graa Mands øvrige Venner atter komne paa Benene.

Marmouset fandt sig derfor foranlediget til at gjentage „Mesteren"s Ord.

„Fremad!" sagde han.

„Nu gave alle „Vennerne" sig til at vandre i samme Retning, som den graa Mand og Milon: — henimod det hvide Lysskjær.

Lige paa een Gang hørte de imidlertid atter en forfærdelig Støi.

Paa samme Tid forsvandt det hvide Lysskjær atter! . . .

Nu begyndte Jorden igjen at ryste under deres Fødder, og Marmonset, der gik i Spidsen, blev pludselig staaende og tørrede Sveddraaberne af sin Pande.

Det var selve den underjordiske Gang, der styrtede sammen.

En umaadelig stor Klippeblok lagde sig lige foran den Aabning, der førte ud til Themsen.

Gangen var atter lukket! . . .

Denne Gang bleve „Mesteren"s Venner grebne af en Rædsel, som det ligefrem er umuligt at beskrive.

Alle Faklerne vare, som allerede bemærket, paa et tidligere Stadium blevne slukkede; — „Mesteren" havde jo anseet det for nødvendigt, at denne Foranstaltning blev truffen. Da Marmouset tog Afsked med den graa

Mand, havde han rigtignok fundet sig foranlediget til igjen at tænde sin Fakkel; men ogsaa den var nu gaaet ud, og som en Følge deraf befandt samtlige „Venner" sig i fuldstændigt Mørke.

Jorden vedblev at ryste under deres Fødder, og rundt omkring sig hørte de forfærdelige Drøn.

„Nu er det da ude med os!" sagde Vanda.

„Hm! — Maaskee, — og maaskee ikke!" svarede Marmouset rolig.

Den unge Mand holdt endnu sin Fakkel i Haanden.

„Først og fremmest maae vi da kunne see, hvorledes vi ere stillede!" sagde han.

Heldigviis havde han Svovlstikker i Vestelommen; han skyndte sig derfor med at tænde sin Fakkel.

De forfærdelige Drøn lode sig ikke længer høre; Jorden havde nu hørt op med at ryste under deres Fødder; — nu herskede der den dybeste Stilhed nede i den underjordiske Hvælving.

„Fremad!" raabte Marmouset nu atter.

Vanda fandt sig foranlediget til at istemme denne hans Opfordring.

„Ja, — fremad, mine Venner!" sagde hun.

Polyte tog sin kjære Pauline i sine Arme; — denne Gang var den unge Kone nemlig besvimet af Skræk.

Med den nu atter tændte Fakkel i Haanden gik Marmouset endnu bestandig i Spidsen for „Vennerne".

Snart kom disse hen til det Sted, hvor Explosionen havde fundet Sted; — hvert Øieblik snublede de over

Ruinerne af den Muur, som de selv havde været med til at opføre.

De kunde tydelig see, hvorledes Klippeblokken havde gnedet sig langsmed Væggen i den underjordiske Hvælving.

„Vi maae vedblive at vandre fremad!" sagde Marmouset.

Og han gav sig til at vandre videre; — „Vennerne" fulgte efter ham.

Endelig kom de hen til det Sted, hvor det hvide Lysskjær, — Dagslyset, — pludselig havde viist sig, men ligesaa pludselig var forsvundet igjen.

Den Klippeblok, der nu laa foran Mundingen af den underjordiske Gang, var endnu større, end den forrige; — som en høi Muur lukkede den Gangen.

Marmouset og Vanda saae paa hinanden.

De vare Begge blevne ligblege; — maalløse og skjælvende stirrede de paa hinanden.

Det samme Spørgsmaal svævede paa Begges Læber; men Ingen af dem havde Mod til at udtale det.

Dersom enten „Mesteren"s Yndlingselev eller den Kvinde, som endnu bestandig elskede den graa Mand saa høit, havde kunnet bekvemme sig til at udtale den Tanke, der besjælede dem Begge, vilde Spørgsmaalet være kommet til at lyde saaledes:

„Hvad er der blevet af „Mesteren"?

Er han bleven knuust af denne forfærdelige store Klippeblok?

Eller er denne falden bagved ham? — Har den skilt

ham fra „Vennerne", men gjort det muligt for ham at fortsætte sin Vandring hen til Themsen?"

Efter en længere Pause udtalte Vanda imidlertid følgende Ord:

„Endnu behøve vi dog ikke aldeles at opgive Haabet!"

„Nei," svarede Marmouset, „deri har De fuldstændig Ret, — endnu behøve vi aldeles ikke at opgive Haabet!"

Og disse to Mennesker, der i saa høi Grad vare udrustede med Heltemod, eller dog i alt Fald med Selvbeherskelse, kastede nu et Blik paa deres „Venner", der syntes at være aldeles bedøvede af Bekymring og Aengstelse.

Efter en kort Pause tog „Mesteren"s Yndlingselev atter Ordet.

„Mine Venner," sagde han, „det kan ikke nytte, vi tænke paa at trænge videre fremad; den store Klippeblok der spærrer, som I see, fuldstændig Veien for os."

„Naa, godt," sagde Slagter-Hans, „saa er det vel det Hensigtsmæssigste, at vi vende om! Det kan jo rigtignok gjerne være, at vi saa træffe paa nogle Politibetjente; — men isaafald vil Mødet neppe blive behageligt for dem!" . . .

Nu sagde Vanda ikke et eneste Ord mere.

Hun havde visst sig resigneert; hun havde endog talt om, at det endnu ikke vilde være rigtigt at opgive Haabet, — og dog syntes hendes Udseende at vidne om, at hun selv fuldstændig havde opgivet Haabet.

Og i Virkeligheden var hun ogsaa som tilintetgjort.

Denne nye Katastrofe havde gjort et forfærdeligt Indtryk paa hende, og hun kunde ikke lade være med hvert Øieblik at rette det Spørgsmaal til sig selv:

„Hvad er der blevet af „Mesteren"? — Er han levende eller død?"

Man skulde troe, at „de Tappres Død" havde gjættet sig til, hvad der foregik i den smukke Kvindes Hjerte; thi pludselig sagde han:

„Jeg for mit Vedkommende maa nu anseе det for hævet over enhver Tvivl, at vi ikke have den ringeste Grund til allerede nu at opgive Haabet. Ved at gjøre det vilde vi opføre os paa en Maade, der vilde gjøre os uværdige til at kaldes „Mesterens" Venner; — Folk, der hengive sig til en ligefrem unaadig.
Svaghed, fortjener nemlig ikke et saadant Hædersnavn!"

„Hvad mener Du egentlig med det?" spurgte Marmouset ham nu.

Uden at betænke sig et eneste Øieblik svarede „de Tappres Død":

„Jeg mener naturligviis, at det i alt Fald ikke er umuligt, at baade „Mesteren" og Milon kunne være slupne heelskindede fra den Historie, og at det under disse Omstændigheder ligefrem er en Pligt for os, der jo kalde os „Mesterens" Venner, at troe paa, at denne Mulighed er bleven til Virkelighed, — indtil Kjendsgjerningerne ligefrem gjøre det umuligt for os at troe dette!"

„Mesterens" Yndlingselev svarede ikke et Ord, men lod sig nøie med at trække paa Skuldrene.

Vanda tilkastede derimod „de Tappres Død" et taknemmeligt Blik.

Selv hun havde næsten opgivet Haabet; — hendes

Forstand sagde hende, at det var altfor sangvinsk, — at det næsten var vanvitttgt at nære Haab under de forhaandenværende Omstændigheder; — men hendes Hjerte klamrede sig fast til Haabet, — og derfor nærede hun den inderligste Taknemmelighed mod den Mand, der med Varme talte Haabets Sag, ja, endog ligefrem gjorde det til en Pligt for „Mesterens" Venner, ikke at opgive Haabet.

„Vennerne" havde imidlertid nu ikke Andet at gjøre, end at vende om, og snart befandt de sig atter inde i den Afdeling af den underjordiske Hvælving, som vi have kaldt „den runde Celle."

Da de vare komme saa vidt, blev Marmouset pludselig staaende.

„Her maae vi foreløbig gjøre Holdt," sagde han. „Det gjælder nemlig om at træffe fornøden Aftale med Hensyn til, hvad vi nu skulle foretage os, og hvad dette Punkt angaaer, er det bedst, at Hver især siger sin Mening."

Og idet han pegede paa den Gang, henad hvilken de vare gaaede, da de nogle Timer i Forveien vilde aflægge et Besøg i de under Newgate anbragte Fangehuller, tilføiede han:

„I alt Fald vilde vi da Besked om, hvor denne Gang fører hen!"

Nu skyndte Matrosen William sig med at tage Ordet.

„Ja, det har sin Rigtighed; — derom vide vi tilstrækkelig Besked!" sagde han. „Og netop derfor maae

jeg for mit Vedkommende betænke mig paa at gaae den Vei!"

„Og hvorfor det?" spurgte Marmouset.

„Hvorfor det?" gjentog William ivrig. „Men Herregud, er det da virkelig Deres Ønske, at Politiet skal faae Kløer i os?"

Ganske rolig svarede „Mesterens" Yndlingselev:

„Jeg kan ikke nægte, at der en vis Sandsynlighed for, at vi kunne falde i Hænderne paa Politiet, naar vi gaae den Vei. Nu kan jeg ganske vist ikke sige, at det just er mit Ønske, at det skal gaae os saaledes; men paa den anden Side kan jeg dog heller ikke troe, at vi vilde løbe nogen overvættes stor Risiko, selv om vi bleve rammede af dette Uheld."

I en noget haanlig Tone bemærkede Matrosen William nu:

„Hvor stor den Risiko er, man løber, er jo altid en Smagssag; men jeg anseer det dog for min Pligt, udtrykkelig at henlede Deres Opmærksomhed paa, hvad det er for en Risiko, vi løbe, hvis vi gaae den Vei og, — hvad der ganske vist er i høieste Grad sandsynligt, — saa falde i Hænderne paa Politiet. — Isaafald risikere vi kun til en Begyndelse, at blive anbragte i Trædemøllen!"

Smilende trak Marmouset paa Skuldrene.

„I den Henseende nærer jeg virkelig ikke nogen overvættes stor Frygt," sagde han. „Jeg for mit Vedkommende kan nemlig gjøre sikker Regning paa, at jeg snart igjen bliver sat paa fri Fod, — og det skulde virkelig

undre mig meget, om mine Venner ikke bleve ligesaa heldig stillede."

William rystede paa Hovedet.

„Ja," sagde han, „hvad Dem og Deres franske Venner angaaer, vil jeg nok troe, De har Ret; — men for mig vilde De dog ikke kunne udrette det Allerringeste!"

„Og hvorfor ikke?" spurgte Marmouset.

Matrosen trak paa Skuldrene og svarede:

„Ganske simpelt, fordi jeg har den Ære at være britisk Undersaat. — Denne Omstændighed vilde allerede i og for sig være aldeles tilstrækkelig til at lægge Hindringer i Veien for et heldigt Udfald af Deres Bestræbelser til Fordeel for mig; — men dertil kommer endnu, at jeg kan gjøre mig til af at være en ret god Bekjendt af det engelske Politi."

Det lod virkelig til, at denne — ganske vist meget oplysende — Bemærkning satte Marmouset i en vis Forlegenhed.

„Mesterens" Yndlingselev var ellers ganske godt skaaren for Tungebaandet. — det ville vore ærede Læsere dog vist indrømme; — men nu sagde han ikke et Ord; — i dette Øieblik vidste han aabenbart ikke, hvad han skulde sige.

— Nu blandede en ny Person sig imidlertid i Samtalen. —

Polyte havde lagt Pauline ned paa Jorden.

Det varede nu ikke ret længe, førend den unge Kone kom til sig selv igjen, og hun spurgte da strax, hvad der var forefaldet.

Polyte beroligede hende imidlertid strax — med en Forsikkring, som rigtignok var greben ud af Luften, — men dog navnlig ved Kjærtegn, der sandesig ikke vare „grebne ud af Luften".

Derpaa sprang han op.

Hans Fakkel var slukket; men Polyte var, som allerede bemærket, en ægte ung Pariser; — som en Følge deraf gik han altid med Svovlstikker i Vestelommen.

Han fik altsaa snart sin Fakkel tændt igjen, og nu sagde han til Marmouset:

„Jeg kunde nok have Lyst til at see mig lidt om her i Hvælvingen".

„Mesterens" Yndlingselev svarede ikke, men lod sig nøie med at nikke bifaldende.

Polyte syntes imidlertid at finde dette Svar aldeles tilfredsstillende; — uden at betænke sig et eneste Øieblik, tiltraadte han nemlig sin Vandring.

Dog varede det ikke ret længe, førend han vendte tilbage til sine „Venner".

„Naa?" sagde Marmouset, idet han tilkastede ham et spørgende Blik.

„Naa?" gjentog Polyte. „Ja, — nu er jeg allerede bleven færdig med min Vandring gjennem „Ulykkens Huler og Elendighedens Boliger"!"

Disse Ord udtalte den unge Pariser i den roligste Tone af Verden.

Ikke desto mindre saae Marmouset meget ængstelig paa ham, — og det er da ikke til at undres over; — selve de Ord, af hvilke Polyte havde betjent sig, vare jo alt Andet end beroligende, — og dertil kom endnu, at

den unge Mand var kommen langt hurtigere tilbage, end han vistnok oprindelig havde havt ifinde, — og end Marmouset havde ventet.

Og til Overflod var der endnu en anden Omstændighed forhaanden, som nok var egnet til at vække Betænkeligheder hos Marmouset.

Polyte havde gjort sig Umage for at udtale hine mindre beroligende Ord i en oprømt Tone, — og dette var ogsaa — idetmindste tildeels — lykkedes ham.

Hans Udtalelse havde ingenlunde foruroliget, — men tværtimod langt snarere udøvet en beroligende Indflydelse paa — den langt overveiende Deel af „Vennerne".

„Mesterens" Yndlingselev var imidlertid en skarp Jagttager, og det havde ikke kunnet undgaae hans Opmærksomhed, at den oprømte Tone, i hvilken Polyte udtalte hine Ord, ikke var ganske naturlig.

Imidlertid var Marmouset selv en Mester, hvad Selvbeherskelse angik, og han røbede da heller ikke med en eneste Bevægelse, hvor ængstelig han i dette Øieblik var, men sagde ganske rolig:

„Men det maa dog vist være af Interesse for os Alle at faae at vide, hvilket Resultat Din Undersøgelse af Hvælvingen har ført til."

Ligesaa rolig svarede den unge Pariser:

„Den har ført til det Resultat, at det ligefrem en dumt af os af yppe Klammeri om Keiserens Skjæg."

„Hvad vil Du sige med det?" spurgte Marmouset.

Den unge Pariser svarede:

„Dermed vil jeg sige, at vi aldeles ikke behøve at bryde vore Hoveder med at regne ud, om det vil være farligt for os at falde i Hænderne paa Politiet, eller ikke; — der er nemlig ikke den allerringeste Sandsynlighed for, at vi falde i Hænderne paa Politiet!"

„Ikke det?" udbrød Marmouset ganske forbauset. „Hvoraf veed Du det?"

„Jo, seer De," svarede Polyte, „ogsaa af denne Afdeling af den underjordiske Hvælving er en betydelig Deel styrtet sammen, — og den runde Celle er ligeledes lukket!"

„Er det muligt?" udbrød Marmouset.

„Ja, det er ganske vist," svarede Polyte, „og deraf følger, at vi kunne betragte os som Fanger her."

„Og det Fanger paa Livstid!" sagde „de Tappres Død" nu. „Heldigviis vil vort Fangenskab imidlertid ikke blive af lang Varighed; — om et Par Dage maae vi nemlig døe af Sult!"

Marmouset havde imidlertid allerede gjenvundet sin Fatning.

Nu trak „Mesterens" Yndlingselev paa Skuldrene og sagde rolig:

„Jeg kan dog ikke indsee Nødvendigheden af at see Alt fra den mørkeste Side, naar det endnu er muligt at øine en lys."

I høieste Grad forbausede saae alle „Vennerne" paa den unge Mand.

Marmouset vedblev:

„I forstaae mig nok ikke, Børn? — Naa, jeg skal snart forklare mig nærmere! . . . Kunne I see den Gang der? . . . Saavidt jeg husker, have vi nok endnu ikke gjort den til Gjenstand for en grundig Undersøgelse."

„Nei, det have vi ganske vist ikke," sagde Vanda, der saa gjerne vilde øine en Straale af Haab.

„De Tappres Død" var imidlertid bleven meget mismodig og forknyt.

„Ja, hvem kan vide, hvor den Gang fører hen?" sagde han halvhøit.

„Nei, det er sandt," svarede Marmouset, „det kan Ingen af os vide, førend vi have undersøgt den, — og derfor bør vi strax stifte nærmere Bekjendtskab med den!"

Og nu gik „Mesterens" Yndlingselev ind i den tredie underjordiske Gang.

Denne skraanede ikke nedad, men gik tværtimod op ad Bakke.

Pludselig vendte Marmouset sig om og sagde til sine Ledsagere:

„Det er ingenlunde umuligt, at vi om et Øieblik ville befinde os i lige Linie med Gaden."

„Det er i alt Fald bedst, vi see at komme videre!" svarede „de Tappres Død", der atter havde faaet Mod, da der aabnede sig en Udsigt til Frelse for ham og hans Venner.

De gik nu videre; men lige paa een Gang blev Marmouset staaende og skyndte sig med at slukke sin Fakkel.

„Stille!" hviskede han. „Ingen af Eder maa røre sig af Stedet!"

Da der nu herskede dyb Stilhed nede i den underjordiske Hvælving, maatte selv den ubetydeligste Støi tildrage sig et blot med nogenlunde skarpe Øren udrustet Menneskes Opmærksomhed, og Marmouset havde da ogsaa lagt Mærke til, at Stilheden pludselig blev afbrudt af en Lyd.

Denne Lyd var imidlertid af en ganske eiendommelig Beskaffenhed.

Nu var det ikke længer underjordiske Drøn eller Havets fjerne Brusen, den unge Mand hørte.

Den Lyd, der havde naaet hans Øren, var Lyden af Menneskestemmer.

Hvem tilhørte disse Stemmer nu? — Hvad var det for Mennesker, der befandt sig i Nærheden af „Vennerne"?

Var det Politibetjentene, for hvem Matrosen William nærede saamegen Frygt — og for hvem han vel ogsaa nok havde Grund til at nære Frygt?

Eller var det nogle Feniere, der søgte efter den Mand, som de havde lovet at sætte i Frihed?

Dette Spørgsmaal rettede Marmouset til sig selv, da han hørte Lyden af Stemmer, — og da han jo ikke saae sig istand til at at besvare det, slukkede han sin Fakkel og opfordrede hviskende sine Ledsagere til at tie stille.

Neppe havde han imidlertid rettet denne Opfordring til de øvrige „Venner", førend det lod til, at han skulde faae sit Spørgsmaal besvaret.

Marmouset fik nemlig Øie paa et Lys, der funklede langt borte.

Og et Øieblik efter saae han en Mand, der havde en Lygte i Haanden.

Marmouset gjenkjendte øieblikkelig denne Mand, og idet han vendte sig om, sagde han fornøiet til sine Ledsagere:

„Det er Shoking! . . . Vi ere frelste!"

Fjerde Kapitel.

Og Mesterens Yndlingselev havde da heller ikke taget feil.

Den Mand, der nærmede sig, og som havde en Lygte i Haanden, var virkelig ikke nogen Anden, end vor gamle Ven, den skikkelige Shoking, der var en saa beundrende Tilhænger og en saa trofast Ven af den graa Mand.

Shoking var imidlertid ikke alene.

Ved Siden af ham gik der en Mand, som Marmouset ligeledes gjenkjendte.

Shokings Ledsager var den feniske Høvding, der havde lovet Marmouset, at den graa Mand nok skulde blive frelst.

Saasnart som Marmouset var bleven enig med sig selv om, hvem de to Mænd vare, der nærmede sig, beroligede han — som allerede bemærket — sine Venner, der havde anseet det for deres Pligt at efterkomme den Opfordring, han havde rettet til dem, og vare blevne staaende ganske stille, — og efter en kort Pause sagde han derpaa til dem:

„De to Mænd, som vi see derhenne, ere vore Venner; — vi kunne derfor ganske rolig gaae dem imøde!

Ogsaa Shoking havde nu lagt Mærke til den lille Skare.

Ved første Øiekast gjenkjendte han Marmouset, og nu udstødte han et Glædesskrig, løb hen til den unge Mand og kastede sig i hans Arme.

„Naa," sagde den skikkelige Shoking derpaa, „vi have da maattet søge længe efter Eder!"

„Ja, det have vi ganske vist!" bemærkede den feniske Høvding.

„Og vi begyndte virkelig at blive bange for, at I vare blevne dræbte, eller dog idetmindste komne slemt til Skade hernede," vedblev Shoking. „Da vi hørte de voldsomme Explosioner og mærkede, at Hvælvingerne vedbleve at styrte sammen, var det jo ganske naturligt, at" . . .

Her afbrød den skikkelige Shoking imidlertid sig selv.

Med største Opmærksomhed betragtede han hver enkelt af „Vennerne", og derpaa antog hans Ansigt et Udtryk af den største Bekymring og Ængstelse.

Det var naturligviis den graa Mand, han saae sig om efter, og da han ikke kunde faae Øie paa sin Ven og Velynder, udbrød han ganske forskrækket:

„Men hvor er den graa Mand henne?"

Marmouset rystede paa Hovedet, men svarede ikke.

Atter udstødte Shoking et Skrig; — men denne Gang var det ikke noget Glædesskrig.

„Han er dog vel ikke død?" udbrød han.

Marmouset svarede med skjælvende Stemme:

„Vi smigre os endnu bestandig med det Haab, at Mesteren ikke er død!"

Marmousets Udseende og den Tone, i hvilken han talte, vare just ikke egnede til at berolige den skikkelige Shoking, som da ogsaa med den største Ængstelse saae paa den unge Mand og derpaa udbrød:

„Hvad vil De sige med det? — For Himlens Skyld, — hvad vil De sige med det?"

Med faa Ord gjorde „Mesterens" Yndlingselev nu den graa Mands trofaste Ven bekjendt med Alt, hvad der var foregaaet.

Medens Shoking lyttede til den unge Mands Fortælling, opklaredes hans Ansigt lidt efter lidt, og tilsidst spillede der endog et Smiil paa hans Læber.

„Saa er jeg rolig!" sagde han, da Marmouset var bleven færdig med sin Beretning om, hvad der havde tildraget sig nede i den underjordiske Hvælving.

Og da baade Vanda, Marmouset og de øvrige „Venner" nu saae noget forbausede paa ham, vedblev han:

„Jeg kjender den graa Mand tilbunds; i lang Tid har jeg været hans stadige Ledsager; ved forskjellige Leiligheder, hvor der var Tale om Liv eller Død, har jeg været hans eneste Stalbroder; jeg veed, hvad han kan udrette under Omstændigheder, som enhver Anden vilde anse for aldeles haabløse; jeg veed, at hans Snarraadighed og Energi sætte ham istand til at faae Bugt med Farer, som vilde bringe enhver Anden til Fortvivlelse; — jeg troer ligefrem paa, at han kan gjøre Mirakler. — Som en Følge af alt dette er jeg nu ganske rolig.

Siden I ikke paa Eders Vandring have seet Noget til den graa Mands Lig, er jeg vis paa, at han ikke blot endnu er ilive, men endog er sluppet aldeles heelskindet fra Historien!" . . .

Her afbrød den skikkelige Shoking imidlertid sig selv; men efter en kort Pause tilføiede han:

„Jeg føler mig nemlig overbeviist om, at I, som jo kalde Eder den graa Mands Venner — og virkelig ogsaa til Evidents have godtgjort, at I virkelig ere det, — samvittighedsfuldt have søgt efter ham."

Med et roligt Smiil svarede Marmouset:

„I den Henseende tager De ikke feil, — og jeg vil kun ønske, at De heller ikke tager feil i nogen anden Henseende. — Forøvrigt maa jeg ganske oprigtig tilstaae, at jeg for mit Vedkommende er bleven en heel Deel beroliget ved Deres Udtalelse."

Det var imidlertid ikke blot Marmouset, paa hvem Shokings Ord havde gjort Indtryk; — den tillidsfulde Tone, i hvilken „Mesterens" prøvede Ven udtalte sig, havde ogsaa udøvet en beroligende Indflydelse paa de øvrige „Venner".

Kun Vanda gjorde i den Henseende en Undtagelse fra Reglen.

Den smukke Kvinde, der endnu bestandig elskede „Mesteren" saa høit, kunde ikke føle sig rolig i dette Øieblik; — hun blev piint af de mørkeste Anelser og af den ængsteligste Bekymring.

Efter en kort Pause tog Marmouset atter Ordet.

„Men hvorledes gaaer det til, at vi træffe Eder To hernede?" spurgte han.

Det var den feniske Høvding, der besvarede dette Spørgsmaal.

„Vi søgte efter Dem og Deres Venner," sagde han.

„Naa, — saaledes?" udbrød Marmouset.

Med et Flegma, der var en ægte Brite værdigt, vedblev den feniske Høvding nu:

„I have villet komme mig og mine Venner i Forkjøbet; derved have I krydset mine Planer, og dersom disse vare strandede, — dersom der paa Grund deraf var hændet en Ulykke, vilde I kun have havt Eder selv at takke derfor!"

Nu rettede Marmouset sig til sin fulde Høide og sagde stolt:

„Troer De det?"

„Ja, det troer jeg ganske vist," svarede Fenieren rolig. „Vi havde givet Eder et bestemt Løfte, og I burde have troet os paa vort Ord, det var ikke Mere end vi kunde forlange. — Det have I imidlertid ikke gjort. I have foretrukket at handle paa egen Haand, og derfor" . . .

Her skyndte Shoking sig med at afbryde den feniske Høvding.

„Naa, naa," sagde han, „det forekommer mig dog virkelig, at baade Tiden og Stedet ere meget uheldig valgte til et Klammeri! For Øieblikket maae vi først og fremmest tænke paa at komme bort herfra; det er jo nemlig ingenlunde umuligt, at en Deel af Hvælvingen snart igjen kan styrte sammen."

„Men hvorledes ere I egentlig komne herned?" spurgte Marmouset.

„Gjennem en tredie Gang," svarede den graa Mands begeistrede Tilhænger.

Shoking kjendte altsaa de to andre Ind-, eller rettere: Udgange.

Marmouset kunde ikke lade være med at studse.

Den skikkelige Shoking lagde Mærke til hans Forbauselse og skyndte sig med at tilsøie:

„Fenierne vare ligesaa vel, som J, bekjendte med den underjordiske Hvælvings Existents."

„Nei, virkelig?"

„Og de havde ifinde at sprænge en Deel af Nevgate i Luften," vedblev Shoking. „Dersom J ikke havde havt saa stærkt Hastværk, var dette ogsaa skeet."

„Men hvilken Plan havde Fenierne da egentlig lagt?" spurgte Marmouset.

„Det skal jeg sige Dem," svarede den feniske Høvding. „Vi havde sex Tønder Krudt til vor Disposition."

„Sex Tønder!" udbrød Marmouset ganske forbauset.

„Ja," svarede Fenieren rolig, „de tre af dem havde vi anbragt hernede i Hvælvingen; de andre havde vi stillet op ad selve Fængselsmuren."

„Naa, — og saa?" spurgte „Mesterens" Yndlingselev.

Den feniske Høvding vedblev:

„Begyndelsen gjorde vi hernede i Hvælvingen. Det Krudt, der var blevet anbragt hernede, skulde tjene til at faae endeel af Husene i Old-Bailey til at styrte sammen."

Marmouset studsede.

„Jeg kan dog virkelig ikke indsee, hvad det skulde kunne have nyttet, at nogle Huse i Old-Bailey vare styrtede sammen," sagde han.

„Men det kunne vi," svarede den feniske Høvding ganske rolig. „Derved vilde vi have fremkaldt en saadan Uorden og Forvirring, at det vilde være blevet os muligt at frelse den graa Mand, naar Newgates Muur paa et senere Stadium styrtede sammen. — Af det omtalte Krudt blev da ogsaa een Tønde benyttet efter Bestemmelsen."

„Men de Tønder, der vare stillede op mod Fængselsmuren?" spurgte „Mesterens" Yndlingselev nu.

„Da vi fik at vide, at den graa Mand og I Andre allerede befandt Eder nede i den underjordiske Hvælving, havde vi jo ikke den ringeste Grund til at anrette nogen Ødelæggelse i selve Fængslet," svarede den feniske Høvding.

„Vi skyndte os derfor med at slukke Lunterne."

„Men den Explosion, der har fundet Sted, maa dog vist have gjort sin Virkning?" bemærkede Marmouset nu. „En Deel af Old-Bailey er vel sagtens styrtet sammen."

„Nei," svarede Fenieren.

„Ikke det?" udbrød Marmouset. „Men hvorledes er det da gaaet til, at?" . . .

Her afbrød den feniske Høvding ham.

„Kun en eneste Bygning, — et gammelt Huus, Sermon-Lane, — er styrtet sammen," sagde han, „men selv denne ubetydelige Begivenhed har fremkaldt en saadan Forvirring og Forfærdelse, at man endnu ikke har kunne

gjøre sig Rede for, hvad det er, der har givet Anledning til denne Katastrofe."

„Selve Fængslet staaer altsaa endnu heelt og holdent paa sin Plads?" vedblev Marmouset.

„Ja, det gjør," svarede den feniske Høvding, „og det er en Selvfølge, at man allerede for længe siden har fundet den stakkels Gouvernør liggende bunden og knevlet paa Gulvet, samt at han ingenlunde har glemt at afgive en omstændelig Beretning om, hvorledes De og Deres Venner have fundet paa et Middel til at trænge ind i Fængslet og sætte den graa Mand i Frihed. Fremdeles følger det af sig selv, at der lige strax blev sendt en Mængde Politibetjente ned i den underjordiske Hvælving; men de maatte vende tilbage med uforrettet Sag."

„Hvorfor maatte de det?" spurgte Marmouset.

„For det Første fordi den Vei, ad hvilken De og Deres Venner vare komne herned i Hvælvingen, nu var spærret, og for det Andet fordi den ene Deel af Hvælvingen endnu bestandig vedblev at styrte sammen efter den anden," svarede den feniske Høvding.

„Ja, det er rigtigt, — nu husker jeg det!" sagde Marmouset, hvem det nu først faldt ind, at Polyte jo ingen Vei havde kunnet komme, da han vilde rekognoscere Terrainet.

Og efter en kort Pause tilføiede han:

„Men I ere altsaa komne herned ad en anden Vei, end vi?"

„Ja, det ere vi ganske vist," svarede den feniske Høvding.

„Vi kunne saaledes komme bort herfra?" vedble „Mesterens" Yndlingselev.

„Ja, naar I ville," svarede Shoking, „I behøve blot at følge efter mig!"

Og da den skikkelige Fyr, som ene og alene af Kjærlighed til den graa Mand virkede for Feniernes Sag, havde sagt dette, vendte han sig om og gik henad Gangen.

„Vennerne" fulgte efter ham.

Efter et Kvarteerstids Forløb befandt de sig ved Foden af en Trappe.

I høieste Grad overrasket udbrød Marmouset nu:

„Ah! . . . En Trappe! . . . Hvor mon den fører hen?"

„Den fører op til en Kjælder, i hvilken der er et Beværtnings-Lokale," svarede Shoking.

„Og Eieren af dette Beværtnings-Lokale er Medlem af vort Parti," bemærkede den feniske Høvding.

„Og hvor ligger det omtalte Beværtnings-Lokale?" spurgte Marmouset.

„I Farringdon-Street," svarede Fenieren.

„I Farringdon-Street?" gjentog Marmouset, der — som allerede bemærket — kjendte London temmelig nøie. „Saa befinde vi os altsaa nu østen for Newgate?"

„Ja, ganske rigtigt," svarede den feniske Høvding.

Nu begyndte den lille Skare at gaae op ad den omtalte Trappe.

Shoking gik i Spidsen som Veiviser.

Vanda gik derimod allerbagest.

Man skulde have troet, at den smukke Kvinde havde ladet sin Sjæl blive tilbage nede i Hvælvingen. Vel gik

ogsaa hun op ad Trappen; men hvert Øieblik vendte hun sig om, og fra Tid til anden sagde hun halvhøit:

„Maaskee ligger „Mesteren" i dette Øieblik bleg og blodig under et Klippestykke! — Maaskee vilde han endnu kunne frelses, dersom vi ikke forlade Hvælvingen, men opsøgte ham!"

Trappen bestod af tredive Trin.

Da Shoking var kommen op til det tredivte Trin, stødte han med Hovedet imod en Falddør.

Denne Hindring fik Shoking i en Fart ryddet af Veien, og Marmouset, der kom lige efter ham, befandt sig efter et Øieblik's Forløb i et Værelse, der hørte til Beværtnings-Lokalet.

Snart havde alle „Vennerne" sluttet Kreds om Shoking og „Mesteren" Yndlingselev.

Dørene vare lukkede, og Skodderne satte for Vinduerne.

Det var nemlig mørk Nat, og under Paaskud af, at han var bange for at blive tiltalt og straffet for „Nattesæde", havde Værtshusholderen forlangt, at alle hans Gjæster, endog Stamgjæsterne, skulde forlade Lokalet ved Midnatstid.

Ogsaa Værtshusholderen blev aabenbart meget ubehagelig overrasket, da han ikke kunde opdage den graa Mand blandt sine natlige Gjæster.

Efter en kort Pause sagde Marmouset til Shoking:

„For Øieblikket befinde vi os altsaa i Farringdon-Street?"

„Ja," svarede Shoking.

„Og denne Gade ligger i Nærheden af Flort-Street?" vedblev „Mesterens" Yndlingselev.

„Ja, ganske vist," lød Svaret.

„Saa kunne vi da ikke være ret langt borte fra Themsen?" spurgte Marmouset.

„Det ere vi heller ikke," svarede Shoking.

„Godt! Saa maae vi øieblikkelig give os til at søge efter „Mesteren", — det vil sige efter den graa Mand," vedblev „Mesterens" Yndlingselev, som endnu i rette Tid huskede paa, hvilket Navn den Mand, som „Vennerne" lystrede, havde antaget ovre i England.

Nu sagde Shoking:

„Det kunne vi saameget desto lettere gjøre, som jeg har en Baad liggende henne ved Temple-Bar."

„Godt!" sagde Marmouset nu, idet han henvendte sig til Shoking og den feniske Høvding, „saa er det bedst, at Shoking og jeg komme afsted!"

„Jeg følger med Eder!" sagde Banda.

„Jeg med!" udbrød „De Tappres Død".

„Og jeg med!" raabte hver enkelt af „Vennerne" med høi Røst.

Nu sagde Marmouset i en bydende Tone:

„Nei, nei! . . . Banda maa gjerne følge med os; — men I Andre maae finde Eder i at vente her, indtil vi komme tilbage!"

„Vennerne" gjorde ingen Indvendinger imod dette Arrangement; — naar „Mesteren" selv ikke var tilstede, pleiede det jo altid at være hans Yndlingselev, der førte Kommandoen i hans Sted.

Hvad Polyte angaaer, da var han for Resten ikke overvættes bedrøvet over, at han ikke kom til at tage Deel i denne nye Expedition; thi det vilde have gjort ham

meget ondt, om han var bleven nødt til at forlade Pauline, som var aldeles udmattet af Sindsbevægelse og af de Strabadser, hun havde udstaaet.

Vanda, Marmouset og Shoking skyndte sig nu med at forlade Beværtnings-Lokalet og befandt sig snart i den brede Gade, der i Begyndelsen hedder Farringdon-Street, men senere bliver kaldt Farringdon-Road.

London er, som bekjendt, Taagens By, og iaften var Taagen ligeledes tæt.

Imidlertid var det lykkedes en smal Stribe af Maanen at bane sig Vei igjennem Taagen.

Derved var netop det hvide Lysskjær blevet fremkaldt, som Marmouset og hans „Venner", umiddelbart efterat Explosionen havde fundet Sted, havde opdaget henne ved Udkanten af den underjordiske Gang.

Vanda og hendes Ledsagere gik altsaa ned til Themsen.

Shoking havde ikke ført „Pennerne" bag Lyset; — hans Baad laa virkelig ved Temple-Bar.

De stege alle Tre ned i Baaden og Shoking greb Aarerne.

Nu sagde Marmouset til ham:

„Eftersom Fenierne vide Besked om den underjordiske Hvælving, maa De dog vistnok vide, hvor omtrent den Gang findes, der fører ud til Themsen?"

„Ja, vi styre netop lige løs paa den," svarede Shoking.

„Er den langt borte herfra?" spurgte Vanda, der skjælvede over hele Legemet.

„Nei, det kan jeg dog ikke sige, den er," svarede

Shoking, „om en halv Snees Minuter ville vi have naaet den."

Og nu gav han sig til at roe af alle Kræfter.

Det varede ikke ret længe, førend Baaden kom midt ud paa Floden, og nu gled den i nogle Minuter ligeud; men derpaa nærmede den sig lidt efter lidt Strandbredden; Shoking holdt nu Aarerne høit op over Vandet og lod Baaden drive i Land.

Pludselig stødte Baaden imod nogle Buske.

„Nu have vi naaet vort Maal!" sagde Shoking.

Marmouset, som havde meget skarpe Øine, gav sig nu til at undersøge Buskene med den største Opmærksomhed.

Derefter saae han paa Vanda, udstødte et dybt Suk og sagde:

„Det er desværre hævet over enhver Tvivl, at Ingen i den sidste Tid har banet sig Vei igjennem de Buske der!"

„O, min Gud!" udbrød den smukke Kvinde, idet hun slog Hænderne sammen af Forfærdelse.

„Mesteren og Milon kunne altsaa endnu ikke være komme ud af den underjordiske Hvælving," vedblev den unge Mand.

„Ak," udbrød Vanda hulkende, „saa ere de bestemt Begge blevne dræbte af en Klippeblok!" udbrød Vanda hulkende.

Marmouset svarede ikke.

Derimod skyndte han sig med at fremvringe en tilstrækkelig stor Aabning i de sammenfiltrede Buske, og da han nu opdagede en Klippehule, sprang han i Land.

„Du har dog vel taget Din Lygte med?" spurgte han Shoking.

„Ja, jeg har," lød Svaret, „men det er dog vist ikke værd, at vi tænde den, førend vi komme heelt ind i Gangen."

Nu gik de alle Tre ind i den underjordiske Hvælving.

Da de vare komne nogle Skridt ind i denne, tændte Shoking sin Lygte.

Neppe havde denne imidlertid udbredt et svagt Skjær omkring sig, førend baade Vanda, Marmouset og Shoking udstødte et Skrig, der røbede den største Skræk . . .

Femte Kapitel.

Som allerede bemærket udstødte Vanda, Marmouset og Shoking paa een Gang et Skrig, da den Sidstnævnte havde tændt sin Lygte; — man skulde derfor troe, at de havde faaet Øie paa den graa Mands og Milons lemlæstede Lig.

Saaledes forholdt det sig imidlertid ikke

Ganske vist havde de faaet Øie paa en Gjenstand, der gjorde dem ganske forskrækkede; men denne Gjenstand var en umaadelig stor Klippeblok, der laa tværsover den underjordiske Gang.

Denne Klippeblok kunde nu ikke være den samme, som Marmouset og hans Venner inde fra den runde Celle havde seet styrte ned bagved „Mesteren" og Milon.

Det var aabenbart et andet Stykke af den underjordiske Hvælving, der havde revet sig løs og var faldet ned.

Vanda, Marmouset og Shoking maatte saaledes anseе det for hævet over enhver Tvivl, at de Explosioner, til hvilke de havde været Vidne, vare blevne fortsatte,

— at der ikke blot var faldet Klippeblokke ned bagved, men ogsaa foran den graa Mand og hans trofaste Ledsager, den rige Bygnings-Entreprenør, da disse lavede sig til at tage Flugten.

Forøvrigt gaves der en Maade, paa hvilken de kunde faae paalidelig Oplysning, hvad dette, for dem saa vigtige Punkt angik.

Da Marmouset nylig med saa stor Opmærksomhed undersøgte Buskene, havde han opnaaet den Overbevisning, — som han da ogsaa havde udtalt, — at hverken „Mesteren" eller Milon kunde have faaet Tid til at forlade den underjordiske Hvælving.

Men der var dog endnu en anden Maade, paa hvilken man kunde skaffe sig Vished i saa Henseende, og denne Maade havde det store Fortrin, at den var aldeles sikker og paalidelig.

I Flodtiden strømmede Vandet fra Themsen flere-hundrede Fod ind i den underjordiske Hvælving.

Naar det saa senere trak sig tilbage, efterlod det sig et Slags Dynd, i hvilket man nødvendigvis maatte have kunnet see Spor af den graa Mands og Milons Fodtrin, dersom de to Mænd havde fundet Leilighed til at slippe ud af Gangen.

Med Lygten i Haanden bøiede Marmouset sig nu ned; men med hvor stor Opmærksomhed han end undersøgte Dyndet, var det ham dog ikke muligt at opdage Fodspor i dette.

Dertil kom endnu, at den Klippeblok, der seneſt var faldet ned, endnu var ganske tør, og deraf fremgik det aabenbart tydelig, at den maatte

være styrtet ned, efterat Vandet havde trukket sig tilbage.

Med en Engstelse, som det ikke er muligt at beskrive, saae Vanda nu ogsaa paa Marmouset, og „Mesterens" Yndlingselev paa Shoking.

Hvor gjerne de end vilde klamre sig fast til Haabet, var det dem dog ikke muligt længer at nære nogen Tvivl om, at der nu ikke længer var noget Haab.

Eet af To maatte nødvendigviis være skeet: — Enten maatte „Mesteren" og hans trofaste Ven, den rige Bygnings-Entreprenør, være blevne knuste af Klippeblokken, medens de vare ifærd med at tage Flugten, — eller ogsaa vare de i dette Øieblik Fanger, idet de vare blevne indespærrede midt imellem to Klippeblokke, som det ganske sikkert ikke vilde blive dem muligt at rydde af Veien.

Nu stillede Sagen sig saa uheldig, at Vandas eneste Haab og Ønske var, at det maatte være denne sidste Gisning, der var den rette.

Idet hun fortvivlet vred Hænderne, tilkastede hun Marmouset et spørgende Blik og sagde halvhøit:

„Gode Gud, — hvad skulle vi dog gribe til?"

Marmouset rystede paa Hovedet.

„Ak, — jeg veed det desværre ikke!" svarede han bedrøvet og modløs.

Da fik han pludselig et glimrende Indfald.

Han rakte Shoking Lygten og lagde sig ned paa Jorden, lige tæt op til Klippeblokken, saaledes at hans Øre berørte Jorden.

Vanda saae ganske forbauset paa ham; — hun kunde

ikke forstaae, hvad det var for et Experiment, „Mesterens" Yndlingselev nu var ifærd med at anstille.

Marmouset gav sig til at lytte med den meest spændte Opmærksomhed.

— Hvad kunde han da saaledes lytte efter? —

Han havde en Gang læst — eller hørt tale om, at der gaves visse Kalkstene, som i særdeles høi Grad forplantede Lyden, — og derfor lyttede han nu saa opmærksomt.

Det kunde synes, at det var afsindigt af ham at smigre sig med det Haab, at dette Experiment skulde kunne føre til noget heldigt Udfald; — men er den omhyggelige Læge da afsindig, naar han bøier sig ned over et Menneske som ikke giver det ringeste Livstegn fra sig, og gjør sig Umage for at overbevise sig selv og Andre om, at Patientens Hjerte endnu banker?

Der henrandt adskillige Minuter, uden at Marmouset rørte sig af Stedet; — endnu havde han aabenbart ikke gjort den Opdagelse, til hvilken han nu satte hele sin Lid.

Vanda og Shoking stirrede paa ham i den ængsteligste Spænding.

Da opklaredes den unge Mands Ansigt pludselig, og han saae op.

„Nu kan jeg høre Noget!" sagde han.

„Og det er?" spurgte Vanda, hvis Stemme skjælvede af Sindsbevægelse.

Og den smukke Kvinde ilede hen til „Mesterens" Yndlingselev.

Marmouset svarede langsomt:

„Det er en ganske eiendommelig Lyd, for hvis Beskaffenhed jeg ikke ganske kan gjøre mig Rede, — sandsynligviis fordi den endnu er temmelig langt borte. — Jeg kan kun sige, at den baade har Noget tilfælles med en menneskelig Stemme og med den eensformige Lyd, som Vand fremkalder, naar det med bestemte Mellemrum drypper ned i et Bassin.

Nu kastede Vanda sig ned paa Knæ og gav sig til at lytte.

„Ja, ja," udbrød hun allerede efter et Øiebliks Forløb, „jeg kan ogsaa høre Noget!"

„Nei, virkelig?" udbrød Shoking med spændt Forventning.

„Jo," svarede Vanda, hvis Ansigt pludselig opklaredes, og paa hvis Læber der endog nu spillede et Smiil, „og det, jeg kan høre, er ikke Vand, der drypper ned i et Bassin."

„Er De ganske vis paa det?" udbrød Marmouset ivrig.

„Ja, jeg er!" svarede Vanda. „Det er et Menneske, jeg hører tale! . . . Dog nei, — vent lidt!"

Og den smukke Kvinde gav sig igjen til at lytte med spændt Opmærksomhed.

„Nei, — jeg tager ikke feil!" udbrød hun efter nogle faa Sekunders Forløb. „Det er ikke een; men to Stemmer, jeg kan høre — og de nærme sig os! . . . Ah!"

Det var formelig et Glædesskrig, Vanda nu udstødte.

„Hvad er det? . . . Hvilken Opdagelse har De gjort?" spurgte „Mesterens" Yndlingselev ivrig.

„Jeg kjender begge disse Stemmer," svarede Vanda

sjæleglad, „den ene er ualmindelig velklingende, den anden dyb og alvorlig!“ . . .

Og nu raabte den smukke Kvinde af alle Kræfter:

„Mester! . . . Mester!“

Marmouset lagde imidlertid Haanden paa hendes Arm og sagde:

„De maa endelig forholde Dem aldeles rolig!“

Og da hun tilkastede ham et spørgende Blik, vedblev han:

„Dersom De blot kan bekvemme Dem til at høre rolig paa, hvad jeg har at sige Dem, skal jeg med Fornøielse meddele Dem en nærmere Forklaring; men først og fremmest er det min Pligt at advare Dem imod at raabe saa høit til ingen Verdens Nytte.“

„Til ingen Verdens Nytte?“ gjentog Vanda, der var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse.

Den smukke Kvinde var ellevild af Glæde, og det Blik, hun tilkastede Marmouset, var ligefrem ængsteligt; — hun begyndte virkelig at blive bange for, at den unge Mand var gaaet fra Forstanden.

Efter en kort Pause tog „Mesterens“ Yndlingselev imidlertid atter Ordet.

„Ja,“ sagde han, „jeg maa gjøre Dem den Indrømmelse, at De har Ret, Vanda.“

„Ja, ikke sandt?“ udbrød den smukke Kvinde sjæleglad. „Er det ikke to Stemmer, vi have hørt?“

„Jo.“

„Og disse Stemmer?“

„Tilhøre Mesteren og Milon," svarede Marmouset. „Ogsaa jeg har gjenkjendt dem begge."

Vanda studsede.

„Naa, ja!" sagde hun. „Men hvorfor vil De da ikke tillade mig at kalde paa dem, at lade dem vide?" ...

Her afbrød Marmouset hende.

Idet den unge Mand trak paa Skuldrene, svarede han:

„Sagen er netop den, at Mesteren og Milon ikke vilde faae Noget at vide, om de end kaldte nok saa meget paa dem!"

„Ikke det?" spurgte Vanda. „Og hvorfor ikke, om jeg maa spørge?"

„Fordi Deres Stemme ikke vilde naae de to Mænds Øren," svarede „Mesterens" Yndlingselev.

„Men vi kunne jo dog tydelig høre deres Stemmer," indvendte den smukke Kvinde.

Smilende svarede Marmouset:

„Det kunne vi unægtelig; — men det er ogsaa noget ganske Andet!"

Vanda studsede.

„Noget ganske Andet?" spurgte hun.

„Ja, noget ganske Andet," gjentog Marmouset. „Seer De, inde i den underjordiske Hvælving, og da navnlig i et forholdsvis snevert Rum imellem to Klippeblokke, herster der et Ekko, som ikke vilde findes her, ved Udkanten af Hvælvingen, hvor vi have den frie Luft tætved."

Denne Forklaring var af den Beskaffenhed, at Vanda ikke kunde gjøre nogen Indvending imod den.

Marmouſet vedblev:

„Vi kunne høre en Lyd; ja, det er os endog muligt at gjøre os Rede for, af hvilken Beſkaffenhed denne Lyd er. Det er Stemmer, vi høre, og vi kunne gjenkjende disſe Stemmer. Det er Meſteren og Milon, der tale ſammen, — og i den Omſtændighed, at de tale ſaa rolig ſammen, ligger der aabenbart et Beviis paa, at de Begge befinde ſig vel. Derſom de Begge, eller blot den ene af dem, — vare komne til Skade, vilde de nemlig ikke paſſiare gemytlig ſammen, men enten forholde ſig tauſe eller udſtøde Smerteſkrig."

„Ja, ja, De har Ret!" ſagde Vanda.

Marmouſet vedblev:

„Altſaa kunne vi være ganſke rolige; — Meſteren og den brave Milon ere i god Beholo."

„Ja, det ere de uden al Tvivl; men de ere Fanger, og det vil ikke vare ret længe, førend de døe af Sult," ſvarede Vanda, hvem denne Betragtning naturligviis igjen gjorde meget ængſtelig og bekymret.

„O," ſvarede Marmouſet med uforſtyrrelig Koldblodighed, „førend det kommer ſaa vidt, ſætte vi dem i Frihed."

„Men hvorledes ſkulle vi bære os ad dermed?" ſpurgte Vanda.

Smilende ſvarede den unge Mand:

„Ja, Krudt kunne vi naturligviis ikke tiere tage vor Tilflugt til, — det kan De vel nok indſee?"

Vanda foer ſammen.

„Ja, — ja," udbrød hun, „lad os endelig ikke mere faae Noget at beſtille med det afſkyelige Krudt!"

„Og ligesaa lidt vilde det kunne nytte, om vi anstillede et Forsøg paa at sprænge Klippeblokken ved Hjælp af lempeligere Midler," vedblev „Mesterens" Yndlingselev. „Selv om vi havde det i saa Heensseende fornødne Værktøi til vor Raadighed, vilde dette Arbeide nemlig dog blive uoverkommeligt."

„Men hvad i Alverden skulle vi da gribe til?" spurgte Vanda ængstelig.

„Lad os gaae ud af Hvælvingen, stige ned i Baaden og roe ud paa Themsen, saa skal jeg sige Dem, hvad jeg mener om Sagen," svarede Marmouset.

Den unge Maad udtalte sig med en saa imponerende Rolighed, at Vanda ikke kunde lade være med at nære Tillid til ham.

Hvad Shoking angaaer, havde han ikke forstaaet overvættes Meget af denne Samtale, da den var bleven ført paa Fransk.

Alt, hvad han vidste, var, at den graa Mand og dennes trofaste Ledsager, den rige Bygnigs-Entreprenør, endnu vare ilive; — da man kunde høre dem tale sammen, vare de da i alt Fald ikke døde!

Marmouset og Vanda vendte altsaa tilbage til Baaden, og Shoking fulgte efter dem.

Shoking tog igjen fat paa Aarerne, og Marmouset sagde paa Engelsk til ham:

„Nu maa Du roe midt ud paa Floden, men hele Tiden holde Dig i lige Linie med den underjordiske Hvælving."

Shoking tænkte sig et Øieblik om; derpaa sagde han:

„Saa maa jeg først og fremmest indrette det saaledes, at Baaden kommer til at drive med Strømmen."

„Ja vel," svarede Marmouset.

„Og saa maa jeg sørge for, at den Kours, vi tage, kommer til at danne en Linie, som staaer lodret paa den Hule, gjennem hvilken vi nylig gik ind i Hvælvingen," vedblev Shoking.

„Ja, ganske rigtigt!" sagde Marmouset.

Den unge Mand stod opreist i Bagstavnen og fæstede sine Øie paa Themsens venstre Bred.

Vanda betragtede ham med Opmærksomhed og tillige med en vis Nysgjerrighed; — hun kunde aldeles ikke begribe, hvad det var, han stod og saae efter.

Lidt efter lidt nærmede Baaden sig Black-Friars-Broen.

Nu lod Shoking den drive med Strømmen.

Marmouset vedblev at holde Øie med de mørke, tilrøgede Huse, der paa dette Sted vende ud til Themsen.

Pludselig nikkede han fornøiet; — det lod til, at eet af disse mørke, tilrøgede Huse særlig havde tildraget sig hans Opmærksomhed.

„Der er det!" sagde han halvhøit.

Vanda havde imidlertid hørt, hvad han sagde, og udbrød nu:

„Hvad mener De?"

Marmouset besvarede imidlertid ikke Vandas Spørgsmaal, men henvendte sig til Shoking.

„Nu er det bedst, vi see at komme i Land," sagde han.

„Skal skee!" svarede Shoking.

Og nu gav den skikkelige Fyr sig atter til at roe af alle Kræfter.

Efter fem Minuters Forløb stege Marmouset, Vanda og Shoking i Land, og derpaa gik de ind i Farringdon-Street.

Pludselig blev Vanda imidlertid staaende.

„Men saa sig mig dog idetmindste, hvor vi gaae hen!" sagde hun.

„Mesterens" Yndlingselev lod sig dog nøie med at svare:

„Følg blot med mig, saa skal De nok faae det at vide!"

Naar man kommer fra Bredden af Themsen og gaaer ned ad Farringdon-Street, kommer man snart til Carl-Street, der danner en ret Vinkel med den nævnte Gade.

Carl-Streets Forlængelse mod Øst kaldes Thomas-Street.

Marmouset gik saa hurtig, at det ikke faldt Vanda saa ganske let at holde Skridt med ham.

Han gik ned ad Carl-Streets Forlængelse, og da han var kommen nogle Skridt ind i denne Gade, blev han staaende udenfor et Huus, der var noget høiere, end de øvrige.

Det var dette Huus, der særlig havde tildraget sig hans Opmærksomhed, da han stod i Bagstavnen af Baaden, medens denne var midt ude paa Themsen.

„Nu maa jeg anmode Dem om at lægge nøie Mærke til, hvad jeg siger," sagde han pludselig til Vanda.

„Jeg er lutter Øre!" sagde den smukke Kvinde, som

med største Forbauselse havde seet, med hvilken Opmærksomhed den unge Mand stirrede paa de mørke, tilrøgede Huse i denne Deel af Byen.

„Mesterens" Yndlingselev vedblev:

„Dersom de Beregninger, jeg har anstillet, ikke ere aldeles urigtige, maa dette Huus ligge lige ovenover den underjordiske Hvælving, i hvilken vi nylig befandt os."

Vanda studsede.

„Troer De virkelig?"

„Ja," svarede Marmouset, „jeg troer endog, at Huset ligger lige ovenover det snevre Rum, i hvilket Mesteren og Milon for Øieblikket sidde fangne imellem de to Klippeblokke."

Vanda tænkte sig et Øieblik om; derpaa sagde hun:

„Men selv om De virkelig har Ret i den Henseende, — hvad saa?"

„Ja, — vent lidt!" svarede Marmouset smilende.

Med Shokings Lygte i Haanden gik han derpaa lige hen til Huset og gav sig til at betragte Gadedøren med Opmærksomhed.

Efter nogle faa Sekunders Forløb sagde han rolig:

„Ja, jeg vidste det jo nok!"

„Hvad var det, De vidste?" spurgte Vanda, som nu begyndte at blive noget utaalmodig.

„Dette Huus tilhører en fenisk Høvding, som hedder Farlane," svarede den unge Mand.

„Hvoraf veed De det?" spurgte Vanda ganske forbauset.

„Jy, — hans Navn staaer jo paa Gadedøren,"

svarede Marmouset. „Derom kan de med egne Øine overbevise Dem?"

Vanda gik hen til Gadedøren og saae, at der ganske rigtig paa denne var anbragt en Messingplade, paa hvilken der stod:

„Farlane & Co."

„Og denne Farlane en fenisk Høvding?" spurgte den smukke Kvinde.

„Ja," svarede Marmouset.

Vanda saae paa „Mesterens" Yndlingselev, og det Blik, som hun fæstede paa ham, sagde tydelig:

„Man kunde virkelig føle sig fristet til at troe, De var en Hexemester!"

Det lod virkelig ogsaa til, at „Mesterens" Yndlingselev fortolkede den smukke Kvindes Blik paa rette Maade; thi nu sagde han smilende:

„Siden De endnu ikke har forstaaet mig, kommer jeg vel sagtens til at forklare mig noget nærmere!"

Og da den unge Mand havde sagt dette, slukkede han Shokings Lygte.

Sjette Kapitel.

Vi maae nu vende tilbage til det Øieblik, der fulgte umiddelbart efter Explosionen.

Rystelsen havde været saa voldsom, at den graa Mand og hans trofaste Ven, den rige Bygnings-Entreprenør, vare blevne kastede til Jorden.

Imidlertid kom de strax igjen paa Benene.

„Bravo!“ raabte den graa Mand. „Alt er gaaet efter Ønske; — alle Hindringerne ere ryddede af Veien!“

Og virkelig kunde de to Mænd i nogen Afstand skimte Himlen.

Nu vendte „Mesteren“ sig om og raabte til sine Venner, der stode inde i den runde Celle:

„I maae komme herhen, — og det i en Fart, Børn! Nu maae vi see at faae Benene med os!“

Og da den graa Mand havde udtalt disse Ord, gav han sig til at løbe af alle Kræfter.

Milon kunde imidlertid meget godt holde Skridt med ham.

Saaledes kom de to Mænd omtrent en Snees Skridt fremad.

Pludselig lød der et forfærdeligt Brag bagved dem.

Den graa Mand udstødte et Skrig og vendte sig om.

Der var faldet en Klippeblok ned, og denne Klippeblok adskilte ham fra hans Venner.

Vi kjende imidlertid den graa Mand og vide, at han ikke saa let lod sig bringe ud af Fatningen.

„Fremad!" raabte han, idet han henvendte sig til Milon. „Først og fremmest maae vi see at slippe ud herfra; naar det først er lykkedes os at komme ud af Hvælvingen, finde vi nok et eller andet Middel til at komme dem til Hjælp!"

„Ja, fremad!" sagde Milon.

Og den rige Bygnings-Entreprenør vedblev at løbe ved Siden af „Mesteren".

Efter nogle faa Minuters Forløb hørte de to Mænd imidlertid et andet Brag, der var endnu langt forfærdeligere, end det forrige.

Nu vare de pludselig indhyllede i dybt Mørke; — det Lysskjær, der hidtil havde viist dem Veien, forsvandt nemlig ganske.

Rystelsen var ogsaa denne Gang meget voldsom, og den graa Mand og Milon bleve paany kastede til Jorden, der rystede og bævede under dem.

Den ene Klippeblok styrtede ned efter den anden, og en af dem var nærved at ramme den graa Mand.

Imidlertid undgik „Mesteren" dog lykkelig og vel den truende Fare.

Mørket var nu blevet saa uigjennemtrængeligt, at de to Mænd ikke kunde see hinanden, og pludselig spurgte Milon ængstelig:

„Mester, — Mester, — hvor er De henne?"

„Her," svarede den graa Mand rolig. „Hvor skulde jeg vel ellers være?"

„Og De er ikke saaret?" vedblev den rige Bygnings-Entreprenør, der ikke tænkte paa den Fare, der truede ham selv, men udelukkende paa „Mesteren".

„Nei, saaret er jeg ikke," svarede den graa Mand.

„Naa, Gud være lovet!" udbrød Milon. „Jeg heller ikke!"

„Men nu gjøre vi klogest i at forholde os aldeles rolige," sagde „Mesteren". „Førend vi gaae videre, maae vi være ganske sikkre paa, at der ikke længer er nogen Fare paafærde."

Det lod imidlertid til, at Faren foreløbig var overstaaet; — idetmindste henrandt der nu længere Tid, uden at der faldt nogen Klippeblok ned.

Da reiste „Mesteren" sig endelig op.

Nu hørte han Milon sige:

„Naa, det maa jeg sige, vi ere da slupne meget heldig fra den Historie!"

Den graa Mands Fakkel var rigtignok bleven slukket; men han havde den dog endnu i Haanden.

Da Marmouset uddeelte Fakler til de Personer, der udgjorde „Mesterens Vennekreds", havde han tillige forsynet hver enkelt af disse med en Æske Svovlstikker, og den graa Mand havde sin Æske i Lommen.

„Mester," sagde Milon efter en kort Pause, „maa jeg nu ikke nok reise mig op?"

„Jo," svarede den graa Mand, „men Du maa ikke røre Dig af Stedet! Førend Du gaaer videre, maae vi kunne see os om hernede!"

Idet „Mesteren" udtalte disse Ord, tog han Svovlstikkerne op af Lommen og tændte sin Fakkel.

Nu kunde Milon da see, at den Mand, som han elskede saa høit, og til hvem han saae op med saa stor Ærbødighed, virkelig ikke var kommen til Skade.

Den rige Bygnings-Entreprenør gjentog derfor, idet han fornøiet gned Hænderne:

„Naa, det maa jeg sige, vi ere da slupne meget heldig fra den Historie!"

„Vistnok ikke slet saa heldig, som Du bilder Dig ind," svarede den graa Mand med et roligt Smiil.

Og med Faklen i Haanden gik han hen til den Klippeblok, der nylig fuldstændig havde berøvet dem Udsigten til det Lysskjær, der havde været Maalet for deres Vandring.

Denne Klippeblok var overordentlig stor og lukkede den underjordiske Hvælving ligesaa hermetisk som et Muurværk, der var blevet opført af Menneskehaand.

„Der kan Du selv see," sagde den graa Mand rolig, „vi ere ikke komne et eneste Skridt videre, end vi vare for en Time siden!"

Milon trak paa Skuldrene.

„Saa have vi vel ikke Andet at gjøre, end at vende om, Mester?" sagde han.

Den graa Mand svarede ikke et Ord, men vendte om.

Det varede nu ikke ret længe, førend de to Mænd kom hen til den Klippeblok, der var styrtet ned bagved dem.

Den graa Mand saae paa sin trofaste, men lidt vel sangvinske Ledsager.

„Kan Du nu see, at vi ikke ere komne et eneste Skridt videre?“ spurgte han.

Den skikkelige Bygnings-Entreprenør skjælvede over hele Legemet.

„Ja, ja, — jeg seer nok, at vi nu ere Fanger her!“ sagde han.

Den graa Mand trak paa Skuldrene.

„Fanger?“ gjentog han. „Jeg troer dog nok, vi hellere bør sige, at vi ere blevne levende begravede her.“

„Og vi have hverken Krudt eller nogetsomhelst Værktøi!“ udbrød Kæmpen nu i en Tone, der virkelig syntes at røbe, at han havde den største Lyst til at græde.

Den graa Mand var bleven en lille Smule bleg; men hans Ansigt havde ikke mistet det Udtryk af overlegen Ro, der var eiendommeligt for det.

„Kjære Ven,“ sagde han i en indtrængende Tone, „det kan ikke nytte, at vi give os til at klynke og klage; — langt hensigtsmæssigere vil det være, at vi tænke rolig over Sagen og see at blive enige om, hvilke Foranstaltninger vi bør træffe.“

Milon saae paa ham og rystede bedrøvet paa Hovedet.

Den graa Mand smilede.

„Ja," sagde han, idet han trak paa Skuldrene, „jeg tør ganske vist ikke paastaae, at den Situation, i hvilken vi for Øieblikket befinde os, just er saa overvættes behagelig; — men aldeles fortvivlet er den dog heller ikke."

„Troer De virkelig, at den ikke er aldeles fortvivlet?" spurgte Milon.

For et Øieblik siden havde Kæmpen talt i en Tone, der røbede, at han havde opgivet alt Haab; — nu var han derimod igjen rolig og fattet. De faa Ord, som „Mesteren" nylig havde udtalt, havde været tilstrækkelige til at berolige ham og til paany at tænde Haabets Kjærte hos ham.

„Nu skal jeg sige Dig, hvorledes jeg opfatter Sagen," vedblev den graa Mand. „Jeg anseer det for høist sandsynligt, at Marmouset og vore andre Venner ikke heller ere komne til Skade."

„Nei, det kan nok være," svarede Bygnings-Entreprenøren, „men i alt Fald ere de da ogsaa Fanger."

„Ja, det ere de ganske vist," indrømmede „Mesteren", „men de have dog nogen Udsigt til at slippe ud af Fængslet."

„Og hvem skulde vel sætte dem i Frihed?" spurgte Bygnings-Entreprenøren, idet han rystede paa Hovedet.

„Den Uleilighed antager jeg, at Politibetjentene godhedsfuldt ville paatage sig," svarede den graa Mand. „Det maa jo være Politiet i høieste Grad magtpaaliggende, igjen at faae Fingre i mig; nogle Betjente ville derfor uden al Tvivl faae Ordre til at gaae herned i

Hvælvingen, og de ville da neppe kunne undgaae at faae Øie paa vore Venner."

Milon betænkte sig et Øieblik; derpaa sagde han:

„Ja, det kan gjerne være, at det gaaer, som De siger, Mester; men dersom Politibetjentene faae Fingre i vore Venner, blive disse da i alt Fald kastede i Fængsel!"

„Ja, det gjøre de efter al Sandsynlighed," svarede den graa Mand, „men det er da just ikke nogen stor Ulykke!" . . .

„Hm! . . . Nei, saamænd!" sagde Bygnings-Entreprenøren.

Den graa Mand vedblev rolig:

„Dersom Du ikke havde afbrudt mig, vilde Du have kunnet spare Dig den Bemærkning, min gode Milon! Jeg vilde nemlig have sagt, at jeg ikke kunde anseе det for nogen overvættes stor Ulykke, om vore Venner virkelig bleve arresterede, da det dog ikke vilde kunne vare ret længe, førend de igjen kom paa fri Fod."

„De troer altsaa virkelig, at man ikke vil holde dem arresterede ret længe, Mester?" spurgte Milon.

„Ja, det er jeg ganske overbeviist om," svarede den graa Mand.

Efter en kort Pause vedblev Bygnings-Entreprenøren:

„Men selv om vore Venner snart igjen kommer paa fri Fod, — hvad saa, Mester?"

„Saa anseer jeg det for hævet over enhver Tvivl, at de ikke ville ligge paa den lade Side," svarede den graa Mand. „Du veed selv, — idetmindste maa Du da gjentagne Gange have havt Leilighed til at lægge Mærke

dertil, — at Marmouset er et godt Hoved og en opfindsom Fyr, naar det gjælder om at finde paa Udveie, — og hvad Vanda angaaer, kan jeg forsikre Dig, at hun, dersom det kunde falde mig ind at forlange, at hun skulde udgyde sin sidste Blodsdraabe for min Skyld, ikke vilde betænke sig et eneste Øieblik paa at bringe mig et saadant Offer. Disse To ville derfor ganske sikkert tænke paa os — og sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at komme os til Hjælp."

Milon svarede ikke straxt; — det lod til, at „Mesterens" Bemærkninger dog denne Gang ikke fuldstændig havde beroliget ham.

Den graa Mnad tilkastede sin trofaste Ven og Ledsager et spørgende Blik, og nu sagde den rige Bygnings-Entreprenør:

„Ja, Alt, hvad De siger, er rigtignok ganske rigtigt, Mester, — jeg anseer det selv for høist sandsynligt, at vore Venner, og da navnlig Marmouset og Vanda, saasnart som de selv ere komne paa fri Fod, ville tænke paa os og gjøre Alt, hvad der staaer i deres Magt, for at komme os til Hjælp; — men" —

Her afbrød Kæmpen sig selv.

Den graa Mand ventede i nogen Tid paa, at hans Ven og Medfange skulde gaae videre.

Det lod imidlertid til, at hans Forventning i saa Henseende skulde blive skuffet, og efter et Par Minuters Forløb sagde „Mesteren" derfor i en spørgende Tone:

„Men?"

„Men," vedblev Bygnings-Entreprenøren nu, „det kan dog vist komme til at vare temmelig længe, inden

„Vennerne" see sig istand til at skjænke os deres Bistand?"

Den graa Mand betænkte sig et Øieblik, førend han svarede.

„Ja," sagde han derpaa, „det tør jeg ikke ubetinget benægte. — Spørgsmaalet er imidlertid, hvad Du egentlig forstaaer ved Begrebet „temmelig længe"?"

„Hm!" svarede Milon. „Jeg mener, at det maaskee kan vare et Par Dage, inden vore Venner see sig istand til at komme os til Hjælp."

„Det mener jeg med," sagde den graa Mand ganske rolig. „Ja, jeg vil endog gaae endnu videre — og bemærke, at der maaskee kan henrinde tre Dage, inden „Vennerne" kunne sætte os i Frihed."

Milon udstødte et dybt Suk.

„Naa," sagde han, „saa faae vi akkurat Tid nok til at sulte ihjel!"

Smilende svarede den graa Mand:

„Naar det kniber, kan et Menneske meget godt leve i fire Dage, uden at faae Noget at spise."

Og da han havde sagt dette, satte han sig ganske rolig paa en Klippeblok.

Milon var imidlertid ikke slet saa rolig som „Mesteren".

Den rige Bygnings-Entreprenør gik hele Tiden frem og tilbage i den underjordiske Hvælving — ligesom et vildt Dyr, der er blevet indespærret i et Buur.

Efter en længere Pause sagde den graa Mand til sin trofaste, men for Øieblikket temmelig modløse Ven:

„Jeg vil dog raade Dig til ikke at hengive Dig til

Fortvivlelse, førend det ligefrem er nødvendigt. — Endnu er Du dog vel ikke sulten, vil jeg haabe?"

Milon rystede paa Hovedet.

„Nei," svarede han, „sulten er jeg rigtignok ikke; men derimod kan jeg ikke nægte, at jeg er meget tørstig."

Den graa Mand trak paa Skuldrene.

„Ja, min stakkels Ven, i den Henseende kan jeg ikke for Øieblikket gjøre Noget for Dig," sagde han. „Jeg kan ikke love Dig, at Du faaer Noget at drikke før om fire eller fem Timer."

„Men kan jeg da saa faae Noget at drikke?" spurgte Milon forbauset.

„Ja, det er der ikke den ringeste Tvivl om," svarede „Mesteren" rolig.

„Men hvorledes skal det gaae til?" vedblev den tørstige Bygnings-Entreprenør.

„Jo, seer Du, naar Flodtiden indtræder, vil Themsen trænge ind her i Hvælvingen," sagde den graa Mand.

„Ja, det er rimeligt nok," indrømmede Bygnings-Entreprenøren.

„Og saa vilde det da være meget uheldigt, om vi ikke skulde kunne opdrive en Smule Vand," vedblev „Mesteren".

Milon trak paa Skuldrene.

„Ja, — Saltvand!" sagde han i en Tone, der tydelig røbede, at han just ikke fandt den Udsigt, som hans ellers saa dyrebare Mester aabnede for han, hvad dette Punkt angik, overvættes tilfredsstillende.

Den graa Mand svarede imidlertid ganske rolig:

„Nei, — ferſk Vand, min Ven!“

„Hm!“ ſagde den tørſtige Kæmpe nu, „det forſtaaer jeg virkelig ikke! Themſen maa jo i Flodtiden komme i Berøring med Havet“ . . .

Her ſkyndte den graa Mand ſig med at afbryde ham.

„Det gjør ikke det Ringeſte til Sagen!“ ſagde han. „Floden faaer ikke Tid til at optage Saltvand i ſig.“

„Naa, — gjør den ikke?“ udbrød Milon, ſom nu endelig følte ſig nogenlunde beroliget.

Efter en kort Pauſe tog den graa Mand atter Ordet.

„Kom nu herhen, og ſæt Dig ved Siden af mig!“ ſagde han.

Milon adlød øieblikkelig.

„Meſteren“ vedblev:

„Jeg har nu iſinde at paſſiare lidt med Dig, min Ven! Da Ord jo imidlertid ikke have nogen Farve, kan jeg ikke indſee Nødvendigheden af, at vi ſkulde vedblive at lade Faklen brænde. Nu have vi ikke den ringeſte Nytte af den; ſenere ville vi derimod kunne faae Brug for den; — jeg tager mig derfor den Frihed at gjøre Dig et Forſlag: — lad os ſlukke vor Fakkel; — vi kunne jo ſenere tænde den igjen, naar vi anſee det for nødvendigt eller henſigtsmæſſigt.“

Imod dette Forſlag havde Milon ikke det Ringeſte at indvende, og den graa Mand ſlukkede derfor ſin Fakkel.

Derpaa vedblev han:

„Kan Du gjætte, hvorfor jeg for mit Vedkommende ikke finder mig foranlediget til at opgive Haabet?"

„O, det er da ikke noget Nyt, at De er i godt Humør, naar alle vi Andre ere mismodige, fordi vi bilde os ind, at vi ikke have den ringeste Udsigt til at see vore Bestræbelser kronede med et heldigt Udfald," svarede den brave Bygnings-Entreprenør. „Hvad Dem angaaer, kjære Mester, er De jo altid saa rolig, som om De var Skjæbnen i egen Person, — og undertiden føler jeg mig ogsaa fristet til at troe, at De virkelig er det!"

Nu svarede den graa Mand med Alvor:

„Gud forbyde, at jeg nogensinde skulde formaste mig til at spille Skjæbnens Rolle!"

„Om Forladelse!" sagde Milon nu ganske forknyt; — den alvorlige, ja, næsten høitidelige Tone, i hvilken „Mesteren" havde udtalt disse Ord, havde nemlig gjort et stærkt Indtryk paa den skikkelige Bygnings-Entreprenør.

Den graa Mand kunde ikke lade være med at smile, da han hørte, i hvilken ydmyg Tone Milon bad ham om Forladelse, fordi han havde taget sig den Frihed at gjøre ham til Mere end et Menneske.

„Nei, min Ven," vedblev han, „det er sandelig ikke en saa formastelig Idee, der bestandig skjænker mig Mod og Haab!"

„Hvad er det da, Mester?" spurgte Milon naivt.

„Det er en Overbeviisning, af hvilken jeg føler mig gjennemtrængt, min Ven," svarede den graa Mand. „Jeg bilder mig nemlig ind, at Forsynet naadigt vil

holde sin Haand over mig, saalænge jeg endnu har Noget at udrette her i Verden! . . . Jeg er vis paa, at jeg med Lethed vil slippe ud af enhver Forlegenhed, indtil det Øieblik kommer, da mit Hverv her paa Jorden er endt!"

„Naa, saaledes?" sagde Milon. „Min kjære, Mester, kan det ikke let blive farligt at nære en saadan Overbevisning!"

Den graa Mand studsede.

„Farligt?" spurgte han.

„Ja, Mester," vedblev Bygnings-Entreprenøren, „jeg mener, at den Tro, De har tilegnet Dem, jo f. Ex. meget let kunde føre til, at De aldrig undte Dem nogen Hvile!"

„Det er heller ikke min Hensigt at unde mig nogen Hvile," svarede „Mesteren".

„Ikke det?" sagde Milon. „Hm! — Da forekommer det mig dog virkelig, at det nu vilde være paa Tiden, De vendte tilbage til Paris og levede i Fred og Ro der."

„Jeg har Noget at udrette her i England," svarede den graa Mand rolig.

„Noget at udrette her?" gjentog den rige Bygnings-Entreprenør.

Og i en ærgerlig Tone vedblev han:

„Ah! Jeg forstaaer Dem, Mester! — Det er vel sagtens igjen disse Feniere, der er Tale om?"

„Nei, det er ikke," svarede „Mesteren".

Nu sagde Bygnings-Entreprenøren med megen Energi:

„Da maa jeg ganske oprigtig tilstaae, at jeg for mit Vedkommende hellere end gjerne vilde vende tilbage til Frankrig. Efter min Mening er England nemlig ingenlunde et saa behageligt Land, at man skulde kunne føle sig fristet til at opholde sig længere der, end høist nødvendigt!"

„Det er, som man tager det," sagde den graa Mand ganske rolig. „Og desuden har jeg jo allerede sagt Dig, at jeg har faaet en ny Pligt at opfylde her."

„Og denne Gang er der virkelig slet ikke Tale om disse forbistrede Feniere, Mester?" spurgte Milon, der — som vi vide — havde et Horn i Siden paa det Parti, der kæmpede for Irlands Uafhængighed.

„Nei, aldeles ikke," svarede „Mesteren".

Der opstod nu en kort Pause.

Bygnings-Entreprenøren fandt sig ikke foranlediget til at tage Ordet; — han ansaae det for det Rigtigste at vente, indtil „Mesteren" fandt sig foranlediget til at meddele ham en nærmere Forklaring.

Der henrandt imidlertid nogle Minuter, uden at den graa Mand sagde et eneste Ord; men pludselig udbrød han:

„Troer Du paa den Strikke, med hvilken en Forbryder er bleven hængt?"

Det gav et Sæt i Milon.

„Hvad behager?" udbrød han ganske forskrækket.

Smilende vedblev den graa Mand:

„Man paastaaer jo, at den Strikke, med hvilken en Ulykkelig er bleven hængt, skal bringe Andre Lykke!"

„Ja, det paastaaer man jo rigtignok," sagde Milon, „men jeg kan dog just ikke sige, jeg troer, det er sandt — Troer De det, Mester?"

Dette Spørgsmaal besvarede den graa Mand ikke direkte.

„Vi ville snart faae at see, om det forholder sig saa," sagde han, „det vil sige, om en saadan Strikke er istand til at hjælpe os ud af Kniben."

Milon foer op.

„Hvad for Noget?" udbrød han. „Er De da i Besiddelse af en Strikke, med hvilken en Forbryder er bleven hængt, Mester?"

„Ja, jeg er," svarede „Mesteren".

„Og De har den her?" vedblev Bygnings-Entreprenøren.

„Ja, — jeg har den i Lommen," svarede den graa Mand rolig.

„Naa ja, saa har De Ret, — saa ville vi jo snart faae at see, om der virkelig er Held ved en Strikke, med hvilken en Ulykkelig er bleven hængt," sagde Milon.

Nu ventede Bygnings-Entreprenøren paa en nærmere Forklaring.

Denne Gang kom han da heller ikke til at vente ret længe.

Efter et Par Sekunders Forløb vedblev den graa Mand:

„Da vi have Tiden for os, — det vil nemlig endnu vare nogle Timer, inden vi slippe ud af Fængslet, — kan jeg ligesaa gjerne fortælle Dig en Historie."

„Om den omtalte Strikke?“ spurgte Milon med en vis Iver.

„Ja, om Strikken, — og tillige om den Mand, der blev hængt med den, og som har udnævnt mig til „executor testamenti“, svarede „Mesteren“.

„Tal, Mester, — jeg er lutter Øre!“ udbrød Milon.

Syvende Kapitel.

Nu sagde den graa Mand:

„Kjære Milon, vort Bekjendtskab er i Tidens Løb gaaet over til at blive et ret inderligt og fortroligt Venskab, og derfor har jeg kun Grund til at takke Forsynet; thi Du har ved mange Leiligheder seet Dig istand til at gjøre mig store Tjenester — og altid trolig ladet Villien svare til Evnen. — Imidlertid har Du vel endnu ikke glemt, under hvilke Omstændigheder dette vort Bekjendtskab tog sin Begyndelse?"

„Nei, det har jeg rigtignok ikke, Mester!" udbrød Milon ivrig.

Det lod imidlertid til, at den graa Mand ikke hørte, hvad hans Ven sagde; thi han vedblev:

„Vi mødtes i et Fængsel. — Ogsaa den Gang havde jeg med Forsæt ladet mig arrestere; — derimod var Du aabenbart alt Andet end glad over, at Du var bleven kastet i Fængsel.

Da vi hyppig traf paa hinanden, kom vi naturligviis snart til at tale sammen, og en Dag gjorde Du mig

bekjendt med Aarsagen til den Ulykke, der havde rammet Dig; — Du talte til mig om de to forældreløse Børn, som Du elskede saa høit, og for hvis Skyld Du var bleven arresteert."

Nu kunde Milon ikke længer tie stille.

Ogsaa i dette Øieblik havde den vakkre Bygnings-Entreprenør Taarer i Øinene, og med et i Sandhed rørende Udtryk af Beundring og Kjærlighed udbrød han:

„O, Mester, — hvorledes skulde jeg vel have kunuet glemme det; — hvorledes skulde jeg nogensinde kunne glemme det? — De slap først ud af Fængslet, og saasnart som De var kommen paa fri Fod, tog De Dem jo saa kjærlig af de to stakkels forældreløse Børn, der vare mig saa dyrebare! . . . Det var jo netop den sjeldne Godhed, De viste de stakkels Smaa, der gjorde mig til Deres trofaste Tjener, — til Deres i Liv og Død hengivne Ven!"

„Jeg veed det," svarede den graa Mand, idet han greb Kæmpens Haand og trykkede den.

Derpaa vedblev han:

„Og nu er der atter hændet mig noget Lignende, min Ven!"

Milon studsede.

„Er det muligt?" udbrød han.

„Ja, det er ikke blot muligt, men virkelig sandt, min Ven," svarede den graa Mand. „Hele Forskjellen bestaaer i, at det denne Gang ikke er i et fransk Fængsel, men i Newgate, at jeg har oplevet et Eventyr af denne Beskaffenhed."

„Naa, — saaledes?" sagde Milon.

Med et bittert Smiil, som Bygnings-Entreprenøren imidlertid ikke kunde see, vedblev den graa Mand:

„Den skikkelige Fyr, hvis Venskab jeg denne Gang erhvervede mig, er imidlertid nu død og borte?"

„Han er vel sagtens bleven hængt?" spurgte Milon.

„Ja, — desværre!" svarede den graa Mand, idet han udstødte et dybt Suk.

Der opstod atter en Pause; — Bygnings-Entreprenøren vovede — eller nænnede — ikke at rette noget Spørgsmaal til „Mesteren" og derved at rive ham ud af de alvorlige Betragtninger, i hvilke han aabenbart var hensunken.

Langt om længe tog den graa Mand atter Ordet.

„Nu skal jeg gjøre Dig bekjendt med Sagens Sammenhæng, min Ven," sagde han.

„Jeg var bleven arresteret af det engelske Politi, og da det var mit eget Ønske, at det skulde gaae saaledes, havde jeg naturligviis ikke gjort nogen Modstand. Dersom jeg havde *villet* sætte mig til Modværge, vilde jeg med Lethed have kunnet tage Flugten, førend Newgates Porte endnu havde lukket sig efter mig; — men jeg *vilde*, som sagt, arresteres.

Politibetjentene transporterede mig forøvrigt ikke lige strax til Newgate.

Først bragte de mig hen til Politiassistenten i Drury-Lane.

Denne Politi-Embedsmand underkastede mig et foreløbigt Forhør, — aabenbart kun for et Syns Skyld, thi dette Forhør havde i Virkeligheden aldeles ingen Betydning, — og derpaa gav han Ordre til, at jeg skulde

ndespærres i det Detentions-Lokale, der findes paa selve Stationen.

Hver Morgen kjører en Vogn fra den ene Politistation til den anden for at hente de Personer, der ere blevne arresterede i Løbet af Natten, og bringe dem til Newgate, Cold-Bath-Fields, eller et andet Fængsel. Enhver Arrestant, der bliver anbragt i denne Vogn, faaer sin lille Celle at sidde i.

Jeg kom nu til at tilbringe sex Timer inde i det til Politistationen i Drury-Lane hørende Detentions-Lokale.

Inde i dette Detentions-Lokale befandt der sig et Fruentimmer, der var pjaltet klædt, og som tillige allerede var gammelt; men i hvis Ansigt jeg dog endnu tydelig kunde opdage Spor af en ligefrem sjelden Skjønhed.

Da jeg traadte ind i det rummelige Detentions-Lokale, maalte dette Fruentimmer mig fra Top til Taa.

I Begyndelsen forekom det mig, at det var mistænksommé Blikke, hun tilkastede mig; men det varede dog ikke ret længe, førend jeg lagde Mærke til, at hun langt snarere betragtede mig med en vis Nysgjerrighed, eller rettere: Interesse, end med Uvillie.

Da hendes Øine langt om længe mødte mine, foregik der en endnu større Forandring med hende.

Man paastaer jo, at mit Blik udøver en ganske mærkelig Indflydelse paa visse Personer, og jeg har virkelig Grund til at troe, at dette er Tilfældet. Ogsaa paa hende syntes denne Indflydelse at gjøre sig gjældende; thi lige paa een Gang sagde hun til mig:

„Jeg troer virkelig, at De er den Mand, jeg søger efter."

Det er en Selvfølge, at disse Ord overraskede mig i høi Grad.

Hun lagde Mærke til min Forbauselse og skyndte sig med at tilføie:

„Er det en stor Forbrydelse, De er bleven arresteret for?"

Jeg trak paa Skuldrene og svarede:

„Jeg er Fenier!"

Hun foer sammen, og hendes Ansigt straalede formelig af Glæde.

„De er Fenier!" udbrød hun. „Saa bliver De bestemt allerede imorgen indespæret i Newgate!"

Jeg kunde ikke lade være med at smile, da jeg saae, hvor glad hun blev over, at jeg havde den bedste Udsigt af Verden til at blive indespærret i det Fængsel, for hvilket Englænderne ere saa forfærdelig bange.

„Ja, derom kan der neppe være nogen Tvivl, min gode Kone," svarede jeg imidlertid ganske rolig.

Det gamle Fruentimmer vedblev:

„Saa tog jeg dog altsaa ikke feil, da jeg sagde, at De var den Mand, jeg i saa lang Tid har søgt efter!"

Jeg vedblev endnu bestandig at see paa hende med en vis Forbauselse; thi det var mig naturligviis ikke muligt at forstaae, hvad hun sagde.

Nu vedblev hun:

„Jeg hedder Betsy-Justice og er født i Skotland."

„Godt," sagde jeg, „men denne Oplysning sætter mig ikke istand til at fatte, hvad De kan ønske, jeg skal gjøre for Dem."

„Jeg skal strax forklare mig nærmere," svarede hun.

„I den sidste Maaned har jeg hver Aften ladet mig arrestere som beruset. Ogsaa iaften er dette skeet; — men De kan dog vist nok baade see og høre paa mig, at jeg ikke er beruset?"

„Ja, jeg maa ansee det for hævet over enhver Tvivl, at De iaften er aldeles ædru," sagde jeg.

„Og det Samme har naturligviis ogsaa været Tilfældet de øvrige Aftener," sagde Betsy-Justice.

„Nei, virkelig?" udbrød jeg overrasket.

„Jo," svarede det gamle Fruentimmer, „jeg lader kun, som om jeg var beruset. „Saa bliver jeg bragt hen til den nærmeste Politistation; der bliver jeg indespærret i Detentions-Lokalet; men den næste Morgen sætter Politiassistenten mig igjen paa fri Fod; — kun maa jeg saa betale to Shillings i Mulkt."

I høieste Grad forbauset udbrød jeg nu:

„Men naar De virkelig ikke er beruset, hvorfor i Alverden lader De saa, som om De var det?"

„Fordi det netop er min Opgave at blive arresteret," svarede Betsy-Justice. „Det er imidlertid en Selvfølge, at jeg snart lader mig arrestere i eet Kvarteer af Byen, snart i et andet. Nu har jeg gjentagne Gange tilbragt Natten paa alle Politistationerne i London."

„Men af hvilken Grund gaaer De da egentlig ud paa at blive arresteret?" spurgte jeg.

Det gamle Fruentimmer svarede med Alvor:

„Fordi det er mig i høieste Grad magtpaaliggende at træffe paa en Mand, der staaer i Begreb med at blive indespærret i Newgate, og som seer ud til, at jeg kan nære Tillid til ham."

„Og i hvilken Henseende vilde en saadan Mand da kunne være Dem til Nytte?" spurgte jeg.

Endnu en Gang betragtede Betsy-Justice mig med den største Opmærksomhed; derpaa sagde hun:

„De seer virkelig ud til at være en rettænkende Mand og til at have et godt Hjerte. — Hvad hedder De?"

„Den graa Mand," svarede jeg. „Du veed jo nok, at det var det Navn, jeg antog, da jeg seneste reiste over til England?"

Milon svarede, at han ikke havde glemt dette.

„Mesteren" tog nu atter Ordet.

„Da jeg havde udtalt disse Ord," sagde han, „udstødte det gamle Fruentimmer et høit Skrig.

„Er det muligt?" sagde hun. „Det er virkelig Dem, man kalder „den graa Mand"?"

„Ja, det er mig!"

„Og De har ladet Dem arrestere?" vedblev Betsy-Justice forbauset.

„Som De seer, min gode Kone," svarede jeg.

„Men saa maa De naturligviis være ganske vis paa, at De kan slippe ud af Fængslet, naar De vil?" vedblev hun.

Jeg svarede smilende:

„I alt Fald kan jeg da ikke nægte, at jeg virkelig smigrer mig med det Haab, at dette vil kunne lykkes mig."

„Saa er det en afgjort Sag, at De snart igjen kommer paa fri Fod!" udbrød det gamle Fruentimmer. „Jeg har gjentagne Gange hørt tale om Dem og veed,

at De er istand til at sætte Alt igjennem, hvad De har besluttet at sætte igjennem."

„Maaskee, — og maaskee ikke!" svarede jeg smilende. „Hvorledes dette imidlertid end forholder sig, vil jeg da i alt Fald nu foreløbig blive indespærret i Newgate."

Betsy-Justice betænkte sig et Øieblik; derpaa sagde hun:

„Nuvel! Da De er den graa Mand, kan jeg vistnok betroe Dem Alt!"

„Det kan De ganske rolig, gode Kone," svarede jeg.

„Godt! — Saa hør da!" vedblev det gamle Fruentimmer. „Min Mand sidder for Øieblikket arresteret."

„Han er naturligviis allerede bleven indespærret i Newgate?" bemærkede jeg.

„Ja," svarede hun.

Og derpaa tilføiede hun med skjælvende Stemme:

„Og hans Dom lyder paa, at han skal hænges. — Exekutionen er berammet til den 17de i næste Maaned."

I dette Øieblik var den stakkels Kone i den Grad overvældet af Smerte, at jeg ansaae det for min Pligt at lade et Par Minuter hengaae, førend jeg igjen talte til hende.

„Og hvad er det for en Forbrydelse, Deres Mand har begaaet?" spurgte jeg langt om længe.

„Han har dræbt en engelsk Adelsmand," svarede Betsy-Justice.

„Og hvorfor har han dræbt denne Adelsmand?" spurgte jeg.

„O," svarede det gamle Fruentimmer, „det er en meget lang Historie, — jeg vil ikke kunne faae Tid til

at fortælle Dem den her! . . . Men da De jo imorgen bliver indespærret i Newgate, fortæller han Dem nok selv hele Historien."

„Naa, — lad saa være!" sagde jeg. „Og nu er det naturligviis Deres Ønske, at jeg skal bringe Deres Mand en eller anden Efterretning fra Dem?"

„Ja, — det vilde jeg rigtignok meget gjerne bede Dem om," svarede den stakkels Kone.

„Godt!" sagde jeg. „Giv mig kun Deres Brev; — jeg skal nok besørge det!"

Betsy-Justice rystede paa Hovedet.

„Nei, nei," svarede hun, „jeg har ikke skrevet noget Brev til min Mand. — Hvad vilde det vel have kunnet nytte, om jeg havde gjort mig den Ulejlighed? Brevet vilde jo dog blive taget fra Dem inde i Kontoiret. — Nei, det er en mundtlig Besked, jeg vil bede Dem om at bringe min Mand."

„Som De vil!" sagde jeg. „Hvad er det da, jeg skal sige til ham?"

Den gamle Kone sagde nu:

„Naar De først er kommen ind i Newgate, vil det ikke falde Dem vanskeligt at komme til at tale med min Mand. Han er rigtignok dømt til Døden; men ligesom de øvrige Arrestanter faaer han dog hver Dag Lov til at spadsere i den indre Fængselsgaard."

„Under disse Omstændigheder vil det ganske vist ikke falde mig vanskeligt at komme til at tale med ham," sagde jeg. „Men hvad er det, jeg skal sige til ham?"

Den gamle Kone svarede:

„De skal ikke sige Andet til ham, end følgende Ord:

„Jeg har talt med Deres Kone, — med Betsy Justice. De kan døe rolig; — hun er kommen i Besiddelse af Papirerne"!"

„Er det det Hele?" spurgte jeg.

„Ja, det er det Hele," svarede Betsy.

Og idet den stakkels Kone udtalte disse Ord, tørrede hun Øinene.

Jeg rettede naturligviis en Mængde Spørgsmaal til hende for at faae Mere at vide; men mine Bestræbelser i saa Henseende bleve ikke kronede med et heldigt Udfald; — det var mig ikke muligt at faae hende overtalt til at meddele mig nærmere Oplysninger.

Den næste Morgen blev jeg allerede ved Daggry transporteret til Newgate.

I de første Dage af mit Ophold der var jeg indespærret i en Celle, i hvilken der ikke fandtes noget andet menneskeligt Væsen; ja, jeg fik ikke engang Lov til at tage Motion og trække frisk Luft nede i den indre Fængselsgaard, — som en Følge deraf var det mig aldeles umuligt at komme til at tale med Betsy-Justices Mand.

Imidlertid lod det til, at man blev ked af at holde mig saaledes indespærret; thi den fjerde Dag begyndte man allerede at vise sig noget mindre streng imod mig.

Sagen var den, at man ønskede at faae mig til at tilstaae.

Da jeg mærkede, hvor magtpaaliggende det var Gouvernøren, at jeg betroede ham mine smaa Hemmeligheder, lod jeg en Bemærkning falde om, at jeg maaskee nok kunde finde mig foranlediget til at rykke ud med Sproget,

— men kun, hvis jeg blev behandlet paa en Maade, som jeg fandt nogenlunde rimelig.

Det hjalp! — Fra nu af rettede man sig, saa at sige, efter alle mine Ønsker, og navnlig fik jeg da Lov til, ligesom de øvrige Arrestanter, at gaae mig en Tour nede i den indre Fængselsgaard.

Da jeg første Gang drog Fordeel af denne Indrømmelse og gik ned i Fængselsgaarden, talte jeg ikke med Nogen; men derimod saae jeg mig strax om efter den dødsdømte Forbryder og holdt hele Tiden Øie med ham.

Han spadserede ganske alene frem og tilbage henne i en Krog. Hans Hoved var sunket ned paa Brystet, og sine Arme havde han ikke til fri Raadighed.

Jeg betragtede Betsy-Justices Mand med den største Opmærksomhed.

Han kunde vel omtrent være tresindstyve Aar gammel.

Han var meget bredskuldret, havde en ægte Tyrehals og syntes i det Hele taget at have en herkulisk Legemsbygning.

Hans Skjæg var rødt; derimod var hans Haar allerede ganske graat.

For at faae Leilighed til at tage ham nærmere i Øiesyn gik jeg lige hen til den Krog, i hvilken han spadserede frem og tilbage.

Noget forbauset saae han paa mig.

I det Hele taget var hans Ydre ingenlunde tiltalende, men langt snarere frastødende; — hans Øine dannede imidlertid en behagelig Modsætning til hans grimme Ansigt og plumpe Skikkelse.

Mandens Øine vare ualmindelig smukke, og der stod Blidhed og Ærlighed at læse i dem.

Denne Mand havde ganske vist dræbt et af sine Medmennesker.

Imidlertid maatte jeg strax anse det for hævet over enhver Tvivl, at han ikke havde dræbt den engelske Adelsmand for at sætte sig i Besiddelse af dennes Penge.

Den næste Dag spurgte jeg for at komme til at spadsere nede i Fængselsgaarden paa samme Tid som den foregaaende.

Den dødsdømte Forbryder gik allerede frem og tilbage henne i sin Krog, da jeg traadte ud i det store Gaardsrum,

Jeg gik lige hen til ham.

Da han fik Øie paa mig, blev han pludselig staaende, og hans Øine fæstede sig paa mig med det Udtryk af Blidhed og Ærlighed, som jeg allerede den foregaaende Dag havde lagt Mærke til, men tillige med en vis frygtsom Nysgjerrighed.

„Det er jo Dem, der har dræbt en engelsk Adelsmand, — ikke sandt?" sagde jeg til ham.

„Jo," svarede han.

Dette ene Ord udtalte han i en rolig, ligefrem Tone, der overbeviste mig om, at jeg ikke havde taget feil, da jeg anstillede den ovenfor anførte Gisning med Hensyn til, hvad der kunde have bevæget ham til at begaae en saadan Forbrydelse.

Idet han dræbte Adelsmanden, havde han aabenbart opfyldt en Pligt, eller dog idetmindste bildt sig ind, at han opfyldte en Pligt.

Nu sagde jeg til ham;

„Er De ikke gift med Betsy-Justice?"

Da jeg udtalte disse Ord, foer han sammen og betragtede mig med endnu større Opmærksomhed, end tidligere.

Efter et Par Minuters Forløb sagde han:

„Kjender De hende?"

„Ja," svarede jeg, „jeg har tilbragt en Nat sammen med hende i det til Politistationen i Drury-Lane hørende Detentions-Lokale."

„Naa, — saa det har De?" sagde han.

Og han betragtede mig med iøinefaldende Mistænksomhed.

„Og ved denne Leilighed anmodede hun mig om at sige et Par Ord til Dem, naar jeg fik Dem at see her," vedblev jeg.

„Saa?" sagde han.

Og endnu bestandig læste jeg Mistillid i det Blik, han tilkastede mig.

Derfor sagde jeg ganske rolig:

„Jeg kan nok mærke, at De ikke kjender mig, min Ven?"

„Nei, — hvorledes skulde jeg vel kunne kjende Dem? Jeg har jo aldrig seet Dem før!" svarede han. „Hvem er De?"

„Jeg er den graa Mand!" sagde jeg smilende.

Saasnart som jeg havde gjort den dødsdømte Forbryder bekjendt med mit Navn, foer han et Par Skridt tilbage.

„De! . . . De!“ . . . udbrød han.

Og nu opklaredes hans Ansigt; — nu var det mig ikke længer muligt at opdage det ringeste Spor af Mistillid i det.

„Ja,“ svarede jeg, „jeg er den graa Mand, og Betsy har anmodet mig om at underrette Dem om, at hun er kommen i Besiddelse af Papirerne.“

Han udstødte et Skrig.

Dette Skrig var et Udtryk for en saa stor, — en saa vild Glæde, at man skulde have troet, jeg havde bragt ham det glade Budskab, at Hendes Majestæt Dronningen havde fundet sig foranlediget til at benaade ham.

Først efter flere Minuters Forløb lykkedes det ham at gjøre Vold paa den Sindsbevægelse, der havde bemægtiget sig ham, og nu sagde han med Taarer i Øinene:

„Gode Gud, — jeg takker Dig! . . . Nu kan jeg døe rolig!“

Derefter saae han atter paa mig og tilføiede:

„De er den graa Mand, — og alligevel befinder De Dem her paa dette afskyelige Sted? — Saa maa det sikkert have været Deres eget Ønske, at De maatte blive indespærret her?“

Jeg nikkede og svarede smilende:

„Naa ja, — maaskee er Deres Gisning ikke aldeles greben ud af Luften!“

Den dødsdømte Forbryder vedblev:

„Og uden al Tvivl kan De slippe ud af Fængslet, naar De faaer Lyst dertil?“

Atter nikkede jeg og svarede smilende:

„Ja, — aldeles umuligt er det da i alt Fald ikke, min Ven!"

Nu opstod der en længere Pause.

Jeg kunde tydelig see paa Manden, at han havde den største Lyst til at indvie mi i sin Fortrolighed, men dog endnu ikke ret kunde bekvemme sig til at gjøre det.

Den skikkelige Fyr saae paa mig, som om han vilde opfordre mig til at spørge ham, hvad det var, der laa ham paa Hjertet.

Det kunde imidlertid ikke falde mig ind at efterkomme denne — ganske vist tause — Opfordring fra hans Side; — dersom jeg overhoved skulde blande mig i denne Sag, maatte det naturligviis være ham, der gjorde det første Skridt.

I flere Minuter sagde Manden ikke et eneste Ord. Derefter saae han atter paa mig, og nu sagde han:

„O, — gid jeg blot turde!" . . .

Her afbrød han imidlertid sig selv, og det lod til, at han endnu ikke kunde bekvemme sig til at gaae videre.

Denne Gang betænkte han sig dog ikke ret længe; allerede efter et Øieblikks Forløb udbrød han nemlig:

„Men jeg maa tage Mod til mig! . . . Min Betsy er ganske vist en modig Kvinde; men naar Alt kommer til Alt, er hun jo dog kun en Kvinde, — den Stakkel! . . . Jeg er virkelig meget bange for, at det, naar det kom til Stykket, vilde overstige hendes Kræfter at opfylde den Pligt, der paahviler os!"

Som allerede bemærket, var jeg lige fra første Færd gaaet ud fra den Forudsætning, at Manden idetmindste

havde bildt sig ind, at han opfyldte en Pligt, da han gjorde sig skyldig i den, i og for sig forfærdelige Forbrydelse, for hvilken han nu var bleven indespærret i Newgate og dømt til Døden; — men hans Mistænksomhed og besynderlige Væsen havde lidt efter lidt, — uden at jeg egentlig havde gjort mig Rede derfor, — faaet mig til at troe, at jeg dog vistnok havde taget feil af de Motiver, der havde bevæget ham til at begaae hiin Misgjerning.

Da hans Ord nu gave mig et temmelig tydeligt Vink om, at jeg dog, naar Alt kom til Alt, neppe havde taget feil af ham og hans Bevæggrunde, blev jeg virkelig ligefrem overrasket og kunde ikke lade være med at tilkaste ham et Blik, i hvilket der vistnok stod en vis Forbauselse at læse.

Det lod formelig til, at han havde ventet paa dette Blik; thi nu sagde han uden Betænkning:

„Ja, — jeg maa betroe Dem det Hele! . . . Jeg er vis paa, at De vil interessere Dem for Sagen!"

Og derpaa tilføiede han med et veemodigt Smiil:

„En Mand af Deres Kaliber kan jo udrette Alt, hvad det skal være, — og desuden har jeg ifinde at testamentere Dem den Strikke, med hvilken jeg bliver hængt; — den vil bringe Dem Lykke!" —

Da den graa Mand var kommen saa vidt i sin Fortælling, afbrød han pludselig sig selv.

Milon foer sammen, som om han vaagnede op af en Drøm.

„Naa," udbrød den skikkelige Bygnings-Entreprenør,

„det maa jeg sige, — De forstaaer da at fortælle Historier, som kunne interessere Folk! . . . Jeg giver Dem mit Æresord paa, at jeg reent havde glemt, vi sidde indespærrede her i en underjordisk Hvælving — midt imellem umaadelig store Klippeblokke, og have Halvdelen af den mægtige By London hvilende paa vore Skuldre! . . . Gaa endelig videre, Mester!" . . .

Ottende Kapitel.

Den graa Mand efterkom strax den Opfordring, som hans trofaste Ven havde rettet til ham.

„Den Dag vilde den dødsdømte Forbryder ikke fortælle mig Mere," sagde han. „Jeg bad ham derom; men han svarede:

„Nei, nei, — den Historie, jeg har at fortælle Dem, er altfor lang, til at jeg skulde kunne blive færdig med den, inden Klokken kalder mig tilbage til min Celle. Jeg kan ikke engang anse det for rigtigt at begynde paa den idag; men imorgen" . . .

Her afbrød jeg ham.

„Imorgen skal jeg nok indrette det saaledes, at jeg kan tilbringe flere Timer sammen med Dem," sagde jeg.

Han foer sammen og betragtede mig med den største Forbauselse.

Efter et Øieblik's Forløb sagde han imidlertid smilende:

„Naa ja, — for enhver Anden vilde det ganske vist være en Umulighed at faae et saadant Arrangement truffet;

men for Dem existerer der ikke nogen Umulighed; — De er jo den graa Mand!"

I dette Øieblik kaldte Klokken Arrestanterne tilbage til deres Celler; den dødsdømte Forbryder tog Afsked med mig, og vi gik Hver til Sit.

Jeg havde faaet et Indfald og skyndte mig med at iværksætte den Beslutning, jeg havde fattet.

Da jeg var kommen op til min Celle, sagde jeg til den Fangevogter, der aabnede Døren for mig:

„Jeg maa anmode Dem om at underrette Gouvernøren om, at jeg ønsker at faae ham itale."

Fangevogteren maa strax have skilt sig ved det Hverv, som jeg havde overdraget ham; thi det varede ikke et Kvarteer, førend Gouvernøren traadte ind i min Celle.

Fængslets brave Gouvernør, den værdige Sir Robert M . . ., er ikke ganske fri for at være naiv; — men det er sandt, Du har jo selv faaet Leilighed til at gjøre hans Bekjendtskab, — ikke sandt, Milon?"

„Jo, ganske vist, Mester," svarede Bygnings-Entreprenøren leende, „jeg har den Ære at kjende den værdige Gouvernør og veed, at han endog er ganske overordentlig naiv!"

„Godt!" vedblev den graa Mand. „Sir Robert kom altsaa ind i Cellen til mig. Paa hans Læber spillede der et Smiil, og hans Øine straalede af Glæde; — den skikkelige Mand bildte sig aabenbart ind, at jeg nu endelig havde besluttet mig til at aflægge den Tilstaaelse, som han gjentagne Gange i en indtrængende Tone havde opfordret mig til at aflægge.

Det var nemlig ikke tilstrækkeligt for det frie Eng-

land, at det havde faaet Fingre i den graa Mand, der syntes at være en af Feniernes Høvdinger, ja, endog en af de allerfarligste feniske Høvdinger; — det ønskede tillige at faae det Slør draget tilside, der hvilede over denne hemmelighedsfulde Person.

Jeg bukkede ærbødig for Sir Robert M . . . og sagde alvorlig til ham:

„Jeg kunde nok have Lyst til at faae mig en lille Passiar med Dem, Hr. Gouvernør!"

„Jh!" udbrød Sir Robert M . . . nu i en Tone, der røbede, at han var i endnu bedre Humør, end han pleiede at være, — hvad der ikke vil sige saa ganske Lidt, da han i det Hele taget er et af de gemytligste Mennesker, som jeg nogensinde har kjendt. „Ja, jeg vidste jo nok, at vi tilsidst vilde blive fornuftige!"

Jeg svarede ganske rolig:

„Saavidt jeg veed, har jeg for mit Vedkommende hele Tiden været fornuftig, Hr. Gouvernør!"

„Naa, saa det har De?" sagde Sir Robert M . . . smilende.

Der stod to Stole inde i min Celle, han tog den ene af dem og satte sig fortrolig ved Siden af mig.

„Naa," sagde han, „hvad er det saa, De har at sige mig, kjære Ven?"

„Først og fremmest maa jeg tillade mig at spørge Dem, om jeg kan gjøre mig Haab om, at De ikke bliver vred, naar jeg taler aldeles uforbeholdent til Dem?" bemærkede jeg nu.

I den godmodigste Tone af Verden gjentog den gemytlige Gouvernør:

aVred? — Nei, hvorfor skulde jeg vel blive vred paa Dem af den Grund? . . . Tal De kun!"

„Og De er villig til at besvare alle de Spørgsmaal, jeg retter til Dem?" vedblev ieg.

„Ja, ogsaa i den Henseende troer jeg nok jeg kan love Dem, at De skal faae Deres Ønske opfyldt," svarede Sir Robert M . . .

Nu satte jeg et meget alvorligt Ansigt op og spurgte:

„Dersom jeg nu virkelig bliver dømt til Døden, — bliver jeg saa hængt, Hr. Gouvernør?"

Sir Robert M . . . trak paa Skuldrene og svarede i en Tone, der aabenbart skulde udtrykke megen Deeltagelse:

„Hm! . . . Ja, det er jeg rigtignok meget bange for, kjære Ven! Her i England er det jo nu en Gang Skik og Brug at hænge de Personer, der ere blevne dømte til Døden."

„Godt," sagde jeg, „og De troer virkelig, jeg bliver dømt til Døden?"

Med megen Iver svarede Sir Robert M . . . nu:

„Ja, det troer jeg ganske vist, De bliver, — medmindre Deres oprigtige Tilstaaelse giver Dem Krav paa Deres Dommeres Overbærenhed."

Jeg lod, som om jeg faldt i Tanker, og efter en kort Pause sagde jeg adspredt:

„Jeg sidder netop og tænker paa, om det dog ikke vil være det Hensigtsmæssigste, at jeg tilstaaer Alt!"

Den gemytlige Gouvernør udstødte et Glædesskrig.

„Ja, jeg vidste, som sagt, nok, at De tilsidst vilde komme til Fornuft!" sagde han.

Nu vedblev jeg smilende:

„Førend jeg imidlertid fatter en endelig Beslutning i saa Henseende, kunde jeg nok have Lyst til at faae nærmere Oplysning om enkelte Punkter."

„Og hvad er det for Punkter, om jeg maa spørge?" sagde Sir Robert.

„Det skal jeg sige Dem, Hr. Gouvernør," svarede jeg. „For det Første er jeg slet ikke bange for at døe."

Sir Robert M . . . trak paa Skuldrene.

„Naa, saa det er De ikke, kjære Ven?" sagde han i en Tone, der røbede nogen Tvivl.

„Nei, det er jeg virkelig ikke," svarede jeg, „og navnlig er jeg da ikke bange for at blive hængt. Jeg har nemlig ladet mig fortælle, at de Personer, der blive henrettede paa denne Maade, endog døe paa en ganske behagelig Maade, idet" . . .

Her afbrød Sir Robert M . . . mig.

„De behøver ikke at sige Mere; — jeg veed meget godt, hvad det er, De sigter til!" sagde han, idet han blinkede med Øinene. „Jeg kjender den Anskuelse, som Folk i Almindelighed nære i saa Henseende; men jeg veed ogsaa, at den er fuldstændig greben ud af Luften; — jeg forsikrer Dem, det forholder sig virkelig, som jeg siger, og i den Henseende kan Ingen bedre meddele Dem Oplysning, end jeg! . . . For at kunne gjøre sig en Forestilling om, af hvilken Beskaffenhed den omtalte Dødsmaade egentlig er, maa man have seet den Hængtes Ansigt, efterat den sorte Hue er bleven taget bort fra det. Dette Syn har jeg gjentagne Gange seet, og jeg forsikrer Dem, at det ingenlunde er egnet til at overbevise

Tilskuerne om, at den Henrettedes sidste Øieblikke have været behagelige!"

Ganske rolig sagde jeg nu:

„Og maa jeg da spørge Dem, hvorledes den Hængtes Ansigt seer ud, Hr. Gouvernør?"

Med megen Iver svarede Sir Robert M . . . :

„Det er stærkt opsvulmet, blaaligt, . . . kort sagt: forfærdeligt at see paa! . . . Og saa hans Tunge! . . . Huha! Jeg kan neppe taale at tænke derpaa!"

„Er det virkelig saa slemt, Hr. Gouvernør?" spurgte jeg med et skeptisk Smiil.

„Det er det, kjære Ven, — det er det; — jeg kan ikke engang beskrive Dem, hvor slemt det er!" forsikkrede Gouvernøren ivrig. „Og derfor giver jeg Dem i al Venskabelighed det Raad, at De skal tilstaae Alt!"

Jeg rystede paa Hovedet.

„Hm!" sagde jeg. „Ja, jeg maa naturligviis takke Dem for Raadet, Hr. Gouvernør; „men De maa ikke tage mig det ilde op, at jeg betænker mig lidt paa at følge det!"

Sir Robert M . . . lod, som om han slet ikke havde hørt denne Bemærkning fra min Side.

„Jeg behøver vel neppe at tilføie, at jo oprigtigere og mere udtømmende Deres Tilstaaelse bliver, desto tilbøieligere ville Deres Dommere vise sig til at" . . .

Her skyndte jeg mig med at afbryde ham.

„Jeg veed, hvad det var, De vilde sige, Hr. Gouvernør," sagde jeg, „men jeg maa endnu en Gang gjøre Dem opmærksom paa, at jeg ikke er bange for at døe, og da navnlig ikke for at blive hængt!"

Sir Robert M . . . trak paa Skuldrene.

„Da maa jeg virkelig tilstaae, at jeg slet ikke kan forstaae, at De ikke er bange derfor!" sagde han ærgerlig. „Men Sagen er den, at De svæver i en Vildfarelse, — en Vildfarelse, der er meget almindelig, — det indrømmer jeg, — men som derfor ikke er mindre sørgelig. Men forøvrigt er det da ganske naturligt, at De svæver i denne Vildfarelse; — De har jo ikke, — saaledes som Deres ærbødige Tjener, — det er en Selvfølge, at det er mig selv, jeg sigter til, — gjentagne Gange faaet Leilighed til at see" . . .

Her tog jeg mig den Frihed at afbryde den ivrige Gouvernør.

Nu var det mig, der lod, som om jeg ikke havde hørt hans seneste Bemærkninger, og smilende sagde jeg:

„Ovre i Frankrig er det en ganske anden Sag; — der blive Folk jo halshuggede! . . . Den Henrettelsesmaade kan jeg nu ikke udstaae; — jeg finder den ligefrem modbydelig og oprørende; . . . ja, naar jeg skal være ganske oprigtig, maa jeg tilstaae, at jeg virkelig vilde være bange for at blive henrettet der. — Hvis jeg for Øieblikket befandt mig ovre i mit Fædreland, vilde jeg derfor uden al Tvivl ikke betænke mig et eneste Øieblik paa at aflægge en oprigtig og udtømmende Tilstaaelse — for maaskee paa den Maade at erhverve mig mine Dommeres Velvillie og Overbærenhed."

„Og det er virkelig min faste Overbeviisning, at De vilde gjøre klogt i at bære Dem ad paa samme Maade her i England!" udbrød Sir Robert M . . . med sit

venligste Smiil og i sin meest indtrængende Tone. „Jeg vilde ønske, at man — af Hensyn til Dem — kunde forandre den her til Lands brugelige Henrettelsesmaade; men det er en Umulighed, — som jeg meget beklager" . . .

Atter afbrød jeg ham.

„Men som jeg for mit Vedkommende aldeles ikke beklager, Hr. Gouvernør, — tværtimod!" sagde jeg smilende.

Sir Robert M . . . rynkede Panden, men sagde dog forholdsvis rolig:

„Jeg maa imidlertid endnu en Gang forsikkre Dem, at det — efter de Jagttagelser, som jeg har havt Leilighed til at gjøre, — umulig kan være nogen behagelig Dødsmaade at blive hængt. Og jeg maa tillade mig at bemærke, at jeg dog virkelig maa betragtes som en Sagkyndig i saa Henseende."

Jeg rystede paa Hovedet og svarede smilende:

„Min kjære Hr. Gouvernør, først og fremmest maa jeg tillade mig at bemærke, at Deres Sagkundskab jo dog ikke skriver sig fra, at De selv er bleven hængt, — eller dog i alt Fald har været lige ved at blive hængt, men paa en eller anden, til det Vidunderlige grændsende Maade er bleven revet ud af Dødens Arme!" . . .

Her gjorde jeg med Forsæt en Pause, idet jeg rømmede mig et Par Gange.

Det kan jo ikke nægtes, at min seneste Bemærkning, — efter hvad der i sin Tid var foregaaet ved John Coldens „Henrettelse"*), — var temmelig ondskabsfuld,

*) See Romanen „Livet i London".

og jeg kunde ikke nægte mig den Fornøielse at see paa Sir Robert M . . . for at faae at vide, hvilket Indtryk den havde gjort paa ham.

Jeg kunde nu ogsaa nok see paa den skikkelige Gouvernør, at han følte den Braad, der laa i mine Ord; thi han foer sammen, som om han var bleven stukket af en Slange, og Smilet forsvandt aldeles fra hans Læber. — Imidlertid sagde han ikke et Ord, og jeg vedblev derfor:

„Og dernæst maa jeg tage mig den ærbødige Frihed, endnu at gjøre en lille Bemærkning. Ganske vist har De langt hyppigere, end de fleste andre Dødelige kunne rose sig af, havt Leilighed til at see Folk, der ere blevne hængte, og jeg har naturligviis ikke allerringeste Grund til at nære Tvivl om, at Synet af Ligene har gjort det Indtryk paa Dem, som De siger" . . .

Her skyndte Sir Robert M . . . sig med at afbryde mig.

„Naa ja!" sagde han med en triumferende Mine.

Jeg vedblev imidlertid ganske rolig:

„Men, min kjære Gouvernør, det, De har faaet Leilighed til at see, — det, der har gjort et saa ubehageligt Indtryk paa Dem og bibragt Dem den Overbeviisning, at det maa være en forfærdelig Dødsmaade at blive hængt, — er jo dog kun de fysiske Virkninger af Hængningen, — og at et Lig, og da navnlig Liget af en Person, der er kommen af Dage paa en brat og voldsom Maade, aldrig seer godt ud, er jo en Kjendsgjerning, som jeg ikke behøver at dvæle længere ved. — Derimod have de Jagttagelser, som Deres Embedsstilling har givet

Dem Leilighed til at anstille, ikke sat Dem istand til at danne Dem nogen Mening om, af hvilken Beskaffenhed den Hængtes psykiske Tilstand har været i de sidste Øieblikke, og hvad dette Punkt angaaer, helde de egentlige Sagkyndige, — jeg mener naturligviis Lægerne, — til en Anskuelse, som er Deres stik modsat."

Da jeg havde sagt dette, saae jeg paa Sir Robert M . . .

Den skikkelige Gouvernør vidste aabenbart ikke, hvad han skulde svare, — og naar jeg skal være ganske oprigtig, var der da heller ikke Meget at svare paa det, jeg havde bemærket.

Pludselig lod det imidlertid til, at han fik en lys Idee.

„Ah!" udbrød han. „Det er sandt, — vi have netop for Øieblikket en dødsdømt Forbryder her i Fængslet!"

„Ja, jeg veed det nok," svarede jeg.

„Men derimod veed De ikke, af hvilken Rædsel hans Sind er opfyldt," sagde Sir Robert.

„Nei, det veed jeg rigtignok ikke," indrømmede jeg smilende. „Jeg maa nemlig tilstaae, at han forekommer mig at være meget rolig og fattet."

„Men deri tager De feil!" forsikkrede Gouvernøren ivrig. „Ved et flygtigt Øiekast maa man vel sagtens nok komme til det Resultat, at Manden er rolig og fattet; men naar man undersøger Sagen noget nærmere, vil man snart gjøre den Opdagelse, at det Modsatte er Tilfældet. Dersom De blot kom til at tilbringe et Par Timer sam-

men med ham, vilde De ganske sikkert blive nødt til at indrømme, at jeg har Ret!"

Jeg trak paa Skuldrene og svarede smilende:

„Min kjære Hr. Gouvernør, jeg troer virkelig, De bilder Dem ind, at jeg isaafald vilde blive smittet af den Rædsel, af hvilken De paastaaer, at den dødsdømte Forbryders Sind er opfyldt?"

„Ja, jeg bilder mig ikke blot ind, men er ligefrem overbeviist om, at det vilde gaae saaledes!" svarede Sir Robert M . . .

Jeg trak atter paa Skuldrene.

„Overbeviist?" gjentog jeg. „Da er jeg dog virkelig ikke istand til at indsee, hvorledes De kan være overbeviist om Sligt, Hr. Gouvernør!"

„Men det er jeg nu alligevel!" forsikkrede den hidsige og paastaaelige Gouvernør. „Og dersom De kunde have Lyst til" . . .

Her afbrød Sir Robert M . . . imidlertid sig selv.

Jeg havde dog ikke isinde at lade ham slippe saa let, og spurgte derfor:

„Hvad er det, jeg skulde have Lyst til, Hr. Gouvernør?"

„Naa ja, — til at anstille Forsøget!" svarede Sir Robert.

Smilende svarede jeg:

„Ja, naar jeg skal være ganske oprigtig, kan jeg ikke nægte, at det Forslag, De der gjør mig, endog tiltaler mig i særdeles høi Grad."

Nu sagde Sir Robert M . . . med Alvor:

„Godt! Jeg tager ikke mit Forslag tilbage. — Imid-

lertid maa jeg henlede Deres Opmærksomhed paa, at det er noget aldeles Uhørt, jeg nu staaer i Begreb med at gjøre for Dem, kjære Ven!"

„Noget aldeles Uhørt?" gjentog jeg. „Jsaafald veed jeg virkelig ikke, om jeg bør modtage Deres Tilbud, Hr. Gouvernør; — ved at gjøre det vilde jeg maaskee endog sætte Dem i Forlegenhed, og det vilde dog være at misbruge Deres Godhed!" . . .

Her skyndte Gouvernøren sig med at afbryde mig.

„Nei, nei, Høistærede," sagde han, „De tager virkelig feil! Der er slet ikke Tale om at sætte mig i Forlegenhed; thi det er en Selvfølge, at det aldrig vilde kunne falde mig ind at foretage mig Andet, end jeg har Lov til!"

„Det strider altsaa ikke imod Reglementet, at De lukker mig ind i den dødsdømte Forbryders Celle, Hr. Gouvernør?" spurgte jeg.

„Nei, aldeles ikke," svarede Sir Aobert M . . . „jeg kan endog meget godt lade Dem tilbringe hele Natten sammen med ham!"

„Og det vil De virkelig gjøre for mig, Hr. Gouvernør?" spurgte jeg rørt.

„Ja, kjære Ven, det vil jeg virkelig gjøre for Dem, — fordi jeg nu en Gang rigtig godt kan lide Dem," svarede Sir Robert M . . . . „Men jeg gjør det kun paa een Betingelse!"

Jeg studsede.

„Og det er?" spurgte jeg.

Med den gemytlige Mine, der nu en Gang er eiendommelig for ham, svarede Sir Robert M . . .:

„Det er, at De strax imorgen tidlig sender Bud efter mig, Høistærede!"

Virkelig forbauset spurgte jeg:

„Men hvorfor i Alverden skulde jeg da sende Bud efter Dem, Hr. Gouvernør?"

„Jh, for at underrette mig om, at De er villig til at aflægge en Tilstaaelse, der kan gjøre et gunstigt Indtryk paa Deres Dommere, høistærede Ven," svarede Sir Robert M . . . .

Det lod virkelig til, at den brave Gouvernør var ganske sikker i sin Sag.

Jeg for mit Vedkommende trak paa Skuldrene og svarede smilende:

„Om jeg imorgen tidlig vil finde mig foranlediget til at underrette Dem om, at jeg er villig til at aflægge en Tilstaaelse, kan jeg naturligviis endnu ikke i dette Øieblik have nogen Mening om, Hr. Gouvernør."

„Nei, det forstaaer sig, — det forstaaer sig!" afbrød Sir Robert M . . . mig her.

Jeg vedblev rolig:

„Hvad dette Punkt angaaer, tooer jeg dog nok, De gjør Regning uden Vært" . . .

Atter afbrød Gouvernøren mig.

„O, sagde han, „imorgen er De nok af en ganske anden Mening, Høistærede! De havde ganske Ret, da De nylig bemærkede, at De endnu ikke kunde udtale Dem med Bestemthed i saa Henseende!"

Jeg bukkede høflig og svarede:

„Hvad dette Punkt angaaer, maa jeg — som allerede gjentagne Gange bemærket — lade Fremtiden raade, Hr. Gouvernør; — men derimod kan jeg ganske rolig

love Dem, at jeg nok lige strax imorgen tidlig skal sende Bud efter Dem."

Dette Løvte fra min Side var aabenbart Alt, hvad Sir Robert M . . . forlangte.

Nu sprang han nemlig op og udbrød sjæleglad:

„Saa er jeg fuldstændig tilfreds! . . . Og jeg skal ikke undlade at udstede Ordrer, der stemme overeens med den Aftale, vi nu have truffet. — Mine Undergivne maae naturligviis vide, hvad de have at rette sig efter; men det er aabenbart ikke nødvendigt, at de faae at vide, af hvilken Grund jeg træffer de Foranstaltninger, som jeg anseer det for hensigtsmæssigt at træffe."

Efterat jeg — i Overeensstemmelse med Sandheden — havde bemærket, at jtg fuldstændig maatte give ham Ret i saa Henseende, trykkede Sir Robert M . . . min Haand, kaldte mig endnu en Gang sin „kjære Ven" og gik derpaa sin Vei.

Den skikkelige Mand havde ikke den fjerneste Anelse om, at han var kommen mine Ønsker i Forkjøbet; — han bildte sig naturligviis ind, at han ligefrem havde paanødt mig Noget, som jeg endog havde havt isinde, — hvis det var blevet nødvendigt, — udtrykkelig at anmode ham om. —

— Hvad min Forpleining angik, havde jeg ikke den ringeste Grund til at beklage mig; navnlig blev der hver Dag budt mig et meget rigeligt Middagsmaaltid, og et saadant blev ogsaa idag anrettet for mig.

Medens Fangevogteren var beskjæftiget med at dække Bord for mig, blinkede han gjentagne Gange skjælmsk til mig, og tilsidst sagde han:

„Det lader til, at Deres Herlighed er i høi Grad excentrisk?"

Naar en Englænder kalder et af sine Medmennesker „excentrisk", holder han derved en glimrende Lovtale over den Paagjældende. Fangevogteren maatte nu i særdeles høi Grad beundre mig, fordi jeg var excentrisk, og dog ikke var nogen Englænder, — og denne sin Beundring lagde han da ogsaa for Dagen ved at give mig den fuldstændig engelske Titel: „Deres Herlighed".

Jeg ansaae det imidlertid for det Raadeligste at vise mig klog og forsigtig ligeoverfor Fangevogteren.

„Excentrisk?" sagde jeg derfor. „Ja, saamænd, — med Maade!"

Manden vedblev imidlertid:

„Ja, — Deres Herlighed maa aabenbart endog være meget excentrisk; — De har jo endog faaet Lyst til at tilbringe en Nat sammen med den dødsdømte Forbryder?"

„Ja, det kan jeg ikke nægte, min Ven," svarede jeg.

„Ja," vedblev Fangevogteren, „jeg veed det nok, — vor høitagtede Gouvernør har allerede givet mig de fornødne Ordrer i saa Henseende."

„Naa, det har han?" spurgte jeg.

„Ja," svarede Fangevogteren, „og dersom Deres Herlighed tillader det, skal jeg nu have den Ære at føre Dem ned til Deres nye Kammerat."

Jeg nikkede, og Fangevogteren, der ikke gav sin høie Foresatte Noget efter, hvad Naivetet angik, førte mig nu fra min Celle, der laa paa første Sal, ned i Stueetagen og aabnede en Dør for mig.

Denne Dør førte ind til den Celle, i hvilken Betsy-Justices Mand sad indespærret.

Da den ulykkelige Mand, der var dømt til Døden for en Handling, som han ganske sikkert ikke ansaae for en Forbrydelse, da han jo havde troet at opfylde en Pligt, idet han dræbte hiin Adelsmand, som jeg endnu ikke kjendte Noget til, — da den ulykkelige Mand, siger jeg, hørte, at Døren blev aabnet, foer han op og saae ganske forbauset paa Fangevogteren og mig.

Jeg lagde Pegefingeren paa Munden for at tilkjendegive ham, at han endelig ikke maatte sige Noget.

Han blinkede med Øinene og smilede til mig; — altsaa havde han forstaaet mig.

For Resten havde han allerede i den sidste Timestid været forberedt paa, at han vilde faae Selskab; thi Fangevogteren havde bragt en Seng og Sengklæder ind i Cellen, og disse Forberedelser maatte da have Noget at betyde.

Det varede nu ikke ret længe, førend Betsy-Justices Mand og jeg bleve ene.

„Naa," sagde jeg nu til ham, „der kan Du selv see, at jeg har holdt mit Løvte, min Ven! Jeg bliver her hele Natten, og vi faae saaledes Tid nok til at passiare sammen."

„Ja, jeg veed meget godt, at Ordet „Umulighed" aldeles ikke existerer for Dem!" svarede han med en vis naiv Beundring, der behagede mig meget.

„Men nu maa jeg virkelig anmode Dig om at fortælle mig Din Historie!" sagde jeg.

Han efterkom min Opfordring, — og jeg behøver

vrl neppe at fortælle Dig, at vi ikke tilbragte Natten med at sove? —

— Den næste Morgen oprandt, og saasnart som det gryede ad Dag, blev Døren til Cellen aabnet.

Det var Fangevogteren, der kom for at hente mig.

„Sir Robert M... venter paa Dem," sagde Manden til mig.

Jeg nikkede til den dødsdømte Forbryder, i hvis Selskab jeg havde tilbragt Natten, trykkede hans Haand til Afsked og forlod ham" . . .

Her blev den graa Mand afbrudt af den skikkelige Bygnings-Entreprenør.

„Men hvad var det for en Historie, den stakkels Fyr fortalte Dem, Mester?" spurgte Milon.

„Det skal Du strax faae at vide," svarede den graa Mand. „Først og fremmest maae vi imidlertid tale om Gouvernøren!"

Her gjorde han en kort Pause; — han trængte aabenbart til at trække Veiret.

Efter et Par Minuters Forløb tog han dog atter Ordet.

„Fangevogteren havde sagt til mig, at Gouvernøren ventede paa mig," sagde han, „og han førte mig da ogsaa strax til Sir Robert M . . .

Den skikkelige Gouvernør var, som allerede bemærket, en meget ivrig og utaalmodig Mand. Skjøndt jeg jo havde lovet ham, at jeg strax vilde sende Bud efter ham, saasnart som jeg havde forladt den dødsdømte Forbryders Celle, havde han dog ikke kunnet vente paa, at jeg ind-

friede dette Løvte, men befalet Fangevogteren at hente mig.

Da jeg var bleven ført ind i Gouvernørens Værelse, saae han paa mig og gned fornøiet Hænderne.

Jeg var bleg; — det pleier man jo gjerne at være efter en søvnløs Nat, — og det var mit blege Ansigt, der gjorde Sir Robert M . . . saa glad.

„Naa," sagde den gemytlige Gouvernør, hvis Ansigt straalede af Glæde, „betragter De endnu bestandig Galgen med saa stor Ligegyldighed?"

Jeg trak paa Skuldrene.

„Hm!" svarede jeg smilende. „I alt Fald er jeg da endnu ikke overvættes bange for den!"

Sir Robert M . . slog Hænderne sammen af Forbauselse.

„Er det muligt?" udbrød han.

„Ja, det er ikke blot muligt, men ganske vist, Hr. Gouvernør," svarede jeg ganske rolig.

„Og De har altsaa endnu ikke ifinde at aflægge en Tilstaaelse?" vedblev Gouvernøren.

„Nei, endnu ikke," svarede jeg ærbødig, men med Fasthed.

Sir Robert M . . . bed sig i Læben; men i een Henseende svarede han dog ikke til min Forventning: — han blev ikke hidsig og opfarende.

„O," sagde han, idet han pressede Tænderne sammen, „jeg skal nok faae Dem omvendt, — det skal De faae at see!"

Leende udbrød jeg:

„Har De maaskee isinde, endnu at lade mig tilbringe en Nat inde i den dødsdømte Forbryders Celle?"

„Nei, jeg har ikke," svarede Gouvernøren, „men jeg har isinde at gjøre det, der er bedre!"

„Nei, virkelig!" udbrød jeg med et skeptisk Smiil. „Og det er, om jeg maa spørge?"

„Jeg vil indrette det saaledes, at De bliver Vidne til hans Henrettelse," svarede Sir Robert M . . . .

Jeg studsede.

Gouvernøren lagde Mærke til min Forbauselse og tilføiede:

„Endnu for en Maanedstid siden vilde dette have været vanskeligt, ja, saa godt som umuligt for mig."

„Men nu?" spurgte jeg.

„Men nu er det en anden Sag," svarede Sir Robert M . . . „nu blive de dødsdømte Forbrydere jo henrettede inde i selve Fængslet."

„Og nu vil De lade mig faae Plads ved et Vindue, fra hvilket jeg vil kunne see dette Skuespil?" spurgte jeg.

„Ja, det er netop det, jeg har isinde," svarede Sir Robert M . . . . „De maa nemlig ikke paa nogen Maade troe, at jeg endnu har opgivet Haabet om at faae Dem til at indsee, at De hidtil har taget aldeles feil, idet De har antaget, at det dog ikke var saa overvættes ubehageligt at blive hængt!" —

Den graa Mand stod aabenbart i Begreb med at fortsætte sin Fortælling; men nu blev han igjen afbrudt af Milon.

Denne Gang var den skikkelige Bygnings-Entreprenør

tilsyneladende ikke i rigtig godt Humør; thi han udbrød ganske forskrækket:

„Mester! — Mester!“ . . .

„Hvad er der paafærde?“ spurgte den graa Mand forbauset.

„See blot derhenne!“ . . . svarede Milon.

Den graa Mand havde, som allerede bemærket, slukket sin Fakkel, og som en Følge deraf herskede der det dybeste Mørke nede i den underjordiske Hvælving. Nu fik han imidlertid pludselig Øie paa to lysende Punkter, der straalede i Mørket som St. Hansorme.

Niende Kapitel.

Det er os bekjendt, at Milon, den rige Bygnings-Entreprenør, der var en saa trofast Ven af den graa Mand, var udrustet med en ingenlunde almindelig Legemsstyrke, og tillige have vi gjentagne Gange havt Leilighed til at overbevise os om, at han ikke var bange for sit Skind.

Imidlerlid kan det heller ikke være nogen Hemmelighed for os, at den kraftfulde Milon, hvor dygtig han end var i sit Fag, dog just ikke var, hvad man pleier at kalde „et lyst Hoved", og han led da ogsaa af den samme Svaghed, som mindre godt begavede Mennesker i Almindelighed lide af: — han var meget overtroisk, og det var kun de Farer, for hvilke han kunde gjøre sig Rede, — som han, saa at sige, kunde tage og føle paa, han rolig bød Trods.

Alt, hvad der var ham ubekjendt, eller hvad han ikke kunde begribe, var han bange for.

— Hvad kunde det nu være for to lysende Punkter, der glimtede i Mørket som St. Hansorme?

Det var dette Spørgsmaal, som Milon ikke saae sig istand til at besvare paa en Maade, der kunde tilfredsstille ham selv, — og derfor var han bange.

Den graa Mand reiste sig op og gik et Par Skridt fremad.

De to lysende Punkter rørte sig ikke af Stedet.

Nu gav den graa Mand sig til at klappe i Hænderne af alle Kræfter.

I samme Øieblik forsvandt de to lysende Punkter pludselig.

Nu sagde den graa Mand i en haanlig Tone:

„Du er dog ret et Tossehoved, min gode Milon!"

Bygnings-Entreprenøren begyndte nu at blive roligere; ja, det lod endog til, at han blev stødt over „Mesterens" Bemærkning;

„Naa? — Hvorfor er jeg da nu et Tosshoved?" spurgte han nemlig.

„Fordi Du blev bange," svarede den graa Mand. „Thi Du vil dog vel ikke nægte, at Du for et Øieblik siden endog blev meget bange?"

„Nei, det nægter jeg slet ikke," svarede Milon.

„Og veed Du saa, hvad det var, Du blev saa bange for?" vedblev „Mesteren".

„Nei?"

„Det var en Kat!"

„En Kat? . . . Hm! Ja, saa var det jo rigtignok dumt af mig, at jeg blev saa bange!" indrømmede Milon.

Den graa Mand vedblev:

„Vi have tværtimod Grund til at takke Katten, fordi

den er kommen herned; thi derved har den jo givet os et Vink om, at vi kunne slippe ud af den Knibe, i hvilken vi befinde os!"

„Hvorledes det?" spurgte Milon.

„Jh, eftersom Katten har kunnet komme herned, maa det jo ogsaa være muligt for os at komme ud; — vi behøve jo kun at gaae samme Vei, som den!" svarede den graa Mand.

„Ja," svarede Milon grublende, „det synes jo rigtignok saa, Mester, men" . . .

Her afbrød han sig selv.

„Men?" spurgte den graa Mand.

„Ja," svarede Bygnings-Entreprenøren, „jeg vilde blot tillade mig at bemærke, at det jo dog ogsaa var muligt, at Katten kunde være bleven indespærret her paa samme Tid, som vi?"

„Nei, det er ligefrem en Umulighed," svarede den graa Mand med Bestemthed.

„Hvorfor er det en Umulighed!" spurgte Milon.

„Fordi vi isaafald tidligere vilde have lagt Mærke til Dyret," lød „Mesterens" Svar.

„Ja, det er jo rigtignok ikke usandsynligt," indrømmede Bygnings-Entreprenøren.

„Og desuden gad jeg nok vide, hvorledes det skulde være gaaet til, at Katten var kommen herned i Hvælvingen?" vedblev den graa Mand.

„Hm! Da ere vi jo dog komne herned!" bemærkede Milon.

„Ja, det kan ikke nægtes," svarede den graa Mand leende. „Men hvorledes er det gaaet til, at vi ere komne

herned? Det er gaaet saaledes til, at det ligefrem var vor Hensigt, vor Opgave, at komme herned, og at vi vare saa heldige at finde Indgangen, der i mange, mange Aar havde været muret til."

„De mener altsaa, Mester?" spurgte den rige Bygnings-Entreprenør.

„Ja, nu skal jeg sige Dig, hvad jeg mener, der er foregaaet," svarede den graa Mand. „Da Explosionen fandt Sted, maa Katten have befundet sig i et eller andet Kjælderrum, der ligger lige ovenover os."

„Ja, maaskee," sagde Milon.

„Ogsaa oppe i hiint Kjælderrum maa Explosionen uden al Tvivl have anrettet forfærdelige Ødelæggelser," vedblev „Mesteren", „og gjennem en af de Revner, der ere fremkomne paa denne Maade, har Katten saa efter al Sandsynlighed taget Flugten herned. Det stakkels Dyr er vistnok blevet grebet af en panisk Skræk, da det hørte Explosionen."

„Ja, det er virkelig ikke usandsynligt, at det Hele er gaaet til paa den Maade, De siger, Mester," indrømmede Milon.

„Godt!" vedblev den graa Mand. „Altsaa maae vi nu see, om vi ikke kunne slippe bort herfra ad samme Vei, ad hvilken Katten er kommen herned!"

Og da „Mesteren" havde sagt dette, tændte han igjen sin Fakkel.

„Først og fremmest maae vi naturligvis gjøre os nærmere bekjendte med Lokaliteterne," vedblev han.

Og nu gav han sig til at see sig om i det temmelig snevre Rum, der var blevet til et Fængsel for dem.

Det var, som allerede bemærket, to store Klippeblokke, der spærrede Veien for de to Venner.

Den graa Mand gik først hen til den Klippeblok, der var faldet ned bagved dem.

Grunden til, at han netop gav denne Klippeblok Fortrinet, maa søges i den Omstændighed, at det var i denne Retning, de to lysende Punkter vare forsvundne.

Den omtalte Klippeblok var kommen til at ligge skraat, saaat den graa Mand nærmede sig Hvælvingens Loft, idet han gik op ad den.

Pludselig fik han Øie paa et meget stort Hul oppe i Loftet.

„Kom herhen!" sagde han til Milon.

Bygnings-Entreprenøren kom strax hen til Klippeblokken og gav sig til at klattre op ad den.

Da han stod ved Siden af den graa Mand, sagde denne til ham:

„Nu maa Du et Øieblik holde min Fakkel for mig. Imidlertid vil det ikke vare ret længe, førend Du kommer til at give mig den igjen."

Med en Klowns Behændighed klattrede han nu op paa Kæmpens Skuldre, og Halvdelen af hans Legeme forsvandt i Hullet oppe i Loftet.

„Lad mig nu faae Faklen!" sagde han.

Milon efterkom Opfordringen.

Nu saae den graa Mand sig om med den største Opmærksomhed.

Det Lokale, han havde stukket Hovedet ind i, var et Kjælderrum, der strakte sig i samme Retning som den underjordiske Hvælving.

„Lad mig nu see, Du staaer rigtig godt fast!“ raabte han til Milon.

Og idet han udtalte disse Ord, kastede han den Fakkel, han havde i Haanden, ind i det Kjælderrum, som han nylig havde opdaget.

Derpaa greb han fat i en fremspringende Kant af Klippeblokken og tog paa samme Tid Tilløb, idet han paa en temmelig ublid Maade berørte Bygnings-Entreprenørens Skuldre med sine Hæle.

Kæmpen stod imidlertid fast, og et Øieblik efter befandt den graa Mand sig oppe i Kjælderrummet.

Han fik da strax Øie paa sin Fakkel, der laa paa Gulvet og brændte.

Den graa Mand, der havde været bange for, at hans Fakkel skulde gaae ud, blev ganske glad, da han saae den brænde, og skyndte sig med at tage den op.

„Nu maa Du vente et Øieblik paa mig, min Ven!“ raabte han til Milon. „Det er nemlig aldeles nødvendigt, at jeg gjør mig bekjendt med Lokaliteterne her.“

Og derpaa gav han sig til at vandre fremad, men med den største Forsigtighed; han maatte nemlig hele Tiden holde Øinene fæstede paa Gulvet, da det jo dog var muligt, at dette var revnet paa endnu flere Steder, end det, han var kommen igjennem.

Det varede da heller ikke ret længe, førend han kom paa det Rene med sig selv om, hvor han var kommen hen.

Han befandt sig i et af de langstrakte Kjælderrum, af hvilke der findes saamange ved Bredden af Themsen, og som Bryggerne i London benytte til Oplagssteder.

Som en Følge af Explosionen havde Gulvet slaaet en Mængde Revner, og den Aabning, igjennem hvilken den graa Mand var sprungen ind i Kjælderen, havde ganske sikkert ikke været der tidligere.

Det var nemlig i høieste Grad sandsynligt, at den Bygger, hvem dette Kjælderrum tilhørte, ikke havde den fjerneste Anelse om, at der fandtes en underjordisk Hvælving nedenunder det.

Da den graa Mand havde seet sig tilstrækkelig om i Kjælderen, vendte han tilbage til Aabningen i Gulvet.

Nu satte han sig paa Randen af denne og lod Benene hænge ned i den underjordiske Hvælving.

„Du maa komme herop," sagde han til Milon, „og det er det Bedste, Du tager fat i mine Been og klatrer op ved Hjælp af dem!"

Kæmpen, der var bleven staaende ubevægelig nede paa den fremspringende Kant af Klippen, tog nu fat i den graa Mands ene Been, og med største Lethed hjalp „Mesteren" ham paa denne Maade op, idet han saaledes gav et nyt Beviis paa den vidunderlige Legemsstyrke, der saa ofte havde sat hans „Venner" i Forbaufelse, og som man ganske vist heller ikke skulde have tiltroet denne spinkle Mand.

Da Bygnings-Entreprenøren saaledes var kommen op i Kjælderrummet og stod ved Siden af den graa Mand, sagde denne til ham:

„Nu maae vi vandre fremad; — tilsidst lykkes det os nok at finde en Dør her!"

Kjælderen udgjorde, som allerede bemærket, et meget langstrakt Rum; men synderlig bred var den ikke.

Da de to Mænd vare komne et Stykke fremad, stødte de paa en Række Tønder.

Milon blev staaende.

„Nei, det er bedst, vi gaae videre," sagde den graa Mand.

„Nei, undskyld, „Mester", det er vist netop det Bedste, at vi vente lidt," svarede Bygnings-Entreprenøren.

„Mesteren" studsede; han var ikke vant til, at den gode Milon sagde ham imod.

„Hvorfor skulde vi vente?" spurgte han.

„Fordi jeg hører en ganske besynderlig Støi," svarede Kæmpen.

Nu blev den graa Mand ligeledes staaende og gav sig til at lytte.

Efter et Par Sekunders Forløb sagde han imidlertid:

„Ja, jeg kan ligeledes høre en besynderlig Støi, og jeg veed da ogsaa nok, hvorfra denne Støi skriver sig."

„Hvorfra da?" spurgte Milon.

„Ude fra Themsen," svarede den graa Mand med Bestemthed.

Nu fortsatte de to Mænd deres Vandring, midt imellem den dobbelte Række Tønder.

Det varede ikke ret længe, førend en frisk og kølig Luft slog dem imøde, og de kunde da ogsaa nok indsee, hvad de havde at takke for denne behagelige Forandring: — de nærmede sig naturligviis Udkanten af Kjælderrummet, hvis Mure begyndte at skraane lidt nedad.

Pludselig fik den graa Mand Øie paa et Lysskjær, der imidleetid var temmelig mat og vibrerende.

„Nu kan jeg skimte Himlen, eller dog i alt Fald Taagen," sagde han.

De to Mænd vedbleve endnu i nogen Tid at vandre fremad.

Pludselig slukkede den graa Mand sin Fakkel.

I høieste Grad forbauset udbrød Milon:

„Hvorfor i Alverden slukkede De Deres Fakkel, Mester?"

„Fordi jeg anseer det for det Raadeligste, at vi ere en lille Smule forsigtige," svarede den graa Mand rolig.

„Hm! Jeg forstaaer Dem virkelig ikke, Mester," vedblev den skikkelige, men noget tungnemme Bygnings-Entreprenør.

„Saa skal jeg forklare mig nærmere," sagde den graa Mand. „Vi ere dog vel enige om, at vi for Øieblikket befinde os i en Kjælder, i hvilken en Brygger har Oplag af Øl, — eller dog idetmindste af Tønder?"

„Ja, deri har De ganske sikkert Ret, Mester," indrømmede Milon.

„Godt," vedblev den graa Mand, „og denne Kjælder er forsynet med en Dør, som i dette Øieblik staaer aaben: — Du kan see den derhenne, omtrent tredive Skridt fra os; — det er igjennem den, vi kunne skimte et Lysskjær."

„Naa ja, — men hvad saa?" spurgte Bygnings-Entreprenøren.

„Ja, seer Du, derfor mener jeg, at vi ikke længer

have Brug for nogen Fakkel, — og saa har jeg anseet det for det Hensigtsmæssigste at slukke den," vedblev den graa Mand smilende. „Jeg kan nemlig ikke finde, det er Umagen værd, at man lægger Mærke til os ude fra Floden!"

„Nei, De har naturligvis Ret, Mester," sagde Milon nu, idet han udstødte et dybt Suk, der efter al Sandsynlighed gjaldt hans egen Dumhed.

De to Mænd vandrede nu videre.

Det varede da heller ikke ret længe, førend de kom hen til den Dør, de havde lagt Mærke til, og som ganske rigtig stod paa vid Gab.

Taagen var tæt; men hist og her trængte nogle lysende Punkter dog igjennem den.

Nedenfor hørte de en skvulpende Lyd; — det var Floden, der slog op imod Kysten.

Da den graa Mand var kommen heelt hen til Døren, sagde han leende:

„Nu skal jeg fortælle Dig Noget, min gode Milon! . . . Det, vi have antaget for en Dør, er et Fag Vinduer!"

„Ja, De har, paa min Ære, Ret, Mester!" udbrød Bygnings-Entreprenøren ganske forbauset.

Nu gave de to Mænd sig til at rekognoscere Terrainet, og de kom da snart til den Overbevisning, at de befandt sig en halv Snees Alen ovenover Floden.

Det, de havde antaget for en Dør, var ganske rigtig et Fag Vinduer, der laa i samme Høide som første Sal i et Huus, hvis Stueetage laa nede ved Floden.

I London findes der, som allerede tidligere bemærket, ingen Kaier.

Naar Ebben indtræder, og Themsen trækker sig tilbage, viser der sig en Jordstrimmel nede ved Floden, hvilken paa nogle Steder er en halv Snees, paa andre omtrent femten Fod bred.

I Flodtiden strømme Bølgerne derimod op over denne Jordstrimmel og skylle op imod Husene, der for Størstedelen blive benyttede til Magaziner og Pakhuse.

Milon trak paa Skuldrene.

„Hm! Hvad skulle vi nu gribe til, Mester?“ spurgte han.

„Ja, min gode Ven,“ svarede den graa Mand leende, „dertil kan jeg kun svare, at hvis Du har megen Lyst til at brække Halsen, saa behøver Du blot at springe ud af det Vindue her!“

Kæmpen rystede paa Hovedet.

„Nei,“ svarede han, „jeg kan dog just ikke sige, jeg har Lyst til at brække Halsen; . . . . men naar vi see os rigtig om hernede, lykkes det os dog maaskee nok at opdrive et Toug.“

Her fandt den graa Mand sig foranlediget til at afbryde den skikkelige Bygnings-Entreprenør.

Idet „Mesteren“ trak paa Skuldrene, sagde han i en noget haanlig Tone:

„Og hvad skulde det vel kunne nytte os, om vi end fandt et Toug her, min gode Milon?“

„Men det forekommer mig dog virkelig“, ... begyndte den skikkelige Kæmpe, rigtignok i en Tone, der røbede, at han var lidt forknyt.

Den graa Mand skyndte sig imidlertid med at afbryde ham.

„Ja, jeg veed virkelig meget godt, hvad det er, der „forekommer" Dig; men mig forekommer det at være et meget taabeligt Indfald, Du der har faaet," sagde han.

Milon saae ganske forbløffet ud og vovede ikke at svare et eneste Ord.

Den graa Mand sagde derimod efter en kort Pause:

„Det lader til, at det begynder at gryе ad Dag! — Hvad mon Klokken egentlig kan være?"

Den rige Bygnings-Entreprenør havde sit Uhr, — et ganske fortrinligt Repeteeruhr, — i Lommen, og det raadførte han sig nu med.

„Klokken er tre," sagde han.

„Godt," bemærkede den graa Mand nu, „om en Timestid vil det saa være Flodtid."

„Troer De virkelig, Mester?" spurgte Bygnings-Entreprenøren.

„Ja, jeg er endog ganske vis derpaa," svarede den graa Mand. „Om en Timestid ville Themsens Bølger skylle op imod Huset her, og saa kunne vi ganske rolig springe ud af Vinduet; vi risikere da ikke Andet, end at falde i Vandet, og svømme kunne vi jo Begge."

„Ja, ganske vist, Mester," svarede Bygnings-Entreprenøren, som dog ikke kunde lade være med at udstøde et dybt Suk.

Det var kun en Time, der adskilte ham fra Friheden; men denne sidste Time forekom ham at være et heelt Aarhundrede.

Da den graa Mand hørte det dybe Suk. som hans Ledsager udstødte, trak han paa Skuldrene og bemærkede smilende:

„For nogle faa Minuter siden vare vi indespærrede i en underjordisk Hvælving og kunde gjøre temmelig sikker Regning paa, at vi vilde komme til at døe af Sult, — og den Gang var Du dog forholdsviis rolig. Nu have vi derimod Udsigt til at blive frelste; — den friske Luft slaaer os imøde, og om en Timestid ville vi kunne slippe bort herfra, — og nu er Du misfornøiet og bliver utaalmodig!“ ... Er der nu nogen Rimelighed i det, min gode Milon?“

Den skikkelige Bygnings-Entreprenør svarede uden Betænkning:

„Nei, De har Ret, Mester, — jeg er virkelig et utaknemmeligt Skarn!“

„Ja, jeg vil ikke sige Dig imod, min Ven,“ sagde den graa Mand leende. „Men forat Ventetiden dog ikke skal falde Dig altfor lang, er det vel det Bedste, jeg fortsætter min Fortælling.“

„De vil altsaa gjøre mig bekjendt med den Hemmelighed, som Betsy-Justices Mand betroede Dem, Mester?“ spurgte Milon fornøiet.

„Nei, endnu ikke,“ svarede den graa Mand smilende.

„Ikke det?“

„Nei, først vil jeg dog meddele Dig en Beretning om hans Henrettelse.“

„De var altsaa virkelig tilstede, da denne sørgelige

Begivenhed fandt Sted, Mester?" spurgte Bygnings-Entreprenøren.

„Ja, det var jeg ganske vist, min Ven," svarede den graa Mand.

Og derpaa satte han sig i Vindueskarmen og stirrede ned paa Floden, der allerede begyndte at stige.

Tiende Kapitel.

„Sir Robert M . . ., den skikkelige Gouvernør i Newgate," sagde den graa Mand, „havde endnu ikke opgivet Haabet om, at det nok vilde lykkes ham at faae mig til at tilstaae.

I dette Øiemed viste han sig hver Dag mere forekommende og omhyggelig ligeoversor mig.

Jeg fik Lov til at besøge den dødsdømte Forbryder, saa tidt jeg vilde; — det var jo aabenbart, at den stakkels Fyr følte sig trøstet, hver Gang han havde talt med mig, bemærkede Gouvernøren.

Imidlertid glemte Sir Robert M . . . heller ikke, hver eneste Dag at sige til mig:

„Er det dog ikke sørgeligt at tænke sig, at et Menneske, der befinder sig fuldkommen vel og endnu ikke er nogen gammel Mand, alligevel er Dødens visse Bytte og veed, at han endnu kun har nogle faa Dage at leve i?"

Jeg lod mig bestandig nøie med at svare:

„Jo, ganske vist er det en meget sørgelig Tanke, Høistærede!"

Saaledes henrandt den ene Dag efter den anden; — bestandig det samme Spørgsmaal fra Gouvernørens, bestandig det samme Svar fra min Side.

En Aften kom Sir Robert M . . . imidlertid ganske forpustet ind i min Celle og sagde til mig:

„De veed dog vel, at det er imorgen, det skal gaae for sig?"

„Jeg veed ikke engang, hvad det er, De taler om, Høistærede," svarede jeg ganske rolig, — skjøndt jeg naturligviis meget godt kunde begribe, hvad det var, han sigtede til.

„Jh, det er Henrettelsen, jeg taler om," vedblev Gouvernøren ivrig. „Deres Ven, — eller dog i alt Fald den Mand, De har viist saamegen Interesse, — bliver henrettet imorgen."

„Stakkels Fyr!" sagde jeg, idet jeg trak paa Skuldrne — som for at antyde, at det gjorde mig meget ondt, at jeg ikke kunde gjøre Noget ved den Ting.

Sir Robert M . . . betænkte sig et Øieblik; derpaa sagde han:

„Er det endnu bestandig Deres Mening, at De vel overvære Henrettelsen?"

„Ja, det er ganske viist endnu bestandig min Mening, Høistærede," svarede jeg, „det vil naturligviis sige: hvis jeg kan faae Lov dertil?"

„O, i den Henseende er der ikke det Ringeste iveien," svarede Gouvernøren yderst forekommende. „Kun maa De, forat det kan skee, midlertidig flytte ind i en anden Celle."

„Maa jeg det?" spurgte jeg.

„Ja, naar De bliver anbragt i en Celle nede i Stueetagen, vil De kunne see Alt, hvad der foregaaer ved denne Leilighed," svarede Sir Robert M . . . .

„Godt, som De vil!" svarede jeg med uforstyrrelig Koldblodighed.

Der opstod nu en kort Pause; men jeg kunde see paa Gouvernøren, at han endnu havde Mere paa Samvittigheden.

„Jeg veed ikke, om Deres Høivelbaarenhed har Mere at meddele mig?" sagde jeg derfor, da jeg dog ansaae det for det Rigtigste at komme ham lidt imøde.

„Hm! . . . Jo, det kunde dog nok være," svarede Gouvernøren. „Jeg veed ikke, om De" . . .

Her afbrød Sir Robert M . . . imidlertid sig selv; det lod til, at Gouvernøren ikke rigtig kunde blive enig med sig selv, om han skulde gaae videre, eller rettere: om, hvorledes han skulde faae det udtalt, der laa ham paa Hjertet.

Nu sagde jeg smilende:

„Ja, jeg kan naturligviis ikke besvare Deres Spørgsmaal, førend De har udtalt det, Høistærede!"

„Nei, det er meget sandt; — det er meget sandt," skyndte Sir Robert M . . . sig med at bemærke. „Naa ja, — jeg vilde blot spørge Dem, om De maaskee skulde have Lyst til at tilbringe Natten sammen med den Dødsdømte?"

„Ja, det vilde jeg ganske vist meget gjerne," svarede jeg ivrig.

Nu vedblev Gouvernøren i en høitidelig og indtrængende Tone:

„De paastaaer jo med Bestemthed, at De ikke anseer det for noget saa Forfærdeligt at blive henrettet?“ . . .

Her fandt jeg mig imidlertid foranlediget til at afbryde ham.

„Nei, undskyld, Deres Høivelbaarenhed, det paastaaer jeg ikke, og det har jeg aldrig paastaaet!“ svarede jeg smilende. „Jeg vilde ganske vist have Meget imod at blive halshugget, — og det er kun den Exekutions-Methode, der anvendes her i England, det er kun Hængningen, jeg ikke kan anseе for noget saa Forfærdeligt!“

„Naa ja,“ vedblev Sir Robert M . . ., „det er imidlertid jo kun Hængning, der her er Tale om, og jeg er overbeviist om, at De nok snart vil komme paa andre Tanker, hvad dette Punkt angaaer. Ligeoverfor denne sidste Prøve vil Deres Overbeviisning ganske sikkert ikke kunne holde Stand!“

„Det er vel sagtens Synet af det sørgelige Skuespil, De sigter til, Høistærede?“ spurgte jeg.

„Ja, ganske vist sigter jeg ogsaa for en Deel til det,“ svarede Gouvernøren, „men jeg gjør dog i Særdeleshed Regning paa det Indtryk, som det nødvendigviis maa gjøre paa Dem at blive Vidne til den Sjælekval, som den stakkels Fyr udstaaer, der veed, at hans Timer ere talte, — der ligefrem selv kan tælle dem!“

„Naa ja, det kan gjerne være, De har Ret,“ svarede eg med den roligste Mine og i den ligegyldigste Tone af Verden.

„O, jeg er aldeles overbeviist om, at jeg ikke tager feil!“ udbrød Sir Robert M . . . smilende. „Denne Nat og den derpaa følgende tragiske Episode ville ganske

sikkert indjage Dem en Rædsel, — der forøvrigt vil blive meget gavnlig for Dem."

Jeg svarede smilende:

„Det skulde virkelig glæde mig, om det gik, som De antager; thi jeg kan jo see paa Dem, at dette vilde være Dem kjærest."

Nu vedblev Sir Robert M . . . meget ivrig:

„Men jeg mener virkelig, hvad jeg siger, Høistærede! Jeg maa anseе det for hævet over enhver Tvivl, at det vil være særdeles gavnligt for Dem, at De bliver greben af den Rædsel, som Synet af den Dødsdømtes Sjælekval i de sidste Timer og af hans sørgelige Endeligt nødvendigviis maa fremkalde hos Dem. — Denne Rædsel vil nemlig efter al Sandsynlighed bevæge Dem til at aflægge en aldeles oprigtig Tilstaaelse, og en saadan Tilstaaelse vil give Dem Krav paa Deres Dommeres Velvillie, Overbærenhed og Mildhed."

Denne sidste Bemærkning fandt jeg mig ikke foranlediget til at besvare.

Der opstod saaledes en Pause; men efter nogle faa Minuters Forløb tog Sir Robert M . . . allerede paany Ordet.

„For Resten kommer De ikke til at være ganske alene sammen med den Dødsdømte inat," sagde han.

„Ikke det?" spurgte jeg.

„Nei," vedblev Gouvernøren, „to af „Fængselsdamerne" ville ligeledes være tilstede for at skjænke den Ulykkelige Religionens Trøst og bede til Gud for hans Sjæl. — O, De skal faae at see, at denne Nat gjør et Indtryk paa Dem, som De aldrig vil kunne glemme!"

Det faldt mig ikke vanskeligt at see paa Sir Robert M . . ., at han havde gjort sikker Regning paa, at hans seneste Bemærkning skulde gjøre et rigtig stærkt, ja, endog overvældende Indtryk paa mig. Netop derfor gjorde jeg mig imidlertid al mulig Umage for at see ganske rolig og ligegyldig ud, og det Svar, jeg gav, var af aldeles formel Natur.

„Men," spurgte jeg, „strider det da ikke imod Fængsels-Reglementet, at der er Andre tilstede, naar „Fængselsdamerne" ere inde hos den Dødsdømte for at forberede ham paa Døden?"

„Nei, paa ingen Maade!" svarede Sir Robert M.... „Man kunde tværtimod langt snarere sige, at det er foreskrevet, at der skal være Andre, — eller rettere: en Anden, — tilstede."

Jeg studsede.

„Hvorledes?" udbrød jeg virkelig forbauset. „Skulde noget Saadant endog være foreskrevet?"

„Ja," sagde Gouvernøren, „idetmindste staaer der da udtrykkelig i Loven, at det skal være den Dødsdømte tilladt at tilbringe Natten sammen med en Slægtning, en Ven, — eller endog blot med en Medarrestant, der af egen fri Villie udøver denne menneskekjærlige Handling imod den Ulykkelige."

„Naa ja," svarede jeg smilende, „isaafald skal jeg med største Fornøielse være den Medarrestant, der af egen fri Villie udøver denne menneskekjærlige Handling imod den Ulykkelige."

„Men jeg er dog endnu ikke ganske færdig med de

Oplysninger, som jeg har at meddele Dem," sagde Sir Robert M . . . nu.

„Ikke det?" spurgte jeg.

„Nei," vedblev Gouvernøren, „der er endnu en Omstændighed, der uden al Tvivl er Dem ubekjendt, og som jeg anseer det for min Pligt at gjøre Dem bekjendt med."

„Og det er?" spurgte jeg.

„Det er, at den Henrettedes Lig tilhører Calcraff, og at han da i Almindelighed sælger det til Lægerne," svarede Sir Robert M . . . .

„De tager virkelig feil, hvis De troer, at denne Omstændighed var mig ubekjendt, Sir Robert," svarede jeg smilende. „Jeg veed meget godt, at den faste Tro paa „Kjødets" Opstandelse gjør Englænderne meget utilbøielige til at overlade Lægerne deres afdøde Slægtninges Lig, — at „Lægerne altsaa, for at faae de „Kadavere", som de maae have at øve sig paa, maae lægge Beslag paa de henrettede Forbryderes Lig, — ja, at der endog var en Tid, da Lægerne ligefrem saae igjennem Fingre med, ja, endog opmuntrede, forfærdelige Forbrydelser, fordi de kun paa den Maade kunde faae Anatomikammeret tilstrækkelig forsynet."

Det lod virkelig til, at den gode Gouvernør blev ganske forbauset over mit grundige Kjendskab til visse Forhold i England. Han vedblev imidlertid:

„Ah! Jeg kan nok mærke, at De har læst — eller hørt tale om Bishop, Hare, Burk og de øvrige Mordere, der bildte sig ind, at de ikke vare Forbrydere, men „Videnskabsmænd"! Men derimod veed De dog vist ikke, at ogsaa den Henrettedes Klædningsstykker tilhøre Calcraff?"

„Nei, det vidste jeg rigtignok ikke," svarede jeg smilende, „men den Omstændighed forekommer mig virkelig heller ikke at være af stor Betydning."

Uden at tage nogen Notice af min Bemærkning, vedblev Sir Robert M . . .:

„Derimod foreskrive Lovene udtrykkelig, at selve Strikken skal tilhøre den Henrettede."

„Nei, virkelig?" udbrød jeg i en Tone, der tydelig røbede, at jeg tillagde denne Oplysning langt større Betydning, end den forrige.

„Jo, og som en Følge deraf har Forbryderen Lov til at testamentere den, til hvem han vil," svarede Gouvernøren.

„Og man paastaaer jo, at den Strikke, med hvilken en Ulykkelig er bleven hængt, bringer den, som senere faaer den, Held?" sagde jeg.

„Ja, det paastaaer man rigtignok," svarede Sir Robert M . . ., idet han trak paa Skuldrene.

Uden at bryde mig om Gouvernørens — ganske vist temmelig vantro — Mine, vedblev jeg:

„Dersom den Dødsdømte altsaa testamenterede mig Strikken, vilde den bringe mig Held, — og jeg kunde maaskee saa have nogen Udsigt til at slippe for at blive hængt?"

„Ja, uden al Tvivl, — uden al Tvivl!" svarede Sir Robert M . . . ivrig. „Det vil da sige: dersom De kan bekvemme Dem til at tilstaae!"

Nu brast jeg i Latter, men svarede ikke.

Sir Robert vedblev:

„Jeg for mit Vedkommende tror nu ikke rigtig paa

det Held, som den Strikke, med hvilken en Ulykkelig er bleven hængt, skulde kunne bringe et andet Menneske; hvis den dødsdømte Forbryder virkelig skulde testamentere Dem sin Strikke, kan jeg dog ikke indsee, at der vilde være det Ringeste til Hinder for, at De fik den; — tværtimod skulde jeg isaafald gjøre Alt, hvad der stod i min Magt, forat De kunde komme i Besiddelse af Arven."

Nu sagde jeg smilende:

„Jeg maa virkelig indrømme, at det ikke er mig muligt at tænke mig nogen mere elskværdig og forekommende Fængsels-Gouvernør, end De er!"

Han trak paa Skuldrene og svarede med et Suk:

„Hm! Jeg kan ogsaa rigtig godt lide Dem, og dersom De blot vilde tilstaae, vilde jeg komme til at holde af Dem, sam om De var min egen Søn!"

Og da han havde sagt dette, forlod han min Celle.

En Timestid senere blev jeg ført ind i det Værelse, i hvilket den Dødsdømte befandt sig.

De to „Fængselsdamer" vare allerede inde hos ham.

Betsy-Justices Mand modtog mig med et venligt Smiil.

„Imorgen skal jeg henrettes," sagde han til mig.

„Ja, jeg veed, at det er imorgen, det skal skee," svarede jeg. „Og Du er ikke bange for at døe, min Ven?"

„Nei, jeg er ikke," svarede han rolig.

Og idet han udstrakte Haanden imod Vinduet, imellem hvis Jernstænger man kunde skimte en lille Smule af Himlen, tilføiede han:

„En Mand, som maa døe, fordi han har opfyldt sin Pligt, kan sagtens døe rolig!"

„Og Du har ikke Mere at sige mig?" vedblev jeg.

„Nei, — jeg har sagt Dem Alt, hvad jeg havde at sige Dem," svarede han. „Dog — jo! Jeg testamenterer Dem Strikken; — det er Dem maaskee bekjendt, at jeg er berettiget til at disponere over den?"

„Ja, det har Gouvernøren sagt mig," svarede jeg.

„Har han virkelig tænkt paa det?" spurgte Betsy-Justices Mand.

„Ja, — og det lod endog til, at det virkelig glædede ham, at jeg skulde blive Din Arving," svarede jeg.

Med et meget betydningsfuldt Smiil sagde den dødsdømte Forbryder nu:

„Den stakkels skikkelige Gouvernør! Han er virkelig ikke istand til at maale sig med Dem og mig!"

Saaledes henrandt Natten.

De to „Fængselsdamer" opsendte Bønner til Gud for den dødsdømte Forbryder, medens denne ganske rolig, men ganske vist hviskende, talte med mig.

Klokken fem om Morgenen blev Døren til Cellen aabnet.

En af Fangevogterne havde hentet Kapellanen, der skulde forberede den Dødsdømte paa det alvorsfulde Øieblik, der forestod.

Nu forlode de to „Fængselsdamer" den Ulykkeliges Celle.

Endnu en Gang, — for sidste Gang, — trykkede jeg den stakkels Fyr til mit Bryst.

„Nu maa De endelig ikke glemme, hvad De har lovet mig!“ sagde han til mig.

„Det skal jeg ikke,“ svarede jeg. „Du kan dø rolig!“

Og nu gik ogsaa jeg ud af Cellen.

Fangevogteren stod og ventede paa mig, og i en ualmindelig ærbødig Tone sagde han til mig:

„Jeg har faaet Ordre til at føre Dem ned i en Celle i Stueetagen, fra hvis Vindue De tydelig vil kunne see Henrettelsen.“

„Det er godt,“ svarede jeg.

Den Celle, i hvilken jeg nu blev ført ind, var meget rummelig, og det Vindue, igjennem hvilket Lyset strømmede ind i den, var ualmindelig stort.

Jeg behøvede blot at stige op paa en Skammel for at blive sat istand til at see ud af dette Vindue.

Det er en Selvfølge, at jeg strax gjorde dette, og nu fik jeg først og fremmest Øie paa Galgen, der var bleven reist i en af Fængslets Gaarde.

Klokken var nu bleven sex, og det begyndte at grye ad Dag; men den tætte Taage forhindrede rigtignok Morgenens første Strimer fra at trænge igjennem.

Nogle Skikkelser, der toge sig ud som Skygger, bevægede sig frem og tilbage omkring Skafottet.

Efterhaanden blev det en lille Smule mindre mørkt, og nu fik jeg først Øie paa endeel Soldater og derefter paa Sir Robert M . . ., der var iført fuld Uniform.

Den gemytlige Gouvernør smilede som sædvanlig.

Da han fik Øie paa mig, nikkede han venlig til mig og gjorde en hilsende Bevægelse med Haanden.

Et Par Minuter senere drev han endog Høfligheden saa vidt, at han kom hen til det Vindue, ved hvilket jeg stod.

„Derfra vil De ganske fortræffelig kunne see det Hele," sagde han til mig.

„Ja, det tænker jeg," svarede jeg. „Men hvad er det for nogle fortklædte Mennesker, jeg kan see nede i Fængsels-Gaarden?"

„Det er de Edsvorne der have erklæret den Ulykkelige for skyldig," svarede Sir Robert M . . . . „Det er i Overeensstemmelse med Lovens Forskrifter, at de give Møde for at overvære Henrettelsen."

„Naa, saaledes?" sagde jeg. „Men jeg kan ligeledes see en anden Gruppe, der holder sig noget borte fra de Edsvorne; — hvem bestaaer den af?"

„Af Referenter, som forskjellige Blade have sendt herhen i Anledning af Henrettelsen," svarede Gouvernøren.

„Altsaa Repræsentanter for Pressen?" sagde jeg. „Meget vel, — jeg maa nu takke Deres Høivelbaarenhed for god Underretning!"

„Ja, — undskyld, at jeg forlader Dem," udbrød Sir Robert M . . . nu. „Jeg har imidlertid et Par Ord at sige til Calcraft."

Og da han havde sagt dette, gik han sin Vei.

Med ængstelig Spænding imødesaae jeg det afgjørende Øieblik.

Endnu for tre Uger siden kjendte jeg ikke det Ringeste

til den dødsdømte Forbryder; men nu, da jeg havde lært hans Hemmelighed at kjende, var han bleven mig dyrebar, og naar jeg tænkte paa, at han nu skulde lide Døden, bankede mit Hjerte voldsomt af Smerte og Deeltagelse.

Da Klokken var bleven tre Kvarteer til syv, gave Calcraff og hans Medhjælpere Møde. De gik op paa Skafottet, traf de allersidste Foranstaltninger, forvisede sig derpaa om, at Alt var i tilbørlig Orden, og forlode endelig atter Skafottet; — Alt var aabenbart i den Orden, i hvilken det skulde være.

Da Klokken slog syv, blev en Port i Baggrunden af Fængsels-Gaarden aabnet, og den Dødsdømte viste sig.

Ganske vist var han lidt mere bleg, end han pleiede at være; men han gik med faste Skridt og røbede ikke engang det Tegn paa Svaghed, der ellers er eiendommeligt for Delinkventer: — hans Hoved var ikke sunket ned paa Brystet.

Tværtimod saae han sig ivrig om, medens han vandrede over Gaarden.

Jeg var temmelig vis paa, at det var mig, hans Øine søgte, og det varede heller ikke ret længe, førend jeg blev overbeviist om, at jeg ikke havde taget feil.

Da han var kommen op paa Skafottet, lykkedes det ham nemlig at faae Øie paa mig.

Naturligviis havde jeg hele Tiden min Opmærksomhed henvendt paa ham; vore Øine mødtes altsaa.

„Glem ikke!“ raabte han endnu en Gang til mig.

„Det skal jeg ikke!“ svarede jeg. „Du kan døe rolig!“

Nu blev den sorte Hue trukket ned over hans Ansigt, og derpaa lagde Calcraff Strikken om hans Hals.

Et Øieblik efter havde den Ulykkelige ophørt at leve.

— — — — — — — — — — — —

Da Tilskuerne vare gaaede ud af Fængsels-Gaarden, skyndte Sir Robert M . . . sig med at vende tilbage til mig.

Idet han fæstede et gjennemborende Blik paa mig, sagde den gode Gouvernør nu:

„Naa, — hvad siger De saa om det, De nylig saae, Høistærede?“

Jeg traf paa Skuldrene og svarede ganske rolig:

„Ja, Deres Høivelbaarenhed, jeg kan jo ikke godt nægte, at det var et sørgeligt Skuespil, jeg nylig var Vidne til!“

„Naa, De finder dog, at det var sørgeligt?“ vedblev Sir Robert M . . ., idet han nikkede ret fornøiet.

„Ja, det gjør jeg naturligviis, Deres Høivelbaarenhed,“ svarede jeg i samme rolige Tone. „Jeg gad nok vide, om der gives et eneste Menneske, der vilde kunne være af en anden Mening!“

„Hm!“ sagde Gouvernøren. „Og hvilket andet Indtryk har dette Skuespil gjort paa Dem, Høistærede?“

„Hvilket andet Indtryk?" gjentog jeg, idet jeg lod, som om jeg blev forbauset. „Det har slet ikke gjort noget andet Indtryk paa mig."

Da jeg havde sagt dette, brast jeg imidlertid i Latter og tilføiede:

„Naa, jeg forstaaer for Resten meget godt, hvad det er, Deres Høivelbaarenhed sigter til!"

Nu udbrød Sir Robert M . . . i en Tone, der røbede den største Ærgrelse:

„De vil altsaa endnu ikke gaae til Bekjendelse?"

„Idetmindste har jeg da ifinde at betænke mig derpaa; — men den nærmeste Fremtid vil jo vise, hvilket Resultat min Overveielse fører til," svarede jeg."

— — — — — — — — — — — —

Da den graa Mand var kommen saa vidt, reiste han sig pludselig og udbrød:

„See saa! Nu er Vandet steget høit nok, til at vi ganske rolig kunne springe ud af Vinduet. Jeg veed ikke, om Du har Noget imod at gjøre det, min Ven?"

„Nei, aldeles ikke, Mester," svarede Milon uden Betænkning.

Det lod imidlertid til, at den skikkelige Bygnings-Entreprenør ikke var synderlig tilfreds med, at den Mand, han kaldte „Mesteren", saa pludselig havde afbrudt sin Fortælling.

„Men . . . Strikken?" udbrød Milon nemlig, saa-

snart som han havde erklæret sig villig til at efterkomme „Mesterens" Opfordring.

„Strikken?" gjentog den graa Mand. „Den blev naturligviis udleveret mig, — og i dette Øieblik har jeg den hos mig."

„Hvor da?" vedblev Milon.

„Jeg har bundet den om Livet paa mig," svarede den graa Mand smilende.

Den gode Bygnings-Entreprenør syntes imidlertid endnu ikke at være fuldstændig tilfredsstillet.

„Men, kjære Mester," sagde han nemlig, „vil De da ikke fortælle mig, hvad det var for en Hemmelighed, Betsy-Justices Mand betroede Dem, da han indsaae, at han maatte døe?"

„Jo, jeg vil, min Ven," svarede den graa Mand, „men ikke nu!"

„Og hvorfor ikke, Mester?" spurgte Milon noget ærgerlig.

„Nei, det maa blive til en anden Gang," vedblev den graa Mand. „For Øieblikket have vi nemlig Andet at bestille; — vi maae see at komme bort herfra, førend det bliver høilys Dag."

„Naa, — som De vil, Mester!" sagde Milon resigneert. „Men hvor skulle vi svømme hen?"

„Ja, det veed jeg endnu ikke," svarede den graa Mand. „Det er jeg rigtignok bange for, at vi maae lade Tilfældet afgjøre! — Men kom nu med, min Ven!"

Og da den graa Mand havde sagt dette, kastede han

sig ud i Themsen, hvis Bølger skvulpende sloge op imod de Huse, der laae nede ved Floden.

Milon skyndte sig med at følge „Mesterens" Exempel.

Et Øieblik forsvandt de to Mænd under Bølgerne; men snart kom de atter op paa Vandets Overflade, og nu gave de sig til i Ro og Mag at svømme henimod London-Bridge.

Ellevte Kapitel.

Vi maae nu anſee det for det Rigtigſte at vende tilbage til Marmouſet.

Da vi ſeneſt forlode den unge Mand, der havde Ord for at være „Meſterens" Yndlingselev, ſtod han, ſom vore Læſere ville erindre, udenfor et Huus i Carl-Street.

Den unge Mand var imidlertid ikke alene; Vanda og Shoking ſtode ved Siden af ham.

Marmouſet havde, ſom det vil mindes, henledet ſine Ledſageres Opmærkſomhed paa et Huus, paa hvis Gadedør der var anbragt en Meſſingplade, paa hvilken der ſtod følgende Ord:

„Farlane & Co."

Da den unge Mand havde ladet Vanda læſe diſſe Ord høit, ſaae han et Øieblik paa hende og Shoking. Derpaa ſagde han:

„Det lader til, at I endnu ikke have den fjerneſte Anelſe om, hvorledes Sagen egentlig forholder ſig. Jeg maa derfor anmode Eder om at høre paa mig med Opmærkſomhed."

„Ja, — tal blot!“ sagde Vanda, hvis Sind endnu bestandig var et Bytte for den største Ængstelse.

Marmouset vedblev:

„Jeg har jo allerede sagt Eder, at dette Huus, dersom jeg ikke tager meget feil, maa ligge ovenover den underjordiske Hvælving, ja, endog lige midt imellem de to Klippestykker, der styrtede ned, da Explosionen fandt Sted.“

„Naa, — og hvad saa?“ spurgte Vanda utaalmodig.

Marmouset vedblev smilende:

„De maa virkelig tillade mig at tale ud! .... Dette Huus tilhører en Mand, som er Medlem af Feniernes Samfund, — og I kunne vel nok indsee, at dette Punkt ingenlunde er blottet for Betydning?“

„Nei, jeg for mit Vedkommende kan da i alt Fald ikke indsee, hvad det skulde kunne nytte os, at Eieren af Huset er en Fenier,“ svarede Vanda.

„Saa skal jeg med Fornøielse forklare Dem det,“ sagde Marmouset. „I dette Huus findes der naturligviis et eller andet Kjælderrum, og naar vi ere komne ned i dette Kjælderrum, finde vi vel nok der et Hul i Gulvet, igjennem hvilket vi kunne komme ned i det underjordiske Galeri.“

„Og sætte den graa Mand i Frihed!“ udbrød Shoking begeistret.

Vanda var derimod aabenbart endeel mindre begeistret; — det vil med andre Ord sige: hun nærede endeel mindre Tillid til Rigtigheden af Marmousets Beregninger, og som en Følge deraf følte hun sig ikke saa overbeviist om,

at den unge Mands Plan vilde blive kronet med et heldigt Udfald.

Idet hun rystede paa Hovedet, sagde hun derfor:

„Ja, det kan nu Altsammen være meget godt; men sig mig en Gang, Marmouset, er De nu ogsaa ganske sikker i Deres Sag?"

„Hm!" svarede „Mesterens" Yndlingselev. „Ja, hvad er det nu egentlig, De sigter til med Deres Spørgsmaal, Vanda? Mener De, om jeg er vis paa, at dette Huus virkelig ogsaa ligger ovenover den underjordiske Hvælving?"

„Ja, det var ganske vist netop det, jeg meente," svarede Vanda.

„Saa kan jeg ganske rolig svare Dem, at jeg er aldeles sikker i min Sag, hvad dette Punkt angaaer," svarede Marmouset.

„Men hvorledes kan De dog vide det med Vished?" spurgte den smukke Kvinde ganske forbauset.

Der spillede et Smiil paa den unge Mands Læber, idet han svarede:

„Men De veed jo dog nok, at jeg i sin Tid studerede Ingeniørvidenskaben, og at jeg endog har Ord for at være en særdeles dygtig Mathematiker?"

„Ja, det er sandt! ... Det havde jeg reent glemt!" svarede Vanda.

„Nu har jeg anstillet meget grundige Beregninger med Hensyn til Afstanden og til denne Bygnings Beliggenhed i Forhold til den underjordiske Hvælving," vedblev „Mesterens" Yndlingselev, „og jeg har virkelig al mulig Grund til at troe, at mine Beregninger er nøiagtige."

„Ja, gid det var saa vel!“ sagde Vanda, idet hun udstødte et dybt Suk.

Den unge Mand vedblev:

„Imidlertid maa jeg antage, at vi faae en heel Deel at udrette her i Huset. Det er jo ikke saa aldeles afgjort, at vi strax finde en Aabning i Gulvet, igjennem hvilken vi kunne slippe ned i den underjordiske Hvælving, og dersom min Frygt i saa Henseende ikke er ugrundet, ville vi blive nødte til selv at træffe de fornødne Foranstaltninger“ . . .

Her skyndte Shoking sig med at afbryde ham.

„Seer man det?“ udbrød han. „Ja, saa maae vi jo strax gaae ind i Huset og henvende os til Hr. Farlane.“

Marmouset rystede paa Hovedet.

„Nei,“ svarede han, „det vilde neppe kunne nytte os synderlig, om vi gjorde det.“

„Og hvorfor ikke?“ spurgte Vanda, som fandt Shokings Forslag meget praktisk.

„Jh, fordi Hr. Farlane jo ikke kjender det Allerringeste til os,“ svarede „Mesterens“ Yndlingselev. „Da vi nu ikke ere Feniere og ikke kjende det hemmelighedsfulde Tegn, som Fenierne anvende ligeoverfor hverandre, er det ikke sandsynligt, at Manden vilde vise sig overvættes ivrig for at tjene os.“

„Men hvad skulle vi saa foretage os?“ spurgte Vanda, der nu igjen begyndte at blive ængstelig og bekymret.

„Jeg skjønner ikke rettere, end at Shoking strax

maa vende tilbage til Farringdon-Street," svarede Marmouset.

„Ja, det skal jeg med største Fornøielse gjøre, naar jeg blot faaer at vide, hvad jeg skal foretage mig der," sagde Shoking.

„Det gjælder blot om at gjøre den feniske Høvding bekjendt med Sagens rette Sammenhæng," svarede „Mesterens" Yndlingselev. „Saasnart som Manden faaer at vide, hvad det er, der er Tale om, skynder han sig nok med at gaae herhen sammen med Shoking og at sætte os i Forbindelse med Hr. Farlane."

„Saa er det vel sagtens det Bedste, at jeg strax begiver mig paa Veien?" spurgte Shoking.

„Ja, gjør det, min Ven!" svarede Marmouset. „Da jeg antager, at det ikke vil vare ret længe, førend De kommer igjen, tænker jeg nok, vi kunne blive staaende her og vente paa Dem."

Shoking hilste ærbødig paa den smukke Dame og paa den unge Mand, der førte Kommandoen, naar den graa Mand ikke selv var tilstede, og derpaa ilede han bort.

Vanda og Marmouset bleve staaende ude paa Gaden. Ubevægelige af spændt Forventning stode de udenfor det Huus, som de længtes saa inderlig efter at faae Adgang til, og uden at veksle et eneste Ord, fæstede de deres Øine paa Døren, der for Øieblikket var lukket, men som uden al Tvivl vilde blive aabnet for dem, saasnart som den feniske Høvding indfandt sig.

De kom da heller ikke til at vente ret længe paa ham.

Shoking havde gode Been, og naar det kom an derpaa, forstod han ogsaa at bruge dem.

Allerede efter et Kvarteerstids Forløb kom han tilbage til Vanda og Marmouset.

Og han var ikke alene; den feniske Høvding fulgte med ham.

Efter al Sandsynlighed havde Shoking meget grundig sat Fenieren ind i Situationen; thi da de to Mænd kom ind i Carl-Street, lagde Vanda og Marmouset strax Mærke til, at de vare forsynede med det Værktøi, som de vilde faae Brug for, dersom de skulde save et Trægulv igjennem, grave i Jorden og maaskee endog bore Huller i Klippevæggen.

Den feniske Høvding hilste høflig og ærbødig paa Vanda og Marmouset.

Derpaa gik han hen til Hr. Farlanes Huus; men istedetfor at tage fat paa den Dørhammer, der var anbragt paa Gadedøren, gav han sig til at banke paa Døren med Fingrene, men paa en ganske eiendommelig Maade.

Efterat Fenieren havde truffet denne Foranstaltning, som Vanda og Marmouset naturligviis aldeles ikke kunde forstaae, henrandt der nogle Minuter, uden at den dybe Stilhed, der var opstaaet, paa nogen Maade blev afbrudt.

Inde i Hr. Farlanes Huus hørte man ikke den ringeste Støi, og der viste sig ikke noget Lys; — Vanda, Marmouset og Shoking stirrede paa Vinduerne, men kunde ikke opdage det ringeste Kjendetegn paa, at der rørte sig noget Liv inde i Huset.

Efter et Par Minuters Forløb bemærkede Marmouset,

som virkelig — ganske imod Sædvane — begyndte at blive utaalmodig:

„Det lader sandelig til, at de brave Mennesker, der boe her i Huset, have et rigtig godt Sovehjerte!"

Da den feniske Høvding hørte disse Ord, spillede der et ganske eiendommeligt Smiil paa hans Læber.

Ikke desto mindre svarede han rolig og høflig:

„Det gjør mig virkelig ondt; men jeg seer mig nødsaget til at underrette det høitagtede Selskab om, at det behageligst maa vente et Øieblik endnu!"

Til Trods for, hvad Fenieren havde sagt, og skjøndt han havde udtalt Ordene i en aldeles rolig Tone, maatte man dog føle sig fristet til at troe, at han selv begyndte at blive utaalmodig; — efter et Par Sekunders Forløb gav han sig nemlig igjen til at banke paa Gadedøren.

Da Banda, Marmouset og Shoking saae — eller rettere: **hørte** ham træffe denne yderligere forberedende Foranstaltning, kom de uvilkaarlig til at studse.

Og de havde da ogsaa skjellig Grund til at blive overraskede.

I og for sig maatte de jo blive forbausede over, at den feniske Høvding, — skjøndt han selv et Øieblik i Forveien havde underrettet dem om, at de maatte finde sig i at vente med Taalmodighed, — dog nu selv fandt sig foranlediget til paany at banke paa Døren til Hr. Farlanes Huus; — men det var dog just ikke **denne** Omstændighed, der forbausede dem meest.

Nei, Sagen var **den**, at det ikke kunde undgaae disse tre meget skarpe Jagttageres Opmærksomhed, at den feniske Høvding vel ogsaa **denne** Gang bankede paa Gadedøren,

uden at gjøre Brug af Dørhammeren, og tillige paa en Maade, som de maatte finde ganske eiendommelig, — men ogsaa paa en Maade, som aabenbart var vidt forskjellig fra den forrige.

Fenierens fornyede — og tilsyneladende meget energiske — Bestræbelser for at tildrage sig de i Huset boende Personers Opmærksomhed kunde imidlertid heller ikke smigre sig med, at de just bleve kronede med noget overvættes heldigt Udfald.

Inde i Huset vedblev der nemlig at herske en saa dyb Stilhed, at Vanda, Marmouset og Shoking virkelig for ramme Alvor begyndte at spørge sig selv, om det ikke var en — ganske vist stor og grundmuret — Grav, istedetfor en af levende Væsener beboet Bygning, de stode udenfor.

Endnu bestandig kunde de nemlig ikke høre den ringeste Lyd inde i Hr. Farlanes Huus, — og skjøndt Bygningen sandelig ikke havde nogen Mangel paa Vinduer, var det dem dog ikke muligt at opdage det ringeste Lysskjær derinde.

— Under ganske særegne Omstændigheder, — naar det gjælder om noget Alvorligt eller Stort — eller Godt, — kan Kvinden ganske vist lægge en ligefrem beundringsværdig Taalmodighed og Udholdenhed for Dagen, — en Taalmodighed og Udholdenhed, som en Mand neppe kjender Noget til og, dersom han kjendte til den, ganske vist vilde gyse tilbage for; — men naar Kvinden troer at have Grund eller Ret til at være utaalmodig, saa bliver hun det ogsaa tilgavns; — hendes Utaalmodighed overgaaer da langt den, som Manden under

lignende Omstændigheder vilde lægge for Dagen; — hun kan ikke gjøre Vold paa sin Utaalmodighed, men maa give den Luft; — og derfor er Kvinden saa ofte — efter vor Mening neppe med Føie — bleven stemplet som langt utaalmodigere, end Manden. —

— I det her foreliggende Tilfælde var det nu ganske vist Vanda, der først blev utaalmodig; — hun bildte sig ind, at hun havde Grund og Ret til at blive det, — og vi kunne virkelig ikke give hende Uret i saa Henseende.

Og den smukke Kvinde gav da sin Utaalmodighed Luft i følgende Udbrud:

„Men det lader jo dog virkelig til, at Huset der er ubeboet, — at det staaer aldeles øde og tomt!"

I den roligste og høfligste Tone af Verden svarede den feniske Høvding imidlertid:

„Nei, deri tager De dog feil, smukke Dame! Hr. Farlanes Huus er ikke ubeboet; — det staaer ikke øde og tomt; — han har tværtimod endog en temmelig stor Familie."

Og da Fenieren havde sagt dette, gav han sig — for tredie Gang — til at banke paa Gadedøren, — det vil med andre Ord sige: til at tromme med Fingrene paa den.

Ogsaa denne Gang lykkedes det ham — til de tre Tilskueres store Forbauselse — at finde paa en ny Maade at banke paa.

Nu saae Vanda, Marmouset og Shoking pludselig et Lysskjær trænge ud igjennem Sprækken nedenfor Gadedøren.

Og paa samme Tid hørte de langsomme og afmaalte Skridt inde i Huset.

Efter et Par Minuters Forløb blev Gadedøren ende-

Vanda og Marmouset, der stode Døren nærmest, fik nu Øie paa en lille, men stærkbygget Mand med en temmelig kort Hals og med uredt Haar og Skjæg af en ubehagelig rød Farve.

Denne Mand, der kun var halvt paaklædt, og som havde en Lygte i Haanden, var ikke nogen Anden, end Eieren af Huset, Hr. Farlane.

Den feniske Høvding skyndte sig med at gjøre et Tegn til denne Mand.

Hr. Farlane gjorde et lignende Tegn og smilede. Det Blik, som han havde fæstet paa Vanda og Marmouset, da han fik Øie paa dem, havde røbet en vis Mistillid; men nu opklaredes hans Ansigt pludselig; han følte sig aabenbart beroliget.

Vanda, Marmouset, den feniske Høvding og Shoking gik nu ind i Huset, og Hr. Farlane lukkede omhyggelig Gadedøren efter dem.

Derpaa fæstede han et spørgende Blik paa den feniske Høvding.

„Naa," sagde han, „gjorde Explosionen saa den tilsigtede Virkning?"

Da han udtalte disse Ord i den irske Dialekt, forstod hverken Vanda, Marmouset eller Shoking, hvad det var, han sagde.

Den feniske Høvding trak paa Skuldrene og rystede paa Hovedet.

„Nei, den gjorde ikke," svarede han.

„Ikke det?" udbrød Hr. Farlane, som aabenbart blev meget overrasket. „Da troede jeg virkelig, at det halve London var styrtet sammen."

„Kunde Du da mærke Noget til Rystelsen her i Huset?" spurgte den feniske Høvding.

„Ja, det skulde jeg mene!" svarede Hr. Farlane. „Et Jordskjælv vilde ikke have kunnet gjøre større Virkning!"

„Var Rystelsen virkelig saa stærk?" vedblev den feniske Høvding.

„Ja, den var sandelig meget stærk," svarede Hr. Farlane, „og det skulde aldeles ikke undre mig, om Gulvet nede i min Kjælder havde slaaet Revner!"

Nu sagde den feniske Høvding smilende:

„Det er netop for at tage Din Kjælder nærmere i Øiesyn, at vi ere komne herhen."

Hr. Farlane studsede og saae med en vis Nysgjerrighed paa sine Gjæster, af hvilke de tre vare ham aldeles ubekjendte.

„Vi skulle nok senere meddele Dig en nærmere Forklaring," sagde den feniske Høvding, „men nu maae vi først og fremmest see at komme ned i Kjælderen."

„Men jeg seer, I have forsynet Eder med Værktøi," bemærkede Hr. Farlane. „Hvad have I ifinde at bruge det til?"

„Det skal Du nok faae at vide," svarede den feniske Høvding.

Skjøndt Hr. Farlane indtog en anseet Stilling i det feniske Samfund, var den Høvding, som Shoking havde

maattet hente henne i Farringdon-Street, dog uden al Tvivl hans Overmand; thi Eieren af Huset gjorde nu ikke flere Indvendinger og rettede ikke flere Spørgsmaal til Høvdingen.

Derimod aabnede han en Dør, der førte ud til Gangen, og da denne Dør var bleven aabnet, fik Vanda og Marmouset, der gik lige bagefter ham, Øie paa en Trappe, der førte ned til Kjælderen.

Den feniske Høvding gik allerbageſt.

Det lille Selskab gik nu ned ad en Snees Trappetrin.

Nu stode de pludselig ligeoverfor en anden Dør.

Denne Dør førte ind til en lang og temmlig snever Gang.

En ualmindelig kølig Luftstrøm slog Vanda og Marmouset imøde.

Paa samme Tid fik de Øie paa en dobbelt Række Tønder.

Nu sagde den feniske Høvding til Marmouset:

„Nu maa jeg anmode Dem om at undersøge Lokaliteterne med Opmærksomhed; — det vil da snart vise sig, om de Beregninger, som De har anstillet, ere rigtige!"

„Mesterens" Yndlingselev tog nu Lygten ud af Haanden paa Hr. Farlane.

„I maae altsaa vente et Øieblik paa mig her," sagde han.

Og nu gik han ganske alene henimod det Sted, fra hvilket den kølige og meget fugtige Luftstrøm slog ham imøde.

Gangen skraanede aabenbart en lille Smule nedad.

Efterat Marmouset var kommen nogle Skridt fremad, fik han Øie paa et Lysskjær, der rigtignok endnu var langt borte, men som han dog tydelig kunde see. Han vedblev at gaae videre, og nu varede det ikke ret længe, førend han kom til den Overbeviisning, at det var Dagens Lys, han kunde skimte, og at Kjælderen altsaa maatte føre ud til Themsen.

Det var Flodtid, og Vandet skvulpede op imod Huset.

„Ja, det tænkte jeg nok!" sagde Marmouset smilende.

Og nu vendte han om.

Vanda, de to Feniere og Shoking vare blevne staaende henne ved Døren.

Denne Dør laa imidlertid midt i det langstrakte Rum, og Gangen snoede sig videre mod Nord.

„Denne Vei!" sagde Marmouset.

Og idet han vedblev at gaae i Forveien, kom han snart til et Sted, hvor der var et stort Hul i Gulvet.

Han henledede sine Ledsageres Opmærksomhed paa denne Aabning, og nu sagde Hr. Farlane ivrig:

„Ja, tænkte jeg ikke nok, at det var gaaet saaledes? — Det er naturligviis Explosionen, der er Skyld i dette!"

Nu satte Marmouset Lygten paa Randen af Hullet, og derpaa vovede han sig ned i dette Svælg, om hvis Dybde han ikke kunde have nogen begrundet Anskuelse.

Heldigviis stødte hans Fødder imidlertid strax mod et Støttepunkt.

„Ræk mig nu kun Lygten!" sagde han derfor ivrig:

Og idet han udtalte disse Ord, strakte han begge Hænderne op over Hovedet.

Hans Opfordring blev efterkommet; Hr. Farlane rakte ham Lygten, og nu forsvandt han.

Vanda, de to Feniere og Shoking bleve saaledes staaende i det dybeste Mørke.

Efter fem Minuters Forløb fik de imidlertid allerede igjen Die paa Lyset; — Marmouset vendte tilbage til dem.

Med spændt Forventning saae de paa ham; — hans Ansigt straalede af Glæde.

Jublende udbrød den unge Mand:

„Mesteren er frelst!"

Da Vanda hørte disse Ord, var hun nærved at blive overvældet af Glæde.

„Frelst?!" gjentog hun.

Ogsaa Shoking blev naturligviis sjæleglad, da han hørte dette glade Budskab. Imidlertid havde han oplevet mange bittre Skuffelser i sine Dage; han vovede derfor ikke rigtig at troe paa en saadan Lykke.

„Er De ogsaa ganske vis paa det?" sagde han til Marmouset.

„Mesterens" Yndlingselev svarede imidlertid med Bestemthed:

„Ja, det er jeg ganske vis paa. Baade han og Milon ere frelste!"

„Men hvor ere de da henne?" vedblev Shoking.

Marmouset trak paa Skuldrene.

„Ja, hvor de for Øieblikket ere henne, veed jeg ikke,"

svarede han, „men derimod veed jeg, at de ere komne igjennem dette Kjælderrum."

Shoking studsede.

„Men hvorledes kan De dog vide det?" spurgte han.

„O," svarede Marmouset leende, „det har sandelig ikke været overvættes vanskeligt at gjøre den Opdagelse, og hvis I blot ville gjøre Eder den Uleilighed at følge med mig, skal jeg meget snart give Eder Leilighed til, med egne Øine at overbevise Eder om, at jeg ikke har sagt Mere, end jeg kan staae ved!"

Og nu gik den unge Mand atter i Forveien.

Idet han holdt Lygten heelt ned til Gulvet, tog han Veien henimod det Vindue, der vendte ud til Floden.

Paa enkelte Steder var Gulvet temmelig fugtigt.

„Ville I blot behage at see!" sagde Marmouset. „Hvad troer I vel, dette er?"

Og idet han udtalte disse Ord, pegede han paa Gulvet, paa hvilket man tydelig kunde see Fodspor.

Det varede nu ikke ret længe, førend det lille Selskab kom hen til det Vindue, som den graa Mand og hans trofaste Ledsager, den rige Bygnings-Entreprenør, i Begyndelsen havde antaget for en Dør, der stod paa vid Gab.

Nedenfor dette Vindue skvulpede Themsens Bølger op imod Huset.

„Kunne I nu forstaae, hvad der er foregaaet?" spurgte den unge Mand, som „Mesteren" kaldte sin Yndlingselev.

Og idet han udstrakte Haanden imod Themsens skummende Bølger, tilføiede han:

„Det kan dog vel ikke være „Mesterens" gamle Venner ubekjendt, at baade han og Milon ere ganske fortrinlige Svømmere?"

Vanda havde kastet sig paa Knæ paa det fugtige Gulv, og med foldede Hænder opsendte hun en Takkebøn til Forsynet!

Tolvte Kapitel.

Der var henrundet otte Dage, siden de i forrige Kapitel omtalte Begivenheder fandt Sted.

Naar vi nu ville træffe Vanda og Marmouset, maae vi gaae op paa første Sal i et Huus i Saint-George-Street i Wapping.

Det var næsten ganske mørkt, og nogle af Gadelygterne vare allerede tændte.

Vanda og Marmouset sadde ved Vinduet og talte halvhøit sammen. Fra Tid til anden kastede de et Blik ned paa Gaden; — det lod til, at de ventede En eller Anden.

Pludselig sagde Vanda med skjælvende Stemme:

„Nu er der gaaet otte Dage, og i hele dette lange Tidsrum have vi søgt forgjæves; — ikke en eneste af vore Bestræbelser er bleven kronet med et heldigt Udfald! . . . Hvad kan der dog være blevet af „Mesteren"? — O, min Gud, — han er vist død og borte!"

Marmouset rystede imidlertid ivrig paa Hovedet.

„Nei, det er ligefrem umuligt!" svarede han med

Bestemthed. „Dersom han og Milon vare druknede, maatte man jo have fundet deres Lig!"

„Men det kan jo ogsaa gjerne være, at de virkelig ere blevne fundne," bemærkede Vanda.

Atter rystede „Mesterens" Yndlingselev paa Hovedet.

„Nei, det er ikke muligt!" svarede han. „Jeg har taget alle de Druknede i Øiesyn, der i Løbet af de sidste otte Dage ere blevne fiskede op af Floden! . . . Og desuden veed De jo ligesaa godt, som jeg, at de Begge svømme ganske fortrinlig!"

„Men hvad i Alverden kan der da være blevet af dem?"

„Ja, det er endnu en Hemmelighed for mig, som for Dem," svarede den unge Mand, idet han trak paa Skuldrene.

„Fenierne have overalt søgt efter den Høvding, som de kalde „den graa Mand"!" vedblev den smukke Kvinde.

„Ja, jeg nærer ikke den ringeste Tvivl om, at Fenierne have lagt megen Iver for Dagen, hvad dette Punkt angaaer," sagde Marmouset.

Der opstod en kort Pause; men efter nogle faa Minuters Forløb vedblev Vanda:

„Og Miss Ellen, som endnu imorges var herhenne, forsikkrede os jo med Bestemthed, at det engelske Politi endnu ikke havde faaet Fingre i „Mesteren". — Men kan Miss Ellen nu ogsaa vide det med Vished?"

„Ja, det kan hun ganske vist," svarede den unge Mand.

„Men hvorledes kan hun da vide Noget derom?"

„Kjære Vanda," svarede Marmouset rolig, „De veed

jo dog ligesaa godt, som jeg, at Miss Ellen ikke længer staaer paa en spændt Fod med sin Fader?"

„Ja, det har hun jo ganske vist underrettet os om," indrømmede Vanda. „Men hvad gjør det egentlig til Sagen?"

„Det gjør endog særdeles Meget til Sagen," svarede den unge Mand. „Nu hader Lord Palmure ikke længer den graa Mand, men nærer tværtimod den meest levende Interesse for ham, og da Lord Palmure er Pair af England, er han berettiget til, naar han faaer Lyst dertil, at forlange, at Fængslerne skulle aabnes for ham, forat han kan faae at see, hvilke Personer der findes i dem."

Atter opstod der en kort Pause, og det var igjen Vanda, der afbrød denne.

„Alt, hvad De siger, burde ganske vist tjene til at berolige mig, Marmousет, men" . . .

Her afbrød hun sig selv.

„Men," sagde den unge Mand, „jeg kan nok mærke, at De alligevel nu er mere bekymret og ængstelig, end nogensinde før?"

„Ja, jeg kan ikke nægte det," svarede den smukke Kvinde, idet hun udstødte et dybt Suk.

„Men hvorfor er De da egentlig saa bekymret og ængstelig?" spurgte „Mesterens" Yndlingselev.

„Fordi jeg ikke kan lade være med at tænke paa velærværdige Mr. Peters Town, der, — som De veed, — er den graa Mands uforsonligste Fjende," svarede den smukke Kvinde med Alvor.

Den unge Mand trak imidlertid paa Skuldrene og svarede smilende:

„O, i den Henseende behøver De ganske sikkert ikke at nære nogen Frygt, Vanda! Hvor snu en Krabat velærværdige Mr. Peters Town end er, kan han dog ganske sikkert ikke maale sig med „Mesteren", — det have vi jo allerede seet adskillige Beviser paa!"

Vanda nikkede; men det lod dog til, at ikke engang denne Bemærkning var istand til fuldstændig at berolige hende.

Efter en kort Pause vedblev hun nemlig, idet hun saae Marmouset stift i Øinene:

„Og siig mig saa en Gang: — hvori kan Grunden vel ligge til, at „Mesteren" ikke har anstillet noget Forsøg paa at sætte sig i Forbindelse med os? — At han ikke har anstillet noget Forsøg i saa Henseende, maa jeg nemlig anse for en afgjort Sag; — thi et saadant Forsøg vilde dog aabenbart meget hurtig være blevet kronet med et heldigt Udfald; vi holde os jo slet ikke skjulte — og have heller ikke den allerringeste Grund til at holde os skjulte. — Men af hvilken Grund har han da saa aldeles ignoreret os i disse otte Dage? Troer han maaskee, at vi ere døde og borte, — at vi ere omkomne nede i den underjordiske Hvælving? — Staaer han i den Formening, at vi ikke have kunnet slippe ud, fordi de nedstyrtede Klippeblokke spærrede Veien for os, og at vi som en Følge deraf ere døde af Sult?"

Dette Spørgsmaal, — eller rettere: disse Spørgsmaal, — fandt Marmouset sig ikke strax foranlediget til at besvare.

Det lod til, at den unge Mand var faldet i dybe Tanker; thi han stirrede adspredt ned paa Gaden.

Pludselig løftede han imidlertid Hovedet iveiret og sagde i en alvorlig og indtrængende Tone:

„Kjære Veninde, det er ingenlunde umuligt, at „Mesteren" har taget Flugten bort fra London, ja, endog bort fra England; — jeg anseer det virkelig for meget sandsynligt, at dette er Tilfældet; — men vist er det da i alt Fald, at vi have fortjent bittre Bebreidelser af ham!"

Vanda foer sammen og saae ganske forbauset, ja, næsten forskrækket, paa „Mesterens" Yndlingselev.

„Men hvad er det dog, De siger?" udbrød hun. „Vi, — vi, — skulde have fortjent bittre Bebreidelser af ham, — af „Mesteren"?!"

„Ja, netop!" svarede Marmouset, der endnu bestandig saae meget alvorlig ud.

„Men — hvorledes da?" spurgte Vanda. „Hvad kan det da være for en Forbrydelse, vi have begaaet imod ham?"

„Det skal jeg sige Dem," svarede Marmouset, „vi have gjort os skyldige i en ligefrem utilgivelig Glemsomhed!"

Den smukke Kvinde tænkte sig et Øieblik om; men derpaa rystede hun paa Hovedet og sagde:

„Jeg maa ganske oprigtig tilstaae, at jeg ikke kan forstaae, hvad det er, De sigter til, Marmouset!"

„Ikke det?" sagde den unge Mand. „Da maa jeg, — naar jeg skal være ganske oprigtig, — tilstaae, at det virkelig maa forbause mig, at De ikke kan forstaae mig! Kan De da slet ikke huske, hvad „Mesteren" — eller „den graa Mand", som han jo kalder sig hertillands, — sagde til sine „Venner",

førend han tændte Ild i den Lunte, der var anbragt i Krudttønden? — Kan De virkelig reent have glemt, at han i hiint høitidelige Øieblik sagde til sine Venner, — og da navnlig til os To, som han jo gjentagne Gange har sagt, at han fortrinsviis satte sin Lid til og stolede paa: — „Kjære Venner, det er ethvert Menneskes Pligt at tage Hensyn til Alt, hvad der kan skee, og at træffe saadanne Foranstaltninger, som om det Allerværste nødvendigviis maatte skee! — Nu er det meget muligt, at jeg bukker under i den Kamp, der foreståaer; — det er meget muligt, at vi om nogle faa Minuter maae skilles — for aldrig mere at mødes i denne Verden! . . . I maae endelig ikke troe, at jeg er bekymret og ængstelig; — det er aldeles ikke Tilfældet! Jeg nærer endog det bedste Haab om, at vore Bestræbelser ville blive kronede med et heldigt Udfald; men det er, som allerede bemærket, en klog Mands Pligt at have sin Opmærksomhed henvendt paa alle de Eventualiteter, der kunne indtræde, — og derfor siger jeg nu til Eder: Hvis jeg skulde bukke under i Kampen, — dersom vi om kort Tid maatte skilles, — saa vilde det være Eders Opgave, Eders Pligt, at bygge videre paa det af mig paabegyndte Værk!" . . . Ja, kjære Vanda, — dette — og endnu endeel Mere — sagde „Mesteren" i hiint høitidelige Øieblik til os, — og det undrer mig virkelig i høieste Grad, at De kan have glemt det, — De, som jo netop" . . .

Her skyndte den smukke Kvinde sig med at afbryde „Mesterens" Yndlingselev.

„Men deri tager De ogsaa ganske feil, Marmouset," sagde hun. „Jeg har slet ikke glemt, at „Mesteren" i

hiint høitidelige, — ja, ligefrem skjæbnesvangre Øieblik sagde dette til os, — og ligesaa lidt har jeg glemt, hvad han ved samme Leilighed føiede til. — Han sagde, at vi, dersom han — ganske vist imod Forventning — og imod al menneskelig Beregning — kom til at bukke under i Kampen og, som en Følge deraf, blev skilt fra os, — skulde opsøge en gammel Kone, ved Navn Betsy-Justice. — Konens Navn har jeg ikke glemt; men hvor det er, hun boer, kan jeg derimod ikke længer huske, — idetmindste ikke med Bestemthed; — men det forekommer mig rigtignok, at det var et Sted i Rotherithe, „Mesteren" nævnede."

„Ja, det var det ganske rigtigt," svarede Marmouset, — „og jeg maa virkelig beundre Deres gode Hukommelse, kjære Veninde, siden De saaledes kan huske alle de enkelte Omstændigheder. — Saameget desto mere maa jeg imidlertid beklage, at Hukommelsen saa ganske har svigtet baade Dem og mig, hvad dette Punkt angaaer; — thi vist er det jo dog i alt Fald, at vi ikke have rettet os efter „Mesterens" Villie."

„Men at vi ikke have gjort dette, har dog ikke alene sin Grund i Glemsomhed, men i den Omstændighed, at vi Begge hele Tiden have hengivet — og endnu bestandig hengive os til det Haab, at „Mesteren" ikke er død," indvendte Vanda.

Marmouset trak paa Skuldrene.

„Naa ja," sagde han, „deri har De ganske vist ikke Uret; men ikke desto mindre var det fra dette Punkt, vi burde være gaaede ud, da vi begyndte at søge efter „Mesteren" og Milon."

Den smukke Kvinde studsede.

„Og hvorfor det?“ spurgte hun.

„Fordi „Mesteren“ efter al Sandsynlighed allerede har været henne hos den gamle Kone,“ svarede Marmouset.

Vandas Øine straalede af Haab, da hun hørte dette.

„Ak,“ udbrød hun, „gid det virkelig forholdt sig saaledes, som De siger!“

„Ja, jeg anseer det, som allerede bemærket, for høist sandsynligt, at det forholder sig saaledes,“ svarede den unge Mand, „og umuligt er det da i alt Fald ikke!“

„Men saa maae vi da øieblikkelig gaae hen til Betsy-Justice!“ udbrød Vanda ivrig.

„Nei, nei,“ svarede „Mesterens“ Yndlingselev, „ikke for Øieblikket! . . . Vi maae vente lidt!“

„Hvorfor det? Hvad behøve vi at vente paa?“ udbrød den smukke Kvinde ivrig.

Marmouset svarede rolig:

„Vi maae vente paa Farlane! Han har lovet at komme herhen idag og meddele mig Oplysninger om Resultatet af Feniernes Bestræbelser for at finde „Mesteren“ og Milon.“

Neppe havde den unge Mand udtalt disse Ord, førend hans Ansigt opklaredes, og han nikkede fornøiet.

„Ah!“ udbrød han. „Der have vi ham!“

„Farlane?“ spurgte Vanda.

„Ja, netop!“ svarede „Mesterens“ Yndlingselev. „Nu gaaer han over Gaden!“

„Er han alene?“ spurgte den smukke Kvinde.

„Nei," svarede Marmouset, „Shoking er med ham."

Det varede heller ikke ret længe, førend de hørte tunge Trin paa Trappen; et Øieblik efter bankede det paa Døren, og Marmouset skyndte sig med at aabne denne.

Fenieren Farlane og vor gamle Ven Shoking traadte nu ind i Værelset.

De saae Begge meget alvorlige, ja, bedrøvede ud.

Marmouset saae med spændt Forventning paa dem.

„Naa?" spurgte han.

„Vi have desværre ikke faaet Noget at vide," sagde Farlane, idet han trak paa Skuldrene.

„Nei, ikke det Ringeste!" tilføiede Shoking med et dybt Suk.

„Naa ja," sagde Marmouset, „naar jeg skal være ganske oprigtig, ventede jeg mig just ikke noget stort Udbytte af Feniernes Bestræbelser. Sagen er nemlig den, at vi ikke fra første Færd have grebet Sagen an paa den rette Maade."

Shoking studsede.

„Hvad mener De med d e t?" spurgte den graa Mands trofaste Tjener.

„Veed Du, hvor Adam-Street ligger?" spurgte „Mesterens" Yndlingselev ham.

„Ja, det veed jeg rigtignok," svarede Shoking. „Det er jo en af de meest bekjendte Gader ovre i Rotherithe!"

„Godt," sagde Marmouset, „saa maa jeg bede Dig om at hente en Droschke!"

Dette lod Shoking sig ikke sige to Gange; med en ligefrem ubegribelig Hurtighed kom han ned ad Trapperne.

Hvad Vanda angaaer, da skyndte hun sig med at tage Hat og Shavl paa.

Medens den smukke Kvinde saaledes var ifærd med at gjøre Toilette, sagde Marmouset til Hr. Farlane:

„Jeg maa nu anmode Dem om at vente til imorgen med at give Deres Folk Ordre til paany at sætte sig i Bevægelse."

Fenieren studsede.

„Hvorfor finder De det hensigtsmæssigt, at jeg venter til imorgen?"

„Fordi jeg ikke anseer det for usandsynligt, at vi imorgen ville have et bestemt Udgangspunkt for vor Søgen," svarede Marmouset.

„Som De vil!" sagde Farlane med ægte britisk Flegma.

Efter fem Minuters Forløb vendte Shoking tilbage.

„Droschken holder her udenfor," sagde han ganske forpustet.

Nu rakte Marmouset Fenieren Farlane Haanden.

„Saa maa jeg sige Dem Farvel," sagde den unge Mand, „men vi sees jo imorgen?"

„Ja, imorgen tidlig sees vi," svarede Hr. Farlane.

Og da Fenieren havde sagt dette, gik han sin Vei.

„Naa, saa er det bedst, at vi To strax komme afsted, kjære Vanda!" udbrød Marmouset nu.

Shoking saae ud, som om han var nærved at græde.

„Maa jeg spørge, om De ikke har isinde at tage mig med, Hr. Marmouset?" spurgte den skikkelige Fyr.

„Jo, hvis Du har Lyst til at følge med os, kan jeg

virkelig ikke indsee, at der er Noget tilhinder derfor," svarede „Mesterens" Yndlingselev.

Vanda var færdig med at gjøre Toilette, og hun og Marmouset stege nu ind i Droschken.

Shoking satte sig derimod op paa Bukken, ved Siden af Kudsken, der strax pidskede paa sin Hest.

Droschken rullede hurtig igjennem Saint-George-Street, forbi „Tower", igjennem Thames-Street, over London-Bridge, ind i Rotherithe-Kvarteret. Da Kjøretøiet var kommet hen til den i dette Kvarteer liggende Kirke, raabte Marmouset til Kudsken, at han skulde gjøre Holdt.

Shoking skyndte sig med at springe ned fra Bukken og aabne Vogndøren, og Marmouset steg først ud af Droschken og hjalp derefter Vanda med at stige ud.

„Vi befinde os nu i et meget fattigt Kvarteer, der har yderst snevre Gader," sagde „Mesterens" Yndlingselev til Vanda og Shoking. „De vi jo alle Tre kunne bruge vore Been, er det ikke Umagen værd, at vi kjøre videre; thi her vilde en Vogn let kunne vække Opsigt."

Og nu betalte den unge Mand Kudsken og lod ham kjøre sin Vei.

Vanda og de to Mænd vandrede nu videre.

Ved Shokings Bistand fandt de snart Adam-Street, der forøvrigt hverken var bredere eller mindre skummel, end de fleste andre Gader i dette Kvarteer.

Marmouset havde ikke glemt det Huusnummer, som „Mesteren" havde opgivet, og det varede ikke ret længe, førend de stode udenfor Huset.

Det var en uhyggelig Rønne, der var tre Etager høi og saae ud, som om den var iærd med at styrte sammen.

Forstuen var mørk og snever, og da de vare komne midt ind i den, saae de, at der tilvenstre var en Dør, som førte ind til en Fiskehandlers Boutik.

Da Fiskehandleren hørte, at der var Folk ude i Forstuen, aabnede han Døren og spurgte:

„Maa jeg spørge Dem, hvem De ville tale med?"

„Er det ikke her i Huset, at Betsy-Justice boer?" spurgte Marmouset.

„Jo, hun boer oppe paa tredie Sal, — Døren ligefor Trappen," svarede Fiskehandleren.

„De veed vel ikke, om hun er hjemme?" vedblev den unge Mand.

„Hjemme?" gjentog Fiskehandleren forbauset. „Jo, det er hun rigtignok: — hun har jo været syg og sengeliggende lige siden den Dag, da hendes stakkels Mand blev hængt!"

Nu gik Vanda og de to Mænd op ad Trapperne.

Marmouset bankede paa Døren; — Nøglen sad forøvrigt udvendig i denne.

„Kom ind!" sagde en svag Stemme, der skjælvede af Sindsbevægelse.

„Mesterens" Yndlingselev aabnede Døren.

Betsy-Justice laa i en gammel og yderst simpel Seng; hun var aabenbart aldeles afkræftet.

Da hun fik Øie paa de tre Fremmede, blev hun ganske forskrækket. Hun udstødte et Skrig og sagde derpaa:

„Ak! — Komme J nu for at hente mig? Ville

I ogsaa kaste mig i Fængsel og derpaa hænge mig, ligesom I have hængt min stakkels Tom? . . . Ak, naar det kommer til Stykket, ville I sikkert fortryde, at I have gjort Eder saamegen Ulejlighed for min Skyld! . . . Og det behøve I sandelig heller ikke at gjøre; . . . jeg gamle Stakkel er Døden nær, og det er ikke Umagen værd at slæbe mig til Skafottet!"

Marmouset gik lige hen til den ulykkelige Enkes Seng.

I sin venligste Tone sagde den unge Mand til Betsy-Justice:

„De tager feil, gode Kone, — vi ere ikke Retfærdighedens Haandlangere, men tværtimod Deres Venner!"

Den stakkels Kone saae paa ham.

Med et ubeskrivelig bittert Smiil sagde hun efter et Par Minuters Forløb:

„Mine Venner? — Ak, De fører mig bestemt bag Lyset! — Hvorledes skulde det vel gaae til, at jeg, — at en saa gammel, saa svag og saa ulykkelig Kone, som jeg, der ikke kan være til nogen Verdens Nytte, endnu havde Venner? — Lad mig en Gang see rigtig paa Dem, unge Mand!"

Og med sine magre, udtærede Fingre strøg hun de graae Haarlokker tilside, der hang ned over hendes rynkede Pande.

„Mesterens" Yndlingselev undgik ikke det Blik, som hun fæstede paa ham; han saae hende endog stift i Øinene, og med venlig Deeltagelse sagde han:

„Nei, gode Kone, det kunde virkelig ikke falde mig eller mine Ledsagere ind at føre Dem bag Lyset; — De

er jo ulykkelig, og det er netop vor Opgave at skjænke de Mennesker vor Bistand, der blive haardt hjemsøgte af Livets Modgang og Gjenvordigheder og som, saa at sige, Skridt for Skridt have maattet bestaae en Kamp med bitter Modgang, ja, endog med overvældende Ulykke. — Og fortrinsviis er det da — idetmindste for Øieblikket — vor Opgave at skjænke Dem vor Opmærksomhed, vi have nemlig forpligtet os til, ganske specielt at tage os af de Ulykkelige, der ligefrem ere Martyrer, — det vil med andre Ord sige: som lide for en god Sags Skyld!"

Her gjorde Marmouset en Pause.

Synet af den Elendighed, der herskede i Betsy-Justices Værelse, — en Elendighed, som den rige og forfinede Pariser ikke var vant til, — havde aabenbart gjort et overvældende Indtryk paa ham; — og det faldt ham vanskeligt at trække Veiret nogenlunde frit i en saadan Atmosphære, og at vænne sine Øine til en saadan Belysning, som det Lokale, i hvilket han for Øieblikket befandt sig, frembød.

Medens Marmouset sagde dette, havde Betsy-Justice ikke blot hørt paa ham, men tillige betragtet ham med den største Opmærksomhed.

Det lod imidlertid til, at den grundige Jagttagelse, hun havde anstillet, dog ikke ganske havde beroliget hende; thi efter en længere Pause gjentog hun sit Spørgsmaal:

„De vil bestemt føre mig bag Lyset, unge Mand?"

„Mesterens" Yndlingselev svarede imidlertid i en blid og indtrængende Tone:

„Nei, det vil jeg sandelig ikke gjøre, gode Kone, — og De vil vistnok føle Dem aldeles overbeviist om, at dette ikke er min Hensigt, naar jeg siger Dem, at vi, — mine Ledsagere og jeg, — ere „den graa Mands" Venner!"

Betsy-Justice foer op; — hun reiste sig halvt op i Sengen.

Skjøndt den stakkels Kone var i høieste Grad afkræftet af Sygdom og Sorg, — dyb og bitter Sorg, — lod det dog virkelig til, at de tre Ord: „den graa Mand" skjænkede hende nyt Haab, — det vil sige: nyt Liv; — thi hun reiste sig ikke blot halvt op paa sit Leie, men sagde endog med en Stemme, der ikke længer skjælvede:

„Den graa Mands Venner?! . . . I ere den graa Mands Venner?"

Det var aabenbart Glæde, der lige paa een Gang havde gjort den i høieste Grad afkræftede Kones Stemme saa stærk, at hendes Spørgsmaal endog kom til at tage sig ud som et Udbrud af Energi.

Marmouset skyndte sig da ogsaa med at svare:

„Ja, det ere vi ganske vist! — Vi ere endog gamle og prøvede Venner af ham!"

Da den stakkels gamle Kone hørte disse Ord, som „Mesterens" Yndlingselev udtalte med den største Bestemthed, funklede hendes — hidtil saa matte — Øine endog af Glæde.

Det næste Spørgsmaal, der kom over Betsy-Justices Læber, var imidlertid ikke synderlig egnet til at berolige — eller trøste — „Vennerne".

Den gamle Kone sagde nemlig:

„Altsaa er den graa Mand nu ikke længer indespærret i Newgate?"

Da Vanda og Marmouset hørte disse Ord, kom de til at skjælve over hele Legemet, og det Blik, de vexlede, røbede den dybeste Smerte, ja, den mørkeste Fortvivlelse.

Og det Spørgsmaal, som den døende gamle Kone havde rettet til dem, maatte da ogsaa rive dem ud af de Illusioner, til hvilke de hidtil havde hengivet sig.

De maatte nu anse det for en afgjort Sag, at Betsy-Justice ikke havde seet Noget til „Mesteren", — til den graa Mand.

Og dog var der allerede henrundet otte Dage, siden den graa Mand og hans trofaste Ledsager, den rige Bygnings-Entreprenør Milon, havde forladt de underjordiske Hvælvinger!

Med Taarer i Øinene sagde Vanda, hvis Stemme skjælvede i den Grad, at hun neppe kunde faae Ordene frem:

„Ak! Nu maa De desværre selv indrømme, at mine sørgelige Anelser ikke have skuffet mig, Marmouset! Jeg har hele Tiden havt en Forudløtelse af, at Sagen vilde faae et uheldigt Udfald, — og den Ulykke, der har rammet os, er da ogsaa saa stor, at den ikke kunde være større! — Nu er der da ikke længer nogen Tvivl om, at han er død!"

Da Betsy-Justice hørte disse sidste Ord, reiste hun sig pludselig op i Sengen.

„Hvem er det, der er død?" udbrød hun ivrig.

Hverken Vanda, Marmouset eller Shoking kunde imidlertid bekvemme sig til at besvare den døende Kones Spørgsmaal.

Betsy-Justices Øine, der vare ganske røde af Feber og af Taarer, fæstede sig nu med et spørgende Blik paa de tre Fremmede.

Trettende Kapitel.

Betsy-Justice vedblev at stirre paa sine tre Gjæster, som vare hende aldeles ubekjendte.

Som allerede bemærket, kunde imidlertid Ingen af dem bekvemme sig til at besvare den gamle Kones Spørgsmaal.

Det lod forøvrigt til, at Betsy-Justice selv gjættede sig til, hvad der foregik i hendes Gjæsters Hjerter; efter et Par Minuters Forløb sagde hun nemlig med sin svage og hæse Stemme:

„I synes at være bange for, at den graa Mand er død? . . . Men i den Henseende kunne I være ganske rolige; — det kan ikke være Tilfældet! . . . Den graa Mand er ikke død!"

„Vi maae haabe, at han ikke er død," sagde Marmouset med et Suk.

Vanda sagde ikke et eneste Ord; men hun deelte aabenbart ikke det Haab, som „Mesterens" Yndlingselev talte om; thi hun rystede bedrøvet paa Hovedet.

Den døende gamle Kone tog nu atter Ordet.

„Den graa Mand har lovet min stakkels Tom, at han nok skulde sørge for, at Retfærdigheden blev fyldestgjort," sagde hun, „og det er ligefrem en Umulighed, at han kan være død, førend han havde faaet Tid til at indfrie dette sit Løvte. — Og desuden er den graa Mand vidt forskjellig fra alle andre Mennesker!" tilføiede hun.

„Ja, det er da i alt Fald baade vist og sandt!" udbrød Shoking, som nu ligeledes begyndte at nære Haab.

Betsy rystede paa Hovedet og gjentog:

„Nei, nei, — den graa Mand kan ikke være død!"

Og idet hun derpaa betragtede sine Gjæster med den største Opmærksomhed, tilføiede hun:

„Men hvorfor ere I egentlig komne op til mig gamle Stakkel?"

Det var „Mesterens" Yndlingselev, der besvarede dette Spørgsmaal.

„Vi smigrede os med det Haab, at De kunde meddele os en eller anden Oplysning om den graa Mand," sagde han.

Betsy-Justice studse de.

„I komme til mig for at faae Noget at vide om den graa Mand?" sagde hun. „Og I kalde Eder hans Venner!"

Og idet hun udtalte disse Ord, betragtede hun sine Gjæster med en vis Mistillid.

Marmouset lagde Mærke til hendes mistroiske Blik og skyndte sig med at tilføie:

„Da vi maatte skilles fra den graa Mand, sagde han til os: „Det er ikke umuligt, at vi aldrig mere faae hinanden at see!"" . . .

Her afbrød den gamle Kone ham.

„Hvad for Noget?" spurgte hun. „Sagde han virkelig det til Eder?"

„Ja," svarede Marmouset, „og derpaa befalede han os at opsøge Dem."

Betsy studsede.

„Mig?" spurgte hun.

„Ja," svarede „Mesterens" Yndlingselev, „han sagde, at vi skulde gaae op til Dem og anmode Dem om, at udlevere Papirerne til os."

Endnu en Gang betragtede den døende gamle Kone med den største Opmærksomhed de Fremmede, der paastode, at de vare den graa Mands Venner, men ikke vidste, hvor han var henne, eller om han var levende eller død.

At disse Fremmede nu i den graa Mands Navn opfordrede hende til at udlevere de Papirer, som hun af sin afdøde Mand havde faaet Ordre til kun at udlevere til den graa Mand selv, forekom hende meget mistænkeligt, og efterat have betænkt sig et Øieblik, svarede hun:

„Nei, nei, — det kan jeg ikke indlade mig paa! . . . Det er maaskee ikke den graa Mand, der har sendt Eder op til mig!"

„Jo, det er ham, der har sendt os herop, det sværger jeg Dem til, gode Kone!" svarede Marmouset.

„Nei, nei, — jeg tror Dem ikke!" sagde Betsy-Justice.

Nu greb „Mesterens" Yndlingselev den døende gamle Kones Haand, saae hende stift i Øinene og sagde venlig til hende:

„See rigtig paa mig, — og siig mig saa, om jeg seer ud som en Løgner!"

Betsy syntes at betænke sig et Øieblik; men derpaa sagde hun med Bestemthed:

„Nei, nei, — jeg vil ikke see paa Dem! . . . Det staaer ikke skrevet paa Folks Pande, hvad der boer i dem; . . . . . man skal ikke skue Hunden paa Haarene!"

„Mesterens" Yndlingselev trak paa Skuldrene og sagde med Alvor:

„Men, gode Kone, De maa dog tage i Betænkning, at den graa Mand maaskee nu er død og borte, og at De, hvis De ikke skjænker os Deres Fortrolighed, meget let kan risikere" . . .

Her skyndte den gamle Kone sig med at afbryde Marmouset.

„Der er kun een Ting, jeg tager i Betænkning," sagde hun med Bestemthed.

„Og det er?" spurgte den unge Mand.

„Det er, at min stakkels Tom, umiddelbart førend han blev arresteret, sagde til mig, at jeg ikke maatte udlevere de omtalte Papirer til nogen Anden, end den graa Mand," svarede Betsy-Justice.

„Men det er jo ham, der har sendt os herop!"

„Ja, beviis det!"

Det var hævet over enhver Tvivl, at denne gamle Kone, hvem Nød og Elendighed, Sorg og Fortvivlelse havde bragt til Gravens Rand, og som maaskee endnu kun havde nogle faa Timer at leve i, havde fattet den urokkelige Beslutning, at hun ikke vilde skille sig ved de hemmelighedsfulde Papirer, af hvilke hun var kommen i Besiddelse.

Nu gik Shoking hen til Betsys Leie og sagde til hende:

„Siig mig en Gang, gode Kone, kjender De ikke mig?"

Den døende gamle Kone saae paa ham; men derpaa rystede hun paa Hovedet og svarede:

„Nei, jeg kjender Dem ikke; — men det forekommer mig dog rigtignok, at jeg har seet Dem en Gang før! . . . . . Hvor det var, kan jeg imidlertid ikke længer huske."

„Jeg hedder Shoking," vedblev den graa Mands hengivne Ven og Tjener.

Dette Navn syntes at vække gamle Minder hos Betsy-Justice; thi med et — rigtignok temmelig bittert — Smiil svarede hun:

„Ja, nu husker jeg Dem! . . . De er Tiggeren Shoking!"

„Ganske rigtig!"

„Og en Gang maatte vi tilbringe en Nat sammen i Arbeidshuset," vedblev den gamle Kone.

„Javel, det har sin Rigtighed," indrømmede Shoking.

Den skikkelige Shoking var, som vi vide, meget forfængelig, og det skar ham naturligviis i Hjertet, at han i Vandas og Marmousets Nærværelse maatte tilstaae, at han en Gang havde fristet en saa elendig Tilværelse; men han indsaae, at det var hans Pligt at bringe sin Forfængelighed som Offer paa den graa Mands Alter, og denne Pligt betænkte han sig ikke et eneste Øieblik paa at opfylde.

Der opstod en kort Pause; men derpaa sagde den gamle Kone:

„I alt dette ligger der imidlertid ikke noget Beviis for, at det er den graa Mand, der har sendt Dem — og de Andre op til mig!"

„Jeg er en Ven af den graa Mand," svarede Shoking.

„Ja, det er saa let at sige," svarede Betsy-Justice, „jeg maa imidlertid forlange Beviis derfor!"

Shoking var Englænder, det vil med andre Ord sige, at han var meget taalmodig.

„Hør en Gang, gode Kone," sagde han, „findes der ikke her i London et eneste Menneske, til hvem De nærer uindskrænket Tillid?"

Den døende gamle Kone tænkte sig et Øieblik om; derpaa sagde hun:

„Jo, der er en katholsk Præst, paa hvem jeg veed, at jeg kan stole."

Sjæleglad udbrød Shoking nu:

„Er det maaskee Abbed Samuel, De sigter til?"

„Ja, netop!" svarede Betsy. „Kjender De Noget til ham?"

Og den gamle Kone betragtede Shoking med den største Opmærksomhed.

„Om jeg kjender Abbed Samuel?“ udbrød Shoking. „Ja, det skulde jeg mene! . . Jeg kan endog forsikre Dem, at han, naar jeg anmoder ham derom, med Glæde vil bevidne, at det er den graa Mand, der har sendt mig op til Dem.“

„Godt,“ sagde Betsy-Justice nu, „lad saa Abbed Samuel komme herop og sige til mig, at jeg rolig kan udlevere Papirerne til Dem — og Deres Venner!“

„Og saa vil De give os dem?“ spurgte Shoking.

„Ja,“ svarede den døende gamle Kone.

Nu fæstede Shoking et spørgende Blik paa Marmouset.

Dette Blik besvarede „Mesterens“ Yndlingselev med følgende Ord:

„Mesteren har givet os en Ordre, som det er vor Pligt at efterleve. Jeg er nu rigtignok fast overbeviist om, at Mesteren endnu er ilive“ . . .

Her afbrød Shoking ham.

„Det er jeg ogsaa!“ sagde han.

„Ja, gid det var saa vel!“ udbrød Vanda, idet hun udstødte et dybt Suk.

„Men,“ vedblev Marmouset, „det er ikke edoft mindre vor Pligt at træffe saadanne Foranstaltninger, som vi vilde have at træffe, dersom han virkelig var død.“

„Det er ogsaa min Mening," bemærkede Shoking.

„Men hvorledes skulle vi i en Hast faae fat paa Abbed Samuel?" spurgte Marmouset nu.

„Ham paatager jeg mig at faae opspurgt," svarede Shoking. „Dersom Frøkenen og De blot ville vente paa mig her" . . .

Marmouset afbrød ham imidlertid.

„Her?" spurgte den unge Mand, idet han fæstede et meget betydningsfuldt Blik paa den døende gamle Kone.

„Ja," sagde Shoking, „De kunne ganske rolig blive her; — naar jeg tager en Droschke, kan jeg være her igjen om en Timestid."

„Godt, — saa blive vi her!" sagde „Mesterens" Yndlingselev.

Nu tog Betsy-Justice paany Ordet.

„Ja, naar Abbed Samuel selv siger til mig, at jeg rolig kan nære Tillid til Eder, skulle I faae Papirerne!" sagde hun.

Marmouset saae sig om i det lille Værelse, i hvilket der ikke fandtes andre Møbler, end den Seng, som Betsy laa i, et Par meget skrøbelige Stole og et lille Bord.

Den døende gamle Kone lagde Mærke til dette Blik og gjættede sig til, hvad det havde at betyde.

„Ah! De kan nok ikke begribe, hvor jeg opbevarer Papirerne, unge Mand?" sagde hun.

Marmouset svarede ikke; men Betsy kunde see paa

ham, at hun havde gjættet rigtig, og med en uhyggelig, tør Latter vedblev hun:

„Jeg har dem imidlertid ikke her; — de ere slet ikke her i Huset!"

„Ikke det?" spurgte Marmouset. „Hvor ere de da henne?"

„Ja, det skulle I nok faae at vide, saasnart som I overbevise mig om, at det virkelig er den graa Mand, der har sendt Eder op til mig!" svarede den døende gamle Kone.

Nu tog Shoking Ordet.

„Derom skulle vi meget snart overbevise Dem, gode Kone," sagde han.

Og derpaa forlod han Værelset, medens Vanda og Marmouset satte sig ved Siden af den gamle Kones Leie.

— — — — — — — — — — — —

Shoking var født i London og kunde den store By udenad.

Saasnart som han var kommen ud af Adam-Street, vendte han tilbage til Kirken i Rotherithe; thi han vidste, at der i Nærheden af denne fandtes en Holdeplads for Droschker.

Da han kom hen til Holdepladsen, forefandt han kun en eneste Droschke der; men denne ene var da ogsaa nok til ham, og han steg strax ind i den.

„Hvor skal jeg kjøre hen?" spurgte Kudsken ham.

„Hen til St. Georgs-Kirken," svarede Shoking.

„Til den store Kirke i Southwark?" vedblev Kudsken.

„Ja vel," svarede den skikkelige Shoking, „og dersom jeg kommer rigtig hurtig derhen, faaer Du gode Drikkepenge!"

Nu pidskede Droschkekudsken lystig løs paa sin irske Hest.

Efter en Snees Minuters Forløb holdt Kjøretøiet udenfor det Gitter, der omgiver den Kirkegaard, som ligger udenom den store katholske Kirke.

Shoking gik over Kirkegaarden.

Det var imidlertid ikke mod Hovedindgangen, han vendte sine Skridt; nei, han gik hen til den lille Dør, der førte ind til Choret.

Paa denne Dør bankede Shoking nu.

Med Hensyn til St. Georgs-Kirken var der ikke foregaaet nogen Forandring, siden han sidst aflagde et Besøg der.

Døren til Choret blev ogsaa denne Gang aabnet af den gamle Kirkebetjent, som den graa Mands Ven saa godt kjendte.

Da den gamle Mand med det hvide Skjæg fik Øie paa Shoking, smilede han venlig, og hans ellers saa matte Øine funklede formelig af Glæde.

„Jh, see! Er det Dem, kjære Ven?" udbrød han. „Det er da længe siden, man har havt den Fornøielse at see Dem!"

„Ja, jeg har foretaget mig en lille Udenlandsreise," svarede Shoking.

„Nei, virkelig?“ sagde den hvidskjæggede Kirkebetjent. „Og hvor har De været henne, — om jeg maa spørge?“

„Jeg har saamænd været ovre i Frankrig,“ svarede Shoking. „Jeg havde nemlig nogle Forretninger at udføre derovre.“

„Naa, saaledes! En Forretningsreise?“ sagde Kirkebetjenten.

„Men nu vilde jeg meget gjerne tale med Abbed Samuel,“ vedblev Shoking. „Han er vel sagtens der oppe?“

Og idet vor gamle Ven udtalte disse Ord, pegede han paa den uanseelige Dør, der førte op til Klokketaarnet.

Den hvidskjæggede Mand blinkede skjælmsk med Øinene.

„Ja, vel er han det,“ svarede han.

— — — — — — — — — — — —

Nu gik Shoking op i Klokketaarnet og bankede paa den Dør, der var anbragt i Muren, og som førte ind til det lille Værelse, i hvilket Abbed Samuel, den graa Mand, kort sagt: alle de, der vare Gjenstand for velærværdige Peters Towns uforsonlige Had og energiske Forfølgelse, den Ene efter den Anden havde fundet et Tilflugtssted.

Abbed Samuel aabnede Døren, og da han fik Øie paa Shoking, gik det ham, som det var gaaet den gamle Kirkebetjent: — han blev aabenbart overrasket paa en meget behagelig Maade.

„Hr. Abbed," sagde Shoking, „det kan jo ikke være Dem ubekjendt, at jeg allerede i lang Tid har været den graa Mands Ven, eller rettere: hans hengivne Tjener?"

„Nei, i den Henseende kan jeg ganske vist ikke nære den allerringeste Tvivl," svarede Abbed Samuel smilende.

„Maa jeg da nu tillade mig at spørge Dem, om De har Noget imod ogsaa at give mig dette Skudsmaal i Andres Nærværelse?" vedblev vor gamle Ven nu.

„Nei, hvad skulde jeg vel have derimod?" sagde Præsten.

„Jsaafald maa jeg bede Dem om at have den Godhed strax at følge med mig, Hr. Abbed," sagde Shoking.

Den katholske Præst studsede.

„Men hvor vil De da føre mig hen, min Ven?" spurgte han.

„Hen til et Huus i Adam-Street, der — som De jo nok veed — ligger i Rotherithe," svarede Shoking.

„Naa, saaledes?" sagde Abbed Samuel smilende. „Ja, saa veed jeg allerede, hvad det er, det gjælder om!"

Nu kom Touren til Shoking at blive meget forbauset.

„Hvorledes? . . . Det veed De, Hr. Abbed?" sagde han stammende.

„Ja," svarede den Geistlige, „De har været henne hos en stakkels gammel Kone, hvis Mand for nogen Tid siden blev hængt. Og Grunden til, at De aflagde denne stakkels gamle Kone et Besøg, var den, at De vilde bede hende om at udlevere nogle Papirer til Dem. — Har jeg ikke Ret?"

„Jo, ganske vist, Hr. Abbed," svarede vor gamle Ven, som aabenbart var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse.

Præsten vedblev:

„Og den omtalte gamle Kone hedder Betsy-Justice, — ikke sandt?"

„Jo, — ogsaa det har sin Rigtighed," indrømmede Shoking.

„Men," vedblev den katholske Præst, idet han lagde Fingeren paa Næsen, „den gode Kone vil rimeligvis ikke troe, at det er den graa Mand, der har sendt Dem hen til hende?"

„Nei, ganske rigtig, Hr. Abbed," svarede Shoking, „hun vil aldeles ikke troe det, medmindre De e bevidner det."

„Godt," sagde Præsten, „jeg skal med Fornøielse følge med Dem derhen; det er bedst, vi strax komme afsted!"

Nu saae Shoking med en vis Nysgjerrighed paa Præsten.

„Maa det være mig tilladt at rette et Spørgsmaal til Dem i al Fortrolighed, Hr. Abbed?" spurgte han.

„Ja, tal kun, min Ven!“ svarede Abbed Samuel smilende.

„Det lader jo virkelig til, at De ikke er ubekjendt med de omtalte Papirers Historie?“ vedblev vor gamle Ven nu.

„Nei, den kjender jeg ganske vist meget godt,“ svarede Præsten.

„Men hvem kan dog have fortalt Dem den?“ spurgte Shoking.

„Det er den graa Mand selv, der har fortalt mig den,“ svarede den Geistlige.

Da Shoking hørte disse Ord, skreg han høit af Glæde.

„O,“ udbrød han, „siden det forholder sig saaledes, have vi al mulig Grund til at være taknemmelige mod Forsynet; thi saa er den graa Mand jo endnu ilive, — og vi have været meget bange for, at han var død!“

Og da han havde sagt dette, saae han paa Abbed Samuel, som om han ventede, at denne skulde give ham et beroligende Svar paa det Spørgsmaal, der laa i hans Ord.

Den katholske Præst fandt sig imidlertid ikke foranlediget til at give et saadant Svar, men gjorde sig færdig til at gaae.

— — — — — — — — — — — —

De vare nu allerede komne midt ud paa Kirkegaarden.

Pludselig blev Shoking imidlertid staaende, og idet han ivrig greb begge Præstens Hænder, udbrød han:

„O, Hr. Abbed, De maa endelig gjøre mig den Tjeneste at sige mig, om De har talt med ham!“ . . . .

Fjortende Kapitel.

Med et venligt Smiil saae den katholske Præst paa den aabenbart i høi Grad ophidsede Mand, der nærede en saa inderlig Hengivenhed for Feniernes virksomme, utrættelige og aldrig raadvilde Ven.

„De spørger, om jeg har talt med en Mand," sagde han. „Hvem er det, De sigter til, min kjære Ven?"

„Den graa Mand," svarede Shoking.

„Ja, — h a m har jeg ganske vist talt med," sagde Abbed Samuel nu.

„Naar? . . . Igaar? . . . Idag?" spurgte Shoking, hvis Sindsbevægelse var saa voldsom, at han næsten ikke kunde faae Ordene frem.

„De tager feil," svarede den Geistlige langsomt, — det var i Newgate, jeg talte med ham, — og det kan nu omtrent være fjorten Dage siden."

Shoking slog Hænderne sammen og udbrød i en Tone, der røbede den største Fortvivlelse:

„O, min Gud! . . . Naar det forholder sig saaledes, veed De jo ikke Noget, Hr. Abbed!"

Præsten saae forbauset paa ham.

Shoking lagde Mærke til hans Forbauselse og skyndte sig med at tilføie:

„De veed altsaa ikke, at den graa Mand ikke længer sidder indespærret i Newgate, Hr. Abbed?"

„Jo, det veed jeg dog nok," svarede den Geistlige.

„Men saa veed De vel ogsaa, hvor han for Øieblikket er henne?" vedblev Shoking, hos hvem Haabet nu atter var blevet kaldt tillive.

Abbed Samuel trak imidlertid paa Skuldrene og svarede:

„Nei, det veed jeg ikke."

Shoking vedblev:

Vi, — det vil sige: hans Venner, — ere bange for, at han ikke længer er ilive."

„Naa, saa det ere J?" sagde Abbed Samuel kort og godt.

Og den katholske Præst vedblev at være ganske rolig.

Shoking betragtede ham et Øieblik med Opmærksomhed og sagde derpaa:

„O, De veed bestemt Adskilligt, som er os ubekjendt, Hr. Abbed!"

Atter trak Abbed Samuel paa Skuldrene.

„Ja, det er ikke umuligt," svarede han med uforstyrrelig Koldblodighed.

Nu rettede Shoking ikke flere Spørgsmaal til sin geistlige Ledsager; men han faldt i Tanker, og de Betragtninger, som han anstillede, førte da til det Resultat, at han sagde til sig selv:

„Nu er jeg aldeles overbeviist om, at den graa Mand endnu er ilive.

Kun er det hævet over enhver Tvivl, at han har sine Grunde til ikke at vise sig offentlig.

Og det er klart, at Abbed Samuel ligeledes kjender disse Grunde!"

Disse Betragtninger beroligede den skikkelige Shoking, og nu faldt det ham ikke længer vanskeligt at forholde sig rolig og taus.

De to Mænd vare komne ud af Kirkegaarden, og nu stege de ind i Droschken, der holdt udenfor og ventede.

„Til Kirken i Rotherithe!" raabte Shoking til Kudsken.

Kjøretøiet satte sig i Bevægelse, og da Shoking jo havde lovet Kudsken gode Drikkepenge, hvis han skyndte sig lidt, varede det ikke ret længe, førend Droschken holdt ved Kirken i Rotherithe.

De to Mænd stege nu ud af Vognen, og Shoking betalte Kudsken, som strax pidskede paa sin Hest.

Resten af Veien tilbagelagde Abbed Samuel og Shoking tilfods.

Da de kom ind i Adam-Street, fik de Øie paa Marmouset, der stod udenfor det Huus, i hvilket Betsy-Justice boede.

Saasnart som den unge Mand saae Shoking og dennes Ledsager komme ned ad Gaden, løb han dem imøde og sagde ivrig til dem:

„I maae endelig skynde Eder lidt!"

Ganske forbauset spurgte Shoking:

„Hvad er der nu paafærde?"

„Mesterens" Yndlingselev svarede med Alvor:

„Hvad der er paafærde? — Den stakkels gamle Kone har ikke ret mange Minuter at leve i; — det er Sagen!"

„Betsy?" spurgte Abbed Samuel.

„Ja, Betsy," svarede Marmouset.

Og idet den unge Mand derpaa henvendte sig til Shoking, tilføiede han:

„Et Øieblik efterat Du var gaaet, fik hun Krampe og udstod aabenbart forfærdelige Lidelser. Senere har hun været i høieste Grad udmattet, og det er neppe engang muligt at høre, at hun trækker Veiret."

Og idet Marmouset derpaa ærbødig bukkede for Præsten, vedblev han:

„Det er ganske vist paa høie Tid, at hun kommer til at tale et Øieblik med Dem, Hr. Abbed!"

Den Geistlige svarede imidlertid paa Fransk:

„Jeg troer dog virkelig ikke, De har Grund til at være saa ængstelig, min Herre. Jeg har nemlig gjentagne Gange seet Betsy i en saa forurolignde Tilstand, — i Særdeleshed siden hendes Mand blev hængt."

De tre Mænd gik derpaa hurtig op ad Trapperne.

Vanda sad endnu bestandig ved den døende gamle Kones Leie; Betsy laa aldeles ubevægelig i Sengen, og naar man saae hendes gustne og aldeles for Udtryk blottede Ansigt, maatte man virkelig føle sig fristet til at troe, at hun allerede var død.

Da Betsy-Justice fik Øie paa Abbed Samuel, kom der imidlertid pludselig Liv i hende; hun reiste sig halvt op, og hendes Ansigt straalede af Glæde, idet hun udbrød:

„Naa, Gud være lovet! . . . Jeg var saa bange for, at jeg skulde døe, førend De kom!"

Abbed Samuel greb hendes udtærede Haand og sagde venlig til hende:

„Du maa sørge for, at Modet ikke svigter Dig, Betsy!"

„Det gjør det ikke!" svarede den gamle Kone. „Men vi maae tillige sørge for, at det Offer, som min elskede stakkels Tom har bragt, ikke er bragt forgjæves!"

Og idet hun derpaa fæstede sine Øine paa Shoking, vedblev hun:

„De kjender altsaa virkelig den Mand der, Hr. Abbed?"

„Ja, ham kjender jeg meget godt," svarede den katholske Præst.

„Saa maa De ogsaa sige mig, om han har Ret til at kalde sig en Ven af den graa Mand," vedblev Betsy-Justice.

„Ja," svarede Abbed Samuel, „han siger ikke for Meget, naar han kalder sig en Ven af den graa Mand;

— han vilde ikke engang sige for Meget, hvis han kaldte sig den graa Mands trofaste og hengivne Ven og utrættelige Tjener."

„De troer altsaa virkelig, det er den graa Mand, der har sendt alle disse Mennesker op til mig, Hr. Abbed?" spurgte den gamle Kone nu.

„Derom er jeg aldeles overbeviist," svarede den katholske Præst.

„Saa kan jeg vel ganske rolig sige disse Mennesker, hvor de kunne finde Papirerne?" vedblev Betsy.

„Ja, det kan Du ganske rolig sige dem," svarede Abbed Samuel.

Nu var Betsy-Justice aabenbart overbeviist. Det havde varet længe, inden hun var bleven det; men nu nærede hun heller ikke længer den ringeste Skygge af Tvivl.

Hun reiste sig lidt mere op i Sengen, — hvad der syntes at koste hende overordentlig megen Anstrengelse, — og derpaa sagde hun til den graa Mands Venner:

„Saa maae I nøie lægge Mærke til, hvad jeg siger!"

Vanda og de tre Mænd gik nu lige hen til den gamle Kones Seng; hendes Stemme blev nemlig med hvert Øieblik svagere.

„I kjende jo nok Kirken i Rotherithe?" begyndte Betsy-Justice.

„Ja, den kjende vi naturligviis meget godt," svarede Abbed Samuel.

„Saa kan det heller ikke være Eder ubekjendt, at den er omgivet af en Kirkegaard?“ vedblev den gamle Kone.

„Det Samme er jo Tilfældet med alle Kirkerne her i London,“ bemærkede Marmouset.

Uden at tage nogen Notice af den unge Mands Bemærkning, sagde Betsy-Justice nu:

„Paa Kirkegaarden i Rotherithe findes der imidlertid en Grav, som er prydet med et lille Trækors, paa hvilket der ikke staaer Andet, end det ene Ord „Robert“!“

„Ah!“ sagde Shoking.

„Bagved Graven er der imidlertid anbragt et stort Jernkors,“ vedblev Betsy-Justice. „Rotherithe er et Kvarteer, som fortrinsviis, ja, næsten udelukkende, er beboet af fattige Folk; som en Følge deraf findes der ikke ret mange Jernkors paa den derværende Kirkegaard, og I ville saaledes med Lethed kunne finde den Grav, jeg taler om.“

„Og nede i denne Grav blive de omtalte Papirer vel sagtens opbevarede?“ spurgte Shoking nu.

„Ja, netop,“ svarede den døende gamle Kone.

„Det er godt!“ sagde Marmouset. „Endnu iaften aflægge vi et Besøg paa Kirkegaarden i Rotherithe og sætte os i Besiddelse af de Papirer, som Mesteren har befalet os at skaffe tilveie.“

Betsy-Justice rystede imidlertid paa Hovedet.

„Nei, nei, det ville I ikke kunne gjøre,“ sagde hun. „Saasnart som det er blevet mørkt, blive baade Kirken og Kirkegaarden lukkede.“

„Saa springe vi over det Gitter, der omgiver Kirkegaarden!“ svarede „Mesterens“ Yndlingselev.

„Hm! Den Uleilighed behøve vi sandelig ikke at gjøre os!“ sagde Shoking.

„Hvad vil Du sige med det?“ spurgte Marmouset.

Og den unge Mand stirrede paa Shoking med en Nysgjerrighed, som ikke er vanskelig at fatte.

Shoking svarede imidlertid ganske rolig:

„Dermed vil jeg ikke sige Andet, end at jeg kjender en Maade, paa hvilken vi kunne komme ind paa Kirkegaarden, uden at vi derfor behøve at sprænge nogen Dør eller at springe over noget Gitter.“

Abbed Samuel nikkede smilende, som om han vilde sige:

„Det gaaer mig, som det gaaer vor Ven Shoking!“

„Naa ja, — det er jo en anden Sag!“ sagde Marmouset. „Saa er det bedst, vi strax komme bort herfra!“

Nu tog Vanda Ordet.

„Men vi kunne dog ikke lade den stakkels Kone blive liggende ganske alene her!“ sagde hun. „Jeg anser det for min Pligt at blive hos hende, indtil I komme tilbage.“

Med et veemodigt Smiil sagde Betsy-Justice:

„O, — I behøve vist ikke at blive længe borte, — og jeg vil da haabe, I skynde Eder saameget, som muligt. Jeg troer selv, at det om meget kort Tid vil være forbi med mig; men jeg vilde dog saa nødig døe, førend

jeg havde faaet at vide, om det var lykkedes Eder at finde Papirerne."

„Du kan være ganske rolig, Betsy," svarede Abbed Samuel. „Saasnart som vi have sat os i Besiddelse af Papirerne, vende vi tilbage til Dig."

Og den katholske Præst var den, der først forlod Værelset.

Marmouset og Shoking skyndte sig imidlertid med at følge efter ham.

Da de tre Mænd vare komne ned paa Gaden, sagde Abbed Samuel til Marmouset:

„Der er een Ting, som De ikke veed, — som De ikke kan vide, — men som derimod er den graa Mand bekjendt."

„Og det er, Hr. Abbed?" spurgte „Mesterens" Yndlingselev.

„Det er, at Kirkegaarden i Rotherithe gjentagne Gange af Fenierne er bleven valgt til Skueplads for deres hemmelige Sammenkomster," svarede den katholske Præst.

„Nei, virkelig?" sagde Marmouset.

„Jo," vedblev Abbed Samuel, „og naar vi nu ville aflægge et Besøg paa Kirkegaarden, behøve vi altsaa blot at gaae samme Vei, som Fenierne pleie at gaae."

„Ja, naturligviis," sagde „Mesterens" Yndlingselev. „Men De talte nylig om den graa Mand; — De kjender ham vel nøie?"

„Ja, — meget nøie," svarede den katholske Geistlige.

„Men saa veed De maaskee ogsaa, hvad der er blevet af ham?" vedblev Marmouset ivrig.

„Jeg veed, at han ikke længer befinder sig i Newgate, — at han har taget Flugten derfra," svarede Abbed Samuel undvigende.

„Ja, det veed jeg ligesaa godt, som De," sagde „Mesterens" Yndlingselev. „Men hvad er der senere blevet af ham?"

„Senere? . . . Hm!" . . . sagde den katholske Præst, hvem den unge Mands Spørgsmaal aabenbart satte i den største Forlegenhed.

Marmouset rystede paa Hovedet.

„Jeg er virkelig meget bange for, at han er død," sagde han.

„Nei, død er han ganske sikkert ikke," svarede Abbed Samuel.

„Mesterens" Yndlingselev studsede, og hans Ansigt opklaredes.

„De tror altsaa, at den graa Mand ikke er død, Hr. Abbed?" spurgte han.

„Ja, det tror jeg ganske vist," svarede den katholske Præst.

„Maa jeg spørge Dem, om De er . . . . . ganske vis paa, at han endnu er ilive?" vedblev Marmouset.

„Hm! . . . Ja, jeg tør nok sige, at jeg er ganske vis derpaa," svarede Abbed Samuel langsomt.

Med en Iver, som vore Læsere vistnok let ville kunne fatte, udbrød Marmouset nu:

„Gode Gud! . . . De har formodentlig endog seet ham . . . og talt med ham?" . . .

Her afbrød den katholske Geistlige pludselig den unge Mand.

„Nei," sagde han, „jeg har ikke talt med ham; men ikke desto mindre kan jeg forsikre Dem, at han endnu er ilive."

„Jeg for mit Vedkommende er overbeviist om, at det forholder sig saaledes!" bemærkede Shoking.

Marmousets Hjerte bankede voldsomt af Sindsbevægelse.

„Hr. Abbed," sagde han, „dersom De i den seneste Tid har faaet Noget at vide om den fenisk Høvding, som De kalder „den graa Mand", medens vi have givet ham Navnet „Mesteren", saa bønfalder jeg Dem om at sige mig, hvad De veed om ham!" . . .

Her afbrød den katholske Geistlige „Mesterens" Yndlingselev.

„Derom maa De ikke bede mig; thi jeg er ikke istand til at opfylde Deres Ønske," sagde han med Alvor. „De maa lade Dem nøie med at faae at vide, at den graa Mand er ilive og befinder sig vel, — samt at De nok en Gang vil faae ham at see igjen!"

Da Marmouset hørte, at „Mesteren" var ilive og befandt sig vel, kunde det ikke falde ham ind, vedblivende at trætte Abbed Samuel med Spørgsmaal, som dennes Pligt forbød ham at besvare. Den unge Mand maatte jo ogsaa være meget tilfreds med, at han havde faaet saa beroligende Oplysninger om den Mand, der var ham saa dyrebar.

Og dertil kom endnu, at „Mesterens" Yndlingselev ingenlunde havde glemt, hvad der tidligere var foregaaet.

Han havde ikke glemt, at „Mesteren" ligeledes en Gang tidligere, — for tre eller fire Aar siden, — pludselig var forsvunden, og at han derefter — ligesaa pludselig — atter havde viist sig midt iblandt sine „Venner".

Medens Abbed Samuel og hans to Ledsagere saaledes talte sammen, kom de hen til den lille Plads, der ligger foran Kirken i Rotherithe.

Her fandtes der et Beværtnings-Lokale, som hver Aften blev lukket meget tidlig, men hvis lukkede Skodder dog ikke kunde forhindre, at man ofte saae Lys derinde til langt ud paa Natten.

Paa en særegen Maade bankede vor Ven Shoking paa Døren til dette Beværtnings-Lokale.

Saasnart som han havde banket, hørte man Støi inde i Lokalet.

Man skulde nu have troet, at Døren var bleven aabnet; men det skete dog ikke.

Efterat Shoking i et Par Minuter forgjæves havde ventet paa, at Døren skulde blive aabnet, saae han paa Abbed Samuel.

„Værtshuusholderen vil aabenbart ikke lukke op, førend han faaer det aftalte Løsen at høre, og dette Løsen kjender jeg jo ikke," sagde den skikkelige Fyr, idet han trak paa Skuldrene.

„Men jeg kjender det, — og jeg skal nok overbevise Værtshuusholderen om, at det er Venner, der have isinde at aflægge ham et Besøg," svarede Abbed Samuel.

Og idet den katholske Præst nu bøiede sig ned til en Revne i Boutiksdøren, udtalte han nogle Ord i den irske Dialekt.

Nu blev Døren straxt aabnet.

Værtshusholderen, paa hvem man ved første Øiekast kunde see, at han var en Irlænder, studsede, da han fik Øie paa Abbed Samuel.

Vel hilste han med den dybeste Ærbødighed paa den katholske Geistlige; men han saae ud, som om han var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse.

„Hm!" sagde han. „Til iaften er der jo ikke berammet noget Møde, fromme Fader!"

Med disse Ord sigtede Værtshusholderen naturligviis til et af de hemmelighedsfulde Møder, som Fenierne pleiede at afholde.

Ganske rolig svarede Abbed Samuel imidlertid:

„Nei, jeg veed det nok; men vi have Noget at foretage os ovre paa Kirkegaarden iaften!"

„Naa, saaledes?" sagde Værtshusholderen, idet han nikkede til Shoking.

Det var saaledes let at see, at den irske Værtshusholder kjendte den graa Mands hengivne Ven og Tjener.

Marmouset havde han derimod aldrig før seet, og det er derfor ikke til at undres over, at han med en vis Nysgjerrighed stirrede paa den elegant klædte unge Mand, der med Føie kaldte sig „Mesterens" Yndlingselev.

Nu sagde Abbed Samuel forklarende:

„Den Herre der er den graa Mands bedste Ven!"

Da Værtshusholderen hørte disse Ord, bukkede han ærbødig for Marmouset.

Paa et af Bordene i Lokalet stod der rigtignok en Lampe; men nu tændte Værtshusholderen til Overflod en Lygte, og derpaa sagde han:

„Mine Herrer, da De have Noget at foretage Dem ovre paa Kirkegaarden iaften, maa jeg anmode Dem om at komme nærmere!“

Med disse Ord løftede han en Lem op, der var anbragt i Gulvet, og de tre Mænd fik nu Die paa en Stige, der førte ned til hans Kjælderrum.

Femtende Kapitel.

Da de vare komne ned i det omtalte Kjælderrum, tog Abbed Samuel Lygten ud af Værtshuusholderens Haand og sagde til ham:

„Nu trænge vi ikke længer til Din Bistand."

„Det vil med andre Ord sige, at jeg igjen kan gaae op i Beværtnings-Lokalet?" spurgte Værtshuusholderen.

„Ja," svarede den katholske Præst.

„De venter vel ikke Flere iaften?" spurgte den irske Værtshuusholder.

„Nei, slet Ingen," svarede Abbed Samuel.

Værtshuusholderen gik nu atter op ad Stigen og lod Marmouset, Abbed Samuel og Shoking blive tilbage nede i Kjælderrummet.

Nu lod den irske Geistlige sin Haand glide henad den fugtige Muur nede i Kjælderen; det lod til, at han søgte efter en skjult Fjeder.

Og pludselig sprang en Dør op, der var saa kunstig anbragt i Muren, at det ikke tidligere havde været muligt at skjelne den fra denne.

„See, det er den Vei, vi have at gaae," sagde Abbed Samuel.

Døren førte ind til en smal underjordisk Gang.

Een ad Gangen gik de tre Mænd nu ind i denne underjordiske Korridor.

Abbed Samuel gik i Forveien; med Lygten i Haanden viste han sine Ledsagere Veien.

Umiddelbart efter ham kom Shoking, og Marmouset sluttede Toget.

Den underjordiske Hvælving var ikke meget bredere, end en almindelig Vandrende; men den var henimod tredive Alen lang og endte med en lille Trappe, der bestod af sex Trin.

Denne Trappe førte ned til en Dør, der aabenbart stod paa Klem; Abbed Samuel behøvede nemlig blot at støde til den for at faae den aabnet.

Nu slukkede den irske Præst den Lygte, som han havde taget ud af Værtshusholderens Haand.

„Hvorfor slukker de Lygten?" spurgte Marmouset ganske forbauset.

„Fordi jeg anseer det for det Raadeligste at være forsigtig," svarede Abbed Samuel rolig.

„Men saa siig mig dog idetmindste, hvor vi ere komne hen!" vedblev „Mesterens" Yndlingselev.

Den irske Præst svarede:

„Vi befinde os for Øieblikket nede i en Familie-Begravelse!"

Marmouset studsede.

„Nede i en Familie-Begravelse?!" gjentog han.

„Ja," svarede Abbed Samuel, „og skjøndt jeg jo

nylig fandt mig foranlediget til at slukke Lygten, vil jeg dog anmode Dem at see" . . .

Her afbrød Marmouset ham.

„De vil dog vel ikke opfordre mig til at see mig om, Hr. Abbed?" spurgte den unge Mand ganske forbauset.

Ganske rolig svarede den katholske Geistlige imidlertid:

„Nei, — men jeg vil derimod anmode Dem at see ligefrem!"

„Naa ja, — det kan jeg jo gjerne gjøre!" svarede Marmouset.

„Og kan De da ikke see Noget, der overrasker Dem?" vedblev Abbed Samuel.

Marmouset betænkte sig et Øieblik, førend han svarede.

Derpaa sagde han:

„Hm! . . . Det forekommer mig rigtignok, at jeg kan skimte Himlen, — og at det er igjennem et Vindue, den viser sig for mig."

„Nei," svarede den katholske Geistlige, „det er ikke et Vindue, gjennem hvilket De kan see Himlen, men en Dør, som dog rigtignok er forsynet med en Rude."

Det viste sig nu virkelig ogsaa snart, at den Familie-Begravelse, i hvilken de tre Mænd vare komne ned ad den ovenfor omtalte, unægtelig meget eiendommelige Vei, var forsynet med en Dør, der førte ud til Kirkegaarden, og i hvilken der var anbragt en Rude.

Abbed Samuel trak en Slaa fra, og den omtalte Dør sprang op.

„Det er vel det Bedste, at jeg gaaer i Forveien?“ sagde den irske Præst nu til Marmouset. „Jeg veed nemlig, hvor den Grav, paa hvilken Betsy-Justice henledede Deres Opmærksomhed, findes, og da jeg jo har fundet mig foranlediget til at slukke Lampen, er det ligefrem min Pligt at føre Dem og Shoking hen til den.“

Imod dette Arrangement havde „Mesterens“ Yndlingselev ikke den ringeste Indvending at gjøre, og den katholske Geistlige gik saaledes først ud af Gravhvælvingen.

Det var aldeles bælgmørkt, og Taagen var endog ualmindelig tæt.

Abbed Samuel sagde nu til sine to Ledsagere:

„I maae gaae lige bagefter mig og anvende den yderste Forsigtighed. Paa Gravene maa man saameget, som muligt, undgaae at træde; thi de Dødes Hvilesteder ere hellige og ukrænkelige.“

Skjøndt det var saa mørkt, syntes det dog ikke at koste den katholske Geistlige overvættes megen Uleilighed at finde sig tilrette paa Kirkegaarden.

„De er altsaa ganske vis paa, at De veed, hvor den omtalte Grav findes, Hr. Abbed?“ spurgte Marmouset.

„Ja,“ svarede den irske Præst, „jeg kan tydelig huske, hvor jeg har seet Jernkorset og det lille Trækors med Navnet „Robert“ paa.“

„Mesterens“ Yndlingselev vedblev:

„Var det Dem ogsaa bekjendt, at der fandtes Papirer nede i den omtalte Grav?“

„Nei,“ svarede Abbed Samuel, „det vidste jeg rigtignok ikke; — men“ . . .

Her afbrød Marmouset ham.

„Men," sagde den unge Mand, „det forekommer mig dog, at De lod Dem mærke med" . . .

Nu var det den katholske Geistlige, der afbrød ham.

„At jeg vidste Besked om, hvad disse Papirer handlede om, — ikke sandt?" spurgte Præsten.

„Jo, det var ganske vist det, jeg meente," svarede Marmouset.

„Naa ja," vedblev Abbed Samuel, „det veed jeg ogsaa, — eller i alt Fald har jeg da en til Vished grændsende Formodning derom."

„Men hvorledes er det da gaaet til?" spurgte „Mesterens" Yndlingselev.

„Det skal jeg sige Dem," svarede Abbed Samuel. „En Dag, — det kan nu omtrent være et Fjerdingaar siden, — kom en Mand hen i St. Georgs-Kirken og forlangte at faae mig itale."

„Og hvem var den Mand?" spurgte Marmouset.

„Det var Tom, — Betsy-Justices Mand," svarede den irske Præst.

Marmouset studsede.

„For tre Maaneder siden var Tom altsaa endnu paa fri Fod?" spurgte han.

„Ja, det var han ganske vist," svarede Abbed Samuel, „Retfærdigheden har havt stærk Hast med at faae hans Skjæbne afgjort."

Og derpaa vedblev den Geistlige:

„Tom fortalte mig nu sin Historie og bønfaldt mig om at interessere mig for ham.

Han sagde til mig, at han vidste, jeg kunde faae Alt

udrettet, hvad jeg blot for Alvor vilde have udrettet, og at han ganske rolig kunde imødesee Fremtiden, dersom jeg blot vilde have den Godhed at tage mig af ham.

Uheldigviis var Tom imidlertid Skotte og Protestant, og han stod ikke paa nogen Maade i Forbindelse med Feniernes Samfund.

Jeg kunde altsaa paa Forhaand vide, at vore Brødre med Bestemthed vilde vægre sig ved at skjænke ham Bistand, — og jeg gjorde ham da ogsaa uforbeholdent bekjendt med, hvad jeg meente om Sagen.

Da han hørte dette, udstødte han et dybt Suk; men mine Forestillinger vilde han ikke laane Øre til; han hilste ærbødig paa mig og forlod derpaa Kirken med en Mine, der røbede den mørkeste Fortvivlelse.

To Dage efter dræbte Tom Lord Evandale."

Da Abbed Samuel havde udtalt disse Ord, tav han.

Marmouset havde hørt paa ham med den største Opmærksomhed, og efter en kort Pause spurgte han:

„Men havde De da ikke talt til ham om den graa Mand, Hr. Abbed?"

„Nei," svarede den irske Præst, „jeg sagde ikke et eneste Ord til ham om den Mand, som De kalder „Mesteren"!"

Den unge Mand studsede.

„Men saa kan jeg ikke begribe, hvorledes den graa Mand har kunnet faae Noget at vide om" . . ., begyndte han.

Abbed Samuel skyndte sig imidlertid med at afbryde ham.

„Det var under sit Ophold i Newgate, at den graa Mand lærte den stakkels Tom at kjende," sagde den irske Præst.

„Naa, saaledes?" udbrød Marmouset. „Ja, saa forstaaer jeg det Hele!"

Og i sit stille Sind anstillede „Mesterens" Yndlingselev følgende Betragtning:

„Hvor dette Træk dog ligner Mesteren! . . . Men jeg, som bedre, end nogen Anden, maa kjende hans ridderlige Tænkemaade, kan da ikke nære det ringeste Spor af Tvivl om een Ting: — da Mesteren har erklæret sig villig til at overtage en Deel, — og det efter al Sandsynlighed den væsentligste Deel — af den dødsdømte Forbryder, — af den for Mord til Døden dømte — og virkelig ogsaa henrettede — Forbryder Toms Arv, — saa maa den stakkels Fyrs Sag ganske sikkert være retfærdig; — Mesteren maa have været bekjendt med Omstændigheder, som — af „høiere Hensyn" — gjorde denne Forbrydelse, — denne grove Forbrydelse, — dette Mord, — til en undskyldelig, — ja, maaskee endog til en fortjenstfuld Handling; — hvem kan vide det?"

Medens Marmouset anstillede denne Betragtning, havde han fortsat sin Vandring ved Siden af Abbed Samuel.

Neppe havde „Mesterens" Yndlingselev imidlertid tilhvisket sig selv de sidste Ord af sin Monolog, — („Hvem kan vide?"), — førend Abbed Samuel pludselig blev staaende.

Ogsaa Marmouset standsede nu; men han maatte gribe fat i Præstens Arm for at holde sig i Ligevægt; — han

havde hidtil maattet gaae saa rask til, at han var lige ved at snuble og falde, da han nu paa een Gang, — og det ganske uventet, — blev standset i Farten.

„Mesterens" Yndlingselev havde ellers ikke for Skik at blive bange; — men i dette Øieblik blev han virkelig bange, og han skjælvede over hele Legemet, idet han stammende spurgte:

„Hvad er der paafærde?"

Abbed Samuel svarede imidlertid ganske rolig:

„Der er ikke Andet paafærde, end at vi have naaet vort Maal. — Der er Graven."

Marmouset rev sig ud af sine Betragtninger og saae sig om.

Det var altfor mørkt, til at Nogen skulde have kunnet see det lille Trækors eller det Navn, der stod skrevet paa dette; men derimod kunde man tydelig see Jernkorset, der ragede høit op over Graven.

„Jeg har Svovlstikker i Lommen," sagde Shoking, „skal jeg tænde en af dem, Hr. Pastor?"

„Hvorfor skulde De gjøre Dem den Uleilighed, min Ven?" spurgte den irske Geistlige smilende.

„Jeg meente, at det dog maaskee vilde være det Hensigtsmæssigste, om vi forvissede os om, at det Navn, der staaer paa Korset, virkelig er det, som Betsy-Justice nævnede for os," svarede den graa Mands hengivne Ven og Tjener.

„Nei, det behøves virkelig ikke," sagde Abbed Samuel, „jeg er ganske vis paa, at vi ikke have taget feil af Graven."

En stor Steen, der var bleven lagt i Græsset, betegnede den Afdødes Hvilested.

Da Marmouset fik Øie paa denne Steen, rynkede han Panden og sagde:

„Men vi have jo ikke det fornødne Værktøi til at skaffe den Steen der afveien. høiærværdige Herre."

„Dertil have vi heller ikke Brug for noget Værktøi," svarede Abbed Samuel.

„Ikke det?" spurgte „Mesterens" Yndlingselev ganske forbauset.

„Nei, — see blot selv!" svarede den irske Geistlige.

Og idet han udtalte disse Ord, tog han fat paa Stenen, som ganske vist maatte være en heel Deel lettere, end den saae ud til; thi det faldt ham slet ikke vanskeligt at flytte den.

Da Stenen var bleven væltet bort, fik den graa Mands „Venner" Øie paa en Grav, hvis Vægge vare dermue.

Nede paa Bunden af Graven stod der en Ligkiste.

Da Shoking fik Øie paa denne Ligkiste, kunde han ikke lade være med at gjøre en Bevægelse, der røbede Engstelse.

Dette undgik ikke Marmousets Opmærksomhed, og han sagde:

„Hvad er det? Det lader jo næsten til, at Du er bange?"

Shoking trak paa Skuldrene.

„Ja, jeg kan ikke nægte, at jeg er en lille Smule bange," svarede han.

„Men hvad er Du da bange for?" spurgte „Mesterens" Yndlingselev.

„Hm!" svarede Shoking. „Det lader jo næsten til, at de saameget omtalte Papirer ligge nede i Ligkisten."

„Ja, det er virkelig ingenlunde usandsynligt, at det forholder sig saaledes," svarede den unge Pariser.

Det kan ikke være vore Læsere ubekjendt, at den skikkelige Shoking ikke holdt af at have med et Lig at skaffe, og dette viste sig da ogsaa i det her foreliggende Tilfælde.

„Hm!" sagde han nemlig, idet han krøede sig bag Øret. „Dersom det virkelig er Tilfældet, forekommer det mig dog unægtelig, at den Historie ikke er til at spøge med!"

Marmouset svarede ikke, men sprang ganske rolig ned i Graven.

Da han var kommen ned i denne, var det ham ikke muligt at see det Allerringeste; men Følelsen maatte træde istedetfor Synet.

Idet han lod sine Hænder glide henover Ligkisten, gjorde han snart den Opdagelse, at denne var forsynet med Skruer.

I London har man ikke for Skik at nagle Ligkister til; der skruer man ganske simpelt Laaget fast.

Nu stak Marmouset Haanden i Lommen og tog en Kniv frem, der var forsynet med flere Blade.

Et af disse Knivsblade var rundt ude i Spidsen og kunde meget godt bruges til at tage en Skrue ud.

Shoking fandt sig foranlediget til at holde sig i en passende Afstand fra Graven.

Abbed Samuel stod derimod lige ved Siden af denne, og den irske Geistlige lyttede opmærksomt; — han var nemlig bange for, at de skulde blive forstyrrede.

Midt paa Kirkegaarden laa der, som allerede bemærket, en Kirke. Vel var der nu ikke ansat nogen Kirkebetjent til at føre Tilsyn med Kirke og Kirkegaard; men der vendte ikke saa ganske faa Huse ud til Kirkegaarden, og desuden var det jo ingenlunde umuligt, at en eller anden Fenier kunde faae isinde at aflægge et Besøg paa denne; — alle Fenierne kjendte jo den Vei, som den graa Mands „Venner" nylig havde passeret.

Til al Lykke brugte Marmouset ikke lang Tid til at skille sig ved det Hverv, han havde paataget sig.

Efter en halv Snees Minuters Forløb havde „Mesterens" Yndlingselev faaet alle fire Skruer tagne ud af Laaget.

„See saa! Nu er jeg færdig!" sagde han med dæmpet Stemme.

Da Shoking hørte dette, gik han endnu et Par Skridt bort fra Graven.

Marmouset tog derimod ganske rolig Laaget af Kisten.

Saasnart som han havde gjort det, sagde han halvhøit:

„Oho! Du kan ganske rolig komme herhen, min gode Shoking!"

Shoking foer sammen.

„Saa?" sagde han med skjælvende Stemme. „Hvad vil De sige med det?"

„Dermed vil jeg ikke sige Andet, end at Ligkisten er tom!“ svarede „Mesterens“ Yndlingselev.

„Tom?!“ udbrøde Abbed Samuel og Shoking paa een Gang.

Og de bøiede sig Begge ned over Graven.

„Ja, der findes ganske vist ikke noget Lig i Kisten,“ vedblev Marmouset.

„Og heller ikke nogen Pakke Breve?“ spurgte den irske Præst med spændt Forventning.

„Jo, det troer jeg dog nok,“ svarede „Mesterens“ Yndlingselev. „Idetmindste har jeg da faaet fat paa Noget, som jeg maa antage for det, vi søge efter.“

Der laa virkelig ikke noget Lig i Kisten; men idet Marmouset havde stukket Haanden ned i denne, havde han faaet fat paa en lille Pakke, der var indsvøbt i Voxdug og forseglet med Lak.

Denne Pakke kastede den unge Mand nu op af Graven, og Abbed Samuel tog den op fra Jorden.

Derpaa skyndte Marmouset sig med at skrue Laaget paa Kisten.

Dette var et Øiebliks Værk, og den unge Pariser sprang nu op af Graven og hjalp derpaa Abbed Samuel med at lægge Stenen tilrette.

Nu forlode de tre Mænd Kirkegaarden, og den irske Geistlige gik stadig i Forveien, da han jo maatte gjøre Tjeneste som Veiviser.

Efter nogle faa Minuters Forløb befandt de sig atter inde i Beværtnings-Lokalet, i hvilket de dog ikke opholdt sig ret længe; — de maatte jo skynde sig med at vende tilbage til Adam-Street.

Da de kom op i Betsy-Justices Kvistværelse, laa den stakkels Kone paa sit Yderste.

Da hun sik Øie paa Abbed Samuel, sunklede hendes Øine imidlertid; — det lod næsten til, at Synet af ham skulde skjænke hende nyt Liv.

Den irske Præst skyndte sig med at vise hende den Pakke, han havde i Haanden.

„Her ere Papirerne!“ sagde han.

„Ja,“ svarede hun med skjælvende Stemme, „det er ganske rigtigt Papirerne; — jeg kjender Pakken! . . . Min Gud, jeg takker Dig: — nu kan jeg døe rolig!“

Disse Ord vare de sidste, der kom over hendes Læber.

Neppe havde hun udtalt dem, førend hendes Øine antoge et glasagtigt Udtryk; hele hendes Legeme blev rystet af voldsomme Krampetrækninger, og hun havde aabenbart megen Møie med at trække Veiret.

Efter et Par Sekunders Forløb udstødte den gamle Kone et dybt Suk, — og derpaa blev hun liggende aldeles ubevægelig.

Betsy-Justice var død; men den irske Præst, der stod ved hendes Side, med hendes Haand i sin, havde givet hende Tilsagn om Syndsforladelse.

Vanda og de tre Mænd tilbragte hele Natten ved den stakkels gamle Kones Dødsleie.

Marmouset havde naturligvis strax aabnet den i Vorbug indsvøbte, med sort Lak forseglede Pakke.

I denne Pakke fandt han et temmelig omfangsrigt Manuskript; der var affattet i det engelske Sprog, og som havde en besynderlig Titel.

Udenpaa Manuskriptet stod der nemlig med store Bogstaver skrevet:

„Den Forryktes Dagbog."

„Mesterens" Yndlingselev blev selv ganske forbauset over denne mærkelige Titel, og det Samme var aabenbart Tilfældet med Vanda, Abbed Samuel og Shoking; thi med Forbauselse og ængstelig Spænding saae de Allesammen paa hverandre.

Det var klart nok, at de Alle længtes efter at lære Manuskriptets Indhold at kjende, og Marmouset gav sig da ogsaa til at læse Dagbogen høit.

Ende paa første Deel.

Den Forrykte.

Roman

af

Ponson du Terrail.

Slutning paa Romanerne
„Livet i London" og „I Fængsel".

Oversat af C. Sørgaard.

Anden Deel.

Kjøbenhavn.
Dettingers Bog- og Stentr., Gl. Strand 30.
1876.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Første Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

I

„Cheviot-Hills" hedder den Bjergkjæde, der adskiller det skotske Grevskab Roxburgh fra det engelske Grevskab Northumberland.

Disse Bjerges Toppe ere bedækkede med evig Snee, deres steile Skrænter med tætte Skove, og i Dalene seer man yppigt Grønt.

Tre Mile fra Landsbyen Castleton hæver Slottet Pembleton sig, — „Pembleton-Castle", som de Indfødte kalde det; — som en Ørnerede ligger det høit oppe paa en Klippe og behersker et vildt og romantisk Landskab.

Slottet er forsynet med otte massive Taarne, og dets Mure ere ligesaa tykke som Murene paa et Fort.

Skjøndt det egentlig ligger paa engelsk Territorium, behersker det dog adskillige Tønder Land skotsk Jord.

I Middelalderen vare Greverne af Pembleton Skotter og fulgte Robert Bruces og Wallaces Bannere.

Lord Pembleton har Sæde i Overhuset; men ikke desto mindre har han beholdt sin Titel som skotsk Baron og er meget stolt af den.

Lord Evandale Pembleton var kun tre Aar gammel, da hans Fader faldt i Slaget ved Navarino, i hvilket Frankrig og England i Forening joge den tyrkiske Flaade ud af de græske Farvande.

Han havde en Broder, som var halvandet Aar gammel.

Da Lady Pembleton fik at vide, af hvilken forfærdelig Ulykke hun var bleven rammet, forlod hun i største HastLondon, hvor hun tilbragte Saisonen i sit smukke Hotel i West-End, for over Hals og Hoved, i Forening med sine to Sønner, at begive sig til Slottet Pembleton. Klædt i Sort fra Top til Taa lukkede hun sig inde paa den gamle Borg, paa hvilken hendes ædle Ægteherre, der i den Henseende fulgte de fleste af sine Forfædres Exempel, forøvrigt kun meget sjeldent havde opholdt sig.

Nede paa Sletten hævede der sig et smukt lille Slot, der var opført i fuldstændig moderne Stiil og omgivet af et heelt Bælte af Enge. Denne fyrstelige Bolig, i hvilken Lord Pembleton tilbragte Efteraaret og Jagttiden, havde han udstyret med herlige Kunstværker og med hele den moderne Overdaadigheds Rigdom.

Det smukke Slot, der havde afløst Borgen som Residents, blev kaldt „New-Pembleton" („Ny-Pembleton".)

Det var imidlertid ikke til New-Pembleton, men netop til den gamle Borg, at Lady Evandale trak sig tilbage.

Og hvorfor traf hun nu netop dette Valg?

— Dette forefaldt i Aaret 1828, og den Tid var forbi, da Baronerne førte Krig med hinanden indbyrdes. Adelen var bleven til et Aristokrati, som holdt sammen; Baronerne vare nu ikke længer Andet end fornemme Herrer, og der herskede den dybeste Rolighed i de tre „forenede Kongeriger."

Ikke desto mindre udstedte Lady Evandale nogle ganske besynderlige Ordrer, saasnart som hun var ankommen til Pembleton-Castle.

Hun lod strax samtlige Bønder i Omegnen, hvilke endnu bestandig vare hendes Vasaller, kalde sammen, og paa denne Maade samlede hun en heel Armee paa Borgen, — hvad der ikke havde været Tilfældet i flere Aarhundreder.

Og idet hun derpaa fulgte Johanna af Montforts Exempel, tog hun sin ældste Søn, — den lille Fyr, som den Gang var tre Aar gammel, — paa Armen, viste sine trofaste Skotter ham og opfordrede dem til at sværge paa, at de vilde vaage over ham.

Bjergenes Sønner aflagde da ogsaa med Begeistring denne Ed.

— Hvad kunde det dog være for en hemmelighedsfuld og forfærdelig Fare, der truede denne Dreng, som en Gang skulde tage Sæde i Overhuset?

Der var maaskee et eneste Menneske, som vidste dette, og som saaledes deelte en Hemmelighed med Lady Pembleton, den unge smukke Kone, der endnu ikke var bleven fire og tyve Aar gammel, da hun blev Enke.

Denne eneste Indviede var en ung Skotte, ved Navn Tom, hvis Moder havde været Lady Pembletons Amme.

Og Tom tog da ogsaa strax Bolig inde i den lille Drengs Sovekammer. Natten tilbragte han der, siddende i en Lænestol, med en Bøsse i Haanden.

Og saaledes gik det ogsaa de følgende Nætter.

Og medens Tom saaledes sad i Lænestolen og sov, holdt Skotterne Vagt paa den gamle Borgs Volde, hvor de spadserede frem og tilbage, efterat de havde sørget for, at Vindebroen var bleven trukket op, saasnart som Mørket havde begyndt at sænke sig ned over Jorden.

Og Lady Pembleton vaagede med dem og vandrede omkring imellem dem. Snart var hendes Sind aabenbart et Bytte for den største Ophidselse; snart syntes hun at være noget roligere; men bestandig var hun hensunken i dyb Tungsindighed, og man skulde troe, hun af og til blev forfulgt af et eller andet forfærdeligt Minde.

Saaledes henrandt der tre Maaneder.

I Løbet af disse tre Maaneder laa der hele Tiden Garnison paa Pembleton-Castle, — hvad der naturligviis vakte den største Forbauselse hos alle Omegnens Beboere.

Det varede da heller ikke ret længe, førend der kom en Mængde besynderlige og uhyggelige Rygter i Omløb.

Man paastod, at den stakkels Kone var gaaet fra Forstanden af Sorg over Lord Evandales Død.

Lady Eveline Pembleton, hvis Gemyt allerede i Forveien havde været exalteret, fordi hun altfor meget havde fordybet sig i Studiet af Walter Scotts Romaner

og Lord Byrons Digte, var nu bleven aldeles affindig.

Hun troede sig hensat i Middelalderen, — i de Tider, i hine heroiske Tider, da de skotske Klaner bekæmpede de engelske Baroner, og nu vilde hun forsvare sin Søn imod Fjender, som kun existerede i hendes egen Indbildning.

De gode Skotter, som hun havde kaldt til Hjælp, og som i den første Begeistring saa beredvillig havde stillet sig til hendes Raadighed, begyndte nu saa smaat at dele den her omtalte Anskuelse.

Der var kun en Eneste, som med Bestemthed paastod, at Lady Pembleton ikke var gaaet fra Forstanden, men derimod havde sine gode Grunde til at træffe de Foranstaltninger, hun traf.

Denne eneste Troende var Tom.

Imidlertid indlod Tom sig ikke paa at give nogen nærmere Forklaring; samvittighedsfuldt vogtede han sig for at komme til at røbe den Hemmelighed, der var bleven betroet ham — og, som det syntes — kun ham alene.

Efter tre Maaneders Forløb takkede Lady Pembleton endelig sine Skotter for den Uleilighed, de havde havt for hendes Skyld, bemærkede, at hun nu ikke længer trængte til deres Bistand, lod spænde for, forlod den gamle Borg og tog med sine to Børn og sit talrige Tjenerskab Bolig paa „New-Pembleton", det fyrstelige Herresæde, som hendes afdøde Ægteherre i saa høi Grad havde foretrukket for sine Forfædres Borg.

De Landjunkere, der vare hendes Naboer, og Borgerne i de i Nærheden liggende Landsbyer undlode nu ikke at udtale deres Glæde over, at den smukke Enke nu igjen var bleven rask.

Og dog laa den eneste Grund til den fuldstændige Forandring, der lige paa en Gang var foregaaet med Lady Pembletons Leveviis, i den Omstændighed, at Enken havde faaet et Brev fra London.

Dette Brev var saalydende:

„Imorges gik Sir Arthur ombord for at seile over til Ostindien."

Hvem var denne Sir Arthur nu?

Det var Lord Evandales yngre Broder.

Var det da mod ham, Lady Pembleton havde fundet sig foranlediget til at træffe saadanne eiendommelige Foranstaltninger? — —

— — — — — — — — — — — —

— — Nogle Dage efterat Lady Eveline var vendt tilbage til New-Pembleton, fik hun Besøg af to Herrer.

Disse to Herrer vare Lord Ascott og hans Søn, Sir James.

Lord Ascott og Sir James vare Lady Evelines Fader og Broder.

Faderen var nylig kommen hjem fra Italien, hvor han havde tilbragt to Aar, fordi hans Bryst var temmelig svagt; Sønnen, der endnu var et ganske ungt Menneske, var Søkadet og gjorde Tjeneste ombord paa den

ostindiske Krigsflaade, men havde for Øieblikket Permission.

De havde Begge befundet sig i London, da Lady Pembletons Forestillinger havde gjort saamegen Opsigt; Rygtet om hendes excentriske Opførsel havde endog naaet deres Øren, og da de ikke havde kunnet troe Andet, end at den stakkels Kone virkelig var gaaet fra Forstanden, havde de derfor skyndt sig med at aflægge hende et Besøg.

Lady Eveline var naturligviis klædt i dyb Sorg, da hun modtog dem.

Ganske vist var hun meget bedrøvet; ja, hun brast endog i Graad, da hun efter saa lang Tids Forløb igjen fik sine nærmeste Paarørende at see; men der var ikke det Ringeste i hendes Væsen og Manerer, som kunde kaldes egnet til at bestyrke dem i deres forudfattede Mening; — det var aldeles klart, at Lady Pembleton var ved sin fulde Fornuft.

Imidlertid ansaae de to Herrer det for deres Pligt at forlange en Forklaring af hende.

En saadan Forklaring vægrede Lady Eveline sig dog med Bestemthed ved at afgive.

Nu fandt Lord Ascott sig foranlediget til at appellere til sin faderlige Myndighed og til at holde en Straffeprædiken for sin Datter.

Ikke desto mindre fastholdt Lady Eveline sin Vægring.

Som en Følge deraf blev Lord Ascott tilsidst meget vred.

Ja, den svagelige og, som en Følge deraf, meget pirrelige Mand gik endog saa vidt, at han, efterat have underrettet hende om, at Lord Pembletons Familie allerede saa smaat talte om Nødvendigheden af at erklære hende umyndig og gjøre det umuligt for hende at udøve nogen Indflydelse paa Børnenes Opdragelse, tilføiede, at han, efter hvad han nu med egne Øine havde seet og med egne Øren hørt, ikke vilde kunne modsætte sig et saadant Forslag, — dersom det virkelig skulde blive stillet.

Nu brast den ulykkelige Lady Eveline i en heftig Graad.

Efterat hun endnu havde betænkt sig i nogen Tid, kastede hun sig pludselig for sin Faders Fødder og sagde til ham:

„Mylord, jeg veed meget godt, at jeg skylder Dem Lydighed; men jeg veed ogsaa, at det, jeg vilde blive nødt til at tilstaae, vilde bedrøve Dem dybt, ja, maaskee endog fuldstændig knuse Deres Hjerte. Jeg bønfalder Dem derfor om at forskaane mig for at udtale mig nærmere!“

Lord Ascott var imidlertid ubønhørlig og aldeles ubøielig.

Nu førte Lady Eveline ham ind i sit Værelse, aabnede en Skuffe i Skrivebordet og tog en lille Pakke Breve op af den. Disse Breve vare næsten ulæselige; Taarer havde paa mange Steder udslettet Skriften.

„Her er en Dagbog, som indeholder mit Livs Historie, Fader,“ sagde hun. „Læs den!“ . . .

Og efterat hun havde lagt den lille Pakke i sin Faders Haand, tog hun Flugten.

— — — — — — — — — — — —

En Timestid senere opsøgte Lord Ascott igjen sin Datter; men nu var den gamle Adelsmand aldeles ligbleg.

Han slyngede begge Arme om den unge Kones Hals og holdt hend længe omfavnet.

Og idet han derpaa blandede sine Taarer med den unge Kones, sagde han til hende:

„Jeg for mit Vedkommende er desværre nu for gammel dertil; ..... men Din Broder skal hævne Dig!"

— — Hvad kunde det nu være for en Tilstaaelse, som den stakkels Lady Eveline havde at aflægge, og som var saa forfærdelig, at hun ikke havde kunnet bekvemme sig til med rene Ord at aflægge den for sin Fader, saaat hun havde seet sig nødsaget til at henvise Lord Ascott til den Dagbog, der indeholdt hendes Livs Historie?

Dette Spørgsmaal ville vi naturligviis bedst faae besvaret, naar vi levere en aldeles nøiagtig Oversættelse af det Manuskript, som den gamle Adelsmand nylig havde læst igjennem, og som aabenbart havde gjort et saa stærkt Indtryk paa ham, — det vil med andre Ord sige: en Oversættelse af det Manuskript, der tilhørte den unge Kvinde, der var Enke efter Lord Evandale

Pembleton, Kommandør i den kongelige engelske Marine, — efter en Mand, der var falden i Slaget ved Navarino, hvor han kæmpede under Civilisationens Banner, medens denne med Held bestræbte sig for at sætte en Grændse for Barbarernes Overgreb.

Andet Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog".

2.

Familien Dunderry, hvis Overhoved bærer Navn af Lord Ascott, er af ublandet normannisk Oprindelse.

Lige siden Hertug Vilhelm Bastarden blev til Kong Vilhelm Erobreren, have Medlemmerne af Familien Dunderry bestandig indgaaet Forbindelser med de meest fremragende Huse, der hørte til det engelske Aristokrati.

Da Lord Ascotts Datter, Miss Eveline, var bleven sexten Aar gammel, begyndte hendes Fader at tænke paa at faae hende gift.

Ganske vist havde han en Mængde glimrende Partier at vælge imellem; de stolteste Navne, som „de forenede Kongeriger" havde at opvise, kappedes nemlig om den Ære at blive knyttet nærmere til en saadan Familie; men ifølge Skik og Brug i England havde Miss Eveline

allerede i længere Tid været forlovet med Lord Pembleton.

Slottene Ascott og Gamle-Pembleton laae hvert paa sit fremspringende Punkt af Cheviot-Hills; i Aarhundreder havde de saaledes været vante til, som Gjenboer at kige over til hinanden.

Miss Eveline's Fader, Lord Ascott, og afdøde Lord Pembleton, Faderen til den Mand, der var falden i Slaget ved Navarino, havde lige fra deres tidligste Barndom staaet paa en særdeles venskabelig Fod med hinanden, og da Miss Eveline var bleven ti og Sir Evandale Pembleton atten Aar gammel, fandt deres respektive Fædre det hensigtsmæssigt, allerede nu at deklarere deres Forlovelse.

Derefter reiste Sir Evandale over til Ostindien, hvor han gjorde Tjeneste i den kongelige Marine.

De to Familier vedbleve imidlertid at omgaaes hinanden paa en særdeles venskabelig Maade.

Om Vinteren henrandt der ikke en eneste Uge, uden at Lord Ascott og hans Datter aflagde Lord Pembleton et Besøg; — den forfærdelige Sygdom, der kaldes Podagra, lænkede nemlig den gamle Adelsmand til hans Lænestol.

Miss Eveline og Lord Evandales yngre Broder, Sir George Pembleton, kaldte hinanden Broder og Søster og foretoge sig ikke sjeldent lange Ridetoure sammen.

Saaledes henrandt der fem Aar.

Miss Eveline følte sig ubeskrivelig lykkelig, naar hun var sammen med Sir George, og hvad Sir George

angaaer, da greb han ikke sjeldent sig selv i at nære det formastelige Ønske, at det Skib, paa hvilket hans ældre Broder var ombord, en stormfuld Nat maatte gaae tilbunds med Mand og Muus.

En Morgen kom det saavidt, at de to unge Mennesker tilstode hinanden deres Kjærlighed.

Næsten i samme Aandedræt udbrød Miss Eveline imidlertid ganske forskrækket:

„Ulykkelige! . . . Jeg er jo forlovet med Deres Broder!"

Med en mørk Mine svarede den unge Mand:

„Ak ja, jeg veed det kun altfor godt! Og derfor har jeg ogsaa allerede fattet en Beslutning af største Vigtighed, — en sørgelig, men aldeles nødvendig Beslutning!"

Og da Miss Eveline stirrede paa ham med ængstelig Bekymring, vedblev Sir George Pembleton:

„Selv om min Broder skulde være villig til at give Afkald paa sine Rettigheder til Fordeel for mig, — hvad Deres Haand angaaer, mener jeg, — vilde dog hverken Deres eller min Familie give sit Samtykke til en Forbindelse imellem os To. Jeg er jo yngre Søn; — det vil med andre Ord sige, at Skjæbnen har været saa ubarmhjertig at gjøre mig aldeles arveløs med Hensyn til min Families Titler og Godser."

Og idet den unge Mand udtalte disse Ord, udstødte han et dybt Suk.

Miss Eveline bøiede Hovedet, og Taarerne trillede ned ad hendes Kinder.

Sir George vedblev:

„Som en Følge deraf har jeg besluttet, at jeg endnu idag vil reise bort herfra."

Miss Eveline foer sammen.

„Og hvor reiser De saa hen?" spurgte den unge Pige, idet hun skjælvede over hele Legemet.

„Først og fremmest til London."

„Og saa?"

Atter udstødte Sir George et dybt Suk.

„Saa gaaer jeg ombord i et Skib, der seiler over til Ostindien," svarede han. „Derovre vil jeg jo træffe — min Broder!"

Miss Eveline var i rigt Maal udstyret med den Værdighed og den Selvbeherskelse, der pleie at være et Særkjende for de gamle adelige Familier i England, eller i det Hele taget i Storbritannien. Hun bøiede Hovedet, rakte Sir George Haanden og sagde dybt rørt:

„Farvel, min Elskede! . . . . . Farvel, — for evig!"

Sir George Pembleton var paa den Tid nitten Aar gammel. — I den Alder føler man sig endnu istand til at bringe saadanne Offre, som Ridderlighedens strenge Love foreskrive.

Sir George reiste samme Dag til London, og derfra videre.

— — — — — — — — — — —

Et halvt Aar efter afgik gamle Lord Pembleton ved Døden, og hans ældste Søn, Sir Evandale, arvede

naturligviis hans store Godser, hans Titel og hans Sæde i Overhuset.

Ligesaa vist som Rom ikke blev bygget paa een Dag, koster det ogsaa Tid at komme fra Ostindien over til England, og da Lord Evandale endelig kom hjem, var det omtrent et Aar siden, at hans yngre Broder, Sir George, var reist bort.

Miss Eveline var strax bleven enig med sig selv om, at hun, saasnart som Lord Evandale kom hjem, uforbeholdent vilde gjøre ham bekjendt med, at det ikke var ham, men hans yngre Broder, hun elskede, og derfor indstændig anmode ham om frivillig at give Afkald paa hendes Haand.

Denne sin Beslutning saae den stakkels unge Pige sig imidlertid snart nødsaget til at opgive. — Om det end, — hvad der vel ikke var aldeles utænkeligt, — kunde være lykkedes hende at overbevise sin Forlovede om, at det vilde være heldigst for dem Begge, om han gav Afkald paa hendes Haand, da hendes Hjerte dog ikke tilhørte ham, — maatte hun dog indsee, at hendes Plan i alt Fald vilde være strandet paa Lord Ascotts ubøielige Villie og urokkelige Beslutning; — den unge Piges Fader lagde aldeles ikke Dølgsmaal paa sine Anskuelser, og de vare alt Andet end gunstige for hendes Forhaabninger.

— Akkurat et Aar efterat Sir Evandales Fader var bleven begravet, blev Miss Eveline altsaa Lady Pembleton. —

Tiden læger mangt et Saar og dulmer mangen en Smerte.

Ganske vist havde Lady Pembleton endnu fra Tid til anden en Tanke tilovers for Sir George, den stakkels „yngre Søn", der for at glemme hende var reist over til Ostindien og nu tjente sit Fædreland og sin Konge der.

Men — Lord Evandale var saa overordentlig god imod hende; — han offrede hende en Kjærlighed og en Ærbødighed, som aldrig et eneste Øieblik fornægtede sig.

Og dertil kom endnu, at Lady Pembleton var bleven Moder, — og Moderkjærligheden er, som bekjendt, en saa ophøiet, en saa hellig Følelse, at den snart med Letheb faaer Bugt med alle andre!

Tiden gik, — og efterhaanden blev Sir Georges Billed fortrængt fra den unge Hustrues og Moders Sjæl.

I dette Tilfælde viste det sig ret, hvor sandt det gamle Ordsprog er, der siger, at „den Fraværende har Uret"; — Lord Evandale var virkelig nærved at blive fuldstændig lykkelig; — det Tidspunkt var nær forhaanden, da den oprigtige, inderlige, ja, glødende Kjærlighed, han nærede til sin Hustru, vilde blive gjengjældt.

Dette følte Lady Eveline ogsaa selv.

Dog, — Mennesket spaaer; men Gud — eller Skjæbnen — raader!

Skjøndt Sir Evandale var bleven sin Families Overhoved og derved tillige en stor Godseier og rig Mand samt havde faaet Sæde i Overhuset, havde han dog ikke

derfor villet opgive sin Stilling i den kongelige Marine.

Uagtet han ikke havde været ret mange Aar tilsøes, havde han dog meget hurtig svunget sig tilveirs, og for Tiden beklædte han en Kommandørs ansvarsfulde Stilling.

En skjøn Dag indløb der en officiel Skrivelse til Lord Evandale Pembleton.

Denne Skrivelse var fra Marineministeriet og befalede Familien Pembletons Overhoved, øieblikkelig at gaae tilsøes.

— Hvor skulde han seile hen? —

Dette Spørgsmaal besvarede den officielle Skrivelse kun for saa vidt, som den underrettede ham om, at de forseglede Ordrer, der vilde blive ham medgivne, indeholdt fornøden Oplysning i saa Henseende; — disse forseglede Ordrer maatte han imidlertid først aabne, naar han befandt sig paa Høiden af Øen Madeira.

Sømænds Hustruer have jo i Almindelighed — lige fra den første Forlovelses fagre Tid — været vante til saadanne pludselige og grusomme Skilsmisse-Øieblikke og til den Tanke, at det er uvist, hvorlænge Adskillelsens, Savnets Periode vil vare.

Lady Evandale var en ædelbaaren Kvinde, og med en ædelbaaren Kvindes Resignation og Selvbeherskelse fandt hun sig i Skilsmissen.

Kommandøren gik tilsøes. —

— Denne Begivenhed forefaldt midt om Sommeren; „den smukke Aarstid" stod i sin fulde Glands og **Pragt**; men af denne „smukke Aarstid" drage de fa**shion**able

Englændere rigtignok Fordeel paa en noget eiendommelig Maade.

I Overeensstemmelse med, hvad der var Skik og Brug blandt hendes Standsfæller, havde Lady Pembleton forladt sit prægtige, fyrstelig indrettede Slot ved Cheviot-Hills og taget Bolig i sit Hotel paa Kensington-Road, i Londons West-End.

Kensington-Road er en bred Gade, eller rettere: Allee, — eller, endnu rettere: Avenue. Den løber parallelt med Hyde-Park og er kun bebygget paa den ene Side; — men det er da ogsaa stolte Bygninger, der kneise der; de tilhøre de rigeste og fornemste Familier i London.

Hvert især af disse Huse er forsynet med en Have, som kun ved et Gitter er adskilt fra Hyde-Park, og hver Huuseier har Nøglen til Gitterdøren og kan saaledes, naar han vil, gaae ind i Hyde-Park, der er en offentlig Have.

Lady Pembleton havde altsaa taget Ophold i London.

Efterat hendes Mand havde seet sig nødsaget til at forlade hende, havde man imidlertid saa godt som slet ikke seet Noget til hende.

Hun gik — eller kjørte — næsten aldrig ud. Inden fire Vægge havde hun fuldtop at bestille, — det bildte hun sig idetmindste ind, — med at sysselsætte sig med sin Søn, — der nu omtrent var bleven to Aar gammel, — og med at læse, eller rettere: med Begjærlighed at sluge alle de Blade, i hvilke hun kunde vente at finde en eller anden Oplysning om „Minotaurus".

— Vi behøve vel neppe at underrette vore Læsere om, at Lord Evandales Skib hed „Minotaurus"?

Den unge Kone, der nu næsten var kommen til at elske sin Mand — og saa pludselig var bleven skilt fra ham, — havde besluttet at holde sig borte fra Verdens forvirrede Larm for ret at kunne hengive sig til sin Længsel efter den Fraværende.

Ensomheden er imidlertid ikke nogen rigtig god Raadgiver.

Medens Lady Pembleton, som allerede bemærket, endnu for kort Tid siden havde maattet tilstaae for sig selv, — og næsten gjort sig Bebreidelser, fordi — hun saa godt som slet ikke mere tænkte paa Sir George, — greb hun sig derimod nu ikke sjeldent i at tænke paa ham, — og det havde hun naturligvis — under de forhaandenværende Forhold — dobbelt Grund til at bebreide sig; — nu var hun jo Hustru og Moder!

— — — — — — — — — — — —

Nu traf det sig saaledes, at Lady Eveline en Aften sad ved et aabent Vindue i Stueetagen af sit Hotel.

Det var en Søndagaften.

Som Enhver, der nogensinde har havt Leilighed til at aflægge et Besøg i Englands Hovedstad, maa vide, er Søndagen en ganske overordentlig kedelig Dag i London.

Denne Søndag havde imidlertid, om muligt, været endnu mere trykkende, end de fleste andre; — hele Dagen igjennem havde der nemlig herskt en forfærdelig Hede i den engelske Hovedstad, hvis Atmosphære i og for sig er ubehagelig nok, og da navnlig maa være det for Folk, som ere vante til at indaande Skotlands rene Luft.

Henimod Aften begyndte det imidlertid at blive en lille Smule køligere; ja, man sporede endog fra Tid til anden et virkelig frisk og velgjørende Vindpust; det var derfor en sand Vederkvægelse for den stakkels unge — og forladte — Kone at tage Plads ved det aabne Vindue; — nu kunde hun dog idetmindste trække Veiret frit.

Det var blevet ganske mørkt, og den til Hotellet hørende Have var øde og tom.

Lady Eveline var hensunken i dybe Betragtninger. Hun stirrede først ned i sin egen Have, og derpaa udover dennes Omraade, — ind i Hyde-Park.

Ogsaa den offentlige Have var i dette Øieblik øde og tom. —

— Pludselig foer Lady Eveline sammen, som om hun var bleven bidt af en Slange. —

Og hvori laa nu Grunden til, at den unge Kone lige paa een Gang blev saa forskrækket, at hun virkelig endog i længere Tid skjælvede over hele Legemet af krampagtig Ophidselse?

— Sagen var den, at Lady Eveline, — den stakkels unge Kone, hvis hele Sjæl i dette Øieblik var opfyldt af Længsler og Savn — pludselig havde faaet Øie paa en Skikkelse, paa en menneskelig Skikkelse.

Denne Skikkelse var rigtignok endnu temmelig langt borte; men Lady Eveline kunde dog tydelig see, at den nærmede sig hende; — med hvert Øieblik, der gik, kunde hun endog tydeligere see selve Skikkelsen.

Det var en Mand, der havde reist sig op nede ved Bredden af den lille Flod eller Bæk, der hedder „Serpentine". Denne Flod eller Bæk snoede sig nemlig langsmed det Gitter, der omgav den til „Hotel Pembleton" hørende Have.

Med en Nysgjerrighed, for hvilken hun ikke engang var istand til at gjøre sig selv Rede, stirrede Lady Eveline paa denne Mand.

Det var imidlertid bælgmørk Nat.

Hvor stor var ikke hendes Forbauselse, og af hvilken ængstelig Bekymring blev den ikke afløst, da hun saae den Fremmede tage en Nøgle op af Lommen og aabne Gitterdøren!

Da han nu traadte ind i Haven, udstødte hun et gjennemtrængende Skrig.

Dette Skrig jog imidlertild ikke den urolige Gjæst paa Flugt.

Han gik lige henimod Vinduet.

Nu foer Lady Eveline op, løb hen til Klokkestrengen og trak af alle Kræfter i den.

Hendes Bestræbelser for at kalde Hjælp til vare imidlertid frugtesløse; — der kom Ingen.

Den Fremmede klattrede op i Vindueskarmen, og derfra sprang han midt ind i Værelset.

Lady Eveline, der var nærved at gaae fra Forstanden af Skræk, løb nu hen til Døren; men i dette

Øieblik blev hun standset af et Par kraftfulde Arme, og en Stemme, der fik hende til at skjælve over hele Legemet, sagde til hende:

„Kan Du virkelig ikke kjende mig igjen, Eveline?"

Forstenet, ja, næsten bevidstløs af Skræk vendte hun sig om og sagde halvhøit:

„Sir George!"

„Ja, det er ganske rigtig mig!"

Og Lord Evandales yngre Broder kastede sig paa Knæ for den unge Kone, der ikke var istand til at røre sig af Stedet, da Skrækken havde slaaet hende med Lamhed.

Tredie Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog".

3.

Ja, det var virkelig hendes Svoger, Sir George Pembleton, Lady Eveline nu stod Ansigt til Ansigt med.

Og som en Tyv eller Morder var denne Mand ved Nattetid steget ind af Vinduet for at komme i hendes Nærhed.

„Hvad vil De her, Sir George?" udbrød den unge Kone ganske forskrækket.

Atter kastede han sig paa Knæ for hende.

„Eveline," sagde han, „kjære, dyrebare Eveline, De maa endelig ikke bryde Staven over mig, førend De har hørt, hvad jeg har at sige Dem!"

Hans Stemme, der skjælvede af Bevægelse, og den bønlige Mine, med hvilken han foldede Hænderne, gjorde dog et beroligende Indtryk paa hende.

„Hvor kommer De fra, George?" spurgte hun nu.

„Lige ovre fra Ostindien."

„De har altsaa taget Deres Afsked fra Krigstjenesten?"

„Nei, men jeg har faaet Permission! . . . Og det er ene og alene for Deres Skyld, jeg har søgt Permission!" . . .

„For min Skyld?!"

„Ja."

Nu blev hun atter i høieste Grad forskrækket. Imidlertid saae hun ham pludselig stift i Øinene og sagde:

„Og saaledes vover De virkelig at tale til mig, George?"

„Jeg elsker Dem, Eveline!"

„Ti!"

„Eveline, i de sidste tre Aar har mit Liv været en lang Række af forfærdelige Kampe; — hver Time paa Dagen, ja, hvert Minut har jeg udstaaet Kvaler, som jeg ikke er istand til at beskrive!"

„Men har De da reent glemt, at jeg er Deres Broders Hustru, Ulykkelige?"

„Min Broder er langt borte herfra!"

Forfærdet udstødte hun et Skrig.

„Det veed De?" spurgte hun.

„Hans og mit Skib mødtes underveis."

„Og De vover?" . . .

„Ja, jeg er kommen hjem for Deres Skyld, — ene og alene for Deres Skyld!"

Opfyldt af Forvirring og Rædsel saae Lady Eveline paa denne Mand.

Det var ganske vist ikke længer den vakkre, frygtsomme Yngling, som i sin Tid havde sagt Farvel, . . . Farvel for evig, til Miss Eveline.

Nu var Sir George bleven en moden Mand, og det en Mand med en mørk og bestemt Mine, — en Mand, paa hvem man tydelig kunde see, at han var istand til Alt.

Hvor forskrækket Lady Eveline end var, havde hun imidlertid endnu ikke opgivet Haabet om at gjøre Indtryk paa ham og faae ham til at indsee, hvilke Love Pligten foreskrev ham.

„George", sagde hun, „De er Evandales Broder, og jeg er hans Hustru!"

„Jeg hader Evandale!" var Alt, hvad han svarede.

„Men De siger jo, at De endnu bestandig elsker mig?"

„Alle Helvedes Flammer rase i mit Hjerte!" svarede han, idet han skjælvede af Ophidselse.

„Nuvel, hvis De virkelig elsker mig, maa De ogsaa vise mig Agtelse! Nu maa De forlade mig; men imorgen kan De jo komme igjen, ved hvilys Dag, og saa maa De gaae ind af den store Port, der fører ind til Deres Broders Hotel."

Han lo vildt.

„Nei, nei," sagde han, „jeg er ikke kommen hertil for at lade mig kaste paa Døren af Deres lydige Lakaier!"

Lady Eveline rødmede imidlertid dybt af Skamfuldhed.

Sir George havde grebet begge hendes Hænder; men hun hun rev sig løs og løb hen i den anden Ende af Værelset.

„Gaa Deres Vei! . . . Jeg befaler Dem det!" raabte hun.

Han brast i Latter; — — det var hele hans Svar.

„Gaa!" gjentog hun.

„Nei, — jeg elsker Dem!"

„Dersom De ikke øieblikkelig forlader mig, kalder jeg paa mine Folk!"

Han vedblev at lee og traadte et Par Skridt nærmere hen til hende.

Nu foer hun atter hen til Klokkestrengen, der hang henne ved Kaminen, og trak stærkt, ja af alle Kræfter i den.

Det var hende imidlertid ikke muligt at høre den ringeste Lyd.

„Hvis det kan more Dem at trække i Klokkestrengen, kan jeg gjerne unde Dem den Fornøielse," sagde han ganske rolig. „Klokkestrengen er imidlertid skaaret over."

Atter udstødte hun et Skrig.

„Hjælp! . . . Hjælp!" raabte hun.

George traadte endnu et Skridt nærmere hen til hende.

„Hjælp!" raabte Lady Eveline endnu en Gang.

George trak paa Skuldrene.

„Alle Deres Tjenestefolk ere ude," sagde han. „Vi

To ere de eneste Mennesker, der for Øieblikket findes her i Hotellet!"

Hun løb hen til Døren og lagde Haanden paa Laasen.

„Døren er lukket af!" sagde Sir George med den roligste Mine af Verden.

Nu vilde den unge Kone springe ud af Vinduet, ned i Haven.

Han stillede sig imidlertid iveien for hende.

„De kommer virkelig ikke ud af dette Værelse!" sagde han.

Atter afpressede hendes Nødsel hende et gjennemtrængende Skrig; hun foldede Hænderne, bred dem og tryglede om Naade; men han slyngede sine Arme om hendes Liv og trykkede et glødende Kys paa hendes Læber.

— — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —

Lord Evandale var ovre i Australien.

„Minotaurus" seilede over til Melbourne, der er den ene af Australiens to Hovedstæder.

Hver Gang det var Lord Evandale muligt at faae et Brev sendt hjem, skrev han sin Kone til, og hans Breve vidnede da ogsaa altid om den inderligste Kjærlighed.

Fra Tid til anden tænkte han endog paa at tage sin Afsked og vende tilbage til England.

En god Soldat deserterer imidlertid ikke Dagen før et Slag, og Lord Evandale forlod ikke sit Skib.

„Minotaurus" blev to Aar ovre i Australien, hvor det havde det Hverv at gjøre Jagt paa Sørøvere.

Først een og tredive Maaneder efterat han var reist bort, blev Kommandøren kaldt tilbage til London.

Da han kom hjem, gik Lady Eveline ham imøde; hun havde et af sine Børn ved hver Haand.

Det yngste Barn var blevet født, efterat Lord Evandale havde forladt England.

Den unge Kone var meget bleg og meget tungsindig; hun saae ud, som om hun var bleven sex Aar ældre.

Hvad havde der tildraget sig i den lange Tid, i hvilken Lord Evandale havde været borte fra Hjemmet?

Det var han ikke istand til at gjætte, og han fik det heller aldrig at vide.

Lady Eveline holdt sig borte fra det selskabelige Liv og tilbragte næsten hele Aaret paa Pembleton.

Siden hiin skjæbnesvangre Nat, som vi have omtalt, havde man ikke seet Noget til Sir George.

Lord Evandale havde ikke engang den fjerneste Anelse om, at hans yngre Broder havde forladt Ostindien for at aflægge et Besøg ovre i Europa.

Forskrækket over sin Hustrues blege Ansigt, og overbeviist om, at hun udstod forfærdelige Lidelser, havde Lord Evandale raadført sig med alle de meest ansete Læger i London.

Lægerne vare enige om, at den unge Kone led af Nervesvækkelse, og raadede hendes Mand til at reise til Italien med hende.

Raadet blev fulgt; Lord Evandale og Lady Eveline reiste over til Fastlandet.

De tilbragte en Maaned i Neapel og en Maaned i Rom; men da den unge Kone kom hjem, var hun mere lidende, mere modløs og mere ligegyldig for Livet og Alt, hvad det havde at byde hende, end nogensinde før.

Der gaves kun to menneskelige Væsener, hvem det fra Tid til anden lykkedes at aflokke hende et Smil.

Det ene af disse Væsener var Tom, hendes gamle Ammes Søn, — det andet var hendes egen, ældste Søn, der en Gang skulde arve Lord Evandales Titel og hans umaadelige Formue.

Hvad hendes anden Søn angik, da kunde hun ikke see paa ham, uden at hun fik Taarer i Øinene og rødmede af Skamfuldhed.

Da Ægteparret kom tilbage fra Italien, vare Frankrig og England blevne enige om at intervenere til Fordeel for Grækenland, der havde grebet til Vaaben.

Lord Evandale fik nu Ordre til at gaae ombord, og atter blev Lady Eveline ene tilbage.

En Aften spadserede hun i Hyde-Park; som sædvanlig havde hun taget sin ældste Søn med.

Det begyndte at blive mørkt.

Lady Eveline, der vidste, at to af hendes Lakaier fulgte efter hende, spadserede ganske rolig langsmed „Serpentine".

Pludselig kom to pjaltetklædte Mænd farende henimod hende.

Strax vendte Lady Eveline sig om og kaldte paa sine Lakaier.

Disse vare imidlertid sporløst forsvundne.

Den ene af de pjaltetklædte Mænd slyngede Armen om Lady Evelines Liv og lagde den ene Haand paa hendes Mund for at forhindre hende fra at raabe om Hjælp.

Paa samme Tid snappede hans Kammerat den lille Dreng og tog Flugten med ham.

— — — — — — — — — — — —

En Timestid efter blev Lady Eveline bragt hjem til sit Hotel; hun var bleven funden i bevidstløs Tilstand paa Bredden af „Serpentine".

Hendes Søn var forsvunden!

Fjerde Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

4.

Lady Eveline var nærved at gaae fra Forstanden af Sorg; men heldigviis stod hun ikke ganske alene; hun havde en Mand, og det en kjæk og bestemt Mand, ved sin Side.

Denne Mand var Tom.

Ogsaa Tom var dybt bedrøvet; men han tabte ikke sin Fatning.

Han gjættede sig strax til, af hvilken Grund dette Barn var blevet stjaalet.

I London stjæler man Børn af samme Grund, af hvilken man stjæler et Lommetørklæde eller slaaer en Rude ud i en Guldsmeds Boutik.

I Almindelighed er det endog en meget indbringende Forretning.

En Tiggerkone, som har megen Møie med at slaae sig igjennem, vilde gjøre glimrende Forretninger, dersom

hun blot havde et Barn paa Armen, naar hun appellerede til Publikums Medlidenhed.

Og saa gives der desuden ikke saa ganske faa Pleiemødre, som allerede for lang Tid siden have skilt sig af med de stakkels smaa Skabninger, der vare blevne betroede til deres Omsorg.

En skjøn Dag komme disse Børns Forældre og forlange dem tilbage, da der nu ikke længer er Noget tilhinder for, at de kunne vedkjende sig dem.

Børnene ere imidlertid døde og borte; de have allerede længe ligget paa Bunden af Themsen; altsaa maa man see at skaffe andre Børn i deres Sted.

Og endelig gives der Zigeunere, Gjøglere, Beridere og omreisende Skuespillere, der altid have Brug for smaa Børn og udmærke sig ved en ganske mærkværdig Færdighed i at stjæle Saadanne.

Tom tænkte imidlertid hverken paa Tiggere, Pleiemødre eller Gjøglere.

Han sagde til sig selv:

„Den, som har stjaalet Barnet, er ikke nogen Anden, end Sir Arthur George Pembleton, Officeer i den kongelige Marine!"

Det var længe siden, at Sir George — idetmindste ved høilys Dag — havde viist sig i London.

Siden hiin skjæbnesvangre Nat havde Lady Eveline ikke seet Noget til ham.

Tom havde derimod en Aften lagt Mærke til en Mand, der paa en mistænkelig Maade drev omkring i Hyde-Park. Denne Mand var rigtignok klædt som Tigger; men Tom havde strax seet, at den pjaltede Dragt ikke

var Andet end en Forklædning; — ja, han havde endog gjenkjendt den Mand, der havde forklædt sig som Tigger.

Det var Sir George!

Tom gav sig altsaa til at gjøre Jagt paa Sir George; thi han var overbeviist om, at det var ham, der havde bemægtiget sig Barnet.

Tom var Skotte; men lige fra sin tidligste Barndom havde han opholdt sig i London, og som en Følge deraf var han nøie fortrolig med den store Byes Mysterier.

Det varede da heller ikke ret længe, førend han opdagede Sir George.

Denne holdt sig skjult i en snever lille Gade i Wapping, i Nærheden af White-Chapel. Her havde han fundet et Tilflugtssted i et høit, skummelt Huus, i hvilket der kun boede Mennesker, som hørte til Samfundets Bærme.

En Morgen, da Adelsmanden endnu laa i Sengen, kom Tom farende ind til ham.

Tom havde en Pistol i hver Haand.

Sir George var ubevæbnet.

Tom satte ham en Pistol for Panden og sagde til ham:

„Dersom De ikke strax giver mig Barnet, dræber jeg Dem!"

I det første Øieblik spillede Sir George den Overraskede.

„Hvad er det for et Barn, Du taler om, Elendige?" sagde han.

„Det er Lady Evelines ældste Søn!"

Nu forsikkrede Sir George med Bestemthed, at han aldrig havde seet Lady Evelines Søn for sine Øine og derfor ikke kunde begribe, hvad det var, Tom talte om, eller hvorledes det kunde falde ham ind at forlange Barnet af ham.

Tom svarede imidlertid ganske rolig:

„Jeg tilstaaer Dem fem Minuters Frist. Dersom De ikke udleverer Barnet, inden der er henrundet fem Minuter, er De Dødens visse Bytte!"

I det Blik, som Skotten fæstede paa Adelsmanden, laa der et saa umiskjendeligt Udtryk af koldblodig Bestemthed, at Sir George blev bange.

Nu tilstod han Alt.

Det stjaalne Barn var blevet sat i Kost hos nogle Gjøglere, der skulde opdrage det til „Kunstner".

Disse Gjøglere vilde Tom træffe henne paa Maldon-Road, ikke langt fra Fattighuset.

Tom sagde imidlertid til Sir George:

„Jeg er ikke utilbøielig til at troe, at De har sagt Sandhed; men De maa selv gaae med mig, og hvis De anstiller et Forsøg paa at slippe bort, skyder jeg Dem ned som en Hund!"

Derpaa tvang han Sir George til at staae op og klæde sig paa.

Sir George havde sagt Sandhed.

Gjøglerne boede virkelig paa Maldon-Road, og de havde den lille Dreng hos sig.

Tom tog Barnet paa Armen og ilede bort med det.

Samme Dag forsvandt Sir George atter, og nu

henrandt der flere Maaneder, uden at man saae Noget til ham.

— — — — — — — — — — — —

Af hvilken Grund havde Sir George nu stjaalet Lady Evelines Barn? —

Sir George var en Usling; han hadede sin Broder, Lord Pembleton; han hadede Lady Eveline, som han dog en Gang havde elsket saa høit; men han elskede, han tilbad Lady Evelines yngste Søn, der var et Brødens Barn, — der var hans egen Søn.

Naar han nu sørgede for, at den ældste Søn forsvandt, — den Søn, der egentlig skulde arve Lord Evandales Titel og Godser, — sikkrede han saa ikke derved den yngre Søn, det vil med andre Ord sige: sin egen Søn, denne stolte Titel og disse prægtige Godser?

— — — — — — — — — — — —

Fra nu af vaagede Tom Nat og Dag over Drengen.

Alene gik Lady Eveline aldrig mere ud; Tom sørgede altid for at være i hendes umiddelbare Nærhed.

Senere indløb Efterretningen om, at Lord Evandale Pembleton var afgaaet ved Døden, — var falden i Slaget ved Navarino, — i Kampen imellem Civilisation og Barbari.

Som vi allerede have meddeelt vore Læsere, havde denne Begivenhed tilfølge, at Lady Eveline i største Hast tog sin Tilflugt til sin gamle Borg oppe i Cheviot-Hills,

— at hun ved sin Ankomst dertil havde sammenkaldt alle sine Bønder og saaledes omgivet sig med en meget stor Garnison, og at hun ikke havde kunnet bekvemme sig til at tage Bolig i Ny-Pembleton, det fyrstelig indrettede Slot, som havde været hendes afdøde Mands Yndlings-opholdssted, — førend hun havde faaet at vide, at Sir Arthur George Pembleton paany var reist over til Ost-indien.

Femte Kapitel.

Det var denne forfærdelige Historie, der var Indholdet af den Dagbog, som Lady Eveline havde givet sin Fader, Lord Ascott, til Gjennemlæsning, idet hun bemærkede, at det, han fik at læse, ganske sikkert vilde gjøre ham meget bedrøvet, ja, maaskee endog knuse hans Hjerte.

Og da Lord Ascott havde læst Dagbogen igjennem, havde han opsøgt sin Datter, slynget sine Arme om hendes Hals, trykket hende til sit Bryst og sagt til hende:

„Jeg for mit Vedkommende er desværre for gammel dertil; . . . men Din Broder skal hævne Dig!"

Og tre Maaneder efter havde Sir James da ogsaa forladt England for at vende tilbage til Ostindien.

Da den unge Mand kom over til Kalkutta, traf han Sir George der.

Samme Aften, som Sir James var ankommen til Kalkutta, var der netop Bal hos Gouvernøren; den unge Mand blev opfordret til at deeltage i Ballet, og der traf han Lord Evandales Broder, som dandsede med megen Iver og syntes at være ganske overordentlig oprømt.

Sir James gik hen til ham og hilste paa ham.

Sir James var jo Lady Evandales Broder, og Sir George havde kjendt ham, lige siden han var en lille Dreng.

Som allerede tidligere meddeelt, var Sir James endnu kun Kadet, medens Sir George Pembleton allerede i længere Tid havde været Officeer paa den kongelige Flaade.

Det unge Menneske sagde imidlertid til sin Foresatte:

„Jeg kommer lige fra London og har Noget af Vigtighed at meddele Dem. Dersom De ikke allerede har engageret en Dame til næste Dands, haaber jeg, De vil have den Godhed, saasnart som den har taget sin Begyndelse, at komme ud paa den Terrasse, der vender ud til Havet. Der skal jeg saa vente paa Dem."

Ganske rolig svarede Sir George:

„Jeg skal komme derud!"

Og derpaa gik han hen til den Dame, som han havde engageret til denne Dands, og som aabenbart med megen Længsel ventede paa ham; — det var den eneste Datter af en Nabob, og hun var ligesaa smuk, som hendes Fader var rig. —

— Efter et Kvarteerstids Forløb mødtes de to unge Mænd atter.

Denne Gang fandt deres Møde imidlertid Sted paa en Terrasse i den til Gouvernørens Palads hørende Have, — og denne Gang vare de ganske alene.

Nu saae Sir James den nylig afdøde Lord Evandales Broder stift i Øinene og sagde:

„Jeg veed, hvad der har tildraget sig."

Sir George foer sammen, men fattede sig øieblikkelig.

„Hvad er det, De veed?" spurgte han.

„At De har opført Dem skjændig imod Deres Broder," svarede Sir James.

Sir George trak paa Skuldrene.

„Jeg kan da i alt Fald ikke indsee, at det kommer Dem ved!" svarede han med en haanlig Mine og i en ikke mindre haanlig Tone.

„Men jeg veed tillige, at De har vanæret min Søster," vedblev den unge Kadet.

Atter trak Sir George paa Skuldrene; men denne Gang svarede han ikke et eneste Ord.

„Og som en Følge deraf maa jeg underrette Dem om, at den Fornærmelse, De har tilføiet min Familie, — den Plet, De har sat paa min Søsters Ære, — kun kan aftvættes med Deres Blod!" vedblev Sir James.

„Jeg er ganske til Deres Tjeneste," svarede Lord Evandales Broder i den roligste Tone af Verden.

„Det Svar var jeg vis paa, at De vilde give mig," sagde Sir James, „men dermed er Sagen dog ingenlunde afgjort!"

„Ikke det?" spurgte Sir George.

„Nei," svarede Kadetten. „De er jo min Foresatte, og jeg skylder mig selv at tage Hensyn til den Omstændighed, at jeg gjør Brud paa Krigsartiklerne ved at duellere med Dem!"

„O, bryd Dem endelig ikke om det!" udbrød Sir George leende. „Saadanne Bagateller bør en brav Mand aldrig lade sig genere af, naar det gjælder noget Alvorligt!

. . . Og desuden er det en let Sag for mig at faae den Hindring ryddet afveien; — lad mig om det!"

„Men hvorledes vil De da bære Dem ad med at klare denne Vanskelighed, som De jo rigtignok behager at kalde en „Bagatel"?" spurgte Sir James i en Tone, der røbede nogen Tvivl.

„De kan være ganske rolig i saa Henseende," svarede Sir George imidlertid med Alvor. „Vor fælles høieste Foresatte her paa Pladsen er den Admiral, der fører Kommandøren over den Øvelses-Eskadre, der for Tiden ligger for Anker paa Kalkuttas Rhed, — ikke sandt?"

„Jo, ganske vist," indrømmede Kadetten.

„Nuvel," vedblev Sir George, „jeg giver Dem mit Æresord som Adelsmand paa, at det kun koster mig et eneste Ord at faae Admiralen overtalt til udtrykkelig at give Dem Lov til at duellere med mig! — Er De saa tilfreds?"

„Nei, — endnu dog ikke ganske!" svarede Sir James.

„Hvad for Noget? — Endnu ikke?" udbrød Sir George nu med rynket Pande og i en Tone, der røbede, at han begyndte at blive utaalmodig. „Jeg har jo givet Dem mit Æresord som Adelsmand paa, at jeg kan faae Admiralen til at give sit Samtykke til en Duel imellem os To; — er det da Deres Mening, at jeg har løiet for Dem, — eller troer De maaskee, at jeg er bange for at slaaes med Dem og derfor ikke vil anvende den Indflydelse, jeg ganske vist har paa vor fælles høieste Foresatte, til Fordeel for Dem?"

„Ingen af Delene, Sir George," svarede Kadetten,

idet han uvilkaarlig bukkede dybt for sin Modstander, for hvis rolige Mod han ikke kunde lade være med at nære Beundring. „Sagen er imidlertid den, at de Vanskeligheder, der stille sig iveien for en Duel imellem os To, ikke engang fuldstændig ville være ryddede tilside, selv om det virkelig lykkes Dem at faae Hr. Admiralen overtalt til at give sit Samtykke til Duellen."

Sir George studsede.

„Saa?" sagde han. „Hvad Andet kan der da være tilhinder for denne Duel?"

„Det skal jeg sige Dem," svarede Sir James. „Vi maae ikke glemme, — eller i alt Fald maa jeg da ikke glemme, — at vi To staae i Slægtskabs-, eller dog idetmindste i Svogerskabs-Forhold til hinanden.

Nu trak Sir George igjen paa Skuldrene.

„Hm!" sagde han". „Da kan jeg dog virkelig ikkeindsee, hvad det gjør til Sagen!"

„Det gjør saa Meget til Sagen, at jeg maa være dobbelt forsigtig og tænke paa Alt," svarede Kadetten. „Saaledes maa jeg bl. A., og fortrinsviis med megen Omhu sørge for, at Duellen ikke kaster den ringeste Skygge af Mistanke paa min Søster."

Nu var det Sir George, der bukkede for den unge Mand, der var hans Underordnede.

„Meget vel, — De har Ret!" sagde han. „Men ogsaa i den Henseende er det jo en let Sag at finde paa en Udvei. Vi To maae være ganske alene; — hvad skulde vi vel ogsaa med Sekundanter?"

„Det var netop det selvsamme Forslag, jeg havde isinde at gjøre Dem," svarede Sir James.

„Naa, det glæder mig sandelig, at jeg har kunnet imødekomme Deres Ønske," svarede Sir George leende.

„Men," vedblev Kadetten, „jeg havde rigtignok ifinde at foreslaae Dem endnu noget Mere, — en yderligere betryggende Foranstaltning."

„Og det er?" spurgte Sir George.

„Der findes jo en Skov lige udenfor Byen?" vedblev Sir James.

„Ja, ganske vist."

„Og den er fuld af Tigre?" spurgte Kadetten ivrig.

„Ja, naturligviis," svarede hans Modstander. „Det er jo Tilfældet med alle Skovene herovre i Ostindien!"

„Godt," sagde Sir James nu, „saa mener jeg, at vi imorgen Aften, saasnart som Solen er gaaet ned, bør mødes ude i den omtalte Skov."

Sir George studsede.

„Og hvorfor vil De have, at vi netop skulle mødes der, Sir James?" spurgte han med en vis Nysgjerrighed.

„Fordi Tigrene saa nok ville have den Godhed at sørge for, at Liget af den af os, der bliver paa Pladsen, forsvinder i Løbet af Natten," svarede Kadetten i den roligste Tone af Verden.

Sir George tænkte sig et Øieblik om; derpaa brast han i Latter og udbrød:

„Det er virkelig et glimrende Indfald, De der har faaet, unge Mand, — det maa jeg lade Dem! — Og jeg gaaer da ogsaa med sand Glæde ind paa Deres Forslag! — Men nu maa jeg sige Dem Farvel — saa

længe! . . . Jeg har endnu en Forpligtelse at opfylde inde i Balsalen!" —

Den næste Aften „mødtes" Sir James og Sir George virkelig ude i den omtalte Skov, der laa lige udenfor Byen Kalkutta.

— Hvad forefaldt der imellem dem? —

— — Det har ikke et eneste Menneske nogensinde faaet at vide, eller dog i alt Fald udtalt sig om. — —

Vist er det imidlertid, at Sir James kom alene tilbage til Kalkutta, — da de første Stjerner tændtes paa Ostindiens klare, blaa Himmel.

Vist er det fremdeles, at den unge Kadet tidlig om Morgenen afsendte et Telegram, der var adresseret til hans Fader, den gamle Lord Arcott, og lød, som følger:

„Vor Ære er reddet. — Hun er bleven hævnet!"

— — — — — — — — — — — — — —

Den næste Dag fandt nogle Jægere, lige ved Udkanten af den Skov, der laa tætved Byen Kalkutta, Liget af et Menneske, — eller rettere: nogle faa Levninger af Liget af et Menneske; — Tigrene havde nemlig samvittighedsfuldt opfyldt deres Pligt, — eller dog de Forventninger, man havde næret til dem; — Rovdyrene havde fortæret Størstedelen af Liget.

Aldeles ukjendeligt havde de imidlertid ikke gjort dette.

Da Sir George den foregaaende Aften var gaaet ud i Skoven, havde han været iført Uniform; af denne Uniform vare nogle Pjalter endnu blevne hængende paa Liget; — dem havde Tigrene sandsynligviis ikke meent at kunne fordøie, — og ved Hjælp af disse Pjalter af Uniformen blev den Afdøde gjenkjendt, — vel ikke af selve de Jægere, der havde fundet hans Lig, men af de Autoriteter, der havde det sørgelige Hverv af foretage Ligskuet.

Man fik altsaa at vide, at det var Sir George Pembleton, hvis Lig var blevet fundet ude i Skoven; — men denne Opdagelse bragte dog ikke den unge Kadets saa vel overveiede Plan til at strande.

Man vidste nemlig tillige, at Sir George Pembleton ikke blot havde været en ualmindelig kjæk og intelligent, altsaa Meget lovende Officeer, men tillige en lidenskabelig Jæger, og med Lynets Hurtighed udbredte det Rygte sig nu i Kalkutta, at, „den rigt begavede og ualmindelig dygtige engelske Officeer, Sir George Pembleton, desværre i sin bedste Alder var omkommen paa en forfærdelig Maade, idet han var falden som Offer for sin lidenskabelige Forkjærlighed for Jagtens Glæder"!

Vi skylde Sandheden at tilstaae, at dette sørgelige Rygte, hvis Sandhed snart blev hævede over enhver Uvivl, lokkede Taarer frem i mange unge Pigers Øine

ovre i Kalkutta, — og da navnlig i en vis hovedrig Nabobs eneste Datters virkelig meget smukke Øine.

Imidlertid skylde vi ligeledes Sandheden at bemærke, at det omtalte „sørgelige" Rygte, da det først, — omend ikke med Lynets, saa dog med Telegrafens Hurtighed, — var naaet over til Europa, og da navnlig til England, ogsaa tjente til Beroligelse for Nogle.

Lady Eveline og Tom følte sig saaledes nu ganske rolige, — eller bildte sig dog idetmindste ind, at de fra nu af kunde være rolige.

Sjette Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

5.

Vi maae nu ſpringe over et Tidsrum af fem Aar. Det var i April Maaned 1834.

To Perſoner talte ſagte ſammen inde i en af Gamle-Pembletons hvælvede Haller.

I Løbet af de ſidſte fem Aar har den gamle Borg oplevet ſtolte og — ſørgelige Dage.

For anden Gang har Ny-Pembleton, den fyrſtelige Bolig, maattet finde ſig i, at de gamle Lehnsbaroners Borg er bleven foretrukket for den.

— Og hvorfor? —

Lad os en Gang lytte til Samtalen imellem de to Perſoner, der ſidde henne ved Kakkelovnen i en af den gamle Borgs Haller.

„Jeg ſiger endnu en Gang, at Fruen ikke har gjort klogt i at vende tilbage til Gamle-Pembleton, Tom!"

„Og jeg veed virkelig ikke, om jeg skal give Dig Ret eller Uret i saa Henseende, kjære Betsy!"

„Men hvorledes kan det være, at Du ikke er istand til at danne Dig nogen bestemt Mening om den Sag, Tom?"

„Kjære Betsy, saasandt som vi To nu i tre Aar have været Mand og Kone, veed jeg endnu ikke, om Lady Eveline, vor gode, ædle Frue, har handlet klogt eller uklogt ved først at forlade London og derefter Ny-Rembleton for at tye hertil. Naar jeg skal være ganske opriglig, er jeg imidlertid temmelig tilbøielig til at troe, at hun har handlet klogt i saa Henseende."

„Nei, virkelig?"

„Jo, naar jeg tager Hensyn til alle de Omstændigheder, der bør komme i Betragtning, er det virkelig nærmest min Mening."

„Da er jeg for mit Vedkommende vnægtelig meest tilbøielig til at troe det stik Modsatte," sagde Toms unge Kone, Betsy-Justice; — paa den Tid vare de nemlig Begge unge.

„Og af hvilken Grund troer Du egentlig det, Betsy?"

„Fordi jeg tydelig kan see, at Myladys Helbredstilstand med hver Dag bliver mindre tilfredsstillende."

„Og Du troer altsaa?" . . .

„At hun ikke har godt af den skarpe Bjergluft? — Ja, det troer jeg ganske vist!"

„Naa, saaledes?"

„Ja, seer Du, det er hendes Bryst, der er angrebet, og dersom hun skulde leve i et Klima, der var gavnligt for hende, maatte hun reise langt bort herfra."

„Der er noget Sandt i, hvad Du siger, kjære Betsy," svarede Tom, „men ikke desto mindre maa jeg fastholde min Mening; — thi jeg har virkelig en Mening, og det en begrundet Mening om Sagen!"

„Har Du det, Tom?"

„Ja, jeg har!"

„Godt, saa forklar Dig noget nærmere, kjære Tom!"

„Seer Du, en Gang for tre Aar siden lod Lady Eveline mig kalde til sig og sagde til mig:

„Jeg maa raadføre mig med Dig, Tom, — undertiden kan Du jo give ganske gode Raad!"

„Tal, Lina!" svarede jeg.

— Du veed jo nok, kjære Betsy, at jeg er en Søn af Myladys gamle Amme, og at jeg lige fra min tidligste Barndom har været vant til at kalde hende Lina, hvilket jo er en Forkortelse af hendes Fornavn? —

Mylady vedblev:

„I den sidste Maanedstid har jeg havt nogle forfærdelige Drømme!"

„Nei, virkelig?" spurgte jeg.

„Eller rettere: jeg drømmer altid det selvsamme!"

„Naa, saaledes?"

„Men det er noget Rædselsfuldt!"

Jeg var ubeskrivelig nysgjerrig efter at faae at vide, hvad det var, Mylady drømte om; men det vilde ikke have stemt overeens med den Ærbødighed, jeg skyldte hende, om jeg havde afbrudt hende; — jeg ventede derfor taalmodig paa, at hun skulde forklare sig nærmere.

Efter en kort Pause vedblev hun:

„Min Drøm bestaaer af tre Afdelinger. I den første

befinder jeg mig paa New-Pembleton og spadserer i Parken med min Søn ved Haanden."

„Med Sir William?" spurgte jeg.

„Ja, med min ældste Søn," svarede hun."

Her blev Tom afbrudt af sin Kone.

„Maa jeg spørge Dig om een Ting, kjære Tom?" sagde Betsy.

„Ja, vær saa god!"

„Var den senest afdøde Lord Pembletons Fornavn ikke Evandale?"

„Jo."

„Og hans Faders ligeledes?"

„Ganske rigtigt, Betsy!"

Den unge Kone vedblev:

„Jeg troede virkelig ogsaa, at Fornavnet Evandale saa at sige var arveligt i Familien?"

„Ja, saa omtrent!"

„Og at det navnlig var den ældste Søn, som arvede det!"

„Ja, det har virkelig ogsaa i lang Tid været Skik og Brug."

„Men," vedblev Betsy, „hvorledes er det da gaaet til, at Myladys ældste Søn er kommen til at hedde William, medens hans yngre Broder derimod har arvet Navnet Evandale."

„Det skal jeg med Glæde forklare Dig, hvis Du ønsker det, Betsy?"

„Ja, gjør det, kjære Tom!"

„Seer Du, Lord Evandale havde en Barndomsven, der senere blev hans Vaabenbroder. I mange Aar tjente

de paa samme Skib og opnaaede tilsidst samme Rang. Denne Ven hed Sir William Dickson."

„Ah!" sagde Betsy.

„Nu vilde Lord Evandale gjerne have, at hans Vaabenbroder skulde staae Fadder til hans ældste Søn."

„Og saaledes gik det til, at den lille Fyr kom til at hedde William?"

„Ja, men Navnet Evandale vilde man dog gjerne beholde i Familien."

„Og saa fik den yngre Søn dette Navn?"

„Ja, ganske rigtigt, Betsy!"

„Tak for god Underretning, kjære Tom! — Nu maa Du gjerne fortsætte Din Fortælling!"

Tom vedblev:

„Lady Eveline sagde altsaa til mig:

„I den første Afdeling af min Drøm spadserer jeg nede i Parken, Haand i Haand med min Søn William. Pludselig forekommer det mig, at William bliver bleg og gjennemsigtig som en Skygge, og saa forsvinder hans Ansigt pludselig i en tæt Taage.

Lidt efter lidt spreder Taagen sig imidlertid, og saa, . . . o, det er forfærdeligt, Tom, — saa faaer jeg igjen Øie paa min Søn, hvis Haand jeg da heller ikke et eneste Øieblik har sluppet.

Men — han har skiftet Ansigt.

Det er ikke længer William, men Evandale.

Og dog var det William, der nylig gik ved Siden af mig, og jeg har hele Tiden krampagtig trykket hans Haand i min!"

„Ja, det er rigtignok meget besynderligt, Lina,"

sagde jeg nu. „Men til al Lykke er det da kun en Drøm!"

„Vent lidt Tom!" vedblev Mylady. „Naar denne besynderlige, — denne rædselsfulde Forvandling er foregaaet, vaagner jeg i Almindelighed pludselig og udstøder et Skrig.

Ofte staaer jeg op, gaaer ind i det tilstødende Værelse og giver mig til at betragte min lille William, der sover trygt.

Saa føler jeg mig fuldstændig beroliget, gaaer atter tilro og falder snart igjen i Søvn."

„Og saa begynder De vel atter at drømme, Lina?" spurgte jeg.

„Ja, Tom, saa begynder det andet Afsnit af min Drøm!"

„Fortæl mig det, Lina!"

Mylady vedblev:

„Nu hører jeg ikke længer til de Levendes Tal, men er bleven Familie-Portrait.

Jeg er malet i Legemsstørrelse og klædt i Sort. Jeg er ikke længer nogen Kvinde, men et Stykke Lærred, der er blevet sat i Ramme, — men et Stykke Lærred, der tænker, seer og er udrustet med Hukommelse.

Jeg er bleven hængt op i Billedgalleriet paa Old-Pembleton.

Ligeoverfor mig hænger min afdøde Ægteherre, Lord Evandale.

Ogsaa han er nu kun et Familie-Portrait; men ogsaa han kan see, tænke og huske, og om Natten tale vi ganske sagte sammen.

Vinduerne i Billedgalleriet staae aabne; Maanen kaster sine Straaler over Landskabet, og nede paa Sletten see vi New-Pembletons hvide Mure og de grønne Træer i den til Slottet hørende Park.

En Mand spadserer dernede i det klare Maaneskin. Han gaaer Arm i Arm med en Dame, der er os aldeles ubekjendt, og nogle unge Herrer ere deres Ledsagere.

Og disse unge Herrer kalde Manden „Mylord" og Damen „Mylady"!"

„Saa er Manden vel sagtens Lord William?" spurgte jeg.

„Nei, Tom," sagde Mylady, „det er ikke William, men Evandale!"

„Sir Evandale, der er bleven Familiens Overhoved?" spurgte jeg.

„Ja, Tom!"

„Men saa" . . . begyndte jeg.

Mylady afbrød mig imidlertid.

„Saa," vedblev hun, „saae min afdøde Ægteherre og jeg Taarer i Øinene, skjøndt vi jo nu ikke ere Andet, end Familie-Portraiter!" . . .

„Men," bemærkede jeg nu, „siden Sir Evandale er bleven Familiens Overhoved og bliver kaldt „Mylord", saa maa" . . .

Her afbrød jeg mig selv; — jeg vovede ikke at sige Mere.

„Saa maa William være død," vedblev Mylady. „Ikke sandt, det var jo det, Du vilde sige?"

„Jo, ganske vist, Lina!" svarede jeg.

„Men deri tager Du feil, Tom!"

„Er det muligt?"

„Ja, — William er endnu ilive!"

„Men saa kan jeg ikke forstaae et eneste Ord af det Afsnit af Drømmen!" udbrød jeg.

Mylady tørrede sine Øine og vedblev:

„Pludselig bliver Maanen skjult af en Sky, og Billedgalleriet bliver indhyllet i det dybeste Mørke.

Jeg kan tydelig høre min afdøde Ægteherre hulke.

Derpaa høre vi en voldsom Larm, der har Meget tilfælles med et stærkt Tordenskrald, og et Lynglimt blænder vore Øine og volder os en fortærende Smerte.

Det er det tredie Afsnit af min Drøm, der tager sin Begyndelse!"

Og idet Mylady udtalte disse sidste Ord, brast hun i Graad.

„Hør mig, Tom! Jeg har endnu Mere at fortælle Dig!" sagde hun til mig.

Maalløs af Forbauselse og Medlidenhed saae jeg paa hende.

Syvende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog".

6.

Mylady vedblev:

„Cheviot Hills sneebedækkede Toppe, — den grønne Slette, midt paa hvilken New-Pembleton ligger, — Alt forsvinder for vore Øine, — idetmindste Alt, hvad der befinder sig i Nærheden af os.

Min afdøde Ægteherre og jeg blive imidlertid, hvor vi ere; i vore Rammer vedblive vi at hænge paa de tilrøgede Vægge inde i Billedgalleriet; men vi ere blevne udstyrede med en mærkelig Evne til at see langt bort.

— Det er høilys Dag.

Middagssolen kaster sine glødende Straaler paa en gold Steppe; — Landskabet er alt Andet end smukt og opmuntrende.

Nogle halvnøgne Mennesker, af hvem Sveden hagler ned, arbeide af alle Kræfter i denne forfærdelige Hede; — hvor tarveligt det Udbytte end er, som de affordre

denne golde Jordbund, vægrer den sig dog næsten ved at give dem det.

Disse Mennesker ere deporterede Forbrydere.

Fra England har man bragt dem over til Australien, hvor de skulle gjøre Bod for deres Forbrydelser.

Blandt disse Ulykkelige findes der imidlertid et uskyldigt Menneske.

Denne Uskyldige fæster fra Tid til anden sine Øine paa Himlen og synes at kalde den til Vidne paa, at han maa udstaae forfærdelige Lidelser, som han aldeles ikke har fortjent."

Og idet Mylady nu atter tørrede sine Øine, sagde hun til mig:

„Og veed Du, hvem denne Uskyldige er?"

„Nei, Mylady."

„Det er min Søn!"

„Dog vel ikke Lord William?" udbrød jeg ganske forskrækket.

„Jo, netop!"

Nu kyndte jeg mig med paany at tage Ordet.

„O, Lina," sagde jeg, „Deres ophidsede Indbildningskraft bringer Dem paa Vildspor! . . . Hvorledes skulde noget Saadant vel nogensinde kunne skee?"

„Ja, hvorledes skulde jeg kunne forklare det?" svarede Mylady.

„Men, Mylady," vedblev jeg, „har De da reent glemt, at vi kun havde et eneste Menneske at være bange for, og at dette Menneske allerede for lang Tid siden har ophørt at leve?"

„Hm! — Hvem veed?!"

„Hvad er det, De siger, Lina?" udbrød jeg nu forbauset og forskrækket. „Veed De da ikke nok, at Deres Broder, Sir James, har dræbt den Mand, vi her tale om?"

Mylady rystede paa Hovedet og udstødte et dybt Suk.

„Ak," sagde hun, „det Hele er gaaet ganske anderledes til, end Du troer, Tom!"

„Hvad vil De sige med det, Lina?" udbrød jeg nu.

„Dermed vil jeg sige, at min Broder James og den Niding, der kaldes Sir George, virkelig hiin Aften mødtes uden Vidner i den Skov, der ligger lige uden for Byen Kalkutta, og at det der kom til en Duel imellem dem."

„Og i denne Duel dræbte Sir James jo sin Modstander," sagde jeg.

„Nei, han gjorde ikke," svarede Mylady, „min Broder James fik Bugt med sin Modstander; men han dræbte ham dog ikke; hans Kugle knuste kun Sir Georges ene Been."

„Maaskee," sagde jeg, „men i alt Fald var Sir George da saa haardt saaret, at han sank til Jorden og ikke kunde reise sig igjen!"

„Derom veed jeg idetmindste ikke noget Nærmere," svarede Mylady. „Jeg veed kun, at min Broder James forlod sin Modstander, medens denne endnu var ilive."

„O, Mylady," vedblev jeg nu ivrig, „De maa dog vist kunne indsee, at derikke er megen Sandsynlighed for,

at et Menneske, der ligger inde i en Skov ovre i Ostindien og har faaet det ene Been knuust af en Kugle, kan slippe levende fra den Historie! Tigrene pleie ikke at kaste Brag paa et saa let Bytte! . . . Og kan De desuden ikke huske, at alle Bladene paa den Tid fortalte, at man inde i Skoven havde fundet Liget af Sir George?" . . . .

Her afbrød Mylady mig imidlertid.

„Jeg kan meget godt huske," sagde hun, „at man inde i den omtalte Skov fandt et Lig, der var afskyelig mishandlet af Tigrene, og som var bedækket med Pjalterne af en Uniform: — men var dette Lig nu ogsaa virkelig Liget af Sir George?"

„Lina!" udbrød jeg ganske forskrækket. „De hengiver Dem til en ligefrem taabelig Engstelse og Bekymring, som imidlertid tillige er i høieste Grad farlig; thi den maa tilsidst berøve Dem Deres Forstand!"

Hun rystede paa Hovedet og svarede langsomt:

„Maaskee, — og maaskee ikke! . . . I alt Fald vil jeg da nu igjen forlade New-Pembleton."

„Og maa jeg spørge Dem, hvor De saa vil begive Dem hen, Mylady?" spurgte jeg.

„Derop!" svarede hun.

„De vil vende tilbage til den gamle Borg, Lina?!" udbrød jeg.

„Ja," svarede Mylady." —

Hermed var Toms Fortælling endt; kun tilføiede han efter en kort Pause endnu følgende Ord:

„Jeg gjorde naturligviis ikke flere Indvendinger imod Myladys Beslutning, kjære Betsy; — hendes Villie

er jo en Lov for mig! — Saaledes er det imidlertid gaaet til, at vi nu igjen ere komne her op paa den gamle Borg!"

Betsy udstødte et dybt Suk.

„Ja," sagde hun, — „nu ere vi ganske vist vendte tilbage til den gamle Borg, — og med hver Dag, der henrinder, gaaer det mere ved ad Bakke med Myladys Helbred."

„Ak ja," sagde Tom, „det er kun altfor sandt!"

„Og Lægerne paastaae, at den Sygdom, af hvilken hun lider, i den allernærmeste Fremtid vil dræbe hende," vedblev Betsy.

„Hvem veed?" udbrød Tom med et ganske eiendommeligt Smiil.

Betsy studsede.

„Du smiler, naar jeg taler om, at Mylady efter al Sandsynlighed er Døden nær?!" udbrød hun. „Hvad skal det betyde, Tom?"

„Det skal betyde, at jeg har aflagt John Pembrock et Besøg," svarede Tom.

„John Pembrock?" gjentog Betsy. „Hvem er det nu?"

„Det er en Skotte, der boer i Perth," forklarede Tom nu, „og som, skjønt han ikke har taget nogensomhelst Examen som Læge, dog almindelig bliver anseet for langt dygtigere, end de fleste lærde Doktorer."

„Og denne John Pembrock har lovet, at han vil see til Mylady?" spurgte Betsy fornøiet.

„Ja, jeg venter ham hvert Øieblik," svarede Tom.

„Det var jo deiligt!"

„Denne John Pembrock er for Resten et ganske besynderligt Menneske,“ vedblev Tom efter en kort Pause. „Han er en rig Mand, — hvad der, som Du veed, just ikke pleier at udmærke Skotterne, — og det kan ikke nytte, man giver ham Udsigt til god Fortjeneste, — tværtimod! Den, som lover ham Guld og grønne Skove, faaer ham neppe til at røre sig af Pletten!“

„Det kan jeg godt lide Manden for!“ bemærkede Betsy.

„Men,“ vedblev Tom, „derimod pleier han med den største Omhu enhver Patient, — selv den allerfattigste, — som de lærde Doktorer have opgivet, — og det hører til de store Sjeldenheder, at han ikke redder den Patients Liv, som han har taget sig af.“

Neppe var Tom bleven færdig med at holde denne Lovtale over John Pembrock, førend Ægteparret hørte en Lyd, som det meget godt kjendte, — det var Lyden af den Klokke, der var anbragt udenfor Vindebroen.

Hver Aften, naar Solen gik ned, blev Vindebroen nemlig trukken op; — saa blev Old-Pembleton atter til en befæstet Borg, ligesom det havde været i Lehnsvæsenets Tider. — Enhver, som senere paa Aftenen vilde have Adgang til Borgen, maatte ringe paa Klokken — og saa oppebie Udfaldet af den Undersøgelse, der naturligviis vilde finde Sted.

„Det er bestemt ham, der kommer!“ udbrød Tom, idet han sprang op.

Og efterat han i al Hast havde kysset sin unge og smukke Kone, forlod han Værelset.

Da han var kommen ud paa Gangen, mødte han Tjeneren Paddy.

Paddy var en meget gammel Mand; han havde tjent Miss Eveline Ascotts Forældre, da hun blev født, og senere havde han ikke kunnet bekvemme sig til at forlade den smukke, gode og i enhver Henseende elskværdige unge Frøken.

„Tom," sagde gamle Paddy, „kan Du forstaae, hvad det skal betyde? Jaften er der ikke færre end to Personer ude ved Klokken udenfor Vindebroen?"

„Hvad ville de?" spurgte Tom.

„De ville naturligviis have Adgang til Borgen."

„Hvem er det?" spurgte Tom.

„Det er en Rytter og en Fodgænger," svarede gamle Paddy.

„Men have de da ikke sagt, hvad de hedde?" vedblev Tom.

„Nei, — men Rytteren siger, at han kommer lige fra Perth."

„Godt, — saa kjender jeg da i alt Fald ham!" sagde Tom fornøiet. „Men — Fodgængeren?"

„Han svarede ikke et eneste Ord, da jeg spurgte ham, hvad han hed," sagde gamle Paddy.

Nu løb Tom igjennem Forsalen, over Gaarden og ud til Vindebroen.

Det var bidende koldt, og Regnen strømmede ned.

Førend Tom gav Ordre til, at Vindebroen skulde heises ned, betragtede han imidlertid de Udenforstaaende med den største Opmærksomhed.

I Rytteren, der med den største Taalmodighed ven-

tede udenfor, faldt det ham ikke vanskeligt at gjenkjende John Pembrock, og nu udbrød han sjæleglad:

„Velkommen, Høistærede! . . . Jeg har ventet paa Dem med den største Længsel; . . . . idag er det netop meget daarligt med Mylady!“ . . .

Efterat han nu havde taget Fodgængeren noget nærmere i Øiesyn, sagde han imidlertid:

„Men hvem er den Mand der? — Er han Deres Ledsager, — og kjender De ham?“

„Den Mand der,“ svarede John Pembrok med Selvfølelse, „er en stakkels Hindu, som underveis bad mig om et Par Skilling, men hvem jeg tog mig den Frihed at give Tilsagn om Noget, der aabenbart vil være langt bedre for ham, — nemlig om et rigtig godt Nattely. — Det er en Selvfølge, at jeg, da jeg gav Manden dette Tilsagn, ligefrem gjorde Regning paa Deres Frues gjæstfrie Tag.“

Da Tom hørte dette, rynkede han imidlertid Panden.

„Hm!“ sagde han. „Ikke engang i selve London træffer man paa ret mange Hinduer, — det veed jeg af Erfaring, — og her, i vor forholdsviis kolde Bjergegn, har jeg endnu aldrig seet en eneste saadan Person! . . . Mylady, . . . min naadige Frue, — har ikke for Skik at lade Folk, som hun ikke kjender det Allerringeste til, faae Adgang til hendes Huus; — jeg vil derfor give den stakkels Mand nogle Sølvmønter; — for dem vil han jo med Lethed kunne faae Nattely nede i Landsbyen.“

„Nei, nei, saaledes vil De ikke bære Dem ad, Tom!“ sagde John Pembrock.

„Og hvorfor ikke?" spurgte Tom.

„Fordi den stakkels Mand der er i høieste Grad udmattet; han kan ikke staae paa Benene; ja, jeg er endog bange for, at han dør af Udmattelse!"

„Nede i Landsbyen vil han nok kunne faae Noget at styrke sig paa." sagde Tom. „Af Hensyn dertil vil jeg ikke lade mig nøie med at give ham et Par Sølvmønter; han skal faae en Guinee!"

„Tom," sagde John Pembrock nu, „jeg beder Dem ret indstændig om at være menneskekjærlig!"

„Jeg har maattet give Mylady et bestemt Løvte," svarede Tom.

„Og det er?"

„Jeg har maattet love hende, at jeg aldrig vilde lade Andre, end Folk, jeg kjendte, faae Adgang til Old-Pembleton."

„De vægrer Dem altsaa ved at skjænke denne ulykkelige Mand Gjæstfrihed?" spurgte John Pembrock.

„Ja, jeg kan ikke gjøre Andet!"

Med disse Ord tog Tom et Guldstykke op af Lommen og kastede det for Tiggerens Fødder.

John Pembrock var en sand Kæmpe; ved sin herkuliske Legemsbygning mindede han om de skotske Bjergboer, som Walter Scott har besunget.

Han bøiede sig ned mod Jorden, tog Hinduen i sine Arme, løftede ham op, satte ham foran sig paa Hesten og lod denne vende, idet han sagde:

„De er et slet Menneske, Tom!"

Og førend Tom kunde faae Tid til at svare, galopperede Manden fra Perth bort.

Nu skyndte Tom sig med at faae Vindebroen heiset ned, og derpaa gav han sig til at løbe efter Rytteren.

„Vent lidt! — Vent lidt!“ raabte han af fuld Hals.

John Pembrock svarede imidlertid ikke.

Det varede ikke ret længe, førend Tom tabte Rytteren af Syne; men han kunde dog endnu bestandig høre Hesten galoppere afsted.

Som en Følge deraf tabte den trofaste Tjener ikke Modet.

Han vedblev at løbe, indtil han naaede Landsbyen, og nu foer han lige ind i Kroen.

Hinduen, der var klædt i Pjalter og gjennemvaad, sad henne i Kakkelovnskrogen.

John Pembrock var derimod forsvunden.

Han var redet videre, efterat han havde sagt til Kromanden:

„Dersom en vis Tom, der er Huushovmester hos Lady Pembleton, skulde komme herned og spørge efter mig, kan De sige til ham, at jeg ikke holder af Folk, der ikke have Hjertelag for deres nødlidende Medmennesker, og at jeg aldrig gjør mig Uleilighed for saadanne Folks Skyld!“

Og derpaa var John Pembrock galopperet henad Veien til Perth.

Bedrøvet vendte Tom tilbage til Old-Pembleton.

Greben af mørke Anelser gik han lige op til Myladys Værelser.

Mylady laa paa Sengen; det lod til, at hun var faldet i Søvn.

Tom kaldte paa hende, først halvhøit, derpaa høit. Mylady vaagnede imidlertid ikke.

Nu lagde den trofaste Tjener sin Haand paa hendes Pande, og i samme Øieblik udstødte han et Skrig, der røbede Sorg og Forfærdelse.

Mylady var ikke faldet i Søvn; — hun var død!

Ottende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

7.

Der var henrundet ti Aar.

Ja, det var nu ti Aar siden, at Lady Eveline i en bedre Verden havde feiret sit Gjensyn med sin ædle Ægteherre, Lord Evandale Pembleton. —

— En Morgen rede to unge Herrer ved Siden af hinanden under de gamle Elmetræer, der stode paa begge Sider af den lange Allee, som førte op til New-Pembleton.

Det var de to forældreløse Brødre.

Lord William, det Barn, som Moderen og den trofaste Tom med saamegen Omhu, med en saa ængstelig Bekymring havde passet paa, var nu en smuk ung Mand paa atten Aar; han var høi, slintbygget, og dog meget kraftfuld.

Hans Broder, som dog neppe var to Aar yngre, end han, var derimod lille af Vext, temmelig spinkel og saae ud til at være svagelig.

Lord Williams Ansigt var aabent og ærligt; hans klare Øine havde et trofast Blik, og der spillede saa godt som altid et Smiil paa hans Læber.

Hans Broders, Sir Evandales, Ansigt var vel ikke ligefrem grimt, men dog alt Andet end tiltalende; hans Læber vare ualmindelig tynde, og han kunde aldrig see de Folk, han talte med, stift i Øinene.

Den ældste af Brødrene var en ægte Typus for ædel Ridderlighed, medens den yngste havde noget Listigt, Misundeligt og Lumsk ved sig.

Begge de unge Mænd rede paa prægtige Heste og vare iførte Rævejægernes røde Dragt; — de stode netop ogsaa i Begreb med at slutte sig til et lystigt Selskab, der vilde nyde Jagtens Glæder.

Da de vare komne til Enden af Alleen og vilde ride ud paa Landedveien, stillede en Mand sig iveien for dem.

Det var en Tigger, og hans Ansigtsfarve røbede, at han var Hindu.

I sin Hjemstavn havde denne Mand maaskee en Gang været Konge; men nu var han en elendig Tigger.

Han var aabenbart temmelig gammel; thi den Smule Haar, han endnu havde tilbage, var aldeles hvidt, og det lange, uredte Skjæg, der hang ham ned paa Brystet, var aldeles graat.

„Smukke unge Herrer," sagde han, idet han udstrakte Haanden imod de to Ryttere, „De maae endelig ikke glemme den stakkels fattige Hindu!"

Lord William kastede en Guinee til ham og sagde derpaa:

„Gaa nu Din Vei.“

Hinduen tog Guldmønten op og forsvandt derpaa bagved nogle Buske.

„Mylord,“ sagde Sir Evandale nu, „det er en temmelig hensynsløs Maade, De viser Dem velgjørende paa!“

„Finder Du virkelig, Broder?“ spurgte William

„Ja, hvorfor jog De den stakkels Tigger bort?“

„Fordi det var denne Mands Skyld, at vor Moder døde,“ svarede Lord William.

„Hvorledes er det dog muligt, Mylord?“

„Har Tom aldrig fortalt Dig den Historie?“

„Nei, aldrig!“

„Godt,“ sagde William, idet han udstødte et dybt Suk, „saa skal jeg fortælle Dig den.“

Og medens de to unge Mænd nu galopperede henad Landeveien, vedblev Lord William:

„Kjære Evandale, vor Moder var meget syg, — saa syg, at Lægerne endog havde opivet hende. Tom henvendte sig imidlertid til en Mand, der boede i Perth, og som var bekjendt for sine heldige Kure.“

„Det var vel sagtens John Pembrock?“

„Ja, netop!“

„Men ved denne Leilighed var John Pembrock altsaa ikke heldigere, end Lægerne?“

„John Pembrock lod Tom give sig en Skildring af Sygdommen.“

„Men han kom ikke selv herned?“

„Jo, en Aften kom han hertil; — men han var ikke alene; — han havde en Ledsager, og det var den

Tigger, vi nylig saae. Nu havde Moder i længere Tid lidt af en uforklarlig Engstelse, om hvilken Tom forøvrigt aldrig har villet meddele mig nøiagtig Oplysning; det var netop som en Følge deraf, at hun havde taget sin Tilflugt til Old-Pembleton; hver Aften blev Vindebroen trukken op, og saa fik ingen Ubekjendt Adgang til Borgen. Tom vilde derfor ikke lade Tiggeren, men kun John Pembrock komme over Broen. Imidlertid var Manden fra Perth meget excentrisk, og da han mærkede, at det var Toms Alvor, at Tiggeren ikke maatte komme op paa Borgen, vilde han heller ikke ride over Broen!"

„Er det muligt?"

„Ja, — han vendte om og red hjem, — Dagen efter var vor stakkels Moder død!"

„Hm!" sagde Sir Evandale. „Det forekommer mig ganske vist, at John Pembrock har sig urigtig ad; men naar Alt kommer til Alt, kunde den stakkels Hindu dog ikke gjøre for" . . .

„Nei, deri har Du rigtignok Ret," afbrød Lord William ham her, „men ikke desto mindre skjærer det mig i Hjertet, hver Gang jeg seer ham."

„Hændes det da ofte?"

„Ja, meget ofte! Jeg møder ham hyppig paa min Vei."

„Men hvorledes kan det dog være gaaet til, at dette Menneske, som dog maa være født over firetusind Mile borte fra vore Bjerge, netop har valgt dem til sit Opholdssted?"

„Ja, derom kan jeg ikke meddele Dig nogen Oplysning."

„Men Tom maa bestemt vide Besked derom!"

„Nei, hverken han eller nogen Anden her i Egnen veed Noget om Tiggeren, undtagen at Manden kalder sig Nizam, at han tilbringer Natten i Skovene, og at han om Dagen gaaer omkring og tigger."

„Han maa da være meget gammel!" bemærkede Sir Evandale.

„Ja, han seer rigtignok ud til at være gammel, men er dog endnu saa rask og rørig, at han meget godt vilde kunne bestille Noget."

„Jeg lagde nylig Mærke til Noget, som overraskede mig, Mylord," sagde Sir Evandale nu.

„Og det var?"

„De kastede jo en Guldmønt ned til ham, — ikke sandt?"

„Jo."

„Og han er dog vist ikke vant til at faae saa rige Gaver?"

„Nei, i Reglen bestaaer hele hans Høst af Kobbermønter."

„Og dog tilkastede han Dem et hadefuldt Blik, da han gik sin Vei."

„Naa ja, han er vist meget ondskabsfuld!"

„Hm!" vedblev Sir Evandale. „Da var det Blik, han tilkastede mig, dog af en ganske anden Beskaffenhed!"

„Nei, virkelig?"

„Jo, han betragtede mig med Velvillie, ja, med Kjærlighed — og tillige med en vis Bevægelse."

„Naa," sagde Lord William leende, „saa har Du formodentlig været saa heldig at behage ham, medens jeg derimod har havt det Uheld at mishage ham; — det er det Hele!"

Det Smiil, der i dette Øieblik spillede paa Sir Evandales Læber, var alt Andet end tiltalende.

„Naa, Mylord," sagde han, „De kan da sagtens finde Trøst!"

„Hvori da?"

„Jh," svarede Sir Evandale, „selv om Tiggeren virkelig foretrækker mig, er der da visse andre Personer, som med Glæde vilde tilbringe hele deres Liv med at ligge paa Knæ for Dem, og som ikke ere istand til at lægge Skjul paa den Uvillie, de nære mod mig."

Lord William trak paa Skuldrene.

„Jeg tør vædde paa, at det er stakkels Tom, Du tænker paa," sagde han.

„Ja, det er ganske rigtigt Tom og hans Kone, Betsy, jeg sigter til."

„Men troer Du da virkelig, at de ikke holde af Dig?"

„Ja, det troer jeg rigtignok!"

„Men det er dog virkelig et besynderligt Indfald!"

„Men for Resten gjør jeg da ærlig Gjengjæld!" vedblev Sir Evandale.

„Broder!" sagde Lord William formanende.

„Ja," sagde Sir Evandale, der talte sig ganske hidsig, — „dersom jeg ikke var en stakkels yngre Broder, men

derimod var i Deres Sted, — var Lord Pembleton, — havde Herredømmet over Bjergene og Sletterne, — over den gamle Borg og det nye Slot, — dersom jeg om kort Tid fik Sæde i Overhuset" . . .

„Naa, — hvad saa?" spurgte Lord William, da hans Broder her afbrød sig selv.

„Saa vilde jeg først og fremmest kaste Tom og hans Kone paa Døren!" svarede Sir Evandale.

„Det vilde sandelig være meget urigtig gjort af Dig!" sagde Lord William nu med Alvor.

Sir Evandale svarede ikke.

„Tom er en Søn af vor Moders gamle Amme," vedblev Lord William imidlertid. „Han var hendes Barndoms Legekammerat, og senere havde hun en trofast Tjener i ham. — Det maa Du aldrig glemme, Evandale!"

Nu galopperede de to Brødre videre uden at veksle et eneste Ord mere.

Det varede ikke længe, førend de kom ind i Skoven.

Og idet de nu rede henad en af de Alleer, der gik tværs igjennem denne, fik de Øie paa endeel Ryttere, der ligeledes vare klædte i Rødt, og som endnu vare to- eller trehundrede Skridt borte fra dem.

Foruden Rævejægernes røde Dragter fik de imidlertid ogsaa Øie paa en Amazones hvide Kjole.

Og da Lord William saae denne hvide Kjole, begyndte hans Hjerte at banke voldsomt af Sindsbevægelse, medens Sir Evandale tilkastede ham et Blik, der røbede

Had og Misundelse, men som hans Broder ikke lagde Mærke til.

„Der er Miss Anna!" udbrød Lord William.

Og nu gav han sin Hest Sporerne, og det ædle Dyr foer atter afsted i Galop.

Niende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

8.

Miss Anna var altsaa omringet af en Skare Rævejægere.

Alle de eleganteste unge Mænd fra hele Omegnen vare samlede her, og hver især af disse unge Mænd sukkede, naar han saae paa Miss Anna.

Den unge Pige var meget smuk, atten Aar gammel og tillige overordentlig rig.

Den, som blev hendes Mand, blev ikke blot gift med en af de meest fortryllende Piger, men tillige med en af de rigeste Arvinger i de forenede Kongeriger.

Hun var en Datter af Sir Archibald Curton, der var Medlem af Underhuset.

Sir Archibald, der var yngre Søn, var i sin tidlige Ungdom reist over til Ostindien, og skjøndt han hørte til Aristokratiet, havde han dog ikke taget i Betænkning at ofre sig til Handelen.

Han havde erhvervet sig en umaadelig Formue og aar bleven gift med en Nabobs Datter, som kun havde skjænket ham et eneste Barn, — Miss Anna.

Sir Archibalds Slot laa paa Sletten, kun tre engelske Mile fra Lord Williams fyrstelige Herresæde.

Lord William og Sir Archibald besøgte ofte hinanden.

Lord William var forelsket i Miss Anna.

Hvad Miss Anna angaaer, da kunde hun ikke lade være med at rødme, naar hun fik Sir William at see.

En Dag, — det var nu omtrent et halvt Aar siden, — havde Lord William henvendt sig til Sir Archibald og sagt til ham:

„Jeg elsker Miss Anna og har herved den Ære at anholde om hendes Haand."

Og dertil havde Sir Archibald svaret:

„Jeg troer at have lagt Mærke til, at min Datter elsker Dem, og jeg for mit Vedkommende har ikke det Ringeste imod Partiet; — det vil glæde mig at faae Dem til Svigersøn!"

Lord William havde da udstødt et Glædesskrig.

Nu havde Sir Archibald imidlertid smilende tilføiet:

„De skal dog ikke glæde Dem saa tidlig, Mylord! — Den Sag kan ikke blive saa hurtig bragt i Orden, som De troer!"

Lord William havde da ganske forbauset seet paa Sir Archibald, som nu vedblev:

„Min Kone, som jeg havde den Sorg at miste, da

hun endnu var ganske ung, var den eneste Datter af Mousfamy, den rigeste Nabob i hele Pendschab."

„Naa ja?" spurgte Lord William.

„Min Datter skal arve ham."

„Godt!"

„Og derfor kan jeg ikke gifte hende bort, uden at han giver sit Samtykke dertil."

Lord William rynkede Panden.

„Men," vedblev Sir Archibald, „for Resten kan De være ganske rolig. Den gamle Nabob forguder sin Datterdatter; Annas Villie er en Lov for ham, og hvis Anna virkelig" . . .

Nu rødmede Lord William som en ung Pige.

Han vidste, at Miss Anna elskede ham.

Samtalen imellem Lord William og Sir Archibald og den Samtale, der senere havde fundet Sted imellem Fader og Datter, vare blevne holdt hemmelige.

Heller ikke havde man talt om, at man havde skrevet den rige Nabob til.

Som en Følge deraf var der adskillige unge Adelsmænd, som vedbleve at hengive sig til fagre Forhaabninger med Hensyn til Miss Anna.

Den unge Pige tog forøvrigt Deel i alle Festiviteter og Forlystelser.

Da hun var en dygtig og dristig Rytterske, kappedes hun endog med de ivrigste Rævejægere og satte med største Lethed over Hegn og Gjærder.

Sir Archibald var selv en lidenskabelig Jæger, og to Gange om Ugen vare hans Naboer hans Gjæster.

Det var et saadant Jagtparti, Lord William og hans

Broder, Sir Evandale, den omtalte Formiddag skulde tage Deel i, og da den Førstnævnte fik Øie paa Miss Annas hvide Kjole, der tittede frem imellem Rævejægernes røde Dragter, gav han sin Hest Sporerne og galopperede henimod Gruppen.

Sir Evandale fulgte efter sin Broder, men tilkastede denne et Blik, der røbede et glødende Had.

Den unge Pige var straalende.

Da hun fik Øie paa Lord William, rødmede hun dybt.

Idet hun derpaa rakte ham Haanden, sagde hun imidlertid:

„Mylord. jeg troer nok, at min Fader har Noget at meddele Dem, som vist vil være Dem ret behageligt."

Nu var det Lord William, der blev rød i Hovedet.

Da de øvrige Tilstedeværende imidlertid syntes at betragte den unge Mand med en vis misundelig Nysgjerrighed, red Sir Archibald hen til ham og sagde:

„Mylord, det Svar, vi ventede ovre fra Ostindien, er nu indløbet."

Da Lord William hørte disse Ord, blev han pludselig ligbleg.

Sir Archibald vedblev:

„Min Svigerfader, Nabob Moussamy, giver sit Samtykke."

Og idet Sir Archibald derpaa henvendte sig til de øvrige Tilstedeværende, tilføiede han:

„Mine Herrer, jeg har herved den Ære at underrette Dem om, at min Datter, Miss Anna, om kort Tid vil blive gift med Lord William Pembleton."

Adskillige af de unge Mænd, til hvem disse Ord vare rettede, bede deres Læber tilblods og sukkede dybt.

Den, som blev meest bleg og udstod de grusomste Lidelser, var imidlertid Sir Evandale.

Og dog fortrak han ikke en Mine; hans Ansigt var aldeles roligt, og kun hans skjælvende Læber og udspilede Næsebor vilde have ladet en opmærksom Jagttager ane, hvilken Storm der rasede i hans Indre.

Nu henvendte Sir Archibald sig pludselig til ham.

„Jeg har ogsaa en behagelig Efterretning at meddele Dem, Sir Evandale," sagde han.

Den unge Mand foer sammen.

„Mig?" udbrød han.

„Ja, netop!"

„Nei, virkelig?"

„Jo," svarede Sir Archibald. „Har det ikke været Deres Ønske, at De maatte komme til at tjene i den ostindiske Armee?"

„Jo, ganske vist," indrømmede Sir Evandale.

„Godt, saa kan jeg gratulere Dem. Imorges fik jeg nemlig Underretning om, at De er bleven udnævnt til Kapitain i den ostindiske Hærstyrke."

„Og det er naturligviis ene og alene Sir Archibald, Du kan takke for Din Udnævnelse, kjære Broder," bemærkede Lord William.

„Ah!" sagde Sir Evandale.

„Sir Archibald har nemlig i allerhøieste Grad interesseret sig for Dig og tillige faaet indflydelsesrige Mænd i London til at interessere sig for Dig," vedblev Lord William.

Og da den unge Godseier antog sin Broders iøinefaldende Sindsbevægelse for Glæde, tilføiede han:

„Men Du har dog vel ikke ifinde, strax at forlade os?"

„De er jo vor Families Overhoved," svarede Sir Evandale med et ironisk Smiil, „det tilkommer altsaa Dem at foreskrive Love i denne, som i enhver anden Henseende, — mig derimod at lystre."

„Godt!" sagde Lord William smilende. „Saa befaler jeg Dig, endnu i nogen Tid at blive hos mig, — i alt Fald saa længe, at Du kan drikke Miss Annas og min Skaal paa vor Bryllupsdag!"

„Jeg skal adlyde min Hr. Broder," sagde Sir Evandale halvhøit, — han vovede ligefrem ikke at tale høit; thi han følte, at han ikke vilde have kunnet lade være med at tale i en Tone, som utvivlsomt vilde have røbet, af hvilke Følelser han i dette Øieblik var besjælet.

„See saa! Nu er den Sag da lykkelig og vel bleven bragt i Orden!" sagde Sir Archibald. „Men nu maae vi heller ikke glemme at hengive os til Jagtens Glæder, mine Herrer!"

— — — — — — — — — — — —

Rævene fore omkring; — Hundene gave Hals; — Hestene galopperede afsted, og langt, langt borte kunde man høre Jagthornets Toner.

Imidlertid var der da idetmindste een af de unge Mænd, som idag havde havt ifinde at tage Deel i Jagtens

Glæder, der ikke syntes at bryde sig om, at Lystigheden allerede havde taget sin Begyndelse.

Han havde holdt sin Hest tilbage, da det øvrige Selskab red ind i en lille Lund, og efterat han derpaa havde bundet sin Hest til et Træ, havde han sat sig i Græsset.

Den unge Mands Sind var aabenbart et Bytte for den voldsomste Bevægelse; ja, han fældede endog Taarer af Harme og Raseri, og med sammenpressede Læber fremstammede han følgende Ord:

„Hvor Skjæbnen dog kan være grusom — og uretfærdig!

Jeg har jo havt samme Fader og Moder, som han; — det er det selvsamme Blod, der flyder i hans og i mine Aarer! . . .

— Og dog tilhører Alt ham, — Formue, høi Rang — og Miss Anna, — fremfor Alt Miss Anna!..

Hvad mig angaaer, da er jeg jo født til at være et underordnet Væsen, paa hvilket enhver fornuftig Mand seer ned med Ringeagt, — eller dog i alt Fald med Ligegyldighed!

Mig behøver man ikke at tage det ringeste Hensyn til, — og vil man endelig — for min Broders Skyld — vise sig en lille Smule høflig imod mig, — ja, saa er det den letteste Sag af Verden at opfylde denne Høflighedspligt, uden at det koster altfor mange Penge — eller altfor megen Uleilighed! — Mig bliver man kvit for meget billig Priis; — man skaffer mig en Ansættelse som Officeer i den ostindiske Hærstyrke, — og dermed maa jeg lade mig nøie; — det er jo allerede

langt Mere, end jeg kunde vente, — endsige da havde Ret til at gjøre Fordring paa!

Hm!.. Alt dette er i Sandhed i høieste Grad latterligt; — men tillige er det saa grusomt, saa rædselsfuldt, at jeg kunde gaae fra Forstanden af Harme derover! . . .

— O, hvor jeg hader den Mand, der er bleven min ældre Broder! . . . Hvor jeg hader ham!!"

I sin Ophidselse udtalte Sir Evandale disse sidste Ord høit.

Den unge Mand troede — og maatte naturligviis troe, — at han var ganske alene paa dette Sted.

Bludselig foer han imidlertid sammen.

Det forekom ham, at han hørte Bladene rasle tætved, — og dog rørte der sig ikke en Vind.

Forbauset og forskrækket saae han sig om, — og nu fik han Øie paa noget ganske Besynderligt.

Fra en Busk tætved ham stak der et Hoved frem med rødbruunt Ansigt, hvidt Haar, graat Skjæg og glødende Øine.

„Gode Gud!" udbrød Sir Evandale nu. „Det er jo Hinduen!"

„Ja, det er Hinduen!" sagde den Mand, der havde ligget skjult bagved Busken, leende, idet han reiste sig.

Men derpaa rettede denne Mand sig til sin fulde Høide og vedblev med Alvor, ja, i en barsk Tone:

„Ja, det er ganske rigtigt Hinduen, Sir Evandale! — Det er Hinduen, som er Din Ven og nu kommer for at tilbyde Dig sin Bistand!

Ja, — det er Hinduen, hvis Venskab for Dig endog gaaer saa vidt, at han rolig, — fordi det er overens-

stemmende med den strenge Sandhed, — kan sige til Dig:

„Jeg tilbyder Dig min Tjeneste, — og Du bør ikke kaste Brag paa den; — Du bør ikke med Foragt afslaae mit Tilbud; — det vilde være meget uklogt handlet af Dig, om Du bar Dig saaledes ad! — Mit Venskab for Dig, eller rettere: den Kjærlighed, jeg nærer til Dig, — er nemlig af den Beskaffenhed, at Du i mig vil finde et paa een Gang blindt — og meget klartseende Redskab for Dine Planer, — en Raadgiver, som kan meddele Dig Oplysninger, om hvilke Du vistnok ikke har den fjerneste Anelse, — en Medhjælper, der er villig til at offre Liv og Blod for Dig, — kort sagt: en Ven, en Tjener, en Slave, — til hvem det neppe vilde kunne lykkes Dig at finde Mage paa hele Guds grønne Jord!

— Ja, det er ganske rigtigt Hinduen, Du har truffet her i Skovens Eensomhed, — og det er Hinduen, der har talt saadanne Ord til Dig! — Tal Du nu! — Jeg har endnu kun at meddele Dig Følgende: Jeg hørte Dig nylig sige, at Du hadede Din Broder, Lord William, — og det kan jeg saa godt forstaae; — det Had, jeg nærer til denne Mand, er nemlig ikke mindre glødende, end Dit!"

Tiende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

9.

Da den hinduiske Tigger havde holdt dette energiske Foredrag, blev han staaende ganske rolig, som om han ventede paa Svar.

Sir Evandale saae paa Hinduen med en Forbauselse, der ikke var aldeles fri for Skræk.

Hinduen var gammel; idetmindste syntes hans hvide Haar da at vidne derom.

Men derimod vare hans Træk endnu ungdommelige, og det Allerbesynderligste var, at de vare saa fiint formede, at man, dersom hans Hudfarve ikke havde været saa mørk, vilde have antaget ham for en Europæer.

Men skjøndt hans Træk vare regelmæssige, ja, endog smukke, var det dog ikke nogen Fornøielse at see paa ham; thi hans Ansigt var fuldt af afskyelige, ja, ligefrem forfærdelige Ar.

Naar Hinduen gik omkring og tiggede, smøgede han undertiden sine Skjorteærmer op og blottede sit Bryst.

Og hvadenten man nu fæstede sine Øine paa hans Arme eller paa hans Bryst, maatte man uvilkaarlig fare sammen.

Hele dette Menneskes Legeme var nemlig bedækket med Saar, eller ganske vist egentlig med Ar; men disse Ar maatte netop gjøre et høist ubehageligt Indtryk, da den Hud, der havde lagt sig over dem, var aldeles gjennemsigtig.

Fra Tid til anden hændtes det, at Hinduen, der blev kaldt Nizam, fortalte de Forbigaaende sin Historie for at røre dem til Medlidenhed.

Da han en Dag var gaaet ind i en Pagode for at bede til den store Gud, var han bleven overfaldet af en Huntiger, som havde bortført ham til Dshunglerne og overladt sine Unger Byttet.

Men hvorledes var det da gaaet til, at han var sluppet nogenlunde heelskindet ud af Tigrenes Kløer?

Dette Spørgsmaal besvarede Nizam ved at fortælle en meget besynderlig Historie.

De unge Tigre havde allerede begyndt at sønderrive ham, og deres Moder saae med grusom Stolthed og Glæde paa, hvorledes de legede med hans blodige Legeme, som dog endnu bestandig var fuldt af Liv og Livskraft, — og med den Resignation, der er eiendommelig for alle de Mennesker, som høre til hans Race, ventede han paa den rædselsfulde Død, der var forbeholdt ham.

Da hørte han pludselig en voldsom Larm, der havde Meget tilfælles med et stærkt Tordenskrald.

Ogsaa Tigrene hørte aabenbart denne Larm; thi de slap deres Bytte og saae paa hinanden.

Deres Moder var øiensynlig meget urolig.

Larmen vedblev. Jorden rystede, som om en heel Armee af Kæmper var ifærd med at marschere henimod det Sted, paa hvilket den Ulykkelige syntes at skulle lide Døden.

Pludselig udstødte Huntigeren et hæst Skrig, ved hvilket den gav Signalet til Flugt.

Fulgt af sine Unger foer det stolte Dyr afsted over Hals og Hoved. — Hinduen var endnu ilive.

Men derfor var Nizam dog ingenlunde frelst.

Den forfærdelige Larm, der med hvert Øieblik blev voldsommere, som om den skrev sig fra et Tordenveir, der nærmede sig, havde en Grund, som Hinduen snart gjættede sig til.

Det var en Flok Elefanter, der vandrede igjennem Krattet.

Og i sit stille Sind anstillede Nizam følgende, ikke overvættes trøstefulde Betragtning:

„Fra Tigrene er jeg da sluppet for nogenlunde godt Kjøb; men naar Elefanterne komme travende, gaae de naturligviis lige hen over mig og knuse mig ved deres Vægt.

Nizam tog feil; — han gjorde Elefanterne skammelig Uret.

Disse vandrede omkring i en Skare, der bestod af over tohundrede.

Hvor kom de fra? — Og hvor gik de hen?

Nizam antog, at der ikke her var Tale om et Krigstog, men om en Udvandring; Elefanterne havde nemlig

ikke blot taget deres Hunner og Unger med, men tillige de gamle Elefanter, hvis Øren vare ganske hvide.

En stor Elefant, der aabenbart var Flokkens Anfører, travede i Spidsen for den, over hundrede Skridt foran den.

Denne Anfører for Flokken var en hvid Elefant.

Nizam fik snart Øie paa den, og nu anstillede han en ganske anden Betragtning, end den forrige.

De hvide Elefanter blive af Hinduerne betragtede som hellige Dyr.

Da Nizam nu var en ivrig Tjener og Dyrker af Guden Wischnu, faldt det ham ind, at Guden Wischnu maaskee havde sendt ham det hellige Dyr til Hjælp.

I saa Henseende tog Nizam nu heller ikke feil.

Da den hvide Elefant var kommen lige hen til Hinduen, stak den sin Snabel ned til ham, slyngede den om hans Legeme og satte ham ganske sagte op paa sin Hals.

Derpaa fortsatte den sin Vandring, og hele den forfærdelige Armee, hvis Anfører den var, vedblev at følge efter den i en passende Afstand.

Langt om længe travede Elefanterne ud af Krattet, og nu befandt de sig paa en stor, opdyrket Slette, midt paa hvilken der laa en af Hinduer beboet Landsby.

Nu lagde den hvide Elefant ham ned paa Randen af en Riismark og saae paa ham med det næsten menneskelige Blik, der er eiendommeligt for disse Dyr.

Dens Blik syntes at sige til ham:

„Nu staaer Du under Dine Brødres, Menneskenes

Beskyttelse! — Her behøver Du ikke at være bange for Tigre!"

— Paa denne Maade var det gaaet til, at Nizams Liv var blevet reddet.

Hans Saar vare lidt efter lidt blevne til Ar; men Huden var kun meget ufuldstændig vendt tilbage; istedetfor den var hele hans Legeme blevet bedækket med en tynd, klæbrig og svag Hinde, der var saa gjennemsigtig at man kunde see Muskler og Aarer igjennem den.

— — — — — — — — — — — —

Men hvorfor var Nizam reist bort fra Ostindien? — — Og da han alligevel var kommen over til Englands Hovedstad, hvorfor var han saa ikke bleven i den store By, hvor han dog maatte have Grund til at antage, at den Levevei, han havde valgt, vilde betale sig bedst? — Hvorfor havde han foretrukket at tage Ophold i Grevskabet Northumberland og leve der som Tigger?

Ja, vi kunne rigtignok ikke vide, om disse Spørgsmaal nogensinde vare blevne rettede til Hinduen; men derimod kunne vi indestaae for, at de i alt Fald ikke vare blevne besvarede, om Nogen end havde rettet dem til ham. — Hvad dette Punkt angik, havde Nizam aldrig udtalt sig for noget Menneske!

— — — — — — — — — — — —

Af denne Beskaffenhed var den Mand, som nu lige paa een Gang traadte frem Sir Evandale, da dennee

i høieste Grad var besjælet af Misundelse og glødende Had.

Nizam var nu ikke længer skjult bag en Busk; han havde staaet lige foran den unge Mand, medens han talte ham, og nu satte han sig ved Siden af ham.

Sir Evandale stirrede, som allerede bemærket, paa ham med en Forbauselse, der ikke kunde siges ganske fri for at være blandet med Skræk.

Hinduen lagde Mærke til den unge Adelsmands ængstelige Blik og sagde ganske rolig til ham:

„For mig behøver De sandelig ikke at være bange, unge Mand! Jeg nærer større Hengivenhed for Dem, end Slyngplanten nærer for den Træstamme, op ad hvilken den snoer sig, og som er den væsentligste Betingelse for dens Liv!"

Og da Sir Evandale endnu bestandig betragtede Nizam med en vis Uro, vedblev Hinduen:

„Ja, unge Mand, jeg elsker Dem, som om jeg var Deres Hund, — Deres Yndlingsslave; — mit Liv, — hver eneste Draabe af mit Blod tilhører Dem!"

Idet Hinduen udtalte disse Ord, skjælvede hans Stemme af Sindsbevægelse; ja, han fik endog Taarer i Øinene; — der var altsaa ikke Spor af Grund forhaanden til at tro, at han ikke meente, hvad han sagde.

Ikke desto mindre vedblev Sir Evandale at stirre paa ham med et paa een Gang vantro og ængsteligt Blik.

Den unge Mand var, som allerede bemærket, listig og snu; han var selv vant til at forstille sig, og som en

Følge deraf bildte han sig ind, at alle Mennesker gik ud paa at forstille sig; — naar Nogen uventet viste sig venlig og forekommende imod ham, trak han sig derfor i Almindelighed sky og forsigtig tilbage; — det var jo muligt, — ja, endog ikke usandsynligt, at den Person, der saa uventet var kommen ham imøde med Velvillie, kun havde isinde at lægge en Snare for ham.

Som en Følge deraf lod Sir Evandale sig nøie med at besvare Hinduens indtrængende Forsikkringer om den inderlige Hengivenhed, den Kjærlighed, som den stakkels Fyr var besjælet af ligeoverfor ham, med det — dog virkelig temmelig kølige Spørgsmaal:

„Nei, — seer man det?"

Da Nizam hørte disse kolde Ord, med hvilke hans glødende Udbrud af Velvillie blev besvaret, foer han sammen, og uvilkaarlig rynkede han Panden.

Imidlertid varede hans vrede Ophidselse kun et Øieblik.

Allerede efter et Par Sekunders Forløb havde han ikke alene gjenvundet sin Fatning, men saae sig endog istand til, med samme Inderlighed, som tidligere, at vedblive:

„Jo, Sir Evandale! . . . Jeg siger Dem endnu en Gang, at jeg elsker Dem, — og De kan rolig troe mig paa mit Ord; — jeg lyver aldrig! . . . Ja, jeg elsker Dem, og det er mit høieste Ønske at see Dem som Pair af England! . . . For at naae dette Maal vilde jeg med Glæde offre Liv og Blod!"

Da Sir Evandale hørte disse Ord, foer han sammen og kunde ikke lade være med at udstøde et dybt Suk.

Imidlertid gjorde han Vold paa sig og sagde rolig og koldt:

„Nei, virkelig?"

Atter blev Hinduens Blik mørkt, og med en vis Heftighed udbrød han:

„Har jeg da ikke gjentagne Gange sagt Dem, at jeg elsker Dem? . . . Og har jeg ikke tilføiet, at jeg ikke forstaaer den Kunst at lyve? . . . Har De allerede bragt det saa vidt, at De ikke troer paa Andet, end Løgnen?" . . .

Her afbrød Nizam imidlertid sig selv, og næsten i samme Aandedræt udbrød han i en saa kjærlig Tone, at en opmærksom Jagttager neppe vilde have kunnet undlade at nære Tvivl om, hvorvidt det Udbrud af Vrede, til hvilket han endnu for kort Tid siden havde hengivet sig, ikke i Virkeligheden havde været: — Forstillelse og Løgn:

„Ja, Sir Evandale, jeg elsker Dem, — elsker Dem høiere, end mit Liv, — og det er mit Ønske, — som mit høieste, ja, eneste Formaal, — at jeg, førend jeg dør, maa see Dem som Pair af England!"

Atter udstødte Sir Evandale uvilkaarlig — og vistnok meget imod sin Ville — et dybt Suk.

Nu kunde han dog ikke godt længer lade være med at give Hinduen et Svar.

Imidlertid var den unge Adelsmand endnu i dette Øieblik — endog ligeoverfor den stakkels Hindu, som i en Tone, der umiskjendelig bar Sandhedens og Oprigtighedens Præg, havde forsikret ham, at han nærede en forkjælet Slaves, ja, endog en Hunds Hengivenhed for

„Herren", — istand til fuldstændig at beherske sig, — til ikke at falde ud af sin Rolle som snu og forslagen Jagttager af Begivenhederne paa denne syndige Jord.

Han lod sig derfor nøie med at trække paa Skuldrene og svare:

„Om jeg deler Dit Ønske, eller ikke, kan jeg ikke finde mig foranlediget til at udtale mig nærmere om, min stakkels Ven! . . . Jeg maa nemlig — for Din Skyld — beklage, at det ligefrem er en Umulighed, at Dit Ønske nogensinde skulde kunne gaae i Opfyldelse."

„For mig existerer der ingen Umuligheder!" svarede Hinduen rolig.

„For mig i Reglen heller ikke, min stakkels Ven," sagde Sir Evandale, „men hvad denne Sag angaaer" . . .

Her afbrød Nizam den unge Adelsmand.

„Er De meget begjærlig efter at komme til at tage Deel i Jagten, Sir Evandale?" spurgte han.

„Nei, det kan jeg just ikke sige," svarede den unge Adelsmand.

„Og har De Noget imod at høre paa, hvad jeg har at meddele Dem?"

„Nei, tal Du kun, hvis det kan more Dig, min Ven!"

„Godt!" sagde Nizam nu. „De er forelsket i Miss Anna, Sir Evandale!"

Den unge Mand foer sammen, og med den haanlige Kulde, med hvilken det engelske Aristokrati i Almindelighed behandler sine Undergivne, og da navnlig saadanne

underordnede Skabninger som bronzefarvede Hinduer, sagde han nu:

„Hvoraf veed Du det?"

Nizam vedblev:

„Sir Evandale, naar De seer op ad, ville Deres Øine oppe paa Bjerget opdage Old-Pembletons massive Taarne."

„Naa ja!" sagde den unge Mand.

„Naar De derimod fæster Deres Blik paa Sletten dernede, er det New-Pembleton, denne i Sandhed fyrstelige Bolig, der frembyder sig for det."

„Og saa?"

„Derpaa omfatter Deres Blik de ti Kvadratmile Enge, Marker og Skove, der omgive de to Slotte og høre til dem," vedblev Hinduen, „og De kan ikke lade være med at udstøde et Suk!" —

I dette Øieblik udstødte Sir Evandale virkelig et dybt Suk.

Nizam vedblev:

„Og saa siger De til Dem selv: Dersom jeg var den Førstefødte, vilde alt dette tilhøre mig!"

„Det er kun altfor sandt!" sagde Sir Evandale med en mørk Mine.

„Og," sagde Hinduen, idet han trak paa Skuldrene, „medens De hører Folk kalde Deres Broder „Mylord", maa De lade Dem nøie med at blive kaldt „Sir"!"

Sir Evandale skar Tænder af Harme.

„Ja vist," sagde han. „Men hvad vil Du have jeg skal gjøre ved den Sag?"

Nizam svarede smilende:

„Fy, — De maa ogsaa see at blive „Mylord"!"

Den unge Adelsmand foer sammen.

„Men" . . . begyndte han.

„Og hvis jeg vil have, at De skal være det, bliver De det!" vedblev Hinduen.

Sir Evandale studsede.

„Du?!" sagde han.

Og Adelsmanden kunde ikke lade være med at betragte Tiggeren med en Mine, der ganske vist røbede haanlig Tvivl.

Nizam vedblev imidlertid ganske rolig:

„De skal dog ikke lee af, hvad jeg siger, unge Mand!"

Nu stirrede Sir Evandale med den største Forbauselse paa dette besynderlige Menneske.

Pludselig rettede Nizam sig til sin fulde Høide, og hans glødende Øine udsendte et Lynglimt, som blændede Sir Evandale.

„I det Land, i hvilket vi befinde os, lever jeg af at anmode de Forbigaaende om Almisse," sagde han, „ja, man betragter mig endog som en stakkels ulykkelig Skabning, der paa een Gang maa fremkalde Afsky og Medlidenhed; men naar jeg for Alvor vilde det . . .!"

Her afbrød Hinduen imidlertid sig selv.

„Naa, — hvad saa?" spurgte den unge Adelsmand ivrig.

„Saa kunde jeg gjøre Dem til Lord Pembleton!" svarede Nizam rolig og afmaalt.

„Er det muligt?“ udbrød Sir Evandale, der nu skjælvede over hele Legemet.

„Hør mig, unge Mand!“ vedblev Hinduen.

Og ganske rolig tog han nu igjen Plads ved Siden af den unge Adelsmand, der var saa misundelig paa sin Broder, fordi hele Formuen og Magten var tilfalden denne.

Ellevte Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog".

10.

Nizam havde altsaa i al Fortrolighed taget Plads ved Siden af Sir Evandale; — ja, han vovede endog at gribe den unge Adelsmands Haand.

„Hvor gammel var De, da De mistede Deres Moder?" spurgte han.

„Syv Aar," svarede Sir Evandale.

„Det vil med andre Ord sige, at De den Gang endnu var altfor ung, til at man skulde have kunnet betroe Dem en Hemmelighed," vedblev Hinduen.

Disse Ord fik den unge Adelsmand til at fare sammen.

Atter saae han Nizam stift i Øinene.

„Ja," vedblev Hinduen, „jeg har virkelig en Hemmelighed at betroe Dem!"

„En Hemmelighed?"

„Ja, Sir Evandale," svarede Tiggeren, „en Hemmelighed, som angaaer . . . Deres Fødsel!"

Nu foer Sir Evandale op.

„Hvad behager?" udbrød han med en hovmodig Mine. „Jeg skulde mene, at min Fødsel ikke havde noget Hemmelighedsfuldt ved sig?"

„Nei, — og jo!"

Og idet Tiggeren udtalte disse faa Ord, saae han atter den unge Adelsmand stift i Øinene, og hans Blik var saa bydende, at Sir Evandale formelig følte sig ydmyg og ærbødig ligeoverfor denne Landstryger.

„Siig mig en Gang," vedblev Nizam, „har De aldrig hørt tale om Deres Onkel, Sir George-Arthur Pembleton?"

„Kun meget sjeldent," svarede den unge Adelsmand.

„Men dog en Gang imellem?"

„Ja."

„Og hvem var det saa, der talte om ham?" vedblev Hinduen.

„Det var Tjenestefolkene," svarede Sir Evandale.

„Og Deres Moder vel ogsaa, — ikke sandt?"

„Nei, jeg har aldrig hørt min Moder omtale min Onkel."

Der spillede et djævelsk Smiil paa Nizams Læber, idet han nu udbrød:

„Ah! De har altsaa ikke en eneste Gang hørt Deres Moder tale om ham?"

„Nei," vedblev Sir Evandale, „jeg kan endog huske, at hun var nærved at besvime, da en af Tjenerne en Dag udtalte hans Navn, medens hun var tilstede."

Med et haanligt Smiil og i en ubeskrivelig ironisk Tone sagde Nizam nu:

„I gamle Dage vilde det ikke have kunnet falde hende ind at besvime i den Anledning!"

Atter foer Sir Evandale sammen.

„Hvad vil Du sige med det, elendige Tigger?" udbrød han.

Nizam vedblev imidlertid at smile.

„Gjør Dem ikke den Uleilighed at anstille et Forsøg paa at imponere mig ved haanlige Miner og haanlige Ord, Sir Evandale!" sagde han ganske rolig. „Jeg, den elendige Tigger, er en mægtig Mand, og som jeg allerede har havt den Ære at meddele Dem, skal De ved min Hjælp blive Pair af England og gift med den smukke og rige Miss Anna, — dersom De blot rolig hører paa, hvad jeg har at sige Dem!"

Sir Evandale kom til at skjælve over hele Legemet, da dette prægtige Billed blev rullet op for ham.

„Gaa videre!" sagde han.

Nizam vedblev:

„Der maa endnu findes et andet Menneske paa New-Pembleton, som heller aldrig omtaler Sir George. — Det er Tom, jeg sigter til."

„Tom!" udbrød Sir Evandale. „O, hvor jeg hader ham!"

„Det er meget rigtig gjort af Dem!" sagde Hinduen rolig.

„Jeg hader ham, fordi han ikke kan udstaae mig, men derimod forguder min Broder, Lord William," vedblev den unge Adelsmand.

„De vilde nære et endnu mere glødende Had til ham, dersom De vidste Besked om Alt, hvad der tildraget sig," bemærkede Hinduen.

„Og det er?"

„Ja, derom kunne vi senere tale! . . . . . For Øieblikket er det nemlig ikke Tom, vi skulle beskjæftige os med."

„Hvem da?"

„Sir George!"

„Godt! . . . Tal!"

„For to og tyve Aar siden," vedblev Nizam, „var Sir George, hvad De nu er, — en stakkels yngre Søn. Medens hans Broder vilde blive Pair af England, gift med den smukke Eveline Ascott og Eier af en umaadelig Formue, var han, den yngre Broder, fordømt til at tjene i Marinen."

„Ligesom jeg er fordømt til at tjene i den ostindiske Armee," sagde Evandale, idet han udstødte et Suk.

Hinduen vedblev:

„Imidlertid var Sir George forelsket i Miss Eveline."

Sir Evandale foer sammen.

„Og Miss Eveline gjengjældte hans Kjærlighed," tilføiede Nizam.

„Du lyver!" udbrød Sir Evandale.

„Jeg har endnu aldrig løiet!" svarede Hinduen rolig og koldt.

Og atter imponerede han Sir Evandale ved at tilkaste ham et bydende Blik.

Med en Holdning og med Ord, som man ikke skulde

have troet, stode til Tiggerens Raadighed, fortalte denne nu Sir Evandale om Miss Evelines og Sir Georges Kjærlighed, om den Sidstnævntes Tilbagekomst og — om hiin skjæbnesvangre Nat, i hvilken Lady Pembleton — ganske vist imod sin Villie — blev sin Mand utro.

Medens Sir Evandale hørte paa denne Fortælling, perlede der kolde Sveddraaber paa hans Pande.

Og da Hinduen endelig taug, udbrød den unge Adelsmand:

„Men hvad skal alt dette i Grunden føre til? . . . Sir George" . . .

„Er Deres Fader!" afbrød Hinduen ham rolig.

„Min Fader!"

„Ja, og hele sit Liv igjennem har det været hans Opgave at faae Dem gjort til Pair af England," vedblev Nizam.

„Men nu? . . . Er Sir George ikke for lang Tid siden afgaaet ved Døden?" spurgte den unge Adelsmand.

„Jo, for hele Verden," svarede Hinduen.

„Hvad vil Du sige med det?" spurgte Sir Evandale.

„At han dog ikke er død for mig," svarede Nizam.

„Hvorledes? Sir George skulde ikke være død?" udbrød den unge Adelsmand.

„Nei, han lever endnu!"

„Han lever endnu?!"

„Ja, — og det skal jeg strax overbevise Dem om, unge Mand," svarede Nizam.

Og nu reiste han sig og tilføiede:

„Vent paa mig her! . . . Om et Par Minuter skal jeg igjen være hos Dem!"

Et Øieblik efter havde Sir Evandale tabt det besynderlige Menneske af Syne.

Nizam løb hen til en Bæk, kastede sig ned paa Jorden og dyppede gjentagne Gange sit Ansigt ned i det kolde Vand.

Det varede ikke ret længe, førend han vendte tilbage til Sir Evandale.

Da den unge Adelsmand fik Øie paa ham, blev han saa forbauset, at han udstødte et Skrig.

Nu var Nizams Ansigt ikke længer kobberfarvet, men blegt som en Europæers, ja, udmærkede sig endog ved den skjære Farve, der pleier at være eiendommelig for Englænderne.

Og da Sir Evandale stod og stirrede paa ham, som om han var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse, sagde Nizam ganske rolig til ham:

„Da jeg er Sir George, kan Manden da ikke godt være død!"

„De er Sir George?" udbrød den unge Adelsmand.

„Ja, — jeg er Din Fader!" svarede den foregivne Hindu.

Og med ligefrem vild Heftighed trykkede han Sir Evandale til sit Bryst.

— — — — — — — — — — — —

Og den Mand, der nu i en halv Snees Aar havde været almindelig bekjendt der i Egnen som den hinduiske Tigger Nizam, var virkelig ikke nogen Anden, end Sir George-Arthur Pembleton.

Det var ham, der havde duelleret med Sir James Ascott, og som var bleven liggende haardt saaret inde i en af Tigre hærget Skov ovre ved Kalkutta.

Af den Historie, som Nizam fortalte Enhver, der gad høre paa ham, var kun eet Affnit opdigtet, nemlig det, der handlede om, at en Huntiger havde bortført ham fra en af Wischnus Pagoder.

Alt det Øvrige var sandt.

Efterat Sir James var gaaet sin Vei, havde den Saaredes Klynken og Lugten af Blod lokket endeel Tigre til; men de vilde og blodtørstige Dyr havde ikke faaet Tid til at fortære ham.

Elefanterne havde nemlig jaget Tigrene paa Flugten.

Den hvide Elefant havde derpaa baaret Sir George ud af Skoven og lagt ham paa Randen af en Riismark.

Her havde han i længere Tid ligget i bevidstløs Tilstand.

Endelig var han imidlertid kommen til sig selv igjen, og skjønt han svømmede i sit Blod, var det dog lykkedes ham at slæbe sig hen til en Hytte, der tilhørte en gammel Hindu.

Denne Hindu var Brahmin.

I den Omstændighed, at den hvide Elefant havde reddet den unge Mand, saae Brahminen en vidunderlig

Begivenhed, og han tog nu ikke i Betænkning at underrette Sir George om, at det var Wischnu selv, der havde iført sig en hvid Elefants Skikkelse for paa denne Maade at udrive ham af Dødens Arme.

Sir George lod da ogsaa, som om han troede Brahminen; thi han fandt aabenbart sin Regning ved at gaae ind paa dennes Anskuelser. Da han ikke havde Lyst til at vende tilbage til Kalkutta, passede det jo meget godt i hans Kram, at hans Landsmænd ansaae ham for død, og Brahminen gav ham naturligviis Ret i, at det var nødvendigt at lade Europæerne blive i denne Tro, da Wischnus gode Hensigt ellers neppe vilde blive opnaaet.

En Soldat af den ostindiske Hærstyrke, der om Natten havde listet sig fra den store By ud til Landsbyen for at stjæle der, var bleven grebet og dræbt af Hinduerne.

Mandens Lig havde i længere Tid ligget paa en aaben Mark, og Rovfuglene havde mishandlet det paa en forfærdelig Maade.

Brahminen iførte nu Liget Sir Georges Uniform og lagde det derpaa ind i Skoven ved Kalkutta.

Fra nu af ansaae hele den engelske Armee Sir George Pembleton for død, — for sønderrevet af Tigre.

— — — — — — — — — — — —

Da Nizam var kommen saa vidt i sin Fortælling, afbrød Sir Evandale ham pludselig.

„Men sig mig en Gang," udbrød den unge Adels-

mand, „hvilken Interesse kunde De egentlig have af at blive anseet for død?“

Der spillede et Smil paa den foregivne hinduiske Tiggers Læber, idet han svarede:

„Det skal Du strax faae at vide, min Søn!“

Og atter trykkede han Sir Evandale til sit Bryst.

Tolvte Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog".

11.

Derefter fortsatte den foregivne Hindu sin Fortælling paa følgende Maade:

„Det varede meget længe, inden jeg rigtig begyndte at komme mig.

Først efterat jeg omtrent havde tilbragt to Maaneder i Brahminens Hytte, begyndte mine forfærdelige Saar at læges.

Tigrene havde mishandlet mig i den Grad, at jeg næsten var aldeles ukjendelig.

Jeg troer virkelig endog, jeg meget godt vilde have kunnet vandre igjennem hele den engelske Armee, uden at en eneste af mine gamle Venner havde kjendt mig igjen.

Det havde jeg imidlertid aldeles ikke isinde at gjøre.

Fra nu af havde jeg kun et eneste Formaal, en eneste Plan at leve for.

Jeg vilde nemlig strax vende tilbage til England.

Det var ikke Lady Eveline, jeg længtes efter at faae at see igjen; nei, jeg vilde see hendes og mit Barn, — det Barn, som jeg forgudede, skjøndt jeg ikke kjendte det; — jeg vilde see Dig!"

Den foregivne Hindu udtalte disse Ord i en Tone, der tydelig røbede den største Sindsbevægelse, — og Sir Evandale kunde nu ikke længer nære nogensomhelst Tvivl.

Nizam og Sir George vare virkelig een og samme Person.

Sir George var utvivlsomt den unge Mands Fader.

Den foregivne Hindu fortalte nu videre:

„Den gamle Brahmin, hvem jeg betroede en Deel af min Hemmelighed, lærte mig, hvorledes jeg skulde gjøre mit Ansigt kobberfarvet; — dertil var det tilstrækkeligt, at jeg med visse Mellemrum smurte det ind med Saften af visse Planter.

Jeg farvede mine Øienbryn røde, tatoverede mine Arme og kom saaledes tilsidst til at ligne visse Hinduer, der have europæisk Blod i deres Aarer, og som under den røde Hud have beholdt „de hvide Mænds" fine og regelmæssige Træk.

Da denne Forvandling var foregaaet med mig, vendte jeg tilbage til Kalkutta.

Der var ikke et eneste Menneske i hele den store By, som kjendte mig igjen.

Det hindustke Sprog kunde jeg, og nu tog jeg Bolig i en af „den sorte Byes" Forstæder. —

— (Det Kvarteer af Byen, i hvilket de Indfødte boe, kaldes „den sorte By", medens Europæerne derimod boe i „den hvide By").

Da jeg ingen Penge havde, maatte jeg leve som en fattig Mand, og tillige maatte jeg see at faae saa Meget skrabet sammen, at jeg kunde vende tilbage til mit Fædreland.

Mine forfærdelige Saar vare blevne Gjenstand for Mængdens Nysgjerrighed.

Og min besynderlige Historie, som jeg naturligviis tillige havde passet at lempe efter de Indfødtes Smag, gjorde til Overflod mine Saar dobbelt interessante i deres Øine.

Efter et halvt Aarstids Forløb havde jeg faaet saamange Penge skrabede sammen, at jeg kunde vende tilbage til Europa.

Strax begav jeg mig paa Hjemveien, og efter henved fem Maaneders Forløb ankom jeg til London.

Nu tilbragte jeg flere Maaneder med at vandre omkring i Parkerne og Hovedgaderne; men bestandig holdt jeg mig i Nærheden af Hotel-Pembleton.

En Gang imellem havde jeg da virkelig ogsaa det Held at faae Dig at see, naar Du var ude at spadsere med en Lakai" . . .

Da Nizam var kommen saa vidt, blev han pludselig afbrudt af Sir Evandale.

„Vent et Øieblik!“ sagde den unge Mand meget ivrig.

„Hvad er der nu paafærde?“ spurgte den foregivne Hindu.

„Der er ikke Andet paafærde, end at jeg pludselig kom til at tænke paa Noget, der tildrog sig i min Barndom,“ svarede Sir Evandale.

„Godt, — lad mig høre, hvad det er!“ sagde Nizam smilende.

„Da jeg omtrent var fire Aar gammel,“ fortalte Sir Evandale nu, „var jeg en Eftermiddag kommen ind i Hyde-Park.

Det var en Vinterdag; men Veiret var meget smukt.

Nogle af mine Jevnaldrende morede sig med at løbe paa Skøiter paa „Serpentine“, og jeg kan endnu tydelig huske, at der var en Mand, som stod og saae paa dem, og tillige at denne Mands Ansigt var kobberfarvet.“

„Det var mig, der var denne kobberfarvede Mand,“ bemærkede Nizam nu.

„Ja, ganske vist var det Dem,“ svarede Sir Evandale, „og jeg kan kjende Dem igjen paa Deres Øine, eller maaskee rettere: paa Udtrykket i Deres Øine!“

„Du siger, at jeg saae paa Dine Kammerater,“ sagde den foregivne Hindu rolig, „men deri tager Du feil; — det var ene og alene Dig, jeg havde Øie for!“

„Naa, saaledes?"

„Men fortæl videre!" sagde Nizam. „Kan Du ikke huske Mere?"

„Jo, jeg kan," svarede Sir Evandale. „Pludselig brast Isen, og en af Drengene faldt i Vandet, idet han udstødte et Skrig.

I samme Øieblik sprang Manden med det kobberfarvede Ansigt ud i Vandet, og det lykkedes ham ogsaa at redde Drengens Liv. De mange Mennesker, der forskrækkede vare ilede til, undlode da heller ikke at tiljuble ham Bifald."

„Og saa?" spurgte Nizam.

„Ja, hvad saa?" svarede Sir Evandale. „Lige paa een Gang var den kobberfarvede Mand forsvunden!"

„Og saa har Du vel ikke faaet ham at see igjen, førend Du idag traf ham her?" spurgte den foregivne Hindu smilende.

„Og endda kjendte jeg ham ikke strax igjen," svarede den unge Mand. „Det var først den Historie, De fortalte mig, der mindede mig om hiin Begivenhed, som jeg havde oplevet i min tidlige Barndom."

„Godt! ... Nu er det bedst, jeg fortsætter min Fortælling," sagde Nizam.

Og han vedblev:

„Lady Eveline forlod atter London for at vende tilbage til Old-Pembleton.

Da jeg ikke kunde modstaae min Begjærlighed efter en Gang imellem at faae Dig at see, foretog jeg mig ogsaa denne forholdsvis ikke korte Reise.

Mine Hjælpekilder vare nu aldeles udtømte, og hele Veien igjennem maatte jeg desværre tigge mig frem.

Til Old Pembleton var det mig ikke muligt at faae Adgang.

Lady Eveline og denne fordømte Tom havde virkelig ligefrem forvandlet den gamle Borg til en Fæstning.

Flere Dage i Træk vandrede jeg omkring i Nærheden af Borgen, men forgjæves.

En Aften, da det var meget koldt, hørte jeg imidlertid pludselig en Hest komme galopperende henimod Old-Pembleton.

Rytteren kom lige forbi mig.

Jeg udstrakte Haanden imod ham og bad om Almisse.

Han gav mig en Sølvmønt og sagde derpaa til mig:

„Du fryser vel sagtens?"

„Ja, jeg fryser, — og tillige er jeg meget sulten," svarede jeg.

„Følg med mig," sagde Rytteren nu, „saa skal Du ikke blot faae Varme i Kroppen, men tillige et godt Aftensmaaltid!"

„Hvor?" spurgte jeg.

„Deroppe!"

Og idet Rytteren gav mig dette Svar, pegede han paa Old-Pembletons Taarne.

„Hm!" sagde jeg. „De lover dog vist lidt Mere, end De kan holde, Høistærede!"

Rytteren studsede.

„Saa? Hvorfor det?" spurgte han.

„Fordi denne Borgs Porte aldrig blive aabnede for nogen Fremmed," svarede jeg.

Han brast i Latter.

„Kom Du blot med mig, min Ven!" sagde han. „Saasandt som jeg hedder John Pembrock og er den for sine heldige Kure bekjendte „kloge Mand fra Perth", lover jeg Dig, at denne Borgs Porte nok skulle blive aabnede for mig — og Dig!"

Nu fulgte jeg med ham.

Det viste sig imidlertid snart, at John Pembrock virkelig havde lovet Mere, end han kunde holde.

Han, „den kloge Mand fra Perth", maatte nok komme over Vindeboen; — saa vidt jeg veed, var der endog blevet sendt Bud efter ham; — men derimod vægrede Tom sig med Bestemthed ved at lade mig faae Adgang til Borgen.

Da John Pembrock hørte dette, blev han rasende opbragt. Det var en herkulisk bygget Mand, — en komplet Kæmpe; — som om jeg var et Barn, løftede han mig med største Lethed op og satte mig foran sig paa Hesten; — derpaa vendte han øieblikkelig om og galopperede tilbage til den nærmeste Landsby, — hvor jeg da ogsaa virkelig fik Varme i Kroppen og tillige et godt Aftensmaaltid.

Paa Veien ned til Landsbyen sagde den brave John Pembrock til mig:

„De Mennesker have aabenbart ikke den fjerneste Anelse om, hvad Menneskekjærlighed vil sige! . . . Naa,

det bliver da — i enhver Henseende — deres egen Sag! . . . Ligeoverfor Vorherre maae de naturligviis selv forsvare det, — og allerede i denne Verden skal det ogsaa komme til at gaae ud over dem selv!" — —

— — Og den næste Morgen fik jeg da ogsaa at vide, at Din Moder virkelig i Løbet af Natten var afgaaet ved Døden!"

Her gjorde den foregivne Hindu en Pause. — Hans Fortælling var endt, og førend han indlod sig paa en Forklaring med Hensyn til, hvad han endnu maatte have at tilføie, ventede han paa Svar.

Efter nogle Minuters Forløb tog Sir Evandale endelig Ordet.

Han havde aabenbart fundet sig foranlediget til at gjøre den foregivne hinduiske Tiggers Fortælling til Gjenstand for en grundig Drøftelse; men langt om længe sagde han dog:

„Og lige siden den Tid, — lige siden min Moders Død, — har De opholdt Dem her i Egnen?"

Nizam, — eller rettere: Sir George Pembleton, — nikkede.

„Ja, det har jeg ganske vist, Sir Evandale, — det har jeg ganske vist, min egen, kjære Dreng!" svarede han.

„Og De har hele Tiden fristet Livet ved at tigge?" vedblev den unge Adelsmand, idet han saae den Mand, der udgav sig for hans Fader, stift i Øinene.

Atter rettede den foregivne Hindu sig til sin fulde Høide, og i en rolig og afmaalt Tone sagde han:

„Ogsaa dette Spørgsmaal maa jeg besvare bekræf-

tende. Imidlertid maa jeg tilføie, at jeg, — til Trods for min Elendighed, — følte mig stolt og lykkelig, — hver Gang jeg fik Dig at see!"

Sir Evandale foer sammen.

Endnu for nogle faa Minuter siden havde der reist sig en vis Tvivl hos den unge Adelsmand. —

Den Mand, der nu sad ved Siden af ham, udgav sig for Hindu — og saae virkelig ud til at være en Saadan; — under almindelige Omstændigheder saae han da idetmindste ud til at være det.

I Almindelighed troede Folk da ogsaa, at han var en hinduisk Tigger.

At Manden ikke var nogen Hindu, vidste Sir Evandale imidlertid; — derom havde den — i ethvert Tilfælde i høieste Grad interessante Personlighed, der sad ved Siden af ham, jo overbeviist ham ved, i en Haandevending, at faae sit Ansigt befriet for den afskyelige Kobberfarve, som „den foregivne Hindu" havde forstaaet at tilegne sig.

Ligeoverfor Sir Evandale havde den foregivne Hindu imidlertid kastet den Maske, som han bar ligeoverfor alle Andre, — ligeoverfor Mængden.

Ligeoverfor Sir Evandale havde den foregivne Hindu jo endog udgivet sig for en engelsk Adelsmand, for Sir George-Arthur Pembleton, — for den unge Mands Onkel, — ja, endog for hans Fader!

Denne Paastand kunde Sir Evandale imidlertid ikke ret bekvemme sig til at fæste Lid til. —

— Og hvorfor kunde den unge Adelsmand da ikke

bekvemme sig til at troe, at Nizam var identisk med Sir George Pembleton?

— Netop fordi Sir Evandale var Adelsmand, — og følte sig som Saadan! —

I det første Øieblik havde den unge Mand virkelig ikke troet et eneste Ord af hele den lange Historie, med hvilken den foregivne Hindu opvartede ham.

Det var nemlig Sir Evandale aldeles umuligt at begribe, hvorledes en Adelsmand kunde nedlade sig til at være Tigger!

Over denne Omstændighed var den unge Adelsmand — i Begyndelsen — bleven meget forbauset; — ja, han havde endog ligefrem følt sig oprørt over den! —

— Ved at tænke nærmere over Sagen kom han imidlertid — lidt efter lidt — paa andre Tanker. —

Som allerede bemærket, var Sir Evandale ikke blot en klog, men endog en listig og snu ung Mand.

Det vilde han imidlertid ikke have været, — saa vidt vilde han, — det unge Menneske, — ikke allerede have drevet det, — dersom han ikke, til Trods for sin unge Alder, havde gjort det til sit Studium, til sin Livsopgave, — at lære sine Medmennesker at kjende tilbunds.

Dette Studium havde da ogsaa ført den unge Mand til det Resultat, at der virkelig gaves Følelser, som vare stærke nok til at faae et Menneske til at bringe ethvert Offer.

Disse Følelser vare: Kjærlighed, Had og Hævngjerrighed.

Naar et Menneske, — selv en Adelsmand, — blev

besjælet af en af disse Følelser, — var det derfor ingenlunde umuligt, at han kunde lade sig forlede til at spille enhver, endog en Tiggers Rolle!

Hvis den Fortælling, som den foregivne Hindu havde opvartet ham med, nu ikke aldeles var blottet for Sandhed, maatte Sir Evandale jo ogsaa indrømme, at denne Mand paa een Gang maatte være besjælet af alle disse tre stærke Følelser, — eller vel rettere: Lidenskaber.

Som en Følge deraf havde Sir Evandale lidt efter lidt begyndt at gjøre sig fortrolig med den Anskuelse, at den foregivne Hindu dog nok, selv om han virkelig var engelsk Adelsmand, kunde have nedladt sig til at spille en Rolle, — endog en Tiggers sørgelige Rolle, — forat faae saadanne Lidenskaber tilfredsstillede.

Og til Overflod havde den foregivne Hindu jo talt saa kjærlig, — i en virkelig faderlig Tone til den unge Mand!

Vore Læsere ville saaledes neppe finde det saa overvættes besynderligt, at Sir Evandale begyndte at troe paa, at det virkelig var Sir George Pembleton, hans Onkel, — ja maaskee endog hans Fader, han saaledes ganske uventet var kommen til at tale med.

Aldeles overbeviist i saa Henseende var den unge Mand imidlertid aabenbart endnu ikke bleven; thi da han endelig tog Ordet, sagde han, endnu bestandig tvivlende:

„De er altsaa virkelig Sir George Pembleton?"

„Ja, det er jeg ganske vist," svarede Nizam rolig og stolt.

„Og tillige er De . . . . min Fader?“ vedblev den unge Adelsmand.

„Ja,“ svarede den foregivne Hindu med Taarer i Øinene.

„Godt, saa lad os følges ad, Fader!“ sagde Sir Evandale nu. „Jeg staaer jo i Begreb med at reise over til Ostindien; De vender saa tilbage dertil; vi ville leve lykkelig sammen derovre, og jeg skal af yderste Evne bestræbe mig for at gjøre Deres Livs Aften blid og behagelig!“

Nu var det Sir Evandale, der talte i en Tone, som aabenbart røbede Sindsbevægelse.

Atter trykkede Nizam ham til sit Bryst.

„Du skal ikke reise over til Ostindien, min Søn!“ sagde han.

„Hvorhen skal jeg da begive mig?“ spurgte den unge Adelsmand.

„Du skal blive her!“ svarede den foregivne Hindu.

„For at være Vidne til, hvor lykkelig den Broder bliver, til hvem jeg nærer et glødende Had?“ spurgte Sir Evandale med et bittert Smiil.

„Nei, for i enhver Henseende at indtage den Plads, som han for Øieblikket beklæder!“ svarede Nizam rolig.

Sir Evandale udstødte et Skrig.

Nu sagde den foregivne Hindu i en næsten høitidelig Tone:

„Du skal blive Pair af England!“

„Jeg?!“

„Og Miss Anna skal blive Din Hustru!“ vedblev Nizam.

Den unge Mand foer sammen.

„Men for at det kan skee, maa Lord William jo døe, Fader!“ sagde han.

„Ja, maaskee!“

„Og Lord William er jo endnu ganske ung og befinder sig vel, ja, har endog en ualmindelig stærk Konstitution,“ indvendte Sir Evandale.

Nizam trak paa Skuldrene.

„Bah!“ sagde han. „Et Menneskelivs Varighed er jo saa usikker!“

Nu gjorde Sir Evandale en Bevægelse, der røbede Skræk.

„O,“ udbrød han, „De har dog vel ikke isinde at dræbe Lord William, Fader?“

„Og selv om det virkelig var min Hensigt, vilde Du saa tage Dig hans Død saa nær?“ spurgte Nizam.

„Ja, ja, det vilde jeg sandelig!“ svarede den unge Mand ivrig. „Det maa paa ingen Maade skee!“

Nu opstod der en længere Pause.

Det lod til, at den foregivne Hindu var faldet i dybe Tanker.

Pludselig tog han imidlertid atter Ordet.

Idet han saae Sir Evandale stift i Øinene, sagde han:

„Hør mig med Opmærksomhed, min Søn!“

„Tal, Fader!“

„Hvad vilde Du sige, om vi kunde indrette det saaledes, at alle Mennesker ansaae Lord William for død, skjøndt han endnu var ilive?“ vedblev Nizam.

„Men det er jo ligefrem umuligt!“ udbrød den unge Mand.

„For en Mand af min Kaliber er Intet umuligt!“ svarede Nizam.

„De tror altsaa virkelig, at De kan faae det indrettet saaledes, at Lord William bliver anseet for død, skjøndt han vedbliver at være ilive?“ spurgte Sir Evandale.

„Ja, det tror jeg nok, jeg kan,“ svarede Nizam.

„Og saa bliver jeg Pair af England?“

„Ja, naturligvis!“

„Og gift med Miss Anna?“

„Naar Du selv vil!“

„Men De maa love mig, at Lord William bliver ilive!“

„Det lover jeg Dig!“ svarede Nizam i en høitidelig Tone.

„O,“ udbrød Sir Evandale nu, „jeg bliver ganske svimmel!“

„Farvel, Lord Pembleton!“ sagde Nizam.

Og i samme Øieblik var den foregivne Hindu forsvunden. — Sir Evandale, der var aldeles forvirret, ja, næsten bedøvet, blev alene tilbage.

Trettende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog".

12.

Dagen henrandt, uden at Sir Evandale atter fik Nizam at see.

Henimod Aften vendte den unge Mand tilbage til Old-Pembleton.

Han var tankefuld og sørgmodig.

Lord William var nylig kommen hjem.

„Men hvor i Alverden blev Du dog af idag, Broder?" sagde han, da han fik Øie paa Sir Evandale.

„Jeg foer vild inde i Skoven," svarede den unge Mand.

„Nei, virkelig?"

„Jo," svarede Sir Evandale, „hvor besynderlig det end kan klinge, forholder det sig dog saaledes. Da Veiret var smukt, og da jeg er en lidenskabelig Beundrer af Naturen, red jeg længe henad en Vei, der paa begge Sider var omgivet af rige Marker og Enge, og jeg var i den Grad fordybet i Beskuelsen af al denne Herlighed,

at jeg slet ikke lagde Mærke til, at jeg lidt efter lidt kom noget langt bort fra Old-Pembleton."

„Naa, det var da i alt Fald et stort Held, at Du kunde finde hjem igjen!" sagde Lord William oprømt. „Jeg har nemlig en heel Deel at fortælle Dig, Broder!"

Sir Evandale foer sammen.

„Mig?!" udbrød han.

„Ja, netop Dig!"

„Ah!" sagde den unge Mand.

Og han ventede paa, at hans Broder skulde gaae videre.

„Først og fremmest maa jeg sige Dig, at jeg er det lykkeligste Menneske paa Guds grønne Jord!" vedblev Lord William.

„Nei, virkelig?"

„Jo, det er jeg sandelig!" svarede Lord William. „Om tre Uger bliver Miss Anna nemlig Lady Pembleton."

„Jeg har den Ære at gratulere!" sagde Sir Evandale med en tvungen Mine, som tydelig røbede, at han maatte gjøre Vold paa sig for at faae disse Ord frem.

„Men dernæst har jeg at meddele Dig, at Miss Annas Fader og jeg have talt en heel Deel om Dig."

„Om mig?" udbrød Sir Evandale forbauset. „Og i hvilken Anledning, om jeg maa spørge?"

„Kjære Broder," svarede den unge Godseier, „jeg maa underrette Dig om, at jeg ikke kan udstaae den engelske Lovgivning, hvad dens Bestemmelser om Førstefødselsretten angaaer."

„Ikke det?" sagde Sir Evandale.

Og der spillede et ironisk Smiil paa hans Læber, idet han udtalte disse to Ord.

Lord William vedblev:

„Jeg er kommen et Par Aar tidligere til Verden, end Du, — og paa Grund af denne Omstændighed, som jo dog virkelig er aldeles tilfældig, faaer jeg den stolte Titel, de store Godser, bliver Familiens Overhoved og faaer Sæde i Overhuset."

„Medens jeg derimod ikke faaer Noget," sagde Sir Evandale resigneert.

„Ja, — medens Du ikke faaer Noget!" gjentog Lord William. „Og det er netop den Omstændighed, jeg finder oprørende."

„Nei, virkelig?" sagde Sir Evandale endnu en Gang.

„Uheldigviis vilde Lovgivningen ikke engang tillade mig at give Afkald paa nogle af mine Forrettigheder til Fordeel for Dig, — til at dele med Dig," vedblev den ældre Broder.

„Men jeg har jo heller aldrig forlangt Noget af Dem, Mylord," bemærkede Sir Evandale tørt.

„Nei, det har Du ganske vist ikke; men derfor har jeg alligevel tænkt paa Dig," svarede Lord William.

Og idet den unge Godseier udtalte disse Ord, spillede der et venligt Smiil paa hans Læber.

Sir Evandale saae noget forbauset paa ham.

Hans Broder lagde Mærke til hans forbausede Blik og skyndte sig med at tilføie:

„Sagen er den, at Miss Annas Fader og jeg have faaet et rigtig godt Indfald."

„Saa?“ sagde Sir Evandale.

„Ja, nu skal Du blot høre!“ vedblev Lord William. „Du veed jo nok, at Miss Anna er Datterdatter af en Nabob, eller vel rettere: Radscha, ovre i Ostindien?“

„Ja, jeg troer nok, jeg har hørt tale derom,“ svarede Sir Evandale i en saa ligegyldig Tone, som det var ham muligt at opdrive,

„Og at denne Radscha skal være umaadelig rig?“ vedblev Lord William.

„Ja, ogsaa det har jeg hørt,“ sagde hans Broder.

„Denne Mand har en Broder, der ogsaa er Radscha, og som skal være endnu rigere, end Miss Annas Bedstefader,“ sagde Lord William nu.

Endnu bestandig saae Sir Evandale ganske forbauset paa sin Broder.

„Den sidstnævnte Radscha,“ vedblev Sir William, „har kun eet Barn, en Datter, som altsaa vil faae en fyrstelig Medgift.“

„Nei, virkelig?“

„Og Miss Annas Fader vil nu give Dig Anbefalingsskrivelser med til begge Radschaerne,“ sagde den ældre Broder.

„Mange Tak!“

„Og jeg er vis paa, at det vil blive en let Sag for Dig at erobre den smukke Daï-Nathas Hjerte,“ sagde Lord William.

„Naa, saa den rige Skjønhed hedder Daï-Natha?“ spurgte Sir Evandale.

„Ja, det er hendes Navn, Broder,“ svarede den unge Godseier, „og hun skal være ganske overordentlig smuk.“

„Jeg er virkelig Dem og Miss Annas Fader i høieste Grad forbunden, fordi De gjøre Dem den Ulelighed at tænke saa venlig paa min Fremtid!" sagde Sir Evandale nu.

Disse Ord udtalte han i en temmelig ironisk Tone; men dertil lagde hans Broder imidlertid aldeles ikke Mærke.

Og da Sir Evandale var bleven ene, sagde han halvhøit:

„Det er ikke Radschaens Datter, men Miss Anna, jeg vil have til Kone, min gode William, — og min Hu staaer aldeles ikke til Riismarker og Bomulds-Plantager, men til de frugtbare Marker og Enge, der paa alle Sider omgive New-Pembleton, og til Dit Sæde i Overhuset!"

— — — — — — — — — — — —

Nu henrandt der to Dage.

Sir Evandale foretog sig adskillige Udflugter i Omegnen, snart tilfods, snart tilhest.

Gjentagne Gange aflagde han et Besøg inde i den Skov, i hvilken Nizam havde fortalt ham sin Historie.

Han længtes inderlig efter at faae den Mand at see igjen, der kaldte sig hans Fader, og overalt søgte han efter ham.

Den foregivne Hindu lod sig imidlertid ikke see mere.

Den tredie Dags Aften, da Sir Evandale skuffet og modløs vendte tilbage til New-Pembleton, fik han Øie paa Tom, der stod nede i Slotsgaarden.

Tom var reiseklædt og lavede sig til at stige tilhest.

Lord William stod ved Siden af Husets gamle, trofaste Tjener, og talte hvikkende med ham.

Sir Evandale gik hen til de to Mænd.

„Hvor skal Tom hen?" spurgte han.

„Tom maa foretage sig en Reise til London," svarede Lord William.

„Hvorfor det?"

„For at hente et betydeligt Beløb, som jeg har deponeret hos en anseet Bankier," svarede hans Broder.

„Naa, saaledes?" sagde Sir Evandale.

Tom red bort. Han skulde naturligviis ikke foretage sig hele Reisen tilhest, men kun ride hen til den nærmeste Station, fra hvilken han med Jiltog skulde reise til Edinburgh, og derfra til London.

Nu lagde Lord William sin Arm i Sir Evandales og sagde til ham:

„Den engelske Lovgivning tillader mig ganske vist ikke at give Afkald paa nogle af mine Forrettigheder til Fordeel for Dig; men en Deel af Formuen kan jeg dog disponere over.

Nu er jeg ganske uventet kommen i Besiddelse af tyvetusind Pund Sterling, som jeg virkelig havde troet, jeg ikke mere vilde faae at see i denne Verden. Tillad mig at give Dig dette Beløb!"

„Men, Broder!“ . . . . . fremstammede Sir Evandale.

„Tjen mig nu blot i, ikke at gjøre altfor mange Ophævelser over den Bagatel!“ sagde Lord William.

Og med disse Ord rakte han sin yngre Broder en Brevtaske, der var godt spækket med Banknoter.

— — — — — — — — — — — —

Det var blevet Nat.

Da det var Midsommertid, havde Dagen været meget varm.

Som en Følge deraf indaandede man med Velbehag den svage Luftning, der susede i Træernes Toppe og udøvede en meget forfriskende Indflydelse paa Atmosphæren.

Sir Evandale var imidlertid gaaet op paa sit Værelse.

Ja, han var endog gaaet til Ro, men endnu ikke faldet i Søvn.

Vinduet var blevet staaende paa Klem.

Pludselig saae den unge Mand en Skygge bevæge sig i et Træ, der stod lige udenfor Vinduet.

Sir Evandale foer sammen og sprang ud af Sengen.

Uden egentlig at gjøre sig Rede for, hvad han foretog sig, aabnede han Vinduet heelt.

Med en Abes Behændighed sprang en Mand i samme Øieblik fra Træet ned paa Vindueskarmen.

Denne Mand var ikke nogen Anden, end Nizam.

„Her har Du mig, min Søn!“ sagde den foregivne Hindu.

„Ah!“ udbrød Sir Evandale. „Nu har jeg i tre Dage forgjæves søgt efter Dem overalt!“

„Jeg var nødt til at foretage mig en lille Reise,“ svarede Nizam.

„Hvorhen?“

„Til London.“

„Til London?“ gjentog Sir Evandale forbauset.

„Ja, og iaften kom jeg først tilbage,“ svarede den foregivne Hindu.

„Men hvad i Alverden havde De da at bestille i London?“ spurgte Sir Evandale.

„Jeg maatte tale med nogle Venner, hvis Bistand jeg har Brug for,“ svarede Nizam ganske rolig.

Atter foer Sir Evandale sammen.

„Naa, saaledes?“ sagde han.

„Og Du kan vel nok gjætte, i hvilket Øiemed jeg har udbedt mig disse mine Venners Bistand?“ vedblev den foregivne hinduiske Tigger. „Det er for at faae Dig gjort til Pair af England!“

„Men vil det da virkelig lykkes Dem at faae mig gjort til Pair af England?“ spurgte Evandale.

Og den unge Mands Stemme skjælvede af Sindsbevægelse, idet han udtalte disse Ord.

„Det *skal* lykkes mig!“ svarede Nizam med Bestemthed.

„Men . . . naar kan det skee?“ vedblev Sir Evandale.

„Meget snart!"

„Meget snart?" gjentog den unge Mand. „Hm! Det er et relativt Begreb!" . . .

„Godt!" . . . . . Inden der er gaaet en Maaned! . . . . . Er Du saa tilfreds?" spurgte den foregivne Hindu.

„Ja," svarede Sir Evandale. „Men De har dog vel ikke glemt vor Aftale? . . . Lord William bliver jo ikke dræbt?"

„Nei," svarede Nizam.

„Det sværger De mig til?"

„Ja, det sværger jeg Dem til!"

„Godt!" sagde Sir Evandale, idet han udstødte et dybt Suk.

Nu opstod der en Pause; men efter nogle Minuters Forløb tog den unge Mand atter Ordet.

„Men min Broder vil jo dog blive anseet for død?"

„Ja."

„Hvad har De da isinde at foretage Dem med ham?"

Nizam rynkede Panden.

„Nu spørger Du om altfor Meget paa een Gang, min Søn!" sagde han. „En Gang med Tiden skal Du imidlertid faae det Hele at vide!"

Derpaa sagde han pludselig i en ganske anden Tone:

„Men sig mig en Gang, har Du ingen Penge tilovers? — Jeg maa nemlig have Penge, — og det endda ikke saa ganske faa Penge!"

„Med Penge er jeg for Øieblikket vel forsynet," svarede Sir Evandale.

Med disse Ord aabnede han en Skuffe i sit Skrivebord og tog en Brevtaske op af den.

Det var den selvsamme Brevtaske, som Lord William nylig havde givet ham.

„Vær saa god!" sagde den unge Mand, idet han rakte Nizam Brevtasken.

Den foregivne Hindu aabnede den og tog to Banknoter, hver lydende paa hundrede Pund Sterling, ud af den.

„For Øieblikket kan dette Beløb være tilstrækkeligt," sagde han. „Dersom jeg imidlertid skulde komme til at trænge til flere Penge, skal jeg ikke undlade, paany at henvende mig til Dig, min Søn."

Efterat Nizam havde sagt dette, gik han henimod Vinduet.

Pludselig vendte han imidlertid om.

„Det er sandt," udbrød han, „er Tom reist bort?"

Sir Evandale studsede.

„Ja, for et Par Timerstid siden red han netop bort fra Slottet for at tiltræde en Reise til London," svarede den unge Mand, der blev ganske forbauset over sin saakaldte Faders Alvidenhed.

Den foregivne Hindus Øine funklede af Glæde.

„Godt!" sagde han. „Saa er Tidens Fylde kommen! . . . Nu kunne vi i Ro og Mag træffe vore Foranstaltninger!"

Og da Nizam havde sagt dette, gik han hen og aabnede Vinduet, som han havde lukket efter sig, da han sprang ind i Værelset.

Da han stod oppe i Vindueskarmen, vendte han sig endnu en Gang om og sagde:

„Min Søn, nu skal Du snart blive Pair af England!"

— Og i samme Øieblik var han forsvunden.

Fjortende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

13.

Heden var overvældende.

Det var ved Middagstid, og Solen sendte sine glødende Straaler lodret ned til Jorden.

Der herskede den dybeste Stilhed i Naturen.

Fuglene havde endog hørt op med at synge: — det var altfor megen Uleilighed i en saadan Hede.

Bønderne vare gaaede hjem fra Ploven; — baade for Mennesker og Dyr var det altfor drøit at arbeide i en saadan Varme.

Man skulde have troet, at man befandt sig under Ækvator.

Og dog var der en Flok Mennesker, som paa en i høieste Grad besværlig Maade vandrede henad en støvet Vei.

Disse Mennesker, af hvilke To og To vare lænkede til hinanden, og som havde bare Fødder, vare klædte i

Pjalter, og hvis Haar var tæt afklippet, vare Galeislaver.

De vare blevne domfældte i forskjellige skotske Grevskaber; senere havde de Allesammen været indespærrede i Fængslet i Edinburgh; men nu bleve de af to Bevogtere førte til Liverpool, hvor de skulde bringes ombord paa et Skib, som kunde føre dem over til Australien.

De marscherede langsomt fremad; Sveden haglede ned af dem.

Nogle af dem beklagede sig bittert over deres tunge Skjæbne.

Andre udstødte forfærdelige Gudsbespottelser.

Fra Tid til anden hændtes det vel ogsaa, at En eller Anden af disse Ulykkelige, der var overvældet af Udmattelse, vægrede sig ved at gaae videre.

Da løftede den ene af Bevogterne sin tykke Stok høit iveiret og slog til af alle Kræfter.

Den Ulykkelige, der blev rammet af dette Slag, skreg høit af Smerte — og fortsatte derpaa Vandringen.

„Lieutenant Percy," sagde den ene af Bevogterne til sin Kammerat, der efter al Sandsynlighed var hans Foresatte, da Ærmerne paa hans Uniformsfrakke vare prydede med Guldsnore, „er det ikke Deres Mening, at vi snart bør hvile os lidt?"

„Jo, det er det ganske vist," svarede Lieutenanten. „Er De træt, John?"

„Ja, jeg kan ikke nægte det," svarede John. „Mine Fødder ere ganske ophovnede!"

„Og jeg for mit Vedkommende er nærved at døe af Tørst," svarede Lieutenant Percy.

„Og det lader da til, at der ikke findes det allerringeste Spor af Vand i dette fordømte Land!" udbrød John.

„Det kommer af, at Sneen oppe paa Bjergene endnu ikke er smeltet," svarede Lieutenant Percy med en lærd Mands overlegne Værdighed.

„Og efter al Sandsynlighed smelter den aldrig," sagde John.

„Meget sandt," bemærkede Lieutenanten, „og derfor bør vi heller ikke sætte vor Lid til den!"

„Nei, det er ogsaa min Mening!" sagde John. „Men vi maae dog vel ogsaa snart komme til en Landsby eller til et andet beboet og civiliseret Sted, hvor der idetmindste findes en Kro!"

„Landsbyen Pembleton ligger kun et Par Mile herfra," svarede Lieutenant Percy.

„Hm! To Mile ere en meget lang Vei, naar man er saa træt som jeg!" sagde John, idet han udstødte et dybt Suk.

„Derfor er det ogsaa min Mening, at vi skulle gjøre Holdt, førend vi komme til Landsbyen, John," svarede Lieutenant Percy

„Hvor da, Lieutenant Percy?" spurgte John.

„Kan De see en sort Plet langt henne paa Horizonten?" spurgte Lieutenanten.

„Ja, jeg kan," svarede John. „Det er vel sagtens en Skov?"

„Ja," svarede Lieutenanten, „det er en Skov, langsmed hvis Rand der flyder en Bæk."

„Naa, og d e r er det Deres Mening, at vi bør gjøre Holdt?" spurgte John.

„Ja," svarede Lieutenant Percy, „det er endog min Mening, at vi bør hvile os der lige til iaften."

„Istedetfor at see at komme hen til Landsbyen Pembleton?"

„Ja."

„Da maa jeg sige, det er et meget besynderligt Indfald, De der har faaet, Lieutenant Percy!" sagde John.

„Hm!" svarede Lieutenanten. „Jeg har faaet det Indfald, at jeg selv vil tjene hundrede Pund Sterling og sætte Dem istand til at tjene halvtredsindstyve, min gode John, — og d e t Indfald kan jeg dog virkelig ikke finde saa besynderligt endda!"

Med en Mine, som om han var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse, saae John paa sin Foresatte.

I nogen Tid gjørde hans Overraskelse ham endog aldeles maalløs; men efter nogle Minuters Forløb saae han sig dog endelig igjen istand til at tale.

Nu rystede han imidlertid paa Hovedet og sagde med en alt Andet end oprømt Mine:

„Herregud! . . . De skulde dog vel ikke have faaet Solstik, Lieutenant Percy?"

Lieutenanten studsede, rynkede Panden og tilkastede sin Undergivne et bistert Blik.

„Hvorfor spørger De mig om det, John?“ spurgte han i en barsk Tone.

Ganske forskrækket sagde John nu:

„Jeg beder meget om Forladelse, Hr. Lieutenant! . . . Nu kan jeg jo nok indsee, at jeg har taget feil; — De har naturligviis kun ifinde at gjøre Dem en Smule lystig over mig!“

Da Lieutenant Percy hørte disse Ord, opklaredes hans Ansigt pludselig; ja, han brast endog i en Latter, der næsten syntes at være ustandselig.

Langt om længe blev han dog igjen istand til at trække Veiret og til at tale, — og nu sagde han i den gemytligste Tone af Verden:

„Nei, jeg maa ganske oprigtig tilstaae, at jeg hverken har havt — eller i dette Øieblik *har* — ifinde at gjøre mig lystig over *Dem*, gode John!“

„*Gode* John“ kløede sig imidlertid bag Øret med en meget forlegen Mine.

Han havde aabenbart Lyst til at sige Et eller Andet, men vidste ikke rigtig, hvorledes han skulde komme frem med det.

Langt om længe tog han imidlertid Mod til sig, og nu tog han sig den Frihed, — ganske vist i en meget høflig, ærbødig, ja, ligefrem *underdanig* Tone, at spørge sin høie Foresatte:

„Men hvorledes vil De da egentlig bære Dem ad med at tjene hundrede Pund Sterling her, i denne fordømte, tilsyneladende aldeles ubeboede Egn, Hr. Lieutenant?“

„Ja, det er min Hemmelighed, min gode John!“ svarede Lieutenant Percy imidlertid med et fiffigt Smiil, men tillige i en affærdigende, ja, ligefrem affeiende Tone.

Den gode John fandt endog, at hans høie Foresattes Væsen og Tone i dette Øieblik vare aldeles afskrækkende.

Den stakkels Fyr kunde nu nok indsee, at han havde drevet sin Fortrolighed ligeoverfor sin Foresatte, — som dog rigtignok i Almindelighed syntes at ynde saadan Fortrolighed, ja, endog ikke saa ganske sjeldent opmuntrede den, — lidt vel vidt; — og han maatte derfor ansee det for sin Pligt, strax at raade Bod paa den Feil, han havde begaaet.

Som en Følge deraf skyndte han sig med at tage Ordet, og i den allerydmygste og underdanigste Tone, der stod til hans Raadighed, sagde han nu:

„Ah! . . . . . Det er Deres Hemmelighed, Hr. Lieutenant Percy? . . . Ja, isaafald har jeg jo kun at tie!“

Det lod til, at Johns — ganske vist meget underdanige — Høflighed udøvede en saare beroligende og formildende Indflydelse paa hans „høie Foresatte“.

Nu sagde Lieutenant Percy nemlig i den godmodigste og gemytligste Tone af Verden:

„Imidlertid gaaer min Hemmelighedsfuldhed ikke saa vidt, at jeg ikke skulde unde Dem en Smule Fornøielse — og Fortjeneste, brave John!“

„Mig?!“ udbrød John, i den Grad forbauset, at han endog reent glemte at tale i en ydmyg Tone.

„Ja, netop Dem, gode John!" svarede Lieutenant Percy smilende, — som om der var Tale om den naturligste Ting af Verden. „Hvis jeg ikke husker meget feil, har jeg jo allerede sagt Dem, at jeg vil give Dem Leilighed til at tjene et kjønt lille Beløb, — halvtredsindstyve Pund Sterling!"

„Mig?!" gjentog John.

Den stakkels Fyr var virkelig ikke istand til at sige Mere; han var nemlig — i Ordets egentligste Forstand — nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse over, at hans „høie Foresatte" gjorde ham et saadant Tilbud.

Nu lod det imidlertid til, at Lieutenant Percy begyndte at blive utaalmodig.

Den værdige Mand rynkede nemlig Panden og svarede i en vranten Tone:

„Ja vist, — ja vist! . . . Men hvis De har Lyst til at tjene Pengene, maa De naturligviis rette Dem efter Alt, hvad jeg siger Dem. — Det er jo Noget, som følger af sig selv."

Stakkels John var endnu ikke kommen sig af sin Forbauselse; — han kunde endnu ikke troe paa sin store Lykke.

I sin Ophidselse havde han slet ikke hørt, hvad hans „høie Foresatte" seneſt sagde til ham.

Beløbets Størrelse havde aldeles blændet, forvirret, ja, bedøvet den stakkels Fyr, og som en Følge deraf havde han ikke den fjerneſte Anelse om, at hans „høie Foresatte" havde knyttet en Betingelse til sit gode

Tilbud, endsige da om, af hvilken Beskaffenhed denne „Betingelse" var.

I dette Øieblik havde John kun Sands for det gode Tilbud, der var blevet ham gjort, for den store Lykke, der saa aldeles uventet var bleven ham tildeel, og som han derfor neppe engang vovede at troe paa.

At han kun tænkte paa sig selv, fremgik da ogsaa til Evidents af det Spørgsmaal, som han rettede til sin „høie Foresatte," da han endelig — langt om længe — atter blev istand til at tale.

„Gode Gud!" udbrød han nemlig. „Er det virkelig halvtredsindstyve Pund Sterling, De giver mig Udsigt til at tjene? . . . Nei, nei, — det kan ikke være muligt! . . . Det er jo et langt større Beløb, end en Mand i min Stilling ellers er istand til at tjene i Løbet af et heelt Aar!! . . . . Halvtredsindstyve Pund Sterling!! . . . . Nei, nei, det kan ikke være muligt; — enten maa De have udtrykt Dem mindre korrekt, — eller ogsaa maa jeg aldeles have misforstaaet Dem, Hr. Lieutenant!"

„Ingen af Delene, gode John!" svarede Lieutenant Percy imidlertid ganske rolig. „Det er virkelig halvtredsindstyve Pund Sterling, jeg vil give Dem Leilighed til at tjene!"

Nu faldt det først John ind, at han dog uden al Tvivl maatte foretage sig Et eller Andet for at kunne tjene disse mange Penge, og at det, han skulde foretage sig, maaskee ikke ganske vilde være efter hans Smag.

„Men," begyndte han derfor, „maa det være mig tilladt at spørge Dem, Lieutenant Percy, hvad har jeg egentlig at gjøre for at" . . .

Her afbrød Lieutenanten ham.

Idet han atter satte et meget fiffigt Ansigt op og blinkede med Øinene, sagde han smilende:

„De er virkelig lidt vel videbegjærlig, min gode John! . . . De maa have en Smule Taalmodighed; — senere skal De imidlertid nok faae at vide, hvorledes det Hele virkelig forholder sig, og hvad De har at gjøre!"

Da Lieutenant Percy havde sagt dette, taug han ganske stille og satte et saa barsk Ansigt op, at John ikke vovede at rette et eneste Spørgsmaal mere til ham.

Galeislaverne havde imidlertid ogsaa faaet Øie paa den sorte Plet henne paa Horizonten og gjættet sig til, at det maatte være en Skov, — og det er en Selvfølge, at de længtes saare meget efter at komme til at hvile sig.

Lieutenant Percy lagde Mærke til deres Utaalmodighed og sagde derfor til dem:

„Fordømte Hunde, I ere formodentlig tørstige, og det kan man da ikke med Billighed fortænke Eder i; — men nu maae I dog see at holde Ørene stive lidt endnu! . . . . . Om et Kvarteerstid komme vi til et Sted, hvor I kunne hvile Eder, og hvor I desuden kunne faae Noget at drikke; — Vand er der nemlig nok af der."

Dette Løvte gav alle de stakkels Mennesker nyt Mod.

Hele Flokken bestod af otte Mænd, der — som allerede bemærket — vare lænkede parviis sammen.

Bagved denne lille Skare kom der et Muulæsel, som en tredie Vogter førte ved Tøilen.

Paa dette Muuldyr laa der et Menneske.

Dette Menneske, der endnu neppe var en Snees Aar gammelt, var en stakkels Galeislave, som man havde taget med fra Fængselshospitalet i Perth.

Hele hans Ansigt var bedækket med et afskyeligt Udslæt, der gjorde ham til en Gjenstand for Modbydelighed og Rædsel, selv i de dybt sunkne Menneskers Øine, der vare hans Ulykkesfæller.

Hver Gang man gjorde Holdt, sørgede man omhyggelig for, at Muuldyret blev holdt i en passende Afstand fra Galeislavernes Skare; thi det var den almindelige Mening, at den stakkels Fyrs Sygdom var smitsom.

Vogteren tog Handsker paa, hver Gang han skulde give ham Noget at spise eller drikke.

Forøvrigt var den Ulykkelige næsten Idiot, og han talte saa godt som aldrig.

Hvad var det for en Forbrydelse, han havde begaaet?

Ja, det var der Ingen, der vidste Besked om.

Alt, hvad man vidste, var, at han var bleven dømt til Deportation paa Livstid. —

— Endelig havde Galeislavernes lille Skare naaet Udkanten af Skoven.

„Holdt!“ kommanderede Lieutenant Percy nu.

Men istedetfor at blive staaende, styrtede Galeislaverne hen til den lille Flod, der snoede sig langsmed Skoven.

Det er ikke muligt at beskrive den Graadighed, med hvilken de drak af det klare Vand.

Lieutenant Percy uddeelte nogle simple Levnetsmidler blandt dem og sagde derpaa til dem:

„Hvis I ere søvnige, kunne I lægge Eder til at sove; — vi blive her lige til aften!“

Og parviis lagde de Ulykkelige sig ned paa Jorden, i Træernes Skygge, og det varede ikke ret længe, førend de faldt i Søvn.

Lieutenant Percy og hans nærmeste Undergivne, John, sov derimod ikke.

De havde sat sig i en passende Afstand fra det „Udskud af Menneskeheden“, som de skulde bevogte, og talte hviskende sammen.

„Ja, min gode John,“ sagde Lieutenant Percy, „der er, som sagt, halvandethundrede Pund Sterling at tjene her i Skoven, — hundrede for mig og halvtredsindstyve for Dem!“

„Her! . . . Hvorledes skulde det gaae til?“ spurgte John.

„Hør mig!“ vedblev Lieutenanten. „Da vi gjorde Holdt i Perth for at hente den stakkels Fyr, der ikke er istand til at gaae, men maa transporteres paa et Muulæsel, lagde De maaskee Mærke til, at Fangevogteren gav mig en lille Blikkasse?“

„Ja, det saae jeg nok," svarede John.

„Her er den!" vedblev Lieutenant Percy.

„Godt!" sagde John. „Men hvad saa videre?"

„Kan De gjætte, hvad der er i denne Kasse?" vedblev Lieutenanten.

„Nei, hvorledes skulde jeg vel kunne gjætte det?" spurgte John. „Jeg har hele Tiden havt Lyst til at spørge Dem, hvad der var i Blikkasen, men har ikke havt Mod til at gjøre det."

„Saa skal jeg sige Dem, hvad der er i Kassen," sagde Lieutenant Percy nu. „Den indeholder en blaa Slange."

John studsede.

„En Slange?" gjentog han, i høieste Grad forbauset.

„Ja, en Slange, der har hjemme ovre i Ostindien, og som ikke er meget længere, end min Lillefinger," svarede Lieutenanten

„Men som dog alligevel er farlig, — ikke sandt?" spurgte John.

„Jo, ganske vist, — skjøndt ikke for Livet," svarede Lieutenant Percy. „Man dør ikke, fordi man er bleven bidt af denne Slange."

„Ikke det?" udbrød John forbauset. „Men hvorledes kan den saa være farlig?"

„Jo, den er alligevel meget farlig," forsikkrede Lieutenanten. „Giftig er den nemlig, og om dens Gift end ikke ligefrem er dræbende, virker den dog paa en Maade, som gjør den meget farlig."

„Hvorledes da?“ spurgte John, hvis Nysgjerrighed nu fik ham til at sætte den Ærbødighed tilside, som han skyldte sin „høie Foresatte“.

„Det skal jeg sige Dem, gode John,“ svarede Lieutenant Percy, der ikke syntes at lægge Mærke til, at hans Undergivne nu behandlede ham temmelig ugeneert. „Den, som er bleven bidt af denne lille Slange, faaer efter nogle Timers Forløb et afskyeligt Udslæt; hans Ansigt svulmer op, og tillige bliver han ligefrem Idiot.“

Nu foer John formelig sammen.

„Men saa er den Ulykkelige, der bliver transporteret paa Muuldyret, vel sagtens bleven bidt af denne Slange?“ udbrød han ganske forbauset.

Lieutenant Percy nikkede med et meget betydningsfuldt Smiil.

„Ja, saaledes forholder det sig ganske rigtigt, min gode John,“ svarede han i den ligegyldigste Tone af Verden.

„Men hvorledes er det dog gaaet til, Hr. Lieutenant?“ spurgte John.

Lieutenant Percy trak paa Skuldrene.

„Jh, det er gaaet til paa den naturligste Maade, man kan tænke sig, gode John,“ svarede han. „Dagen førend vi skulde hente den unge Fyr, lagde Fangevogteren nemlig den lille Slange i hans Seng.“

John skjælvede over hele Legemet, men vovede ikke at sige et eneste Ord.

Efter en kort Pause tog Lieutenant Percy atter Ordet.

„De vil selv kunne gjøre Dem en Forestilling om, hvor stærk den lille Slanges Gift er," bemærkede han, „naar jeg siger Dem, at den unge Fyr, førend Slangen blev lagt i hans Seng, var fuldstændig rask, endog havde en ualmindelig stærk Konstitution og var ved sin Fornufts fulde Brug, — medens han nu, som De jo har havt Leilighed nok til at forvisse Dem om, — ikke blot er komplet Idiot, men tillige i fysisk Henseende lider af en Sygdom, der endog gjør ham til en ligefrem modbydelig Skabning; — selv de øvrige Galeislaver skye ham jo som Pesten!" . . .

Her tog John sig endog den alt Andet end ærbødige Frihed at afbryde sin „høie Foresatte".

„Men saa har Fangevogteren i Perth jo baaret sig skammelig ad!" udbrød han forfærdet.

Atter trak Lieutenant Percy paa Skuldrene.

„Naa ja, — det kan vel nok betegnes som hævet over enhver Tvivl, at han just ikke har baaret sig saa ganske rigtigt ad, — eller dog i alt Fald ikke har efterlevet de Regler, som den strengeste Moralitet vilde have foreskrevet ham, — dersom han havde været udrustet med den strengeste Moralitet!" svarede han.

Det lod imidlertid til, at John ikke vilde lade sig nøie med den Forklaring.

Lieutenantens nærmeste Undergivne spurgte nemlig:

„Men hvorledes er det da gaaet til, at Fangevogteren i Perth har kunnet bekvemme sig til at begaae en saa oprørende Handling? . . . Hvad i Alverden har dog kunnet bevæge ham til at gjøre sig skyldig i en saadan Forbrydelse?"

Lieutenanten svarede imidlertid i den roligste og ligegyldigste Tone af Verden:

„Ogsaa det er gaaet aldeles naturlig til; — og det er da saa klart som Dagen, hvad det er for Bevægegrunde, der have tilskyndet Manden til at . . . handle, som skeet er. — Sagen er nemlig den, at Fangevogteren i Perth aabenbart ogsaa har faaet Lyst til at tjene Penge, — i Særdeshed da der, — efter hvad han fortalte mig, endog for hans Vedkommende var Tale om tohundrede Pund Sterling!"

John saae et Øieblik paa sin' „høie Foresatte", tænkte sig derpaa om, kløede sig bag Øret, men rystede derefter paa Hovedet og sagde:

„Ja, jeg maa virkelig bede Dem om at have mig undskyldt, Lieutenant Percy, men jeg er endnu ikke saa heldig at forstaae et eneste Ord af det Hele!"

Atter spillede der et meget betydningsfuldt Smiil paa Lieutenantens Læber.

„Gode John," sagde han, „jeg maa have den Ære at underrette Dem om, at der gives meget rige Folk her i Verden, og at jeg for mit Vedkommende har den Fornøielse at kjende en Mand, der virkelig synes at være rig nok til at bestikke alle de Slavesergeanter, der staae il det frie Englands Raadighed."

„Ah!" udbrød John. „Og denne Mand?". . .

„Tys!" afbrød Lieutenanten ham her. „Senere skal eg nok meddele Dem nærmere Oplysning i saa Henseende!"

Og da Lieutenant Percy havde sagt dette, sprang han pludselig op.

Han havde faaet Die paa et Ansigt, der var ham bekjendt.

En Mand, der hidtil havde ligget skjult bagved nogle Buske, reiste sig nu op og gjorde et hemmelighedsfuldt Tegn til Lieutenant Percy.

Denne Mand var ikke nogen Anden, end Hinduen Nizam.

Femtende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

14.

Den foregivne Hindu, der kaldte sig Nizam, havde altsaa reist sig op.

Langsomt og forsigtig listede han sig bort fra de Buske, bagved hvilke han havde ligget skjult.

Efterat han derpaa havde kastet et Blik paa de trygt slumrende Galeislaver, gik han lige hen til de to Mænd, der havde faaet det Hverv at transportere Forbryderne, og efterat han et Øieblik havde betragtet dem Begge med største Opmærksomhed, henvendte han sig direkte til Percy.

„De er vel fagtens Lieutenant Percy?" spurgte han.

Svaret lød naturligviis bekræftende.

„Godt! . . . Og jeg er den Mand, De venter!" vedblev Nizam.

„Ja, jeg veed det nok," svarede Lieutenant Percy.

„Jeg har en Gang tidligere faaet Leilighed til at see Dem."

„Naa, — saameget desto bedre," sagde den foregivne Hindu nu, „saa kunne vi To jo tale aldeles uforbeholdent med hinanden! . . . De bringer mig vel sagtens Dyret?"

„Ja, ganske vist, — det har jeg her," svarede Lieutenant Percy.

Og idet han udtalte disse Ord, rakte han Nizam den lille Blikkasse.

Uden at sige et eneste Ord, tog den foregivne Hindu en Brevtaske op af Lommen.

Det var en gammel og temmelig fedtet Brevtaske; ja, Nizam havde endog megen Møie med at faae den aabnet.

Langt om længe blev den foregivne Hindu imidlertid færdig med dette besværlige Stykke Arbeide, og nu tog han to Banknoter, hver især lydende paa fem og tyve Pund Sterling, ud af Brevtasken.

„Der har De halvtredsindstyve Pund Sterling," sagde han. „Det er et foreløbigt Afdrag paa de halvandethundrede. — De veed jo, De kan gjøre sikker Regning paa, at Resten vil blive Dem udbetalt, naar Sagen er bragt i Orden?"

Lieutenant Percy bukkede ærbødig for den r i g e Tigger.

„Meget vel!" sagde han. „Men nu maa jeg udbede mig yderligere Ordrer af Dem, Høistærede!"

Nizam tænkte sig et Øieblik om.

„De maa tilbringe Resten af Natten her," sagde han derpaa.

„Skal skee!"

„Og imorgen maa De gjøre Holdt, naar De er kommen til Landsbyen Pembleton," vedblev den foregivne Hindu.

Lieutenant Percy bukkede atter dybt, men kastede dog paa samme Tid et spørgende Blik paa Nizam.

Den foregivne hinduiske Tigger lagde Mærke til dette spørgende Blik og skyndte sig med at besvare det.

„Naar De er kommen til Landsbyen Pembleton," sagde han, „maa De lade, som om De var bleven syg, og sige til Deres Galeislaver, at De ikke kan marschere videre!"

Nu satte Lieutenant Percy imidlertid et temmelig alvorligt Ansigt op.

„Skal skee!" svarede han ganske vist i en meget ærbødig Tone.

Men i samme Aandedræt tilføiede han dog i en Tone, der røbede en vis Forlegenhed:

„Men hvor længe vil jeg komme til at opholde mig i Landsbyen Pembleton?"

„Ja, det kan jeg virkelig ikke sige Dem; — endnu veed jeg det nemlig ikke selv, Hr. Lieutenant," svarede Nizam, „det vil jo komme til at beroe paa Begivenhedernes Gang, — og jeg er jo dog ikke istand til at foreskrive Love for Begivenhedernes Gang!"

„Nei, det er De vel sagtens ikke," svarede Lieutenant Percy.

Disse Ord udtalte han imidlertid i en Tone, der røbede nogen Tvivl; — det lod virkelig til, at Hr. Lieutenanten virkelig stod i den Formening, at en Mand, der

udgav sig for Tigger — og tillige optraadte som Saadan, men alligevel i Virkeligheden var en rig Mand, maatte være istand til Alt.

Den foregivne Hindu syntes nu ogsaa at have gjættet sig til, hvad der foregik i Lieutenantens Indre; efter en kort Pause tilføiede han nemlig med et — unægtelig meget ondskabsfuldt — Smiil:

„Naar Alt kommer til Alt, maa jeg for Resten antage, at de stakkels Mennesker, som De har faaet det Hverv at passe paa, just ikke længes saa overvættes meget efter at naae deres Bestemmelsessted."

Med et ganske vist ikke mindre afskyeligt Smiil svarede Lieutenant Percy:

„Nei, naar jeg skal være ganske oprigtig, troer jeg virkelig, De har Ret i saa Henseende, Høistærede! De fordømte Hunde ere naturligviis trætte, sultne og tørstige" . . .

Her afbrød den foregivne Hindu ham atter.

„Og da de nu ikke blot ville finde Hvile, men tillige Mad og Drikke i Overflod i Landsbyen Pembleton, ville de neppe have Noget at indvende imod at blive et Par Dage der?" sagde han.

„Nei, det ville de ganske sikkert ikke," — indrømmede Lieutenant Percy, som nu syntes at være bleven fuldstændig beroliget. „I den fordømte Hede, vi have, maae vi desuden pidske de afskyelige Hunde for at faae dem til at marschere videre."

„Hør mig!" sagde Nizam nu. „I Udkanten af Landsbyen, tæt vedbet Gitter, der omgiver den til Slottet

hørende Park, ligger der et Beværtningssted, paa hvis Skilt der staaer: „St. Hansormen"!"

„Og i dette Beværtningssted skulle vi tage ind?" spurgte Lieutenanten.

„Ja," svarede den foregivne Hindu. „Værten der er en Mand, paa hvem jeg kan stole. Deres Fanger anbringer han i en Kjælder, og Resten af sit Beværtningslokale stiller han saa til Deres Raadighed, saaat De kan vælge de Værelser, som De anseer for de meest passende, til Dem selv, Deres Medhjælpere og den ulykkelige Idiot, der ligger paa Muuldyret derhenne."

„Meget vel," sagde Lieutenant Percy. „Og saa?"

„Saa," svarede Nizam, „maa De, som allerede bemærket, vente, indtil De faaer nye Ordrer fra mig!"

Og med Blikkassen i Haanden forlod den foregivne Hindu nu Lieutenant Percy og John.

Galeislaverne vare endnu ikke vaagnede op af deres dybe Søvn.

Det stakkels unge Menneske, der var blevet bidt af den blaa Slange, udstødte fra Tid til anden uartikulerede Skrig.

Lieutenant Percy og hans nærmeste Undergivne tabte snart Nizam affyne.

Skjøndt den foregivne Hindu jo ikke længer var ganske ung, var han dog ikke blot rask og rørig, men endog meget behændig og hurtig i sine Bevægelser, og da han først var kommen ud af Skoven, gav han sig til at løbe af alle Kræfter.

Med største Lethed sprang han over Grøfter og Hegn.

Den, som i nogen Afstand havde iagttaget ham, vilde have antaget ham for en Raabuk, der blev forfulgt af et Kobbel Hunde.

Langt om længe kom han til en temmelig høi Muur.

Denne Muur omgav den til Slottet New-Pembleton hørende Park.

Da Parken imidlertid var meget stor, laa selve Slottet endnu temmelig langt borte.

Nizam klattrede over Muren og kom saaledes ind i Parken.

Derpaa løb han videre.

Efter et Kvarteerstids Forløb standsede han imidlertid pludselig for at trække Veiret.

Derpaa gav han sig igjen til at løbe; men allerede efter nogle faa Minuters Forløb blev han atter staaende.

Denne Gang kunde han da umulig trænge til at trække Veiret, og det var da heller ikke vanskeligt at see paa ham, at han enten søgte efter Et eller Andet eller ventede paa et Signal.

Pludselig skjulte Nizam sig bagved nogle Buske og lagde sig ned paa Jorden.

Det omtalte Buskads laa tætved en af de Gruusgange, som Englænderne holde saameget af at anbringe i deres Haver og Parke.

Nizam lyttede opmærksomt, og det forekom ham, at han hørte Støi langt borte.

Den foregivne Hindu havde da heller ikke taget feil i saa Henseende; — med hvert Øieblik kom Lar-

men nemlig nærmere, og han kunde nu tydeligere høre den.

Nizam kunde ikke tage feil af Larmens Natur; han hørte tydelig flere Heste trampe og Vognhjul skure mod Gruset.

Den foregivne Hindu rørte sig ikke af Stedet og vovede neppe engang at trække Veiret; hele hans Sjæl syntes nu formelig at være koncentreret i hans Øine.

Og det varede da heller ikke ret længe, førend han fik Øie paa en aaben Vogn, der blev trukken af fire Heste. Foran denne Vogn galopperede der en Forrider, og bagved den red der to Lakaier.

Vognen rullede tæt forbi Nizam.

Den foregivne Hindu kunde saaledes tydelig skjelne Lord William, der sad ligeoverfor Sir Archibald og dennes Datter, Miss Anna.

Nizam blev liggende ganske rolig bagved Buskene, indtil Vognen var langt borte.

Nu reiste han sig op og gav sig til at løbe henimod Slottet.

Allerede kunde den foregivne Hindu tydelig see de hvide Taarne og de Statuer, der vare opstillede paa Plainen foran Slottet, — da han pludselig standsede.

Paa en Bænk udenfor Slottet sad en ung Mand, som aabenbart var meget ivrig beskjæftiget med at læse.

Da Nizam fik Øie paa denne unge Mand, ansaae han det ikke længer for nødvendigt eller hensigtsmæssigt

at løbe; tværtimod vandrede han nu langsomt og vaklende videre, som om han var i høieste Grad udmattet.

Den foregivne Hindu gik imidlertid lige hen til den unge Mand.

„Forbarm Dem over en stakkels hinduisk Tigger, gode unge Herre!" sagde han, idet han udstrakte Haanden.

Sir Evandale, — thi den unge Mand var naturligvis ikke nogen Anden, end ham, — saae op, foer pludselig sammen og gav derpaa Tiggeren en Sølvmønt.

Nizam saae sig hurtig om.

„Saavidt jeg kan see, ere vi To nok ganske alene her?" sagde han sagte.

„Ja, det ere vi," svarede Sir Evandale, „oppe paa Slottet bliver der holdt Siesta."

„Saa kunne vi altsaa passiare med hinanden i Ro og Mag!"

Og den foregivne Tigger blev staaende i en ærbødig Stilling foran den unge Adelsmand.

„Hvad har De at meddele mig?" spurgte Sir Evandale.

„At Alt er i Orden," svarede Nizam.

Atter foer Sir Evandale sammen.

Den foregivne Hindu vedblev:

„Galeislaverne ere tæt herved."

„Ah!" sagde den unge Adelsmand.

„Og Slangen har jeg her!" tilføiede Nizam, idet han viste den unge Mand den lille Blikkasse.

Med skjælvende Stemme sagde Sir Evandale nu:

„Sir George, jeg maa indstændig anmode Dem om endnu en Gang at sværge mig til, at denne Slanges Bid ikke har Døden til Følge."

„Det har jeg jo allerede een Gang forsikkret Dig," svarede den foregivne Hindu, „og jeg har naturligviis ikke det Ringeste imod at gjentage min Ed; — men hvis den ikke er beroligende nok for Dig, behøver Du blot imorgen at gaae ned til Landsbyen Pembleton."

Sir Evandale studsede.

„Hvad i Alverden skulde jeg vel foretage mig der?" spurgte han.

„Naar Du blot forlanger at faae Galeislaverne at see," svarede Nizam, „vil Lieutenant Percy naturligviis ogsaa vise Dig det unge Menneske, der er blevet bidt af den blaa Slange, og Du kan jo saa med egne Øine overbevise Dig om, at Fyren ikke er død, — hvor lidet behagelig hans Tilværelse derimod end ganske vist er!"

„Det er godt; — jeg troer Dem!" sagde Sir Evandale.

Der opstod en kort Pause.

Derpaa tog den foregivne Hindu imidlertid atter Ordet.

„Hidtil er Alt gaaet efter Ønske," sagde han, „men nu er det Øieblik ogsaa kommet, da vi maae tænke paa det gamle Ordsprog, der siger: „Der maa Hjælp til Guds Hjælp"!"

Med et meget bittert Smiil bemærkede Sir Evandale:

„Siig hellere: „til Helvedes"!"

„Naa ja," sagde Nizam ganske rolig, „det er ganske vist en heel Deel mere korrekt!"

„Men hvad vil De da have, at jeg skal foretage mig?" spurgte Sir Evandale nu.

„Hør mig!" svarede den foregivne Hindu. „Jeg veed, at Din Broder er kjørt ud sammen med Sir Archibald og Miss Anna."

„Ja, det er han ganske vist."

„Naar kommer han hjem?" vedblev Nizam.

„Han skal spise til Middag hos Sir Archibald; altsaa komm=r han vistnok først meget seent hjem," svarede Sir Evandale.

„Godt," sagde den foregivne Hindu, „siig mig nu, om det er muligt, at Du, uden at blive bemærket, kan komme fra Dit eget Værelse ind i Din Broders?"

„Ja, det kan jeg meget godt," svarede Sir Evandale, „jeg behøver blot at gaae igjennem Bibliotheket."

„Meget vel," vedblev Nizam, „saa har Du ikke Andet at gjøre, end at vente paa mig oppe paa Dit Værelse."

„Naar?"

„Jaften, omtrent Klokken otte, — naar det er blevet mørkt."

„Og De kommer samme Vei som forrige Gang?" spurgte Sir Evandale.

„Ja, Træet er min Trappestige!“ svarede den forgivne Hindu.

Sir Evandale nikkede.

Nizam trak sig tilbage.

— — — — — — — — — — — —

Samme Aften, da Klokken var bleven otte, og det var begyndt at blive mørkt, gik Sir Evandale virkelig op paa sit Værelse og aabnede straks Vinduet paa Klem.

I samme Øieblik saae han Løvet bevæge sig, og med den store Behændighed, paa hvilken han allerede tidligere saa ofte havde givet Beviser, sprang Nizam ned paa Vindueskarmen, — og derfra midt ind i Værelset.

„Er Lord William endnu ikke kommen hjem?“ spurgte han.

„Nei,“ svarede Sir Evandale.

„Godt!“ sagde den foregivne Hindu. „Saa maae vi skride til Værket!“

Sir Evandale var meget bleg, og hans Læber dirrede.

I dette afgjørende Øieblik syntes han at betænke sig lidt; ja, han var endog saa raadvild, at han udbrød:

„Nei, nei, — jeg vil ikke indlade mig paa dette Foretagende!“

Nu sagde den foregivne Hindu imidlertid med bidende Haan:

„Naa, saaledes? . . . . Det er altsaa ikke sandt, at Du er forelsket i Miss Anna, min Søn?"

Disse Ord skare Sir Evandale i Hjertet.

„Godt! . . . Jeg er rede!" sagde han med sammenpressede Tænder.

Med disse Ord aabnede han en Dør, der førte ind til et Galleri, der nu var blevet forvandlet til Bibliothek.

I den anden Ende af dette Galleri saae man en anden Dør. — Det var Døren til Lord Williams Værelse.

Med lydløse Fjed listede de to Misdædere sig nu ind i dette Værelse.

Sir Evandale gik lige hen til Sengen og løftede Tæppet op.

Med Blikkassen i Haanden listede Nizam sig hen til ham, og da han var kommen hen til Sengen, aabnede han Kassen.

De to Mænd hørte nu en afskyelig Hvislen.

Den blaa Slange foer ud af Kassen, og et Øieblik efter bugtede og snoede den sig nede i Sengen.

Tæppet faldt nu ned over den, og Sir Evandale vendte sig bort fra sin Broders Leie.

— — — — — — — — — — — —

Et Par Minuter efter steg den foregivne Hindu atter ud af Vinduet.

Da han stod i Vindueskarmen, vendte han sig imidlertid om og sagde:

„Altsaa imorgen, min Søn!"

Der perlede kolde Sveddraaber paa Sir Evandales Pande, da han halvhøit fremstammede følgende skjæbnesvangre Ord:

„Imorgen bliver jeg Pair af England!"

Sextende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

15.

Et Par Timerstid efterat Nizam var forsvunden, vendte Lord William tilbage til New-Pembleton.

Inde i den store Sal i Stueetagen sad Sir Evandale og ventede paa sin ældre Broder.

Lord Williams Ansigt straalede af Glæde.

Idet han slyngede begge Arme om sin Broders Hals, udbrød han:

„Kjære Evandale, jeg er virkelig det lykkeligste Menneske paa hele Guds grønne Jord!"

„Det glæder mig sandelig, kjære Broder, sagde Sir Evandale med et Smil, som dog rigtignok var noget ironisk.

Lord William lagde imidlertid ikke Mærke til dette tvetydige Smil, men vedblev:

„Miss Anna elsker mig!"

Sir Evandale svarede ikke.

Den unge Godseier vedblev imidlertid med Begeistring:

„Ja, hun elsker mig! . . . Jaften har hun tilstaaet mig sin Kjærlighed!“

„Nei, virkelig?“ sagde Sir Evandale.

„Jo, hun har, — og nu skal jeg fortælle Dig, hvorledes det Hele er gaaet til,“ svarede Lord William.

Og idet den unge Godseier fortrolig satte sig ved Siden af sin yngre Broder, fortalte han derpaa, som følger:

„Sir Archibald havde ladet os være alene sammen, og vi havde da sat os ind i et Lysthuus i deres Park.

Miss Anna havde lagt sin lille Haand i min, — og lige paa een Gang udbrød hun, idet hun saae mig stift i Øinene:

„Jeg har Noget at sige Dem!“

Den Tone, i hvilken hun udtalte disse Ord, var meget alvorlig, ja, næsten høitidelig.

Som en Følge deraf studsede jeg; — ja, naar jeg skal være ganske oprigtig, blev jeg næsten urolig derover.

Miss Anna kunde uden al Tvivl see paa mig, hvad der foregik i mit Indre; thi nu skyndte hun sig med paany at tage Ordet.

„Mylord,“ sagde hun, „forinden jeg bliver Deres Hustru, ønsker jeg, at De skal læse, hvad der staaer skrevet i mit Hjertes lønligste Vraa.

Jeg elsker Dem, Mylord, — ikke fordi De er Medlem af Landets høieste Adel, — heller ikke fordi De om kort Tid vil faae Sæde i Overhuset, — men for Deres egen Skyld, — ene og alene for Deres egen Skyld, — fordi De er saa god, — fordi Deres Stemme har en Klang, der berører de bedste Strenge i mit Hjerte og opfylder min Sjæl med en Begeistring, der er velgjørende for mig."

Nu førte jeg hendes Haand til mine Læber og bedækkede den med Kys.

Miss Anna vedblev:

„Og fremdeles skylder jeg mig selv at underrette Dem om, at jeg aldrig har anstillet en eneste af de smaalige Beregninger, som min Fader har saa travlt med at anstille!"

Atter studsede jeg.

„Hvad er det for smaalige Beregninger, De taler om?" spurgte jeg.

Miss Anna udstødte et Suk.

„Del skal jeg sige Dem," svarede hun, „min Fader er ganske vist en meget rig Mand; men han hører jo kun til den lavere Adel."

„Naa ja, — hvad gjør det til Sagen?" udbrød jeg, idet jeg trak paa Skuldrene.

„Det gjør saa Meget til Sagen," svarede Miss Anna, „at min Fader føler sig ganske overordentlig smigret ved den Ære, De gjør ham ved at gifte Dem med hans Datter. — Jeg derimod" . . .

Her afbrød den herlige Pige sig selv og rødmede dybt.

„De derimod?" gjentog jeg. „Tal ud, Miss Anna, — jeg bønfalder Dem derom!"

Miss Anna saae kjærlig paa mig og vedblev derpaa:

„Jeg derimod? ... Ja, jeg vilde endog ønske, at De var fattig og af lav Herkomst, forat jeg ret kunde vise Dem" . . .

Her kunde jeg virkelig ikke lade være med at afbryde hende.

„Kjære, — elskede Anna!" udbrød jeg.

Og nu trykkede jeg hende til mit Bryst.

— Ja, kjære Broder," vedblev Lord William, „saaledes staae Sagerne, og Du kan vel nok indsee, at de fjorten Dage, der endnu skille mig fra min Lykke, under disse Omstændigheder maae forekomme mig at være en heel Evighed?"

Her gjorde Lord William en Pause, som om han ventede, at hans Broder skulde besvare hans Spørgsmaal, eller dog paa anden Maade lægge sin Deeltagelse for ham for Dagen.

Sir Evandale fandt sig imidlertid ikke foranlediget til at sige et eneste Ord.

Efterat den unge Godseier saaledes i nogen Tid forgjæves havde ventet paa Svar, sagde han venlig og godmodig:

„Du maa endelig ikke være vred paa mig, fordi jeg er saa snakkesalig, kjære Broder! Du veed jo nok, at Lykken — ligesaa vel som Ulykken — gjør Menneskene egenkjærlige; — de Lykkelige — som de Ulykkelige — kunne ikke tale om Andet eller Andre, end sig selv. —

Men Du bliver ogsaa nok lykkelig, kjære Evandale! Dersom man kan fæste Lid til Sir Archibalds Udsagn, — og hvorfor skulde man ikke kunne det? —, er den unge Pige, der er udseet til at blive Din Hustru, jo ogsaa ualmindelig smuk og elskværdig, og" . . .

Her skyndte Sir Evandale sig med at afbryde sin ældre Broder.

„Undskyld, Mylord, — men det er virkelig ikke Umagen værd, at vi tale mere derom," sagde han tørt. „Det er jo aldeles ikke muligt at anstille nogen Sammenligning imellem Dem og mig."

Lord William studsede.

„Saa? — Og hvorfor ikke?" spurgte han, idet han i høieste Grad forbauset saae paa sin yngre Broder.

Sir Evandale trak paa Skuldrene.

„Hm!" sagde han. „Jeg tør vel nok gaae ud fra den Forudsætning, at De virkelig er forelsket i Miss Anna, Broder?"

„Ja, det er jeg ganske vist!" svarede den unge Godseier i en Tone, der maatte hæve det over enhver Tvivl, at han virkelig meente, hvad han sagde. „Ja, ja, min Kjærlighed til Miss Anna er unægtelig saa inderlig, saa glødende, at jeg næsten tilbeder hende som et høiere Væsen, — ja, at det endog forekommer mig, at min Kjærlighed til hende har luttret mig selv og gjort mig til Mere, end et Menneske!"

Atter spillede der et ironisk Smiil paa Sir Evandales tynde Læber.

Dette uhyggelige Smiil forsvandt imidlertid snart, og nu sagde den unge Mand rolig, — ja, endog med en Ligegyldighed, der ikke ganske syntes at stemme overeens med, hvad der laa i hans Ord:

„Naa, — det glæder mig sandelig, at jeg ikke har taget feil i saa Henseende, Mylord! . . . Men naar vi skulle tale aldeles ærlig og uforbeholdent med hinanden, — kan jeg saa vel med Vished vide, at jeg nogensinde vil komme til at elske denne — mig aldeles ubekjendte — Datter af en ostindisk Nabob, — hvilken Herre jeg heller ikke har den Ære at kjende?" . . .

„Men, kjære Evandale," afbrød Lord William ham her, „Sir Archibald paastaaer jo" . . .

Nu var det Sir Evandale, der afbrød sin ældre Broder.

„Undskyld, Mylord," sagde han, „jeg veed meget godt, hvad det er, Sir Archibald paastaaer; — han siger jo, at den omtalte unge Dame er ligesaa smuk og elskværdig, som hendes Fader, — hvis eneste Barn hun er, — er rig. Alt dette er nu meget godt, — eller vilde i alt Fald være meget godt, dersom det var sandt!"

Lord William rynkede Panden.

„Dersom det var sandt?" gjentog han noget overrasket. „Kjære Evandale, jeg kan ikke indsee, hvorfor Sir Archibald netop skulde falde paa at sige Usandhed, hvad" . . .

Atter tog Sir Evandale sig den Frihed at afbryde sin ældre Broder, som jo var, — eller dog idetmindste endnu var, — Familiens Overhoved.

„Jeg troer virkelig heller ikke, at Sir Archibald med Forsæt siger Usandhed, hvad dette Punkt angaaer, Mylord," sagde han. „Ja, jeg vil endog gaae endnu langt videre: — jeg troer heller ikke, at han tager feil. En Mand, der selv har en saa smuk og elskværdig Datter som Miss Anna, maa ganske sikkert kunne bedømme kvindelig Skjønhed; — naar man tager Sagen ganske i Almindelighed, har Sir Archibald derfor vistnok Ret; — men hvorledes skulde han, — hvorledes skulde noget Menneske, — vel paa Forhaand med Bestemthed kunne sige, at denne ostindiske Skjønhed netop behager mig! . . . Jeg nærer naturligviis ikke ringeste Tvivl om, at den meget omtalte unge Pige er en kostelig Perle; — men jeg kan ikke gjøre for, at jeg nærer en vis Tvivl om, at jeg netop vil være istand til at sætte tilbørlig Priis paa denne kostelige Perle, — at jeg netop af Forsynet skulde være udseet til denne smukke unge Piges dybeste Beundrer, — — til hendes Ægtemand. — Jeg kan jo slet ikke vide, om jeg vil kunne komme til at elske denne unge Pige, som jeg slet ikke kjender Noget til, — og det er dog Hovedsagen, — baade for hende og for mig;"

Og idet Sir Evandale udtalte disse sidste Ord, udstødte han et dybt Suk.

I sit stille Sind gjorde Lord William sig nu igjen bittre Bebreidelser, fordi hans Lykke havde gjort ham saa egenkjærlig, at han ikke havde betænkt sig paa at tale til sin Broder om den.

„Kjære Broder," sagde han derfor venlig, „nu troer jeg sandelig, jeg vil gaae til Ro. — Den Sindsbevægelse, jeg idag har udstaaet, har udmattet mig, og jeg

trænger til Hvile. — Godnat, — og vær nu ikke vred paa mig for, hvad jeg nylig sagde!"

„Jeg vil nok følge med Dem op paa Deres Værelse, Mylord, hvis De ikke har Noget imod det?" sagde Sir Evandale.

Lord William svarede ikke, og Sir Evandale fulgte med sin Broder.

Oppe i den unge Godseiers Sovekammer stode alle Vinduerne aabne.

Sir Evandale vilde lukke dem.

„Nei, nei, lad dem kun blive staaende aabne!" sagde hans Broder.

„Men er De da ikke bange for Natteluften, Mylord?" sagde Sir Evandale.

„Nei, jeg kan tværtimod godt lide Natteluften; — den udøver endog ligefrem en velgjørende Indflydelse paa mig," svarede den unge Godseier. „Jaar have vi jo netop en meget varm Sommer, Broder, og under saadanne Omstændigheder har jeg lidt vanskeligt ved at falde i Søvn om Natten. — Du maa derfor helst lade Vinduerne blive staaende aabne."

„Saa vil jeg sige Dem Godnat, Mylord," sagde Sir Evandale nu.

Og da den unge Mand havde sagt dette, gik han langsomt sin Vei.

Da han var kommen hen til Døren, kastede han imidlertid ubemærket et Blik paa Sengen.

Forhænget befandt sig i den skjønneste Orden, og der var Intet, som røbede, at der laa en Slænge skjult i

Sengen; — efter al Sandsynlighed var Slangen falden i Søvn.

Lord William gik til Ro.

— — — — — — — — — — — —

Den unge Godseiers Kammertjener laa og sov i et Værelse, der stødte op til hans Herres Sovekammer.

En Timestid efterat Lord William var gaaet til Ro, vaagnede Kammertjeneren pludselig, og ganske forskrækket foer han op fra sit Leie.

Han havde hørt et Skrig, — et forfærdeligt, gjennemtrængende Skrig, der baade rybede Smerte og Dødsangest.

Og dette Skrig kom inde fra Lord Williams Sovekammer!

Det er en Selvfølge, at den forskrækkede Kammertjener øieblikkelig foer ind i det tilstødende Værelse.

Da han var kommen derind, saae han et Syn, der i nogen Tid slog ham med Lamhed.

Hans Herre, den unge Godseier, stod midt paa Gulvet, og i den krampagtig knyttede høire Haand holdt han en Slange, som han havde kvalt.

Men førend den unge Adelsmand havde faaet Bugt med Slangen, var det lykkedes denne at bide ham i Ansigtet, og der trillede et Par Draaber Blod ned ad hans Kinder.

Lord William raabte og skreg, gestikulerede voldsomt, kort sagt: han bar sig saaledes ad, at man virkelig maatte

føle sig fristet til at troe, at han var gaaet fra Forstanden.

Langt om længe kastede han Slangen fra sig; men han vedblev at rase som et affindigt Menneske.

Kammertjeneren, som nu var kommen til sig selv igjen, skyndte sig med at sætte Foden paa Slangen og knuse den.

Og da han havde gjort dette, gav han sig til at raabe om Hjælp.

Alle Tjenestefolkene kom nu farende, og tilligemed dem — Sir Evandale.

Lord William vedblev at udstøde gjennemtrængende Skrig.

„Det er ude med mig! . . . Det er ude med mig!" raabte han den ene Gang efter den anden.

Del er en Selvfølge, at der strax blev sendt Bud efter den Læge, der boede nede i Landsbyen.

Lægen, der saaledes blev vækket af sin første Søvn, stod ikke desto mindre strax op, førte sig i største Hast de nødvendigste Klædningsstykker og begav sig derpaa op til sin fornemme og rige Patient.

Efterat han havde undersøgt Saaret med den største Opmærksomhed og betragtet den døde Slange, afgav han den Erklæring, at dette Dyrs Bid vel nok var giftigt, men ikke farligt for Patientens Liv.

Derpaa rensede han omhyggelig Saaret, penslede det med en ætsende Vædske og sagde til Lord William, at han gjorde klogest i at gaae til Ro.

Medens dette foregik, opholdt Sir Evandale sig hele Tiden inde i sin ældre Broders Sovekammer.

Han syntes at være utrøstelig over den Ulykke, af hvilken hans Broder var bleven rammet, men glemte dog ikke at udtale det som sin Anskuelse, at det i Grunden var Lord Williams egen Uforsigtighed, der var Skyld i det Hele; — at ligge og sove for aabne Vinduer var jo, som bekjendt, forbundet med Farer af forskjellig Art.

— — — — — — — — — — — —

Det varede nu ikke ret længe, førend Patienten blev angrebet af en forfærdelig Feber.

Og medens Feberen rasede i hans Legeme, forvildedes hans Sind aldeles; — nu udstødte han kun usammenhængende og fuldstændig meningsløse Ord.

Lidt efter lidt svulmede hans Ansigt desuden op paa en forfærdelig Maade, og tillige blev det efterhaanden ganske sort.

Endnu syntes der dog en Gang imellem at fare et Lynglimt af Fornuft igjennem hans omtaagede Hjerne; — fra Tid til anden kaldte han nemlig paa Miss Anna.

Da Sir Evandale hørte dette, udbrød han med en Iver, som efter alle de Tilstedeværendes Mening gjorde hans Hjerte megen Ære:

„Det er en Selvfølge, at vi maae skynde os med at gjøre Miss Anna og Sir Archibald bekjendte med, hvilken Ulykke der har rammet min stakkels Broder! . . . I vide jo Alle, at Lord William er forlovet med Sir Archibalds Datter; — det er jo dog ikke umuligt, at Synet af den unge Pige kan udøve en velgjørende Indflydelse paa min

stakkels, ulykkelige Broder, — den kjæreste Ven, jeg har i Verden!"

En af Tjenerne sadlede strax en Hest, kastede sig i Sadlen og galopperede over til Sir Archibalds Slot.

Allerede ved Daggry ankom Sir Archibald og Miss Anna til Pembleton.

De bleve strax førte ind i Patientens Sovekammer; men neppe havde Miss Anna kastet et Blik paa Lord William, førend hun udstødte et gjennemtrængende Skrig.

Dette Skrig var aabenbart et Udtryk for den største Rædsel.

Og det er sandelig heller ikke til at undres over, at den unge Pige blev greben af Rædsel, da hun fik Die paa sin Forlovede, — paa den Mand, hun elskede høist af Alle!

Lord William var nemlig ikke til at kjende igjen.

Hans Ansigt var svulmet forfærdelig op og havde ikke længer det Ringeste tilfælles med et menneskeligt Aasyn; — Huden var bleven ganske sort, og ned ad Kinderne hang den formelig i Pjalter; Tungen, der stak ud af Munden, var bulnet op og lignede en Svamp; Læberne vare blevne ganske blaae, og Øinene havde tabt deres Glands.

— — — — — — — — — — — —

Omtrent paa samme Tid som Sir Archibald og dennes Datter var Lægen nede fra Landshyen kommen op til Pembleton.

Han havde naturligviis anseet det for sin Pligt, strax om Morgenen at see til sin fornemme og rige Patient.

Da Lægen nu undersøgte Lord Williams Tilstand, følte han sig aabenbart mindre rolig med Hensyn til denne, end han endnu for nogle faa Timer siden havde gjort.

Nu begyndte han nemlig at ryste paa Hovedet med en meget betænkelig Mine; — nu trak han paa Skuldrene og afgav den Forklaring, at Lord William desværre vistnok havde havt Ret, da han sagde, at det var ude med ham; — efter al Sandsynlighed havde den stakkels unge Godseier ikke ret mange Timer at leve i!

Sir Evandale havde listet sig ud af Patientens Sovekammer.

Han havde ikke kunnet udholde at blive længer derinde.

Imidlertid lod det til, at han heller ikke befandt sig synderlig vel, da han var kommen ud i fri Luft.

Hvad i Alverden gik der dog af den unge Mand?

Blev han maaskee piint af Samvittighedsnag?

Man skulde virkelig troe det; — i alt Fald var Sir Evandale da i høieste Grad urolig.

Med bøiet Hoved og krampagtig foldede Hænder foer han frem og tilbage; — det var let at see paa ham, at han ikke havde den fjerneste Anelse om, hvor han befandt sig, eller hvad han foretog sig.

Pludselig stod Nizam foran ham.

Den pjaltede Hindu, der havde ligget skjult bagved en Busk, stod nu atter Ansigt til Ansigt med den unge Mand, hvem han elskede saa høit, — og hvem han havde givet et saa „godt" Raad; — og Nizams stolte Holdning og funklende Øine godtgjorde til Evidents, at han ikke var nogen hinduisk Tigger, men en Mand af adelig Byrd, — en Adelsmand, der kun spilte en Tiggers sørgelige Rolle, fordi han meente, at han paa den Maade bedst vilde kunne faae sin Hævngjerrighed tilfredsstillet.

Nizam saae Sir Evandale, — Sir George Pembleton saae sin Søn, — stift i Øinene.

„Naa?" spurgte han.

Og der spillede et afskyeligt Smiil paa hans Læber, idet han udtalte dette ene Ord.

Sir Evandale svarede imidlertid med en meget barsk Mine:

„Jeg er virkelig vred paa Dem — og har ogsaa skjellig Grund til at være det!"

Nizam studsede.

„Saa?" sagde han. „Og hvorfor i Alverden har De da Grund, — skjellig Grund, — til at være vred paa mig?"

„Fordi De har ført mig bag Lyset," svarede Sir Evandale.

Nizam saae virkelig ud, som om han var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse over den Beskyldning, der blev rettet imod han.

„Ført Dem bag Lyset?" gjentog han. „Jeg skulde

have ført Dem bag Lyset?! . . . Og i hvilken Henseende da, om jeg maa spørge?"

Nu svarede Sir Evandale med rynket Pande:

„Lord William er jo Døden nær!"

Da Nizam hørte disse Ord, rystede han blot paa Hovedet og svarede med den største Rolighed af Verden:

„Jeg sværger Dig til, at hans Liv ikke er udsat for nogen Fare."

Sir Evandale studsede.

„Da paastaaer Lægen dog med Bestemthed, at min . . . at Lord William ikke har ret mange Timer at leve i!" sagde han.

„Saa tager Lægen feil, — det er Alt, hvad jeg kan sige om den Ting," svarede Nizam med uforstyrrelig Koldblodighed.

Og idet han derpaa brast i en uhyggelig Latter, tilføiede han:

„Den Læge, Du taler om, synes at have den mindre behagelige Egenskab tilfælles med ikke saa ganske faa af de høitagtede Herrer, som han kan kalde sine Kolleger, at han er en stakkels uvidende Stymper."

Da den foregivne hinduiske Tigger hadde udtalt disse Ord, blev han imidlertid lige paa een Gang meget alvorlig.

Han rynkede Panden, rystede paa Hovedet og sagde i en indtrængende Tone:

„Nu anseer jeg det imidlertid for min Pligt, ret energisk at opfordre Dig til at være paa Din Post, min Søn! I den Sindsstemning, i hvilken Du for Øieblikket

befinder Dig, kan Du nemlig meget let komme til at røbe Din Hemmelighed."

„Jeg?" udbrød Sir Evandale.

„Ja," svarede Nizam ganske rolig. „Det, der har tildraget sig, har indjaget Dig en saadan Skræk, at Du ingenlunde er Dig selv mægtig; — i alt Fald vil Du dog vist ikke paastaae, at Du var Dig selv mægtig, da jeg nylig viste mig for Dig?"

Sir Evandale indsaae, at den foregivne hinduiske Tigger, — den Mand, der — vistnok med Føie — gjorde Fordring paa at være hans Fader, og som virkelig ogsaa viste ham mere end faderlig Omhu og Kjærlighed, havde fuldstændig Ret; — det kunde derfor ikke falde den unge Mand ind at gjøre den ringeste Indvending imod Nizams seneste Bemærkning.

Efterat den foregivne Hindu i nogen Tid forgjæves havde ventet paa Svar, tog han atter Ordet.

„Altsaa maa Du først og fremmest være paa Din Post og tage Dig iagt for at røbe Din Hemmelighed," sagde han rolig og med Alvor, „og dernæst maa Du nu høre paa mig med Opmærksomhed og ikke glemme et eneste Ord af, hvad jeg siger til Dig. — Dersom Du ikke nøie følger mine Raad, bliver Du nemlig aldrig Lord Pembleton, — og saa faaer Du naturligviis heller ikke Miss Anna til Hustru."

Dette sidste Navn rev pludselig Sir Evandale ud af den Dvale, i hvilken han hidtil havde været hensunken, og gav ham hele den Koldblodighed tilbage, der under almindelige Omstændigheder i saa høi Grad pleiede at udmærke ham.

„Tal kun!“ sagde han i en Tone, der røbede, at han nu fuldstændig var kommen til sig selv igjen. „Jeg er lutter Øre, — og jeg giver Dem mit Æresord paa, — ved Miss Anna — lover jeg Dem, at jeg nøie skal efterleve Deres Befalinger!“

Nu tog den foregivne Hindu ganske rolig et Voxlys op af Lommen.

Sir Evandale saae ganske forbauset paa ham; — han kunde naturligviis ikke begribe, hvad det skulde betyde, at Nizam tog dette Lys frem; — det var jo høilys Dag!

Den foregivne Hindu saae smilende paa ham og rakte ham Lyset.

„Tag det kun!“ sagde han.

„Hvad skal jeg foretage mig med det Lys?“ spurgte den unge Adelsmand ganske forbauset.

„Jh, — naar Du kommer op paa Dit Værelse, skal Du naturligviis sætte det i en Lysestage,“ svarede den foregivne Hindu, paa hvis Læber der endnu bestandig spillede et eiendommeligt Smiil.

Sir Evandale trak paa Skuldrene.

„Ja, det kan jeg nok begribe, jeg skal,“ svarede han, „men hvad Mere har jeg at foretage mig?“

„Det skal jeg strax sige Dig,“ svarede Nizam, „og nu maa Du nøie lægge Mærke til mine Ord; thi nu komme vi til Hovedsagen!“

Sir Evandale nikkede.

„Jeg har jo allerede sagt Dem, at jeg er lutter Øre, — og at jeg er villig til at følge ethvert af Deres Raad,“ sagde han.

„Godt," vedblev den foregivne Hindu nu med Alvor. „Vi kunne vistnok med Sikkerhed gaae ud fra den Forudsætning, at Sir Archibald og hans Datter ville finde sig foranledigede til at tilbringe Natten inde i Lord Williams Sovekammer, — ikke sandt?"

„Jo, det er rimeligt nok," svarede Sir Evandale. „Dersom jeg ikke husker meget feil, have de endog allerede talt om, at de ville vaage hos ham."

Den foregivne Hindu nikkede smilende. Derpaa vedblev han:

„Ja, jeg kunde jo nok begribe, at det var deres Hensigt. — Men under de Omstændigheder er det jo kun naturligt, at Du holder dem med Selskab. Det gjør jo allerede simpel Høflighed til en Pligt for Dig, — og desuden behøve jeg vel ikke at gjøre Dig opmærksom paa, at jo større Deeltagelse Du lægger for Dagen for Din Broder, desto mindre vil det kunne falde Nogen ind, at Du har en Finger med i Spillet, hvad hans pludselige Sygdom angaaer."

Sir Evandale udstødte et dybt Suk.

„Jeg har ogsaa allerede tænkt paa, at jeg, — hvor piinligt det end bliver for mig at tilbringe en Nat inde i min Broders Sovekammer, — dog vistnok maa slutte mig til dem, der vaage hos ham," sagde han med en meget mørk Mine. „Paa den Maade vil jeg jo bedst kunne afvæbne enhver Mistanke."

„Ja, ganske vist," svarede den foregivne Hindu idet han nikkede meget fornøiet. „Det glæder mig virkelig meget, at Du har anstillet en saa fornuftig Betragtning;

— men dermed ere vi dog endnu ikke færdige, min Ven!"

Sir Evandale studsede.

„Ikke det?" udbrød han forbauset.

Den foregivne Hindu rystede smilende paa Hovedet og vedblev:

„Nei, paa ingen Maade, — tværtimod har jeg endnu Noget af største Vigtighed at henlede Din Opmærksomhed paa, og jeg maa tilføie, at det netop nu særlig gjælder om, at Du virkelig er „lutter Øre"!"

Nu lod det til, at Sir Evandale begyndte at blive noget utaalmodig.

Idet han trak paa Skuldrene, sagde han nemlig med en noget mørk Mine:

„Jeg har jo allerede gjentagne Gange sagt Dem, at jeg er „lutter Øre", og at jeg tillige er villig til" . . .

Her afbrød Nizam den unge Mand.

„Til nøie at efterleve enhver af mine Befalinger," sagde han. „Ja, jeg veed det! — derpaa har Du givet mig Dit Æresord; — det har Du endog svoret mig til ved Miss Anna! — Men alligevel anseer jeg det for min Pligt, paany at opfordre Dig til at være opmærksom og lydig! . . . . Sagen er den, at det, jeg endnu har at sige, — hvor besynderligt det end maaskee kan tage sig ud, — dog er af største Vigtighed. — Du har vel forstaaet mig, min Ven?"

Dette sidste Spørgsmaal havde den foregivne Hindu ganske sikkert ikke behøvet at rette til den unge Mand, han kaldte sin Søn; — som sædvanlig havde Miss Annas Navn elektriseret Sir Evandale, og nu svarede han med Liv, — ja, med spændt Forventning:

„Ja, ja, — tal blot!"

Nizam vedblev ganske rolig:

„Godt, — da Du jo selv mener, at Du bør tilbringe Natten sammen med Sir Archibald og hans Datter, følger Du dem naturligviis om Aftenen ind i Din Broders Sovekammer, og saa er det jo kun rimeligt, at Du tager et Lys med."

„Ja, det er en Selvfølge," svarede Sir Evandale.

„Godt" vedblev den foregivne hinduiske Tigger, „men saa maa Du passe paa, at Du ikke tager feil!"

Den unge Adelsmand studsede.

„At jeg ikke tager feil?" udbrød han ganske forbauset.

Nizam svarede imidlertid med uforstyrrelig Koldblodighed:

„Ja, — at Du ikke tager feil! . . . Naar Du staaer i Begreb med at gaae ind i Din Broders Sovekammer, — med at gaae derind sammen med Sir Archibald og hans smukke Datter, — maa Du endelig passe paa, at Du netop faaer fat paa den Lysestage, i hvilken Du har sat det Lys, jeg nylig gav Dig."

Atter gjorde Sir Evandale en Bevægelse, der røbede den største Forbauselse.

„Det Lys, De nylig gav mig?" udbrød han. „Hvorfor netop det? . . . . Jeg kan slet ikke forstaae, hvad De mener!" . . .

Nu brast Nizam i Latter.

„Det er heller ikke paa nogen Maade nødvendigt, at Du forstaaer, hvad jeg mener," sagde han, „Du har blot at rette Dig efter, hvad jeg siger, — det

er Hovedsagen! . . . Naar Du kommer ind i Din Broders Værelse, har Du ikke Andet at gjøre, end at sætte Lyset paa Kakkelovnen; — saa skal Du faae at see! . . . Imidlertid kan jeg trøste Dig med, at den Nat, Du kommer til at tilbringe inde i Din Broders Sovekammer, dog neppe bliver saa ubehagelig, som Du synes at være bange for! . . . Naa, — Farvel saa længe!" . . .

Og efterat den foregivne Hindu havde udtalt disse Ord, forsvandt han pludselig.

Syttende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

16.

Det var en forfærdelig Dag for Patienten.

Den stakkels unge Godseier havde fra første Færd voldsom Feber, men lidt efter lidt gik Feberen dog over, og Lord William sank nu hen i en fuldstændig Sløvheds-tilstand.

Han laa hele Tiden med lukkede Øine, kunde neppe trække Veiret og blev med hvert Øieblik mere forandret; — om Aftenen var det ikke længer muligt at kjende ham.

Der var blevet telegraferet til London; — det var jo ikke mere end rimeligt, at de meest berømte Læger, som England havde at opvise, bleve kaldte til Hjælp, siden der var Tale om et saa sjeldent forekommende — og aabenbart tillige farligt Tilfælde.

Vilde disse berømte Læger imidlertid komme tidsnok? — Ja, det var det store Spørgsmaal!

— — — — — — — — — — — —

Sir Archibald og hans Datter kunde ikke bekvemme sig til at forlade Patienten et eneste Øieblik.

Miss Anna fældede bittre Taarer.

Hvad Sir Evandale angaaer, da spillede han unægte lig sin Rolle med ligefrem mesterlig Dygtighed.

Han lagde den meest levende Smerte for Dagen og vægrede sig med Bestemthed ved at nyde Noget.

Sir Archibald havde gjentagne Gange fundet sig foranlediget til at veksle et Haandtryk med den unge Mand, der tog sig sin Broders Ulykke saa nær; ja, Miss Anna havde endog en Gang kastet sig i hans Arme og kaldt ham „kjære Broder."

Henimod Aften kom der et Øieblik, da Lord William syntes at blive revet ud af den Sløvhedstilstand, i hvilken han hidtil havde befundet sig.

Det lykkedes endog den unge Godseier at fremstamme nogle Ord, der virkelig syntes at vidne om, at han begyndte at komme til sig selv igjen.

Som en Følge deraf blev Haabets Kjærte atter tændt i Miss Annas Sjæl.

Paa samme Tid som den unge Pige paany begyndte at hengive sig til Haabet, rynkede Sir Evandale Panden og knyttede begge Hænder.

Det lod jo virkelig til, at Lord William nu var ifærd med at komme sig, — og hvad vilde der saa skee?

Vilde den foregivne Hindu saa see sig istand til at indfrie sit Løvte? —

Efterat Sir Archibald og hans Datter i al Hast havde indtaget et styrkende Maaltid, vendte de tilbage til Patientens Sovekammer for at tilbringe Natten derinde.

Sir Evandale skyndte sig naturligvis med at følge efter dem.

Den unge Adelsmand havde en Lysestage i Haanden, da han traadte ind i sin Broders Sovekammer, og uden at røbe den ringeste Sindsbevægelse satte han den paa Kakkelovnen.

Der var neppe henrundet en Timestid, førend Sir Evandale begyndte at faae en Anelse om, hvad de Foranstaltninger, som Nizam seneste havde truffet, havde at betyde.

Lidt efter lidt var Værelset blevet opfyldt af en eiendommelig og i høieste Grad ubehagelig Lugt.

Var det fra Lord William denne Lugt strømmede ud?

Begyndte den unge Godseier allerede at gaae Forraadnelse, skjønt han jo endnu ikke var død?

Sir Archibald og hans Datter kunde ikke troe Andet, end at dette virkelig var Tilfældet; — men alligevel bleve de kjækt og standhaftig paa deres Post.

Hvad Sir Evandale angaaer, da kunde han derimod nok begribe at det maatte være hans Lys, den besynderlige Lugt kom fra.

Det varede nu ikke ret længe, førend hans Hoved blev forfærdelig tungt, og han blev søvnig.

Imidlertid kæmpede han saa længe, som det var ham

muligt, imod denne lethargiske Søvn, — og det lykkedes ham da ogsaa at holde sig saa længe vaagen, at han fik at see, hvorledes Sir Archibald og dennes Datter — omtrent paa samme Tid — lukkede Øinene.

Et Øieblik efter fulgte Lord Williams Kammertjener deres Exempel; — Kammertjeneren, der nærede den inderligste Hengivenhed for sin unge Herre, havde med Bestemthed gjort Fordring paa at faae Lov til at tilbringe Natten i Mylords Sovekammer og give Patienten den Medicin, som Lægen havde foreskrevet.

Efter nogle faa Minuters Forløb faldt Sir Evandales Øine ligeledes til.

Det varede imidlertid ikke ret længe, førend han følte et voldsomt Stød, der blev fulgt af en ganske eiendommelig Følelse af Friskhed.

Nu slog han Øinene op, og til sin store Forbauselse mærkede han da, at hans Ansigt var ganske vaadt.

Sir Evandale befandt sig imidlertid ikke længer ind i sin Broders Sovekammer.

Uden at han havde den fjerneste Anelse om, hvorledes det var gaaet til, var han kommen ind i sit eget Værelse, og fuldt paaklædt laa han paa Sengen.

Imidlertid var den unge Adelsmand ikke alene; — der stod en anden Mand ved Siden af hans Seng.

Vore Læsere have vistnok allerede gjættet, at denne Mand ikke var nogen Anden, end Nizam.

Den foregivne Hindu lod en vaad Svamp glide hen over hans Ansigt, og Sir Evandale kunde nu tydelig mærke, at det var stærk Eddike, Svampen var dyppet i.

Den unge Adelsmand saae ganske forvirret paa Nizam og udbrød:

„Hvad er der forefaldet?"

Nizam svarede imidlertid kort og godt:

„Staa op!"

Den unge Mand smilede svagt.

Endnu for nogle faa Minuter siden havde han været saa sløv og saa stiv i Lemmerne, at han ikke kunde lade være med at tvivle om, hvorvidt det vilde kunne lykkes ham at efterkomme den foregivne Hindus Opfordring, — hvor simpel denne end i og for sig syntes at være.

Imidlertid havde han jo ved den Ed, der var ham den helligste af alle, tilsvoret Nizam Lydighed: — altsaa maatte han jo idetmindste anstille et Forsøg paa at efterleve dennes Befaling.

Og dette gik da ogsaa en heel Deel lettere for ham, end han havde ventet.

Til sin store Forbauselse sad han næsten i samme Øieblik halvt opreist paa Sengen, og nu sprang han med største Lethed ned paa Gulvet.

Endnu følte den unge Mand sig rigtignok en lille Smule tung i Hovedet; men forøvrigt befandt han sig meget vel.

„Nu maa Du følge med mig!" sagde den foregivne Hindu derpaa til ham.

Og idet Nizam udtalte disse Ord, aabnede han en Dør.

Som allerede tidligere bemærket, var et af Gallerierne blevet forvandlet til Læseværelse, og igjennem dette Læse-

værelse kunde man fra Sir Evandales Værelse komme ind i Lord Williams Sovekammer.

Det var Døren til Læseværelset, Nizam havde aabnet, og efterat han og Sir Evandale vare gaaede igjennem det, traadte de ind i Patientens Sovekammer.

„See Dig nu en Gang om!" sagde den foregivne Hindu til Sir Evandale.

Denne Opfordring skyndte den unge Adelsmand sig med at efterkomme.

Nu saae Sir Evandale, at baade Sir Archibald, Miss Anna og Kammertjeneren endnu bestandig sov trygt.

Lord William laa aldeles ubevægelig i Sengen og gav ikke længer det ringeste Livstegn.

Sir Evandale rystede paa Hovedet og satte et Ansigt op, der røbede, at han var i høieste Grad forskrækket.

„O," sagde Nizam smilende, „vi kunne meget godt tale sammen. Selv om der blev affkudt en Kanon ved Siden af ham, vilde han dog ikke vaagne, — og dersom vi endnu ret længe opholdt os herinde, vilde Du igjen falde i Søvn."

„Men De har jo dog ført mig bag Lyset!" udbrød Sir Evandale nu. „Min Broder er jo død!"

„Nei, han er ikke; — han sover blot," svarede Nizam.

„Er det virkelig sandt? — Fører De mig ikke bag Lyset?" spurgte den unge Adelsmand ængstelig.

Den foregivne Hindu svarede imidlertid ganske rolig:

„Du kan gjerne gaae hen til ham og lægge Haanden paa hans Hjerte!"

Sir Evandale betænkte sig ikke ret længe paa at efterkomme denne Opfordring.

Og Nizam havde virkelig Ret; — Lord Williams Hjerte bankede endnu bestandig.

Nu saae den unge Adelsmand atter spørgende paa Hinduen.

„Naa, — og hvad saa?" spurgte han.

„See Dig endnu en Gang rigtig om!" svarede Nizam.

Og idet den foregivne hinduiske Tigger udtalte disse Ord, pegede han paa en Gjenstand, der laa henne i en Krog.

Denne Gjenstand havde Sir Evandale ikke hidtil lagt Mærke til, og da han nu endelig fik Øie paa den, var det ham ikke muligt at see, hvad det var, der laa henne i Krogen

Imidlertid forekom det den unge Adelsmand, at den omtalte Gjenstand saae ud som et menneskeligt Legeme, der var indsvøbt i eller bedækket med et Tæppe.

Den foregivne Hindu trak dette Tæppe tilside.

Nu udstødte Sir Evandale Pembleton pludselig et gjennemtrængende Skrig.

Han kunde ikke længer nære Tvivl om, at det var et Lig, han stod og stirrede paa.

— Ja, det var et afskyeligt, modbydeligt Lig, — og Ligets Ansigt havde virkelig megen Lighed med Lord William Pembletons.

Med et høist uhyggeligt Smiil sagde den foregivne Hindu nu:

„Siig mig nu, om Du ikke troer, vt man kunde tage feil af disse to Elendige?"

I høieste Grad forbauset og forskrækket svarede den unge Adelsmand:

„Jo, — jo! . . . Dersom de laae ved Siden hinanden, vilde det ikke være mig muligt at sige, hvem af dem der var min Broder."

„Naa ja, — der kan Du selv see, at jeg er Mand for at holde, hvad jeg har lovet," sagde Nizam med den roligste Mine af Verden.

Det lod derimod ikke til, at Sir Evandale var aldeles beroliget.

„Men siig mig en Gang, — hvem er det da?" spurgte han, idet han pegede paa Liget uden dog at see paa det.

„Det er den Galeislave, der blev transporteret paa Muulæslet," svarede den foregivne Hindu.

„Men er han da heller ikke død?" spurgte den unge Adelsmand.

Nizam trak paa Skuldrene.

„Jo, han er ganske vist død og borte; — ham vilde end ikke den dygtigste Læge kunne kalde tilbage til Livet."

Nu sagde Sir Evandale Pembleton med skjælvende Stemme:

„Men saa maa De jo selv indrømme, at den blaae Slanges Bid er — eller dog idetmindste kan være — dræbende?"

„Nei, det indrømmer jeg virkelig aldeles ikke," svarede Nizam.

„Men hvorledes er det gaaet til, at Galeislaven er død?" spurgte den unge Adelsmand.

„Det er sandelig gaaet ganske naturligt til," svarede Nizam.

Og da den foregivne hinduiske Tigger saae, at Sir Evandale stirrede paa ham med Forbauselse og Engstelse, tilføiede han i den ligegyldigste Tone af Verden:

„Percy og jeg have nemlig taget Livet af den stakkels Fyr!"

„Men hvorledes kunde I faae Leilighed til at gjøre det?" spurgte Sir Evandale Pembleton.

„Med største Lethed," svarede Nizam. „Galeislaven vilde gjerne have et Glas Vand, — og det fik han ogsaa; — men vi havde rigtignok heldt et Par Draaber Blaasyre i Vandet."

Sir Evandale svarede ikke; — han saae snart paa sin slumrende Broder, snart paa den døde Galeislave.

Efter nogle Minuters Forløb sagde den foregivne Hindu imidlertid til ham:

„See saa! — Nu maa Du hjælpe mig lidt, min Ven!"

Med disse Ord gik han hen til Sengen, trak Tæppet tilside, tog den endnu bestandig slumrende unge Mand i sine Arme og lagde ham ned paa Gulvet.

Derpaa gav han Sir Evandale et Vink om at følge med, og de to Mænd gik nu hen i Krogen.

Med forenede Kræfter bare de Galeislavens Lig hen til Sengen og lagde det i den.

Derpaa sagde den unge Adelsmand, idet han saae Nizam stift i Øinene:

„Og hvad har De nu isinde at foretage Dem med min Broder?"

Den foregivne Hindu svarede imidlertid ganske rolig:

„Du kommer selv til at hjælpe mig med at faae ham bragt bort herfra."

„Men hvorledes skal det gaae til?" vedblev Sir Evandale.

„Det skal gaae saaledes til, at vi først og fremmest bære ham over i Dit Værelse," svarede Nizam.

„Naa, — ja, det er jo ganske vist en let Sag," indrømmede Sir Evandale. „Men hvad skal der saa skee?"

„De fornødne Foranstaltninger ere allerede blevne trufne," svarede den foregivne Hindu imidlertid. „Der er blevet sat en Stige op til Dit Vindue, og ved Foden af Stigen staae to Mænd og vente paa mig."

Sir Evandale studsede.

„Og hvad er det for to Mænd?" spurgte han ganske forbauset.

Med et roligt Smiil svarede den foregivne hinduiske Tigger imidlertid:

„Det er naturligviis Lieutenant Percy og hans Medhjælper John."

Sir Evandale tænkte sig et Øieblik om; derpaa sagde han:

„Men saasnart som min Broder er kommen ud af denne trykkende Atmosphære, vaagner han bestemt?"

Nizam nikkede.

„Ja, det er rigtigt; — derom kan der ikke være den allerringeste Tvivl," sagde han.

Med en vis Aengstelse vedblev Sir Evandale imidlertid:

„Men naar han vaagner. . . . . hvad vil der saa skee?" . . .

Den foregivne hinduiske Tigger skyndte sig med at afbryde den unge Adelsmand.

„Har jeg da ikke sagt Dig, at det vil vare flere Uger, inden han atter bliver istand til at tænke klart?" spurgte han med et overlegent Smiil.

„Jo, det har De ganske vist sagt mig," indrømmede den unge Adelsmand, „men" . . .

Atter fandt den foregivne Hindu sig foranlediget til af afbryde ham.

Idet han brast i en meget uhyggelig Latter, sagde han:

„Og om et Par Uger vil han være langt borte fra England, — og naar han igjen bliver istand til at tænke klart, vil han befinde sig paa Veien over til Australien!"

„Og — saa bliver jeg Lord Pembleton?" spurgte Sir Evandale, hvis Hjerte bankede voldsomt.

„Ja, — saa bliver Du Lord Pembleton!" svarede Nizam ganske rolig.

Med disse Ord tog den foregivne Hindu fat paa den endnu bestandig slumrende unge Godseier; paa et Vink af ham maatte Sir Evandale hjælpe ham med at bære

den ingenlunde lette Byrde, og nu gik de to Mænd atter ind i Læseværelset.

— — — — — — — — — — — — —

Inde i Lord Williams Sovekammer stod Lysestagen endnu bestandig paa Kakkelovnen.

Størstedelen af Lyset var ganske vist allerede brændt; men der var dog endnu en Stump tilbage af det.

Attende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog".

17.

Sir Evandale Pembleton vendte tilbage til Lord Williams Sovekammer.

Lyset brændte endnu bestandig.

Den unge Adelsmand satte sig igjen i den Læneſtol, i hvilken han for et Par Timer siden var faldet isøvn.

Og idet han lukkede Øinene, anstillede han følgende Betragtninger:

„Nu skulde jeg ikke have det Ringeste imod at falde i Søvn igjen; — det vilde endog være mig meget kjært, om jeg kunde komme til at sove ret længe!

Det er jo en Selvfølge, at det vilde være det Heldigste for mig, om Sir Archibald og hans Datter vaagnede først!"

— Skjøndt Lord Williams Broder gjorde sig al mulig Umage for at overbevise sig om, at han kunde

være ganske rolig, var han dog i Virkeligheden meget ængstelig og bekymret for, hvad der vilde skee, naar de tre Mennesker vaagnede, der pludselig, — som om en Fee havde berørt dem med sin Tryllestav, — vare faldne i en dyb Søvn.

Hvorledes vilde det gaae, naar Sir Archibald, dennes Datter eller Kammertjeneren gjorde den Opdagelse, at Lord William, — eller rettere: det Menneske, der i hans Sted var blevet lagt i Sengen, — var afgaaet ved Døden?

Over dette Spørgsmaal grublede Sir Evandale med lukkede Øine; men det varede ikke ret længe, førend den eiendommelige narkotiske Lugt, der strømmede ud fra Lyset, udøvede sin Indflydelse paa den unge Mand, og han faldt atter i Søvn.

Imidlertid gik Lyset snart ud, og nu blev Atmosphæren lidt efter lidt mere let og fri.

Efter en Timestids Forløb vaagnede Sir Archibald da ogsaa.

Ja, — han vaagnede; men han havde en Følelse af, at han var nærved at blive kvalt; — han var ikke istand til at trække Viret.

Den eiendommelige, ubehagelige Lugt, der hele Tiden var strømmet ud fra Lyset, vedblev endnu at opfylde Værelset, længe efterat Lyset var gaaet ud.

Sir Archibald maatte opbyde hele sin Selvbeherskelse for at reise sig op og gaae hen til et af Vinduerne.

Nu vare Vinduerne naturligviis blevne lukkede; men Sir Archibald, der ikke længer kunde udholde den trykkende, kvælende Luft, betænkte sig ikke ret længe: — med knyttet

Haand slog han en Rude ud; — han kunde ikke vente, indtil han fik et Vindue lukket op.

Nu strømmede den friske Luft ind i Lord Williams Sovekammer.

Og den friske Luftstrøm gjorde da ogsaa straks en ligefrem magisk Virkning.

Allerede efter et Par Minuters Forløb vaagnede baade Miss Anna og den unge Godseiers Kammertjener.

Sir Evandale var den Eneste, der — idetmindste tilsyneladende — vedblev at sove.

Der herskede et besynderligt Halvmørke i det i og for sig tilstrækkelig uhyggelige Værelse.

Det begyndte at grye ad Dag, og Morgenens første Strimer kæmpede med det Skjær, som en Natlampe udsendte.

Miss Anna, der endnu ikke rigtig var kommen til sig selv igjen, saae ganske forvirret paa sin Fader.

Sir Archibald havde derimod fuldstændig gjenvundet sin Fatning; han gik nu atter hen til Vinduerne og aabnede to af dem.

Derpaa vendte han tilbage til sin Datter.

I samme Øieblik udstødte den unge Pige imidlertid et forfærdeligt Skrig.

Patientens ene Haand hang ned fra Sengen.

Miss Anna havde skyndt sig med at gribe denne Haand; — men i samme Øieblik som hun havde grebet den, havde hun atter givet Slip paa den.

Haanden var nemlig iiskold.

Sir Archibald bøiede sig ned over Patientens Leie.

„Han er død!" udbrød han, idet han skjælvede over hele Legemet af Sindsbevægelse.

Det Skrig, som Miss Anna havde udstødt, havde endelig vækket Sir Evandale; — idetmindste anſaae han det da nu for hensigtsmæssigt at fare op.

Den unge Adelsmand udstrakte begge Armene, saae sig forvirret om og havde aabenbart megen Møie med at fremstamme følgende Ord:

„Hvad er der paafærde?.. Hvad er der hændet?" ..

„Deres Broder er død," svarede Sir Archibald, som nu nogenlunde var kommen til sig selv igjen. „Vi vare Allesammen faldne i Søvn, — og medens vi sov, maa Dødskampen være indtraadt!"

— — — — — — — — — — — —

I det givne Øieblik har man aldrig Vanskelighed ved at opdrive en Læge, der med beundringsværdig Dristighed paatager sig — pva sin Viis — at forklare selv de alleruforklarligste Ting.

— — — — — — — — — — — —

En Timestid efterat Slottets Beboere paa en saa besynderlig Maade vare blevne vækkede af deres endnu besynderligere Søvn, ankom en af de lægevidenskabelige Autoriteter, efter hvem der var blevet telegraferet til London, fra Hovedstaden til Pembleton.

Denne „Fyrste i den videnskabelige Verden" betænkte sig ikke et eneste Øieblik paa at afgive den Erklæring, at

Lord William Pembleton maatte være bleven forgivet, — efter al Sandsynlighed af en af sine Tjenere eller andre Undergivne, — at den Gift, der var bleven anvendt i det foreliggende Tilfælde, ellers kun sjeldent forekom, og at det ikke var muligt at standse denne Gifts ødelæggende Indflydelse paa et Menneskes legemlige og aandige Tilstand.

Efterat den berømte lægevidenskabelige Autoritet derpaa havde givet den af Giften fremkaldte Sygdom et imponerende langt, latinsk Navn, afgav han, med en unægtelig beundringsværdig Suffisance, den Erklæring, at den besynderlige Søvnighed, af hvilken alle de Personer, der hiin sidste Nat havde befundet sig inde i den afdøde Godseiers Sovekammer, pludselig vare blevne overvældede, var bleven fremkaldt ved Patientens Uddunstninger, idet Lord Williams Legeme, — naturligviis paa Grund af, at han havde faaet Gift, — maatte være begyndt at gaae i Forraadnelse, førend han endnu var afgaaet ved Døden.

Og efterat „hiin „Fyrste i den videnskabelige Verden" havde afgivet denne saa beundringsværdig klare, grundige og navnlig *sande* lægevidenskabelige Erklæring, vendte han med rolig Værdighed tilbage til Hovedstaden, — dog naturligviis først, efterat han var bleven glimrende betalt for sin Uleilighed.

— — — — — — — — — — — —

Sir Evandale var aldeles utrøstelig over den forfærdelige Skjæbne, af hvilken hans Broder var bleven

rammet; — idetmindste lagde han da den heftigste, — den meest fortærende Smerte for Dagen.

Gjentagne Gange slog han Panden mod Muren; — med høie Skrig bønfaldt han Forsynet om blot endnu at skjænke ham den Naade, at ogsaa *han* i en nær Fremtid maatte blive kaldt bort fra denne jordiske Jammerdal,

Han vedblev at paastaae, at han ikke ret længe vilde kunne overleve sin elskede Broder, og hvor megen Umage Sir Archibald, Lægen, ja, endog Kammertjeneren, gjorde sig for at faae ham til at indsee, at han jo dog ikke kunde gjøre det Skete uskeet, og at han skyldte sig selv og sin Værdighed at vise sig rolig og fattet, var det dem dog ikke muligt at trøste og berolige „den stakkels unge Mand", hvis Kjærlighed til Broderen opfyldte dem med den dybeste Beundring.

Først henimod Aften gav Sir Evandale efter for sine venlige, deeltagende og beundrende Raadgiveres Forestillinger om, at han dog aabenbart skyldte sig selv og sine Nærmeste — samt alle dem, der interesserede sig for ham og holdt af ham, (og *disses* Antal var blevet betydelig forøget i Løbet af det sidste Døgn), — at gaae ud og trække en Smule frist Luft.

Sir Evandale gik altsaa ud; — men da hans Raadgivere, — hans venlige, deeltagende og beundrende Raadgivere, — saae ham forlade Slottet, rystede de paa Hovedet med en betænkelig Mine og gjorde formelig sig selv Bebreidelser, fordi de havde raadet ham til at gaae ud.

Den unge Adelsmand var nemlig aabenbart endnu

bestandig optaget af sin Smerte, — aldeles fortvivlet og ked af Livet; — idetmindste saae han da ud til at være det.

Var det nu ikke muligt, — ja, endog sandsynligt, — at hans Fortvivlelse kunde forlede ham til at gjøre en Ulykke paa sig selv, — var det nu ikke muligt, — ja, endog sandsynligt, — at de aldrig mere fik det stakkels unge Menneske at see, — eller i alt Fald da ikke levende?

Og dersom ogsaa han blev rammet af en Ulykke, vilde Ansvaret for denne Ulykke saa ikke falde paa dem? . . . Det var jo dem, der havde raadet ham til at gaae ud og trække en Smule frisk Luft; — da de gave ham dette Raad, havde de ganske vist ladet sig lede af den inderligste Deeltagelse og Hengivenhed for ham; — men det var deres store Feil, at det ikke var faldet en Eneste af dem ind at følge med ham paa Spadseretouren; — først da de fra Slottets Vinduer havde seet, hvor fortvivlet han endnu bestandig var, — hvor usikkert og vaklende han gik, og hvor voldsomt han gestikulerede, medens han vandrede henad Landeveien, — først da var det gaaet op for dem, hvilket Ansvar der paahvilede dem.

— Ja, — ja, det var tilvisse et tungt Ansvar! . . . Hvorledes skulde de vel kunne bære det?

— — — — — — — — — — — —

Medens Sir Evandale Pembletons venlige, deeltagende og beundrende Raadgivere saaledes gjorde sig

selv bittre Bebreidelser, fordi de havde opfordret ham til at gaae ud, — medens deres ophidsede Indbildningskraft foregjøglede dem de forfærdeligste Nødselsfigurer som de næsten uudeblivelige Følger af det Skridt, de havde foretaget sig, — gik Gjenstanden for deres Frygt, — i alt Fald efterat han var kommen et godt Stykke bort fra Slottet, det vil med andre Ord siye: fra det Punkt, fra hvilket Folk, der af en eller anden Grund interesserede sig for ham, kunde holde Øie med ham, — vel ikke ganske, men dog forholdsviis rolig henad Landeveien.

Ganske rolig kunde Sir Evandale vel ikke være; — efter hvad der var forefaldet, var det dog virkelig lidt vel Meget forlangt af ham; — hans Sind blev ganske vist endnu bestandig piint af Ængstelse og Frygt; — men hans Ængstelse og Frygt gjaldt dog ingenlunde Fortiden, — eller dens nærmeste Følger, — men udelukkende Fremtiden, eller da rettere: de Fordele, som Fremtiden kunde bringe — eller ikke kunde bringe ham.

Hvad der var skeet, — var skeet, og det vilde snart blive skjult af Glemselens og af Gravens Mørke; — men vilde Fremtiden blive saa lys for ham, som Nizam bildte sig ind — og havde faaet ham selv til at troe?

— — — — — — — — — — — —

Medens Sir Evandale var fordybet i disse — og lignende — Betragtninger, kom han pludselig til en

Høi, fra hvilken man kunde overſee en ſtor Deel af Landeveien.

Den unge Adelsmand gik op paa Høien, — og nu fik han Øie paa et Skuespil, ſom — imod hans Villie — i høi Grad lagde Beſlag paa hans Opmærkſomhed.

Nede paa Veien kom nogle Mennesker gaaende; — de gik langſomt og ſyntes at have megen Møie med at ſlæbe ſig afſted.

Og dette var da ikke ſaa besynderligt; — det var nemlig meget varmt, og de ſtakkels Mennesker vare til Overflod lænkede til hinanden.

Det faldt ikke Sir Evandale vanſkeligt at gjætte ſig til, at det var Galeiſlaver, han ſaae vandre nede paa Landeveien.

I Spidſen for Toget gik der to Mænd.

Sir Evandale kunde ikke nære nogen Tvivl om, at disſe to Mænd maatte være den af den foregivne hinduiſke Tigger omtalte Lieutenant Percy og dennes Medhjælper John.

Bagved Galeiſlaverne kom der imidlertid et Muulæſel! . . .

Og det var dette Muulæſel, Sir Evandale Pembleton maatte ſtirre paa, hvadenten han vilde, eller ikke.

Paa Muuldyret laa der nemlig en menneſkelig Skikkelſe, — men en menneſkelig Skikkelſe, ſom ikke havde ret meget „Menneſkeligt" ved ſig.

Den ſtakkels unge Mand, der laa paa dette Muulæſel — og aabenbart var bunden faſt til Dyret, — ſaae ganſke forfærdelig ud.

Hans Ansigt, der var stærkt ophovnet og næsten ganske sort, havde langt Mere tilfælles med et Dyrs, end med et Menneskes, — og den Stilling, i hvilken han laa, røbede tydelig, at hans aandige Tilstand omtrent svarede til hans legemlige.

Hvem den stakkels Idiot, der kun meget uegentlig kunde betegnes som en „menneskelig" Skikkelse, var, — ak ja, det faldt det naturligvis heller ikke Sir Evandale Pembleton vanskeligt at gjætte.

Det er derfor ikke til at undres over, at den unge Adelsmand kom til at skjælve over hele Legemet, medens han stod og stirrede paa dette forfærdelige Syn, — der selvfølgelig maatte være dobbelt forfærdeligt for ham!

— — — — — — — — — — — —

Ret længe fik Sir Evandale imidlertid ikke Lov til uforstyrret at betragte Galeislaverne og hengive sig til de Betragtninger, som Synet af dem fremkaldte hos ham.

En Kvæghyrde, der havde en temmelig stor Hjord at passe paa, var gaaet hen til Randen af Høien for bedre at kunne see Galeislaverne.

Ved samme Leilighed fik Hyrden ogsaa Øie paa Sir Evandale.

Han kjendte aabenbart ikke den unge Adelsmand; men høflig nærmede han sig denne og sagde til ham:

„Jeg kan nok see paa Dem, at De er en fornem ung Herre, De kan derfor vist ikke forstaae, hvad det Optog dernede har at betyde?

Det skal jeg imidlertid sige Dem.

De Stakler, som gaae dernede, ere Galeislaver. De ere meget ulykkelige; men den Ulykkeligste af dem Alle er dog det unge Menneske, der bliver transporteret paa Muuldyret; — den stakkels Fyr er nemlig en komplet Idiot."

Sir Evandale kastede et Guldstykke hen til Kvæghyrden og tog formelig Flugten.

Det var ham ikke muligt at gaae rolig; i vild Hast foer han ned fra Høien.

Da raabte en Stemme pludselig i en haanlig Tone til ham:

„See saa, Mylord, nu har jeg da indfriet en Deel af mit Løvte!"

Sir Evandale vendte sig om.

Nu fik han pludselig Øie paa en Mand, der sad paa Hug bagved nogle Buske.

Denne Mand havde aabenbart ogsaa været beskjæftiget med at stirre paa Galeislaverne, medens de droge forbi.

Og denne Mand var ikke nogen Anden, end den foregivne Hindu, der kaldte sig Nizam.

Sir Evandale blev staaende, som om hans Fødder havde slaaet Rod i Jorden; han var bleven ligbleg, og hans Pande var bedækket med kolde Sveddraaber.

Den foregivne hinduiske Tigger foer hen til ham.

„Nu er Du bleven Pair af England," sagde han til ham, „og om et halvt Aarstid bliver Du gift med Miss Anna!"

Og da Nizam havde udtalt disse Ord, forsvandt han pludselig.

— — — — — — — — — — — —

Et halvt Aarstid efter tildrog der sig virkelig ogsaa en overraskende Begivenhed.

Hidtil havde Miss Anna baaret Sorg for — og virkelig ogsaa sørget over — sin Forlovede, Lord William.

Pludselig sagde hendes Fader imidlertid til hende, at hun skulde lægge Sorgen.

Miss Anna gjorde Indsigelse imod denne Befaling; men hun var bange for sin Fader og maatte adlyde.

Sir Archibald var ærgjerrig; — han vilde absolut have sin Datter gift med en Pair af England.

Efter et halvt Aars Forløb blev Miss Anna altsaa Lady Evandale.

— — — — — — — — — — — —

Paa selve Bryllupsdagen sagde en af Brudgommens Undergivne, som dybt havde beklaget, at han havde været forhindret fra at være tilstede, da hans Herre blev begravet, til Sir Evandale, at han ikke længer kunde blive i dennes Tjeneste.

Denne Mand var Tom.

Den retskafne Tom, der endnu bestandig begræd sin kjære, dyrebare Herre, den gode Lord William, vilde ikke tjene Brødens Søn.

— — — — — — — — — — — —

Vielsen havde fundet Sted; — det var blevet Aften, og Bruden havde trukket sig tilbage til sine Værelser.

Førend Brudgommen gik til Ro, listede han sig imidlertid ned i Parken.

Nizam, — den foregivne hinduiske Tigger, der en Gang havde kaldt sig Sir George Pembleton, havde nemlig sat Lord Evandale Stævne nede i Parken.

Den hinduiske Tigger maatte dog ønske sin Søn til Lykke.

Dette Stævnemøde skulde finde Sted ved det samme Træ, ved hvilket Nizam saa mange Gange tidligere havde ventet paa Sir Evandale.

Den unge Adelsmand, der jo nu var bleven Pair af England, ansaae det ogsaa for sin Pligt at rette sig efter sin trofaste og virksomme Medhjælpers Ønske; — han gik derfor ned i Parken.

Det var Maaneskin, og Lord Evandale kunde tydelig overse en stor Deel af Omegnen.

Da han var nogle faa Skridt borte fra Træet; fik han virkelig ogsaa Øie paa den foregivne Hindu.

Ja, — Lord Evandale kunde tydelig see Nizam; men han kunde ikke lade være med at studse, da han fik Øie paa ham.

I Almindelighed pleiede den hinduiske Tigger at staae op, naar han ventede paa den unge Adelsmand.

Denne Gang laa Nizam derimod udstrakt paa Jorden.

Lord Evandale vandrede langtsomt fremad; — nu var han kommen lige hen til Træet; — men endnu

bestandig blev den foregivne Hindu liggende aldeles ubevægelig,

Den unge Adelsmand fandt sig nu foranlediget til at rømme sig et Par Gange for at tildrage sig sin Medhjælpers — eller rettere: Medskyldiges — Opmærksomhed.

Heller ikke dette hjalp imidlertid; — Nizam blev liggende ubevægelig.

Det lod virkelig til, at den foregivne hinduiske Tigger var faldet i Søvn, — og han pleiede dog ingenlunde at være søvnig, naar han skulde tale med den unge Mand, der var ham saa dyrebar.

Nu kaldte Lord Evandale paa ham, — først halvhøit og forsigtig, derpaa høiere.

Nizam svarede ikke.

I høieste Grad bekymret og ængstelig gik den unge Adelsmand nu hen til sin trofaste og virksomme Forbundsfælle.

Neppe havde han imidlertid kastet et Blik paa den foregivne hinduiske Tigger, førend han udstødte et Skrig, der røbede den største Forfærdelse.

Og det var da heller ikke til at undres over, at den unge Adelsmand blev forskrækket.

Nizam var nemlig død!

Der sad endnu en Kniv i den foregivne hinduiske Tiggers Bryst.

— — — — — — — — — — — —

Da den unge Adelsmands første Skræk var gaaet lidt over, skyndte han sig med at rive Mordredskabet ud af det gabende Saar.

Med største Opmærksomhed undersøgte Lord Evandale nu Mordredskabet, og det varede da heller ikke ret længe, førend dette bragte ham paa Spor efter Morderen.

Mordredskabet var en Jagtkniv, og paa Skaftet stod der et Mærke.

Dette Mærke var: „Tom".

— Altsaa kunde det ikke være nogen Anden, end Tom, Betsys Mand, der havde myrdet den foregivne hinduiske Tigger! . . .

Kittende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog".

18.

— Hvad var der blevet af Tom? —

Samme Dag som Lord Evandale skulde have Bryllup med Miss Anna, Sir Archibalds smukke Datter, underrettede Tom den unge Adelsmand om, at han ikke længer kunde blive i hans Tjeneste.

— — — — — — — — — — — —

Vore Læsere ville uden al Tvivl mindes, at Lord William Pembleton i sin Tid havde sendt Tom til London, hvor en Forretning af største Vigtighed skulde bringes i Orden, og at Tom endnu bestandig opholdt sig i Englands Hovedstad, da den forfærdelige Begivenhed, som vi i de foregaaende Kapitler have skildret, tildrog sig.

Langt om længe vendte Tom tilbage til Pembleton. Han begræd oprigtig sin unge Herre, som han havde elsket saa høit; — thi han troede virkelig, at Lord William var død.

Lord Evandale var ogsaa — idetmindste tilsyneladende — saa dybt bedrøvet over den forfærdelige Begivenhed, der havde tildraget sig, men ved hvilken h a n dog havde opnaaet saa store Fordele, — at det ikke et eneste Øieblik kunde falde Tom ind at anstille Gisninger, som kunde have bragt ham paa Spor efter Sandheden.

Imidlertid skulde det ikke vare ret længe, førend Tom blev revet ud af sin Uvished, hvad Sagens rette Sammenhæng angik.

En Aften, — kort Tid efterat han var kommen tilbage til Pembleton, — blev den trofaste Tjener nemlig, uden at Nogen lagde Mærke dertil, Vidne til en ganske besynderlig Begivenhed.

Tom havde sat sig ned ved et aabent Vindue, der vendte ud til Parken.

Da fik han pludselig Øie paa en menneskelig Skikkelse, der listede sig omkring imellem Træerne nede i Parken.

Det er en Selvfølge, at han betragtede denne Skikkelse med den største Opmærksomhed, — og nu varede det heller ikke ret længe, førend han virkelig gjenkjendte denne.

Tom kunde ikke nære nogen Tvivl om, at det var den hinduiske Tigger Nizam, der listede sig omkring imellem Træerne nede i Parken.

Den brave Tom kunde ikke lide denne hinduiske Tigger — og havde, som vore Læsere vide, sine gode Grunde dertil; — som en Følge deraf lavede han sig strax til at gaae ned i Parken og jage Nizam paa Døren.

Pludselig blev han imidlertid staaende, som om hans Fødder havde slaaet Rod i Gulvet.

— Og hvorfor blev Tom nu lige paa een Gang staaende, som om han var bleven slagen med Lamhed? —

— Fordi den reiskasne Tjener nu havde gjort en ny Opdagelse, — og det en Opdagelse, der overraskede — og virkelig maatte overraske — ham i høieste Grad.

I det Øieblik, da Tom vilde forlade sit Værelse, lagde han nemlig Mærke til, at en af Slottets mange Bagdøre blev aabnet, og at en Mand listede sig ud i Parken.

Det var klart Maaneskin, og hele Egnen laa derfor ligesaa tydelig for Tom, som om det havde været høilys Dag.

Det faldt saaledes ikke Tom synderlig vanskeligt at gjenkjende den Mand, der nylig havde listet sig ud af Slottet.

Denne Mand var ikke nogen Anden end — Lord Evandale selv.

Tom fulgte ham med Øinene.

Den unge Adelsmand gik hurtig igjennem Parken, indtil han kom heelt hen til det Sted, hvor Hinduen nu stod.

Her blev Lord Evandale staaende.

Nu saae Tom ganske tydelig, at den hinduiske Tigger meget fortrolig lagde sin Arm i den unge Adelsmands.

I dette Syn laa der en heel Aabenbaring for den gamle Tjener.

Vel stod hele Sagens Sammenhæng endnu ikke ganske klart for ham; men han kunde dog allerede gjætte sig til endeel af Sandheden.

Nizam var jo Hindu.

Altsaa var det sandsynligt, at det var Nizam, der havde skaffet den skjæbnesvangre blaa Slange tilveie.

Uden al Tvivl var Nizam saaledes Lord Evandales Medskyldige.

Nu stod det nemlig klart for Tom, at Lord Evandale havde myrdet sin ældre Broder.

Fra nu af ansaae Tom det for sin Pligt at holde Øie med Hinduen.

— Og hvad vilde den gamle Tjener da opnaae ved at gjøre den hinduiske Tigger til Gjenstand for sin specielle Opmærksomhed? —

Han vilde have Beviser for, at der virkelig forelaa en Forbrydelse.

Og naar han havde faaet et uforkasteligt Bevis herfor, vilde han hævne den ulykkelige Lord William, sin høitelskede unge Herre.

Imidlertid havde den trofaste gamle Tjener, der var en Søn af Lady Evelines Amme, endnu ikke den fjerneste Anelse om, hvem Nizam egentlig var.

Hidtil havde han ikke fundet sig foranlediget til at beskjæftige sig videre med Tiggeren; — han kunde ikke lide denne, men havde dog ikke fundet det Umagen værd at gjøre sig den Uleilighed at skaffe sig Oplysning om, hvad Nizam egentlig var for en Fyr.

Fra nu af gik hele Toms Higen og Stræben derimod ud paa at faae saa Meget, som muligt, at vide om den hinduiske Tigger.

— — — — — — — — — — — —

En Ugestid efter saae den gamle Tjener, at Lord Evandale atter seent paa Aftenen listede sig ud i Parken.

Tom ansaae det for sandsynligt, at den unge Adelsmand nu igjen skulde have en hemmelig Sammenkomst med sin Medskyldige.

Som en Følge deraf gik Tom ogsaa ud i Parken, — og det lykkedes ham at slippe derud, uden at Lord Evandale og hans Medskyldige havde lagt Mærke til ham.

Skjult bagved en Busk blev Tom nu Vidne til den Samtale, der fandt Sted imellem Lord Evandale og Nizam.

Og da de to Mænd havde taget Afsked med hinanden og vare gaaede Hver til Sit, reiste Tom sig langsomt op — og tørrede de kolde Sveddraaber af sin Pande.

Nu vidste han, hvem den foregivne hinduiske Tigger var.

Nizam var Lord Evandales Fader, eller med andre Ord: Nizam var — Sir George Pembleton.

Ja, — den foregivne hinduiske Tigger var ikke nogen Anden, end Sir George, om hvem de engelske Blade for femten Aar siden havde fortalt, at han var bleven sønderrevet af Tigre i en Skov udenfor Kalkutta.

Nu kunde Tom naturligviis ikke længer nære nogen Tvivl om, at Lord Evandale var Nizams Medskyldige; men der var dog een Ting, som han endnu ikke vidste Besked om.

Den gamle Tjener havde nemlig ikke den fjerneste Anelse om, at Lord William ikke var død.

— — — — — — — — — — — —

Samme Dag som Lord Evandale skulde have Bryllup med Miss Anna, forlode Tom og Betsy altsaa hans Tjeneste.

Ved høilys Dag kjørte de paa en aaben Vogn hen til den nærmeste Jernbanestation for at tage Billetter til det første Tog, der afgik til London.

Den Kudsk, der kjørte for dem, saae endog med egne Øine, at de derefter strax toge Plads i en Koupee.

Lord Evandale kunde altsaa være ganske rolig for, at disse Mennesker, som han aldrig havde kunnet lide, virkelig havde forladt Slottet.

Imidlertid var Tom ikke reist ret langt bort derfra.

Betsy fik Lov til at fortsætte Reisen til London; men allerede ved den første Station steg hendes Mand ud af Koupeen og begav sig paa Veien tilbage til Pembleton.

Da han havde naaet sit Bestemmelsessted, holdt han sig Resten af Dagen skjult i en Grøft.

Den foregaaende Aften havde Tom beluret en Samtale imellem Fader og Søn og hørt, at Nizam paany satte Lord Evandale Stævne.

Denne nye Sammenkomst skulde netop finde Sted iaften.

Saasnart som det var blevet mørkt, listede Tom sig altsaa ind i Parken.

Han var allerede forud kommen paa det Rene med sig selv om, hvor han bedst vilde kunne skjule sig der; — han gik derfor ganske rolig hen til en Busk, der stod tætved det Træ, ved hvilket den foregivne hinduiske Tigger altid havde staaet og ventet paa Lord Evandale.

Bagved denne Busk besluttede Tom nu at tage Plads.

Der henrandt et Par Timer.

Slottet var endnu bestandig glimrende oplyst, og man hørte en forvirret Støi deroppe fra. De mange Gjæster vare endnu ikke tagne bort.

Ikke desto mindre indfandt Nizam sig allerede nu i Parken.

Det lod til, at han længtes meget efter at komme til at tale med sin Søn; thi efterat han havde sat sig

under Træet, kastede han et utaalmodigt Blik hen til Slottet.

Pludselig foer en Mand løs paa ham.

Denne Mand var Tom.

Lord William Pembletons hengivne og trofaste Tjener var bevæbnet med en Jagtkniv.

Den foregivne hinduiske Tigger var derimod ubevæbnet.

Tom greb Nizam i Kraven.

Hinduen vilde udstøde et Skrig.

„Dersom Du blot anstiller et eneste Forsøg paa at kalde Nogen til Hjælp, er Du Dødens visse Bytte!" sagde Tom til ham.

Og den Tone, i hvilken den gamle Tjener udtalte disse Ord, vidnede om, at han virkelig meente, hvad han sagde.

Ikke desto mindre gjorde Nizam sig al mulig Umage for at rive sig løs.

Tom gav imidlertid ikke Slip paa ham, men sagde til ham:

„Jeg veed, hvem Du er! Du kalder Dig Nizam og udgiver Dig for en Tigger ovre fra Hindostan; men i Virkeligheden er Du Sir George Pembleton!"

Den foregivne Hindu brast i en haanlig Latter.

„Naa, — saa nu kjender Du mig dog endelig igjen?" sagde han.

„Ja, nu kjender jeg Dig igjen," svarede Tom, „og jeg veed tillige, at Du har myrdet Lord William!"

Hans Modstander rystede paa Hovedet.

„Nei, jeg har ikke," svarede han kort og godt.

„Fordømte Niding!“ udbrød Tom i høieste Grad opbragt. „Vover Du at nægte, at Du har begaaet denne forfærdelige Forbrydelse?“

Med uforstyrrelig Koldblodighed svarede den foregivne hinduiske Tigger imidlertid:

„Det kunde ikke falde mig ind at benægte, hvad der er sandt. Jeg har altid havt for Skik at sige den rene Sandhed, — og det gjør jeg ogsaa i dette Øieblik. — Jeg har ikke myrdet Lord William!“

„Men er det da ikke Dig, der har skaffet den blaa Slange tilveie?“ spurgte Tom ganske forbauset.

„Jo, det er ganske rigtig mig,“ svarede Nizam med et roligt Smil.

„Og det var naturligviis ogsaa Dig, der lagde Slangen i Lord Williams Seng?“ vedblev den gamle Tjener.

„Ja, det var ligeledes mig,“ svarede den foregivne Hindu i den ligegyldigste Tone af Verden.

Tom skummede formelig af Harme.

„Og alligevel vover Du at forsvare Dig?“ udbrød han, idet han skar Tænder af Raseri.

„Jeg forsvarer mig jo slet ikke,“ svarede Nizam. „Jeg siger kun, at jeg ikke har myrdet Lord William Pembleton, — og det har jeg heller ikke gjort!“

„Nedrige Skurk!“ raabte Tom.

„Og det bedste Beviis paa at jeg ikke har myrdet Lord William, ligger i den Kjendsgjerning, at han slet ikke er død,“ vedblev den foregivne Hindu.

Tom udstødte et Skrig; - hans Forbauselse og

Ophidselse gik nu over alle Grændser; — ja, han var endog nærved at give Slip paa Hinduen.

Efter en kort Pause tog den foregivne Tigger imidlertid atter Ordet.

„Nei," sagde han i en Tone, der fik Haaret til at reise sig paa den gamle Tjeners Hoved, „Lord William Pembleton er ikke død; men naar Du en Gang faaer at vide, hvad der er blevet af ham, vil Du græde Blod over, at han endnu er ilive!"

Nu kastede Tom Hinduen til Jorden.

I sin rasende Harme svang han Jagtkniven i Luften, og skjælvende af Forbittrelse raabte han:

„Vil Du øieblikkelig tilstaae Alt, Niding?"

Nizam havde ikke engang blinket med Øinene, da Kniven funklede over hans Hoved, og nu sagde han smilende:

„Du vilde formodentlig gjerne have at vide, hvad der er blevet af Lord William Pembleton?"

„Ja, det er netop det, jeg vil vide," svarede Tom ivrig.

„Og naar jeg nu siger Dig det, skjænker Du mig saa Livet?" spurgte den foregivne Hindu i en ironisk Tone.

Tom betænkte sig et Øieblik.

„Nei," svarede han derpaa med Bestemthed.

Nizam nikkede bifaldende.

„Naa," sagde han, „Du gjør da i alt Fald ikke nogen Røverkule af Dit Hjerte, — og det kan jeg i Grunden godt lide Dig for," sagde han. „Jeg vil nu

ogsaa alligevel fortælle Dig, hvad der er blevet af Lord William; — det skal være min Hævn!"

Og i den ligegyldigste Tone af Verden, med et haanligt, uhyggeligt Smiil, fortalte den foregivne hinduiske Tigger nu Tom, hvorledes den myrdede Galeislave og den unge Godseier havde byttet Plads, — at det var Galeislaven, Sir Archibald og Miss Anna, da de vaagnede, havde seet ligge i Sir Williams Seng, og at det ligeledes var Galeislaven, hvis Lig var blevet sat ned i Pembletonernes Familiebegravelse.

Maalløs, ja, næsten forstenet af Forbauselse og Rædsel lyttede Tom til den foregivne Hindus Fortælling.

Da Nizam havde endt denne, brast han imidlertid i en afskyelig Latter og tilføiede:

„Jeg har kun sagt den rene Sandhed; men Alt, hvad jeg har fortalt Dig, vil dog ikke kunne blive Dig til nogen Verdens Nytte! — Du veed nu, at Lord William endnu er ilive, og tillige hvor han opholder sig; — men alligevel vil det aldrig kunne lykkes Dig at finde ham igjen.

Ja, Lord William befinder sig ganske vist nu ovre i den nye Verden; — men han er d e r omgivet af en Mængde Mennesker, der ere dømte til at friste samme elendige Tilværelse, som han, og som heller ikke, hvad Klædedragten angaaer, ere forskjellige fra den forhenværende Pair af England og rige Godseier!

Dersom det skulde kunne lykkes Dig at finde Din Herre ovre i Australien, maatte Du da i alt Fald vide, hvad den Galeislave hed, i hvis Sted han er traadt."

Da Nizam havde sagt dette, tav han stille.

„Og hvad hed den omtalte Galeiſlave da?" ſpurgte Tom.

Den foregivne Hindu ſmilede haanlig.

„Ja, ſee det er netop det, Du aldrig faaer at vide!" ſvarede han.

„Hvis Du ikke øieblikkelig ſiger mig det, dræber jeg Dig!" vedblev Lord Williams hengivne Tjener.

„Nei, det er neppe Umagen værd," ſagde Nizam, men dog i en Tone, der ſkulde antyde, at han ikke var ganſke enig med ſig ſelv, om han ſkulde opfyldе Toms Ønſke, eller ikke.

Den foregivne Hindu gik nemlig ud paa at vinde Tid; thi han ſmigrede ſig endnu beſtandig med det Haab, at Lord Evandale om et Øieblik vilde komme ud i Parken, — og i ſaa Fald vilde Nizam naturligviis være frelſt.

Tom var imidlertid altfor utaalmodig, til at han ſkulde have kunnet vente ret længe paa at faae ſit Spørgsmaal beſvaret.

„Vil Du ſige mig, hvad den afdøde Galeiſlave hed, — eller, med andre Ord: hvad Lord William nu hedder?" udbrød han.

Nizam ryſtede paa Hovedet.

„Nei, nei, — det er ikke Umagen værd," gjentog han rolig.

„Saa dø!" raabte Tom.

Og med diſſe Ord ſtødte han Kniven i Bryſtet paa den foregivne Hindu.

Nizam døde øieblikkelig; han udſtødte ikke engang e Suk.

Nu ſprang Tom op.

„Jeg veed rigtignok ikke, hvad min ulykkelige Herre nu bliver kaldt," sagde han halvhøit, „men det gjør Intet til Sagen! — Den vide Verden er vel sagtens et meget stort Rum; men jeg skal dog nok finde den stakkels Lord William; thi jeg kæmper jo for den gode Sag; følgelig staaer Vorherre mig nok bi!"

Og uden at give sig Tid til at tage Jagtkniven ud af Nizams Bryst, tog Tom nu Flugten.

Tyvende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

19.

Tom, den trofaste og hengivne gamle Tjener, begav sig altsaa ud i den vide Verden for at søge efter sin ulykkelige Herre.

Men — „den vide Verden" er unægtelig et meget stort Rum, — og naar man drager ud i den vide Verden for at søge efter et Menneske, om hvem man ikke engang veed, hvilket Navn han har antaget — eller er bleven nødt til at antage, — saa stiller man sig unægtelig en Opgave, som det er meget vanskeligt, ja, næsten umuligt, at løse.

Ikke desto mindre skred Tom med freidigt Mod til Værket.

Først og fremmest begav han sig til London, hvor hans Kone ventede paa ham, og hende gjorde han nu bekjendt med de Oplysninger, som den foregivne hinduiske Tigger seneſt havde meddeelt ham.

Betsy havde en god Forstand og var tillige et ualmindelig praktisk Fruentimmer.

Hun hørte paa sin Mand, uden at afbryde ham en eneste Gang.

Og da Tom havde fortalt hende Alt, hvad han havde erfaret under sin sidste Samtale med den foregivne Hindu, sagde Betsy rolig og tænksomt:

„Kjære Ven, der er altsaa to Ting, som vi først og fremmest maae see at faae noget Nærmere at vide om!"

„Og det er?" spurgte Tom.

„Det skal jeg sige Dig," svarede Betsy. „For det Første er det aldeles nødvendigt, at vi faae at vide, hvad den Lieutenant hed, der havde Kommandoen over Galeislaverne."

„Godt," sagde Tom, „og saa?"

„Saa," svarede hans Kone, „maae vi see at faae at vide, fra hvilken By i Skotland den ulykkelige Galeislave skrev sig, hvis jordiske Levninger have faaet deres Plads i de stolte Pembletoners Familiebegravelse, og i hvis Sted den ulykkelige Lord William er traadt."

„Ja, Du har naturligviis Ret, kjære Betsy," svarede Tom.

Lord Williams gamle Tjener havde en heel Deel Bekjendte i London.

Bl. A. kjendte han, ja, stod endog paa en meget venskabelig og fortrolig Fod med, en særdeles dygtig Opdagelsesbetjent, der nød den største Anseelse i Skotland-Yard, det vil med andre Ord sige: paa Hoved-Politistationen i Englands Hovedstad, — og hvem hans høieste

Foresatte ofte havde fundet sig foranledigede til at betroe særdeles vanskelige og delikate Hverv.

Denne Mand anskae Tom det for hensigtsmæssigst, først og fremmest at aflægge et Besøg.

Opdagelsesbetjenten modtog Tom som en kjær Ven; han gav ham et djærvt Haandtryk, opfordrede i en gemytlig Tone „den gamle Svend" til at tage Plads og bød ham et Kruus Porter; — han havde rigtignok ogsaa ægte Edinburgher-Ale, tilføiede han leende, men den Drik vilde han dog ikke byde sin kjære Gjæst; — det var jo Synd at give Bagerbørn Hvedebrød, og at byde en Skotte skotsk Øl, vilde jo i det Allermindste være en ligesaa stor og utilgivelig Synd!

Tom skyndte sig imidlertid med at kalde sin gemytlige Ven til Orden.

Plads tog han, — og et Kruus Porter havde han ikke det Ringeste imod at drikke; — men den gemytlige Passiar ansaae han det for rigtigst, lige fra første Færd at gjøre en Ende paa.

I en meget alvorlig, ja, næsten høitidelig Tone sagde han derfor strax, at han ikke kom i Egenskab af gammel og, som han af Erfaring vidste, altid kjær og velkommen Ven; — nei, denne Gang gav han Møde som Forretningsmand.

Saasnart som Opdagelsesbetjenten hørte Ordet „Forretning", foregik der pludselig en fuldstændig, ja, ligefrem til det Vidunderlige grændsende Forandring med ham.

Nu var der ikke længer det ringeste Spor tilbage af den gjæstfri Vært og gemytlige Ven; — Ansigt, Holdning

og Væsen bleve lige paa een Gang fuldstændig forretningsmæssige; fra Menneske var Opdagelsesbetjenten pludselig bleven forvandlet til Forretningsmand, — fra Toms Ven og glad overraskede Vært til hans juridiske Konsulent.

Ved en betydningsfuld Bevægelse med Haanden tilkjendegav han Tom, at han var rede til at høre paa, hvad hans Klient havde at meddele ham.

Nu fortalte Tom ham, at Lord William Pembleton, der naturligvis i Almindelighed blev anseet for — og almindelig beklaget som — død, endnu var ilive, og derpaa gav den trofaste gamle Tjener sin Ven, Opdagelsesbetjenten, en kortfattet, men klar og tydelig Fremstilling af Alt, hvad der havde tildraget sig.

Og idet Tom sluttede sit — ikke ganske korte — Foredrag, stak han Opdagelsesbetjenten Noget i Haanden.

Dette „Noget", som hans „juridiske Konsulent" ikke kunde lade være med, strax at kaste et Blik paa, var en Anviisning paa Banken, og denne Anviisning lød paa tre hundrede Pund Sterling.

Vennen nikkede nu gemytlig og taknemmelig til Tom; men Opdagelsesbetjenten, Toms „juridiske Konsulent", bemærkede i en tør, forretningsmæssig Tone, at han vel ingenlunde ansaae det for umuligt, at han kunde faae Noget at vide om den foreliggende Sag, men dog maatte udbede sig en kort Frist i saa Henseende.

„Lad os sige otte Dage!" foreslog han.

Dette Forslag ansaae Tom det for rigtigst at gaae ind paa, og de to Venner vare meget tilfredse med hinanden, da de skiltes.

— — — — — — — — — — — —

Den Frist, som Toms Ven og juridiske Konsulent havde udbedt sig, løb, som sagt, paa otte Dage.

Ikke desto mindre var der endnu ikke henrundet fem Dage, førend Lord Williams hengivne og trofaste Tjener modtog et Brev fra den anerkjendt dygtige Opdagelsesbetjent.

Dette Brev var saalydende:

„Det forholder sig ganske rigtigt saaledes, at der for syv Maaneder siden kom en Afdeling Galeislaver igjennem den lille Landsby Pembleton.

Den Mand, der førte Kommandoen over Galeislaverne, var Lieutenant Percy.

Efter Bestemmelsen skulde Lieutenant Percy bringe de ulykkelige Mennesker, der vare blevne betroede til hans Varetægt, til Liverpool.

Der er han efter al Sandsynlighed gaaet ombord i samme Skib, som Galeislaverne; — det maa nemlig ansees for en Selvfølge, at han havde faaet det Hverv, med egne Øine at forvisse sig om, at de stakkels Mennesker virkelig ankom til deres Bestemmelsessted."

— Saasnart som den brave Tom havde læst sin Ven Overbetjentens Brev, tog han Billet til Jernbanen og reiste til Liverpool.

Her henvendte han sig strax til alle rette Vedkommende; men alligevel varede det temmelig længe, inden han kunde faae Nogetsomhelst at vide om en Lieutenant Percy.

Langt om længe lykkedes det ham imidlertid at skaffe sig paalidelig Oplysning om, at en Lieutenant, der hed Percy, og som ganske rigtigt havde havt Kommandoen over en Flok Galeislaver, tilligemed de ulykkelige Skabninger, der vare blevne betroede til hans Varetægt, vare gaaede ombord i et Skib, som stod i Begreb med at seile over til Ny-Zeeland.

Da Tom havde faaet dette at vide, opstod der en Tvivl hos ham, som han ikke strax kunde faae opklaret.

Skulde han nu ogsaa strax gaae ombord i et Skib, der stod i Begreb med at seile over til Ny-Zeeland, eller skulde han først see at faae at vide, hvad den Galeislave hed, der var bleven begravet som Lord William Pembleton, og i hvis Sted den ulykkelige unge Adelsmand var traadt?

Efterat den trofaste Tjener i længere Tid havde vaklet imellem disse to Alternativer, bestemte han sig endelig for det seneste omtalte.

Tom begav sig altsaa paa Veien tilbage til Skotland.

Først reiste han til Edinburgh, derpaa til Glasgow, og overalt, hvor han kom hen, indhentede han Oplys-

ninger med en Udholdenhed, en Forsigtighed og en Behændighed, som hans Ven, den anerkjendt dygtige Opdagelsesbetjent, ikke vilde have behøvet at skamme sig ved.

Endelig kom den gamle Tjener til den lille By Perth.

Der hørte han tale om en hemmelighedsfuld og aldeles uforklarlig Begivenhed.

En ung Mand, ved Navn Walter Bruce, var bleven overbeviist om at have gjort sig skyldig i Indbrudstyveri, og han var derfor dømt til Deportation i fem Aar.

Dette unge Menneske, der blev holdt indespærret i Fængslet i Perth, var en Aften gaaet til Ro i bedste Velgaaende.

Den næste Morgen, da han vaagnede, havde han udstødt forfærdelige Skrig.

Hans Ansigt var svulmet op og blevet ganske sort, og selv var han bleven en komplet Idiot.

Efter denne Beskrivelse kunde Tom ikke troe Andet, end at det maatte være dette unge Menneske, hvis Navn det var blevet ham saa magtpaaliggende at lære at kjende.

Det Haab, med hvilket han smigrede sig i saa Henseende, blev da ogsaa til Vished, da de Personer, der fortalte ham, hvorledes det var gaaet den stakkels Walter Bruce, tilføiede, at den Ulykkelige, hvor elendig hans Tilstand end var, dog uden Naade og Barmhjertighed var bleven slæbt afsted tilligemed alle de øvrige Galeislaver.

Kun havde det været nødvendigt at binde ham fast til et Muuldyr, da det jo aldeles ikke var ham muligt at gaae.

Tom sammenlignede Datoerne og kom da til det Resultat, at Walter Bruces nødtvungne og imod al Kristenkjærlighed stridende Fjernelse fra Byen Perth havde fundet Sted fem Dage før Lord William Pembletons Død.

Nu gjaldt det altsaa om at faae at vide, hvor Walter Bruce var henne.

Tom skyndte sig nu med at vende tilbage til Englands Hovedstad.

Den trofaste Tjener var imidlertid ingenlunde nogen rig Mand.

Noglehundrede Pund Sterling, som det var lykkedes ham at lægge tilside, medens han tjente Familien Pembleton, udgjorde hele hans Formue.

Betsy sagde imidlertid til ham:

„Jeg er endnu ung og har gode Kræfter; altsaa kan jeg godt arbeide for mit Brød. — Tag Du kun alle Pengene med!“

Otte Dage efter gik Tom ombord i et Skib, der netop stod i Begreb med at seile over til Ny-Zeeland.

I et Læderbælte, som han havde bundet om Livet, havde han omtrent tolvhundrede Pund Sterling i Banknoter.

I den første Maanedstid var Overfarten ret heldig.

Uden at der tilstødte det det mindste Uheld, seilede det Skib, i hvilket Tom var ombord, om Amerikas Sydspids og kom saaledes ind i det stille Hav.

Nogen Tid efter led det imidlertid Skibbrud.

En Nat, da det var ualmindelig mørkt, og Taagen var meget tæt, stødte det mod et Skjær.

Det viste sig snart, at Skibet var blevet læk, og skjøndt der blev gjort alt Muligt for at redde det, vare alle Bestræbelser i saa Henseende dog frugtesløse.

Da Kapitainen endelig maatte betragte det som hævet over enhver Tvivl, at hans prægtige Fartøi stod i Begreb med at synke, lod han alle Redningsbaade, Flaader o. desl., som Skibet havde til sin Raadighed, sætte ud, og baade Passagerer og Matroser skyndte sig nu med at anstille det sidste Forsøg paa at redde Livet.

For den stakkels Tom begyndte der nu en lang Række af de forfærdeligste Eventyr.

I sytten Dage og Nætter flød den i Hast sammentømrede Flaade, paa hvilken han befandt sig, omkring paa Vandets Overflade, uden at han havde den fjerneste Anelse om, hvor han var henne, eller i hvilken Retning han blev ført bort; der var nemlig ikke noget Kompas ombord paa Flaaden, og det var ikke muligt at styre denne.

Dertil kom endnu en anden forfærdelig Ulykke: Levnetsmidlerne slap op; Hungersnøden indfandt sig med sine gruopvækkende Rædsler; — de Mennesker, der befandt sig ombord paa Flaaden, myrdede hinanden indbyrdes for selv at friste en elendig Tilværelse.

Paa den tyvende Dag saae de Ulykkelige endelig Land.

Efter Anstrengelser og Strabadser, som det ikke vilde være os muligt at beskrive, lykkedes det dem ogsaa at naae den Ø, de havde faaet Øie paa.

Denne Ø var beboet af Negre, — som tillige vare Menneskeædere.

Tom og de af hans Ulykkesfæller, der endnu vare ilive, bleve af disse Kannibaler slæbte ind til det Indre af Landet.

Tom havde altid været ganske overordentlig mager, og vi behøve vel neppe at bemærke, at den Nød og de Strabadser, som han i den seneste Tid havde udstaaet, — samt hans ængstelige Bekymring for den ulykkelige unge Adelsmand, for hvem han nærede en saa inderlig Hengivenhed, — just ikke havde bidraget til at gjøre ham fed.

Tidligere havde Tom ofte maattet finde sig i, at hans gode Venner og Bekjendte gjorde sig lystige over hans ligefrem paafaldende Magerhed; — nu var det netop denne Egenskab hos ham, som han havde at takke for, at hans Liv blev reddet.

Alle hans Ulykkesfæller bleve fortærede af Menneskeæderne.

Hvad Tom selv angaaer, anstillede Kannibalerne ogsaa gjentagne Forsøg paa at faae ham gjort saa fed, at de kunde have nogen Fornøielse af at spise ham; men da de indsaae, at dette ikke vilde lykkes dem, fik han Lov til at leve.

I fem Aar maatte Tom nu leve blandt disse Negre, der mishandlede ham paa enhver mulig Maade og lode ham udføre Trællearbeide.

Endelig hændtes det en Dag, at et engelsk Skib lagde sig for Anker tætved Øen.

Nogle af Negrene gik ombord for at sælge Frugter, Fisk og Tran, og ved samme Leilighed fortalte de, at de havde en hvid Mand ovre paa Øen.

Nu sendte den engelske Kapitain en Baad i Land efter den stakkels Tom.

Negrene havde ikke det Ringeste imod at blive „den hvide Mand" kvit; — skjønt den brave Tom, nu som altid, arbeidede med utrættelig Iver, fandt hans fordringsfulde Herrer, som dog selv vare ubeskrivelig dovne, nemlig, at han ikke engang gjorde Nytte nok for den usle Føde, han fik.

Det engelske Skib var paa Veien til Australien og skulde da ogsaa anløbe Ny-Zeeland.

Da Tom fik dette at vide, fattede han strax nyt Haab og nyt Mod.

Negrene havde ladet ham beholde det Læderbælte, han havde om Livet, da han led Skibbrud; med Penge var Tom saaledes tilstrækkelig forsynet.

Efter en Maanedstids Forløb ankom den stakkels Tom, der nu kun var en Skygge af sig selv, til Auckland.

Her skrev han først og fremmest til sin Kone, som naturligviis maatte troe, at han for længe siden var død og borte.

Derpaa gav han sig atter til at søge efter Lord William Pembleton, eller rettere: efter den deporterede Forbryder Walter Bruce.

Efterat den stakkels Tom i nogle Dage havde søgt forgjæves, fik han endelig at vide, at henimod hundrede Deporterede, der havde udtjent deres Straffetid, vare blevne førte over til Australiens Fastland.

Befandt den saakaldte Walter Bruce sig nu imellem de Forbrydere, der havde udstaaet deres Straffetid?

Med Vished kunde Tom naturligviis ikke vide Noget herom; men han anſaae det for sandsynligt, at Walter Bruce maatte have udstaaet sin Straffetid; — saavidt han kunde mindes, lød Indbrudstyvens Dom jo kun paa fem Aar.

Som en Følge deraf gik Tom nu ombord i et Skib, der skulde seile over til Melbourne.

Der fortsatte han nu sin Søgen, og det med den meest rastløse Iver.

Han foer omkring fra det ene Værtshuus til det andet, udspurgte Matroserne og udbad sig Oplysninger af de Deporterede, som han traf paa.

Der var imidlertid Ingen, som kunde sige ham, hvad der var blevet af Walter Bruce.

Tom tabte imidlertid ikke Modet.

Da han endelig mærkede, at han ikke kunde faae Noget at vide i Melbourne, reiste han uden Betænkning til Sidney.

Her tog han Bolig i en Gjæstgivergaard af sjette eller syvende Rang, og paa dette Sted stiftede han snart-

Bekjendtskab med en ung Tydsker, der hed Frants Hauser.

Frants var meget fattig, — saa fattig, at han var nærved at døe af Sult.

Da det forekom ham, at Tom saae ud til at være endeel heldigere stillet, end han selv, bad han ham om en lille Understøttelse, idet han tilføiede, at han for syv Aar siden var bleven anklaget for en Forbrydelse, som han ikke havde begaaet, men for hvilken han alligevel var bleven dømt — og derpaa deporteret til Ny-Zeeland.

Det gav et Sæt i den brave Tom, da han hørte disse Ord.

„Til Ny-Zeeland?!" gjentog den trofaste gamle Tjener. „Men saa har De dog maaskee truffet paa en Deporteret, der hed Walter Bruce?"

Nu var det Frants Hauser, der blev meget overrasket.

„Walter Bruce?" sagde han. „Ja, ham har jeg rigtignok en Gang kjendt, — og det endog meget nøie!"

Og idet han derpaa brast i en voldsom Latter, tilføiede han:

„Det var jo ham, vi havde givet Øgenavnet „Mylord"!"

Neppe havde den brave Tom hørt disse sidste Ord, førend han udstødte et Skrig, greb begge Frants Hausers Hænder og trykkede dem af alle Kræfter, medens han raabte:

„Er det muligt? De har kjendt Walter Bruce? . . . I gave ham Øgenavnet „Mylord"?! . . . Skynd Dem lidt, — fortæl mig Alt, hvad De veed om ham!" . . .

Een og tyvende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

20.

Som vore Læsere vistnok ville kunne fatte, saae Frants Hauser, den stakkels Tydsker, der var bleven straffet for en Forbrydelse, som han, — idetmindste efter sit eget Udsagn, — ikke havde begaaet, meget overrasket paa den fremmede Mand, der med en saa vild Heftighed havde grebet begge hans Hænder og trykket dem.

„Ja," sagde han efter en kort Pause, „jeg har ganske vist kjendt en Deporteret, der hed Walter Bruce, — eller rettere sagt, som blev kaldt Walter Bruce.

Med megen Iver udbrød Tom:

„Ja, ja, — som blev kaldt Walter Bruce! . . . Det Navn vilde han nemlig ikke selv kjendes ved, — vel?"

Frants Hauser rystede paa Hovedet.

„Nei, det vilde han rigtignok ikke!" svarede han smilende. „Han paastod, at han var engelsk Adelsmand, ja,

endog Pair af England og Medlem af Overhuset, — og vi kaldte ham da ogsaa „Mylord"; men det var naturligviis kun et Øgenavn, vi gave ham; — vi vidste jo bedre Besked!"

„I toge feil!" svarede Tom med rynket Pande og funklende Øine.

Frants studsede og tilkastede Tom et spørgende Blik.

Nu vedblev Tom:

„Den Mand, der blev kaldt Walter Bruce, var virkelig engelsk Adelsmand, ja, endog Pair af England og Medlem af Overhuset! . . . Men hvad gjør det nu til Sagen? . . . Hvor var det, De traf paa ham?"

„Han og jeg arbeidede sammen i fire Aar," svarede Tydskeren. „Vi udstode nemlig vor Straffetid paa samme Sted."

„Men hvor var det?" spurgte Tom.

„Ovre paa Ny-Zeeland, — det har jeg jo allerede fortalt Dem," svarede Frants Hauser.

„Men tilsidst maatte I dog skilles?" spurgte Tom videre.

„Ja."

„Hvorfor det?"

„Fordi min Straffetid udløb noget tidligere, end hans," svarede Frants Hauser. „Da jeg var bleven sat paa fri Fod, fik jeg Valget imellem at vende tilbage til Europa og at reise herover."

„Men hvad er der senere blevet af Walter Bruce?" spurgte Tom.

„Hm!" svarede Tydskeren. „Ja, det kan jeg ikke

godt vide. „Men nu maa hans Straffetid da ogsaa være udløben.

„Og saa er han formodentlig vendt tilbage til Europa?" spurgte Tom.

Frants Hauser rystede paa Hovedet.

„Hm!" sagde han. „Nei, naar jeg skal være ganske oprigtig, troer jeg ikke, at han er vendt tilbage til Europa."

Toms Sindsbevægelse var i dette Øieblik saa voldsom, at han neppe kunde trække Veiret.

„Og hvorfor troer De ikke, at Walter Bruce er vendt tilbage til Europa?" spurgte han.

„Det skal jeg sige Dem," svarede Tydskeren, „men jeg maa dog først gjøre Dem opmærksom paa, at jeg ikke er istand til at indestaae for Paalideligheden af de Oplysninger, som jeg nu staaer i Begreb med at meddele Dem."

„Det maa jeg finde mig i," sagde Tom, „tal blot, gode Mand, — tal blot!"

Den trofaste gamle Tjeners Hjerte bankede saa voldsomt, at han neppe kunde faae Ordene frem.

„Godt, — saa hør da!" sagde Frants Hauser. „Der er forholdsvis kun faa af de Deporterede, som vende tilbage til Europa, naar deres Straffetid er udløben; — de fleste af dem foretrække at blive her ovre i Australien. Nogle af dem give sig da til at være Hyrder; Andre arbeide i Minerne; — Nogle gaaee det endog saa heldigt, at de tilsidst blive rige Mænd" . . .

Her gjorde Frants Hauser en kort Pause.

„Naa, — videre!" udbrød Tom utaalmodig.

Frants vedblev:

„For et halvt Aarstid siden kom jeg en Dag til Melbourne, — og den Dag blev der netop afholdt et stort Kvægmarked der.

I Hundredevis strømmede der Oxer og Faar til, og hele Byen var fuld af Landmænd.

Nu tror jeg nok, at jeg den Dag, midt inde i Skoven, saae en Mand, der idetmindste lignede Walter Bruce meget, jeg gjorde mig endog Umage for at bane mig Vei hen til ham, da jeg nok havde Lyst til at faae mig en Passiar med en gammel Kammerat; men der herskede en saa forfærdelig Trængsel, at jeg snart tabte ham af Syne og derfor maatte opgive min Hensigt."

„Naa," sagde Tom, „men naar vi nu gaae ud fra den Forudsætning, at De ikke har taget feil, — at det virkelig var Walter Bruce, De hiin Dag saae; — hvilken Slutning drager De saa deraf?"

„Hm!" sagde Frants Hauser. „Ja, hvis det virkelig var min gamle Kammerat Walter Bruce, jeg saae ved Kvægmarkedet i Melbourne, saa maa jeg antage, at han tjener som Hyrde hos en eller anden Landmand, der driver en meget stor Forretning med Kvæg."

„Her ovre i Australien?" spurgte Tom.

„Ja, naturligvis," svarede Tydskeren.

Tom trak paa Skuldrene.

„Men i hvilken Deel af Australien?" spurgte han. „Vel sagtens her paa Fastlandet; — men Fastlandet er jo stort!"

„Ja, det er det ganske vist," indrømmede Frants Hauser, „men jeg maa dog gjøre Dem opmærksom paa,

at det i Reglen kun er Kvæg fra den vestlige Deel af Fastlandet, der bliver bragt til Melbourne."

„Meget vel," sagde Tom, „saa maa jeg give mig til at søge overalt her paa Fastlandet."

Tydskeren studsede.

„Det lader til, at denne Walter Bruce maa have været en god Ven af Dem?" sagde han.

Med Alvor, ja, næsten i en høitidelig Tone svarede Tom:

„Denne Walter Bruce var min Herre, — min dyrebare, uforglemmelige Herre!"

Da Frants Hauser hørte disse Ord, saae han ud, som om han var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse.

„Hvad for Noget?" udbrød han. „Walter Bruce var Deres Herre?!"

„Ja," svarede Tom, „Walter Bruce var nemlig Pair af England og Medlem af Overhuset!"

Tydskeren rystede paa Hovedet.

„Det kan jeg virkelig ikke forstaae," sagde han. „Hvorledes har det dog kunnet gaae til, at en Pair af England, et Medlem af Overhuset er bleven deporteret?"

Tom trak paa Skuldrene.

„Ak," sagde han, „det er en meget lang Historie, som jeg ikke kan faae Tid til at fortælle Dem idag."

„Ikke det?" sagde Frants Hauser. „Da var det ret kedeligt; — jeg vilde nemlig gjerne have noget Nærmere at vide om min gamle Kammerat."

Tom vedblev:

„Men derimod har jeg rigtignok ifinde at gjøre Dem et Forslag."

Tydskeren studsede.

„Nei, virkelig?" spurgte han. „Naa, tal De kun!"

„Hm!" sagde Tom nu. „Jeg vil nødig fornærme Dem; men naar jeg skal være ganske oprigtig, maa jeg tilstaae, at De just ikke seer ud, som om De hørte til de forhenværende Deporterede, der have gjort deres Lykke her ovre i Australien."

Med et meget bittert Smiil svarede Frants Hauser:

„Jeg? — Nei, det har De sandelig Ret i! . . . Jeg er jo nærved at døe af Sult!"

„Godt," vedblev Tom, „saa vil jeg kun spørge Dem, om De har Lyst til at tjene ti Pund Sterling om Maaneden?"

Den stakkels fattige Tydskers Øine funklede af Glæde.

„Ti Pund Sterling om Maaneden?" gjentog han. „Er det virkelig muligt, at jeg kan tjene saamange Penge?"

„Ja, det er ikke blot muligt, men vist," svarede Tom ganske rolig.

„Men hvad skal jeg da foretage mig for at opnaae en saadan Lykke?" vedblev Frants Hauser.

„De skal blot følge med mig og hjælpe mig med at søge efter Walter Bruce," svarede Tom.

„O, det vil jeg hellere end gjerne!" udbrød den forhenværende Deporterede.

Tom vedblev:

„Og hvis vi ere saa heldige at opdage hans nu-

værende Opholdssted, — dersom det lykkes os at finde ham, faaer De halvtredsindstyve Pund Sterling i Extrahonorar.

Ude af sig selv af Henrykkelse udbrød Tydskeren nu: „Kjære, gode Herre, — saa følger jeg Dem med Glæde lige til Verdens Ende!"

— — — — — — — — — — —

Allerede den næste Dag forlode Tom og Frants Hauser Sidney for at begive sig til Melbourne.

Et Par Dage efter deres Ankomst til den sidstnævnte By skulde der netop afholdes et stort Kvægmarked der.

Som en Følge deraf bleve Tom og hans Ledsager i Byen.

Naar Markedet først tog sin Begyndelse, vilde det vare en heel Uge; men den gamle Tjener og hans Medhjælper ventede ikke, indtil Markedet begyndte; de gave sig strax til at søge efter Lord William Pembleton, — det vil med andre Ord sige: efter Walter Bruce.

Nu foer den brave Tom igjen fra det ene Værtshuus til det andet; atter gav han sig til at indhente Oplysninger og søge overalt.

Intetsteds lykkedes det ham imidlertid at faae Noget at vide om Walter Bruce.

Frants Hauser havde derimod mere Held med sig.

Ham lykkedes det at træffe paa en gammel Lidelsesfælle, det vil naturligviis sige: en forhenværende Deporteret.

Denne Mand, der nu ernærede sig som Hyrde, havde kjendt Walter Bruce meget nøie.

Frants Hauser, der jo nu var bleven en rig Mand, — han havde jo ti Pund Sterling om Maaneden at leve af og Udsigt til at tjene halvtredsindstyve Pund een Gang for alle, — erklærede sig villig til at traktere sin gamle Kammerat med et Glas Øl eller Viin, — og da de sadde ved Siden af hinanden inde i et Værtshuus, spurgte Tydskeren pludselig sin gamle Lidelsesfælle, om denne vidste Noget om, hvorledes det var gaaet Walter Bruce, — der jo i sin Tid havde faaet Øgenarnet „Mylord."

„O," sagde den forhenværende Deporterede, der nu ernærede sig som Hyrde „den gives virkelig Mennesker, som have Held med sig her i Verden!"

„Hvad vil Du sige med det?" spurgte Frants Hauser.

„Dermed vil jeg ikke sige Andet, end at Walter Bruce, eller med andre Ord „Mylord", er et af de Mennesker, der have Lykken med sig," svarede Hyrden.

Tom var tilstede, da denne Samtale fandt Sted; men han tog ikke Deel i den.

Han sagde ikke et eneste Ord; hans Hjerte bankede saa voldsomt, at det ikke var ham muligt at tale.

Frants Hauser spurgte derpaa:

„Det er altsaa gaaet Walter Bruce rigtig godt, efterat han kom paa fri Fod?"

„Ja, det skulde jeg mene!" svarede Hyrden, idet han tømte sit Glas.

„Hvor er han da henne?" vedblev Tydskeren, der gjættede sig til Toms Sindsbevægelse og Spænding.

„Han er oppe i den nordvestlige Deel af Fastlandet, — omtrent hundrede Mile herfra," svarede Hyrden.

„Har Du seet Noget til ham?"

„Ja, for et halvt Aarstid siden havde jeg den Fornøielse at tale med ham."

„Men hvad lever han da af?" spurgte Frants Hauser nu.

„Da han kom herover fra Ny-Zeeland, fulgte han mit Exempel og tog Tjeneste som Hyrde."

„Og nu?"

„Nu er han Landmand, har en stor Hjord og holder selv Hyrder," svarede den forhenværende Deporterede, uden at det var muligt at mærke paa ham, at han var misundelig paa sin gamle Lidelsesfælle, fordi denne havde gjort Lykke.

„Men hvorledes er det da gaaet til, at han er kommen saa høit paa Straa?" spurgte Frants Hauser nu.

„O, det er gaaet ganske naturligt til," svarede Hyrden. „En rig Landmands Datter blev forelsket i ham, og han giftede sig da ogsaa med hende. Kort Tid efter døde Landmanden, og nu blev Walter Bruce en rig Mand; hans Kone var nemlig eneste Barn."

Nu spurgte Frants:

„Kan Du meddele os aldeles nøiagtig Oplysning om, hvor Walter Bruce nu for Tiden opholder sig?"

Hyrden svarede smilende:

„Jeg kan gjøre det, der er endnu bedre, gamle Kammerat?"

Tydskeren studsede.

„Hvad mener Du med det?" spurgte han.

„Det skal jeg sige Dig," svarede Hyrden. „Jeg tjener paa en Eiendom, der kun ligger nogle faa Mile fra hans."

„Nei, virkelig?" sagde Frants.

„Jo, — og imorgen reiser jeg hjem; — mit Kvæg har jeg nemlig allerede faaet solgt," svarede Hyrden. „Du behøver altsaa kun at følge med mig!"

„Ja, — men jeg har en Kammerat med," bemærkede Frants Hauser nu.

„Naa, saa tag ham med!" svarede Hyrden. „Jeg har Plads nok!"

„Og saa bringer Du os lige til Walter Bruces Eiendom?" spurgte Tydskeren.

„Ja, med største Fornøielse!"

— Vi behøve vel ikke at fortælle vore Læsere, at Toms Hjerte bankede voldsomt af Glæde, medens han lyttede til denne Samtale?

Allerede den næste Dag tiltraadte han Reisen i Selskab med Frants Hauser og den forhenværende Deporterede, der nu var bleven Hyrde.

Ovre i Australien reiser man imidlertid ikke synderlig hurtig.

Landeveiene ere allerede i og for sig meget daarlige, og dertil kommer endnu, at de tunge, af Oxer trukne Vogne drage dybe Furer i Jorden,

Som en Følge deraf vare de tre Reisende hele ti Dage om at tilbagelægge de hundrede Mile, der adskilte Melbourne fra den Eng, paa hvilken Walter Bruces Eiendom laa.

Da de endelig ankom til deres Bestemmelsessted,

førte Hyrden først sine Ledsagere hen til det smukke og vel vedligeholdte Huus, der tilhørte hans egen Herre.

„Imorgen skal jeg nok vise Eder, hvor det er, Walter Bruce boer," sagde han, „men tidligere kan jeg heller ikke gjøre det. Idag vilde vi nemlig ikke kunne komme derhen ved høilys Dag, og Egnen bliver hærget af Negre, der almindelig ansees for meget farlige Røvere."

Tom maatte altsaa finde sig i at vente til den næste Dag.

Allerede ved Daggry tiltraadte Hyrden og hans to Ledsagere imidlertid Vandringen.

Og omtrent Klokken sex om Morgenen sagde Hyrden til Tom og Frants Hauser:

„Vi ere endnu et godt Stykke borte fra Hovedbygningen; men vi befinde os allerede paa Walter Bruces Jord."

Ved Middagstid fik Tom pludselig Øie paa en smuk, hvid Bygning, der koket tittede frem imellem nogle høie Træer.

„Der er Hovedbygningen!" sagde Hyrden.

Tom fik Taarer i Øinene.

Og i sit stille Sind opkastede den trofaste Tjener det Spørgsmaal:

„Mon han nu vil vende tilbage til Europa?"

Og med usikkre Skridt, ja, grædende som et Barn, gik Tom nu videre henimod det smukke, hvide Huus, der saae ud, som om den reneste Glæde og den roligste Lykke havde taget Bolig der.

To og tyvende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

21.

Man kunde ikke tænke sig noget Smukkere, end Walter Bruces Eiendom, der laa omgivet af et heelt Hav af Grønt.

Loer og Lader, Heste- og Kostalde vore indfattede af høie, hvide Mure.

Midt imellem dem laa Hovedbygningen, rundt om hvilken en Have snoede sig.

Tom og hans Ledsagere bleve staaende ude i Gaarden.

Her fik de Øie paa en lille Negerdreng.

Hyrden nikkede venlig til denne Dreng og sagde:

„Goddag, Nathan!"

„Goddag, Tobby!" svarede Negerdrengen.

Hyrden vedblev:

„Her ser Du to af mine Venner, som gjerne vilde aflægge Mr. Bruce et Besøg."

„Mr. Bruce er ikke hjemme," svarede Negerdrengen.

Da Tom hørte dette, blev han ligbleg.

„Hvor er han da henne?" spurgte Frants Hauser, der lagde Mærke til Toms Sindsbevægelse og følte Medlidenhed med ham.

„O, De kan være ganske rolig; han er ikke reist langt bort," sagde Negerdrengen nu.

„Naa, det er han ikke?"

„Nei," svarede den lille Neger, „han er blot taget ud for at see til en af sine Hjorde, som han har staaende en Miilsvei herfra."

„Troer Du da ikke, det varer længe, inden han kommer hjem?" vedblev Frants Hauser.

„Nei, han maa vist snart være her," svarede Negerdrengen.

„Godt, saa er det bedst, vi vente paa ham," sagde Tom nu.

„Men Mistress Bruce er hjemme," bemærkede den lille Neger nu, „ville Herrerne ikke hilse paa hende?"

Tom vidste ikke rigtig, hvad han skulde svare, men saae spørgende paa Hyrden.

„De kan godt gaae ind til Fruen," svarede denne smilende.

Og nu gik Hyrden i Forveien.

I de forskjellige Gaardsrum ligesom ogsaa i Haven saae de tre Mænd endeel Tjenestefolk.

Døren til Hovedbygningen stod paa vid Gab.

Tom kunde saaledes uhindret beundre en smuk og rummelig Forsal, der var prydet med Blomster, og fra

hvis Baggrund en Trappe førte op til Husets øverste Etage.

Da de nærmede sig Huset, blev en Dør tilhøire for Forsalen aabnet.

Et Øieblik efter kom en ung Kone tilsyne.

Paa Armen havde hun et ganske spædt Barn, og lige bagved hende tittede en smuk lille Pige paa fire Aar frem; — meget undseelig var den lille Pige aabenbart; men dog kunde hun ikke lade være med at stirre paa de Fremmede, hvis Nærværelse øiensynlig overraskede hende.

Mistress Bruce, — thi hende var det, — kjendte meget godt Hyrden.

„Goddag, Tobby!" sagde hun venlig til ham.

„Goddag, Mistress Bruce," svarede den forhenværende Deporterede.

Og idet den unge Kone derefter kastede et Blik paa Frants Hauser og Tom, spurgte hun:

„Ønske de fremmede Herrer maaskee at tale med Walter?"

Idet Tobby nu pegede paa Tom, skyndte han sig med at svare:

„Mistress Bruce, saavidt jeg har kunnet mærke, er den Herre der nok ikke nogen Fremmed for Deres Mand; tværtimod har han vist endog en Gang kjendt ham meget nøie."

Den unge Kone foer sammen; man kunde see paa hende, at hendes Sind var et Bytte for den voldsomste Bevægelse, og idet hun saae paa Tom, spurgte hun med skjælvende Stemme:

„Er det virkelig sandt, at De i sin Tid har kjendt min Mand nøie?"

„Ja, det er, Mistress Bruce," svarede den trofaste gamle Tjener.

„Men hvor var det da, De lærte min Mand at kjende?" vedblev den unge Kone. „Var det her ovre i Australien?"

„Nei, Madame, det var ovre i Storbritannien," svarede Tom.

Det var ikke vanskeligt at see paa Mistress Bruce, at hun med hvert Øieblik blev mere forvirret.

„Ovre i Storbritannien?" gjentog hun.

„Ja, Mistress Bruce."

„Ah! Nu forstaaer jeg Dem," vedblev den unge Kone. „Det var vel sagtens i Byen Perth, ovre i Skotland?"

„Nei, Madame, det var paa Slottet Pembleton," svarede den gamle Tjener.

Og idet Tom udtalte disse Ord, trillede Taarerne ned ad hans Kinder.

Den unge Kone vedblev at see ham stift i Øinene.

„Men hvem er De da egentlig?" spurgte hun efter en længere Pause.

„Jeg hedder Tom," svarede hendes Mands trofaste Tjener.

Mistress Bruce udstødte et Skrig.

„Tom?" gjentog hun. „De hedder virkelig Tom?"

„Ja, Mistress Bruce?"

„O, min Gud!" udbrød den unge Kone nu, idet hun skjælvede over hele Legemet af Sindsbevægelse.

Efter en kort Pause tog Tom paany Ordet.

„Ja, Mistreſs Bruce, jeg hedder ganſke rigtig Tom," ſagde han, „og i Deres Sindsbevægelſe ſeer jeg et Beviis paa, at Deres Mand en Gang imellem har talt med Dem om mig."

„En Gang imellem?" udbrød den unge Kone. „O, han har meget ofte talt om Dem; — endnu beſtandig taler Walter næſten hver Dag om Dem!"

Neppe havde hun udtalt disſe Ord, førend man hørte en Heſt komme galopperende.

Nu ſkyndte Tom ſig med at komme ud i Gaarden.

Det var virkelig Mr. Walter Bruce, der kom hjem.

Langſomt gik Tom ham imøde.

Ogſaa den troſaſte gamle Tjener ſkjælvede nu over hele Legemet; ja, han vilde viſtnok endog være ſegnet om, hvis Tobby, den forhenværende Deporterede og nuværende Hyrde, ikke havde holdt ham opreiſt.

Walter Bruce var en ſmuk ung Mand paa ſyv- eller otte og tyve Aar, og hans mandige, ſolbrændte Anſigt bar ikke længer det ringeſte Spor af den blaa Slanges giftige Bid.

Med en vis Nysgjerrighed ſaae Mr. Bruce paa Tom.

Det var klart, at den forhenværende Pair af England ikke længer kjendte ſin gamle Tjener.

Og dette var da heller ikke til at undres over; — nu var Toms Haar nemlig blevet ganſke hvidt.

Idet Walter Bruce ſprang af Heſten, ſpurgte han endog halvhøit:

„Hvem er den fremmede Mand der?"

Nu brast Tom i Graad.

„Herre, — kjære, dyrebare Herre, — kan De virkelig ikke kjende mig igjen?" udbrød han dybt bedrøvet.

Da Walter Bruce hørte denne Stemme, udstødte han et Skrig.

„Tom!" udbrød han.

„O, Mylord," sagde Tom hulkende, „jeg vidste jo nok, at det tilsidst vilde lykkes mig at finde Dem igjen!"

Walter Bruce trykkede sin gamle Tjener til sit Bryst og holdt ham længe omfavnet.

Derpaa fik han Øie paa Frants Hauser og Tobby.

Han rakte dem Hver sin Haand og sagde, idet der spillede et veemodigt Smiil paa hans Læber:

„Da jeg i sin Tid fortalte Eder, at jeg var Pair af England, vilde I dog ikke troe mig, men gjorde Eder blot lystige paa min Bekostning!"

Og derpaa vendte han sig om og sagde til sin unge Kone:

„Kjære Lucy, vil Du ikke nok have den Godhed at føre disse to Herrer, der ere mine gamle Kammerater, ind i Spisestuen og give dem et rigtig godt Maaltid? — Jeg for mit Vedkommende længes virkelig efter at komme til at tale under fire Øine med min kjære Tom; foreløbig maae I derfor have mig undskyldt!"

Og derpaa lagde han den trofaste gamle Tjeners Arm i sin og førte ham ind i Hovedbygningen.

Endnu bestandig skjælvede Tom over hele Legemet, og Taarerne trillede ned ad hans Kinder.

— — — — — — — — — — — —

Da Mr. Bruce havde ført sin gamle Tjener ind i et Værelse, i hvilket han kunde være vis paa, at han vilde vedblive at være ene med denne, trykkede han ham atter til sit Bryst og sagde til ham:

„Du har altsaa søgt efter mig?"

„Ja, det har jeg rigtignok!" svarede Tom. „Det er nu sex Aar siden, at jeg forlod England, og dersom jeg ikke var kommen i Kast med de forbistrede Negre" . . . .

Her afbrød den gamle Tjener imidlertid sig selv.

Mr. Bruce studsede.

„Hvad er det for Negre, Du taler om?" spurgte han forbauset.

„O, Mylord," svarede Tom, „de Lidelser, som jeg har udstaaet, ere for Intet at regne i Sammenligning med dem, der ere faldne i Deres Lod!"

„Tom," sagde Mr. Bruce imidlertid, „for et Øieblik siden havde jeg isinde at fortælle Dig min Historie. Det vil jeg ogsaa endnu gjøre; men nu maa Du først fortælle mig Din Historie!"

Disse Ord udtalte Walter Bruce i en meget bydende Tone.

„Det er min Pligt at adlyde Dem, Mylord!" svarede Tom.

Og nu fortalte den gamle Tjener sin kjære, dyrebare Herre Alt, hvad han havde oplevet. siden han forlod Storbritannien for at opsøge den Mand, der en Gang havde været Lord William Pembleton, og som dog maatte opholde sig et eller andet Sted i den vide Verden.

Walter Bruce hørte med den største Opmærksomhed

paa sin gamle Tjeners Fortælling, og da denne var endt, sagde han:

„Nu kommer Touren til mig, Tom! Først og fremmest maa jeg imidlertid underrette Dig om, at der er een Ting, som jeg aldrig har været istand til at forklare mig."

Tom studsede.

„Og det er, Mylord?" spurgte han.

„Det er, at jeg et heelt Aar igjennem ikke havde det ringeste Spor af Hukommelse," svarede Walter Bruce. „Opsynsmændene og mine Kammerater forsikkrede mig endog, at jeg havde været vanvittig, eller dog idetmindst en komplet Idiot."

„Nei, virkelig?" udbrød Tom, idet han rystede paa Hovedet.

Walter Bruce vedblev:

„Den sidste Begivenhed, der hører til det første Afsnit af mit Liv, og som jeg endnu tydelig kan mindes, er følgende:

Efter en Dag, der havde været rig paa Lykke, ja, berusende Salighed, for mig, var jeg kommen tilbage til New-Pembleton.

De ophidsende Begivenheder, som jeg havde oplevet i Løbet af Dagen, havde udmattet mig; jeg trak mig derfor tidlig tilbage til mit Sovekammer og gik strax til Ro.

Neppe var jeg faldet i Søvn, førend jeg vaagnede og udstødte et Skrig.

En kold og slibrig Gjenstand gled hen over mit Ansigt, — det kunde jeg tydelig mærke.

— Hvad kunde det dog være for et slibrigt Kryb, der var kommet i min Seng? —

Førend jeg fik Tid til at besvare dette Spørgsmaal, følte jeg en voldsom Smerte i den ene Kind" . . .

Her afbrød Mr. Bruce sig selv.

Med aandeløs Spænding havde Tom lyttet til sin dyrebare Herres Fortælling.

„Og hvad saa, Mylord?" spurgte han, da Mr. Bruce taug.

„Ja, — saa kan jeg slet ikke huske Mere," lød Svaret.

„Er det muligt?" udbrød Tom.

Walter Bruce vedblev:

„En Morgen vaagnede jeg op — som af en lang og pinlig Drøm.

Til min store Skræk gjorde jeg nu den Opdagelse, at jeg havde en Lænke om Benene, og at jeg arbeidede i en Sølvmine.

Jeg saae mig om; — men det var lutter ubekjendte Ansigter, jeg fik Øie paa.

Og endnu Mere: — de Mennesker, der nu udgjorde min Omgangskreds, havde, saa godt som Alle tilhobe, vilde og meget frastødende Ansigter.

Overvældet af Skræk gav jeg mig til at kalde paa Dig, Tom!"

„O, min Gud!" udbrød den gamle Tjener, idet han slog Hænderne sammen af Forfærdelse.

Mr. Bruce trak paa Skuldrene og vedblev derpaa:

„Mine Kammerater brast i en raa, en afskyelig Latter.

Denne Latter oprørte mig i høieste Grad.

I en stolt og bydende Tone udbrød jeg:

„Det lader til, at I ikke vide, hvem jeg er?"

„Jo, det vide vi meget godt," svarede en af de raae Karle leende, „Du er Walter Bruce fra Perth!"

Jeg studsede.

„De tager feil, min gode Mand," svarede jeg. „Jeg er Lord William Pembleton, Pair af England og Medlem af Overhuset."

Nu brast mine Lidelsesfæller atter i en skingrende Latter.

Som Du vel kan begribe, blev jeg opbragt over den Haan og Spot, der blev mig til Deel fra disse Menneskers Side, fordi jeg sagde, hvad jeg hed, og hvem jeg var.

Uden al Tvivl maa min Harme have givet sig Luft paa en temmelig høirøstet Maade; thi nu kom en af Opsynsmændene farende hen til mig.

„Hvad er der iveien med Dig?" raabte denne Mand i en raa og barsk Tone. „Er Du nu igjen gaaet fra Forstanden?"

Jeg skar Tænder af Harme.

„Gaaet fra Forstanden?" udbrød jeg. „Jeg skulde være gaaet fra Forstanden?"

„Ja, det lader til det!" udbrød Opsynsmanden. „Imidlertid vil jeg i al Venskabelighed raade Dig til, i en Fart at faae disse Nykker pillede ud af Hovedet. Saa-

danne Løier finde vi slet ikke morsomme her; — vi have endda vor fulde Hyre med Eder fordømte Forbrydere!"

„Men jeg forsikrer Dem," — begyndte jeg.

— Ak, jeg indsaae kun altfor godt, at jeg kunde spare mig den Uleilighed at sige Mere.

Opsynsmanden vendte mig Ryggen med en haanlig Mine, der maatte gjøre det indlysende for mig, at ikke et eneste Menneske paa dette Sted vilde fæste Lid til mine Forsikkringer om, hvem jeg i Virkeligheden var."

Her gjorde Walter Bruce en kort Pause.

Det lod til, at han blev fuldstændig overvældet af Erindringen om den forfærdelige Tid, han havde oplevet — og gjennemgaaet; thi hans smukke, aabne Ansigt var nu lige paa een Gang blevet mørkt og truende, og den unge Mand, hvis Holdning ellers var saa rank, fast, ja, endog imponerende, stod nu bøiet og skjælvende, som en affeldig Olding.

Tom, — den trofaste gamle Tjener, — nænnede, eller rettere: vovede ikke at rive sin kjære, dyrebare Herre ud af de mørke, ja, uden al Tvivl endog forfærdelige Betragtninger, i hvilke denne aabenbart var hensunken.

Den gamle Tjener meente, at det piinlige Indtryk, som saadanne Erindringer nødvendigviis maatte fremkalde, hurtigst og letteſt vilde tabe sig, naar den Paagjældende fik Lov til, saa at sige, at tænke Tanken heelt ud — og til ligeledes at mindes, hvilken velgjørende Indflydelse Tidens lægende Kraft i Virkeligheden, ogsaa i dette Tilfælde, havde udøvet, — til at anstille en Sammenligning imellem hiin mørke, rædselsfulde Fortid og den smukke, blomstrende Nutid.

Og det viste sig da ogsaa snart, at den gamle Tom havde Ret i saa Henseende.

Allerede efter nogle faa Minuters Forløb opklaredes Walter Bruces Ansigt nemlig atter; han rettede sig paany til sin fulde Høide, og ganske rolig tog han igjen Ordet.

„Ja," vedblev han, rigtignok med et noget bittert Smiil. „Opsynsmanden vendte mig, som sagt, Ryggen med en haanlig Mine!

Hvor besynderligt det end kan forekomme Dig at være, er det dog den rene Sandhed, at jeg hidtil med Taalmodighed havde fundet mig i at udføre det grove og anstrengende Arbeide, der blev mig paalagt, — og som jeg dog saalidet var vant til.

Alle mine Lidelsesfæller forsikkrede mig, som med een Mund, at jeg tidligere havde arbeidet, ja, endog været en flittig Arbeider, og skjøndt jeg ikke kunde forstaae dette, maatte jeg dog troe, at de kun sagde den rene Sandhed.

Jeg havde nemlig oplevet et Særsyn, for hvilket jeg endnu ikke kan gjøre mig selv Rede, og som jeg derfor endnu mindre kan forklare Dig, men som ikke desto mindre er en Kjendsgjerning.

Da jeg om Morgenen vaagnede op af min lange og piinlige Drøm, var jeg ganske vist i høieste Grad forvirret; — men alligevel tog jeg — uvilkaarlig, ja, aldeles maskinmæssig, fat paa Arbeidet.

Hvad dette Punkt angaaer, behøver jeg slet ikke at henholde mig til mine Lidelsesfællers og Opsynsmændenes eenstemmige Vidnesbyrd; — i den Henseende behøver jeg

kun at henholde mig til mig selv, — kun at henvise til min egen Hukommelse.

Og senere paa Dagen kunde jeg huske, — ja, endnu i dette Øieblik mindes jeg tydelig, — at jeg selv om Morgenen var bleven forbauset over; at jeg saa rolig, — uvilkaarlig og maskinmæssig, som om jeg adlød en gammel Vane, — tog fat paa dette grove og i høieste Grad anstrengende Arbeide, til hvilket jeg dog slet ikke var vant!...

Den øvrige Deel af hiin rædselsfulde Dag var det mig imidlertid ikke muligt at arbeide.

— Kjære Tom, — Du, som kjender mig og min Fortid, maa dog vistnok kunne indsee, at mine Kammeraters og Lidelsesfællers raa Latter og Opsynsmandens haanlige Ringeagt havde maattet ophidse mig i høieste Grad.

Da Du nu ogsaa er en forstandig Mand og desuden, — desværre nærmest for min Skyld, stakkels Ven, — har bevæget Dig noget omkring her i Verden og altsaa maa have indhøstet en rig Erfaring, — vil Du vel neppe blive overrasket, naar jeg siger Dig, at denne voldsomme Ophidselse blev fulgt af en ikke mindre forfærdelig Reaktion.

Lige paa een Gang sank jeg hen i en fuldstændig Sløvhedstilstand.

Selv om jeg havde havt Lyst til at arbeide, vilde jeg dog ikke have været istand til at gjøre det; — mine fysiske Kræfter nægtede mig nemlig ganske deres Tjeneste.

Dog skylder jeg Sandheden at tilstaae, at jeg slet ikke havde Lyst til at arbeide; — det faldt mig ikke et

eneste Øieblik ind, at jeg havde nogensomhelst Pligt at opfylde paa det Sted.

Resten af Dagen tilbragte jeg derfor i fuldstændig Uvirksomhed.

Som en Følge deraf fik jeg om Aftenen sex Slag Tamp, — fordi jeg ikke blot selv havde undladt at gjøre min Pligt, — men endog — ved min trodsige, til Mytteri grændsende Optræden — havde afholdt mine Lidelsesfæller fra at opfylde deres!" . . .

Her blev Mr. Bruce afbrudt af Tom.

„Stakkels, — stakkels Herre!" udbrød den trofaste gamle Tjener, idet han formelig vred Hænderne af Fortvivlelse.

Walter Bruce lod sig imidlertid nøie med at trække paa Skuldrene og vedblev derpaa:

De første otte Dage tilbragte jeg med at udstøde Ramaskrig over den forfærdelige Ulykke, af hvilken jeg var bleven rammet, — med at hengive mig til voldsomme Udbrud af min Fortvivlelse, med at bønfalde Menneskene om at fæste Lid til mine Forsikkringer og med at anraabe Gud om Naade og Barmhjertighed.

Taarer, Bønner, Foreſtillinger, — Alt var imidlertid forgjæves.

Guds Veie ere urandsagelige, og med Resignation bøier jeg mig i Støvet for Hans Villie. — Efter al Sandsynlighed fandt Han det nødvendigt for min Sjæls Frelse at paalægge mig dette tunge Kors.

Alle de Mennesker, hvem jeg fortalte, at jeg var Lord William Pembleton, Pair af England og Medlem af Overhuset, svarede leende, at jeg hed Walter Bruce,

var født i Perth ovre i Skotland, havde gjort mig skyldig i Indbrudstyveri og derfor var bleven dømt til Deportation i fem Aar".

Da Mr. Bruce var kommen saa vidt, lod det til, at han paany blev overvældet af sine piinlige Erindringer; thi nu gjorde han atter en Pause.

Hvad Tom angaaer, da trillede Taarerne endnu bestandig ned ad hans Kinder.

Tre og tyvende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

22.

Efter nogle faa Minuters Forløb tog Walter Bruce paany Ordet.

„Og dog var jeg ganske vis paa, at jeg ikke tog feil, hvad min Fortid angik.

Hver Dag stormede der nye Erindringer fra min tidligste Ungdom ind paa mig, og pludselig begyndte mit Hjerte at banke voldsomt, og mine Læber fremstammede et Navn.

Dette Navn var — „Miss Anna".

Efter mange frugtesløse Anstrengelser lykkedes det mig endelig at komme til at tale med den Oberst, der i Egenskab af Kommandant havde Overtilsyn med vor Forbryderkoloni, og paa mine Knæe bønfaldt jeg denne Mand om at høre paa, hvad jeg havde at sige ham.

Kommandanten var da heller ikke uvillig til at opfylde mit Ønske.

Nu gjorde jeg mig naturligviis al mulig Umage for at overbevise ham om, at jeg ikke var Walter Bruce, men Lord William Pembleton.

Han hørte ganske rolig paa mig og afbrød mig ikke en eneste Gang.

Da jeg havde endt min Beretning, gik han imidlertid hen til en Reol, tog en Pakke Dokumenter frem, opsøgte en af de Sager, den indeholdt, læste denne Sag igiennem og sagde derpaa til mig:

„De hedder virkelig Walter Bruce, er tyve Aar gammel, har gjort Dem skyldig i Indbrudstyveri og er derfor af Domstolen i Deres Fødeby, Perth, bleven dømt til Deportation i fem Aar.

Medens De endnu sad indespærret i Fængslet i Perth, blev De angrebet af en ganske besynderlig Sygdom; Deres Ansigt svulmede voldsomt op og blev aldeles sort; — baade Lægerne og Fangevogterne meente, at De var Dødens visse Bytte.

Paa samme Tid gik De fra Forstanden.

Flere Maaneder i Træk var De aldeles vanvittig.

Da De skulde forlade Fængslet, kunde De ikke staae paa Benene, endsige da foretage Dem en lang og besværlig Vandring; man maatte derfor lægge Dem paa Ryggen af et Muulæsel og binde Dem fast til Dyret.

Paa denne Maade blev De transporteret fra Perth til Liverpool.

Derefter blev De bragt ombord i et Skib; men De vedblev at være vanvittig.

Først da De kom herover til Australien, gik det Udslæt bort, som hidtil havde bedækket Deres Ansigt.

Derefter blev De lidt efter lidt roligere, og nu meente man, at De igjen var ved Deres fulde Fornuft."

Forstenet af Forfærdelse havde jeg hørt paa, hvad Kommandanten sagde til mig.

Imidlertid talte jeg i en Tone, der i saa høi Grad bar Sandhedens og den faste Overbeviisnings Præg, — jeg røbede et saa grundigt Kjendskab til Livet i de høiere Cirkler ovre i Storbritannien og forstod saa godt at fremstille alle de Minder fra min Barndom og tidligste Ungdom, der saa levende stode for min Sjæls Øie, — at Kommandantens Overbeviisning om, at jeg virkelig var den til Deportation dømte Indbrudstyv Walter Bruce, tilsidst blev rokket.

„Godt," sagde den brave Mand derfor til mig, „jeg skal med største Fornøielse skrive over til England og indhente nye Oplysninger og Ordrer."

— Nu henrandt der et heelt Aar, i hvilket jeg hengav mig til de meest sangvinske Forhaabninger.

For det Første følte jeg mig overbeviist om, at Du vilde søge efter mig.

Og for det Andet maatte jeg jo anseе det for umuligt, at min pludselige Forsvinden ikke skulde have gjort et stærkt Indtryk paa min Broder" . . .

Her gjorde Mr. Bruce atter en Pause og fæstede et spørgende Blik paa sin gamle Tjener.

Tom svarede imidlertid ikke et Ord.

Walter Bruce vedblev:

„Efter et Aarstids Forløb lod Kommandanten mig en Dag kalde op til sig.

„Naa," sagde han til mig, „er De nu bleven en lille Smule fornuftigere?"

Da jeg hørte disse Ord, følte jeg en isnende Smerte i Hjertet.

Jeg svarede imidlertid ikke, og Kommandanten vedblev:

„Jeg lovede Dem jo, at jeg vilde skrive over til England, og det har jeg ogsaa gjort."

„Og De har faaet Svar?" spurgte jeg.

„Ja, det har jeg ganske vist," svarede han.

Med disse Ord rakte han mig et Brev.

Dette Brev var undertegnet „Lord Evandale Pembleton."

— Ja, det var virkelig min Broder, der havde sat sit Navn under dette Brev; — jeg kjendte jo godt hans Haand.

Det Brev, som min Broder havde skrevet til Kommandanten, var saalydende:

„Hr. Kommandant!

Jeg har virkelig en Gang havt en ældre Broder, der hed Lord William.

Denne min Brodre døde imidlertid for et Par Aar siden paa Slottet New-Pembleton.

Min Broder døde som en Følge af, at han var bleven bidt af en giftig Slange.

Jeg tillader mig herved at tilstille Dem hans Dødsattest, der er underskrevet af en berømt Læge,

en Øvrighedsperson og endeel andre Mænd, hvis Hæderlighed og Paalidelighed ikke levne den allerringeste Tvivl om, at Attestens Indhold er sandt.

Min Svigerfader, Sir Archibald M . . ., vil endelig have, at jeg skal anlægge Sag imod den Elendige, som har vovet at anmasse sig min ulykkelige Broders Navn, og forlange ham exemplarisk straffet.

Jeg vil imidlertid betænke mig paa, om jeg vil følge dette Raad; jeg finder nemlig, det er under min Værdighed at tage nogen Notice af, hvad en saadan Usling siger eller foretager sig.

Lord Evandale Vembleton."

„Naa," sagde Kommandanten, da jeg havde læst Brevet igjennem, „fastholder De endnu Deres Paastand?"

Jeg bøiede Hovedet og svarede ikke.

Nu indsaae jeg endelig, hvorledes Sagen forholdt sig!"

„Gjorde De virkelig, Mylord?" spurgte Tom med skjælvende Stemme.

„Ja," svarede Walter Bruce, „nu var det jo ikke synderlig vanskeligt for mig at gjætte mig til, hvad der var foregaaet.

Min Broder havde naturligviis stjaalet min Titel, min Formue — og min Brud fra mig. —

— Men hvorledes var det nu lykkedes ham at naae dette Maal? —

Ja, det vidste jeg ikke; — endnu den Dag idag er

jeg uvidende derom, — og efter al Sandsynlighed faaer jeg det heller aldrig at vide!" tilføiede Mr. Bruce, idet han udstødte et dybt Suk.

„Jo, Mylord, De skal faae det at vide; — thi jeg veed det," sagde Tom i en høitidelig Tone.

Mr. Bruce foer sammen.

„Hvad?" udbrød han. „Du veed, hvorledes det Hele er gaaet til?"

„Ja," svarede Tom.

Og efterat den gamle Tjener havde tørret sine Øine, vedblev han:

„Siig mig en Gang, Mylord, kan De endnu huske Nizam?"

„Nizam?" gjentog Walter Bruce forbauset.

„Ja," sagde Tom, „en Tigger, som gjentagne Gange" . . .

Her afbrød Mr. Bruce ham imidlertid.

„Ja vist, — ja vist!" sagde han. „Det er den gamle hinduiske Tigger, Du mener!"

„Ja, det er ganske rigtigt den Skurk, jeg mener!" svarede den gamle Tjener.

Atter gav det et Sæt i Walter Bruce.

„Hm!" sagde han. „Hvorfor skjælder Du ham ud for en Skurk? Jeg kunde heller ikke lide Manden, Tom, men" . . .

Nu var det den trofaste gamle Tjener, der afbrød sin Herre.

„Jeg skjælder ham ud for en Skurk, fordi han var det! . . . Hør mig, Mylord, dette Menneske, der kaldte sig Nizam og udgav sig for en gammel hinduisk Tigger,

— hed ikke Nizam og var hverken gammel eller født ovre i Hindosten?"

I højeste Grad forbauset spurgte Mr. Bruce nu:

„Men hvem — og hvad var han da?"

„Jeg vil først sige Dem, hvem han var, Mylord," svarede Tom. „Han var Deres Broders Medskyldige."

„Ja, det har jeg allerede gjættet mig til; — det har Du jo antydet, Tom," svarede Mr. Bruce utaalmodig. „Men hvad i Alverden kunde det ulykkelige Menneske dog have imod mig; — hvad havde jeg gjort ham?"

Med et bittert Smil svarede den trofaste gamle Tjener:

„Det vil De kunne indsee, naar jeg siger Dem, hvem han var, Mylord!"

„Naa, — hvem var denne foregivne hinduiske Tigger da?" udbrød Walter Bruce i en Tone, der ikke blot røbede Nysgjerrighed, men ligefrem aandeløs Spænding.

Nu svarede Tom med Alvor:

„Det var Sir George Pembleton, den nedrige Skurk, der havde forraadt sin Broder, Deres ædle Fader, og vanæret Deres Moder, Lady Eveline!"

Mr. Bruce blev ligbleg.

„Gode Gud!" udbrød han, idet han slog Hænderne sammen af Forfærdelse.

Tom vedblev:

„Æblet falder ikke langt fra Stammen. Sir Evandale er en værdig Søn af den Niding!"

Og nu fortalte den gamle Tjener Mr. Bruce Alt,

hvad der havde tildraget sig, og hvad vore ærede Læsere allerede vide Besked om.

Nu spurgte Mr Bruce:

„Jeg kan naturligviis godt forstaae, at Du dræbte Skurken; — men hvorfor sagde Du ikke Noget til min Broder om, at Du kjendte hans Hemmelighed?"

„Fordi jeg vilde opsøge Dem, førend jeg gav mig til at drage Deres Broder til Regnskab for hans Forbrydelse," svarede den gamle Tjener.

„Og min Broder er altsaa bleven gift med Miss Anna?" sagde Walter Bruce nu.

„Ja, — det var netop paa deres Bryllupsdag, jeg forlod New-Pembleton," svarede Tom.

„Ja, nu kan jeg godt indsee, hvorledes det Hele er gaaet til," sagde Mr. Bruce „Da Kommandanten skrev over til England, havde Du naturligviis allerede forladt Hjemmet. — Dit Ophold paa Øen, hvor Du maatte udføre Trællearbeide for Negrene, varede jo i flere Aar,"

„Ja, ganske vist," svarene den trofaste gamle Tjener.

Der opstod nu en kort Pause.

Efter et Par Minuters Forløb tog Walter Bruce imidlertid atter Ordet for at fortsætte sin Fortælling.

„Efterat Kommandanten havde ladet mig læse det Brev, som min Broder havde sendt ham," sagde den forhenværende Pair af England, „indsaae jeg, at jeg med Taalmodighed maatte finde mig i min Skjæbne, — hvor sørgelig, — ja, forfærdelig, den end ganske vist var.

Mine Lidelsesfæller vedbleve rigtignok at kalde mig „Mylord", — naturligviis kun for at gjøre sig lystige over mig; — men selv gjorde jeg mig aldrig mere til

af, at jeg var Medlem af det høie engelske Aristokrati, ja, endog var Pair af England og Medlem af Overhuset.

Det ene Aar henrandt nu efter det andet.

En Dag underrettede Kommandanten mig om, at min Straffetid nu var udløben.

Idet den brave Mand udleverede det ubetydelige Beløb til mig, der var Udbyttet af mit anstrengende Arbeide i fem Aar, sagde han til mig:

„Hør en Gang, Bruce, nu har De Valget imellem to Udveie. Enten kan De vende tilbage til England og bryde Dem en Bane der, eller ogsaa kan De blive bragt over til Australiens Fastland, hvor De ganske sikkert vil kunne faae Nok at bestille.

Jeg betænkte mig ikke ret længe, men valgte det sidstnævnte Alternativ.

Som en Følge deraf blev jeg kort Tid efter bragt over til Melbourne.

Til den store By ankom jeg netop paa en Dag, da der blev afholdt Marked.

En Landmand fra den nordvestlige Deel af Landet tog mig i sin Tjeneste som Kvæghyrde, og jeg fulgte hjem med ham.

Denne Landmand var min elskede Lucys Fader.

De forfærdelige Lidelser, jeg havde udstaaet, — det anstrengende Liv, jeg havde ført, og den idelige Berøring med de raae og for Størstedelen slette Mennesker, der havde udgjort min Omgangskreds, havde dog ikke været istand til at berøve mig det fine Væsen, som jeg havde

den omhyggelige Opdragelse, der var bleven mig tildeel, at takke for.

— Og nu, kjære Ven, begyndte der en Kjærligheds-historie, som det vilde blive altfor langvarigt for mig at fortælle Dig.

Miss Anna havde jeg glemt, — og det var naturligviis en stor Lykke for mig.

Nu kom jeg til at sukke, hver Gang jeg fik Øie paa Miss Lucy" . . .

Her afbrød Tom den forhenværende Pair af England.

„Og De elskede hende virkelig, Mylord?" spurgte den trofaste Tjener.

„Ja," svarede Walter Bruce, „ligesaa vist som hun elskede mig, — og som hun endnu den Dag idag elsker mig!"

Og efter en kort Pause vedblev han:

„Efter et Par Aars Forløb havde jeg erhvervet mig Landmandens uindskrænkede Tillid og tillige hans Velvillie.

En Dag, da jeg tilfældigvis var ene med ham, sagde han til mig:

„Du elsker min Datter, og hun gjør Gjengjæld. Jeg giver med Glæde mit Samtykke til Partiet. — Ovre i England vilde en saadan Forbindelse ganske vist være en Umulighed; men herovre i Australien er man mere overbærende. Desuden har Du jo fortalt mig Din Historie, — og jeg anseer Dig ikke for nogen Løgner."

„See," vedblev Mr. Bruce, „saaledes gik det til, at jeg blev gift med min kjære, dyrebare Lucy. — Da hendes

Fader døde, arvede jeg Alt, hvad han eiede, — og nu er jeg lykkelig, — meget lykkelig!"

Tom rynkede Panden.

Mr. Bruce brast i Latter.

„Hvad er det, min gode Tom?" udbrød han. „Du seer jo næsten ud, som om Du var ærgerlig over, at jeg er bleven lykkelig?"

„Nei, det er naturligviis paa ingen Maade min Mening, Mylord!" svarede Tom. „Jeg glæder mig tværtimod over Deres Lykke; men . . . jeg mener kun, at det dog naturligviis nu ikke kan være Deres Hensigt at blive længer herovre i Australien?"

Ganske rolig svarede Mr. Bruce:

„Jo, min Ven, jeg har virkelig isinde at biive herovre!"

„Hvorledes?" udbrød den trofaste gamle Tjener i høieste Grad forbauset, ja, næsten forskrækket. „De kan dog vel ikke bekvemme Dem til at give Afkald paa den Tilfredsstillelse, at gjøre Deres Rettigheder gjældende ovre i Storbritannien?"

Den Mand, der en Gang havde kaldt sig Lord William Pembleton og været Pair af England og Medlem af Overhuset, men nu hed Walter Bruce og slet og ret var Landmand ovre i Australien, trak paa Skuldrene og svarede i den ligegyldigste Tone af Verden:

„Hvad vilde jeg vel kunne opnaae ved at vende tilbage til Hjemmet og gjøre mine Fordringer gjældende? — Her, i mit nye Hjem, føler jeg mig lykkelig; — er det nu saa aldeles afgjort, at jeg vilde føle mig ligesaa lykkelig i det gamle? . . . . . Jeg for mit Vedkom-

mende troer det ikke! . . . At rippe gamle Saar op, der oven i Kjøbet ere fuldstændig lægte, er dog virkelig ikke nogen overvættes stor Fornøielse, og at gjøre flere Mennesker ulykkelige, — (Du maa nemlig ikke glemme, at det ikke blot vilde være min Broder, der blev rammet af min Hævn), — vilde sandelig ikke skjænke mig nogen Tilfredsstillelse; — jeg er ikke hævngjerrig af Naturen, og min Harme kan ikke i den Grad forblinde mig, at jeg ikke skulde kunne skjelne de Uskyldige fra den Skyldige! . . . Jeg troer derfor nok, jeg vil foretrække at blive, hvor jeg er!"

Næsten fortvivlet slog den trofaste gamle Tjener Hænderne sammen.

„Men det kan da umuligt være Deres Mening, Mylord!" udbrød han. „De maa ikke glemme, at De har Rettigheder at gjøre gjældende; — og til Rettigheder svarer der jo Forpligtelser! . . . Det er Deres Pligt at vende tilbage til England, demaskere Forræderen og gjøre Deres Rettigheder gjældende!"

Atter trak den unge Landmand paa Skulderne.

„Jeg har ikke noget andet Svar at give Dig, end at jeg er lykkelig og helst vil vedblive at være det," sagde han med det indtagende Smiil, med hvilket han i sin Tid havde erobret Alles Hjerter, — kun ikke sin egen Broders.

Da han saae, hvor forskrækket og fortvivlet Tom saae ud, lagde han imidlertid fortrolig Haanden paa den trofaste gamle Tjeners Skulder og sagde venlig til ham:

„Kjære Tom, det er meget muligt, at Du har Ret; — det kan gjerne være, at det i Grunden er min Pligt at vende tilbage til England og gjøre mine Rettigheder

gjældende; — men denne Pligt kan jeg ikke bekvemme mig til at opfylde. — Jeg kan ikke bekvemme mig til at forlade det Sted, hvor jeg har fundet Lykken, . . . for maaskee ikke mere at nyde et eneste roligt og lykkeligt Øieblik her i Livet! . . .

Da Du holder af mig, forekommer det mig imidlertid ogsaa, at Du maa være tilfreds, naar jeg siger Dig, at jeg føler mig lykkelig her, — saa lykkelig, som noget Menneske kan være!"

Neppe havde Walter Bruce udtalt disse Ord, førend Døren blev aabnet, og hans smukke unge Kone traadte ind i Værelset.

Det ene Barn havde hun paa Armen, det andet ved Haanden.

Baade Moderen og Børnene smilede kjærlig til den unge Landmand.

„See en Gang opmærksomt paa det Billed der!" sagde Mr. Bruce nu til Tom. „Har jeg vel Ret eller Grund til at forlange Mere af Lykkens Gudinde?"

Fire og tyvende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

23.

I flere Maaneder opholdt Tom sig nu ovre paa sin gamle Herres Eiendom.

Hver eneste Dag bønfaldt hao Mr. Bruce om dog endelig ikke at glemme, at han i Virkeligheden hed Lord William Pembleton.

Den unge Landmand gav ham imidlertid bestandig eet og samme Svar.

Hver Dag sagde den gamle Tjener med Alvor til Walter Bruce:

„De maa vende tilbage til England, Mylord! . . . Det er ligefrem Deres Pligt at gjøre Deres Rettigheder gjældende der, igjen at antage Deres rette Navn og sørge for, at det bliver Dem, der kommer til at herske paa Deres Forfædres stolte Borg!"

Og hver Dag svarede Walter Bruce, idet han trak paa Skuldrene:

„Nei, nei, min Ven, her føler jeg mig lykkelig, og her vil jeg blive!"

Tom var nærved at blive fortvivlet.

En Dag sagde Mr. Bruce endog til ham:

„Nu skal jeg sige Dig Noget, gamle Ven! Du gjør bedst i at skrive til Din Kone, at hun snarest muligt maa komme over til os."

Tom havde imidlertid endnu ikke ganske opgivet Haabet om at faae sin Herre overtalt til at gjøre, hvad der efter den trofaste Tjeners Mening var hans Pligt.

Han svarede derfor med Alvor, ja, næsten barsk:

„Det er nødvendigt, at De vender tilbage til England, Mylord, — det er aldeles nødvendigt!"

— — — — — — — — — — — —

Efterat Tom saaledes flere Maaneder i Træk hver Dag havde piint og plaget Walter Bruce for at faae ham til at vende tilbage til England, sagde Landmanden en Dag til ham:

„Jeg har Noget at sige Dig, gode Tom, men Du maa høre opmærksomt paa mig!"

„Jeg er lutter Øre, Mylord," svarede den gamle Tjener.

Mr. Bruce vedblev:

„Jeg vil nu gaae ud fra den Forudsætning, at jeg virkelig fulgte Dit Raad — eller gav efter for Dine Forestillinger" . . .

Her afbrød Tom sin Herre.

„Ah! De vil virkelig følge mit Raad, Mylord?“ udbrød han sjæleglad.

„Det har jeg jo slet ikke sagt,“ svarede den unge Landmand. „Foreløbig gaaer jeg kun ud fra den Forudsætning, at jeg gjorde det, — læg vel Mærke til det!“

„Naa, — saaledes?“ sagde Tom, betydelig skuffet i sine Forventninger.

„Naa,“ sagde Walter Bruce nu, „vi vende altsaa tilbage til England.“

„Ja, — vi vende tilbage til England, Mylord!“ udbrød Tom, hvis Øine funklede af Glæde og Begeistring.

„Og saa aflægge vi naturligviis min Hr. Broder et Besøg,“ vedblev den unge Landmand.

„Ja, naturligviis!“ svarede den gamle Tjener ivrig. „Det vil da blive en Overraskelse for Deres Hr. Broder, — skjøndt ganske vist ikke nogen behagelig Overraskelse! . . . Hvad mon han siger, naar han faaer Dem at see igjen?“

„Noget ganske Andet, end Du venter, — antager jeg, gode Tom!“ svarede Walter Bruce tørt.

Den gamle Tjener studsede.

„De behager at mene, Mylord?“ spurgte han.

„Jeg maa anseе det for sandsynligt, at min Broder ikke vil kjendes ved mig,“ svarede den unge Landmand.

Tom var aabenbart nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse.

„Hvorledes?“ udbrød han. „Troer De virkelig, han ikke vil kjende Dem igjen? . . . O, deri tager De bestemt feil! . . . For det Første har De, mærkelig nok, just ikke

forandret Dem overvættes meget, og for det Andet vil hans Samvittighed naturligviis strax sige ham, hvem De er. Det skulde endog slet ikke undre mig, om han besvimede af Sindsbevægelse og Skræk, naar han fik Øie paa Dem."

Walter Bruce rystede paa Hovedet og sagde med et veemodigt Smiil:

„Det lader virkelig til, at Du aldeles har misforstaaet mig, gamle Ven! . . . Jeg nærer ikke den ringeste Tvivl om, at min Broder vil kunne kjende mig igjen; — deels har jeg nemlig juft ikke forandret mig meget, og deels vil hans Samvittighed, som Du for et Øieblik siden meget rigtigt bemærkede, nok lede ham paa det rette Spor; — men derimod maa jeg anfee det for høift fandfynligt, at han ikke vil kjendes ved mig" . . .

Her afbrød Tom fin forhenværende Herre.

„Men, Mylord," begyndte han.

„Lad mig tale ud!" vedblev den unge Landmand imidlertid med Alvor. „Derfom min Broder kjendtes ved mig, vilde han nemlig ogfaa blive nødt til at anerkjende mig fom fin ældre Broder, — det vil med andre Ord fige: fom den retmæssige Herfker paa Pembleton, — og det tager han fig nok iagt for!"

Her gjorde Walter Bruce en kort Pauſe.

Tom rystede paa Hovedet med en meget mørk Mine; men han vovede ikke at gjøre flere Indvendinger.

Den unge Landmand vedblev imidlertid:

„Jeg troer derfor ogfaa, Du tager feil, naar Du mener, at Synet af mig fuldftændig vil overvælde min Broder.

Evandale har altid været en snu Krabat og forstaaet at beherske sig. Allerede som Dreng lagde han jevnlig disse Egenskaber for Dagen, — og at han ogsaa var i Besiddelse af dem, da han var bleven voxen, — derpaa veed Du jo dog, at han har givet mig Beviser, hvis Betydning det ikke er muligt at tage feil af.

Da min Broder jo aaturligviis meget godt vidste, hvad der blev af mig, da han indtog min Plads i Samfundet, maatte han aabenbart strax sige til sig selv, at det jo dog var muligt, — ja, endog sandsynligt, at jeg en Gang vendte tilbage til England; — min Straffetid kunde jo dog ikke vare til evig Tid.

Ligeledes maatte Evandale naturligviis lige fra første Færd anse det for muligt, ja, endog for sandsynligt, at jeg, naar jeg først var kommen tilbage til England, vilde finde mig foranlediget til at gjøre mine Rettigheder gjældende.

Paa disse Muligheder eller Sandsynligheder maa min Broder saaledes allerede i lang Tid have været forberedt.

Nu er det dog virkelig ikke rimeligt, at Evandale som moden Mand skulde have mistet den Selvbeherskelse, der i saa høi Grad udmærkede ham som Dreng og ganske ungt Menneske; — naar der er Tale om en Sag, paa hvis endelige Ordning han har Tid nok til at forberede sig, og hvis Udfald maa være saa særdeles vigtigt for ham, er det altsaa ikke sandsynligt, at hans Selvbeherskelse svigter ham.

Jeg troer derfor slet ikke, at min Broder vil røbe

nogen Overraskelse, endsige da Skræk, naar han faaer mig at see igjen.

At han ved første Øiekast vil kjende mig igjen, anseer jeg ganske vist for hævet over enhver Tvivl; men jeg maa ligeledes anseе det for utvivlsomt, at han vil lade, som om han ikke kjendte mig; — det ligger jo i hans velforstaaede Interesse, som han hidtil saa godt har forstaaet at varetage, at passe paa, at han ikke i dette afgjørende Øieblik røber en Svaghed, som ganske vist vilde kunne blive meget farlig, ja, fordærvelig for ham; — den vilde jo nemlig med eet Slag skille ham af med den Formue og den Stilling i Samfundet, som han har tilranet sig; ja, den vilde endog tvinge ham til at forlade Hjemmet; thi en saadan Forbryder vilde da ikke kunne udholde at blive i Hjemmet, efterat han var bleven demaskeret!"

Her gjorde Walter Bruce en Pause.

Tom taug ligeledes stille. Hans kjære, dyrebare Herre havde udtalt sig saa klart og forstandig, at den gamle Tjener i det første Øieblik ikke vidste, hvad han skulde svare.

Efter et Par Minuters Forløb vedblev den unge Landmand imidlertid:

„Jeg maa altsaa anseе det for aldeles utvivlsomt, at min Broder vilde lade, som om han ikke kjendte mig; — ja, jeg maa endog gaae langt videre: jeg maa antage, at han vilde anklage mig for Bedrageri!"

Nu slog den gamle Tjener Hænderne sammen og udbrød:

„For Bedrageri?! ... Nei, nei! Vi skulde nok føre Beviis for“ . . .

Her afbrød Walter Bruce ham.

Idet den unge Landmand trak paa Skuldrene, sagde han:

„Og hvad vilde Du vel have, at jeg skulde kunne føre Beviis for, kjære Tom?

Hvad jeg tidligere har været, veed Ingen, — med Undtagelse af os To og . . . af en Mand, som ikke vil vide det!

Derimod er der mange Mennesker, som vide meget god Besked om, hvad jeg senere har været, og hvad jeg nu er.

For Øieblikket er jeg Walter Bruce, der i sin Tid for Indbrudstyveri blev straffet med Deportation, men for længe siden har udstaaet sin Straffetid og senere har havt Held med sig, ja, endog er bleven en rig — og en lykkelig Mand.

Ja, stakkels Tom, — nu er jeg Walter Bruce, — en meget velhavende Landmand, — men heller ikke Andet!“

Denne Anskuelse kunde Tom imidlertid ikke tiltræde, og han ansaae det da ogsaa for sin Pligt at imødegaae den.

„O,“ sagde han derfor, „i den Henseende er jeg dog ganske vis paa, at De tager feil, Mylord!“

Walter Bruce studsede.

„Saa?“ sagde han. „Og hvad er det da for en Feiltagelse, jeg efter Din Mening gjør mig skyldig i, gamle Ven?“

„Det skal jeg sige Dem, Mylord," svarede Tom med en Iver, som tydelig røbede, at han ansaae det for sin Pligt at opbyde hele sin Veltalenhed for at overtale sin forhenværende Herre til at give efter.

„Det er meget muligt, at De har Ret, naar De siger, at Sir Evandale, — Deres nedrige Broder, — vil anse det for hensigtsmæssigst at lade, som om han ikke kjendte Dem. — Men, Mylord, saa er der da i alt Fald en Anden, som nok vil kunne gjenkjende Dem, og hvem det aldeles ikke vil kunne falde ind at fornægte Dem!"

„Og det er?" spurgte Walter Bruce.

„Det er — Miss Anna!" svarede den trofaste Tom.

Da den unge Landmand, — da Lord William Pembleton, — hørte dette Navn, der en Gang havde faaet hans Hjerte til at banke saa heftig, foer der en mørk Sky over hans Ansigt.

Efter en kort Pause sagde han imidlertid:

„Nei, nei, — hvem veed, om hun vilde kunne kjende mig igjen? . . . Og desuden elsker jeg ikke længer Miss Anna; — nu er det min dyrebare Lucy, min kjærlige, trofaste Hustru, jeg elsker!"

Nu trak Tom paa Skuldrene og tav stille; — han lod, som om Walter Bruces Bemærkninger fuldstændig havde overbeviist ham.

Allerede den næste Dag bragte han imidlertid paany Sagen paa Bane, og der henrandt ikke en eneste Dag, uden at han anstillede et Forsøg paa at faae sin Krig frem.

— — — — — — — — — — — —

Vi maae anſee det for meget tvivlſomt, om det nogenſinde vilde være lykkedes den brave Tom at faae ſin Herre overtalt til at vende tilbage til Storbritannien og give ſig i Kaſt med den Mand, der havde berøvet ham Alt.

Walter Bruce følte ſig, ſom ſagt, lykkelig og var meget tilfreds med den rolige og beſkedne Lykke, han nød.

Og dertil kom endnu, at den unge Landmand, ſom allerede antydet, ikke anſaae det for ſandſynligt, at det vilde kunne nytte ham at anſtille et Forſøg paa at faae ſine Rettigheder gjorte gjældende.

Da indtraf der tilſidſt en aldeles uforudſeelig Begivenhed, der ſnart hjalp Tom til at gaae af med Seiren.

Det hører ganſke vist ikke til Sjeldenhederne, at Folk i forholdsviis kort Tid erhverve ſig ſtore Formuer ovre i Auſtralien.

Men det hænder heller ikke ſaa ganſke ſjeldent, at disſe ſtore Formuer endnu hurtigere gaae aldeles tilgrunde.

Desværre har den gamle Verden ſkabt en heel ny Befolkning.

Denne Befolkning beſtaaer af Eventyrere, af Forbrydere, der have udſtaaet deres Straf og fattet det Forſæt for Fremtiden at blive nye og bedre Mennesker.

Disſe Mennesker have umaadelig travlt med at bryde ſig en Bane, og derovre har den menneſkelige Virkſomhed ingen Grændſer.

Naar Forbryderen har udstaaet sin Straffetid, bliver han naturligviis sat i Frihed, og nu har han naturligviis Lov til at vende tilbage til Europa.

Det er imidlertid ingenlunde altid, at Forbryderen har Lyst til at vende tilbage til det Samfund, af hvilket han en Gang er bleven udstødt; i Reglen foretrækker han endog at blive ovre i Australien.

Her giver han sig saa til at arbeide for egen Regning, — og saa er han naturligviis langt flittigere, end han havde været, da Arbeidet var en Straf for ham.

Enten arbeider han i Minerne, hvor han meget hurtig kan gjøre Lykke, eller ogsaa tager han Tjeneste som Hyrde, og naar han saa blot er flink, paapasselig og stræbsom, varer det i Almindelighed ikke ret længe, førend han overskrider den Demarkationslinie, der adskiller Arbeiderne fra Principalen, den leiende Tjener fra den velhavende Landmand.

Ovre i Australien er en Landmands Stilling imidlertid meget usikker og underkastet pludselige Omvæltninger.

Een Aften gaaer en Landmand til Ro med den glade Bevidsthed, at han er en rig Mand. Han eier tusind Faar og 18 Kvadratmile Jord, som han har udseet til sit Gods; — den Jord, som en Mand forstaaer at gjøre frugtbringende, overlader England ham nemlig med Glæde.

Naar Landmanden den næste Morgen vaagner, er han ruineret.

Hvorledes er det nu gaaet til, at dette Mirakel er skeet?

— Australien bliver hærget af bortløbne Negre, der have forladt de Kolonier, paa hvilke de arbeidede som Slaver, for at drage over til den store Ø, der kaldes „Australiens Fastland", og ernære sig der som Tyve, Røvere og Mordbrændere.

Som Værn imod dem have Autoriteterne endog oprettet en Legion af trofaste og lydige Negre, der kaldes „de sorte Gendarmer".

Skjøndt denne Legion bliver meget frygtet og virkelig ogsaa gjør Autoriteterne store Tjenester, er den imidlertid ikke istand til at beskytte de Landmænd, der boe i det Indre af Landet.

I Almindelighed lade de bortløbne Negre sig rigtignok nøie med at stjæle nogle Faar.

Men naar de bilde sig ind, at de have skjellig Grund til at beklage sig over en eller anden Landmand, organisere de formelig en Expedition imod den Ulykkelige.

En Nat bliver den Forhadtes Bolig omringet af Fjenden.

Imidlertid er den omgivet af høie Mure, langsmed hvilke der strækker sig en dyb Grav.

Endvidere bliver den forsvaret af halvandethundrede Negre, som Allesammen nære den inderligste Hengivenhed og Høiagtelse for den Mand, der er bleven deres Herre.

En Flok umaadelig store og halvvilde Hunde holder Vagt i Gaardene og ved Indgangen til Staldene.

Negrene komme imidlertid i Hundredeviis, ja, undertiden endog i Tusindviis.

Og dersom Landmandens Bolig ligger temmelig langt borte fra andre større Eiendomme, — dersom det ikke er muligt, i en Fart at ile ham til Hjælp, er det ude med ham.

Rigtignok lade Negrene ham undertiden beholde Livet; men de stikke Ild paa hans Hovedbygning og hans Lader, fælde Træerne, forgifte Brønden og dræbe Kvæget, — forsaavidt som de ikke kunne tage dette med sig.

Og — saa maa den stakkels Mand naturligviis begynde forfra.

Ovre i Australien har Jorden ikke nogen anden Værdi, end den faaer ved de Arme, der dyrke den, og de Hjorde, som afgnave dens stærkt saltholdige Græs.

Naar Tjenerne have taget Flugten, og Hjordene ere blevne splittede til alle Verdens Hjørner og Kanter, er den nylig saa velhavende Landmand kun en fattig Mand. —

— Af en saadan Ulykke skulde Walter Bruce nu blive rammet.

Og dog havde han altid staaet paa en venskabelig Fod med Negrene.

Naar de flakkede om i Nærheden af hans Bolig, havde han stadig sendt Brød, Kjød og Brændeviin ud til dem.

Som en Følge deraf respekterede Negrene ogsaa hans Hjorde, ja, de kaldte ham endog „den g o d e hvide Mand".

En Kjærlighedshistorie gjorde imidlertid Ende paa denne gode Forstaaelse.

Det traf sig nemlig saaledes, at Høvdingen for en Bande af disse frygtelige Banditer, ja, for den meest frygtede af alle Banderne, en vis Kukuren, gik hen og blev forelsket i en ung Mulatinde, der tjente Walter Bruce.

Kukuren havde endog den Dristighed at aflægge Mr. Bruce et Besøg og — forlange Mulatinden tilægte.

Den unge Landmand sagde smilende til Høvdingen

„Det er bedst, Du henvender Dig til hende selv! . . . . . Dersom hun har Lyst til at følge med Dig, skal jeg ikke have det Allerringeste at indvende derimod."

Kukuren fulgte Mr. Bruces Raad; han friede til sin Elskede, — men fik en Kurv.

Mulatinden nærede den største Afsky for de bortløbne Negre.

Glødende af Harme tilsvoer Høvdingen hende nu Hævn.

Nogen Tid efter benyttede han sig af en meget mørk Nat til at realisere sine Hævnplaner.

Det lykkedes ham at stige over de høie Mure; paa denne Maade trængte han ind i Huset, kom lige hen til det Værelse, i hvilket hans Elskede boede, sprængte Døren og bortførte hende.

Den opbragte Mulatinde udstødte imidlertid høie Skrig.

En af Landmandens Hyrder snappede da et Gevær og løb hen til et Vindue, som han skyndte sig med at aabne.

Da han nu fik Øie paa en Neger, der var ifærd med at tage Flugten, tog han Sigte paa ham og affyrede Geværet.

Negeren sank til Jorden; — han var dødelig saaret.

Og da denne Neger nu var Kukuren, en mægtig Høvding, kunde Mr. Bruce nok indsee, at det var ude med ham.

Og virkelig blev hans Bolig allerede den næste Nat erklæret i Beleiringstilstand af en stor Sværm af de Elendige, som Landmændene ovre i Australien have givet Tilnavnet „de sorte Djævle".

Der fandt en formelig Beleiring Sted, og derefter kom det til et Slag.

Mr. Bruce forsvarede sig længe med stor Tapperhed.

Men ak, — af hans Tjenere faldt den ene efter den anden for Negrenes forgiftede Pile.

Og paa samme Tid stak „de sorte Djævle" Ild paa Laderne, ja, endog paa Hovedbygningen.

Den unge Landmand, hans Kone og Børn samt en Haandfuld af hans meest trofaste Tjenere vare indespærrede i den brændende Bygning; — dersom de vilde slippe derfra med Livet, maatte de saaledes kæmpe tappert, og det gjorde de, — skjønt kun med ringe Udsigt til et heldigt Udfald.

Endelig kom „de sorte Gendarmer" de Beleirede til Hjælp.

Nu fik de bortløbne Negre travlt med at tage Flugten.

Mr. Bruce og hans Nærmeste vare saaledes reddede; — for deres Liv var der ikke længer nogen Fare; — men den endnu for et Par Timer siden saa velhavende Landmand var nu ødelagt i Bund og Grund.

Tom var endnu bestandig i Besiddelse af det kostbare Bælte, som Menneskeæderne paa den Ø, der i saamange Aar havde været hans Opholdssted, havde ladet ham beholde.

Endeel af Bæltets Indhold havde den trofaste gamle Tjener vel seet sig nødsaget til at bruge; men han havde dog endnu syv- eller ottehundrede Pund Sterling tilbage.

Et saadant Beløb var Mere, end der udfordredes, forat Walter Bruce og hele hans Familie kunde vende tilbage til Europa.

Tom saae nok, at den unge Landmand var meget bedrøvet, ja, endog dybt nedbøiet.

Denne Gang deelte den trofaste gamle Tjener imidlertid ikke sin kjære, dyrebare Herres Smerte.

Tværtimod sagde han med en triumferende Mine og i en ikke mindre triumferende Tone til ham:

„Hm! Nu bliver De vel sagtens nødt til at vende tilbage til Storbritannien og gjøre Fordring paa den Stilling i Samfundet, der med Rette tilkommer Dem, Mylord?"

Den ruinerede ung Landmand udstødte et dybt Suk.

„Ak," svarede han, „dersom jeg stod ganske alene i Verden, vilde jeg blive her og anstille et Forsøg paa, hvad jeg kunde udrette ved at bestaae en ny Kamp med Skjæbnen; — men jeg har jo Kone og Børn, og for deres Skyld er jeg bange for at byde Nød og Elendighed Trods!" . . .

Med en triumferende Mine gned Tom sig i Hænderne.

„Naa, — endelig!" udbrød den trofaste gamle Tjener sjæleglad.

— — — — — — — — — — — —

En Maanedstid efter ankom Walter Bruce, hans Kone og Børn samt Tom til Melbourne, hvor de gik ombord i et Skib, der stod i Begreb med at seile over til Storbritannien.

Otte Dage i Forveien havde Tom sendt sin Kone følgende Skrivelse:

„Nu er det da endelig blevet besluttet, at vi skulle tiltræde Hjemreisen.

Om et halvt Aarstid vil Lord William Pembleton være i London!"

Og den trofaste gamle Tjener forlod Australien med Hjertet opfyldt af de meest sangvinske Forhaabninger, —

medens Walter Bruce derimod fældede Taarer ved Tanken om den smukke, hyggelige lille Bygning midt inde paa Prairierne, i hvilken han i saa lang Tid havde levet som et lykkeligt Menneske!

Fem og tyvende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

24.

Nu ville vi, med vore ærede Læseres gunstige Tilladelse, vende tilbage til Englands Hovedstad.

Vi ankomme til London midt om Sommeren, det vil med andre Ord sige: lige i Kjærnen af den saakaldte „Saison".

London, der om Vinteren er en saa ubehagelig By, fordi den da altid er opfyldt af en trykkende Taage, har derimod om Sommeren meget smukke Dage at opvise.

Paa saadanne Dage er Englands Hovedstad rig paa Solskin, og Luften er ingenlunde trykkende, men tværtimod velgjørende ved sin Reenhed.

Da funkle Kupler og Taarne paa de offentlige Bygninger i Solens Straaler; — i Byens Gader herskér der Liv og travl Færdsel, og i dens Parker og Haver seer

man en Mængde Mennesker, for hvem Tilværelsen synes at være en sand Fryd.

I saadanne Øieblikke er navnlig Hyde-Park ganske overordentlig straalende.

Glimrende Ekvipager, Ryttere og Fodgængere færdes da ivrig der.

Endog efterat Solen er gaaet ned, hersker der da Liv og Røre i Hyde-Park.

Her hører, — eller rettere: seer — man elskende Par synge den evig-unge Duet, der passende kan kaldes — og virkelig ogsaa er bleven kaldt — „den første Kjærligheds Romance"; — (man kan nemlig ikke høre dem synge; men man kan see paa dem, at de synge, og hvad de synge om); — her lege jublende Børn ved Bredden af „Serpentine"; — her seer man gamle Mænd, der see ud, som om det straalende Solskin havde gjort dem en Snees Aar yngre, og sygelige Kvinder, der Grad have ladet sig rive med af Illusionen, at de med lukkede Øine og med et Smiil, der vidner om sand Lykke, drømme om, — ja, drømme sig hensatte til, — de herlige Egne, mod hvilke Middelhavets Bølger skvulpe op, og som Italiens herlige Sol skjænker sin rigelige Velsignelse.

Alle disse Mennesker indaande i fulde Drag den rene, kølige Aftenluft, der er saa velgjørende efter den forfærdelig varme Dag; — alle disse Mennesker synes at føle sig lykkelige.

— — — — — — — — — — — —

Det er blevet Aften; — Klokken er allerede otte — Solen er ifærd med at gaae ned, og dens sidste Straaler lege med de høie Træers Løv.

— — — — — — — — — — — —

Langsmed „Serpentine“ spadserer en Dame, der endnu er ung og meget smuk. Hun har et Barn ved Haanden og bliver fulgt af to Lakaier.

Denne unge Kone er en gammel Bekjendt af vore ærede Læsere.

Som ugift hed hun Miss Anna; men nu hedder hun Lady Evandale Pembleton.

Ja, det er Sir Archibalds smukke Datter, der spadserer her, og det Barn, hun har ved Haanden, er hendes Søn.

Det lader imidlertid til, at Lady Anna er urolig og forvirret.

— Hvori kan Grunden hertil vel ligge? — Den smukke unge Kone har jo sin Søn hos sig! —

Sagen er den, at Lady Anna Pembleton har lagt Mærke til en Mand, som aabenbart følger efter hende, skjøndt ganske vist i en passende, ja, endog ærbødig Afstand.

Og hvad er det da for en Mand?

Ja, det er netop det, Lady Anna Pembleton ikke veed.

Og dog, — det kan jo gjerne være, at hun kjender ham; men idetmindste har hun da ikke seet ham paa saa

nært Hold, at hun kan sige, om hun kjender ham, eller ikke.

Imidlertid er det muligt, — ja, vel endog sandsynligt, at hun slet ikke har nogen Grund til at være bange for denne Mand.

Han er nemlig ikke blot klædt som Gentleman; men hans Holdning og Væsen bære samme Præg.

Og dertil kommer endnu, at Mandens Haar er ganske hvidt.

— Men hvorfor var den unge Kone da bange for ham? . . . . . Hvorfor var hun saa urolig og forvirret? . . . . .

Ene og alene fordi han aabenbart forfulgte hende med den største Haardnakkenhed.

Hun havde nemlig lagt Mærke til, at han foer sammen, da han fik Øie paa hende, og at han lige siden dette Øieblik havde fundet sig foranlediget til at følge efter hende.

Altsaa maatte hun have tildraget sig hans Opmærksomhed; — altsaa maatte han have sine Grunde til at „bide Mærke i hende", — som Englænderne, ret praktisk, sige.

Men — hvad kunde det nu være for Grunde? — Af hvilken Beskaffenhed kunde de være?

Det var dette Spørgsmaal, den smukke unge Kone gik og grublede over, og som det aabenbart ikke var hende muligt at besvare paa en Maade, der — blot tilnærmelsesviis — kunde tilfredsstille hende.

Og det var naturligviis den Omstændighed, at Lady Anna Pembleton ikke saae sig istand til at besvare

dette Spørgsmaal paa en tilfredsstillende Maade, der gjorde hende saa urolig og forvirret.

Dersom hendes Forfølger havde været anderledes klædt og havt et andet Udseende, vilde den haardnakkede Forfølgelse, for hvilken hun aabenbart var Gjenstand fra hans Side, neppe have foruroliget hende synderlig; — men nu! . . . .

. . . . Den besynderlige Blanding af Ærbødighed og, mildest talt, næsviis Haardnakkenhed, med hvilken denne velklædte Mand, der oven i Kjøbet saae ud til at være en komplet Gentleman, forfulgte Lady Anna Pembleton, generede hende virkelig i høieste Grad, — ja, gjorde hende endog meget urolig.

Imod en Røvers Forfølgelse vilde hendes to Lakaier, der vare kraftfulde Karle, naturligviis med Lethed have beskyttet hende, saasnart som denne Forfølgelse truede med at bringe nogen egentlig *Fare* i sit Skjød; — men ligeoverfor *den* Fare, der kunde — og uden al Tvivl ogsaa *maatte* — ligge i en Gentlemans, og det oven i Kjøbet en *gammel* Gentlemans ærbødige, og dog *haardnakkede* Jagttagelse og Forfølgelse, vilde selv de to kraftfulde Lakaiers Bistand aabenbart ikke kunne være hende til ringeste Nytte.

Hvad skulde den stakkels unge Kone vel under *disse* Omstændigheder gribe til?

— — — — — — — — — — — —

Lige paa een Gang lader det imidlertid til, at den velklædte gamle Herre, der hidtil i en ærbødig Afstand har holdt Øie med Lady Anna Pembleton, har fattet en afgjørende Beslutning og fuldstændig forandret sin Operationsplan.

Hurtig gaaer han forbi de to Lakaier og nærmer sig Lady Anna.

Da han er kommen lige tæt hen til hende, blotter han endog ærbødig sit Hoved for hende.

Da den unge Kone seer, at han endog hilser paa hende, bliver hun virkelig for Alvor bange; — ja, det giver formelig et Sæt i hende.

I en meget ærbødig Tone, men med et veemodigt, ja, endog bittert Smiil siger den fremmede Gentleman imidlertid til hende:

„Er det virkelig muligt, at De ikke kjender mig igjen, Mylady?"

Nu betragter Lady Anna Pembleton den gamle Mand med største Opmærksomhed, — og nu lader det da ogsaa til, at hun kjender ham igjen.

Hun udstøder nemlig et Skrig.

„Tom!" . . . udbryder hun.

Den gamle Tjener nikker fornøiet og svarer med et betydningsfuldt Smiil:

„Ganske rigtigt, Mylady!"

Lady Anna Pembleton vedbliver at stirre paa den Mand, der saa haardnakket har forfulgt hende.

„Men — er De virkelig ogsaa Tom, — den stakkels Lord Williams trofaste Tjener?" spørger hun efter en kort Pause.

„Ja, Mylady, — det troer jeg nok, jeg kan sige, at jeg er," svarer Tom.

Den smukke unge Kone vedbliver smilende:

„Og jeg, som troede, at De allerede for længe siden var død og borte!"

Tom trækker paa Skuldrene og svarer i en Tone og med et Smiil, der sige en heel Deel:

„Saa har De taget feil i denne, som sikkert ogsaa i andre Henseender, Mylady! . . . Som De seer, er jeg endnu ilive, — og det Samme er Tilfældet med Andre, om hvem visse Folk have meent, at de allerede for lang Tid siden vare døde og borte!"

Atter giver det et Sæt i Lady Anna Pembleton.

Forbauset, ja, næsten forskrækket, stirrer hun paa den gamle Mand, der har forfulgt hende med saa stor Haardnakkenhed inde i Parken, skjøndt det jo vilde have været en let Sag for ham at faae Adgang til hende i hendes Hjem, da han jo er en gammel Bekjendt af hende.

Imidlertid siger den unge Kone ikke et Ord, og Tom finder sig derfor foranlediget til at optage Samtalens afbrudte Traad.

„Mylady," siger han, „jeg kommer ovre fra Australien."

Den unge Kone studser, men svarer dog i en temmelig ligegyldig Tone:

„Nei, — virkelig?"

„Jo, Mylady," svarer den trofaste gamle Tjener, „og jeg har ene og alene foretaget mig den for en Mand i min Alder temmelig besværlige Reise fra hiin

fjerne Verdensdeel over til Storbritannien — for at faae Leilighed til at tale med Dem."

Atter studser den unge Kone.

„Med mig?" udbryder hun.

„Ja, Mylady, med Dem, — netop med Dem," svarer Tom.

Lady Anna Pembleton betænker sig et Øieblik; derpaa siger hun:

„Det er altsaa ikke et reent Tilfælde, jeg har at takke for, at jeg har faaet Dem at see herinde i Parken?"

„Nei, Mylady," svarer Tom rolig og bestemt, „jeg skylder Dem at være aldeles oprigtig; — jeg maa derfor underrette Dem om, at det ingenlunde er Tilfældets Værk, at vi To mødes — og ere komne til at tale sammen her."

Efterat den gamle Tjener har sagt dette, tier han et Øieblik stille.

Det lader til, at han venter paa Svar, — eller rettere: paa et Spørgsmaal — fra den unge Kones Side.

I saa Henseende bliver hans Forventning imidlertid skuffet.

Lady Anna Pembleton vedbliver at stirre paa ham, — men siger ikke et eneste Ord.

Efter et Par Minuters Forløb siger den gamle Tjener derfor:

„I de sidste otte Dage har jeg holdt Vagt ved Hotel-Pembleton, Mylady. Jeg kan endog med Sandhed

sige, at jeg baade Dag og Nat har holdt Øie med Deres Hotel!"

I den roligste Tone af Verden og med sit meest indtagende Smiil spørger den unge Kone nu:

„Men hvorfor kom De da ikke indenfor, Tom? — De maatte jo dog kunne indsee, at den stakkels Lord Williams trofaste gamle Tjener baade vilde være min Mand og mig velkommen! . . . Hvorfor kom De ikke indenfor?"

Med et betydningsfuldt — og meget bittert Smiil svarer Tom imidlertid:

„Fordi jeg not ønskede at faae Leilighed til at tale under fire Øine med Dem, Mylady!"

Nu bliver Lady Anna Pembleton atter urolig, og det for Alvor.

Imidlertid gjør hun Vold paa sig, og det lykkes hende virkelig at udtale følgende tre Ord i en ligegyldig Tone:

„Med mig, Tom?"

Imidlertid skjælver den unge Kone over hele Legemet af Engstelse, og hendes Sindsbevægelse synes ogsaa at smitte hendes lille Søn; Drengen begynder nemlig at græde.

Nu siger Lady Anna Pembleton i en næsten bebreidende Tone:

„Deres hemmelighedsfulde Ord og Tone have virkelig baade gjort mig og min lille Dreng ganske bange, Tom!"

Uden Barmhjertighed svarer den gamle Tjener imidlertid:

Ja, Mylady, jeg maa tale under fire Øine med Dem, Mylady! — Ikke et eneste Menneske maa høre, hvad vi To tale sammen om!"

Nu bliver Lady Anna Pembleton pludselig staaende. Hun begynder virkelig at blive bange for, at den gamle Mand, Lord Williams trofaste Tjener, er gaaet fra Forstanden.

I en Tone og med en Mine, som nødvendigviis maae gjøre det indlysende for den unge Kone, at hun ikke har det ringeste Spor af Grund til at nære Frygt i saa Henseende, siger Tom imidlertid:

„Det er aldeles nødvendigt, at jeg kommer til at tale et Øieblik med Dem, Mylady, — og det under fire Øine!"

Lady Anna Pembletons Bekymring og Ængstelse blive større og større.

Med en ligefrem beundringsværdig Energi gjør hun imidlertid Vold paa sin Sindsbevægelse og siger forholdsviis rolig:

„Godt! . . . Saa gaa lige ved Siden af mig, — og tal saa kun, Tom! . . . I dette Øieblik ere vi jo saa godt som alene. Min lille Dreng vil jo ikke kunne forstaae, hvad De siger til mig, — og Lakaierne ere saa langt borte fra os, at de ikke kunne høre et Ord af vor Samtale."

Denne Opfordring efterkommer Tom øieblikkelig, og da han nu gaaer lige ved Siden af den smukke unge Kone, siger han med Alvor til hende:

„Jeg har en Hemmelighed at betroe Dem, Mylady!"

Lady Anna Pembleton farer sammen.

„En Hemmelighed?" gjentager hun.

Den gamle Tjener vedbliver:

„Ja, Mylady, en Hemmelighed, som for nogle Aar siden vilde have gjort Dem sjæleglad . . ."

„Men — nu?" . . .

„Men nu vil fremkalde dyb Bedrøvelse hos Dem," svarer Lord Williams trofaste Tjener.

Skjælvende siger den unge Kone nu:

„Hvor De dog gjør mig bange, Tom!"

Den gamle Tjener trækker paa Skuldrene og vedbliver:

„Jeg kommer, som allerede bemærket, ovre fra Australien, Mylady."

„Ja, det har De jo sagt mig, Tom," svarer Lady Anna Pembleton.

Tom vedbliver imidlertid ganske rolig:

„Og derovre traf jeg en Mand, som godt kunde huske Dem og meget ofte tænkte paa Dem."

Lady Anna Pembleton studser, men spørger dog temmelig rolig:

„Ovre i Australien? — Hvem kan det være, der tænker paa mig derovre?"

„Den omtalte Mand hedder Walter Bruce," sagde Tom nu.

Den unge Kone rystede paa Hovedet.

„Det Navn er mig virkelig aldeles ubekjendt, Tom!" sagde hun.

„Ja, derom nærer jeg ikke den ringeste Tvivl, Mylady," svarer den gamle Tjener, „men førend Manden

antog — eller rettere: fik dette Navn, havde han et andet."

Lady Anna Pembleton er aabenbart bleven noget forbauset; men der ligger dog langt snarere Ligegyldighed, end Nysgjerrighed, i den Tone, i hvilken hun nu siger:

„Saa? . . . Og hvad var det da for et Navn, Tom!"

„Det skal jeg sige Dem, Mylady," svarer den gamle Tjener med Alvor. „Endnu for nogle faa Aar siden hed den Mand, jeg taler om, — Lord William Pembleton.

Nu udstøder Lady Anna Pembleton et Skrig.

Derpaa stirrer hun ganske forskrækket paa Tom og udbryder:

„Er De gaaet fra Forstanden?"

Rolig og alvorlig, ja, ligefrem i en høitidelig Tone, svarer den gamle Tjener imidlertid:

„Nei, Mylady, jeg er ikke gaaet fra Forstanden!"

„Men saa maa De jo dog vide, at Lord William er død og borte, Tom," sagde den unge Kone nu.

„Det troer De, Mylady, — og jeg har ogsaa en Gang troet det," svarer Tom.

„Men . . . jeg har selv seet hans Lig," bemærkede Lady Anna Pembleton nu med skjælvende Stemme.

„Det var ikke Liget af Lord William Pembleton, De fik at see, Mylady," svarede den gamle Tjener.

Den unge Kone foer sammen.

„Af hvem da?" spurgte hun.

„Af en Galeislave, der hed Walter Bruce," svarer Tom.

Nu ryster Lady Anna Pembleton medlidende paa Hovedet.

„Stakkels Tom!" siger hun. „Jeg kan nok mærke, at den Sorg, De har følt — og har maattet føle — over en saa god Herres Død, har udøvet en meget beklagelig Indflydelse paa Dem. — De er aabenbart bleven forstyrret i Hovedet!"

Nu er det den gamle Tjener, der ryster paa Hovedet.

„Nei, Mylady," siger han ganske rolig, „jeg er ikke forstyrret i Hovedet; — jeg er ikke gaaet fra Forstanden!"

„Men" . . .

„Jeg maa indstændig anmode Dem om at høre et Øieblik paa mig med Opmærksomhed, Mylady!" siger Tom.

Lady Anna Pembleton svarer ikke; men det er let at see paa hende, at hun begynder at blive utaalmodig.

Med en vis Ængstelse seer hun sig om.

Hun og hendes Søn ere virkelig ene med Tom, med et Menneske, som hun virkelig anseer for vanvittigt.

De to Lakaiere holde sig i en ærbødig Afstand; — de see jo nok, at deres Frue taler meget fortrolig med den fremmede Gentleman, hvis Ydre jo desuden slet ikke er egnet til at fremkalde Bekymring og Ængstelse hos dem.

Langt om længe siger den unge Kone:

„Godt! . . . Tal da, Tom!"

Den gamle Tjener vedbliver nu:

„Mylady, jeg maa endnu en Gang forsikkre Dem, at Lord William ikke er død.“

Lady Anna Pembleton svarer ikke.

Tom ryster paa Hovedet.

„O,“ siger han, „De troer mig ikke; men naar jeg har gjort Dem bekjendt med hele Sagens Sammenhæng, vil De nok fæste Lid til mine Ord.“

Og nu fortæller den gamle Tjener Lady Anna Pembleton Alt, hvad han veed, — Alt, hvad han har seet, hørt og oplevet.

Det falder ham imidlertid ikke vanskeligt at see paa den unge Kone, at hun ikke fæster Lid til til hans Ord.

„O,“ udbryder Tom nu med en triumferende Mine, „De vil ikke troe mig, Mylady; — men naar De selv faaer ham at see, skal De nok blive nødt til at troe mig!“

Lady Anna Pembleton studser.

„Naar jeg faaer ham at see?“ gjentager hun stammende.

„Ja.“

„Men — er han da ikke ovre i Australien?“ spørger den unge Kone.

Tom ryster paa Hovedet.

„Nei, Mylady,“ svarer han, „Lord William Pembleton opholder sig her i London.“

Nu bliver Lady Anna Pembleton pludselig ligbleg.

„Her i London?“ udbryder hun. „Den Mand, De taler om, er her i London?!“

„Ja, Mylady,“ svarer den gamle Tjener med Alvor, „og den Mand, jeg taler om, er Lord William Pembleton,

hvem De en Gang elskede, og hvis Død De ganske sikkert i sin Tid oprigtig begræd."

„Og . . . jeg vil faae ham at see?" vedbliver den unge Kone, der skjælver over hele Legemet.

„Ja, Mylady, De skal faae ham at see," svarer Tom.

Idet den gamle Tjener udtaler disse Ord, vender han sig om tilvenstre, og Lady Anna Pembleton følger hans Exempel.

Paa dette Sted slaaer den Flod eller Bæk, der kaldes „Serpentine", en Bugt tilvenstre.

Nogle faa Skridt borte fra Lady Anna Pembleton og Lord Williams gamle Tjener staaer der en Bænk, som læner Ryggen mod til et Piletræ.

Paa denne Bænk sidder der en Mand, som aabenbart endnu er ung, skjøndt hans Ansigt bærer Præget af langvarige og tunge Lidelser.

Da denne Mand faaer Øie paa den smukke unge Kone, farer han op.

„Miss Anna!" udbryder han.

Lady Anna Pembleton farer sammen.

„Der seer De Lord William, Mylady." siger Tom i en høitidelig Tone.

Lord Evandale Pembletons Hustru seer imidlertid med Ligegyldighed og Kulde paa Walter Bruce.

Derpaa vender hun sig om og siger rolig til den gamle Tjener:

„Stakkels Tom, — den Mand *der* har virkelig nogen Lighed med Lord William; — men *ham* er det ikke; — Lord William er død!"

Da Walter Bruce hører disse Ord, udstøder han et gjennemtrængende Skrig og tager Flugten.

Og hans trofaste gamle Tjener hører ham tydelig sige:

„Hvorfor er jeg dog endnu ilive? . . . . Jeg vidste jo nok, at hun ikke vilde kjende mig igjen!“

Sex og tyvende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

25.

I Londons City, ikke ret langt borte fra St. Pauls Kirken, findes der en Gade, som hedder Paternoster-Street.

Vi have allerede paa et tidligere Stadium havt Leilighed til at omtale denne Gade og bemærkede da, at d'Hrr. Boghandlere syntes at have valgt den til deres Hovedkvarteer.

Nu forholder det sig virkelig ogsaa saaledes, at der boer endeel Boghandlere i Paternoster-Street; men der findes dog ogsaa andre Mennesker i Gaden.

Ligesom i alle andre Gader finder man saa godt som alle Samfundsklasser repræsenterede i Paternoster-Street; — der træffer man baade Arbeidere og Handelsmænd, daarlig lønnede Embeds- og Bestillingsmænd samt Folk, der leve af deres smaa Kapitaler.

I Huset Nr. 17 i Paternoster-Street boer der endog en Sagfører.

I England tjene Sagførerne mange Penge.

For det Første lade de sig godt betale for Deres Uleilighed. og for det Andet have de den slemme Vane at trække Processerne i Langdrag.

Som en rig Mand henvender en Klient sig til en Sagfører; men naar han tager Afsked med denne, er han ikke sjeldent ødelagt i Bund og Grund.

Det kan gjerne være, at han har vundet Processen; — men rigere derved er han ganske sikkert ikke bleven.

— — — — — — — — — — —

I Paternoster-Street, Nr. 17, boede der altsaa en Sagfører.

Denne Sagfører hed Mr. Simouns.

Han var almindelig anseet for en ganske overordentlig dygtig Mand, — og som en Følge deraf var ethvert Ord af ham en Guinee værd.

Mr. Simouns var endnu en temmelig ung Mand.

Han var høi, en Smule korpulent og begyndte at blive skaldet, men havde prægtigt bruunt Skjæg. Han havde tynde Læber, graae Øine og en meget blomstrende Ansigtsfarve.

Saaledes saae Mr. Simouns ud.

I Reglen var han meget godmodig; men naar han fandt det hensigtsmæssigt og passende, kunde han ogsaa optræde paa en meget majestætisk Maade.

En Valgkreds havde ønsket at vælge ham til Med-

lem af Underhuset; den men Ære havde Mr. Simouns frabedt sig.

„Jeg er endnu ikke rig nok til, at jeg skulde kunne offre min Tid paa offentlige Anliggender," havde han svaret den omtalte Valgkreds.

Fremdeles havde Mr. Simouns et meget bøieligt og velklingende Organ, — og han forstod at bruge det.

Han optraadte ogsaa som Advokat og vakte da almindelig Beundring, hvadenten hans Veltalenhed var pathetisk, eller han foretrak at tale med Energi og Heftighed.

Mr. Simouns var saaledes optraadt som Defensor for en Irlænder, der var bleven anklaget som Deeltager i de seneste fenisk Begivenheder, — og det var lykkedes den glimrende Taler at faae den Anklagede frikjendt.

Men hvad der i Særdeleshed havde fremkaldt Beundring og Henrykkelse hos Londons Befolkning, var dog den Omstændighed, at Irlænderen ikke havde havt en eneste Skilling i Lommen, og at Mr. Simouns altsaa aldeles gratis var optraadt som hans Defensor.

Imidlertid maa det indrømmes, at Mr. Simouns ikke for Intet var Englænder; — han vidste godt, hvor stor Betydning det har, at man tilgavns forstaaer den Kunst at gjøre Reklame.

— — — — — — — — — — — —

En Morgenstund kom Mr. Simouns nu kjørende ind til Paternoster-Street.

I London er det Skik og Brug, at enhver Forret-

ningsmand, der vil værne om sin Ære, har sit Forretningslokale i en af de meest beførdede Gader i Hovedstadens Midtpunkt, men selv boer ude paa Landet.

Et Par Mile borte fra City beboer han en lille Villa, til hvilken der hører en smuk Have.

Klokken henimod elleve kom Mr. Simouns ind fra Landet, og saa opholdt han sig paa Kontoiret i Paternoster-Street, indtil det var paa Tiden, at han tog ud paa Landt, for at spise til Middag.

Langsomt steg Mr. Simouns ud af sit lille Kjøretøi og lavede sig til at gaae ind i den smalle og fugtige Gang, der førte til hans Forretningslokale, — da en Mand, der syntes at have ventet paa ham i nogen Tid, kom hen til ham, tog Hatten af og høflig sagde til ham:

„Undskyld, Mr. Simouns!"

Den Fremmede var meget velklædt.

Mr. Simouns betragtede ham et Øieblik med største Opmærksomhed.

Og det Smiil, der nu spillede paa Sagførerens Læber, syntes at sige:

„Det forekommer mig virkelig, at jeg har seet det Menneske en Gang før! — Men hvor i Alverden kan jeg have seet ham?"

Efterat den Fremmede havde givet Forretningsmanden Tid til at tage ham i Øiesyn, sagde han:

„Jeg kan nok mærke, at De ikke kjender mig igjen, Mr. Simouns?" . . .

„Hm! . . . Jeg maa ganske oprigtig tilstaae, at De

har Ret," svarede Sagføreren. „Og dog forekommer det mig virkelig, at jeg har seet Dem før" . . .

Her afbrød den Fremmede ham.

„Det har De ganske vist ogiaa, Mr. Simouns," sagde han, „men det er næsten en halv Snees Aar siden."

„Nei, virkelig?" udbrød Sagføreren. „Naa ja, — saa er det da egentlig ikke saa besynderligt, at jeg ikke kan huske, hvem De er."

Den Fremmede vedblev:

„Den Gang var De endnu ikke selv Sagfører, men kun Fuldmægtig hos en Forretningsmand."

„Seer man det!" sagde Mr. Simouns.

„Og min Herre, Lord Pembleton, var Deres Principals Klient," vedblev den Fremmede. „Mit Navn er Tom; — det var mig, Mylord pleiede at sende hen til Dem."

„Ja vel, — det har sin Rigtighed!" udbrød Mr. Simouns nu. „Nu husker jeg det; — nu kjender jeg Dem igjen!"

„Godt, Mr. Simouns," sagde Tom nu, „idag vilde jeg gjerne tale under fire Øine med Dem om en Sag af allerstørste Vigtighed."

„Saa maa jeg anmode Dem om at gaae ind i mit Kontoir," svarede Sagføreren.

Og nu førte Mr. Simouns sin Gjæst ind i det lille Værelse, som Forretningsmanden kaldte sit Allerhelligste.

Tom tog Plads; men skjøndt han nu var ene med Sagføreren. sagde han dog endnu ikke et eneste Ord; — det lod til, han ventede paa, at Mr. Simouns skulde rette et eller andet Spørgsmaal til ham.

Efter en kort Pause tog Forretningsmanden da ogsaa Ordet.

„Staaer De endnu bestandig i Forbindelse med Familien Pembleton?" spurgte han.

„Det Spørgsmaal kan jeg baade besvare med Ja og med Nei," sagde Tom.

Som rimeligt er, blev Mr. Simouns noget forbauset over dette Svar, og det Blik, som han fæstede paa sin Gjæst, røbede da ogsaa titstrækkelig hans Forbauselse.

Tom skyndte sig derfor med at tilføie:

„Jeg er for lang Tid siden traadt ud af Sir Evandale Pembletons Tjeneste; men derimod er jeg endnu bestandig Lord William Pembletons trofaste Tjener."

Da det var en bekjendt Sag for enhver Forretningsmand i Storbritannien, at Lord William Pembleton var død, og at hans Broder, Sir Evandale, havde arvet Titlen og Godserne efter ham, er det ikke til at undres over, at Mr. Simouns blev endnu mere forbauset, da han hørte disse Ord; — ja, nu begyndte han endog at spørge sig selv, om det ikke var en gal Mand, han havde at gjøre med.

Imidlertid talte Tom i en rolig, afmaalt Tone, og der var Intet i hans Ydre, som skulde kunne vidne om, at han var gaaet fra Forstanden.

Som en Følge deraf lod Mr. Simouns sig nøie med at sige:

„Ja, undskyld, min Ven, men De maa virkelig forklare Dem noget nærmere, eller rettere: udtale Dem noget tydeligere."

Med uforstyrrelig Koldblodighed svarede Lord Williams trofaste Tjener:

„Det har jeg ogsaa isinde at gjøre, naar De blot vil høre paa mig."

„Ja, tal kun," sagde Mr. Simouns.

En engelsk Sagfører og Advokat er af Fødsel som af Næringsvei en meget taalmodig Mand.

Fremfor Alt er han en meget praktisk Mand, — og han veed af Erfaring, at en Klients Forklaring, hvor uordentlig og forvirret den end er, dog altid har en Side, som kan blive Defensor til Nytte, og at den „bedste" Sag ingenlunde tager sig klarest ud, naar den bliver fremsat af en Lægmand.

„Mr. Simouns," sagde Tom nu, „Deres høitagtede Principal og Formand i Forretninggen, Mr. Goldery, nærede den inderligste Hengivenhed for Lord Williams Fader, Lord Evandale Pembleton. Mr. Goldery var virkelig en i høieste Grad agtværdig Mand!"

Ganske rolig bemærkede Mr. Simouns nu:

„Deri har De Ret; — min høitærede Principal og Forgænger i Forretningen var unægtelig en meget agtværdig Mand; men jeg troer dog nok, jeg med fuld Føie kan sige, at jeg ikke er mindre agtværdig, end han."

„Derom er jeg overbeviist," svarede Tom, „og netop derfor har jeg taget mig den Frihed at henvende mig til Dem."

„Godt! . . . Gaa De kun videre, — jeg er lutter Øre," sagde Mr. Simouns.

En Sagfører er en Slags Skriftefader; — til ham maa man betroe Alt, og han maa høre paa Alt.

Tom fortalte da ogsaa Mr. Simouns Alt, hvad han havde at fortælle ham, og lagde ikke Skjul paa den ringeste Omstændighed.

Han kunde altsaa ikke undgaae at omtale Sir George Pembleton og den afskyelige Forbrydelse, i hvilken denne havde gjort sig skyldig.

Som vore Læsere vide, havde Sir Evandale denne afskyelige Forbrydelse at takke for, at han var kommen til Verden.

— Ja, Tom fortalte Alt, hvad der havde tildraget sig; — han gav en Skildring af Lady Evelines saa naturlige Bekymring og Ængstelse, af Lord Williams og dennes Broders, Sir Evandales, Barndom og af det hemmelighedsfulde og forfærdelige Drama, for hvilket New-Pembleton havde været Skuepladsen, og som havde ført til, at den myrdede Galeislave Walter Bruce og den endnu levende Lord William Pembleton havde byttet Plads.

Og da Tom var bleven færdig med sin Fortælling, fæstede han et spørgende Blik paa Sagføreren.

Mr. Simouns sagde da til ham:

„Min gode Tom, jeg nærer ikke det ringeste Spor af Tvivl om, at den Historie, De nylig fortalte mig, er sand; — men De maa dog vist selv indrømme, at den er ganske overordentlig usandsynlig? — Om jeg imidlertid end vil gaae ud fra, at Deres Fortælling er aldeles overeensstemmende med Sandheden, maa jeg dog spørge Dem, i hvilken Henseende jeg kan være Dem til Nytte?"

Tom studsede.

„Jo," sagde han, „jeg har naturligviis henvendt mig

til Dem i det Haab, at De vilde paatage Dem det Hverv at gjøre Lord William Pembletons Fordringer gjældende."

„Hvilke Fordringer?" spurgte Mr. Simouns.

Og det Smiil, der spillede paa Sagførerens Læber, idet han udtalte disse Ord, fik den trofaste gamle Tjener til at fare sammen.

Imidlertid gjorde den stakkels Mand Vold paa sin Sindsbevægelse og sagde med en Rolighed, som det ganske vist havde kostet ham endeel Møie at tilkæmpe sig:

„Det Spørgsmaal forekommer mig dog virkelig ikke at være synderlig vanskeligt at besvare. Da Lord William nu ikke er død, er det jo kun ganske naturligt, at han nok har Lyst til at faae sit rette Navn, sin Titel og sin umaadelige Formue tilbage.

Mr. Simouns trak paa Skuldrene.

„Jeg maa ganske vist indrømme, at det er meget naturligt, at han nærer et saadant Ønske; men desværre er det ligefrem en Umulighed, at han kan faae det opfyldt," sagde den dygtige og erfarne Sagfører.

Da Tom hørte disse Ord, gav det et voldsomt Sæt i ham.

„En Umulighed?" gjentog han næsten maskinmæssig.

I den roligste Tone af Verden svarede Sagføreren imidlertid:

„Ja, min gode Mand, — en Umulighed!"

Den stakkels Tom skjælvede over hele Legemet af Opbidselse.

Og det er da i Grunden heller ikke til at undres

over, at den gamle Mand i dette Øieblik var i høieste Grad ophidset.

Den trofaste Tjener havde klamret sig fast til et eneste Haab; — han havde endog offret adskillige Aar af sit Liv for at faae dette Haab virkeliggjort, — og nu!! . . .

— Nu kunde han ikke længer nære nogen Tvivl om, at dette hans Haab, — hans eneste Haab, — kun stod paa meget svage Fødder.

Den erfarne og dygtige Sagførers bestemte Udtalelse i saa Henseende kunde ikke levne nogen Tvivl hos ham om, at han havde hengivet sig til Illusioner, som det just ikke var nogen overvættes let Sag at faae virkeliggjorte.

Imidlertid kunde den gamle Mand ikke saa let give Afkald paa sit eneste Haab.

Han gjorde derfor Vold paa sin Sindsbevægelse og sagde:

„Men hvorfor skulde det være en Umulighed, Mr. Simouns?"

Sagføreren svarede rolig:

„Fordi Loven betragter Lord William Pembleton som død og borte. Hans Dødsattest er jo i den skjønneste Orden; — ja, den er endog til Overflod underskrevet af en af de meest ansete Læger i Englands Hovedstad."

Tom udstødte et dybt Suk; — men endnu havde han dog ikke tabt Modet; — endnu havde han dog ikke opgivet alt Haab.

Han sagde derfor:

„Men naar vi nu førte Beviis for, at en Anden, — at denne stakkels unge Galeislave — var bleven udgivet for Lord William Pembleton, saa" . . .

Her skyndte Mr. Simouns sig med at afbryde den gamle Mand.

„Undskyld, at jeg afbryder Dem, gode Tom," sagde Sagføreren, „men hvorledes vil De bære Dem ad med at føre Beviis i saa Henseende?"

Den stakkels trofaste Tjener svarede noget mismodig:

„Jeg skulde dog mene, at det maatte være tilstrækkeligt, ganske simpelt, naturligviis i Overeensstemmelse med den strenge Sandhed, at fortælle, hvad der er foregaaet."

Nu trak Mr. Simouns atter paa Skuldrene.

Med et Smiil, der vistnok gjaldt hans brave gamle Kliensš — ganske vist temmelig naive — Tro paa Sandhedens Magt, sagde den erfarne og dygtige Sagfører:

„Og De bilder Dem virkelig ind, at man vilde fæste Lid til Deres Ord? . . . O, min gode Tom, skjøndt De har levet temmelig længe, har De virkelig endnu Meget at lære! . . . Jeg, som aabenbart kjender en heel Deel Mere til Verden og til Menneskene, end De, kan forsikre Dem, at De ikke vilde faae ret Mange til at troe Dem!"

Den stakkels Tom følte sig naturligviis i høieste Grad ulykkelig.

Med Taarer i Øinene udbrød den trofaste gamle Tjener nu:

„Men hvorfor i Alverden skulde Folk ikke troe mig, naar jeg kun siger den rene Sandhed?"

I høieste Grad forbauset rystede Mr. Simouns paa Hovedet; — en saa stor Naivetet var ikke i mange Aar forekommen i den erfarne og dygtige Sagførers Praxis.

„De spørger mig, hvorfor Folk ikke vilde fæste Lid til Deres — uden al Tvivl sandfærdige — Fortælling? — Det skal jeg sige Dem: — Netop fordi den Historie, De fortæller, er saa sand, at den gaaer ud over alle Sandsynlighedens Grændser, vilde Folk ikke kunne troe den, — og hvis De tager Folk dette ilde op, kan jeg forsikkre Dem, at De har Uret."

Stakkels Tom var nu aldeles slaaet af Marken; dog tillod han sig endnu at bemærke:

„Men det forekommer mig dog" . , .

Mr. Simouns skyndte sig imidlertid med at afbryde ham.

I en temmelig barsk Tone udbrød Sagføreren:

„Hvad der forekommer Dem, har ikke nogensomhelst Betydning for mig, eller hvad Sagen selv angaaer. Jeg maa gjentage, hvad jeg allerede flere Gange har sagt Dem, — at det ligefrem er en Umulighed for Lord William Pembleton at faae sit — dog uden al Tvivl fuldt bevøiede — Krav gjort gjældende."

Nu var den trofaste gamle Tjener aldeles sønderknuust; — nu vovede den stakkels gamle Mand ikke at gjøre flere Indvendinger.

Der opstod nu en længere Pause.

Mr. Simonns syntes at være falden i dybe Tanker.

Tom sagde ikke et eneste Ord mere, men blev ganske rolig siddende paa sin Plads.

— Og hvorfor gik han da ikke sin Vei? — Hvorfor skyndte han sig ikke med at forlade en Mand, som aabenbart ansaae det — dog virkelig fuldt bespiede — Haab, han havde næret, for en Frugt af Febervanvid? —

Den trofaste gamle Tjener var meget bedrøvet og følte sig tillige dybt krænket ved den haanlige Kulde, med hvilken den erfarne og dygtige Sagfører havde behandlet ham, hans Forhaabninger og Planer, og det var ogsaa hans faste Forsæt, snareste muligt at forlade det Huus, i hvilket han kun havde mødt bitter Skuffelse, Haan og Spot; — men uheldigviis var det ligefrem en Umulighed, — en fysisk Umulighed. — for ham at iværksætte denne Beslutning.

Sagen var den, at den skaanselsløse Kulde, med hvilken Sagføreren havde brudt Staven over hans eneste Haab, formelig havde slaaet den gamle Mand med Lamt hed saaat det ikke var ham muligt at reise sig op og forlade Værelset.

— — — — — — — — — — — —

Efter en halv Snees Minuters Forløb foer Mr. Simouns pludselig op af sine Betragtninger.

Med en vis Deeltagelse saae han paa den — pienshnlig dybt nedbøiede — gamle Mand, der aldeles ubevægelig sad ligeoverfor ham, — og derpaa sagde den erfarne og dygtige Sagfører:

„Der gives kun eet Menneske i hele Verden, som

kunde afgive et Vidnesbyrd, der vilde blive af nogen Betydning for den Mand, som, efter Deres Mening, med Føie kan gjøre Krav paa at blive Familien Pembletons Overhoved."

Da Tom hørte disse Ord, foer han pludselig op.

Der var dog altsaa endnu noget Haab tilbage!!

Og dette Haab, — hvor svagt det end var, forlenede strax igjen den gamle Mand, den trofaste, hengivne Tjener, med hele den Energi, som altid havde udmærket ham.

Nu faldt det ham let at reise sig, og med fast Stemme udbrød han:

„Og hvad er det for et Menneske, Mr. Simouns?"

„Det er den Lieutenant, der førte Kommandoen over Galeislaverne, og som naturligviis maa have været Sir George Pembletons Medskyldige," svarede Mr. Simouns.

„Godt!" sagde Tom nu smilende. „Denne Mand skal jeg nok finde! . . . Hvor han end holder sig skjult, skal jeg nok opdage hans Tilflugtssted; thi jeg vil opdage det."

Med en vis Beundring saae den erfarne og dygtige Sagfører paa denne gamle Mand, denne trofaste Tjener, hvem hans Hengivenhed for den Mand, han ansaae for sin rette Herre, ligefrem forlenede med en Energi, som ellers kun pleier at tilhøre Ungdommen. —

— Det var maaskee ogsaa mange Aar siden, at en saadan Hengivenhed var forekommen i denne ansete og travlt beskjæftigede Forretningsmands Praxis! —

Efter en kort Pause sagde Mr. Simouns imidlertid:

„Da jeg har al mulig Grund til at troe om Dem, at De er i Besiddelse af en meget energisk Villie, nærer

jeg ikke den ringeste Tvivl om, at det vil lykkes Dem at opdage den omtalte Lieutenants Tilflugssted. Jeg maa imidlertid underrette Dem om, at Sagen iingenlunde er afgjort dermed."

„Ikke det?" spurgte Tom forbauset.

„Nei, paa ingen Maade!" svarede Sagføreren. „Naar det kommer til Stykket, vægrer Hr. Lieutenanten sig naturligviis under et eller andet Paaskud ved at afgive en Forklaring, som kunde være gunstig for Dem, — eller rettere: for Lord William Pembleton."

„O," sagde Tom, „han skal nok blive nødt til at sige den rene Sandhed!"

Nu fandt Mr. Simouns sig atter foranlediget til at trække paa Skuldrene.

Efterat have tænkt sig et Øieblik om, sagde han imidlertid:

„Først og fremmest gjælder det naturligviis om at gaae rigtig praktisk tilværks."

Og idet han derpaa smilende klappede den trofaste gamle Tjener paa Skulderen, tilføiede han:

„De maa ganske sikkert indrømme, at jeg med megen Taalmodighed, — oprigtig talt, med en Taalmodighed, der just ikke altid staaer til min Disposition, og som jeg derfor selv er ganske forbauset over, — har hørt paa Deres temmelig lange og, — ja, undskyld, men ogsaa det er virkelig kun den rene Sandhed, — ikke heelt igjennem aldeles klare Fremstilling af den Sag, der ligger Dem saameget paa Hjertet. — Har jeg ikke, gode Tom?"

Den gamle Mand bukkede ærbødig.

„Jo, det har De ganske vist, Mr. Simouns, — og det maa jeg virkelig takke Dem for," svarede han.

„Det skal De ikke," sagde den erfarne og dygtige Sagfører, „men derimod skal De til Gjengjæld med Opmærksomhed høre paa, hvad jeg har at sige Dem."

„Ja, det er en Selvfølge," svarede den trofaste gamle Tjener smilende.

— Tom følte sig aabenbart nu igjen overbeviist om, at den gode Sag, hvis Talsmand han jo var, dog tilsidst maatte gaae af med Seiren.

Syv og tyvende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

26.

Mr. Simouns tog altsaa paany Ordet.

„Hør en Gang, gode Tom," sagde han, „De siger jo, at den Mand, som De kalder Deres Herre, og som ganske vist, naar Alt kommer til Alt, meget godt kan være Lord William Pembleton, har været deporteret for Indbrudstyveri?"

„Ja, det har han ganske vist, Mr. Simouns," svarede Tom, „men De veed jo nu, hvorledes det gik til, at han blev deporteret."

„Ja vist, — ja vist," skyndte Sagføreren sig med at bemærke, „men De indrømmer jo tillige, at det omtrent er en halv Snees Aar siden, han forlod England?"

„Ja, omtrent!"

„Naa ja," vedblev Mr. Simouns, „saa er det jo en

Selvfølge, at Folk, i hvis Interesse det ikke ligefrem ligger at kjende ham igjen, ikke ville kunne kjende ham!"

„Ak ja, — desværre!"

Sagføreren vedblev:

„Naar Deres Herre fremstiller sig for Lord Evandale, vil denne derfor lade sig nøie med at trække paa Skuldrene. Og paa samme Maade vil den Mand, der gjør Fordring paa at være Lord William Pembleton, efter al Sandsynlighed blive modtaget af sin tidligere Forlovede, der nu er gift med Lord Evandale."

Tom udstødte et dybt Suk.

„Jeg anseer det for min Pligt at udtale mig aldeles ærlig og uforbeholdent for Dem, Mr. Simouns," sagde den gamle Tjener, „og derfor maa jeg ganske oprigtig tilstaae, at Lady Anna Pembleton allerede har faaet min Herre at see."

„Ah!" sagde Sagføreren.

„Og hun kjendte ham ikke igjen," vedblev Tom bedrøvet.

Mr. Simouns nikkede betydningsfuldt.

„Under disse Omstændigheder er det jo dog ikke umuligt, at Deres Herre vil anseе det for hensigtsmæssigst at gaae ind paa mit Forslag," sagde han.

Tom studsede.

„Paa Deres Forslag?" gjentog han.

„Ja." svarede Sagføreren ganske rolig. „Det falder mig naturligviis ikke vanskeligt at gjætte mig til, at Deres Herre og De saa godt som fuldstændig ere blottede for Hjælpekilder, og at det er af den Grund, Dee re komne tilbage til Europa."

Denne Bemærkning fandt Tom sig ikke foranlediget til at besvare.

Det lod nu heller ikke til, at Mr. Simouns havde ventet noget Svar; thi han vedblev ganske rolig:

„Lord Evandale er derimod umaadelig rig; — jeg troer derfor nok, det vilde blive muligt at opnaae et Forlig."

Atter studsede Tom.

„Et Forlig?" udbrød den gamle Tjener. „Og hvad skulde det vel være for et Forlig?"

„Jh!" svarede Mr. Simouns med uforstyrrelig Koldblodighed. „Forliget kunde jo f. Ex. blive af følgende Beskaffenhed: Lord William Pembleton erklærede sig villig til vedblivende at kalde sig Walter Bruce og til at vende tilbage til Australien" . . .

Her skyndte Tom sig med at afbryde Sagføreren.

„Men . . .", begyndte han.

Nu var det imidlertid Mr. Simouns, der afbrød ham.

„Og til Gjengjæld udbetalte Lord Evandale ham tredive-, fyrgetyve-, eller endog halvtredsindstyvetusind Pund Sterling," sagde den erfarne og dygtige Sagfører rolig.

Nu sagde den trofaste gamle Tjener med Værdighed:

„For et Øieblik siden lod det til, at De troede, jeg var gaaet fra Forstanden, Mr. Simouns, nu føler jeg mig sandelig fristet til at troe det Samme om Dem!"

Sagføreren rynkede Panden.

„Saa? — Og hvorfor det, om jeg maa spørge?" sagde han koldt.

„Fordi det naturligviis ikke kan falde min Herre ind at give Afkald paa en eneste af de Rettigheder, der tilkomme ham," svarede Tom.

„Ikke det?" spurgte Mr. Simouns.

„Nei," svarede Tom med Bestemthed.

„Hm!" vedblev Sagføreren. „Deres Herre vil altsaa igjen optræde som Lord William Pembleton og indtage sin Plads i Overhuset?"

„Ja," svarede den gamle Tjener.

„Og fremdeles vil han gjøre Fordring paa, at hele hans Formue bliver udbetalt til ham, og at Godserne blive afstaaede til ham?" vedblev Mr. Simouns.

„Ja, naturligviis!"

„Saa er det virkelig Deres Herre og Dem, der ere gaaede fra Forstanden, min gode Tom," sagde den erfarne og dygtige Sagfører nu.

„Hvorledes? . . . Hvad er det, De siger?" . . . begyndte den gamle Tjener.

Sagføreren afbrød ham imidlertid.

„Ikke Mere, end jeg er istand — og villig til at bevise," svarede han. „Jeg har jo allerede underrettet Dem om, at den Lieutenant, der havde Kommandoen over Galeislaverne, Lieutenant Percy, er det eneste Menneske, hvis Vidnesbyrd kunde faae nogen Betydning og blive til Fordeel for Dem."

„Og det skal ogsaa nok lykkes mig at opdage Lieutenant Percys Opholdssted, — det sværger jeg Dem til, Mr. Simouns," bemærkede den gamle Tjener med megen Energi.

„Jeg er, som allerede bemærket, selv tilbøielig til at

troe, at dette vil lykkes Dem," svarede Sagføreren. „Men jeg har tillige tilladt mig at gjøre Dem opmærksom paa, at Manden nok vil tage sig iagt for at tilstaae Sandheden."

„O, det skal han nok blive nødt til!" udbrød Tom med Bestemthed.

Mr. Simouns trak imidlertid paa Skuldrene.

„Og selv om De sik Deres Krig frem i saa Henseende, — selv om Lieutenant Percy virkelig afgav en Forklaring, der var aldeles overeensstemmende med Deres, — vilde det dog ikke nytte os synderlig," sagde han.

„Saa? . . . Og hvorfor ikke?" spurgte den gamle Tjener forbauset.

„Fordi en Mand, der fører Kommandoen over Galeislaver, indtager en saa underordnet Stilling i Samfundet, at man ikke kan være synderlig tilbøielig til at fæste Lid til hans Udsagn, naar der er Tale om en Sag af saa stor Betydning; — i Reglen er en saadan Mand slet og ret Underofficeer og faaer blot Lieutenants Rang, fordi man ikke kan bevæge Folk til at paatage sig et saa ubehageligt Hverv, medmindre man paa en eller anden Maade lokker, eller rettere: kjøber dem dertil," svarede Sagføreren. „Og dog er denne saakaldte „Lieutenant" Percy den Eneste, som maaskee kunde udrette Noget i denne Sag!"

„Og hvor han for Tiden opholder sig, skal jeg ogsaa nok faae at vide," gjentog Tom.

Den erfarne og dygtige Sagfører saae med megen Deeltagelse paa den energiske gamle Mand, der nærede en saa inderlig Hengivenhed for sin Herre.

„Stakkels Tom," sagde han, „De staaer aabenbart i den Tro, at Alt vil være i Orden, naar det lykkes Dem at faae fat paa denne Lieutenant Percy og at bevæge ham til at rykke ud med Alt, hvad han veed?"

„Ja, det er rigtignok min Mening," svarede Tom.

„Saa gjør det mig virkelig ondt, at jeg maa underrette Dem om, at De tager feil," svarede Mr. Simouns.

„Men hvorledes kan det dog være muligt?" spurgte den gamle Tjener,

„Det skal jeg sige Dem," svarede Sagføreren.

Og idet han lagde stærkt Eftertryk paa hvert enkelt Ord, vedblev han:

„De høieste justitielle Autoriteter ville ikke paa egen Haand indlade sig paa at blande sig i denne Sag.

Lord Evandale Pembleton er jo Pair af England og har Sæde i Overhuset.

Forat der skulde kunne blive anlagt Sag imod ham fra det Offentliges Side, maatte Overhuset altsaa give sit Samtykke dertil.

Og vil Overhuset nu give sit Samtykke til en saadan Anklage?

Det maa jeg for mit Vedkommende virkelig anseе for lidet sandsynligt.

Altsaa vilde Deres Herre og De ikke have Andet at gjøre, end selv at anlægge Proces imod Lord Evandale Pembleton.

Imidlertid har De vel nok hørt tale om, at det er en temmelig kostbar Fornøielse at føre Proces her i England, min gode Tom?

Jeg for mit Vedkommende vilde saaledes ikke paa nogen Maade indlade mig paa at føre en Proces af den Beskaffenhed, medmindre der forud blev udbetalt mig tituſind Pund Sterling."

Tom ſlog Hænderne ſammen af Forſkrækkelſe.

„Tituſind Pund Sterling?!" udbrød han.

„Ja, det vilde være det allermindſte Beløb, jeg maatte udbede mig," ſvarede Mr. Simouns.

„Tituſind Pund Sterling!" gjentog den gamle Tjener, ſom ikke kunde komme ſig af ſin Skræk.

Sagføreren trak paa Skuldrene.

„Ja," ſagde han, „og ſaa er det endda et meget ſtort Spørgsmaal, om jeg vilde faae alle mine Udlæg tilbagebetalte."

Med en Harme, ſom ganſke vist ikke var aldeles uberettiget, udbrød den gamle Tjener nu:

„Men det er dog virkelig ligefrem forfærdeligt, at man abſolut ſkal have ſaamange Penge for at komme i Beſiddelſe af, hvad der tilhører En!"

Med et eiendommeligt Smiil ſvarede den erfarne Sagfører:

„I den Henſeende kan det ikke falde mig ind at ſige Dem imod, gode Tom; men ſaaledes ſtille Forholdene ſig nu en Gang!"

„Men hvad ſkulle vi ſaa gribe til?" udbrød den gamle Tjener, der nu for Alvor begyndte at blive modløs.

Ganſke rolig ſvarede Sagføreren:

„Ja, jeg for mit Vedkommende er nu rigtignok af den Mening, at Deres Herre gjør klogeſt i at finde ſig i Rimelighed."

„Og hvad mener De med, at Lord William skulde finde sig i Rimelighed?" spurgte Tom.

„Dermed mener jeg, at han skulde gaae ind paa et rimeligt Forlig," svarede Mr. Simouns.

„Nei, nei, — det gjør han aldrig!" svarede Tom med Bestemthed.

Nu sagde Sagføreren koldt:

„Naa, — som De, — eller rettere: som han vil! Kun vil jeg raade Dem til at tage Dem iagt."

Den gamle Tjener foer sammen og saae ganske forskrækket paa Mr. Simouns.

Den erfarne Sagfører vedblev:

„Efter min Mening er den Stilling, som Lord Evandale har indtaget, ikke blot uindtagelig, men endog ligefrem uangribelig."

„Troer De virkelig?" spurgte Tom.

„Ja, det troer jeg virkelig," svarede Mr. Simouns. „Og dersom alt det, De har fortalt mig, nu er sandt, — hvad jeg ganske vist ikke nærer den allermindste Tvivl om, — saa kan Lord Evandale da heller ikke være nogen overvættes samvittighedsfuld Mand?"

„Nei, det er han ganske vist ikke," indrømmede Tom. „Men — hvad saa?"

„Saa gjør man ham vel ikke stor Uret, naar man antager, at han ikke vilde være bange for Nogetsomhelst, hvis Deres Herre og De gjorde Skandale," svarede Mr. Simouns.

„O," sagde Tom med Stolthed, „vi befinde os paa det frie Englands Jordbund.

Sagføreren trak paa Skuldrene, men svarede ikke et Ord.

Nu reiste Tom sig op og sagde til Mr. Simouns:

„Jeg kan altsaa nok mærke, at jeg hengav mig til et skuffende Haab, da jeg gjorde Regning paa Deres Bistand!"

Med et Smiil, der i Grunden røbede megen Velvillie, svarede Sagføreren:

„Min gode Tom, jeg staaer endnu bestandig til Lord Williams og Deres Disposition, naar De ønske at opnaae et Forlig med Lord Evandale."

Med rynket Pande og i en stolt Tone svarede Tom:

„Vi ville ikke vide af noget Forlig at sige! . . . . Farvel, Mr. Simouns!"

Sagføreren svarede venlig:

„Det er endnu bestandig mit Haab, at vi To nok sees en Gang igjen, og derfor siger jeg kun: Farvel saa længe, gode Tom!"

Og Mr. Simouns fulgte Tom heelt ud til Gadedøren.

Da den trofaste gamle Tjener endnu ikke havde besvaret Sagførerens seneste Bemærkning, sagde Mr. Simouns endnu en Gang:

„Troer De ikke ogsaa, at vi To endnu en Gang faae hinanden at see, gode Tom?"

„Nei, det har jeg virkelig ikke den ringeste Grund til at troe," svarede Lord William Pembletons trofaste Tjener.

„Da er jeg for mit Vedkommende overbeviist derom," sagde Mr. Simouns.

Tom svarede ikke, men bukkede for Sagføreren og gik derpaa sin Vei.

— — — — — — — — — — — —

Da Tom var kommen ud af Paternoster-Street, gik han ned ad Sermon-Lane og kom saaledes snart hen til Themsens Bred.

Der gik han ombord i et af de smaa Dampskibe og seilede nu over til Borough.

Og efterat den gamle Tjener var steget i Land ovre paa Flodens høire Bred, gik han hen i en Gade, som vore ærede Læsere godt kjende, nemlig: i Adam-Street.

Allerede den Gang boede Toms Kone, Betsy, i Adam-Street.

Og i samme Huus, i hvilket Betsy boede, var det lykkedes Tom at opdrive en nogenlunde passende Leilighed til Lord William Pembleton samt dennes Hustru og Børn, efterat de fra Australien vare komne over til Storbritannien.

— — — — — — — — — — — —

Da Tom kom hjem, var han i høieste Grad bedrøvet, ja, endog næsten fortvivlet.

Som en Følge deraf gik han ikke strax ind til Lord William, men først op til sin Kone.

Betsy fæstede et spørgende Blik paa ham.

„Naa?" sagde hun.

Tom rystede paa Hovedet og udstødte et dybt Suk.

„Der gives virkelig Mennesker, som ikke have det ringeste Spor af Hjerte i Livet!" sagde han.

Og nu gjorde han sin Kone Rede for den kun lidet opmuntrende Samtale, som han havde havt med Mr. Simouns.

Betsy tænkte sig et Øieblik om, derpaa trak hun paa Skuldrene og svarede:

„Du siger jo selv, at Mr. Simouns er en erfaren og dygtig Sagfører, og det lader til, at Du har Ret deri; — til en vis Grad har Manden vistnok kun sagt den rene Sandhed. Imidlertid kan jeg ikke nægte, at jeg smigrer mig med et andet Haab."

Tom studsede.

„Du, Betsy?" udbrød han.

„Ja, jeg," svarede hans Kone rolig.

„Og hvad er det da for et Haab?" spurgte Lord Williams trofaste Tjener med spændt Forventning.

„Det skal jeg sige Dig," svarede Betsy i en hemmelighedsfuld Tone. „Jeg er nylig kommen hjem; — jeg har nemlig været paa Torvet og gjort Indkjøb af Levnetsidler."

Tom rynkede Panden.

„Naa, — og saa?" spurgte han utaalmodig.

Smilende svarede Betsy:

„Saa mødte jeg paa Hjemveien en Dame, hvis Ansigt var skjult af et tæt Slør og som gik omkring med vaklende, usikkre Skridt, som om hun søgte efter Et eller Andet."

„Naa ja," udbrød Tom, „det hører da just ikke til

Sjeldenhederne, at man paa Gaden møder en tilsløret Dame, der seer ud, som om hun søgte efter Noget!"

„Nei, ganske vist," indrømmede Betsy, „men denne Dame havde alligevel noget Eiendommeligt, noget Mærkeligt ved sig."

Atter studsede Tom.

„Og hvad var det da for noget Eiendommeligt, noget Mærkeligt, Du fandt ved hende, kjære Betsy?" sagde han.

Nu svarede den gamle Tjeners Kone med Alvor:

„Det var, at denne Dame, baade hvad Holdning og Gang angik, i høieste Grad mindede mig om Miss Anna."

Nu gav det formelig et Sæt i Tom.

„Om Sir Evandales Hustru?" udbrød han forbauset.

„Ja, netop," svarede Betsy.

Tom trak Veiret dybt.

Betsy vedblev:

„Og jeg har nu sat mig i Hovedet, at det er Lord Williams Opholdssted, hun søger efter."

Og idet Toms Kone udtalte disse Ord, gik hun hen til Vinduet og saae ned paa Gaden.

Nu udbrød hun pludselig:

„Men der kommer hun jo! . . . Ja, ja, der er hun! . . . See blot!"

Nu gik Tom ligeledes hen til Vinduet og saae ned paa Gaden.

Otte og tyvende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

27.

Det varede da heller ikke ret længe, førend Tom fik Øie paa en Dame, der gik og saae sig om, som om hun søgte efter Et eller Andet.

„Ja," sagde han, „det er hende: — det er virkelig hende!"

Pludselig syntes den fremmede Dame at fatte en energisk Beslutning; — hun gik rask over Gaden og traadte ind i den smalle og mørke Forstue, der førte ind til Huset.

Nu sagde Tom til sin Kone:

„Hør en Gang, Betsy, — jeg troer virkelig, jeg vil gaae hende imøde! . . . Det maa være en tung Gang for hende, — den Stakkel!"

Dette Indfald syntes Betsy at finde ganske naturligt; thi hun gjorde ingen Indvendinger imod det.

Tom skyndte sig altsaa med at forlade Værelset.

Lord William Pembletons trofaste Tjener og hans Kone boede oppe vaa Kvisten; skjønt han løb saa hurtig ned ad Trapperne, som det var ham muligt, mødte han dog først Damen nede paa anden Sal; hun var nemlig begyndt at gaae op ad Trapperne, førend han ilede hende imøde.

„Mylady? Er det virkelig Dem?" spurgte Tom hviskende.

Damen slog Sløret tilside.

„Ja, det er mig," svarede hun, idet hun udstødte et dybt Suk. „Og det er Dem, jeg ønsker at tale med."

Den fornemme Dame skjælvede over hele Legemet, og det lod til, hun skammede sig over, at hun havde kunnet bekvemme sig til at gaae ind i denne usle Rønne.

Langt om længe lagde Lady Anna Pembleton, — thi hende var det virkelig, — imidlertid Haanden paa Toms Arm og sagde hviskende til ham:

„Jeg er gaaet herhen uden Lord Evandales Vidende og Villie."

„Ah!" sagde Tom.

Fra den Tone, i hvilken den gamle Tjener udtalte disse Ord, kunde Lady Anna Pembleton imidlertid ikke slutte sig til hans Mening om det Skridt, hun havde foretaget sig.

Hun vedblev derfor med skjælvende Stemme:

„Jeg vilde nemlig gjerne tale med . . . den Mand, som De kalder Lord William Pembleton."

„Han er her," sagde Tom.

Den fornemme Dame studsede.

„Her?" udbrød hun.

„Ja, Lord William boer her i Huset," svarede Tom ganske rolig.

Og idet han pegede paa en Dør paa anden Sal, tilføiede han:

„Der seer De Døren til hans Dagligstue, Mylady!"

„Og han er hjemme?" spurgte Lady Anna Pembleton.

„Ja, han er hjemme," svarede den gamle Tjener.

„Men er han . . . alene hjemme?" vedblev den fornemme Dame.

„Alene?" gjentog Tom. „Nei, han er saa godt som aldrig alene; — hans Kone og Børn boe naturligviis sammen med ham."

„Hans Kone!" gjentog Lady Anna. „Hans Børn!"

Og disse Ord udtalte hun i en ganske besynderlig Tone.

Det var let at see, at hendes Sind var et Bytte for en forfærdelig Bevægelse.

Imidlertid lykkedes det hende at gjøre Vold paa denne Bevægelse, og nu sagde hun forholdsviis rolig:

„Men jeg vilde dog helst træffe ham ganske alene!"

Tom tænkte sig et Øieblik om; derpaa sagde han:

„Saa maa jeg raade Dem til at gaae op i min Leilighed, — oppe paa Kvisten, Mylady. Det er en Selvfølge, at Betsy og jeg saa gaae ud, og jeg skal nok faae Mylord overtalt til at gaae op til Dem."

I dette Øieblik gjorde Lady Anna Pembleton en Bevægelse, som om hun vilde trække sig tilbage.

Det var ikke vanskeligt at see paa hende, at hun

fortrød, hvad hun havde gjort, og helst vilde have forladt Huset.

Det var imidlertid for seent; — hun var nu gaaet saa vidt, at hun ikke kunde trække sig tilbage.

Tom bød hende Armen; hun modtog den, og han førte hende op til den Leilighed, som han beboede.

Derpaa skyndte han sig med at komme ned til Lord William og underrette ham om, hvad der seneste havde tildraget sig.

Den forehenværend Deporterede blev aabenbart meget bevæget, da han fik at vide, at Lady Anna Pembleton ønskede at faae ham itale.

Med et eiendommeligt Smil sagde han:

„For et Par Dage siden vilde hun ikke kjendes ved mig; men idag kjender hun mig nok igjen!"

Da han traadte ind i Toms Dagligstue, var Lord William Pembleton i den Grad bevæget, at hans Been næsten nægtede ham deres Tjeneste.

Den gamle Tjener gav sin Kone et Vink, og de forlode Begge Værelset.

Først og fremmest havde Betsy naturligvis budt sin fornemme Gjæst en Stol; men Lady Anna Pembleton var bleven staaende og havde ikke trukket Sløret fra Ansigtet.

Da Tom og Betsy havde forladt Værelset, slog hun imidlertid Sløret tilside.

Et Øieblik stirrede hun og Lord William paa hinanden uden at veksle et Ord.

En blot nogenlunde opmærksom Jagttager vilde med Lethed have seet, at de Begge betænkte sig paa at tage Ordet.

Endelig gjorde Anna Pembleton — ganske vist med megen Overvindelse — Vold paa sig og sagde:

„Jeg har maattet anse det for i høieste Grad ønskeligt, at jeg kunde komme til at tale med Dem."

„Nu kjender De mig igjen, Mylady, det kan jeg godt see paa Dem," sagde Lord William Pembleton.

Denne Bemærkning besvarede hun ikke, men vedblev:

„Jeg kan vel nok gjøre Regning paa, at vi To ere ene her?"

„Ja, det ere vi."

„Og at ikke et eneste Menneske kan høre, hvad vi tale sammen om?"

Lord William Pembleton svarede rolig:

„Mylady, De har jo selv seet, at Tom og Betsy nylig gik ud, — og de have ingen Børn. Vi To ere saaledes ganske alene i denne Leilighed."

Lady Anna Pembleton trak Veiret dybt og sagde derpaa;

„Godt! — Jeg har som sagt anseet det for ønskeligt at faae Dem itale, fordi det vilde være mig kjært, om jeg kunde træffe en Overeenskomst med Dem."

Det gav et Sæt i den unge Mand.

„Ah!" sagde han.

Lady Anna Pembleton vedblev:

„Jeg har med egne Øine seet Liget af Lord William, og dog paastaaer De, at han endnu er ilive."

Den forhenværende Deporterede bukkede.

„Det er han ogsaa," svarede han ganske rolig, „jeg er nemlig selv Lord William!"

„Godt," sagde den smukke unge Kone, „lad os da gaae ud fra den Forudsætning, at De har Ret, naar De paastaaer dette!"

„Og naar De nu gaaer ud fra denne Forudsætning, — hvad saa, Mylady?" spurgte den Mand, der hidtil var bleven kaldt Walter Bruce.

„Jeg maa anmode Dem om at tillade mig at tale ud," sagde Lady Anna Pembleton ydmygt.

Atter bukkede Lord William.

„Jeg er lutter Øre, Mylady," sagde han med en Verdensmands Belevenhed.

Nu sagde den smukke unge Kone:

„Jeg troede altsaa, at De var død og borte, og jeg sværger Dem til, at jeg oprigtig begræd Dem!"

Og idet Lady Anna Pembleton udtalte disse Ord, fik hun atter Taarer i Øinene.

„Ja, jeg begræd Dem længe," vedblev hun. „I flere Maaneder vægrede jeg mig bestemt ved at laane Øre til Forslagene om en anden Forbindelse. Jeg vilde vedblive at være Dem tro lige til min sidste Time! . . . Imidlertid lod min Fader mig ikke have Ro et eneste Øieblik; — Lord Evandale var bleven forelsket i mig og anholdt om min Haand. Tilsidst gav jeg efter for min Faders indtrængende Bønner."

Lord William rynkede Panden.

„Naa, — og saa?" spurgte han.

Lady Anna Pembleton vedblev alvorlig, men rolig:

„Som allerede bemærket, var det ene og alene af Lydighed, jeg giftede mig; men efterhaanden er jeg kommen til at elske min Mand.

Ved ham er jeg bleven Moder, og jeg var den lykkeligste Kone paa Guds grønne Jord, da De, — De, hvem jeg anſaae for død og borte, — pludſelig viſte Dem paa min Vei.

Det er klart, at min Skjæbne nu ligger i Deres Haand.

Jeg bønfalder Dem imidlertid om ikke at gjøre Skandale, — om ikke at forſtyrre den Fred, jeg nyder, — om ikke at indlade Dem i en Kamp, ſom maaſkee ikke vilde føre til det af Dem tilſigtede Reſultat, men dog i alt Fald vække Forargelſe."

Der opſtod nu en temmelig lang Pauſe.

Med inderlig Medlidenhed ſaae Lord William paa den ſmukke unge Kone, ſom han en Gang havde elſket ſaa høit, og ſom nu ſtod ydmygt bedende ligeoverfor ham.

Lady Anna Pembleton vovede ikke at ſee paa ham.

Langt om længe ſagde Lord William med et bittert Smiil:

„Det lader til, De reent har glemt, at den Mand, De omtaler med ſaamegen Kjærlighed, har ſtjaalet Alt, hvad jeg eiede, fra mig, Mylady?"

„O," ſkyndte den ſmukke unge Kone ſig med at ſvare, „De ſkal naturligviis finde os rede til at bringe Offre!"

Atter rynkede Lord William Panden.

„De behager at mene, Mylady?" udbrød han ſtolt.

„Det vil falde Dem meget vanſkeligt, ja, maaſkee endog blive umuligt for Dem at føre Beviis for, at Lord William Pembleton ikke er død," ſagde den ſmukke unge Kone nu.

„O, jeg skal nol sørge for, at jeg kan bevise, hvad jeg siger," svarede Lord William.

Nu var det Lady Anna Pembleton, paa hvis Læber der spillede et bittert Smiil.

„Men," sagde hun, „hvis dette lykkes Dem, bliver det jo Dem, der berøver Deres Broder Alt, hvad han eier, — og desuden sætter De en Plet paa Navnet Pembleton!"

I en ironisk Tone bemærkede Lord William:

„Hm! Naar De ikke har Andet at sige mig, kan jeg ikke indsee, af hvilken Grund De har ønsket at faae mig itale, Mylady!"

„Fordi jeg har et Forslag at gjøre Dem," svarede den unge Kone rolig.

„Et Forslag?" gjentog Lord William forbauset. „Meget vel, — lad mig høre, hvad det er for et Forslag, De har at gjøre mig, Mylady!"

Lady Anna Pembleton tænkte sig et Øieblik om; derpaa sagde hun:

„Efter min Mening vilde det være det Rigtigste, om De forlod London, vendte tilbage til Australien og beholdt Navnet „Walter Bruce", som De jo nu en Gang har faaet."

Da Lord William hørte dette Forslag, smilede han bittert.

Imidlertid sagde han med uforstyrrelig Koldblodighed:

„Og hvad vilde De saa give mig til Gjengjæld for et saadant Offer?"

„Saamange Penge, som De vilde forlange af os!" svarede den unge Kone.

Lord William brast i Latter.

„Det er naturligviis ligefrem en Umulighed, at jeg skulde kunne gaae ind paa Deres Forslag, Mylady," sagde han.

Den unge Kone fortrak imidlertid ikke en Mine; endnu havde hun aabenbart ikke opgivet alt Haab.

„Hvilke Fordringer anseer De det da for passende at stille?" spurgte hun.

Nu blev Lord William igjen meget alvorlig.

„Det skal jeg sige Dem, Mylady," svarede han. „Kun maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, at jeg nylig med største Taalmodighed hørte paa, hvad De havde at sige mig, og at jeg derfor har Ret til at gjøre Regning paa, at De nu gjør Gjengjæld, — at De ogsaa, uden at afbryde mig, hører paa, hvad jeg har at sige Dem."

Lady Anna Pembleton gjorde en Bevægelse med Hovedet, ved hvilken hun antydede, at hun var rede til at høre paa, hvad han havde at sige.

Lord William sagde nu:

„Jeg er ganske vist ikke mindre omhyggelig for Familien Pembletons gode Navn og Rygte, end De, Mylady, — det kan jeg rolig forsikkre Dem. — De har nylig gjort mig et Forslag, som jeg ikke paa nogen Maade kan gaae ind paa; nu vil jeg tage mig den Frihed at gjøre Dem et Forslag."

Her gjorde den unge Mand en kort Pause.

Med spændt Forventning saae Lady Anna Pembleton paa ham.

„Tal!" sagde hun.

Lord William vedblev:

„Den Mand, der egentlig er Skyld i de Ulykker, af hvilke jeg er bleven rammet, var en Person, der kaldte sig Nizam og almindelig blev anseet for en hinduisk Tigger.

Senere udgav han sig for min Onkel, Sir George Pembleton; men at han virkelig var det, er der aldrig blevet ført noget egentligt Beviis for.

Hvorfor skulde denne Niding nu ikke være den eneste Skyldige?"

Den smukke unge Kone saae ganske forbauset paa ham.

„Jeg er ikke saa heldig at forstaae Dem," sagde hun, idet hun rystede paa Hovedet.

Lord William vedblev:

„Hvorfor skulde min Broder, Sir Evandale, ikke kunne indrømme, at han var bleven ført bag Lyset af denne Mand?"

Lady Anna Pembleton trak paa Skuldrene.

„Og hvad skulde det vel føre til?" spurgte hun i en Tone, der røbede Ligegyldighed.

Nu sagde Lord William imidlertid med Varme:

„Hvad det skulde føre til, Mylady? — Hvorfor skulde Sir Evandale ikke kunne anerkjende mig som sin Broder? — Vi vilde saa dele Formuen; den er stor nok til To; — han skulde faae Lov til vedblivende at kalde sig **Lord** Evandale Pembleton; — men Navnet Pembleton vil jeg bære!"

Nu sagde Lady Anna Pembleton rolig:

„Det Forslag, De nu har stillet, er det naturligviis umuligt for os at gaae ind paa!"

Lord William studsede.

„Nei, virkelig?" sagde han. „Og hvorfor det, om jeg maa spørge?"

Den unge Kone svarede:

„Ganske simpelt af den Grund, at det jo er Førstefødselsretten, der er gjældende her i England."

Atter rynkede Lord William Panden.

„Tag Dem iagt, Mylady!" sagde han.

Med isnende Kulde svarede Lady Anna Pembleton:

„De paastaaer altsaa, at De er Lord William Pembleton?"

„Og De veed jo meget godt, at jeg har Ret i saa Henseende, Mylady," svarede den unge Mand.

„Det er imidlertid ikke tilstrækkeligt at paastaae det; De maa ogsaa bevise det!" vedblev den smukke unge Kone.

„Det skal jeg ogsaa nok gjøre, Mylady," sagde den forhenværende Deporterede rolig.

„Godt," udbrød Lady Anna Pembleton, „den Dag, De fører Beviis derfor, vil Lord Evandale naturligviis blive nødt til at afstaae Formuen, Godserne og Værdigheden som Familiens Overhoved til Dem."

Og da den smukke unge Kone havde sagt dette. gik hun henimod Døren.

Lord William gjorde en Bevægelse for at holde hende tilbage.

Hun lagde imidlertid Haanden paa Laasen og aabnede Døren, idet hun sagde:

„Dersom De virkelig var Lord William Pembleton, — dersom De virkelig var den Mand, der en Gang elskede

mig, og hvem jeg elskede saa høit, — saa vilde De have talt ganske anderledes til mig.

Farvel! — Vi To sees ikke igjen, førend vi staae for Retten som Modstandere, — som Fjender!"

Og med en majestætisk Mine forlod Lady Anna Pembleton Værelset.

Overvældet af Sindsbevægelse skjulte Lord William sit Ansigt i sine Hænder.

„Og dog kjendte hun mig igjen; — dog kjendte hun mig igjen!" udbrød han hulkende.

Ni og tyvende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

28.

Samme Aften fandt der en Raadslagning Sted i Hotel-Pembleton.

I denne Raadslagning toge tre Personer Deel.

Diste tre Personer vare: Lord Evandale Pembleton, dennes Hustru, Lady Anna, og hans Svigerfader, Sir Archibald.

— — — — — — — — — — — —

I Begyndelsen af nærværende Fortælling, eller rettere: af dens anden Deel, lærte vi Sir Archibald at kjende som en velvillig, venlig og høflig Adelsmand, der ganske vist undte sig selv, men ogsaa Andre, alt muligt Godt.

Saaledes var han imidlertid ikke længer; — han

havde forandret sig meget — og ingenlunde til sin Fordeel.

Der gives Mennesker, som blive forædlede ved at have Held med sig; — men paa Andre gjør Lykken den stik modsatte Virkning, idet den fra godmodige Mennesker forvandler dem til kolde, beregnende, onde Egoister.

Sir Archibald hørte nu til den seneste omtalte Kategori.

Oprindelig havde han, som vore Læsere vide, været yngre Søn af en god, men ikke overvættes fornem Familie: — hans Udsigter havde derfor ikke været synderlig glimrende.

Med en Energi, som fortjener at blive paaskjønnet, havde han kæmpet sig frem.

Han var reist over til Ostindien, og der var det lykkedes ham at erhverve sig en betydelig Formue.

Efterat han derpaa var vendt tilbage til England, havde han kun havt eet Maal: — at faae sin smukke Datter gift med en høitstaaende Mand.

I saa Henseende havde han først fæstet sine Øine paa Lord William Pembleton.

Da Lord William pludselig var forsvunden fra Skuepladsen, havde han imidlertid skjænket Lord Evandale sin Opmærksomhed.

— — — — — — — — — — — —

Det, Lady Anna Pembleton havde sagt til Lord William, var Ord til andet overeensstemmende med Sandheden.

I lang Tid havde hun oprigtig begrædt sin Forlovede; i lang Tid havde hun gjort Modstand.

Tilsidst havde hun imidlertid seet sig nødsaget til at give efter.

Miss Anna var altsaa virkelig bleven Lady Anna Pembleton.

Lidt efter lidt var hun kommen til at elske sin Mand, og som lykkelig Hustru og Moder havde hun tilsidst glemt den stakkels Lord William, — om hvem hun jo forøvrigt ogsaa maatte troe, at han var død og borte.

Tre Aar efter havde den for Indbrudstyveri deporterede Walter Bruce, som vore Læsere ville mindes, været saa heldig at faae den engelske Oberst, der var ansat som Kommandant i Forbryderkolonien Aukland, til at interessere sig en lille Smule for hans Skjæbne.

Kommandanten havde da først og fremmest anseet det for sin Pligt at skrive over til England.

Paa den Tid befandt Lord Evandale sig netop ikke i Englands Hovedstad, og det var Lady Anna selv, der modtog og aabnede det skjæbnesvangre Brev, der underrettede hende om, at Lord William Pembleton endnu var ilive.

Denne Efterretning var et Tordenslag for den stakkels unge Kone.

I sin Fortvivlelse kastede hun sig i sin Faders Arme og udbad sig hans Raad og Bistand.

Sir Archibald sagde til hende:

„Lord William Pembleton er jo død og borte, og den Mand, der udgiver sig for ham, maa naturligvis være en Bedrager.

Imidlertid maa Du lægge nøie Mærke til, hvad jeg nu staaer i Begreb med at sige til Dig!

Selv om Lord William Pembleton virkelig endnu skulde være ilive, maa han dog i alt Fald være død for Dig!

Du er Lord Evandale Pembletons Hustru, og Din Mand har ikke, — kan ikke have, — nogen Broder!"

Da Lord Evandale kom tilbage til London og fik at vide, hvad der var forefaldet, hengav han sig først til Udbrud af dybig Harme og udstødte Ramaskrig over Menneskenes Slethed.

Imidlertid varede det ikke ret længe, førend det lykkedes Lady Anna Pembleton at faae ham til at tilstaae Sandheden.

Lord Evandale maatte indrømme, at han havde givet sit Samtykke til, ja, endog selv bidraget til, at hans ældre Broder var bleven fjernet fra Hjemmet og udgivet for død.

Imidlertid forsikkrede han, at det hverken var Ærgjerrighed eller Pengegridskhed, men ene og alene Kjærlighed til Miss Anna, der havde bevæget ham til at begaae denne Forbrydelse.

Og Lady Anna Pembleton tilgav Lord Evandale, og den kjærlige, elskværdige unge Pige, som Lord William havde elsket, var nu, da hun blev paavirket af sin Fader og af sin Mand, bleven forvandlet til den kolde, hovmodige Dame, som nylig havde aflagt et Besøg i det elendige Hul, i hvilket hendes forhenværende Forlovede for Tiden boede.

— — — — — — — — — — — —

Med største Utaalmodighed havde Sir Archibald og Lord Evandale ventet paa Lady Anna Pembleton, og da hun langt om længe kom hjem, bestormede de hende med Spørgsmaal.

„Er han virkelig ikke til at kjende igjen?" spurgte Sir Archibald.

„Nei, jeg vilde have kunnet tilbringe hele mit Liv sammen med ham uden at kjende ham igjen," svarede Lady Anna Pembleton.

„Og han vil ikke gaae ind paa vort Forslag?" spurgte Lord Evandale,

„Nei, vort Tilbud forkaster han med Bestemthed," lød Svaret.

Sir Archibald smilede.

„Det bliver ganske vist en skandaløs Proces," sagde han, „men vi gaae nok ud af den som Seierherrer!"

„For det Første maa man have mange Penge for at føre en saadan Proces," bemærkede Lord Evandale.

„Og Penge har han vist slet ingen af," sagde Lady Anna Pembleton. „Paa mig gjorde han endog det Indtryk, at han var ganske overordentlig fattig."

„Hm! En Beslutning maae vi da i alt Fald fatte," sagde Sir Archibald.

„Og hvad skulde det vel være for en Beslutning?"

„Vi maae see at faae ham til at forlade London."

„Men hvorledes skulde vi vel kunne tvinge ham dertil?"

„Ja, det veed jeg rigtignok endnu ikke; men det lykkes os nok at finde en Udvei, naar vi blot ret ivrig søge efter den."

Idet Sir Archibald udtalte disse Ord, kom en Lakai ind med et Visitkort paa en Sølvbakke, og gik hen til Lord Evandale.

Denne tog Kortet og læste følgende Ord:

„Velærværdige Mr. Peters Town."

„Hvad i Alverden vil Præsten mig?" spurgte han halvhøit.

„Mylord", svarede Lakaien, „den Fremmede siger, at det er ham i høieste Grad magtpaaliggende at komme til at tale med Deres Herlighed."

„Saa lad ham da i Guds Navn komme herind!" sagde Lord Evandale.

Et Øieblik efter traadte velærværdige Mr. Peters Town ind i Værelset.

Han havde ikke forandret sig; — endnu bestandig var han den tilsyneladende saa rolige og kolde, men i Virkeligheden saa fanatiske Præst, med hvem den graa Mand havde bestaaet en Kamp paa Liv og Død, og som med sit Had forfalgte den katholske Geistlighed i London.

Velærværdige Mr. Peters Town hilste ærbødig paa Lord Evandale, og da han saae, at Sir Archibald og dennes Datter vilde trække sig tilbage, sagde han til dem:

„De maa endelig blive her, Mylady, og De ogsaa,

Sir Archibald! Det er endog ligefrem nødvendigt, at De Begge faae at høre, hvad jeg har at sige Mylord."

Lord Evandale saae noget forbauset paa Præsten.

„Jeg er til Tjeneste, velærværdige Herre," sagde han derpaa.

„Mylord," sagde den Geistlige nu, „jeg staaer i Spidsen for den evangeliske Mission til Ny-England."

„Ah!" udbrød Lord Evandale.

„Ja, jeg staaer i Spidsen for de Apostle, der drage ud for at lyksaliggjøre de Vilde i Ny-Kaledonien og paa Ny-Zeeland med Troens Lys."

„Meget vel," sagde Lord Evandale.

„Men," vedblev velærværdige Mr. Peters Town, „en saadan Virksomhed gjør mange og store Offre nødvendige, og skjøndt det Samfund, for hvilket jeg staaer i Spidsen, ingenlunde er fattigt, trænger det dog til Bistand fra de Troendes Side."

„Ah!" udbrød Lord Evandale nu. „Jeg forstaaer Dem og anmoder Dem om at tegne mig for femhundrede Pund Sterling."

Da velærværdige Mr. Peters Town hørte disse Ord, spillede der et Smiil paa hans Læber.

„Femhundrede Pund vilde være en stor Sum for enhver Anden, end Dem, Mylord," sagde han.

„Godt, saa tegn mig for tusind Pund!"

„O, Mylord," sagde den Geistlige nu, „De skulde blot vide, hvilken Tjeneste jeg staaer i Begreb med at gjøre Dem!"

Lord Evandale foer sammen.

„Jeg forstaaer Dem ikke," sagde han.

„Mylord," vedblev Præsten, „mit Samfund har, som allerede bemærket Missionairer overalt."

„Nei, virkelig?"

„Jo, — endog ovre i Aukland!"

„Saa?"

„Ja, — og en af disse er nylig kommen tilbage til England."

„Men hvad i Alverden kan det interessere mig?"

„Det skal jeg sige Dem, Mylord! . . . Den omtalte Missionair har meget nøie kjendt en forhenværende Deporteret, ved Navn Walter Bruce."

Nu blev Lord Evandale ligbleg.

Lady Anna Pembleton og hendes Fader vexlede et Blik, der røbede megen Uro.

„Ah!" sagde Lord Evandale.

„Jeg kan endog tilføie, at den omtalte Walter Bruce for Tiden opholder sig her i London," vedblev velærværdige Mr. Peters Town.

„Saa?"

„Og at han paastaaer, at han i Virkeligheden er Lord William Pembleton."

„Det er en nedrig Bedrager!" udbrød Lord Evandale nu.

„Ja, det er naturligviis ogsaa min Mening," sagde velærværdige Mr. Peters Town koldt.

Det Blik, som han fæstede paa Adelsmanden, og det Smiil, der spillede paa hans Læber, sagde imidlertid tydelig:

„Jeg veed ligesaa godt, som De, hvad jeg har at

holde mig til i saa Henseende, og De gjør klogest i at spille ærlig med mig!"

Lord Evandale forstod meget godt dette Blik og dette Smiil, og med en vis Ængstelse ventede han paa, at Præsten skulde gaae videre.

Velærværdige Mr. Peters Town sagde da ogsaa:

„Men hvadenten Manden nu virkelig er Lord William, eller ikke, vil han dog i alt Fald kunne volde Dem store Ubehageligheder."

„Hm! . . . Maaskee!" sagde Lord Evandale.

„Og disse Ubehageligheder vil jeg befrie Dem for."

„Nei, virkelig?"

„Jo, — det vil sige: hvis vi forøvrigt blive enige!"

„Tal!" sagde Lord Evandale. „Jeg er lutter Øre!"

Tredivte Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

29.

Hvad forefaldt der nu imellem velærværdige Mr. Peters Town, Sir Archibald, Lord Evandale og Lady Anna Pembleton?

— Ja, derom er der Ingen, som rigtig veed Besked. —

Allerede Dagen efter blev der imidlertid tilstillet Tom et ganske besynderligt Brev.

Dette Brev, der ikke var underskrevet, var saalydende:

„En Mand, der ikke kan navngive sig, men som kjender den inderlige Hengivenhed, som Hr. Tom nærer for Lord W. P., tillader sig herved at underrette Hr. Tom om, at Lieutenant Percy, der i sin Tid havde Kommandoen over en Afdeling Galeislaver, nu

har trukket sig tilbage til sin Fødeby, Perth, i Skotland.

Percy frister en elendig Tilværelse, Hendes Majestæts Regering har nemlig kun tilstaaet ham en ubetydelig Pension.

Han er bleven blind og boer sammen med sin Datter, som ernærer ham ved sine Hænders Arbeide.

Man vilde ikke behøve at have noget overvættes stort Beløb til sin Raadighed for at faae ham til at fortælle Alt, hvad han veed."

Dette Brev ansaae Tom det for sin Pligt, strax at vise Lord William.

Den forhenværende Deporterede rynkede Panden, da han havde læst Brevet igjennem.

„Hm!" sagde han. „Jeg er bange for, at det er en Snare, der er bleven lagt for os, min Ven! Som en Følge deraf kan jeg ikke anseе det for raadeligt, at Du reiser op til Perth."

„Hvorfor skulde det være en Snare, Mylord?" spurgte Tom ganske forbauset.

„Det skal jeg sige Dig, min Ven," svarede Lord William. „Jeg kan ikke nære det ringeste Spor af Tvivl om, at Lady Anna kjendte mig igjen; men denne Kvinde elsker mig ikke blot ikke længer; nu er hun endog bleven sin Mands Medskyldige! Hun kom herhen for at opfordre mig til at reise bort herfra; jeg sagde naturligvis Nei, — og nu ligger hun bestemt ikke paa den lade Side!"

„Men hvorfor skulde man lokke mig op til Perth?" spurgte Tom, idet han rystede paa Hovedet.

„For at skille os To fra hinanden!"

„Hm! De har maaskee Ret," sagde Tom. „Saa er det bedst, jeg først skriver til Perth."

Tom kjendte adskillige af Perths Beboere, bl. A. en gammel Handelsmand, der var en aldeles paalidelig Person.

Til denne Mand afsendte han strax følgende Telegram:

„Gamle Ven!

Perth er en saa lille By, at alle dens Indbyggere maae kjende hinanden.

Gjør mig den Tjeneste at underrette mig om, hvorvidt De kjender Noget til en forhenværende Lieutenant, ved Navn Percy!

Tom,

forhenværende Intendant hos Lord William Pembleton,
Adam-Street, Nr. 17, London."

Den brave Tom kom ikke til at vente ret længe paa Svaret.

Endnu samme Aften indløb der følgende Telegram til ham:

„Kjære Hr. Tom!

Lieutenant Percy boer rigtignok her i Perth; men han er meget syg.

Deres hengivne
John Murphy."

Ogsaa dette Svar skyndte Tom sig med at vise Lord William.

Den unge Adelsmand trak imidlertid paa Skuldrene og sagde:

„Om Percy end trænger nok saa meget til Penge, vilde vi dog ikke kunne tilfredsstille ham!"

„Jeg har endnu hundrede Pund Sterling tilbage," bemærkede Tom.

„Det er altfor Lidt!"

„Jeg vil alligevel reise op til Perth, Mylord," svarede Tom, „jeg har ikke saa ganske faa Venner i den By, og det vil neppe falde mig vanskeligt at opdrive Penge der."

Imod dette Forslag gjorde Lord William ingen Indvendinger, og Tom traf derfor de forberedende Foranstaltninger til Afreisen.

Netop i samme Øieblik som han lavede sig til at gaae ned til Lord William og tage Afsked med ham, bankede en Ubekjendt imidlertid paa Døren og sagde, at han ønskede at faae Hr. Tom itale.

Den Ubekjendte var temmelig lille og ikke længer ung; han var meget anstændig klædt, men havde en Sagfører-Fuldmægtigs gnavne og kun lidet tiltalende Udseende.

Med megen Ærbødighed hilste han paa Tom og sagde til ham:

„Mit Navn er Edward Cokeries, Høistærede."

„Saa?" sagde Tom forbauset. „Men saavidt jeg veed, har jeg ikke den Ære at kjende Dem."

„Jeg er Fuldmægtig hos Prokurator Simouns, henne i Paternoster-Street."

„Ah! Ja, det er en anden Sag!" udbrød Tom ivrig; thi han tænkte sig Muligheden af, at Mr. Simouns havde betænkt sig.

„Da jeg sidder og skriver i et lille Værelse, der støder op til Mr. Simouns' Kabinet, kan jeg høre det Meste af, hvad der foregaaer inde i dette, og jeg kom da ogsaa til at høre Deres Samtale med min Principal," vedblev Edward Cokeries.

„Naa, saa det er ikke Mr. Simouns, der har sendt Dem herhen?" spurgte Tom noget mistroisk.

„Tillad mig at tale ud!" sagde den Fremmede. „I de tyve Aar, i hvilke jeg nu har været Sagfører-Fuldmægtig, har jeg lagt Penge op. Mr. Simouns er en rig Mand og har isinde at opgive sin Forretning; denne vilde jeg gjerne kjøbe; men jeg mangler endnu tretusind Pund Sterling."

Her afbrød Tom ham:

„Hvis De har gjort Regning paa mig i saa Henseende, har De beredt Dem selv en Skuffelse," sagde han med et veemodigt Smil.

„Hm! Det troer jeg dog ikke, Hr. Tom!"

Den Fremmede smilede saa betydningsfuldt, at Tom betragtede ham med større Opmærksomhed.

„Jeg har, som sagt, lagt Penge op, ti- eller tolvtusind Pund Sterling, og dette Beløb er jeg villig til at stille til Lord Williams Disposition," sagde Edward Cokeries.

„Er det muligt?" udbrød Tom.

„Og desuden kjender jeg Lovene tilbunds og er temmelig vis paa, at jeg nok skal vinde Processen. Jeg

har betænkt mig paa at henvende mig til Dem, men dog endelig fattet min Beslutning."

Toms Ansigt straalede af Glæde.

Sagfører-Fuldmægtigen vedblev:

„Det er mig, der har sendt Dem en anonym Skrivelse, og jeg veed, De har forvisset Dem om, at Lieutenant Percy virkelig opholder sig i Perth."

„Ja, ganske vist, og jeg staaer ogsaa nu i Begreb med at reise op til Perth."

„Hvormange Penge tager De med?"

„Tohundrede Pund."

„Det er altfor Lidt!"

„Hm! Jeg har ikke Mere!" svarede Tom.

„Der har De en Anviisning paa Banken, der lyder paa tusind Pund," sagde Edward Cokeries. „Imidlertid giver jeg Dem den kun paa een Betingelse."

„Og det er?"

„At De udbetaler mig halvtredsindstyvetnsind Pund, saasnart som Lord William har vundet Processen."

„Skal skee!" svarede Tom, idet han stak Anviisningen i Lommen.

„Naar De nu blot vil reise op til Perth og hente Lieutenant Percy, indestaaer jeg for alt det Øvrige," vedblev Edward Cokeries.

Maalløs af Forbauselse havde Lord William lyttet til denne Samtale.

„Men," sagde Tom til Sagfører-Fuldmægtigen, „ønsker De maaskee, jeg skal skrive Dem til, naar jeg er kommen op til Perth?"

„Nei, det behøves ikke," svarede Edward Cokeries.

Og derpaa gik han sin Vei.

„Kjære, gode Herre," udbrød Tom sjæleglad. „Seiren er altsaa sikker og nærforestaaende!"

„Hvem veed?" sagde Lord William, idet han trak paa Skuldrene.

Nu løb Tom hen til Banegaarden og tog Billet til det Tog, der først skulde afgaae til Edinburgh.

Klokken otte om Aftenen afgik Toget.

Tom havde taget Plads i en tom Koupee; men efter nogle Minuters Forløb satte en Herre sig ligeoverfor ham.

Den fremmede Herre var aabenbart en meget dannet Mand og holdt nok af at faae sig en gemytlig Passiar.

Da han selv havde Cigar i Munden, var det ganske naturligt, at han i Løbet af Samtalen ogsaa bød Tom en Cigar.

Tom sagde da heller ikke Nei; han tændte Cigaren, og — det varede ikke ret længe, førend han faldt i en dyb Søvn.

Een og tredivte Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog".

30.

Den Cigar, som den fremmede Herre havde budt Tom, maatte aabenbart være af en søvndysfende Natur; flere Timer i Træk sov den trofaste Tjener nemlig haardt.

Da han endelig kom til sig selv igjen, befandt han sig i fuldstændigt Mørke.

Han vilde gjøre en Bevægelse; men nu mærkede han, at Hænder og Fødder vare bundne paa ham.

Han hørte ikke den ringeste Støi; altsaa befandt han sig neppe længer i Jernbane-Koupeen.

Men hvor var han da henne?

Han gav sig til at raabe høit.

Der var Ingen, som svarede.

Hans Forsøg paa at reise sig op mislykkedes fuldstændig; men nu mærkede han, at Gulvet i hans Fængse var fugtigt.

— Nu kunde han nok indsee, at han var falden i en Snare, og at det var lykkedes Lord Williams Modstandere at skille ham fra denne.

Tom var en energisk Mand, og hans Aandsnærværelse svigtede ham aldrig, end ikke under de meest kritiske Omstændigheder.

Han hørte nu op med at raabe og skrige og gav sig til at grible.

Idet han opmærksomt saae sig om, forekom det ham, at en Lysstribe trængte ind igjennem en Sprække.

Pludselig forsvandt denne Lysstribe imidlertid.

Paa samme Tid lagde Tom Mærke til en besynderlig Slingren.

Han vendte sig en Smule om, og skjønt hans Hænder vare bundne, kunde han dog føle, at Gulvet i hans Fængsel var tømret sammen af Planker.

Tillige spurede han en stærk Tjærelugt.

Den ovenfor omtalte Slingren blev med hvert Øieblik mere følelig.

Nu indsaae Tom, at han var bleven kastet ned i Rummet paa et Skib.

Der henrandt nogle Minuter.

Pludselig hørte Tom Nogen gaae ovenover.

Og paa samme Tid kom hiin Lysstribe atter tilsyne.

Han hørte hurtige Skridt og Lyden af flere Stemmer, og nu blev den omtalte Slingren næsten voldsom.

Endelig hørte han en Støi, der ikke længer tillod ham at nære nogen Tvivl om, i hvilken Situation han

befandt sig; — en Dampmaskine satte sig nemlig i Bevægelse.

Tom, der var faldet i Søvn inde i en Jernbane-Koupee, var altsaa nu kommen ombord i et Dampskib.

— Og hvor seilede dette Dampskib hen? —

— Ja, derom havde Tom naturligviis ikke den fjerneste Anelse.

— Og hvem var han faldet i Hænderne paa? —

Ja, det vidste han heller ikke; men idet han anstillede denne Betragtning, kom han dog uvilkaarlig til at udtale Lord Evandales Navn.

Nu gav Tom sig atter til at raabe om Hjælp.

Det varede imidlertid længe, førend han fik noget Svar.

Nu, da Skibet paany havde sat sig i Bevægelse, havde Matroserne naturligviis Andet at bestille, end at bryde sig om ham, og desuden blev hans Stemme overdøvet af den Støi, Maskinen gjorde.

Tom vedblev imidlertid at raabe høit.

Endelig hørte han igjen Fodtrin ovenover sig, og nu blev en Dør aabnet, og en Lysstrøm foer ind til Tom.

Nu fik han ogsaa Øie paa en Mand med blaa Skjorte og blank Hat.

„Er det Dig, der gjør et saa forfærdeligt Spektakel?" spurgte Manden, idet han saae paa Tom.

„Hvor er jeg henne?" sagde denne. „Hvorfor bliver jeg behandlet som en Forbryder?"

Matrosen brast i Latter.

„Det veed jeg ikke; — det maa Du spørge Kapitainen om," svarede han. „Derimod kan jeg fortælle Dig, at Du faaer to Dusin Slag Tamp, hvis Du saaledes vedbliver at raabe og skrige!"

Tom blev naturligviis rasende opbragt, men gjorde Vold paa sig.

„Jeg har slet ikke Lyst til at faae Tamp og skal derfor nok forholde mig rolig, min Ven," sagde han blidt.

„Det var deiligt!" svarede Matrosen, som nu ogsaa syntes at blive mildere stemt.

„Men," vedblev Tom, „kan De da ikke sige mig, hvor jeg er kommen hen?"

„Jo," svarede Matrosen, „Du ligger nede i Rummet i det transatlantiske Dampskib „Regent"!"

„Og hvor seile vi hen?"

„Over til Amerika."

„Men hvorledes er jeg dog kommen her ombord?" spurgte Tom.

„Ja, det veed jeg ikke," svarede Matrosen.

Og derpaa gik han sin Vei.

Efter nogle Timers Forløb kom han imidlertid igjen for at bringe Tom Noget at spise og drikke.

Medens den Ulykkelige indtog sit Maaltid, fik han Hænderne frie.

Tom var aldeles fortvivlet.

Skibet fjernede sig hurtig fra den engelske Kyst.

Der henrandt en Dag, en Nat og endnu en Dag.

To Gange i Døgnet bragte den samme Matros Tom

Mad; men hver Gang Fangen havde holdt Maaltid, bleve hans Hænder atter bundne.

Efter tre Dages Forløb sagde Matrosen til ham:

„Nu har Kapitainen givet mig nye Ordrer."

„Saa?" sagde Tom.

„Ja," vedblev Matrosen. „Kapitainen finder det ikke nødvendigt at lade Dig blive liggende længer hernede. Nu faaer Du Din Frihed og kan gaae op paa Dækket; — der er jo nu ikke længer nogen Fare paafærde."

„Hvad mener De med det?" spurgte Tom nysgjerrig.

„Dermed mener jeg kun, at vi ere over hundrede Mile borte fra den engelske Kyst; det vilde altsaa falde Dig lidt vanskeligt at svømme i Land," svarede Matrosen.

„Ah!" sagde Tom.

Matrosen befriede ham nu for Baandene og førte ham op paa Dæk et.

Idet Tom saae sig om, anstillede han følgende Betragtning:

„Ah! Det er jo et Orlogsskib, jeg er kommen ombord i! Kapitainen er altsaa Søofficeer og maa være en dannet Mand. Jeg vil henvende mig til ham; han maa dog vist kunne indsee, at jeg er bleven et Offer for en Feiltagelse eller for nedrig Ondskab. Og naar jeg har faaet ham overbeviist derom, sender han mig nok hjem med det første Skib, vi møde!"

Og nu gik Tom blot og ventede paa, at der skulde

frembyde sig en gunstig Leilighed for ham til at komme til at tale med Kapitainen.

Hele Besætningen saae paa ham med en vis Forbauselse; men ikke en eneste af Matroserne talte til ham.

Henimod Aften mødte Tom endelig Kapitainen paa Dækket.

Tom gik hen til ham og hilste paa ham.

Neppe havde han imidlertid faaet et Par Ord frem, førend han blev afbrudt af Kapitainen, der i en barsk Tone sagde til ham:

„Jeg har ingen Forklaringer at meddele Dem! Jeg har faaet mine Ordrer, og dem retter jeg mig efter."

Og med disse Ord vendte Officeren sin Fange Ryggen.

Nu havde Tom ikke Andet at trøste sig med, end at Næstkommanderende maaskee vilde vise sig noget mere omgængelig og meddeelsom.

Dette hans Haab gik imidlertid ikke i Opfyldelse.

Næstkommanderende raabte nemlig strax til ham:

„Hvis De gjør Brøvl, lader jeg Dem lægge i Lænker!"

Nu sagde Tom halvhøit:

„Hm! Jeg kan nok mærke, at jeg ikke har Andre, end mig selv, at stole paa."

Og med det uforstyrrelige Flegma, der i saa høi Grad er eiendommeligt for Storbritanniens Sønner, ventede Tom nu paa, at der skulde frembyde sig en gunstig Leilighed for ham til at sætte sig i Frihed.

Denne gunstige Leilighed lod rigtignok temmelig

længe vente paa sig; men som vore ærede Læsere ville faae at see, udeblev den dog ikke ganske.

Toms Energi og Taalmodighed bleve lønnede efter Fortjeneste. Det viste sig altsaa, at han havde gjort meget klogt i, ikke strax at tabe Modet og opgive Haabet.

To og trediwte Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog".

31.

Det store transatlantiske Dampskib „Regent" fortsatte Reisen til Buenos-Ayres.

Paa den femtende Dag efterat det havde tiltraadt Reisen, fik man Die paa Pico de Teyde paa Teneriffa.

Den foregaaende Aften var Solen gaaet prægtig ned, og den mørkeblaa Himmelhvælving havde været aldeles skyfri.

I Løbet af Natten havde der imidlertid samlet sig nogle graalige Skyer paa Horizonten, og Vinden, der kom fra Sydvest, var bleven temmelig stærk.

Kapitainen, der var en gammel Ulk, tog sin store Kikkert frem, iagttog med største Opmærksomhed alle fire Himmelhjørner og rynkede derpaa Panden, men sagde ikke et eneste Ord.

Tom, der tilsyneladende med stor Taalmodighed

fandt sig i sin hemmelighedsfulde Skjæbne, kunde nu bevæge sig aldeles frit ombord.

Han maatte gjerne tilbringe hele Dagen oppe paa Dækket og havde desuden Tilladelse til at tale med Matroserne.

Tom var klog nok til nu ikke længer at gjøre nogensomhelst Fordring paa at faae Leilighed til at forlade Skibet og paa at blive sendt tilbage til sit Fædreland.

Derimod holdt han Øie med Alt, hvad der foregik, og iagttog hele Tiden Horizonten, i Haab om, at der dog en Gang maatte komme en eller anden Seiler tilsyne der.

Det undgik nu heller ikke hans Opmærksomhed, at Kapitainen netop den Dag var meget bekymret og ængstelig.

Hele Dagen var den dygtige Sømand ivrig beskjæftiget med at betragte Himlen.

Da det begyndte at blive mørkt, traf han Foranstaltninger, der vidnede om, at han var bekjendt paa en farefuld Situation.

Tom skjælvede over hele Legemet af Glæde.

Blæsten havde næsten ganske lagt sig; det var, som om Vinden hvilede sig for senere at tage fat for Alvor; Bølgerne taarnede sig skummende op mod det stolte Skib, og de smaa Skyer, der hidtil havde viist sig hist og her paa Himlen, bleve nu større og større og samlede sig til en stor, truende Masse.

„Pas paa, vi faae ret snart en ordentlig

Overhaling!" hviskede en af Matroserne pludselig til Tom.

Da det var blevet bælgmørk Nat, brød Uveiret løs.

Og det var i Sandhed et ganske forfærdeligt Uveir!

Som en Nøddeskal hoppede og dandsede det stolte Skib omkring paa Toppen af Bølgerne.

Det var, som sagt, blevet ganske mørkt; men Tom vidste, at Teneriffa ikke var ret langt borte.

Og i det Øieblik, da Uveiret rasede allervoldsomst, da hele Besætningen som een Mand lystrede den dygtige Kapitains Ordrer, da det knagede og bragede i Masterne, — hørte man pludselig det forfærdelige Raab:

„En Mand overbord!"

— Var det ved et reent Tilfælde, at denne Mand var falden overbord; — var det en Bølge, der havde skyllet ham bort, — eller havde han med Forsæt kastet sig ud i det oprørte Hav? —

Det var Ingen i dette Øieblik istand til at afgjøre.

— Og hvem var den Paagjældende?

Var det en Matros eller en Passageer? —

Det brød man sig foreløbig slet ikke om at faae at vide.

Først da det begyndte at grye ad Dag, — da Stormen havde lagt sig, og Kapitainen begyndte at faae et Overblik over den Ødelæggelse, den havde anrettet, fik han at vide, at den Mand, der var falden overbord, ikke var nogen Anden, — end Tom.

Kapitainen trak paa Skuldrene.

„Den stakkels Fyr har anstillet et Forsøg paa at tage Flugten," tænkte han, „men vi vare altfor langt borte fra Land, og han maa være druknet."

Og nu indførte Officeren følgende Bemærkning i sin Skibsjournal:

„Inat faldt Passageren Tom, hvem jeg efter den evangeliske Missions Ordre og for dens Regning skulde bringe over til Amerika, ombord og druknede."

Og Dampskibet fortsatte sin Reise.

— Kapitainen tog imidlertid feil. Tom var ikke druknet.

Lord Williams trofaste Tjener var en dygtig Svømmer. Efterat han havde svømmet temmelig længe, begyndte Kræfterne rigtignok at svigte ham; men saa havde han fundet en Planke; til den havde han klamret sig fast, og den frelste hans Liv. — Dog var han i høieste Grad udmattet, da han endelig naaede Land.

— Den Herre, der inde i Jernbane-Koupeen havde budt ham en Cigar, og de Personer, der havde bragt ham ombord, havde glemt een Ting.

De havde ladet ham beholde det Læderbælte, i hvilket den gamle Skotte gjemte sine Penge, og som heller ikke havde fristet de Negre, der i sin Tid havde været hans tyranniske Herrer.

Tom var altsaa forsynet med Penge.

Da Solen stod op, laa han besvimet i nogen Afstand fra den lille Landsby Lagune.

En Fisker, der vilde see til sine Garn, som Uveiret tildeels havde ødelagt, fandt ham og tog sig af ham.

Da Tom endelig kom til sig selv igjen, fortalte han, at han havde været ombord paa Damperen „Regent", og at en Bølge havde skyllet ham overbord.

Fiskeren bragte ham til Laguna, hvor der, — ligesom i Øens Hovedstad, Santa Cruz — boede endeel Englændere.

Tom henvendte sig til Konsulen og forlangte at blive sendt tilbage til England.

Forat dette kunde skee, maatte han imidlertid vente, indtil der kom et Skib forbi.

Efter en Ugestids Forløb seilede et norsk Skib endelig ind i Santa Cruz's Havn.

Tom gik ombord i dette Skib, der vel ikke stod i Begreb med at seile over til England, men til Skotland.

Overfarten varede en Maanedstid.

Under sit Ophold paa Teneriffa havde Tom imidlertid skrevet to Breve, det ene til Betsy, det andet til Lord William.

Han fortalte dem, hvorledes han var gaaet i Fælden, og opfordrede dem til at flytte bort fra Adam-Street, holde sig skjulte i London og ikke foretage sig Nogetsomhelst, førend han kom hjem.

Fremdeles bad han dem om at sende de til ham adresserede Breve til Perth, poste restante.

Stakkels Tom havde imidlertid kun gjættet sig til en Deel af Sandheden.

Han var aldeles overbeviist om, at Sagfører-Fuldmægtigen Edward Cokeries var en aldeles paalidelig Person, og at den Mand, der havde skrevet ham til fra Perth, virkelig var den John Murphy, som han i sin Tid havde kjendt.

Sin Bortførelse tilskrev han Lord Evandale.

— — — — — — — — — — — —

Tom gik altsaa i Land i Skotland og begav sig lige til Perth.

Da han var ankommen til denne By, løb han strax hen til Posthuset, hvor han jo gjorde Regning paa at forefinde Breve fra Lord William og Betsy.

Ingen af dem havde imidlertid skrevet ham til.

Nu ansaae han det for sin Pligt at aflægge sin gamle Ven et Besøg.

Da han kom hen til John Murphys Bolig, fik han imidlertid — til sin store Forbauselse — at vide, at denne Hædersmand allerede for flere Aar siden var flyttet bort fra Perth.

Det kunde altsaa ikke være ham, der havde skrevet Tom til.

Den trofaste og energiske gamle Tjener tabte dog ikke Modet.

Nu gav han sig til at søge efter Lieutenant Percy.

Denne Mand havde imidlertid aldrig boet i Perth; der fandtes ikke et eneste Menneske i hele Byen, som kjendte ham, eller endog blot nogensinde havde hørt tale om ham.

Nu kom stakkels Tom til at tænke paa den Tvivl,

Lord William havde lagt for Dagen, da han havde viist ham den anonyme Skrivelse, af hvilken det fremgik, at Lieutenant Percy virkelig opholdt sig i Perth.

Den trofaste gamle Tjener havde saaledes ikke Andet at gjøre, end at vende tilbage til London.

Saasnart som han var ankommen til Hovedstaden, begav han sig hen til Adam-Street.

Her var der imidlertid forbeholdt ham en ny Overraskelse, og det en Overraskelse, der var endnu piinligere, end nogen af de andre.

For en Maanedstid siden vare Lord William og hele hans Familie pludselig forsvunden.

— Og Betsy? —

Hun havde forladt Huset paa samme Tid, som de.

— Men hvor vare alle disse Mennesker da blevne af? —

Ja, derom var der ikke en Eneste, som kunde meddele Tom nogen Oplysning.

Den gamle Tjener anstillede en Beregning over, hvor lang Tid der i det Hele var henrunden.

Det var nu næsten tre Maaneder siden, at han forlod London.

Tom udstødte et dybt Suk; — hvor Meget kunde der ikke foregaae i Løbet af tre Maaneder?!

Vore Læsere vide imidlertid, at den trofaste gamle Tjener aldrig ganske tabte Modet.

„Jeg maa naturligviis see at finde dem igjen, — og det skal ogsaa nok lykkes mig!“ sagde han med Bestemthed.

Og nu gav han sig strax til at tænke over, hvorledes han skulde bære sig ad for at naae sit Maal.

Det var ikke nogen ganske let Sag for den trofaste gamle Tjener at komme paa det Rene med sig selv i saa Henseende. I Løbet af en Timestid fik han en Masse Indfald og lagde en Mængde Planer; men desværre saae han sig nødsaget til at forkaste dem allesammen som uigjennemførlige.

Langt om længe lykkedes det ham imidlertid at fatte en Beslutning, ved hvilken han meente at kunne blive staaende.

Tre og tredivte Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

32.

Det var om Aftenen, Tom var ankommen til London.

Om Aftenen err Kontoirerne lukkede; Tom maatte altsaa vente til den næste Dag.

Om Morgenen, Klokken ni, var han allerede henne hos Mr. Simouns.

Idag var Sagføreren kommen usædvanlig tidlig til Byen, og Tom traf ham hjemme.

Da Mr. Simouns hørte, hvad den gamle Tjener havde at meddele ham, sagde han:

„Jeg har aldrig havt nogen Fuldmægtig, der hed Edward Cokeries

Deres Kone og Lord William har jeg slet ikke hørt tale om, siden De sidst var hos mig.

Forøvrigt er alt det, De fortæller mig, ikke saa besynderligt, som De antager."

Da Tom hørte disse Ord, studsede han.

Mr. Simouns lagde Mærke dertil og vedblev:

„De burde have fulgt mit Raad; — saa havde Deres Herre maaskee opnaaet et Forlig med Lord Evandale.

„Men," sagde Tom, „nu har den Niding maaskee endog ladet sin Broder myrde!"

„Det er dog ikke sandsynligt," svarede Mr. Simouns.

„Men" . . ., begyndte Tom.

Sagføreren skyndte sig imidlertid med at afbryde ham.

„De siger jo, at ikke blot Lord William selv, men ogsaa hans Kone og Børn ere forsvundne?" spurgte han.

„Ja," svarede Tom.

„Og det Samme er Tilfældet med Deres Kone?"

„Ganske vist!"

„Naa ja, der seer De selv!" . . . Fem Mennesker myrder man ikke paa een Gang, naar man vil undgaae Mistanke."

„Men hvad er der da blevet af dem?"

Mr. Simouns saae nok, at Tom var fortvivlet, og det gjorde ham ondt for den trofaste Tjener.

„Hør en Gang," sagde han til ham, „jeg har ellers ikke for Skik at blande mig i Ting, der ikke angaae mig; men jeg nærer saamegen Tillid til Dem og er i den Grad bleven overbeviist om, at Lord William Pembleton endnu er ilive, at jeg virkelig vil tage mig af Deres og hans Sag! — Kom igjen iaften, saa skal jeg see, om jeg kan faae Noget at vide om, hvad der er foregaaet."

Tom tilbragte Resten af Dagen med at gaae omkring

i London og anstille Undersøgelser, som dog ikke førte til noget Resultat.

Man kan ligesaa godt give sig til at lede efter en Knappenaal i et Læs Hø som til at søge efter et Menneske i London.

Klokken sex om Aftenen vendte Tom tilbage til Paternoster-Street.

Mr. Simouns var nu ganske alene og ventede paa ham.

„De har vel ikke gjort en eller anden Opdagelse?" sagde han til den gamle Tjener.

„Nei, desværre," svarede denne.

„Saa har jeg havt mere Held med mig."

Tom udstødte et Glædesskrig.

„O," sagde Mr. Simouns, „De skal dog ikke glæde Dem for tidlig, stakkels Tom!"

„Min Gud! . . . Ere de da døde?"

„Nei, men de ere blevne Offre for en djævelsk Ondskab! . . . Veed De, hvor Lord William for Øieblikket befinder sig?"

„Nei?" sagde Tom ængstelig.

„Han er bleven erklæret for gal og indespærret i Bedlam."

Tom udstødte et Skrig.

Mr. Simouns vedblev:

„Der findes her i London en meget dygtig Opdagelsesbetjent, som hedder Rogers.

Fra Tid til anden benytter jeg mig af denne Mauds Bistand, og jeg vidste nok, at jeg blot behøvede at henvende mig til ham for at faae at vide, hvad der var

blevet af Lord William, af dennes Kone og Børn og af Deres Kone.

Saasnart som De var gaaet i Formiddags, sendte jeg derfor Bud efter Rogers, og han sagde da til mig:

„Selv har jeg ikke villet have Noget med den Historie at skaffe; men jeg kjender den og kan fortælle Dem Alt, hvad der har tildraget sig!"

Og nu fortalte Rogers mig Følgende:

Dagen efterat De havde forladt London, fik Lord William et Telegram fra Dem."

„Fra mig?" udbrød Tom.

„Et falsk Telegram, naturligvis!"

„Naa, saaledes!"

„De skrev til Lord William: „Jeg har talt med Percy. Cokeries vil aflægge Dem et Besøg. Følg hans Raad!"

Endnu samme Dag aflagde Cokeries virkelig Deres Herre et Besøg.

Han fik Lord William til at skrive en lang og forvirret Klage, der hist og her var spækket med aldeles meningsløse Floskler, som Cokeries udgav for tekniske juridiske Udtryk.

Denne Klage maatte Lord William selv indgive til Justitsministeriet.

To Dage efter fik Deres Herre Brev fra Dem."

„Det er ikke muligt! — Jeg kunde jo ikke skrive ham til!" udbrød Tom.

„Nei, men Deres Haand var saa skuffende efterlignet, at Lord William blev ført bag Lyset deraf."

„Og — hvad stod der da i Brevet?"

„At Percy var meget syg, og at De vilde blive hos ham, indtil han kom sig."

„Og hvad skete der saa?" spurgte Tom.

Mr. Simouns svarede:

„Otte Dage efter blev Lord William opfordret til at indfinde sig i Justitsministeriet.

Sjæleglad efterkom han denne Opfordring, skjøndt det udtrykkelig blev fremhævet, at han maatte fremstille sig i Ministeriet som Walter Bruce.

Da det var blevet Aften, var han endnu ikke kommen hjem.

Nu begyndte hans — og Deres Kone at blive urolige; men saa indløb der et Brev fra Lord William.

Ogsaa hans Haand var saa skuffende efterlignet, at hans Kone gik i Fælden.

Lord William skrev, at Justitsministeren øieblikkelig havde anerkjendt ham som Familien Pembletons Overhoved, og at Lord Evandale, der var bleven kaldt til, havde tilstaaet hele Sagens Sammenhæng.

Imidlertid havde Justitsministeren næret Betænkelighed ved at anlægge Sag imod et Medlem of Overhuset, i Særdeleshed da denne Sag jo vilde fremkalde en forfærdelig Skandale; efter hans indtrængende Opfordring havde de to Brødre derfor sluttet Forlig med hinanden.

Der vilde blive udbetalt Lord William et Beløb af tohundrede og halvtredsindstyvetusind Pund Sterling, og desuden skulde han for Fremtiden være Eier af og bebo det Hotel i Paris, der tilhørte Familien Pembleton.

Lord William stod altsaa i Begreb med at reise til Folkstone, hvor han vilde oppebie sin Kones og sine Børns Ankomst.

Hvad Betsy angaaer, da anmodede han hende om straks at reise til Perth, for at faae Tom opspurgt, gjøre ham bekjendt med det Forlig, der var blevet indgaaet, og saa tilligemed ham at reise over London til Paris.

I Brevet laa der en Banknote paa hundrede Pund Sterling.

Madame Bruce nærede ikke et eneste Øieblik Tvilv om, at Brevet virkelig var fra hendes Mand.

Hun betalte altsaa, hvad hun skyldte henne i Adam-Street, sendte Bud efter en Droschke og kjørte hen til Banegaarden for at reise med det første Tog, der afgik til den sydlige Deel af Landet.

Siden det Øieblik har man ikke seet Noget til hende eller hendes Børn."

„Men hvad er der blevet af Lord William?" spurgte Tom.

„Justitsministeren troede naturligviis ikke et eneste Ord af, hvad der stod i den forvirrede Klage."

„Ah!"

Mr. Simouns vedblev:

„Tillige blev der nu indgivet en Klage til ham fra Lord Evandale, som henledede Opmærksomheden paa, at en Person, der nok skulde være en forhenværende Deporteret, havde smedet et Komplot, der voldte ham, Lord Evandale, mange Ubehageligheder.

Medens Madame Bruce reiste ned til Folkstone, hvor

hun naturligviis ventede at træffe Lord William, blev dennes Tilstand undersøgt af to Læger, som ikke toge i Betænkning at erklære ham for gal."

„Og — saa?" spurgte Tom, der skjælvede over hele Legemet.

„Saa blev han straks indespærret i Bedlam, — hvor han endnu befinder sig."

„Men . . . min Kone?"

Mr. Simouns trak paa Skuldrene.

„Deres Kone," sagde han, „tiltraadte endnu samme Dag Reisen op til Skotland.

I den Koupee, i hvilken hun tog Plads, sad der kun Damer.

Ved den første Station beklagede en velklædt og tilsyneladende meget agtværdig Dame sig over, at hun var bleven bestjaalet underveis.

Alle de øvrige kvindelige Passagerer forsikkrede naturligviis, at dette ikke kunde være Tilfældet.

En Politi-Embedsmand blev kaldt til. Alle de øvrige Damer forlangte med Bestemthed, at deres Lommer skulde undersøges; dette skete ogsaa, og — den velklædte og tilsyneladende saa agtværdige Dames Portemonnaie blev nu funden i Betsys Lomme.

Som en Følge deraf blev Betsy naturligviis arresteret og kastet i Fængsel."

Da Tom hørte dette, udstødte han et Skrig, der røbede den største Fortvivlelse.

„O, min Gud," udbrød han, „saa er det jo aldeles ude med os!"

„Nei, — endnu dog ikke!" svarede Mr. Simouns imidlertid ganske rolig.

Det gav et Sæt i Tom.

Maalløs af Forbauselse og spændt Forventning stirrede den gamle Mand paa den erfarne og dygtige Sagfører.

Fire og tredivte Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog".

33.

Der opstod nu en længere Pause; — det lod til, at Mr. Simouns trængte til at samle sine Tanker.

Tom stirrede paa ham med en Begjærlighed, som vore Læsere maaskee kunne fatte, men som det er os umuligt at beskrive.

Langt om længe tog Sagføreren atter Ordet.

„De har altsaa forgjæves søgt efter Lieutenant Percy overalt?"

„Ja, desværre," svarede Tom, „og jeg kan ikke troe Andet, end at han er død."

„Deri tager De dog feil!"

„Hvorledes? . . . De troer virkelig, at han endnu er ilive?" udbrød Tom.

„Jeg er endog ganske vis paa, at han endnu er ilive!"

„Nei, virkelig?“ sagde Tom, der nu atter begyndte at nære Haab.

„Jo, min gode Tom,“ vedblev Sagføreren, „De var nemlig ikke ene om at søge!“

„De søgte med. — og De havde mere Held med med Dem, end jeg?“ spurgte Tom.

„Ja, ganske rigtigt,“ svarede Mr. Simouns smilende. „Jeg kan nemlig underrette Dem om, at Lieutenant Percy ikke blot endnu er ilive, men endog befinder sig i bedste Velgaaende; — at han skulde være bleven blind og være meget syg, er nemlig ogsaa kun Opdigtelse.“

„Og han er her i London?“

„Ja.“

Idet Mr. Simouns udtalte dette Ord, trak han i Klokkestrengen.

Efter et Par Minuters Forløb traadte en ung Kontoirist ind i Stuen.

Denne Kontoirist boede der i Huset og tilbragte Natten inde i Kontoir-Lokalet.

„Tag min Vogn,“ sagde Mr. Simouns til ham, „kjør hen til Dover-Hill, og hent mig den Mand, der var her igaar!“

Kontoiristen bukkede og gik.

Nu sagde Mr. Simouns:

„For et Øieblik siden var De aldeles fortvivlet, gode Tom, — nu maa De da heller ikke hengive Dem til en altfor urimelig Glæde.“

„Men . . .“

„Lad mig tale ud! Lieutenant Percy er altsaa her i London, og da jeg har lovet ham en Sum Penge,

fortæller han nok Alt, hvad han veed; ja, han gjør endog det, der er bedre!"

„Og det er?"

„Han sørger endog for, at hans forhenværende Medhjælper og Medskyldige optræder som Vidne."

„O, men saa!" . . . udbrød Tom sjæleglad.

„Vent lidt! Percy og hans Medskyldige ere traadte ud af Tjenesten, og Begge have faaet privat Ansættelse. Naar de have afgivet deres Forklaring, miste de imidlertid ikke blot den Pension, der er bleven dem tilstaaet, men falde endog i Hænderne paa Politiet og blive i det Allermindste dømte til Deportation."

„Hm! Hvis de virkelig maae være belavede paa en saadan Skjæbne, tie de bestemt hellere stille," bemærkede Tom, som nu var bleven betydelig afkølet.

„Nei, de gjøre ikke; — jeg har nemlig fundet en Udvei, der sætter dem istand til at afgive deres Forklaring, uden at de derfor kunne blive rammede af Lovens Straf."

„Og hvad er det for en Udvei?" spurgte Tom.

„Vi give Hver især femtenhundrede Pund; for den Priis ville de bryde Tausheden."

„Ah!"

„Og saa reise de over til Frankrig. Af saadanne Forbrydere finder der ikke nogen Udlevering Sted."

„Men kan man være vis paa, at de sige Sandheden, naar de først ere komne over til Frankrig?"

„Ja, man kan," svarede Mr. Simouns. „Dvre i Paris ville de henvende sig til den britiske Gesandt og gjøre ham bekjendt med, hvad der er foregaaet; ja, de

ville endog meddele ham nogle Oplysninger om Fangevogteren i Perth, der endnu er i Funktion, skjøndt han naturligviis har været med i Komplottet. Naar han saa ganske uventet bliver arresteret, gaaer han nok strax til Bekjendelse; — det er nemlig en Selvfølge, at han bliver forfærdelig bespippet."

„Men saa kommer det Hele jo til at gaae ud over ham!"

„Det har han ogsaa fortjent; thi han har aabenbart været en af Hovedmændene; — det er nemlig ham, der har ledet Underhandlingerne imellem den foregivne Hindu Nizam og Lieutenant Percy."

„Men saa kunne vi jo allerede betragte Processen som vunden!" udbrød Tom fornøiet.

„Nei, endnu dog ikke," svarede Mr. Simouns.

„Men det forekommer mig dog" . . . . begyndte Tom.

„Lad mig tale ud!" afbrød Sagføreren ham her. „Her i England skrider Retfærdigheden ikke direkte ind, naar der kun staaer private Interesser paa Spil."

„Godt, saa ville vi anlægge Sag imod Sir Coandale," sagde Tom.

„Men De glemmer reent, at Lord Coandale nu er en mægtig Mand og vil finde ligesaa mange Tilhængere som Modstandere, hvis Sagen kommer for Retten."

„Ja, hvad gjør det til Sagen, naar vi kunne føre Beviis for, at han er en grov Forbryder?"

„Hm!" svarede Mr. Simouns. „Der vil ikke være Mangel paa Sagførere, som tage sig af ham. Desuden lader det jo til, at Justitsministeren selv har taget Parti

imod Lord William. — Det er ikke usandsynligt, at man vil nære Betænkelighed ved at kaste Lys over en saadan Skandale."

Tom rystede paa Hovedet.

„Men hvad kan det saa nytte, at Lieutenant Percy og hans Medskyldige afgive en Erklæring?" spurgte han.

„Det kan nytte os saameget, at vi derved kunne opnaae et Forlig," svarede Mr. Simouns.

„I hvilken Retning?"

„I den Retning, der er bleven antydet i det Brev, som en af vore Modstandere har skrevet i Lord Williams Navn."

„Altsaa vilde Lord William faae et Beløb af tohundrede og halvtredsindstyvetusind Pund Sterling udbetalt?"

„Ja, og tillige vilde han blive Eier af Hotel-Pembleton, der jo virkelig ligger i Forstaden Saint-Honoré ovre i Paris."

„Men hvorledes skulle vi naae dette Maal?"

„Naar vi ere komne i Besiddelse af de meget omtalte Dokumenter, gaae vi Begge op til Lord Evandale."

„Naa, — og saa?"

„Lord Evandale vil dog vistnok nære Betænkelighed ved at indlade sig paa den Proces. Han behøver jo kun at sige et eneste Ord, — saa bliver Lord William strax sat i Frihed."

„Og hvad skal der saa skee?"

„Saa reiser Lord William over til Paris, og der finder Udveerlingen Sted."

„Hvad for en Udveerling?"

„Jh, — naar de tohundrede og halvtredsindstyvetusind Pund Sterling og Skjødet paa Hotel-Pembleton blive udleverede til os, maae vi naturligviis til Gjengjæld give vore Modstandere den Erklæring, som Lieutenant Percy og hans Medskyldige have afgivet."

Tom trak paa Skuldrene; han var aabenbart ikke rigtig tilfreds med dette Arrangement.

Det var ganske vist et betydeligt Beløb, der her var Tale om; men selv for et saa betydeligt Beløb forekom det ham at være haardt at maatte afstaae Lord Williams Rettigheder.

Mr. Simouns kunde see paa ham, hvad der foregik i hans Indre, og sagde derfor:

„De maa endelig ikke glemme, hvor vanskeligt det vilde blive for os at føre Proces, og hvor forfærdelig en saadan Sag vilde kunne trække i Langdrag!"

„Hm! Det er sandt nok!" indrømmede Tom.

„Der vilde henrinde flere Aar, førend vi kunde naae vort Maal," vedblev Sagføreren.

„Men tilsidst vilde vi dog naae det!" svarede den energiske gamle Mand.

„Og i Mellemtiden," sagde Mr. Simouns nu, „vilde Lord Williams Kone og Børn komme til at leve i Nød og Elendighed; ja, det er endog muligt, at Deres Herre selv vilde gaae fra Forstanden, dersom han i saa lang Tid skulde være indespærret i et Galehuus."

Ved denne sidste Bemærkning fik Sagføreren Bugt med alle Toms Betænkeligheder.

Til Overflod tilføiede Mr. Simouns nu:

„Og desuden maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, at jeg vel ikke har Noget imod at staae i Forskud med syv- eller ottetusind Pund Sterling, hvad denne Sag angaaer, men at jeg derimod ikke vilde kunne indlade mig paa at forstrække Deres Herre med et større Beløb. Imidlertid vilde det i det Allermindste koste fem- og tyvetusind Pund Sterling at føre en saadan Proces."

„Naa ja, saa maae vi vel finde os i at gaae ind paa Deres Forslag!" sagde Tom nu.

„Meget vel!" svarede Mr. Simouns.

I dette Øieblik blev Døren aabnet, og Lieutenant Percy traadte ind i Værelset.

Tom betragtede ham med en vis Nysgjerrighed.

Lieutenant Percy var endnu en temmelig ung Mand og syntes at have en ualmindelig kraftfuld Konstitution, ja, endog at være udrustet med en sjelden Energi.

Idet Mr. Simouns pegede paa Tom, sagde han kort og godt:

„Den Herre der og jeg have allerede truffet den fornødne Aftale."

Lieutenanten bukkede.

„Jaften reiser De altsaa over til Paris?" vedblev Sagføreren.

„Som De vil," svarede Lieutenanten.

„Der har De foreløbig femhundrede Pund Sterling til lige Deling imellem Dem og Deres . . Medhjælper,"

sagde Mr. Simouns nu. „Resten af Beløbet vil blive Dem udbetalt i den britiske Gesandts Hotel ovre i Paris."

Med disse Ord lagde Sagføreren femhundrede Pund Sterling paa Bordet.

Med den roligste Mine af Verden tog Lieutenant Percy Pengene og stak dem i Lommen.

Fem og tredivte Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog".

34.

Derpaa sagde Mr. Simouns til Lieutennant Percy:

„De maa nu strax træffe de nødvendige Forberedelser til Afreisen. Saasnart som De og Deres Medhjælper ere komne over til Paris, maa De lade mig vide, i hvilket Hotel De ere tagne ind."

„Skulle vi strax henvende os til Gesandten?" spurgte Lieutenanten.

„Nei, dermed maae De vente, indtil den Herre der kommer over til Paris," svarede Sagføreren, idet han pegede paa Tom.

Lieutenant Percy bukkede atter og gik sin Vei.

Da Tom var bleven ene med Mr. Simouns, sagde den gamle Tjener:

„Og min stakkels Kone er altsaa bleven arresteret?"

„O, inden Ugen er omme, skal hun nok blive sat paa fri Fod! . . . Jeg stiller Kaution for hende."

„Hm!" sagde Tom. „Men hvis hun saa forlader England, vil Kautionen jo gaae i Løbet."

„Den Sum maa Lord William naturligviis godtgjøre mig," svarede Sagføreren.

Tom nikkede med Alvor. Efter en kort Pause sagde han imidlertid:

„Men Lord Williams Kone og Børn ere jo sporløst forsvundne; . . . maaskee er der tilstødt dem en Ulykke?"

„Det var jeg selv et Øieblik bange for," svarede Mr. Simouns, „men nu er jeg dog bleven nogenlunde beroliget i saa Henseende."

„Hvorledes det?" spurgte Tom.

„Jeg har overdraget den Opdagelsesbetjent, om hvem jeg igaar talte til Dem, det Hverv at opsøge de Forsvundne, og imorges sendte han mig et Telegram fra Brighton. — Der seer De Telegrammet!"

Med disse Ord pegede han paa et Stykke Papir, der laa paa hans Skrivebord.

Ivrig greb Tom dette Stykke Papir, og nu læste han Følgende:

„Til Mr. Simouns, Paternoster-Street i London.

Vær ved godt Mod! — Jeg er allerede paa Spor efter dem!

Rogers."

„De mener altsaa, at han nok finder dem?" spurgte Tom.

„Ja, det er jeg temmelig vis paa, han gjør," svarede Sagføreren.

Nu reiste den gamle Tjener sig.

„Godt," sagde han, „saa er det bedst, jeg kommer igjen imorgen!"

„Nei, nei," svarede Mr. Simouns, „det er ikke værd, De kommer tiere herhen."

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi vore Modstandere jo staae i den Tro, at De er død og borte, og det ikke er værd, de faae Dem at see, førend vi ere komne i Besiddelse af de meget omtalte Dokumenter. Hvis De nu kom tiere herhen, kunde man let lægge Mærke til Dem; — men hvor boer De?"

„Endnu har jeg ikke leiet Værelser."

„Saa vælg en Leilighed i den østlige Deel af Byen."

„Skal skee; — men naar skal jeg reise over til Paris?"

„Saasnart som vi have faaet paalidelige Oplysninger om Mistress Bruce og hendes Børn."

„Men — kan jeg da ikke faae Lord William at see, førend jeg reiser?"

„Nei, det kan ikke lade sig gjøre. Til Bedlam faaer man ikke let Adgang."

„Men dog undtagelsesvis" . . .

„Sandt nok; men hvis man fik at vide, at en Fremmed havde aflagt Walter Bruce et Besøg, vilde man strax fatte Mistanke om, at det kunde være Dem, der var denne Fremmede, og indtil det afgjørende Øieblik kommer, maa De, som sagt, være død for Lord Evandale."

Tom nikkede, men sagde derpaa:

„Men naar faaer jeg Dem at see igjen?"

„Lei Dem et Værelse paa Maldon-Road," svarede Sagføreren. „Imorgen Formiddag, imellem Klokken ti og elleve, skal jeg saa i Droschke kjøre igjennem den Gade. Naar jeg kommer hen til Fattighuset, lader jeg Vognen holde og stiger ud. Saa maa De være i Nærheden."

„Godt!" sagde Tom.

Og derpaa gik han sin Vei.

Den gamle Tjener rettede sig nøie efter Sagførerens Anviisning, og det faldt ham ikke vanskeligt at faae et Værelse tilleie henne paa Maldon-Road.

Den næste Formiddag tilbragte han en halv Timestid med at vandre op og ned ad Fortoget i Nærheden af Fattighuset, og med at holde Øie med alle de Droschker, der kjørte forbi.

Endelig blev et af disse Kjøretøier holdende, og en Mand steg ud af det.

Det var Mr. Simouns.

Han gik lige hen til Tom og sagde til ham:

„Hvad Mistress Bruce angaaer, kunne vi være ganske rolige."

Tom skreg høit af Glæde.

„Læs dette!" vedblev Sagføreren, idet han rakte den gamle Tjener et Brev.

Dette Brev, der var fra Opdagelsesbetjenten Mr. Rogers, var saalydende:

„Jeg har hellere selv villet skrive Dem til, end

telegrafere, skjøndt De rigtignok nu noget senere hører fra mig.

Dette Brev skriver jeg i Mistress Bruces Dagligstue. Hun beboer en lille Villa tætved Brighton.

Den stakkels Kone aner intet Ondt; hun troer, at hendes Mand er i Paris.

Hvad der er hændet hende, er Følgende:

Som De veed, forlod hun for tre Maaneder siden London for at møde sin Mand i Folkestone. Hun ansaae Lord Williams Brev for ægte og var derfor ganske rolig.

Paa Banegaarden i Folkestone stod der ogsaa ganske rigtig en Mand, som ventede paa hende, — naturligviis ikke Mr. Bruce, men en velklædt Herre, der hilste fra denne og var forsynet med et andet Brev, der ligeledes blev udgivet for Lord Williams Værk.

Mr. Bruce skrev, at der var indtruffet Begivenheder, som gjorde det nødvendigt for ham at reise alene til Paris, og at han først om nogle Uger kunde modtage hende der.

I Mellemtiden skulde hun i enhver Henseende modtage Raad og Bistand af den Herre, der bragte hende Brevet.

Ogsaa dette Brev ansaae den stakkels Kone for ægte, og hun fulgte derfor med den fremmede Herre, som kjørte med hende til Brighton, hvor han i hendes Navn leiede den lille Villa, i hvilken jeg imorges traf hende.

Hver fjortende Dag faaer hun Brev, efter Sigende

fra sin Mand, og under et eller andet Paaskud bliver hendes Reise til Paris stadig udsat.

Med hvert af disse Breve følger der forøvrigt Penge.

Jeg har ikke anseet det for rigtigt at rive Mistress Bruce ud af hendes Vildfarelse, men ladet mig nøie med at sige til hende, at det var Dem, der havde sendt mig til hende; hun veed nemlig, at De har paataget Dem det Hverv at bringe et Forlig istand imellem hendes Mand og Lord Evandale.

Jeg for mit Vedkommende maa nu ogsaa anseе det for det Hensigtsmæssigste, at hun ikke faaer Noget at vide om Sagens rette Sammenhæng, førend Forliget er kommet istand, og Mr. Bruce er bleven sat i Frihed; men forøvrigt venter jeg naturligviis paa nærmere Ordre fra Dem.

Ærbødigst
Rogers."

Da Tom havde læst dette Brev igjennem, sagde han til Mr. Simouns:

„Naa, — og saa?"

„Saa sendte jeg Rogers et Telegram af følgende Indhold:

„De har baaret Dem aldeles rigtig ad. — Siig endelig ikke Noget"!"

„Og hvad skulle vi nu foretage os?" spurgte den gamle Tjener.

Sagføreren svarede:

„Endnu idag maa De reise til Paris. — Der har De en Vexel paa Huset Shamphry & Ko., Rue de la Victoire."

„Hm! Ja, undskyld, Mr. Simouns," sagde gamle Tom nu, „men der er en Ting, jeg gjerne vilde spørge Dem om."

„Og det er?"

„Det er, om Lord William veed Noget om, hvad der seneste har tildraget sig?"

„Nei," svarede Sagføreren.

„Men saa maa han jo være i høieste Grad fortvivlet!" sagde Tom.

„Ja, det er han vist," indrømmede Mr. Simouns, „men det maae vi finde os i; — i alt Fald kunne vi da ikke gjøre ham bekjendt med Sagens rette Sammenhæng."

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi vi derved let vilde kunne vække Mistanke hos Lord Evandale."

„Ak ja!" sagde Tom, idet han trak paa Skuldrene.

Mr. Simouns vedblev:

„De reiser altsaa endnu idag til Paris?"

„Ja."

„Imorgen tidlig vil De kunne være i Frankrigs Hovedstad," vedblev Sagføreren, „og saa maa De strax sætte Dem i Forbindelse med Lieutenant Percy. Jeg har nylig faaet et Telegram fra ham, ifølge hvilket han og hans Medskyldige ere tagne ind i Hotel de Champagne i Rue Montmartre."

„Skal skee!"

„Og derpaa maa De gaae med disse to Mennesker

hen til Gesandten. Endelig maa De skrive mig til, saasnart som Kjæltringerne have afgivet deres Forklaring."

„Og saa?" spurgte Tom.

„Saa?" gjentog Mr. Simouns. „Ih, for Pokker, saa aflægger jeg Lord Evandale et Besøg."

Tom bukkede og tog Afsked med Sagføreren, som nu igjen satte sig ind i sin Droschke.

— — — — — — — — — — — —

En Timestid senere reiste Tom med Jiltoget mod Syd; det vil med andre Ord sige: han var paa Veien til Paris.

Efter otte og syrgetyve Timers Forløb fik Mr. Simouns følgende Telegram ovre fra Frankrig:

„Erklæringen afgivet. Gesandten overbevist. Alt i Orden.

Jaften tilbage til London.

Tom."

„Oho!" sagde Mr. Simouns halvhøit. „Nu begynder jeg virkelig at troe, at Lord Evandale gjør klogest i at slutte Forlig!"

Sex og tredivte Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

35.

Tom forlod altsaa Frankrig for at vende tilbage til London, og da han var ankommen til Englands Hovedstad, var der to Personer, der modtoge ham paa Banegaarden.

Disse to Personer vare: Mr. Simouns og Betsy.

Sagføreren havde indfriet sit Løvte; han havde stillet Kaution for Betsy, som derpaa var bleven sat paa fri Fod og vendt tilbage til London.

Toms Ansigt straalede af Glæde.

I Lommen havde han den Erklæring, der var bleven afgivet af Lieutenant Percy og dennes Medhjælper, og som af Gesandten var bleven forsynet med Paategning om, at de Paagjældende i hans Nærværelse havde afgivet og underskrevet denne Erklæring.

„Det er godt!" udbrød Mr. Simouns. „Nu kunne

vi skride til Værket. Jeg vil strax skriftlig udbede mig Tilladelse til at aflægge Lord Evandale et Besøg.

Tom, der havde tilbragt Natten i en Jernbane-Koupee, nød nu en Smule Hvile.

I Overeensstemmelse med den Aftale, som han havde truffet med Mr. Simouns, tog han derpaa en Droschke og kjørte hen til Sagføreren for at hente ham.

De to Forbundsfæller toge nu Veien hen til Londons „Westend".

Da de næsten vare komne hen til Lord Evandale Pembletons pragtfulde Bolig, sagde Mr. Simouns:

„Hm! Naar jeg skal være ganske ærlig, har jeg betænkt mig, gode Tom! Jeg troer ikke, det er Umagen værd, at De strax gaaer op med til Lord Evandale."

Tom studsede.

„Og hvorfor ikke?" spurgte han.

„Det skal jeg sige Dem," svarede Sagføreren. „Det er jo ingenlunde umuligt, at De kunde blive grebet af Harme, naar De fik Øie paa Deres kjære Herres nedrige Broder, og ved at give Deres Harme Luft kunde De let fordærve vort Spil. — Hvis jeg kommer til at trænge til Deres Bistand, skal jeg imidlertid strax tage min Tilflugt til Dem."

„Som De vil!" svarede Tom.

Mr. Simouns gik altsaa alene op til Lord Evandale.

Familien Pembletons nuværende Overhoved sad oppe i sit Studereværelse og ventede paa ham.

Han havde ikke den fjerneste Anelse om, hvad Sagføreren egentlig vilde ham; men da Mr. Simouns i en

lang Aarrække havde været Familiens Forretningsfører, antog Adelsmanden, at det var et Anliggende af pekuniair Interesse, der havde bevæget Juristen til at aflægge ham dette Besøg.

Mr. Simouns blev staaende ligeoverfor Adelsmanden.

„Hvad er til Tjeneste, Mr. Simouns?" spurgte Lord Evandale.

Sagføreren bukkede dybt og svarede med Alvor:

„Mylord, jeg har herved den Ære at underrette Dem om, at det er som Repræsentant for Deres Broder, at jeg nu fremstiller mig for Deres Herlighed."

Lord Evandale brast i Latter.

„Hvad er det for en „Broder", De taler om?" udbrød han i en haanlig Tone.

Med uforstyrrelig Koldblodighed svarede Mr. Simouns imidlertid:

„Det er Deres ældste Broder, Lord William Pembleton!"

Lord Evandale trak paa Skuldrene.

„Min gode Mand, veed De da ikke, at min ældste Broder, William, døde for en halv Snees Aar siden?"

„Jeg veed nok, at alle Mennesker troe, han er død."

„Men det er ogsaa den rene Sandhed!" udbrød Lord Evandale.

„Mylord", svarede Mr. Simouns koldt, „der gives to andre Mænd, om hvem Folk ligeledes troe, at de ere døde og borte, men som dog endnu ere ilive!"

„Nei, virkelig? — Og hvad er det da for to Mænd?"

„Den Ene hedder Tom," svarede Sagføreren.

Lord Evandale foer sammen.

„Og — den Anden?" spurgte han.

„Det er en vis Lieutenant Percy."

„Ham kjender jeg slet ikke Noget til."

Ganske rolig svarede Mr. Simouns:

„Da maa De dog vist have hørt ham omtale; thi det var ham, der hjalp Deres Fader, Sir George Pembleton, med at ombytte Galeislaven Walter Bruces Lig med den endnu levende Lord William."

„Hm!" sagde Lord Evandale nu. „Siden De veed saa god Besked, er det bedst, vi tale aabent og uforbeholdent med hinanden, Høistærede!"

„Det er ogsaa min Mening, Mylord!"

„En siffig Gavtyv, der hedder Walter Bruce," vedblev Lord Evandale, „har faaet Lyst til at see, hvorledes mine Penge tage sig ud, og for at opnaae dette Diemed har den snilde Krabat udgivet sig for Lord William, min ulykkelige Broder, der for en halv Snees Aar siden døde som en Følge af, at han var bleven bidt af en giftig Slange."

„Og hvilke Foranstaltninger har Deres Herlighed truffet ligeoverfor denne . . . Walter Bruce?"

„Jeg har ladet mig nøie med at henlede Politiets Opmærksomhed paa ham."

„Og — hvorledes er det saa gaaet ham?"

„Saavidt jeg veed, har man været saa overbærende imod ham, kun at indespærre ham i Bedlam."

„De er ikke ganske vis paa det, Mylord?"

„Nei, jeg interesserer mig virkelig ikke synderlig for den Person!"

„Men denne „Person" havde Kone og Børn, Mylord!"

„Ja, det er meget muligt!"

„Og efter Deres Ordre" . . .

Her afbrød Lord Evandale Sagføreren.

„Undskyld, Høistærede," sagde han stolt; „men det forekommer mig virkelig, De tager Dem den Frihed at afholde Forhør over mig!"

„De maa ikke tage mig min Driftighed ilde op, Mylord," svarede Mr. Simouns, „men jeg indseer, hvor nødvendigt det er, at jeg overbeviser Dem om, at jeg kjender endeel Mere til denne Historie, end De synes at troe."

„Godt, — saa tal!"

„For et Fjerdingaar siden fik den saakaldte Walter Bruces Kone et Brev, — men vel at mærke, ikke noget ægte Brev, — fra sin Mand, der underrettede hende om, at der var indledet Underhandlinger om et Forlig."

„Imellem hvem?"

„Imellem ham og — Dem, Mylord."

„Nei, virkelig?"

„Lord William gik ind paa, hverken at gjøre Krav paa sin Titel eller paa sin Værdighed som Familiens Overhoved, og forpligtede sig tillige til at forlade England, imod at der blev udbetalt ham tohundrede og halvtredsindstyvetusind Pund Sterling."

„Naa, saaledes?!"

„Dette Forlig finder jeg for mit Vedkommende meget

rimeligt, — og derfor kommer jeg nu for at foreslaae Dem det, Mylord."

Idet Mr. Simouns udtalte disse Ord, lagde han et Stykke Papir paa Bordet, — og derpaa tilføiede han:

„Naar Deres Herlighed har gjort Dem bekjendt med dette Dokument, vil De neppe betænke Dem paa at gaae ind paa mit Forslag."

Lord Evandale tog det omtalte Dokument og læste det igjennem.

Mr. Simouns holdt Øie med ham og saae, at han lidt efter lidt blev ligbleg.

Og da Lord Evandale havde læst Dokumentet igjennem, skar han Tænder af Harme og krympede Papiret sammen.

„O," sagde Mr. Simouns ganske rolig, „De maa gjerne kaste dette Dokument paa Ilden, hvis De har Lyst til det, Mylord, — det er nemlig kun en Kopi! — Originalen, hvis Sandhed den britiske Gesandt i Paris har bekræftet, ligger under Laas og Lukke hjemme i mit Skrivebord."

Nu lod det til, at Lord Evandale faldt i Tanker.

„Hm!" sagde han efter en længere Pause. „Og hvis jeg nu gik ind paa Deres Forslag, hvilken Garanti blev der saa budt mig fra Deres Side?"

„Saa vilde De faae den omtalte Original udleveret, og den er det eneste Dokument, til hvilket Lord William kan støtte sine Fordringer."

„Meget godt! . . . Men Walter Bruce er jo indespærret i Bedlam!"

„O, det er en let Sag for Deres Hertighed at faae ham sat i Frihed."

„Troer De det?"

„Ja, Mylord, De behøver blot at skrive et Par Ord til Justitsministeren, saa bliver Walter Bruce sat paa fri Fod."

„Og isaafald forlader han London?"

„Ja, øieblikkelig."

„Og til Gjengjæld for Hotellet ovre i Paris og de tohundrede og halvtredsindstyvetusind Pund Sterling faaer jeg Dokumentet?"

„Mylord," sagde Mr. Simouns, „jeg er almindelig bekjendt som en retskaffen Mand og har endnu aldrig lovet Noget uden at holde det."

„Godt," svarede Lord Evandale, „imorgen, paa samme Tid, skal jeg være hos Dem, og Deres Ønske skal da blive opfyldt."

Nu bukkede Mr. Simouns dybt for Lord Evandale, og derpaa gik han sin Vei.

Tom sad nede i Droschken og ventede.

„Bravo!" sagde Mr. Simouns til ham. „Seiren er vunden!"

„Han gaaer altsaa ind paa Alt?"

„Ja."

„Og Lord William bliver sat i Frihed?"

„Endnu imorgen! Naar De blot vil komme herhen imorgen Middag, — omtrent Klokken to, vil De faae at see, at Sagen er ordnet."

Da de vare komne hen til Leicester-Square, toge Tom og Mr. Simouns Afsked med hinanden.

Sagføreren vendte tilbage til sit Kontoir.

Tom gik hjem til Betsy, der havde leiet et Par tarvelig møblerede Værelser i Drury-Lane.

Naar en Englænder er i rigtig godt Humør, er det altid med Glasset i Haanden, han takker Forsynet for dets Godhed imod ham.

Endelig vare Toms vedholdende Bestræbelser da blevne kronede med et heldigt Udfald.

Han havde derfor Grund til at være i rigtig godt Humør, og som en Følge deraf nød han den Aften endeel mere Porter og Sherry, end han pleiede.

Det er derfor ikke til at undres over, at Tom var en lille Smule fortumlet i Hovedet, da han gik til Ro.

Den næste Morgen vaagnede han ikke desto mindre paa samme Tid, som ellers, og hans Hoved var aldeles klart.

Utaalmodig ventede han paa, at Klokken skulde blive to.

Langt om længe slog Klokken to, og nu tog Tom en Droschke og kjørte hen til Paternoster-Street.

I Almindelighed var denne Gade ikke synderlig befærdet; men da Tom nu kom ind i den, lagde han til sin store Forbauselse Mærke til, at der var et heelt Opløb i den.

Nu steg Tom ud af Droschken og begyndte at gaae ned ad Gaden.

Den forsamlede Mængde adskilte ham imidlertid fra Mr. Simouns' Huus.

Hvad der navnlig forbauede Tom og gjorde ham ængstelig, skjørdt han ikke kunde gjøre sig Rede for, hvad det egentlig var, han var ængstelig for, var den Omstæn-

dighed, at Mængden forholdt sig ganske stille og rolig, som om den var bedrøvet over Et eller Andet.

Da det ikke var Tom muligt at bane sig Vei hen til Sagførerens Huus, sagde han til en simpelt klædt Mand, der stod tætved ham:

„Men hvad er her paafærde, min Ven?"

„O," svarede Manden, „der er hændet en stor Ulykke!"

Tom foer sammen, og hans Pande blev pludselig bedækket med kolde Sveddraaber.

Syv og tredivte Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

36.

„En Ulykke?" gjentog Lord William Pembletons gamle Tjener ganske forskrækket

„Ja," svarede den simpelt klædte Mand, „Mr. Simouns er død!"

Tom udstødte et Skrig.

I dette Øieblik kom et ungt Menneske løbende henimod ham.

Tom gjenkjendte strax denne unge Mand.

Det var den selvsamme Kontoirist, som Mr. Simouns for et Par Dage siden havde anmodet om at hente Lieutenant Percy.

„Ak, Mr. Tom, — hvilken Ulykke!" udbrød det unge Menneske med Tnarer i Øinene.

Tom var som bedøvet.

„Men det kan da ikke være muligt?!“ lykkedes det ham endelig at fremstamme.

„Ak, Hr. Tom, det gik mig som Dem; — for en Time siden vilde jeg ikke troe det! . . . Men jeg har selv seet hans Lig!“

Og nu fortalte Kontoiristen Tom, at Mr. Simouns, da han den foregaaende Aften kom hjem, befandt sig meget vel og var i rigtig godt Humør.

Han havde spiist til Aften som sædvanlig og var derpaa gaaet til Ro ved Midnatstid.

Da Klokken var bleven otte om Morgenen, var hans Kone imidlertid bleven urolig over, at han endnu ikke var staaet op, og hun havde da banket paa Sovekammerdøren.

Da hendes Mand ikke svarede, havde hun aabnet Døren og var gaaet indenfor.

Mr. Simouns laa endnu i Sengen og stod ikke mere op. — Han var død.

Der var strax blevet sendt Bud efter en Læge, og denne havde da afgivet den Erklæring, at Sagføreren var død af Hjerne-Apoplexi, der var bleven fremkaldt ved ubekjendte Omstændigheder.

Medens Tom hørte paa Kontoiristens Fortælling, opbød han hele sit Mod og hele sin Energi.

„Men,“ sagde han langt om længe, „han er altsaa ikke død her i Huset?“

„Nei, Hr. Tom,“ svarede Kontoiristen, „han døde i sit Hjem.“

„Hvorfor i Alverden staae alle disse Mennesker da her?“

„Fordi Rettens Folk ere inde i Kontoirlokalet."

„Rettens Folk?" gjentog Tom.

„Ja, og de have været der meget længe, Hr. Tom," svarede Kontoiristen. „En Timestid efterat min stakkels Principals Død var kommen til almindelig Kundskab, indfandt Rettens Folk sig allerede her."

„Og hvad ville de her?"

„Optage Inventarium over den Afdødes vigtige Papirer."

Nu gik der et Lys op for Tom.

Blandt Mr. Simouns' Papirer fandtes efter al Sandsynlighed ogsaa den Erklæring, som Lieutenant Percy havde afgivet, og hvis Sandhed var bleven bekræftet af den britiske Gesandt i Paris, — og dette Dokument var det eneste, til hvilket Lord William kunde støtte sine Fordringer.

Nu vidste Tom meget godt, hvor langsom Retfærdigheden i England var i sine Bevægelser.

Naar Sagførerens Skrivebord først var blevet forsynet med Rettens Segl, vilde dette rimeligviis længe blive siddende der.

Endelig lykkedes det Kontoiristen og ham at bane sig Vei igjennem Mængden og komme ind i Huset.

I Kontoirlokalet kunde de imidlertid ikke komme ind; Rettens store Segl var allerede sat paa Døren.

Tom vidste jo, hvilken Aftale Lord Evandale den foregaaende Dag havde truffet med Mr. Simouns. Skjøndt Klokken nu var over to, havde Lord Evandale imidlertid endnu ikke spurgt efter Sagføreren.

Tom tilbragte hele Dagen med at gaae op og ned ad Paternoster-Street.

Han ventede hele Tiden paa Lord Evandale.

Familien Pembletons nuværende Overhoved kom imidlertid ikke.

Tom var nu ganske paa det Rene med sig selv med Hensyn til, hvad der maatte være forefaldet.

Mr. Simouns var ikke død nogen naturlig Død.

Han var bleven rammet af den samme hemmelighedsfulde Haand, som i Lord Williams Navn havde skrevet de ovenfor omtalte Breve.

— Og nu stod Tom ganske alene overfor *saadanne* Modstandere!

Imidlertid var Tom, som allerede bemærket, en overordentlig energisk Mand.

Hans Taalmodighed blev aldrig udtømt, og han vidste slet ikke, hvad det vilde sige at tabe Modet.

I fjorten Dage holdt han og Betsy sig skjulte i en af Londons Forstæder.

Efterat dette Tidsrum var udløbet, blev Mr. Simouns Kontoir atter aabnet.

Den samme Kontoirist, der havde gjort Tom bekjendt med sin Principals Død, fik kongelig Bestalling som den Afdødes Efterfølger.

Tom skyndte sig naturligviis med at aflægge ham et Besøg.

Den unge Sagfører var inde i Sagen.

„Mr. Simouns er jo rigtignok død og borte," sagde han, „men nu er *jeg* kommen i hans Sted, og jeg har isinde at fuldføre det Værk, som han har paabegyndt.

Rettens Segl skal snart blive taget bort, og naar vi saa have fundet det meget omtalte, betydningsfulde Dokument, skal Lord Evandale nok blive nødt til at indgaae Forlig."

Otte Dage efter lykkedes det virkelig ogsaa den unge Sagfører at faae Seglet taget bort.

Men ak, — en ny Skuffelse, der var tungere, end nogen af de foregaaende, ventede stakkels Tom.

Forgjæves gjennemsøgte han og Sagføreren Mr. Simouns' efterladte Papirer.

Det saameget omtalte, vigtige Dokument var sporløst forsvundet.

Uden Tvivl havde en forbryderst Haand sat sig i Besiddelse af det den Dag, da Rettens Folk aflagde et Besøg i Kontoirlokalet.

Den unge Sagfører blev rigtignok meget forbløffet, da han gjorde den ubehagelige Opdagelse, at det vigtige Dokument ikke var til at finde; men han tabte dog ikke Modet.

Efterat han havde tænkt sig et Øieblik om, sagde han til den gamle Tjener:

„Opholder Lieutenant Percy sig ikke endnu bestandig ovre i Paris, Hr. Tom?"

„Jo, det troer jeg nok."

„Godt, — saa maa De reise over til Paris og, hvad det end skal koste, faae ham til at afgive en ny Erklæring."

Tom, der var utrættelig, naar det gjaldt om at varetage Lord Williams Interesser, tiltraadte strax Reisen.

Allerede Dagen efter befandt han sig i Paris, og strax gik han hen til Lieutenant Percys Bolig.

Der blev han imidlertid rammet af et nyt Tordenslag.

For otte Dage siden var den forbryderske Lieutenant afgaaet ved Døden.

Da han en Aften gik hjem, var han bleven kjørt over — og død paa Stedet.

Nu gjorde Tom sig al mulig Umage for at finde Lieutenant Percys Medhjælper — og Medskyldige; — men hans Bestræbelser i saa Henseende bleve ikke kronede med et heldigt Udfald.

Ude af sig selv af Smerte og Harme udbrød Lord Williams trofaste Tjener nu:

„Godt, — saa skal jeg sørge for, at Retfærdigheden bliver fyldestgjort!"

Og derpaa reiste Tom tilbage til London.

— — — — — — — — — — — —

Samme Aften som den gamle Tjener var kommen tilbage til Englands Hovedstad, holdt Overhuset Møde, og Lord Evandale, der var en meget ivrig Politiker, overværede Mødet og tog Deel i Forhandlingerne.

Omtrent ved Midnatstid blev Mødet hævet.

Familien Pembletons nuværende Overhoved havde imidlertid ingen Lyst til at tage saa tidlig hjem; han vilde først aflægge et Besøg henne i Pall-Mall, hvor hans Klub havde sit Lokale, og da han følte Trang til at gaae

en Tour, sagde han til sin Kudsk, der holdt udenfor Parlamentsbygningen, at han strax skulde kjøre hjem.

Lord Evandale tilbragte en Deel af Natten med at spille Farao.

Da hans Medspillende gjentagne Gange beklagede sig over, at han sad i „styrtende Held", vilde han ikke være den, der gav Signalet til Opbrud, og Klokken var derfor bleven tre, førend han tænkte paa at vende Næsen hjemad.

En rig Ven af ham, Sir Charles M . . ., fulgtes ned ad Trapperne med ham.

Da de kom ud paa Gaden, sagde Sir Charles ganske forbauset:

„Men hvad er det, Mylord? — Har De ikke ladet Deres Vogn vente paa Dem?"

„Nei, jeg har ikke," svarede Lord Evandale, „jeg holder nemlig mere af at gaae."

Sir Charles rystede paa Hovedet,

„Hm!" sagde han. „De har imidlertid vundet urimelig mange Penge iaften — og har dem naturligviis i Lommen, — ikke sandt?"

„Jo, naturligviis," svarede Lord Evandale i den ligegyldigste Tone af Verden.

„Men er De da ikke bange for Overfald?" vedblev Sir Charles M . . . .

„Nei, slet ikke," svarede Lord Evandale.

„Da kan jeg virkelig ikke forstaae Deres rolige Sorgløshed, Mylord!" indvendte den unge Adelsmand. „Dersom jeg var i Deres Sted, — dersom jeg havde en umaadelig Sum i Lommen, — vilde jeg virkelig være meget

bange for at gaae alene hjem om Natten. Uheldigviis — eller heldigviis — hændes det mig kun meget sjeldent; — men naar jeg skal være ganske oprigtig, kan jeg ikke nægte, at jeg finder det mindre hyggeligt, at jeg maa gaae alene hjem inat. — skjøndt min Gevinst dog forholdsviis var ubetydelig. — De maa altsaa kunne indsee, at jeg ikke er istand til at fatte Deres Sorgløshed, Mylord, — men maa lade mig nøie med at beundre den!"

Lord Evandale trak paa Skuldrene og svaredee ganske rolig:

„Saa skal jeg sandelig med megen Fornøielse meddele Dem, hvorfra min trygge Sorgløshed, der jo — efter Deres eget Udsagn — overrasker Dem saameget, skriver sig. — For det Første hører det da til Sjeldenhederne, at der finder Overfald Sted i Londons Gader" . . .

Her tillod Sir Charles M . . . sig imidlertid at afbryde Familien Pembletons nuværende Overhoved.

„O, — det vil jeg dog ikke paastaae!" bemærkede den unge Mand. „Man har jo dog hørt tale om Garrotører! — Og tillige har man jo i Aviserne læst om Folk, der ved Hjælp af en eller anden Gift bedøve deres allerede længere Tid i Forveien udsete Offre — for at udplyndre dem!"

Da Sir Charles M . . . — naturligviis i al Uskyldighed, — i lykkelig Uvidenhed, — udtalte disse Ord, foer Lord Evandale pludselig sammen; men næsten i samme Øieblik gjenvandt han sin Fatning, og efterat han med et eneste Blik havde forvisset sig om, at hans unge Ledsager hverken havde meent noget Ondt med, hvad han

sagde, eller havde lagt Mærke til hans Sindsbevægelse, svarede han rolig og koldblodig:

„Ganske vist, Sir Charles, „men det hører dog — idetmindste forholdsvis — til Sjeldenhederne, at saadanne . . . Nidinger drive deres Spil paa Gaden; — de synes jo at foretrække Jernbane-Koupeer og lignende, mere gunstige og bekvemme Steder. — Og for det Andet maa De dog vist i alt Fald indrømme, at der ikke er ret mange Garrottører og saadanne simple Kjæltringer, der kunne vide Noget om, at jeg netop iaften har vundet . . . noget Klækkeligt i Spil?"

Imod dette sidste Argument var der jo ganske vist ikke Noget at indvende.

Sir Charles M . . . taug derfor stille og lod sig nøie med at trække paa Skuldrene.

Efter nogle faa Minuters Forløb toge de to Adelsmænd Afsked med hinanden.

Lord Evandale gik altsaa alene hjem.

— — — — — — — — — — — —

Til Trods for den Koldblodighed, som Familien Pembletons nuværende Overhoved lagde for Dagen under den Samtle, han havde havt med sin unge Ven, gik han dog temmelig hurtig hjemad, som om han virkelig var bange for ubehagelige Møder.

Imidlertid var han ikke kommen ret langt bort fra Klublokalet, førend han hørte Nogen komme gaaende bagved.

Nu vendte Lord Evandale sig om — og fik Øie paa en Mand, som gik lige bagved ham.

Lord Evandale gik endnu raskere til.

Den Fremmede fulgte hans Exempel.

Da Lord Evandale var kommen hen til Trafalgar-Square, blev han staaende ved Foden af Nelsons Statue.

Nu kom den Ubekjendte hen til ham.

„Jeg maa udbede mig en kort Samtale med Dem, Mylord," sagde Manden.

Lord Evandale foer sammen.

„Hvad vil De mig?" spurgte han.

Den Ubekjendte traadte endnu et Skridt nærmere hen til ham.

„Kan De virkelig ikke kjende mig, Mylord?" spurgte han.

„Nei," svarede Lord Evandale.

„Mit Navn er Tom!"

„Ah!"

„Og jeg har opsøgt Dem for at spørge Dem, om De dog ikke finder, det er paa Tiden, at Lord William kommer paa fri Fod."

Lord Evandale brast i Latter.

„Er De gaaet fra Forstanden?" udbrød han.

„Tag Dem iagt, Mylord!" sagde Tom nu, idet hans Stemme skjælvede af Harme.

„Afveien!" udbrød Lord Evandale.

Og da han saae, at der var nogle Politibetjente i Nærheden, raabte han om Hjælp.

„Politibetjentene komme ikke tidsnok!" sagde Tom imidlertid ganske rolig.

Og nu tog han en Kniv frem, som han havde

holdt skjult under Kappen, og stødte den i Brystet paa Lord Evandale, der udstødte et Skrig og derpaa sank til Jorden.

Politibetjentene løb til, og Tom blev arresteret.

Men Lord Evandale var død, — og Lord William var hævnet! . . .

Otte og trediwte Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog".

37.

Tom hawde uden al Twiwl gjort Betsy bekjendt med den Beslutning, han hawde fattet, og hun hawde ikke hawt Noget at indwende imod denne; — hun bleo nemlig slet ikke urolig ower, at hendes Mand ikke kom hjem.

Dagen efter gik hun hen til Lord Ewandale Pembletons Hotel.

Gaarden war fuld af Mennesker.

Betsy blandede sig i Mængden og hørte efter, hwad man sagde om den tragiske Begiwenhed, der hawde fundet Sted.

Alle de Tilstedewærende widste naturligwiis, at Lord Ewandale war bleven myrdet Klokken fire om Morgenen, da han war ifærd med at gaae hjem fra sin Klub.

Men af hwem war han bleven myrdet?

Ja, derom bare Meningerne deelte.

Nogle paastode, at det var en Fenier, der var Morderen; — for et Par Dage siden havde Lord Evandale nemlig i Overhuset holdt en meget skarp Tale imod Irland.

Andre sagde, at Lord Evandale havde havt en betydelig Sum hos sig, og meente, at Morderen vel sagtens havde havt Lyst til at faae Fingre i den.

Der var ikke en Eneste, som nævnede Toms Navn.

Da Alle vare enige om, at Morderen var bleven arresteret, kunde Betsy imidlertid ikke nære nogen Tvivl om, hvad der var blevet af Tom.

Betsy var en modig Kvinde.

„Tom er altsaa bleven arresteret," tænkte hun, „men jeg vil bygge videre paa det Værk, som han har paabegyndt."

Imidlertid hengav Betsy sig til Illusioner.

Hun bildte sig ind, at Lady Anna Pembleton nu, da Lord Evandale var død, vilde huske paa, at hun en Gang havde elsket Lord William, og derfor vise sig villig til at gaae ind paa et Forlig.

Som en Følge deraf ventede Betsy taalmodig.

Lord Evandale blev begravet med stor Pragt, og Bladene hævede „den ædle Afdødes" mange fremragende Egenskaber til Skyerne.

Men der var ikke et eneste af Bladene, der talte om, i hvilket Forhold Morderen tidligere havde staaet til sit Offer.

Otte Dage efter Begravelsen gik Betsy atter hen til Hotel Pembleton.

Lady Anna havde ikke Noget imod at tilstaae hende en Samtale.

Nu sagde Betsy til den fornemme Dame:

„Mylady, den Riding, der i sin Tid paa en saa afskyelig Maade førte Dem bag Lyset, har nu maattet gjøre Bod for sin Forbrydelse. Nu har De vel ikke længer Noget imod at anerkjende Lord William som Familien Pembletons Overhoved?"

Lady Anna svarede ikke, men lod sig nøie med at trække i Klokkestrengen.

Et Øieblik efter traadte der to Mænd ind i Værelset.

Det var Sir Archibald og en Ubekjendt.

Denne Ubekjendte var ikke nogen Anden, end velærværdige Mr. Peters Town.

„Fader," sagde Lady Anna Pembleton, „sørg for, at det affindige Fruentimmer der bliver kastet paa Døren!"

Skjælvende af Harme udbrød Betsy nu:

„Ah, Mylady, hidtil troede jeg, at De var Lord Evandales blinde Redskab; men nu kan jeg nok indsee, at De har været hans Medskyldige!"

Sir Archibald kaldte nu paa sine Tjenere, og disse kastede Betsy paa Døren.

Betsy satte sig imidlertid til Modværge og gjorde saamegen Støi, at to Politibetjente bragte hende til den nærmeste Politistation.

Der vilde Betsy gjøre Politiassistenten bekjendt med hele Sagens Sammenhæng.

Assistenten befalede hende imidlertid at tie og lod hende kaste i Fængsel.

Nu kunde Betsy nok indsee, at alle Forestillinger fra hendes Side vilde være frugtesløse.

Imidlertid var hun ikke mindre energisk, end Tom.

„Siden jeg dog alligevel ikke faaer Lov til at være paa fri Fod, er det ligesaa godt, jeg kommer til at tale med Lord William!" tænkte hun.

I de tre Døgn, som Betsy tilbragte i Fængslet, spillede hun nu den Vanvittige og gjorde det saa naturlig, at hun blev erklæret for gal og bragt til Bedlam.

Det var netop dette, Betsy havde villet; — Walter Bruce, eller rettere: Lord William Pembleton, blev jo endnu bestandig holdt indespærret i Bedlam.

Inspektøren vidste nok, at han skulde beholde Lord William, saalænge denne levede, og havde ligeledes faaet Ordre til at holde ham bunden; men derimod havde han ikke faaet Noget at vide om, af hvilken Grund Betsy først var bleven arresteret og senere overdraget til hans Omsorg.

Som en Følge deraf var der Ingen, som holdt Øie med Betsy, og hun kunde uhindret tale med Lord William.

Denne var ingenlunde gaaet fra Forstanden; men han var nærved at døe af Sorg.

Nu havde han ganske vist opgivet enhver Tanke om at faae sit Navn og sin Formue tilbage; — Alt, hvad han nu længtes efter, var at blive sat i Frihed, faae sin Kone og sine Børn at see igjen og vende tilbage til Australien med dem.

Han havde nedskrevet Alt, hvad han selv vidste om

den sørgelige Skjæbne, han havde fristet, — og hvad Betsy meddeelte ham, tjente kun til at supplere hans Fortælling.

— — — — — — — — — — — —

Som bekjendt finder Tilfældet ikke sjeldent Behag i at faae Menneskenes allersnildest lagte Planer til at strande, — og nu kom Tilfældet pludselig Lord William og den stakkels Betsy til Hjælp.

En Dag blev en ny Patient indespærret i Bedlam.

Neppe havde Betsy kastet et eneste Blik paa denne Patient, føreud hun gjenkjendte ham.

Det var den aldrende Mand, der for nogle Maaneder siden havde været hjemme hos Tom, og som havde kaldt sig Edward Cokeries og udgivet sig for Mr. Simouns' Fuldmægtig.

Som vore Læsere ville mindes, havde denne Mand været Lord Evandales, eller rettere: velærværdige Mr. Peters Towns Redskab; — det var naturligviis ham, der saa skuffende havde efterlignet Lord Williams Haand, og som havde sendt Tom det falske Telegram fra John Murphy oppe i Perth, i Skotland.

Edward Cokeries *var* virkelig gal, og det var et eiendommeligt Sammenstød af Omstændigheder, der var Skyld i, at *han* var gaaet fra Forstanden.

Dagen efterat Tom havde dræbt Lord Evandale, havde Edward Cokeries indfundet sig i Hotel Pembleton.

Der havde han faaet at vide, at Lord Evandale var død, — og strax var han gaaet fra Forstanden.

Sagen var den, at Lord Evandale netop den Dag skulde have udbetalt ham de totusind Pund Sterling, som han havde „tjent" ved sine Kjæltringestreger.

Edward Cokeries, der havde Kone og Børn, var først bleven bragt hjem; men hans Vanvid havde yttret sig paa en saa støiende Maade, at hans Naboer havde forlangt, han skulde indespærres i et Galehuus.

Efter et Par Dages Forløb var han altsaa bleven indespærret i Bedlam.

Det var saaledes voldsom Sindsbevægelse, der havde berøvet Edward Cokeries Forstanden.

En anden, ikke mindre voldsom Sindsbevægelse helbredte ham imidlertid pludselig ganske.

Da Edward Cokeries fik Øie paa Betsy og Lord William, udstødte han et Skrig.

Nu var han ikke længer gal.

Tilligemed Forstanden vendte hans Hukommelse imidlertid tilbage, og nu blev han grebet af Anger.

En Aften, da han saae sig ene med Lord William, kastede han sig paa Knæ for denne og bad ham om Forladelse, idet han tilstod, at han havde været Lord Evandales og velærværdige Mr. Peters Towns Redskab, og anklagede sig selv for en Mængde Forbrydelser.

Det var ham, der havde indrettet det saaledes, at Tom blev bedøvet, medens han sad i Jernbane-Koupeen, og derefter var bleven bragt ud paa Skibet.

Det var fremdeles ham, der havde sørget for, at Lieutenant Percy pludselig var forsvunden.

Og endelig var det ham, som, medens Rettens Folk vare inde i Mr. Simouns' Kontoirlokale, havde stjaalet den af den forbryderske Lieutenant afgivne og af den britiske Gesandt i Paris bekræftede Erklæring.

Dette sidste Dokument havde han imidlertid ikke udleveret til Lord Evandale.

Han havde villet beholde det som Pant, indtil Adelsmanden havde udbetalt ham hele det Beløb, der var blevet ham lovet, og af hvilket han endnu kun havde faaet en Bagatel som Forskud.

Da Edward Cokeries havde faaet at vide, at Lord Evandale var død, havde han imidlertid indseet, at han nu kunde skyde en hvid Pind efter sine Penge, og af Fortvivlse derover var han gaaet fra Forstanden.

Og efterat Edward Cokeries havde aflagt denne Tilstaaelse, sagde han:

„Men, Mylord, hvis jeg nogensinde igjen kommer paa fri Fod, skal jeg gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt, for at gjøre den Uret, som jeg har tilføiet Dem, god igjen!"

Lord William rystede paa Hovedet.

„Naar man først er bleven indespærret i Bedlam, kommer man ikke igjen paa fri Fod!"

Betsy, der var kommen til og havde hørt den sidste Deel af Samtalen, tog imidlertid nu Ordet.

„Hvem veed?" sagde hun.

Den modige Kvinde havde allerede i nogen Tid

tænkt over, hvorledes hun skulde komme bort fra det rædselsfulde Opholdssted, som hun ganske vist frivillig havde valgt; ja, hun havde endog lagt en Plan i saa Henseende, som vore Læsere ville faae at see, lykkedes det hende virkelig ogsaa at faae denne Plan realiseret.

Ki og tredivte Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog."

37.

Med spændt Forventning saae baade Lord William og Edward Cokeries paa Betsy.

Nu sagde Betsy:

„Jeg har fundet paa et Middel til at slippe bort herfra."

„Er det muligt?"

„O, ikke for Deres, men kun for mit eget Vedkommende," vedblev Betsy. „Og naar jeg blot kommer bort herfra, skal Alt nok gaae godt!" tilføiede den modige Kvinde.

„Og hvad har De da isinde at foretage Dem?" spurgte Lord William.

„For det Første maa den Herre der sige mig, hvor han har gjort af den meget omtalte Erklæring."

„Det skal jeg," svarede Edward Cokeries.

„Saasnart som jeg er kommen paa fri Fod, henter jeg altsaa Dokumentet."

„Og saa?"

„Saa bringer jeg Mr. Simouns' Efterfølger det?"

„Men hvorledes vil De bære Dem ad med at slippe bort herfra, Betsy?"

„O, det vil ikke falde mig vanskeligt. Nu skal De blot høre, Mylord."

„Ja, tal!"

„De veed jo nok, at der her i London findes en Forening af ædle, opofrende Kvinder, der kalde sig „Fængsels-Damer"?"

„Ja, det veed jeg," svarede Lord William.

„De forberede ikke blot dødsdømte Forbrydere paa det sidste Øieblik, men trøste ogsaa syge Fanger."

„Selv her seer man hver Dag en af disse Damer," sagde Lord William.

„Deres Hoveder ere bedækkede med et Slags Hætte, saaat man kun kan see deres Øine."

„Men skal alt dette føre til?" spurgte Lord William.

Betsy vedblev:

„Igaar besøgte en af de omtalte Damer en af Patienterne, der er meget syg.

Da hun kom forbi mig, betragtede hun mig med Opmærksomhed, og derpaa sagde hun:

„Goddag, Betsy!"

Jeg studsede.

„Det lader til, at De kjender mig?" udbrød jeg ganske forbauset.

„Ja," svarede hun, „er De ikke gift med Tom?"

Jeg blev endnu mere forbauset, end jeg tidligere havde været; hun lagde Mærke dertil og vedblev:

„Og De er ligesaa lidt vanvittig, som jeg er det!"

„Men," sagde jeg nu, hvoraf veed De?" . . ,

Her afbrød hun mig.

„Jeg har besøgt Deres Mand i Newgate, og han har gjort mig bekjendt med Alt, hvad der er foregaaet."

„Ah!" udbrød jeg nu.

„Desværre kan jeg ikke g ø r e Meget for Dem," vedblev Fængselsdamen, „men hvad jeg k a n gjøre, skal blive gjort!"

Jeg vedblev at stirre forbauset paa hende, men sagde ikke Noget.

„Hør en Gang," vedblev hun efter en kort Pause, „vilde De ikke gjerne bort herfra?"

„Jo, det vilde jeg rigtignok gjerne," svarede jeg naturligviis.

„Godt, — i d e n Henseende k a n jeg da være Dem til nogen Nytte."

„Hvorledes det?" spurgte jeg.

„Har De ikke Deres egen Celle?"

„Jo."

„Godt, — saa maa De imorgen blive liggende, beklage Dem over, at De er syg, og ikke spise Noget hele Dagen."

„Skal skee!" svarede jeg.

„Om et Par Dage skal jeg saa komme og see til Dem. Alene kommer jeg rigtignok ikke; men De skal ikke være bange; jeg skal nok sørge for Resten."

Og dergaa gik Fængsels-Damen sin Vei."

„Hm!“ sagde Lord William, da Betsy taug. „Jeg kan endnu ikke indsee, hvorledes De skulde kunne slippe bort herfra.“

„Da troer jeg dog nok, jeg kan gjætte det, Mylord,“ svarede Betsy.

„Nei, virkelig?“

„Jo, jeg antager, at den ene af Fængsels-Damerne vil laane mig sin Dragt.

„Men saa maae hun jo blive her i Deres Sted?“

„Ja, naturligviis!“

„Men hvorledes vil hun saa kunne slippe bort herfra?“

„Hun behøver jo blot at sige, hvem hun er.“

„Men derved sætter hun jo Fængsels-Damernes Ære paa Spil!“ bemærkede Lord William.

Betsy gjorde en Bevægelse, der tydelig tilkjendegav, at det Punkt var hende temmelig ligegyldigt.

Derpaa henvendte den modige Kone sig til Edward Cokeries.

„Nu maa De sige mig, hvor det meget omtalte Papir er henne!“ sagde han.

„Det skal jeg,“ svarede den angerfulde Forbryder. „Jeg boer henne i Old-Gravel-Lane.“

„Meget godt,“ sagde Betsy.

„I Old-Gravel-Lane, Nr. 7, paa tredie Sal,“ vedblev Edward Cokeries. „De maa sige til min Kone, at det er mig, der har sendt Dem op til hende, og hvis hun ikke vil troe Dem, behøver De blot at vise hende denne Ring.“

Med disse Ord tog han en Ring af den ene Finger og gav Betsy den.

Betsy satte Ringen paa sin venstre Pegefinger og sagde derpaa.

„Godt, — og saa?"

Edward Cokeries trak paa Skuldrene.

„Jeg er en fattig Mand og har ikke ret mange Møbler," vedblev han. „Af Nipssager har jeg kun en eneste, nemlig en Gibsbuste af Hertugen af Wellington. Denne Buste staaer paa Kakkelovnen inde i mit Sovekammer."

„Godt."

„Og Busten er naturligvis hul."

„Ah! . . . Og i den har De gjemt Papiret?"

„Ja, netop."

„Meget vel! . . . Deres Kone troer mig nok, naar jeg fortæller hende, at De ikke længer er vanvittig."

Nu maatte Betsy altsaa spille den Rolle, der var hende foreskreven.

Den næste Dag blev hun liggende, beklagede sig over, at hun ikke befandt sig rigtig vel, og vægrede sig ved at spise og drikke.

Lord William havde givet hende det Manuskript, i hvilket han havde fortalt, hvad der var hændet ham, og Betsy havde lagt Manuskiptet under sin Hovedpude.

I to Dage vægrede den energiske Kvinde sig ved at nyde Andet, end en Kop Bouillon.

Den tredie Dag, henimod Aften, aflagde Fængselsdamerne et Besøg i Bedlam.

Den ene af dem havde en lille Pakke under Armen.

Da de vare komne ind i Betsys Celle, lukkede de Døren af.

Den ene af Fængselsdamerne, — den Samme, som tidligere havde tiltalt Betsy, — aabnede nu Pakken.

Denne indeholdt en Dragt, som ganske lignede hendes egen.

„Nu maa De skynde Dem lidt med at tage denne Dragt paa og slaae Hætten over Hovedet!" sagde hun nu til Betsy.

Toms Kone efterkom strax denne Opfordring.

I Bedlam gaaer det til som i en Myreture.

Patienter, Sygevogtere og Læger gaae stadig frem og tilbage der.

Der var kun gaaet to Fængselsdamer ind i Betsys Celle; men der gik tre ud af den, og det var der ikke et eneste Menneske, som lagde Mærke til.

„Følg med mig!" sagde Betsys ubekjendte Veninde til hende.

Den anden Fængsels-Dame forstod dem nu og gik ganske alene en anden Vei.

Betsy og hendes ubekjendte Veninde gik igjennem en Mængde Sale og kom endelig ned til Porten.

Portneren skyndte sig med at aabne Porten for dem og bukkede dybt for dem, da de gik forbi ham.

Da de vare komne ud paa Gaden, stak Fængsels-Damen Betsy en fyldt Pengepung i Haanden og sagde til hende:

„Nu er De fri! . . . Farvel!"

Betsy greb hendes Haand og bønfaldt hende om at sige, hvad hun hed.

Damen ryſtede paa Hovedet.

„Farvel!“ ſagde hun endnu en Gang.

Og derpaa gik hun hurtig ſin Vei.

— Hvad Betſy angaaer, da ſpildte hun ikke Tiden. Hun gik ſtrax hen i Old-Gravel-Lane og gav ſig ikke engang Tid til at afføre ſig den Dragt, ſom Fængſels-Damen havde givet hende.

Da hun viſte Edward Cokeries Kone den Ring, ſom han havde ladet hende faae med, ſkyndte Konen ſig med at give hende det omtalte Dokument, der var gjemt i den Buſte, ſom ſtod paa Kakkelovnen.

Derpaa vendte Betſy tilbage til Adam-Street og iførte ſig de Klæder, ſom hun pleiede at gaae med.

Det var ſaa ſeent paa Dagen, at det ikke kunde nytte, hun ſtrax gik hen til Mr. Simouns' Efterfølger.

Som en Følge deraf maatte hun lægge Baand paa ſin Utaalmodighed; men tidlig den næſte Morgen aflagde hun den unge Sagfører et Beſøg.

Den ſtakkels Kone gjorde Regning paa, at den unge Mand, ſom tidligere havde viiſt hende ſaamegen Intereſſe og Velvillie, ogſaa nu vilde modtage hende paa en hjertelig Maade; men i den Henſeende bleve hendes Forhaabninger ſkuffede.

„Hør en Gang, min gode Kone,“ ſagde Mr. Simouns' Efterfølger til hende, „ſiden De var her ſidſt, er der foregaaet mange Ting.“

Betſy ſtudſede.

„Hvad vil De ſige med det?“ ſpurgte hun ganſke forbauſet.

Sagføreren trak paa Skulderne.

„For det Første har Deres Mand jo dræbt Lord Evandale," sagde han.

„Naa ja, – saa er der jo i alt Fald een Niding mindre i Verden," svarede Betsy i den roligste Tone af Verden.

„Deri giver jeg Dem ganske Ret, min gode Kone," indrømmede Mr. Simouns' Efterfølger, „men det Allerværste er, at vi nu ere komne i Kast med Modstandere, som ere langt forfærdeligere, end Lord Evandale."

Atter studsede Betsy.

„Og hvad er det da for Modstandere?" spurgte hun.

„Det er hele det store Missions-Selskab," svarede den unge Sagfører.

Nu var det Betsy, der trak paa Skuldrene.

„Naa ja, — hvad saa?" spurgte hun i en ligegyldig Tone.

Mr. Simouns' Efterfølger svarede imidlertid med Alvor:

„Ja, min gode Kone, jeg maa dog underrette Dem om, at man gjør klogest i at gaae afveien for saadanne Folk!"

„Og hvorfor det?"

„Fordi et Sammenstød med dem meget let kan føre til, at man bliver aldeles knuust," svarede Sagføreren.

Og derpaa tilføiede han halvhøit:

„Jeg interesserer mig virkelig for Dem, min gode Kone og vil derfor give Dem et Raad, som De vistnok vil gjøre klogt i at følge!"

„Og det er?" spurgte Betsy.

Sagføreren vedblev:

„Dersom det, — hvad jeg naturligviis anseer for givet, — er Dem magtpaaliggende at befrie Deres Mand for den Skjæbne, der venter ham, saa gjør De vistnok bedst i at bringe Lady Anna Pembleton det Dokument, De har i Haanden."

„Hvorfor det?" spurgte Betsy.

„Fordi hun dog maaskee nok viser sig overbærende imod Deres Mand, naar hun seer, at De frivillig giver Afkald paa det Vaaben, De har ihænde," svarede Mr. Simouns' Efterfølger.

Og derpaa bukkede han ærbødig for Betsy; — hun kunde altsaa nok indsee, at det ikke vilde kunne nytte, hun længer faldt ham til Besvær.

Den stakkels Kone gik altsaa sin Vei; — hun var dybt bedrøvet, ja, nærved at fortvivle.

Det varede imidlertid ikke ret længe, førend hendes Energi atter gik af med Seiren.

„O," sagde hun halvhøit, „de kunne ganske vist dræbe min stakkels Mand; — men Tom er ikke bange for at døe, — og han vilde vist tage mig det meget ilde op, om jeg, for at redde hans Liv, gav Afkald paa det Vaaben, jeg ganske vist har ihænde, — om jeg gav Lady Anna Pembleton, der aabenbart selv er en Forræderske, det Bevis, jeg har paa, at Lord Evandale var en Forbryder. — — Maaskee vil det dog lykkes os at træffe paa en modig og energisk Mand, som ikke er bange for at tage sig af de Undertrykte, eller for at føre Krig paa Liv og Død med dem, fra hvem Undertrykkelsen sig skriver.

Fyrgetyvende Kapitel.

„Den Forryktes Dagbog".

39.

Fra nu af grublede Betsy kun over een Ting: — hvor skulde hun gjemme de vigtige Papirer, af hvilke hun var Jhændehaver, — hvorledes skulde hun bære sig ad med at sørge for, at Lady Anna Pembleton og hendes Venner, — der aabenbart vare meget kloge og energiske Folk, — ikke opdagede det Sted, hvor hun havde gjemt disse Papirer?

— — — — — — — — — — — —

I London har man i høi Grad for Skik at gjøre Nat til Dag.

Meget ofte havde Betsy seent om Aftenen været paa Hjemveien til sin fattige Bolig i Adam-Street.

Ikke sjeldent var hun ved saadanne Leiligheder bleven

staaende, naar hun var kommen hen til Kirken i Rotherithe; — hun havde nemlig troet at see Skygger bevæge sig frem og tilbage inde paa den Kirkegaard, der omgiver Kirken.

Vore meget ærede Læsere mage imidlertid ingenlunde troe, at Betsy var overtroisk.

Den gode Kone troede ikke paa — og var derfor heller ikke bange for — Gjengangere og Spøgelser; hun var derfor ogsaa meget snart kommen paa det Rene med sig selv om, at de „Skygger", der bevægede sig frem og tilbage inde paa Kirkegaarden, maatte være levende Mennesker.

— Nei, det var hverken Gjenfærd eller Gjøglebilleder, der viste sig for hende; det var Mennesker, der naturligviis i et eller andet hemmelighedsfuldt Øiemed mødtes der paa Kirkegaarden.

En Nat havde Betsy sat sig paa Hug, med Ryggen op til det Gitter, af hvilket Kirkegaarden var omgivet.

Den kjække Kone sad ganske ubevægelig der.

Det var bælgmørkt, og Taagen var forfærdelig tæt.

To Mænd gik lige forbi hende uden at lægge Mærke til hende.

De to Mænd talte sammen, og Betsy kunde tydelig høre, hvad de sagde til hinanden.

„Vi risikere dog vel ikke, at Du tager feil af Graven?" sagde den ene af Mændene.

„Nei, nei, i den Henseende kan Du være ganske rolig," svarede den Anden.

„Ja, seer Du," vedblev hiin, „det vilde sandelig ogsaa være en stor Skam, om vor tappre Ven, der i levende

Live var en god Katholik, skulde komme til at hvile længer i en protestantisk Grav, omgivet af lutter Kjættere."

„Derfor behøver Du, som sagt, ikke at være bange," svarede hans Ledsager. „Kom nu, saa skal jeg vise Dig Graven!"

— Betsy kunde naturligviis ikke nære Tvivl om, at der her var Tale om at tage et Lig op af Graven, og nu stod det ogsaa pludselig aldeles klart for hende, hvad det var for Mennesker, der saaledes fra Tid til anden mødtes paa Kirkegaarden i Rotherithe.

Det var Feniere.

En af deres Kammerater, der havde boet i dette Kvarteer af Byen, var nylig afgaaet ved Døden og bleven begravet her.

Hans Venner og Troesfæller vilde imidlertid ved Nattetid tage hans jordiske Levninger bort, efter al Sandsynlighed for at begrave dem paa den Kirkegaard, som hørte til St. Georgs-Kirken, der, — som man veed, — er en katholsk Kirke.

Betsy var født oppe i Skotland; altsaa bekjendte hun sig til den anglikanske Tro.

Ikke desto mindre interesserede hun sig i allerhøieste Grad for det af Fenierne paatænkte Foretagende.

Ubevægelig blev hun siddende henne ved Gittret; hendes store Øine trængte igjennem Mørket, og hun saae tydelig, at Graven blev aabnet, og Liget taget op af den.

Først da de to Mænd vare gaaede deres Vei med deres sørgelige Byrde, vendte Betsy tilbage til sin Bolig i Adam-Street.

Imidlertid gik hun ikke til Ro, men ventede utaalmodig paa, at det skulde begynde at grye ad Dag.

Da Morgenens første Strimer endelig viste sig paa Himlen, gik Betsy atter hen til Kirkegaarden.

Der herskede endnu den dybeste Stilhed paa Gaden.

Betsy havde taget en sort Kjole paa, og Enhver, der havde seet hende, maatte have troet, at hun var kommen ud paa Kirkegaarden for at begræde en Afdød, der havde været hende dyrebar.

Det var imidlertid ikke den Bevæggrund, der havde ført den skotske Kvinde hen til dette Sted.

Betsy vilde see den Grav, i hvilken der nu ikke længer laa noget Lig.

Hun vandrede altsaa henad den Sti, som de to Fenieres Skridt havde banet i det høie og tætte Græs.

Da hun kom hen til Graven, der var prydet med et Jernkors, kastede hun sig paa Knæ ved den.

Derefter saae hun sig hurtig, men opmærksomt om, og til sin store Glæde saae hun nu, at hun var ene, og at Ingen holdt Die med hende.

Og derpaa forvissede hun sig om, at den Steen, der laa paa Graven, med Lethed kunde flyttes.

„Godt; . . . Her vil man sikkert ikke søge efter dem!" sagde Betsy nu halvhøit.

Med disse Ord sigtede den stakkels Toms Kone til Lord William Pembletons Manuskript og til den af Lieutenant Percy afgivne og af den britiske Gesandt i Paris bekræftede Erklæring.

— — — — — — — — — — — —

De sidste Sider af Manuskriptet vare skrevne med en anden Haand,

Ved Hjælp af de Dokumenter, med hvilke Betsy havde forsynet ham, havde Lord William fortalt sin Historie og de Begivenheder, der havde tildraget sig, efterat han var bleven indespærret i Bedlam.

Men efterat Betsy var kommen i Besiddelse af Dagbogen, havde hun suppleret dens Indhold ved at give en Fremstilling af de senere Tildragelser.

Her endte „Den Forryktes Dagbog". Som Bilag var Lieutenant Percys Erklæring med en Knappenaal fæstet til det sidste Blad.

— — — — — — — — — — — —

Nu saae Vanda og Marmouset paa hinanden.

„Hvad nu?" spurgte Vanda.

Marmouset trak paa Skuldrene.

„Ja, Mere faae vi vel sagtens ikke at vide om Sagen; men i Grunden have vi da ogsaa faaet Nok at vide." sagde han.

Vanda rystede paa Hovedet.

„Men baade Tom og Betsy ere jo nu døde og borte!" sagde hun.

„Ganske vist," svarede Marmouset, „men Lord William og hans Familie ere endnu ilive!"

Hvad Abbed Samuel angaaer, da havde han endnu ikke sagt Noget; men nu tog han endelig Ordet.

„Hvad Manuskriptet ikke har meddeelt Dem nogen Oplysning om. skal jeg sige Dem," sagde han.

Med spændt Forventning saae Mesterens Yndlingselev paa ham.

„Ah!" sagde han.

Den katholske Geistlige vedblev:

„Det er nu omtrent et halvt Aar siden, at Betsy gjemte Papirerne nede i den tomme Grav, i hvilken vi have fundet dem. — Den Historie, jeg har at fortælle Dem, dreier sig altsaa om det sidste halve Aar af den stakkels Kones Liv."

„Og vi længes naturligviis meget efter at faae den at høre, Hr. Abbed," sagde Vanda.

Og baade Marmouset, Vanda og Shoking stirrede ivrig og utaalmodig paa Abbed Samuel.

Denne vedblev:

„Saalænge som Betsy var Jhændehaver af Papirerne, holdt hun sig omhyggelig skjult.

Man søgte efter hende overalt i hele London for paany at indespærre hende i Bedlam, — og at hun var vendt tilbage til Adam-Street, havde netop sin Grund i, at hun vilde lede sine Forfølgere paa Vildspor; — disse vilde nemlig efter al Sandsynlighed ikke kunne falde paa, at hun ganske rolig havde taget sin Tilflugt til sin gamle Bolig.

I to eller tre Maaneder vedblev man altsaa at søge efter hende overalt i Englands Hovedstad, — undtagen netop i Adam-Street.

Betsy gik kun ud om Aftenen.

Saa drev hun om fra den ene Gade til den anden, udgav sig ikke sjeldent for beruset, og naar hun blev arresteret, enten af den sidstnævnte Grund, eller fordi hun

formeentlig havde gjort sig skyldig i Løsgængeri, gav hun sig et andet Navn.

Saaledes tilbragte hun i Almindelighed Natten paa en eller anden Politistation.

Det er imidlertid en Selvfølge, at hun havde et bestemt Maal, idet hun bar sig saaledes ad.

Hun smigrede sig stadig med det Haab, at hun nok vilde træffe paa en Tyv, som den følgende Dag vilde blive indesperret i Newgate, og som vilde paatage sig det Hverv at underrette Tom, hvis Sag endnu ikke var kommen for Retten, om, at hun havde fundet Papirerne.

Og tilsidst fik hun da ogsaa sit Ønske opfyldt; — vel traf hun ikke paa nogen Tyv, men derimod paa den graa Mand.

Fra nu af var Betsy roligere.

Tom havde jo nu faaet at vide, hvorledes Sagen forholdt sig.

Hvem kunde vide, om det ikke vilde lykkes Tom at tage Flugten? . . .“

Her blev den katholske Geistlige afbrudt af Vanda.

„Ak,“ sagde den smukke Kvinde, „den Ulykkelige er jo nu bleven hængt!“

„Ja — det er han,“ svarede Abbed Samuel med Alvor, „men I skulle bygge videre paa det af ham paabegyndte Værk!“

Vanda rystede paa Hovedet.

„Det er et vanskeligt Hverv, De d e r overdrager os!“ sagde hun.

Nu tog „Mesterens“ Yndlingselev imidlertid Ordet.

„O, det er vistnok ikke slet saa vanskeligt, som De

troer, Vanda," sagde han. „Ere vi ikke komne i Besidelse af Lieutenant Percys Erklæring?"

„Jo, ganske vist," indrømmede den smukke Kvinde, „men" . . .

Her skyndte Marmouset sig med at afbryde hende.

„Og have vi ikke tillige Penge nok til at føre Processen?" sagde han.

Nu blandede Shoking sig i Samtalen.

Idet den graa Mands trofaste Tjener brast i Latter, sagde han:

„Jo, rimeligviis, — og det er ganske vist Hovedsagen! I det frie England kan man nemlig udrette Alt, hvad det skal være, naar man blot har Penge!"

„Men," bemærkede Abbed Samuel nu, „først og fremmest maa vi nu sørge for, at Lord William bliver sat paa fri Fod."

„Og det er da i alt Fald et vanskeligt Stykke Arbeide!" sagde Vanda.

Det var Marmouset, der besvarede denne Bemærkning.

„Naa ja, — vanskeligt er det maaskee nok," sagde „Mesterens" Yndlingselev, idet hun trak paa Skuldrene, „men umuligt er det dog vist ikke! — Endnu imorgen aflægger jeg Mr. Simouns' Efterfølger et Besøg, og jeg venter mig virkelig et betydeligt Udbytte af min Samtale med den unge Mand. Shoking har nemlig Ret, naar han siger, at man kan faae Alt, — eller dog idetmindste næsten Alt, — udrettet, naar man blot har Penge!"

„Og det, om man end har hele det evangeliske Mis-

sions-Selskab til Modstander," sagde Abbed Samuel smilende.

— — — — — — — — — — — —

Medens de saaledes talte sammen, begyndte det at gryе ad Dag, og nu trængte Solens første Straaler ind i Kvistværelset og faldt paa den Afdødes blege Ansigt.

Uvilkaarlig kastede Vanda sig paa Knæ, og med høi Røst bad hun til Gud for den stakkels Betsys Sjæl.

Ende paa anden Deel.

Den Forrykte.

Roman

af

Ponson du Terrail.

Slutning paa Romanerne
„Livet i London" og „I Fængsel".

Oversat af C. Søegaard.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn.
Oettingers Bog- og Steentr., Gl. Strand 30.
1876.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Den graa Mand.

Første Kapitel.

Klokken var ti om Formiddagen.

Hidtil havde London næsten været som uddød; men nu kom der Liv i den store Byes Indbyggere; — Forretningslivet tog sin Begyndelse.

Fra alle Kanter kom Forretningsmændene ilende til; Jernbaner, Omnibusser og Droschker bragte paa een Gang en halv Million Mennesker til Byen.

Om Eftermiddagen, imellem fem og sex tage Forretningsmændene ud paa Landet, men den næste Formiddag, imellem ti og elleve, vende de tilbage for igjen at tage fat paa Arbeidet.

— En Formiddag, Klokken imellem ti og elleve, kjørte en Droschke ned ad Paternoster-Street og holdt udenfor det Kontoir, i hvilket Tom i sin Tid havde besøgt Mr. Simouns.

En ung Mand, der havde graa Hat, og hvis Frakke, Vest og Beenklæder vare af samme Slags Tøi, steg ud af Vognen og gik ind i Huset.

Da han fik Øie paa Portneren, spurgte han:

„Boer der ikke her i Huset en Sagfører, som hedder Mr. Simouns?"

Portneren rystede paa Hovedet.

„Nei," svarede han, „Mr. Simouns er død; men en af hans Kontoiriſter har overtaget Forretningen."

„Og hvad hedder den nye Sagfører da?" spurgte Herren.

„Mr. James Colcram," svarede Portneren.

„Godt, — saa ønsker jeg at komme til at tale med Mr. James Bolcram."

„Ja, undskyld, men idag er det ikke muligt, Herre," sagde Portneren.

„Hvorfor ikke?"

„Fordi Mr. Colcram netop idag fører en meget vigtig Sag for Retten."

Herren syntes at blive meget ærgerlig over denne Skuffelse.

„Naa ja, — saa maa jeg vel komme igjen imorgen," sagde han imidlertid, idet han lavede sig til at gaae sin Vei.

Nu holdt Portneren ham dog tilbage.

„Undskyld, Herre," sagde han, „men det er vel sagtens en Proces, De vil tale med Mr. Colcram om?"

„Ja, hvad skulde det vel ellers være?" svarede Herren.

„Saa kan De godt træffe fornøden Aftale med Mr.

Colcrams første Fuldmægtig. Han har rigtignok kun været her i fjorten Dage, men er dog allerede inde i alle Sagerne."

Den Fremmede syntes at betænke sig.

„Jeg vilde rigtignok helst tale med Mr. Colcram selv," sagde han.

„Men Fuldmægtigen, Mr. Salomon Burdett, er virkelig inde i alle Sagerne, det forsikrer jeg Dem, Herre!" vedblev Portneren.

„Naa, det kan da i Grunden ikke skade, at jeg taler med ham," sagde den Fremmede. „Godt min Ven, vis mig saa, hvor denne Mr. Burdett har sit Værelse!"

Portneren førte den Fremmede op paa første Sal, aabnede en Dør, og sagde højt:

„Der sidder Mr. Burdett."

Nu fik den Fremmede Øie paa en Mand, der havde rødt Haar og Skjæg og blaae Briller, og som sad ved et Skrivebord, der var fuldt af Papirer.

Fuldmægtigen bukkede for den Fremmede og bød ham en Stol.

„Jeg vilde gjerne have talt med Mr. Colcram selv," sagde den Fremmede.

„Han er ikke hjemme," svarede Fuldmægtigen, „men jeg er inde i alle Sagerne, og" . . .

„Derom nærer jeg ikke den allerringeste Tvivl," skyndte den Fremmede sig med at afbryde ham, „men den Sag, om hvilken jeg vilde tale med Deres Principal, er allerede temmelig gammel."

„Ja, den er nogle Maaneder gammel," sagde Mr. Burdett.

Den Fremmede studsede.

„Hvorledes kan De vide det?“ udbrød han. „Jeg har jo hverken sagt Dem, hvem jeg er, eller hvad det er for en Sag, jeg sigter til.“

„Jeg kunde svare Dem, at jeg er Troldmand, Høiærede,“ sagde Fuldmægtigen, „men jeg vil reentud tilstaae, at jeg har seet Dem før.“

„Hvad for Noget?“

„Ja, De er Franskmand af Fødsel og hedder Hr. Peytavin.“

Atter studsede den Fremmede.

Fuldmægtigen vedblev:

„Jeg saae Dem igaar, da en stakkels Kone, ved Navn Betsy, blev begravet.“

„Nei, virkelig?“

„Jo, og Betsy var Enke efter en vis Tom, der for kort Tid siden blev hængt, fordi han havde dræbt Lord Evandale Pembleton.“

Den Fremmede saae ud, som om han var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse.

„Og,“ vedblev Mr. Burdett, „den Sag, De taler om, dreier sig vist om Walter Bruce, eller rettere: om Lord William Pembleton?“

„Ja, ganske vist!“ sagde den Fremmede, i høieste Grad forbauset.

„For to Maaneder siden var Betsy herhenne,“ vedblev Mr. Burdett. „Hun havde nu faaet fat paa de Papirer, som sikkrede Processen et heldigt Udfald.“

„Men,“ sagde Marmouset, — den Fremmede var nemlig ikke nogen Anden, end „Mesterens“ Yndlingselev,

— „Mr. Colcram vilde ikke have Noget at gjøre med den Proces."

„Og han havde ogsaa sine gode Grunde til at vægre sig derved," svarede Fuldmægtigen. „Mr. Colcram er en ung Mand; han har endnu ikke erhvervet sig en stor Formue, og for at føre en Proces af den Beskaffenhed maa man ganske vist have mange Penge."

„Det havde den stakkels Betsy nu rigtignok heller ikke," indrømmede Marmouset, „men det have de Personer derimod, der have taget Arv efter Betsy; — de ere villige til at stille et meget betydeligt Beløb til Mr. Colcrams Disposition."

Mr. Burdett rystede paa Hovedet.

„Der er endnu en anden Grund, som forhindrer Mr. Colcram fra at give sig af med den Proces," sagde han. „Mr. Colcram er nemlig bleven Medlem af den Kommission, der behandler Lord Evandale Pembletons Dødsbo."

„Nei, virkelig?" udbrød Marmouset forbauset.

„Og dertil kommer endnu," vedblev Fullmægtigen, „at Mr. Colcram ikke paa nogen Maade vil give sig i Kast med det evangeliske Missions-Selskab, der her i England er ligesaa mægtigt, som Jesuiterne ere ovre i Frankrig."

„Saa maa jeg bede Dem om at undskylde, at jeg har gjort Dem Uleilighed, Mr. Burdett," sagde Marmouset, idet han gik hen til Døren.

„Med Deres Tilladelse vilde jeg dog anmode Dem om at blive her et Øieblik endnu," sagde Fuldmægtigen imidlertid.

„Hvad er til Tjeneste?" spurgte Marmouset nu.

„Jeg er imidlertid ikke Mr. Colcram," vedblev Mr. Burdett, „og jeg kan dog i alt Fald give Dem et godt Raad."

„Tal!" sagde Marmouset.

„Jeg maa da sige Dem, at De bærer Dem meget urigtig ad ved at indlade Dem paa at føre Proces," vedblev Fuldmægtigen.

„Hm! Da veed jeg virkelig ikke, hvad vi ellers skulde foretage os!" bemærkede Marmouset naivt.

„Ikke det?" spurgte Mr. Burdett. „For det Første maa De dog vist have hørt tale om, at Processer pleie at trække i Langdrag her i England?"

„Ja, det har jeg jo rigtignok ladet mig fortælle," indrømmede Marmouset med et Suk.

„Og for det Andet er De jo en af „Mesteren"s eller den graa Mands Elever; ja, De har jo endog Ord for at være hans Yndlingselev!"

Marmouset foer et Skridt tilbage.

„Hvad for Noget?" udbrød han. „De veed?" . .

„Jeg veed, at Du er et stort Tossehoved, min Ven," svarede Mr. Burdett paa Fransk.

Og med disse Ord tog han de blaae Briller af.

Marmouset udstødte et Skrig.

Den Mand, der sad ved Skrivebordet, kunde ikke være nogen Anden, end „Mesteren".

Vel havde denne Mand rødt Haar og Skjæg; men hans Blik og Stemme vare „Mesteren"s.

„O," udbrød Marmouset nu med Taarer i Øinene, „De er? . . . Men nei, det er umuligt! . . . De kan ikke være!" . . .

„Endnu har Du dog i alt Fald ikke taget Luven fra mig, min Ven, „eftersom Du ikke kan kjende mig igjen, fordi jeg har forklædt mig en Smule!“ svarede Mr. Burdett.

Og nu forsvandt Fuldmægtigens røde Haar og Skjæg.

Nu kunde Marmouset ikke længer nære nogen Tvivl.

Den saakaldte „Fuldmægtig“ var virkelig „Mesteren“, hvem han havde begrædt som død.

Ude af sig selv af Glæde løb han henimod „Mesteren“; med denne skyndte sig med at tage Paryk, Skjæg og blaae Briller paa igjen og sagde rolig:

„Lad os nu blot være en lille Smule fornuftige, min Ven! — Her kan jo komme Fremmede, naar det skal være!“

„Det er virkelig Dem?“ udbrød Marmouset atter.

„Ja,“ svarede „Mesteren“, „det er virkelig mig, der først og fremmest maa underrette Dig om, at fornuftige Folk ikke give sig af med at føre Proces her i England.“

Andet Kapitel.

Pludselig var „Mesteren" igjen bleven forvandlet til Mr. Burdett, første Fuldmægtig hos Mr. Colcram.

Og da Marmouset vedblev at stirre paa ham med den største Forbauselse, sagde den graa Mand smilende:

„Du havde nok ikke ventet at faae mig at see her?"

„Nei, det havde jeg gauske vist ikke," svarede Marmouset.

„Du troede maaskee, jeg var død?"

„Jeg for mit Vedkommende havde endnu ikke ganske opgivet Haabet om at faae Dem at see igjen; men Vanda begræder Dem derimod som død."

„Mesteren" trak i Klokkestrengen, og en Kontoirist traadte ind i Værelsett.

Til ham sagde Mr. Burdet:

„Jeg maa tale med den Herre der om en Sag af største Vigtighed og ønsker derfor ikke under nogetsomhelst Paaskud at blive forstyrret."

Kontoiristen bukkede og vilde trække sig tilbage; men da han var kommen hen til Døren, kaldte Fuldmægtigen paa ham.

„Dog," sagde han, „hvis velærværdige Mr. Peters Town skulde komme herhen og spørge efter mig, maa De strax lade mig det vide."

„Skal skee!" svarede Kontoiristen, og nu gik han sin Vei.

„See saa, min Ven," sagde „Mesteren" derpaa, „nu maa Du fortælle mig, hvorledes I slap ud af den underjordiske Hvælving!"

„Det var Shoking, der reddede os," svarede Marmouset.

Og nu fortalte den unge Mand „Mesteren", hvad der var hændet „Vennerne", og hvorledes de havde fulgt hans og Milons Spor lige hen til den Dør, der vendte ud til Themsen.

Derpaa tilføiede han, at Banda hele Tiden havde troet, at „Mesteren" og Milon vare druknede, medens han, Marmouset, derimod havde klamret sig fast til Haabet og kun antaget, at „Mesteren" havde sine Grunde til at holde sig skjult.

„Ganske rigtigt, — og det aldeles uforkastelige Grunde," sagde „Mesteren". „Og glem nu endelig ikke, at jeg foreløbig er død for Alle, kun ikke for Dig!"

„Endog for Banda?"

„Ja, endog for Banda!"

„Den Stakkel!" sagde Marmouset med et Suk. „Men saa vil De vel ikke hjælpe os med at naae vort Maal, hvad Lord William Pembleton angaaer?"

„Jo, netop derfor opholder jeg mig jo for Øieblikket her!"

„Men naar De vil have, man skal troe, De er død?" . . .

„Tossehoved!" afbrød den graa Mand ham her. „Har jeg da ikke Dig til at bære Omsorg for, at mine Befalinger blive efterlevede?"

„Jo, ganske vist, Mester!"

„Hør nu paa, hvad jeg har at sige Dig, min Ven!" vedblev „Mesteren". „Dersom vi ikke havde andre Modstandere, end Lady Anna Pembleton og hendes Fader, Sir Archibald, — ja, selv om Lord Evandale endnu var ilive, — vilde det Stykke Arbeide, der paahviler os, ikke være synderlig vanskeligt."

„Nei, — maaskee ikke," sagde Marmouset.

„Men vi maae nu give os i Kast med en Magt, der er endnu mægtigere, end selve den almægtige britiske Regering!"

„Med velærværdige Mr. Peters Town?" spurgte Marmouset. „Ikke sandt?"

„Jo, — med ham og hans sorte Armee, der er langt farligere, end et dobbelt saa stort Antal Politibetjente! Og denne „sorte Armee" gaaer stadig paa Jagt efter den stakkels graa Mand, der, som Du veed, er dømt til Døden."

„Men saa forekommer det mig virkelig, at De udsætter Dem for altfor stor Fare ved at spille denne nye Rolle!" udbrød Marmouset. „Ganske vist er De godt forklædt; men" . . .

„O, hvorledes skulde nogen Anden vel kunne gjenkjende mig, naar Du ikke har været istand dertil?"

„Men der kunde jo indtræffe et Uheld!" . . .

Atter afbrød den graa Mand her sin Yndlingselev.

„Snikſnak!" sagde han. „Istedetfor at komme med saadanne taabelige Bemærkninger skulde Du hellere spørge mig, hvorledes det er gaaet til, at jeg lige paa een Gang er bleven Sagfører-Fuldmægtig."

„Ja, det har jeg unægtelig megen Lyst til at faae at vide," svarede Marmouset.

„Ja, seer Du, Mr. Colcram har, som allerede bemærket, efter Opfordring taget Lord Evandales Bo under Behandling. Nu er Mr. Colcram baade en meget dygtig og meget retskaffen ung Mand; der er derfor ikke mindste Spor af Tvivl om, at han paa en samvittighedsfuld Maade vil skille sig ved sit Hverv. Dette passer imidlertid ikke ganske i velærværdige Mr. Peters Towns Kram."

Marmouset studsede.

„Og hvorfor ikke det?" udbrød han.

„Fordi Lord Evandale i sin Tid forpligtede sig til at udbetale det evangeliske Missions-Selskab betydelige Summer, medens dette til Gjengjæld lovede, at det nok skulde sørge for, at han for bestandig blev sin Broder kvit. Nu vil Mr. James Colcram ganske sikkert af yderste Evne varetage Lady Anna Pembletons Tarv, og velærværdige Mr. Peters Town, der virkelig er en meget klog Mand, har derfor anseet det for ønskeligt, at der i Mr. Colcrams Tjeneste blev ansat en Mand, paa hvis Hengivenhed og Troskab han kunde stole."

„Og — denne Mand?" spurgte Marmouset.

„Denne Mand har han fundet i mig," svarede den graa Mand med uforstyrrelig Koldblodighed.

„I Dem?"

„Ja, — i mig, min Ven," svarede „Mesteren", som dog nu brast i Latter.

Marmouset rystede paa Hovedet.

„O, Mester," sagde han, „De tager ikke blot Luven fra mig, men fra alle Andre!"

Smilende vedblev „Mesteren":

„Velærværdige Mr. Peters Town nærer uindskrænket Tillid til mig, og ethvert Raad, som jeg giver ham, vil han strax følge."

„Men" . . .

„Stille, min Ven!" afbrød den graa Mand her sin Yndlingselev.

I dette Øieblik traadte den unge Kontoirist nemlig atter ind i Værelset for at melde, at velærværdige Mr. Peters Town spurgte, om han kunde faae Mr. Burdett itale.

„Meget vel," sagde Fuldmægtigen, „om et Par Minuter kan De gjerne lade Hans Velærværdighed komme ind til mig."

Kontoiristen bukkede og gik sin Vei.

Nu aabnede den graa Mand en Dør, der førte ind til et tilstødende Værelse, og bagved hvilken der til Overflod hang et Tæppe.

„Gaa derind, og spids saa Øren; — men vogt Dig fremfor Alt for at gjøre Støi!" sagde han til Marmouset. „Hvis Du faaer Lyst dertil, kan Du jo krige igjennem

Nøglehullet; — Du vil finde et tilsvarende Hul i Tæppet."

Marmouset gik ind i det tilstødende Værelse, og den graa Mand lukkede ganske sagte Døren. Derpaa aabnede — og lukkede han med megen Støi en anden Dør, der førte ud til Gangen, forat velærværdige Mr. Peters Town, som jo sad inde i det egentlige Kontoirlokale, skulde troe, at han lukkede sin Gjæst ud.

Et Øieblik efter traadte Velærværdigheden ind i den første Fuldmægtigs Værelse.

Den høie, magre Geistlige med det hovmodige Udtryk i Ansigtet og den bydende Holdning tog Plads ved Siden af Mr. Burdett og sagde til ham:

„Naa, hvad Nyt?"

„Siden igaar har jeg tænkt en heel Deel over Sagen," svarede Mr. Burdett. „Det vil ikke blive os saa let, som De synes at troe, at faae Lady Anna Pembleton til at rykke ud med det meget omtalte Beløb."

„Da har jeg dog Papirerne i Orden!"

„Men de Vaaben, af hvilke vi have benyttet os, kunne jo vende sig imod os selv."

„De behager at mene?"

„Tillad mig at præcisere Situationen, Deres Velærværdighed!"

„Ja, vær saa god!"

„Vi have understøttet Lord Evandale imod dennes ældre Broder, Lord William, — ikke sandt?"

„Jo, ganske vist!"

„Og nu gjælder det for os om at sikkre os Lønnen for denne Understøttelse."

„Ja, naturligviis!“

„Men hvis vi ville naae dette Maal, maa vi berøve Lady Anna Pembleton en betydelig Deel af hendes Formue.“

„Naa ja, — hvad saa?“

„Hvad saa? — Hvem indestaaer os for, at Lady Anna Pembleton, naar det rigtig gaaer op for hende, hvorledes hun er stillet, ikke foretrækker at indlede Underhandlinger med Lord William Pembleton, som jo endnu bestandig er indespærret i Bedlam?“

„Hvad siger De?“ udbrød Velærværdigheden ganske forskrækket.

„At det for et halvt Aarstid siden kunde være meget klogt at anbringe Lord William i Bedlam, men at det nu ligefrem er farligt at lade ham blive der otte Dage længere,“ svarede Mr. Burdett.

„Jeg er virkelig ikke saa heldig at forstaae Dem,“ sagde velærværdige Mr. Peters Town.

„Naar De blot hører paa mig med Opmærksomhed, vil De snart komme til at forstaae mig,“ svarede Fuldmægtigen. „Seer De, i Bedlam opholder der sig for Øieblikket en Mand, som ikke længer er gal.“

„Og det er?“

„Det er Edward Cokeries.“

„Ah!“

„Og Edward Cokeries er ikke blot ikke længer gal; han er endog bleven Lord Williams Ven.“

„Hvad er det, De siger?“ udbrød Velærværdigheden atter ganske forskrækket.

„Ikke Andet, end den rene Sandhed!“

Med disse Ord aabnede Mr. Burdett en Mappe, der laa foran ham, og tog et Ark Papir ud af den.

Det, der stod skrevet paa dette Papir, vilde de Fleste have havt endeel Vanskelighed ved at læse; thi det var skrevet i Ciffersproget

„Hvis Deres Velærværdighed blot vil tillade mig at læse dette for Dem, vil De snart lære at indsee, hvorledes Sagen forholder sig!" sagde Mr. Burdett.

Velærværdige Mr. Peters Town rynkede Panden.

Hvad Marmouset angaaer, da lyttede han med den meest spændte Opmærksomhed til denne eiendommelige Samtale.

Tredie Kapitel.

Indholdet af det Dokument, som Mr. Burdett nu læste op for velærværdige Mr. Peters Town, var saalydende:

„Patienten Walter Bruce og Patienten Edward Cokeries staae paa en meget venskabelig Fod med hinanden og tale ofte hviskende sammen.

Ikke sjeldent hører man dem tale om Betsy.

Det er sandsynligt, at de ikke vide Noget af, at Betsy er død; men det er en afgjort Sag, at Betsy, da hun tog Flugten fra Bedlam, var i Besiddelse af den vigtige Erklæring, som Lieutenant Percy i sin Tid afgav.

Hvad er der nu blevet af dette Aktstykke?

Efter Betsys Død har man med megen Iver søgt efter det hjemme hos hende, — men forgjæves."

Da velærværdige Mr. Peters Town havde hørt disse Bemærkninger, fæstede han et spørgende Blik paa Fuldmægtigen.

„Nu kan det jo meget godt hændes," sagde Mr. Burdett, at Lady Anna Pembleton aflægger Lord William et Besøg i Bedlam, slutter Forlig med ham og udbetaler ham et betydeligt Beløb, imod at han giver Afkald paa alle sine Rettigheder. Saa bliver Lord William naturligviis strax sat paa fri Fod, og istedetfor een Modstander faae vi to."

„For Pokker!" udbrød Velærværdigheden. „Hvorledes skulle vi forebygge det?"

„Jeg har allerede fundet paa et Middel, ved hvilket vi for bestandig ville kunne skille Lord William fra Lady Anna Pembleton."

„Og hvad er det for et Middel?" spurgte Formanden for det evangeliske Missions-Selskab.

„Indespærringen har, mærkelig nok, ikke udøvet nogensomhelst Indflydelse paa Lord Williams Aandsevner," sagde Mr. Burdett.

„Ikke det?"

„Nei," svarede Fuldmægtigen, „og jeg har en til Vished grændsende Formodning om, at Grunden til dette Særsyn maa søges i den Omstændighed, at den samme Fængsels-Dame, der ganske sikkert har begunstiget Betsys Flugt, maa have bragt ham Efterretninger fra hans Kone og Børn. — Da Lord William saaledes er ved sin Fornufts fulde Brug, kan man imidlertid faae ham til at gaae ind paa et nogenlunde rimeligt Forslag. Man kan jo saaledes lade ham slippe ud af Galehuset, give ham

fire- eller femtusind Pund Sterling og bringe ham ombord paa et Skib, der staaer i Begreb med at seile over til Australien, og hvor han vil træffe sin Kone og sine Børn. Naar han først er forsvunden, maae Lady Anna Pembleton og hendes Fader, Sir Archibald, naturligviis bekvemme sig til at udbetale Dem det Beløb, som Lord Evandale har lovet Dem; — Betingelsen er jo saa opfyldt."

„De er virkelig en ualmindelig dygtig Mand, Mr. Burdett," sagde velærværdige Mr. Peters Town.

Mr. Burdett bukkede beskedent.

„Og dog har jeg en Indvending at gjøre imod Deres Forslag," vedblev Velærværdigheden.

„Og det er?"

„Det er jo den letteste Sag af Verden for os at faae Lord William sat i Frihed; — hvorfor skulde vi saa lade ham „slippe bort", — det vil med andre Ord sige: tage Flugten?"

„Det skal jeg sige Dem, Deres Velærværdighed," svarede Mr. Burdett. „Hvis man en skjøn Dag sagde til Lord William: „Det er jo klart, at De ikke er affindig; De har derfor Deres Frihed," — saa vilde han og Edward Cokeries strax fatte Mistanke."

„Men naar han først er kommen paa fri Fod, — vil han saa kunne bekvemme sig til at reise bort herfra?" spurgte Velærværdigheden.

„Det skal jeg nok sørge for!" sagde Fuldmægtigen.

„Hvorledes vil De bære Dem ad i saa Henseende?"

„Jeg vil lade ham underskrive et foregivet Forlig med Lady Anna Pembleton."

„Men hun faaer da ikke Noget at vide derom?"

„Nei, naturligviis."

„Og saa troer De, han reiser over til Australien?"

„Ja, forsynet med en Vexel paa en Bank ovre i Sidney."

„Meget godt!"

„Ved det foregivne Forlig forpligter Lady Anna Pembleton sig til at udbetale ham en Pension af femtusind Pund Sterling om Aaret."

„Og denne Pension vil virkelig blive ham udbetalt?"

„Ja, — i det første Aar."

„Men i det næste?"

„I det næste? — Hm! Ja, det er en ganske anden Sag!"

„Hvorfor det?"

„Fordi den Formue, som Lord Evandale har efterladt sig, om et Aarstid heel og holden vil være kommen i Hænderne paa os, og Lord William og Lady Anna under disse Omstændigheder maae see at komme ud af det med hinanden, som de bedst kunne."

„Ah!" gjentog velærværdige Mr. Peters Town. „De er virkelig en ganske overordentlig dygtig Mand, Mr. Burdett!"

Atter bukkede Mr. Burdett.

„Men hvorledes skulle vi nu forberede Lord Williams Flugt?" vedblev Velærværdigheden.

„Lad mig om det!" svarede Fuldmægtigen. „Kun maa jeg bede Deres Velærværdighed om at give mig et Par Linier med."

„Til hvem?"

„Til Direktøren i Bedlam."

Præsten tog nu Plads ved Mr. Burdetts Skrivebord; Fuldmægtigen gav ham Pen og Papir og sagde derpaa:

„Deres Velærværdighed har vel ikke Noget imod, at jeg dikterer Dem?"

„Nei, vær saa god!" svarede den mægtige Geistlige.

Mr. Burdett dikterede nu følgende Ord:

„Hr. Direktør!

I det Selskabs Navn, af hvilket De er Medlem, og hvis Formand jeg har den Ære at være, anmoder jeg Dem om at vise Overbringeren af disse Linier al mulig Forekommenhed."

Uden at betænke sig et eneste Øieblik nedskrev Velærværdigheden, hvad der blev ham dikteret."

„Nu," vedblev Mr. Burdelt, „maa jeg anmode Deres Velærværdighed om at forsyne disse Linier med den Underskrift, af hvilken De pleier at benytte Dem ved saadanne Leiligheder."

Velærværdighedens Underskrift bestod af et Kors og et P. med tre Prikker efter.

„Godt!" sagde Mr. Burdett, idet han lagde Papiret sammen og stak det i Lommen.

„Naar har De saa isinde at aflægge et Besøg i Bedlam?" spurgte Velærværdigheden.

„O, jeg har slet ikke isinde, selv at overbringe Deres

Velærværdigheds Anbefalingsskrivelse," svarede Fuldmægtigen.

„Hvem skal da gjøre det?"

„Det skal en Mand, paa hvem jeg kan stole."

„Og naar sees vi igjen?" spurgte velærværdige Mr. Peters Town nu.

„Jovermorgen," svarede Mr. Burdett.

„Her?"

„Ja."

„Og paa samme Tid af Dagen?"

„Paa samme Tid af Dagen!"

„Men træffer jeg saa ikke Mr. Colcram her?"

„Nei, iovermorgen har han netop meget travlt."

Nu reiste velærværdige Mr. Peters Town sig og gik hen til Døren.

Pludselig blev han imidlertid staaende og vendte sig om.

„Men om en graa Mand har De vel slet ikke hørt tale?" spurgte han.

Mr. Burdett trak paa Skuldrene og svarede ganske rolig:

„Folk, som kjende ham og holde af ham, staae i den Formening, at han er druknet, og som en Følge deraf ere de meget bedrøvede."

„Ah!" sagde velærværdige Mr. Peters Town i en Tone, som om en tung Steen var bleven væltet fra hans Bryst.

„Men jeg for mit Vedkommende er nu rigtignok af den Mening, at den graa Mands Venner ikke behøve at sørge over ham," vedblev Mr. Burdett. „Jeg har nemlig

en til Vished grændsende Formodning om, at han ikke er død."

„Saa?" sagde Velærværdigheden, der nu blev noget lang i Ansigtet.

„Ja," svarede Fuldmægtigen med uforstyrrelig Koldblodighed, „jeg er endog bange for, at han i Newgate har talt med Tom, og at denne har fortalt ham Lord Williams Historie."

Velærværdige Mr. Peters Town foer formelig sammen, da han hørte dette.

„Og netop derfor," vedblev Mr. Burdett rolig, „vilde jeg hellere idag, end imorgen, see Lord William og hans Familie ombord paa et Skib, der staaer i Begreb med at seile over til Australien."

„De har Ret," sagde velærværdige Mr. Peters Town. „Denne graa Mand er det eneste Menneske, jeg er bange for."

„Og mig gaaer det ligesaa," sagde Fuldmægtigen.

„Godt! Saa haaber jeg, at De snarest muligt faaer Sagen bragt i Orden!"

„I den Henseende kan Deres Velærværdighed være ganske rolig," svarede Mr. Burdett smilende.

Nu gik Velærværdigheden sin Vei.

Mr. Burdett fulgte sin mægtige Gjæst heelt ned til Porten.

Men da den geistlige Herre lykkelig og vel var kommen ud paa Gaden, vendte den foregivne første Fuldmægtig hos Mr. Simouns' Efterfølger, Mr. Colcram, tilbage til sit eget Kontoir og skyndte sig med at aabne Døren til det tilstødende Værelse.

„Nu maa Du gjerne komme, min Ven!“ sagde han leende.

I samme Øieblik traadte Marmouset ind i det lille Kontoirlokale.

„Du har vel sagtens hørt det Hele? spurgte den graa Mand.

„Ja, det har jeg ganske vist, Mester,“ svarede Marmouset.

„Naa, — og hvad siger Du saa til det?“ vedblev den foregivne Sagfører-Fuldmægtig.

Marmouset brast i Latter.

„Hvad jeg siger dertil?“ udbrød han.“ Jh, jeg siger kun, at det gaaer mig som velærværdige Mr. Peters Town, — jeg beundrer Dem Mester!“

Smilende sagde den graa Mand efter en kort Pause:

„Og nu kan Du gjætte, hvem det er, jeg har ifinde at overdrage det Hverv at aflægge et Besøg i Bedlam?“

„Mesterens Yndlingselev trak paa Skuldrene.

„Ja, det er vel sagtens mig,“ svarede han, „men“...

Her afbrød den unge Mand sig selv.

„Men?“ gjentog „Mesteren.“ Du maae tale ud, hvis Du vil have, jeg skal forstaae Dig, min Ven!“

„Men,“ sagde Marmouset nu, — „forinden jeg indlader mig paa et Foretagende af den Beskaffenhed, maa jeg udbede mig meget nøiagtige Instruktioner, Mester.“

„O, Du kan være ganske rolig,“ svarede den graa Mand smilende, „Du skal lige strax faae de allernøiagtigste Instruktioner.“

Og da den foregivne Sagfører-Fuldmægtig havde

sagt dette, skyndte han sig med at lukke alle Dørene af; — „Mesteren" vilde aabenbart ikke forstyrres, medens han talte med sin Yndlingselev og meddeelte denne Underretning om, hvorledes han havde at forholde sig, idet han skilte sig ved det vigtige Hverv, der nu var blevet ham overdraget.

Fjerde Kapitel.

Det var Aften; Klokken var otte. — Taagen var endnu tættere, end den pleiede at være, og Gadelygterne vare ikke istand til at oplyse Gaden.

Ikke desto mindre vandrede to Mænd henad Lambeth-Road. De talte ganske sagte sammen, og fra Tid til anden bleve de staaende for at forvisse sig om, at der ikke var Nogen, som fulgte efter dem.

Da de vare komne hen til Hjørnet af Lambeth-Road og Bedlam-Place, bleve de atter staaende.

Tilhøire for dem laa den berømte Anstalt for Sindssyge, der egentlig hedder „Bethlehem-Hospitalet," men som i Almindelighed bliver kaldt „Bedlam".

Ligeforan dem hævede den katholske Kirke, St. Georgs Kirken, sig.

„Hm!" sagde dem ene af de to Mænd nu. „Alt, hvad De nu har fortalt mig, klinger dog virkelig høist besynderlig."

„Hvorledes det, gode Shoking?“ spurgte hans Ledsager

Og med disse Ord lagde Manden, der ikke var nogen Anden end Marmouset, Haanden paa sin gamle Vens Skulder.

„De veed ikke, om den graa Mand endnu er ilive, eller ikke?“

„Nei.“

„Og har De i Formiddags været henne hos den nye Sagfører, Mr, Colcram?“

„Ja.“

For at overdrage ham det Hverv at føre Processen?“ vedblev Shoking.

„Ja, netop.“

„Men nu har De reent opgivet den Idee?“

„Ja, fordi jeg har faaet en bedre.“

„Hm!“ udbrød Shoking. „Saa kan jeg virkelig ikke troe Andet, end at den graa Mand endnu er ilive.“

„Hvad i Alverden har den graa Mand at skaffe med Mr. Colcram?“ spurgte Marmouset rolig

„Jeg taler ikke om Mr. Colcram,“ svarede Shoking, „men jeg tør vædde paa, at De i Formiddags har talt med den graa Mand, og at han saa har givet Dem et godt Raad.“

„Hør en Gang, min gode Shoking,“ sagde Marmouset koldt, „er det ikke Aftalen, at alle „Vennerne“ skulle lyftre mig, naar den graa Mand ikke er tilstede?“

„Jo, ganske vist,“ indrømmede Shoking.

„Godt! Saa har De jo kun at adlyde, og ikke at bryde Dem om mine Grunde.“

„Jeg skal altsaa først og fremmest gaae hen til St. Georgs-Kirken og banke paa den lille Bagdør?“

„Ja."

„Og saa?"

„Saa kommer den gamle Kirkebetjent nok og lukker op for Dem, og De siger da til ham, at det er Tom, der har sendt Dem til ham."

„Men Tom er jo død og borte!"

„Det gjør ikke det Ringeste til Sagen; — den gamle Kirkebetjent veed meget godt, hvad de Ord have at betyde."

„Naa, — og saa?"

„Saa giver han Dem en Strikke."

„En Strikke?"

„Ja, den Strikke, med hvilken Tom blev hængt."

„Ah! . . . Og hvad saa videre?"

„Saa stikker De Strikken i Lommen og vender tilbage til mig."

„Men hvor kan jeg træffe Dem?"

„Her."

Med disse Ord satte Marmouset sig paa en af de Bænke, der stode paa Pladsen.

Shoking gik nu hen til Kirken og bankede paa den lille Dør; der efter et Øieblik's Forløb blev aabnet af den gamle Kirkebetjent.

Denne havde i længere Tid kjendt Shoking, men gjenkjendte ham dog ikke strax. Tværtimod betragtede han ham med en vis Mistillid og sagde til ham:

„Hvad er til Tjeneste, Mylord?"

„Det er Tom, der har sendt mig herhen", svarede Shoking.

Kirkebetjenten foer sammen.

„Den Stemme kjender jeg!“ udbrød han. „Idetmindste ligner den da Shokings!“

„Det er virkelig ogsaa Shokings Stemme!“ svarede vor gamle Ven.

„Er det muligt?“ udbrød den gamle Kirkebetjent, idet han ganske forbauset saae paa Shoking.

Denne var unægtelig ogsaa endeel forandret. Nu var han klædt som en Prinds; hans Fingre vare prydede med Ringe, og han havde kostbare Knapper i Skjorten.

Med andre Ord: Shoking var nu igjen forvandlet til Lord Wilmot, — den excentriske Adelsmand, der fra Tid til anden forbausede de lavere Samfundsklasser i London ved at tilbringe Natten paa de elendigste Kneiper, eller endog i Fattighuset og ved den ene Dag selv at gaae klædt som Tigger og den næste at give den ene Tigger efter den anden en Haandfuld Guldstykker.

„Ah! . . . Det er virkelig Dem?“ sagde den gamle Kirkebetjent langt om længe. „Og det er Tom, der har sendt Dem herhen?“

„Ja“, svarede Shoking.

„Men Tom er jo død.“

„Jeg kommer for at hente den Strikke, med hvilken han blev hængt. Han havde testamenteret den graa Mand den, og denne har atter givet Abbed Samuel den.“

„Hm!“ sagde Kirkebetjenten. „Kom med op i Klokketaarnet, saa skal De faae Strikken. Abbed Samuel har givet mig fornøden Ordre med Hensyn til den.“

Medens de to Mænd gik op ad Trappen, sagde Oldingen til Shoking:

„Dersom denne Strikke tilhørte mig, var min Lykke gjort!"

„Hvorledes det?" spurgte den nybagte „Mylord."

„De veed jo nok, at den Strikke, i hvilken en stakkels Fyr er bleven hængt, bringer Andre Held? —"

„Ja vist, — har De maaskee Lyst til at klippe et Stykke af Strikken og beholde det?"

„Bevare's vel! Det kunde aldrig falde mig ind!"

„Men hvorledes vilde De da bære Dem ad med at gjøre Deres Lykke, hvis denne Strikke tilhørte Dem?"

„Jh, jeg vilde ganske simpelt sælge den!"

„Til hvem?"

„Til en Mand, der har budt mig femhundrede Pund Sterling for den!"

„Men det maa jo være en rig Mand!" udbrød Shoking.

„Ja, ganske vist!"

„Hvad hedder han?"

„Mr. John Bell. Han er Direktør i Bedlam."

„Naa, saaledes!" sagde Shoking. „Men en Mand, der er saa rig og tillige har et saa godt Embede, kan da ikke trænge til Noget for at føle sig lykkelig?"

„Da lader det dog virkelig til det", svarede Kirkebetjenten.

De vare nu komne ind i dette lille Værelse, som Abbed Samuel brugte til Sovekammer, naar han befandt sig oppe i Taarnet. I sin Seng havde den katholske

Geistlige gjemt Strikken, og der tog den gamle Kirkebetjent den ogsaa strax.

Idet han derpaa gav Shoking den, sagte han med et dybt Suk:

„Femhundrede Pund Sterling! . . . For den Sum kunde jeg kjøbe mig en lille Villa i Nærheden af Brighton!"

Shoking rullede ganske rolig Strikken sammen og stak den ind under sin Kappe.

„Men hvad har De nu egentlig isinde at foretage Dem med den?" spurgte den gamle Kirkebetjent ham.

„Jeg? . . . Ingen Verdens Ting!"

„Hvad for Noget? . . . Ingen Verdens Ting?" udbrød Oldingen her.

„Nei, — i alt Fald har jeg da ikke den fjerneste Anelse om, hvad den skal bruges til."

„Saa er det vel ikke til Dem selv, De har hentet den?"

„Nei, det er det ikke."

„Hm! Det er dog virkelig høist besynderligt", sagde Kirkebetjenten.

Og atter udstødte han et dybt Suk.

De to Mænd gik nu ned fra Taarnet.

Efterat Shoking venlig havde taget Afsked med den gamle Kirkebetjent, som nu igjen sukkede dybt, gik han sin Vei.

Marmouset havde ikke reist sig fra den Bænk, paa hvilken han havde sat sig, da Shoking forlod ham.

„Naa, — har De saa faaet Strikken?" spurgte

han, da han fik Øie paa den graa Mands trofaste Tjener.

„Ja, jeg har", lød Svaret.

„Godt! . . . Kom saa med!"

„Hvor gaae vi nu hen?"

„Det skal De meget snart faae at vide, min gode Shoking", svarede Marmouset.

Og den unge Mand lagde sin Arm i den nybagte „Mylords" og trak ham med sig hen imod Bedlam.

Femte Kapitel.

Marmouset behøvede nok ikke at bruge lang Tid til at instruere Shoking; allerede efter et Kvarteers Forløb ringede denne nemlig paa den Klokke, hvis Klang gav Signalet til, at Bedlams store Port blev aabnet.

Marmouset blev staaende udenfor.

„Jeg skal nok vente paa Dem", sagde han.

Døren blev aabnet, og Shoking traadte ind i Hospitalet.

„Hvad er til Tjeneste, Høistærede", spurgte Portneren.

„De kan uden at træde Sandheden for nær kalde mig „Mylord", min Ven", sagde Shoking ærgerlig.

Portneren gjorde en Mængde Undskyldninger og spurgte derpaa endnu en Gang, i hvilken Henseende han kunde være Hans Herlighed til Nytte.

„Jeg maa tale med Direktøren", svarede Shoking nu.

„Med hvilken Direktør?"

„Jh, for Pokker, med Direktøren for Hospitalet!"

„Men der er jo to Direktører, Deres Herlighed!"

„Naa, saaledes!"

„Den Ene hedder Mr. John Bell, den Anden Mr. Blount."

„Og hvem er den fornemste?"

„De ere lige fornemme."

„Saa er det ligegyldigt, hvem af dem jeg kommer til at tale med."

„Jeg troer nok, at Mr. John Bell er gaaet ud; men Mr. Blount er hjemme."

Da Portneren havde sagt dette, førte han Shoking igjennem flere store Gaardsrum og ind i en Have, i hvilken der laa en Pavillon, som var Direktør Blounts Embedsbolig.

Portneren ringede, og en Lakai i rødt Liberi aabnede Døren.

„Hvem skal jeg melde?" spurgte Lakaien, da Portneren havde underrettet ham om, at hans Ledsager ønskede at faae Mr. Blount i Tale.

„Lord Wilmot", svarede Shoking med en majestætisk Mine.

Mr. Blount var ifærd med at spise til Aften, og Shoking maatte saaledes vente nogen Tid inde i Salen.

Medens han ventede, anstillede han følgende Betragtning:

„Naturligviis retter jeg mig nøie efter Marmousets

Ordre; men jeg vil lade mig hænge med Toms Strikke, om jeg forstaaer et eneste Ord af hele den Historie!"

Endelig traadte Mr. Blount ind i Salen. Det var en fyldig og temmelig skaldet lille Mand, der holdt meget af at smile, — formodentlig for at faae Leilighed til at vise sine virkelig smukke, hvide Tænder frem. Han var omtrent halvtredsindstyve Aar gammel.

Mr. Blount bukkede dybt for Lord Wilmot, og denne ærbødige Hilsen besvarede Shoking med en Værdighed, der var passede for ham.

Efterat Direktøren havde anmodet Hans Herlighed om at undskylde, at han havde maattet vente, sagde han:

„Men nu er jeg ganske til Deres Tjeneste, Mylord."

„Høistærede Hr. Direktør", sagde Shoking nu med en temmelig beskyttende Mine. „De seer i mig en rig, men meget ulykkelig Mand."

„Nei, virkelig?" spurgte Mr. Blount i en Tone, der skulde røbe den meest levende Interesse for den ulykkelige Adelsmand.

„Jeg er Enkemand og barnløs", vedblev Shoking, idet han udstødte et dybt Suk.

Mr. Blount trak deeltagende paa Skuldrene.

„Men jeg har en Broderson, hvem jeg elsker høit", vedblev Lord Wilmot med skjælvende Stemme.

„Ak, Mylord, hvis det er for hans Skyld, De har henvendt Dem til mig, gjør det mig sandelig ondt for Dem", sagde Direktøren.

„Ja, det er desværre for hans Skyld! . . . Min stakkels Broderſøn er gaaet fra Forſtanden!"

„Herregud!" ſagde Mr. Blount.

„Han har naturligviis faaet en glimrende Opdragelſe; blandt Andet, taler han alle europæiſke Sprog. I Paris har han opholdt ſig ſaa længe, at han endog udtaler ſit eget ſmukke Modersmaal, ſom Shakeſpeare har gjort udødeligt, med en let franſk Akcent."

Mr. Blount bukkede og ventede paa at faae Mere at vide.

Lord Wilmot vedblev:

„Under almindelige Omſtændigheder er han meget fornuftig; men han lider af en Monomani, der ſkriver ſig fra hans Opholb ovre i Paris. Jeg gav ham en anſeelig Sum at leve af, tituſind Pund Sterling, det vil ſige: halvtrediehundredtuſind Franks i franſke Penge, om Aaret; han levede derfor ret flot, holdt Væddeløbsheſte og var en ſtadig Gjæſt bag Koulisſerne paa Operaen! . . . Ak, det er Operaen, der er Skyld i hans Ulykke!"

„Hm!" bemærkede Mr. Blount. „Maaſkee var han af en exalteret Natur; maaſkee have Muſiken og Dandſen? . . ."

„Nei, nei, De tager feil", afbrød Lord Wilmot ham her, idet han atter udſtødte et Suk. „En Aften, da „Profeten" blev opført, var min Broderſøn, ſom ſædvanlig inde imellem Koulisſerne; — han var nemlig den Gang forelſket i en udmærket ſmuk Dandſerinde. Den Aften indtraf der imidlertid en meget ſørgelig Begivenhed; en af Maſkinkarlene hængte ſig inde paa Theatret."

„Var Manden da gal?“ spurgte Direktøren.

„Hm! Han led af ulykkeltg Kjærlighed“, svarede Lord Wilmot. „Han var forelsket i den samme Dandseriinde, som min Broderson den Gang sværmede for, og da min Broderson havde Penge nok, var han naturligviis en meget farlig Medbeiler for en Maskinkarl.“

„Og denne tragiske Begivenhed udøvede vel sagtens en meget sørgelig Indflydelse paa Deres Hr. Brodersons Sindstilstand?“ spurgte Direktøren.

„Nei, De tager atter feil“, svarede Shoking. „Pariserne ere et meget overtroisk Folkefærd; neppe var den ulykkelige Maskinkarls Lig blevet skaaret ned, førend alle de Tilstedeværende kastede sig over Strikken, og skjøndt denne var temmelig lang, blev den dog revet i en Mængde ganske smaa Stumper, forat Enhver kunde faae sit Stykke af den. Min Broderson var en af de Heldige.“

„Ah!“ udbrød Mr. Blount.

„Samme Aften gik han hen i sin Klub, spillede og vandt en umaadelig Sum. De følgende Aftener havde han ogsaa et styrtende Held med sig; efter otte Dages Forløb, vare samtlige øvrige Medlemmer af Klubben sprængte og nu indgik de en lille Sammensværgelse imod min stakkels Broderson. En Aften hældte de nogle Draaber af en søvndysende Natur i hans Viin, og medens han sov . . .“

„Blev hans Stump af Strikken stjaalet fra ham?“ afbrød Mr. Blount sin fornemme Gjæst.

„Ja, ganske rigtigt!" svarede Lord Wilmot, idet han atter udstødte et dybt Suk.

„Og af Sorg derover er den ulykkelige unge Mand gaaet fra Forstanden?" spurgte Direktøren.

„Ja", svarede Shoking, „det vil sige: han lider af en fix Idee."

„Og det er?" spurgte Mr. Blount.

„Det er, at han absolut igjen maa see at komme i Besiddelse af en Strikke, med hvilken En eller Anden er bleven hængt."

I dette Øieblik spillede der et veemodigt Smiil paa Mr. Blounts Læber.

„Ak, Mylord", sagde han, idet han trak paa Skuldrene. „Deres Hr. Broderssøns Sygdom er sandelig ikke noget eneståaende Tilfælde!"

„Ikke det?" spurgte Shoking.

„Nei, Mylord", svarede Direktøren, „vi have her en Herre, der forøvrigt er fuldstændig fornuftig, men som lider af selvsamme Monomani."

„Oho! Det er naturligviis til en af Patienterne her, De sigter?" spurgte Lord Wilmot.

„Ak, gid det var saa vel, Deres Herlighed!" udbrød Mr. Blount:

Og da Shoking betragtede Direktøren med en Mine, der røbede den største Forbauselse, vedblev Mr. Blount.

„Ak nei, Mylord, den Mand, jeg taler om, er min Kollega, den anden Direktør, Mr. John Bell, der i

Forening med mig forestaaer det berømte Hospital, af hvilket alle Englands Sønner ere saa stolte!"

Og Mr. Blount udstødte et dybt Suk, medens den gode Shoking satte et Ansigt op, som om han var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse.

Sjette Kapitel.

Efter en kort Pause vedblev Mr. Blount.:

„Ja, Mylord, hvor usandsynligt det end klinger, er det dog sandt, at min Kollega, min Med-Direktør, lider af Monomang, at den ene af de Mænd, der staae i Spidsen for dette Hospital for Sindssvage, selv er sindssvag."

„Men det er jo næsten utroligt!" udbrød Shoking.

„Ja, ganske vist, — og der er heller Ingen, som vil tro det," svarede Mr. Blount. „Jeg har ikke undladt at gjøre Lord-Mayor bekjendt med Sagen."

„Og hvad svarede han?"

„Efterat han havde tænkt sig et Øieblik om, sagde han: Det er i Sandhed en overraskende Efterretning, De der meddeler mig! Imorgen skal jeg imidlertid aflægge et Besøg i Bedlam og med egne Øine overbevise mig om, hvorledes Sagen forholder sig."

„Og han kom?"

„Ja, Dagen efter var han her. Han talte meget længe med Mr. John Bell . . ."

„Og kom vel saa paa det Rene med sig selv om, at Manden var gal?"

„Nei, paa ingen Maade! Mr. John Bell talte saa fornuftig om Alt, hvad der stod i Forbindelse med Hospitalet, at Lord-Major, da han gik sin Vei, sagde til mig: Mr. John Bill er ganske vist ikke gal; men man skulde virkelig troe, De var det, — medmindre Deres besynderlige Paafund har sin Grund i, at De nok har Lyst til at blive Eneherster her?"

„Altsaa er Mr. John Bell fornuftig i enhver anden Henseende, end med Hensyn til en henrettet Forbryders Strikke?" spurgte Shoking.

„Ja, meget fornuftig", svarede Mr. Blount.

„Men hvorfra kan denne Monomani dog skrive sig?"

„Ja, det er en meget besynderlig Historie", svarede Mr. Blount.

„Har De ikke Lyst til at fortælle mig den?" spurgte Lord Wilmot.

„Jo, gjerne, Deres Herlighed", svarede Direktøren. „Mr. John Bell er rigtignok født i London, men nedstammer fra en irsk Familie, der i sin Tid skal have været fornem og rig, og som var katholsk, skjøndt han er Protestant. Den maatte udstaae mange Forfølgelser for sin Troesbekjendelses Skyld; ja, hans Oldefader maatte endog over

Hals og Hoved tage Flugten — og gravede derfor en betydelig Sum ned i Jorden."

„Oho!" sagde Shoking.

„For tre Aar siden foretog Mr. John Bell sig endog en Reise over til Irland for at søge efter Skatten", vedblev Mr. Blount. „Hans Families Godser vare imidlertid blevne solgte: men den nye Eier gav ham Lov til at grave forskjellige Steder."

„Og fandt han saa Skatten?" spurgte Shoking.

„Nei", svarede Mr. Blount, „med uforrettet Sag vendte han tilbage til London. Imidlertid vilde han vist nok have trøstet sig, dersom Bladene ikke netop paa den Tid havde gjort forfærdelige Ophævelser over en Somnambule, ved Navn Rachel, der skulde have et vidunderligt Talent til at opdage Gjenstande, som vare sporløst forsvundne."

„Og saa raadførte han sig vel sagtens med Mistress Rachel?" spurgte Shoking.

„Ja, desværre."

„Og hvad svarede hun ham?"

„At han ganske sikkert vilde finde den Skat, som hans Oldefader havde gravet ned i Jordens Skjød, og at denne Skat var endnu langt større, end han antog!"

„Nei, virkelig?"

„Jo, — og at han endog foruden Guldet vilde finde endeel gamle Dokumenter, der hævede det over enhver Tvivl, at han var berettiget til at kalde sig Mylord!"

„Det var som Pokker!"

„Men at det først vilde lykkes ham at finde alt dette, naar han var kommen i Besiddelse af den Skrikke, med hvilken en Forbryder var bleven hængt."

„Og derfra skriver hans Vanvid sig altsaa?"

„Ja, ganske vist."

„Men", bemærkede Shoking nu, „det forekommer mig dog, at det ikke maa være overvættes vanskeligt at komme i Besiddelse af en saadan Strikke?"

„Men deri tager De feil, Mylord!" svarede Mr. Blount. „Naar en Forbryder er bleven hængt, — og det skeer da just heller ikke hver Dag, — er der en Mængde Mennesker, som sætte Himmel og Jord i Bevægelse for at komme i Besiddelse af Strikken. Delinkventen har Lov til at testamentere Strikken til hvem han vil, og allerede før Exekutionen bliver der gjort den lykkelige Arving glimrende Tilbud, forat han kan finde sig foranlediget til at give Afkald paa hiin lykkebringende Gjenstand. For Øieblikket er Mr. John Bell imidlertid ikke rig; han kan derfor ikke rigtig kappes med de mange Andre, der bestræbe sig for at naae det samme Maal, som han!"

„Men . . ." begyndte Shoking.

„For kort Tid siden blev der saaledes hængt en Skotte, ved Navn Tom", vedblev Diretøren; „og Mr. John Bell gjorde Alt, hvad der stod i hans Magt, for at komme i Besiddelse af Strikken."

„Men det lykkedes ham ikke?" spurgte den foregivne Adelsmand.

„Nei", svarede Mr. Blount. „Strikken tilhører nok Kirkebetjenten i St. Georgs-Kirken, der — som Deres

Herlighed veed — er Katholikernes Sognekirke her i London."

„Men vil Kirkebetjenten da ikke sælge den?" spurgte Lord Wilmot med et ganske eiendommeligt Smiil.

„Jo, det vil han dog nok", svarede Direktøren, „men han forlanger rigtignok femtusind Pund Sterling for den."

Shoking vedblev at smile, men svarede ikke.

Nu lagde Mr. Blount først Mærke til sin fornemme Gjæsts eiendommelige Smiil.

„Maa det være mig tilladt at spørge Deres Herlighed, hvad det er, der faaer Dem til at smile?" sagde han.

„Undskyld, Høistærede, — undskyld," svarede Shoking, „det skal jeg strax sige Dem; — foreløbig maa jeg bede Dem om at gaae videre".

Mr. Blount vedblev:

„Ganske vist blive vi ret anstændig lønnede her; men Deres Herlighed kan dog vistnok indsee, at Mr. John Bell aldrig har kunnet lægge femtusind Pund Sterling op."

„Det er unægtelig en kjøn lille Sum," bemærkede Lord Wilmot.

„Imidlertid" sagde Mr. Blount nu, „findes der altid i Verden Tosseboveder, som paa en tilsyneladende fornuftig Maade gjøre forfærdelig dumme Streger!"

„Ja, deri har De sandelig Ret," sagde Shoking, stadig smilende.

„Og Mr. John Bell har været saa heldig at træffe paa et af disse Tosseshoveder, nemlig paa en forhenværende Brygger, der har erhvervet sig en meget stor Formue, men nok har Lyst til at blive endnu rigere."

„Og denne Brygger har leveret Mr. John Bell de femtusind Pund?"

„Ja, — men paa den Betingelse, at min stakkels Kollega, saasnart som han kommer i Besiddelse af sine Forfædres Formue, skal udbetale ham tyvetusind Pund."

„Den Brygger forstaaer at gjøre sine Penge indbringende, det maa man lade ham!" sagde Shoking.

„Ja, det gjør han vist!"

„Og saa har Mr. John Bell vel sagtens kjøbt Strikken af Kirkebetjenten?"

„Nei, desværre!" svarede Mr. Blount med et dybt Suk.

„Ikke det? — Og hvorfor ikke?"

„Hm!" sagde Mr. Blount. „Naa ja, — imellem os, Mylord, alle Katholiker ere mere eller mindre Feniere!"

„Det er virkelig ogsaa min Mening", svarede Lord Wilmot rolig.

„De adlyde derfor et fælles Overhoved, — hvad dette Overhoved nu end befaler dem, — og da det kom til Stykket, svarede Kirkebetjenten, at han nu ikke længer havde Lyst til at sælge Strikken; — han havde betænkt sig, sagde han; men det er naturligviis Fenierne, der have forbudt ham at sælge den!"

Atter spillede der et eiendommeligt Smiil paa Shokings Læber.

Mr. Blount rynkede Panden.

„Men hvorfor vedbliver De dog at smile saaledes, Mylord", spurgte han.

„Fordi jeg kjender den saameget omtalte Strikkes Historie."

„Hvad for Noget?" udbrød Direktøren ganske forbauset. „Deres Herlighed behager at mene?"

„Jeg behager at mene, at det er mig bekjendt, at Kirkebetjenten allerede har solgt Strikken!" svarede den foregivne Lord Wilmot.

„Solgt den?"

„Ja, — og faaet syvtusind Pund Sterling for den," sagde Shoking.

„Men hvem har han da solgt den til?"

„Til mig!"

Og idet Shoking udtalte disse to Ord, tog han Strikken frem og viste Direktøren den.

Mr. Blount studsede.

„Saa Deres Herlighed deler den almindelige Overtro?“ spurgte han.

„Jeg?“ svarede Lord Wilmot. „Nei, ikke i ringeste Maade.“

„Men hvorfor i Alverden har De da kjøbt Strikken, Mylord?“ spurgte Direktøren.

„Fordi jeg gjerne vil see min Broderſøn fuldſtændig helbredt, og derfor har lagt en lille Plan, med hvilken det naturligviis er min Hensigt at gjøre Dem bekjendt,“ svarede Lord Wilmot med en meget vigtig Mine.

Mr. Blount bukkede ærbødig.

„Det vil naturligviis interesſere mig meget at lære Deres Herligheds Plan at kjende“, sagde han.

Den foregivne Adelsmand vedblev:

„Da De er Forſtander for et Hoſpital for Sindsſyge, maa jeg vel antage, at De er Læge, og navnlig har gjort den saa forfærdelige Sygdom, der kaldes Vanvid, til Gjenſtand for et grundigt Studium?“

„Ja, det er en Selvfølge, Mylord,“ svarede Mr. Blount i en meget ærbødig Tone.

„Godt,“ vedblev Shoking, „saa maa jeg ſpørge Dem, om De troer, min Broderſøns Monomani vil gaae over, naar han kommer i Beſiddelſe af Strikken?“

Direktøren ryſtede ivrig paa Hovedet.

„Nei, det troer jeg virkelig aldeles ikke, Mylord,“ svarede han.

„Fy for Pokker!“ udbrød Shoking nu. „Det lader

altsaa til, at jeg har kastet mine syvtusind Pund Sterling ud af Vinduet!"

„Ja, det er jeg virkelig meget bange for, Deres Herlighed," svarede Mr. Blount.

Shoking trak paa Skuldrene.

„Naa, naar Alt kommer til Alt, deler jeg dog ikke Deres Frygt i saa Henseende, min gode Mand", sagde vor gamle Ven i en meget gemytlig Tone.

Atter studsede Direktøren.

„Ikke det?" spurgte han.

„Nei," svarede den foregivne Lord Wilmot med den største Koliglied af Verden, „jeg er nemlig overbeviist om, at den Strikke, som har kostet mig saamange Penge, dog vil blive os til nogen Nytte."

Mr. Blount saae noget forlegen ud.

„Hm!" sagde han efter en kort Pause. „Da kan jeg dog ikke indsee, hvorledes den skulde blive os, — eller rettere: Dem, — til nogen Nytte!"

„Saa skal jeg sige Dem det", sagde Lord Wilmot med uforstyrrelig Koldblodighed og Gemytlighed. „Jeg maa virkelig anse det for sandsynligt, at Strikken vil gjøre det muligt for os at faae min Brodersøn lokket op til Dem."

Den stakkels Direktør saae ud, som om han var nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse over, hvad han nylig havde faaet at høre.

I nogen Tid tænkte han sig om; han gjorde sig

aabenbart al mulig Umage for at gjætte sig til, hvad hans fornemme Gjæst egentlig meente; — men det lykkedes ham ikke, og tilsidst saae han sig nødsaget til at trække paa Skuldrene og svare:

„Jeg er virkelig ikke saa heldig at forstaae Deres Herlighed."

„Saa bliver jeg vel nødt til at forklare mig nærmere", sagde Shoking nu i en Tone, der røbede en vis Træthed. „Da min Broderson jo, som allerede bemærket, i alle andre Henseender er ved sin Fornufts fulde Brug, kan De vel nok indsee, at han ikke paa nogen Maade vilde lade sig overtale til frivillig at gaae ind i dette Huus? . . . Ganske vist kunde jeg nu lade ham slæbe herind med Magt; — men imod en saa yderlig gaaende Udvei oprører enhver af mine Følelser sig; — jeg holder, som sagt, ubeskrivelig meget af den stakkels unge Mand."

„Jeg forstaaer Deres Herlighed og er istand til at sætte tilbørlig Priis paa Deres ædle Følelser", sagde Mr. Blount, der virkelig syntes at være rørt.

„Og derfor har jeg fundet paa en anden Udvei", vedblev Shoking.

Mr. Blount forsikkrede naturligviis, at han var lutter Øre, — og meente vist ogsaa, hvad han sagde.

Shoking vedblev imidlertid med en flot Mine, som en ægte Adelsmand ikke vilde have behøvet at skamme sig ved:

„Førend jeg gaaer videre, maa jeg imidlertid trække Veiret lidt; — jeg er ikke vant til at tale saa længe ad Gangen!“

Direktøren bukkede ærbødig.

Lord Wilmot „behagede“ at trække Veiret.

Syvende Kapitel.

Under den Pause, der saaledes opstod, betragtede Mr. Blount med en vis Nysgjerrighed Strikken, som Shoking havde lagt paa Bordet.

„Men er De nu ogsaa ganske vis paa, at det er den rigtige Strikke, Mylord?“ spurgte han.

„Ja, det er jeg ganske vis paa“, svarede Shoking. „Kirkebetjenten er en ærlig Mand, og desuden kan man jo see paa Strikken, at den er bleven brugt.“

„Og imorgen bringer De altsaa Deres Broderson herhen?“

„Nei, endnu idag!“

„Endnu idag?“

„Ja, jeg har taget ham med herhen, — min Vogn holder her udenfor, og i den sidder han.“

„Nei, virkelig?

„Jo, og jeg har endog betjent mig af et

lille Krigspuds for at faae ham med herhen", svarede Shoking.

„Saa?"

„Ja, jeg har lavet en heel Roman sammen i den Anledning", vedblev Lord Wilmot. „Min Broderson vidste, at Kirkebetjenten havde Strikken; efterat jeg havde kjøbt den, sagde jeg imidlertid til ham, at jeg ikke havde kunnet faae den, da den allerede var solgt til den ene af Direktørerne for Bedlam, men at denne dog maaskee nok vilde sælge den igjen. Paa den Maade fik jeg ham til at følge med herhen, og nu sidder han og venter paa Udfaldet af mine Underhandlinger med Dem."

„Deres Herlighed har ganske vist baaret Dem meget smildt ad", sagde Mr. Blount nu, „men hvad har De nu isinde at foretage Dem?"

„Jeg vil sige til ham, at jeg ikke kan faae Dem overtalt til at skille Dem ved Strikken, men at han jo maaskee kan være heldigere."

„Ja, — saa faaer De ham jo nok til at gaae herop, Mylord", indrømmede Mr. Blount, „men hvorledes vil De faae ham til at blive her?"

„Ogsaa i den Henseende veed jeg Raad", svarede Shoking. „Deres Med-Direktør, Mr. John Bell, er jo ikke hjemme?"

„Nei."

„Godt, saa maa De sige til min Broderson, at De ikke kan skille Dem ved Strikken, medmindre Mr. John Bell giver sit Samtykke dertil."

„Jeg maa virkelig beundre Deres Herligheds Opfind-

somhed!" sagde Mr. Blount nu. „Men vil De saa hente Deres Broderson, Mylord?"

„Ja, det er ganske vist det Bedste!" sagde den foregivne Adelsmand, idet han reiste sig og forlod Værelset.

Derimod kaldte Mr. Blount paa to unge, kraftfulde Sygevogtere, til hvem han sagde:

„Det er bedst, I holde Eder her i Nærheden; der bliver nu bragt en Patient ind til mig, og der er jo Ingen, som veed, hvad der kan skee!"

— Shoking gik altsaa ned til Marmouset, der stod og ventede paa ham.

„Alt er i Orden", sagde den foregivne Lord Wilmot.

„Hvilken af Direktørerne er det, De har talt med?" spurgte Marmouset.

„Mr. Blount."

„Oho!" udbrød „Mesteren"s Yndlingselev leende. „Saa gaaer det Hele af sig selv!"

„Hvorledes det?"

„Hør en Gang, min gode Shoking", svarede Marmouset, „naar De blot nøie efterlever vore Befalinger, har De ikke Andet at bryde Dem om."

„Men", indvendte Shoking, der følte sig betydelig krænket, „der er Adskilligt, som jeg slet ikke kan forstaae . . ."

„Det er heller ikke nødvendigt, at De forstaaer Andet, end hvad der bliver sagt til Dem", svarede Marmouset tørt.

Shoking bøiede Hovedet og taug.

De to Mænd gik nu ind i Bedlam.

Marmouset var ganske rolig, og smilende traadte han ind i Mr. Blounts Værelse.

„Hr. Direktør", sagde han, „min Onkel, Lord Wilmot, siger, at De ikke vil overlade os den Strikke, af hvilken De er kommen i Besiddelse?"

„Hm!" svarede Mr. Blount. „Min Kollega, Mr. John Bell, og jeg have kjøbt den for en meget høi Priis, — for femtusind Pund Sterling."

„Men jeg byder Dem titusind Pund for den!"

„Det er ganske vist et meget fristende Tilbud", svarede Mr. Blount, „men . . ."

„Hvorledes? De betænker Dem?"

„Nei, jeg for mit Vedkommende vilde ikke betænke mig et eneste Øieblik; men Mr. John Bell er ikke hjemme og jeg kan ikke sælge Strikken, medmindre han giver sit Samtykke dertil."

„Det kan jeg godt forstaae; — men naar mener De, Mr. John Bell kommer hjem?"

„Om en Timestid, antager jeg", svarede Mr. Blount.

„Godt, — saa vil jeg vente paa ham!"

Og idet Marmouset saae paa Shoking, tilføiede han:

„Kjære Onkel, Du maa endelig ikke blive borte fra Parlamentet for min Skyld! . . . Mødet bliver snart aabnet."

„Men bliver Du da her?" spurgte den foregivne Adelsmand.

„Ja, foreløbig", svarede Marmouset, — „men saasnart som jeg har faaet Strikken, seer Du mig igjen."

„Godt", sagde Lord Wilmot, idet han tilkastede Mr. Blount et betydningsfuldt Blik. Derpaa vexlede han et Haandtryk med Direktøren, som smilede fiffig, — og nu gik den gode Shoking sin Vei.

Da Marmouset og Direktøren vare blevene ene, sagde denne Sidste:

„Jeg veed ikke, om jeg maa byde Dem en Kop Thee?"

„Nei, Tak", svarede Marmouset, — „men jeg har nok Lyst til at passiare et Øieblik med Dem."

„Jeg er til Tjeneste", sagde Mr. Blount.

„Hør en Gang, min gode Hr. Direktør", sagde Marmouset nu, idet han lige paa een Gang antog en anden Holdning og begyndte at tale i en ganske anden Tone, „min Onkel er et stort Tosseboved!"

„Hvad behager?" udbrød Direktøren ganske forskrækket.

„Og under sin Samtale med Dem har han kun spilt den Rolle, som jeg havde saat til ham, at han skulde spille ligeoverfor Mr. John Bell."

„Hvad vil De sige med det?" spurgte Mr. Blount forbauset.

„Han har jo bragt Dem en Strikke?"

Mr. Blount studsede.

„De veed vel nok, hvad denne Skrivelse har at betyde?" vedblev Marmouset.

Og med disse Ord rakte „Mesteren"s Yndlingselev Direktøren den Skrivelse, som Mr. Burdett, det vil sige:

den graa Mand, havde dikteret velærværdige Mr. Peters Town, og i hvilken Mr. Blount fik Ordre til at gjøre det Selskab, hvoraf han var Medlem, en Tjeneste ved i enhver Henseende at vise sig forekommende imod Overbringeren af Skrivelsen.

Neppe havde Direktøren kastet et Blik paa denne Skrivelse, førend han foer sammen og fæstede et spørgende Blik paa Marmouset.

„Hm!" sagde han. „Undskyld, Høistærede, men er De da virkelig ikke? . . ."

Her afbrød Direktøren sig selv.

„Gal", supplerede Marmouset imidlertid leende. „Nei, Gud være lovet det er jeg virkelig ikke, — og jeg vilde ikke give en Shilling for Toms Strikke!"

„Men . . . hvad i Alverden? . . ."

„Vil jeg da her?" supplerede Marmouset atter „Jh, jeg maatte jo tale med Dem, — træffe fornøden Aftale med Dem . . ."

Nu var det Direktøren, der afbrød ham.

„Hvorom?" spurgte Mr. Blount.

„For det Første maae vi jo blive enige om, hvorledes vi skulle faae Deres Kollega, Mr. John Bell, til at opfylde vore Ønsker."

Mr. Blount trak paa Skuldrene, som om han vilde sige, at han ikke kunde begribe, hvorledes det skulde gaae til.

„Og i den Henseende vil Strikken være os til megen Nytte."

„Maaskee", indrømmede Mr. Blount „Men saa . . . for det Andet?"

„For det Andet vil jeg hjælpe en af Patienterne med at slippe bort herfra."

Direktøren foer sammen og saae ganske forskrækket paa sin unge Gjæst.

„Giver denne Skrivelse Dem ikke Ordre til at adlyde mig blindt?" spurgte Marmouset imidlertid rolig.

Mr. Blount bukkede dybt. Han udstødte et Suk, men svarede, som Marmouset havde ventet:

„Jeg er ganske til Deres Tjeneste og venter paa Deres Ordrer!"

Ottende Kapitel.

Hvad foregik der nu imellem Marmouset og Mr. Blount?

Ja, det har Ingen faaet at vide; men det varede ikke ret længe, førend to Sygevogtere fik Ordre til at indespærre den „nye Patient" i en Celle og passe omhyggelig paa ham.

Marmouset fandt sig forøvrigt ganske rolig i, at Sygevogterne slæbte ham ind i Cellen; kun havde han i Forveien stukket Strikken ind paa sit Bryst.

En Timestid efter kom Mr. John Bell hjem.

Mr. Blount havde givet Ordre til, at man skulde give ham et Vink, naar hans Kollega var kommen hjem; thi skjøndt de to Direktører naturligviis paa Embeds Vegne maatte omgaaes hinanden, boede de dog ikke sammen, men tværtimod Hver i sit Hjørne af den store Bygning; de stode nemlig ikke engang paa en venskabelig Fod

med hinanden; thi Ingen af dem kunde indsee, hvorfor der skulde være to Direktører i Bedlam; — der var jo dog kun een Dronning i England!

Det hørte derfor til de store Sjeldenheder, at de to Direktører besøgte hinanden; men idag fandt Mr. Blount sig dog foranlediget til at aflægge sin Kollega et Besøg.

Som vore Læsere vide, var Mr. Blount Medlem af det hemmelighedsfulde Selskab, der fra et uanseeligt Huus i Oxford-Street svang sit Scepter over hele Verden, — det vil sige: af det evangeliske Missions-Selskab.

Mr. John Bell var derimod ikke Medlem af dette Selskab; over ham havde det derfor ingen Magt, og desuden var det en megen retskaffen Mand, der samvittighedsfuldt opfyldte de Pligter, som hans Embedsstilling paalagde ham.

Mr. John Bell blev aabenbart meget forbauset, da hans Med-Direktør aflagde ham et Besøg.

„Det var virkelig kedeligt, at De ikke var hjemme for en Timestid siden, Hr. Kollega", sagde Mr. Blount.

„Hvorfor det?" spurgte Mr. John Bell.

„Fordi vi fik da en ny Patient."

„Men De har dog vel taget imod den Paagjældende?"

„Ja, naturligviis."

„Naa, saa er den Historie jo i Orden."

„Ganske vist; men Patientens Betydning . . ."

„Hans Betydning?"

„Ja, det er en Broderſøn af Lord Wilmot."

„Lord Wilmot? . . . . Det Navn kjender jeg ikke!"

„Naa, det er da ikke ſaa beſynderligt; — der gives jo ſaamange Adelsmænd her i England! . . . . Denne Lord Wilmot er imidlertid uendelig rig, — ſaa rig, at han har givet tituſind Pund Sterling for den Strikke, med hvilken Skotten Tom for nogen Tid ſiden blev hængt."

Da Mr. John Bell hørte disſe Ord, gav det et Sæt i ham.

„Hvad er det, De ſiger?" udbrød han.

„Den rene Sandhed."

„Denne Lord Wilmot har virkelig kjøbt Toms Strikke?"

„Ja, — til ſin Broderſøn."

„Og denne Broderſøn er gal?"

„Han? — Ikke mere, end De!"

„Men hvorfor er han da bleven anbragt her?"

„Fordi hans Familie har anſeet ham for gal paa Grund af hans uſtyrlige Tilbøielighed til at komme i Beſiddelſe af Strikken."

Mr. John Bell trak paa Skuldrene.

„Det er altſaa Lord Wilmot, der har ladet ham indeſpærre her?" ſpurgte han.

„Ja."

„Men vi kunne dog ikke blive ved med at tage Deel i saadanne Forbrydelser!"

„Hvad behager?" spurgte Mr. Blount.

„Bedlam er et Galehuus, og ikke Andet", vedblev Mr. John Bell, „og fordi en Familie finder det passende . . ."

Her skyndte Mr. Blount sig med at afbryde sin Kollega.

„Men Lægerne ere ligeledes af den Mening, at den unge Mand er gal", sagde han.

„Saa maa jeg jo ogsaa være gal!" udbrød Mr. John Bell hidsig.

„Det har jeg jo ikke sagt Noget om!"

„Hm!" vedblev Mr. Bell, idet han udstødte et dybt Suk. „De veed dog, hvor begjærlig jeg er efter Strikken!"

Mr. Blount svarede ikke.

„Men af hvem har han da kjøbt den?" spurgte Mr. John Bell.

„Af Kirkebetjenten ved St. Georgs-Kirken."

„Den Skurk! Han havde jo dog lovet mig den!" udbrød Mr. John Bell, idet han stampede i Gulvet af Harme.

„Naa, nu er Sir Arthur, Lord Wilmots Broderſøn, da i alt Fald kommen i Besiddelse af den", bemærkede Mr. Blount.

„Har han da faaet Lov til at beholde den?"

„Ja, han stak den ind paa Brystet, da han skulde bringes over til sin Celle."

Mr. John Bell tænkte sig et Øieblik om; derpaa syntes han pludselig at faae et rigtig godt Indfald.

„Jeg maa strax tale med Sir Arthur!" sagde han.

„Men nu er han vist gaaet til Ro!"

„Saa maa han staae op!"

„Kan De da ikke vente til imorgen?"

„Nei!" svarede Mr. Bell ivrig.

Og idet han aabnede Døren, spurgte han:

„I hvilken Celle er han bleven indespærret?"

„I Nummer 17."

„Godt!"

„Men, kjære Hr. Kollega! . . ."

Mr. John Bell tog imidlertid ikke den rigeste Notice af, hvad den anden Direktør sagde; han var allerede ude paa Gangen og foer nu ned ad Trapperne.

Mr. Blount saa smilende efter ham og sagde halvhøit:

„Og han er ikke gal? . . ."

Det varede ikke ret længe, førend Mr. John Bell stod udenfor Cellen Nr. 17. Han bankede paa Døren og aabnede den derpaa hurtig.

Mr. Blount havde meent, at Patienten allerede var gaaet til Ro; men i saa Henseende havde han taget feil.

„Patienten", det vil med andre Ord sige: Marmouset, sad ved Bordet og skrev ganske rolig.

Da han fik Øie paa Mr. John Bell, der var ildrød i Hovedet, betragtede han ham med en vis Nysgjerrighed.

„Undskyld, Høistærede", sagde Direktøren nu til ham, „men er De ikke Sir Arthur?"

„Jo, ganske rigtig!"

„Og jeg hedder John Bell. Jeg er Direktør."

„For dette Galehuus?" afbrød Marmouset ham ganske rolig.

„Ja, for dette Galehuus", vedblev Mr. John Bell.

„Men veed De, at det er en oprørende Forbrydelse, der er bleven begaaet ved, at jeg er bleven indespærret her?" sagde Marmouset nu. „Det er kun ved Hjælp af lumske Intriger, man har lokket mig herind; — thi jeg er slet ikke gal!"

„Det troer jeg virkelig heller ikke, De er", svarede Mr. John Bell i en Tone, der vidnede om, at han meente, hvad han sagde.

„De troer det ikke?" udbrød „Patienten" med en Mine, der røbede glad Overraskelse.

De to Sygevogtere, der vare tilstede, smilede til

hinanden; — et Optrin af denne Beskaffenhed var nemlig ikke noget Nyt for dem.

„I maae gjerne gaae Eders Vei!" sagde Mr. Bell i en bydende Tone til dem.

Et Øieblik efter var han ene med Marmouset.

Niende Kapitel.

Mr. John Bell skjælvede over hele Legemet, og hans Øine funklede med en feberagtig Glands.

Da Sygevogterne havde trukket sig tilbage, sagde han:

„Jeg kan nok see paa Dem, at De ikke er gal, Sir Arthur!"

„Nei, det er jeg ganske vist ikke", svarede Marmouset.

„Og dog har Deres Familie ladet Dem indespærre her?"

„Ja, som De seer!"

„Saa maa jeg virkelig raade Dem til at gjøre Indsigelse imod en saadan Behandling!"

„Det vilde vist ikke være mig til nogen Nytte", svarede Marmouset. „Her i England er det jo saa let

at faae fornuftige Mennesker indespærrede som vanvittige."

„Men jeg vil ikke gjøre mig til saadanne Forbryderes Medskyldige!" raabte Mr. John Bell, idet han stampede i Gulvet.

„Vil De da lade mig tage Flugten?" spurgte Marmouset. „Jeg kan ikke indsee, at De paa nogen anden Maade . . ."

„Lade Dem tage Flugten?" afbrød Direktøren ham her.

„Ja, hvorfor ikke?" spurgte Marmouset med uforstyrrelig Koldblodighed.

„Nei, det kan ikke paa nogen Maade lade sig gjøre!" svarede Mr. John Bell. „Derved vilde jeg jo gjøre Brud paa alle mine Pligter."

Marmouset brast i Latter

„Og De indrømmer jo dog, at jeg ikke er gal" sagde han.

„Ja, det indrømmer jeg."

„Naturligviis kan man meget godt faae Lyst til en Strikke, med hvilken en Forbryder er bleven hængt, uden at man derfor . . ."

Her skyndte Mr. John Bell sig med at afbryde Marmouset.

„Men er De da virkelig i Besiddelse af Strikken?" spurgte han.

„Ja, — her er den", svarede Marmouset, idet han viste Direktøren Strikken.

Med graadige Blikke slugte Mr. John Bell den af ham saa inderlig attraaede Gjenstand.

„O, hvis denne Strikke tilhørte mig!“ . . . udbrød han.

„Hvad vilde De saa foretage Dem med den?“ spurgte Marmouset.

„Saa skulde den gjøre mig til en rig Mand!“

„Jo, vist!“

„I Løbet af en fjorten Dage skulde den gjøre mig til en umaadelig rig Mand!“ forsikrede Direktøren imidlertid med Alvor.

„Hvorledes skulde det gaae til?“ spurgte Marmouset smilende.

Nu fortalte Mr. John Bell, der i dette Øieblik saae saa ophidset ud, som om han selv var Patient i det Hospital, han var Forstander for, hvorledes hans Oldefader havde gravet en Skat ned i Jorden, og hvad den berømte Sonnambule havde sagt til ham, Direktøren, da han spurgte hende, hvorledes han skulde komme i Besiddelse af Skatten.

„Sagde hun virkelig det?“ spurgte Marmouset tilsyneladende forbauset.

„Ja, det sagde hun!“

„Og De troer paa hendes Udsagn?“

„Som paa den hellige Skrifts Ord!“

„Jeg med!“ sagde Marmouset rolig.

„Og“, vedblev Mr. John Bell, „hvis De blot vilde laane mig Strikken . . .“

„Nei, nei!" udbrød Marmouset.

„Eller sælge mig den? . . ."

„Ikke for hundredetusind Pund Sterling!"

Mr John Bell udstødte et Skrig, der røbede den mørkeste Fortvivlelse.

„Men maaskee kunne vi dog blive enige", sagde Marmouset nu.

„Er det muligt?" udbrød Mr. John Bell henrykt.

„Siig mig en Gang, bliver De godt lønnet her?"

„Jeg har totusind Pund om Aaret."

„Det er ikke Meget!"

„Saasnart som jeg har fundet Skatten, tager jeg ogsaa min Afsked."

„Men, hvorfor gjør De det da ikke strax?"

„Fordi jeg jo endnu ikke har fundet Skatten!"

„Men hvis De fik Strikken . . ."

„Saa skulde jeg snart finde den!"

„Godt", sagde Marmouset, „lad os To i Forening tage Flugten!"

„Og saa?"

„Saa reiser jeg med Dem over til Irland, og hvis Sonnambulen alligevel har ført Dem bag Lyset, — hvis det ikke lykkes os at finde nogen Skat, vende vi Begge tilbage hertil."

Nu syntes Mr. John Bell at være bleven noget roligere.

„Deres Forslag tager sig ved første Øiekast ud som aldeles uigjennemførligt", sagde han, „men det kan dog gjennemføres."

„Nei, virkelig?"

„Jo, seer De", svarede Direktøren, „Lægerne have ofte havt Leilighed til at forvisse sig om, at Reiser udøve en heldig Indflydelse paa visse Sindssvage, og jeg har allerede gjentagne Gange ansøgt om Tilladelse til at foretage mig en Reise og tage nogle Patienter med, som jeg ikke ansaae for uhelbredelige. Nu har man endelig bevilget denne min Ansøgning."

„Og saa vil De tage mig med?"

„Ja."

„Men det maatte min Familie da ikke faae Noget at vide om!"

„O, den skulde ikke faae Tid til at indhente Oplysninger i saa Henseende; vi kunne jo allerede imorgen tiltræde vor Reise!"

„Ganske vist!" svarede Marmouset.

„Alene ville vi To imidlertid ikke komme til at reise", tilføiede han.

„Hvad vil De sige med det?" spurgte Mr. John Bell forbauset.

„At der er en af Deres Patienter, som jeg i høi Grad interesserer mig for og maa tage med", svarede Marmouset.

„Hvorfor det?"

„Ja, undskyld", vedblev „Mesteren"s Yndlingselev, „jeg har nu hørt paa Deres Fortælling; nu maa De høre paa min!"

„Jeg er lutter Øre", svarede Mr. John Bell, som blot længtes efter at komme i Besiddelse af Strikken.

„Veed De, hvem det var, der blev hængt med denne Strikke?" spurgte Marmouset.

„Ja, det var jo en Skotte, ved Navn Tom."

„Og før sin Død testamenterede han Strikken til den gamle Kirkebetjent ved St. Georgs-Kirken."

„Og af ham har De kjøbt den?"

„Ja, men han overlod mig den kun paa den Betingelse, at jeg skulde sørge for, at en stakkels Fyr, der siger, at han er Lord William Pembleton, blev sat paa fri Fod."

Mr. John Bell foer sammen.

„O, det er ligefrem en Umulighed Sir Arthur!" sagde han.

„Hvorfor det?"

„Fordi Lord William Pembleton virkelig er gal! . . ."

„Hm! . . . Maaskee!"

„Og fordi de Personer, som have faaet ham indespærret her . . ."

„Ere meget mægtige, — ikke sandt?" afbrød Marmouset Direktøren.

„Jo, ganske overordentlig mægtige!"

„Og De tør ikke paadrage Dem det Ansvar? . . .“

„Nei, paa ingen Maade!“

„Jeg vil dog raade Dem til at betænke Dem to Gange, førend De siger Nei.“

„Jeg har betænkt mig tilstrækkelig; — jeg maa sige Nei!“

„Det gjør mig virkelig ondt“, sagde Marmouset koldt.

„Men, Sir Arthur! . . .“

„Jeg har givet den gamle Kirkebetjent mit Æresord som Adelsmand, og . . .“

„Sir Arthur“, udbrød Mr. John Bell næsten bønlig, „ved at gaae ind paa Deres Forslag vilde jeg gjøre Brud paa alle mine Pligter!“

„Men hvis De ikke gaaer ind paa det, faaer De ikke Strikken“, svarede Marmouset ganske rolig. „Farvel, Hr. Direktør!“

Og med disse Ord stak „Mesteren“s Yndlingselev atter Strikken ind paa Brystet.

Mr. John Bells Sind var et Bytte for den voldsomste Fortvivlelse, og hans Pande var bedækket med kolde Sveddraaber.

„Nu er det bedst, De selv gaaer til Ro — og lader mig faae Lov til at sove“, sagde Marmouset.

„Godnat!“ sagde den dybt bedrøvede Direktør.

„Tænk Dem dog endnu en Gang om!“ vedblev „Mesteren“s Yndlingselev. „Natten bringer Raad!“

Og med disse Ord vendte han Mr. John Bell Ryggen og gik hen til sin Seng.

Tiende Kapitel.

Den næste Morgen gik Marmouset meget tidlig ned i Hospitalets store Gaardsrum.

Han var meget elegant klædt; — Lord Wilmot havde nemlig strax sendt ham Alt, hvad han behøvede for at spille den fornemme og rige Mand.

De, som kjendte ham nøiere, vilde imidlertid snart have lagt Mærke til en besynderlig Forandring, der var foregaaet med ham.

Marmouset havde af Naturen meget mørkt Haar og Skjæg; men dette var nu forsvundet; da den unge Mand traadte ind i Bedlam, havde han blond Haar og var aldeles skjægløs.

Nede i Hospitalsgaarden betragtede han adskillige af Patienterne med den største Opmærksomhed, vexlede endog meget høflig et Par Ord med nogle af dem og blev endelig staaende foran en Mand, der endnu var ung, men

saae udtæret ud. Denne Mand, der sad paa en Bænk, syntes at undgaae sine Lidelsesfællers Selskab.

„Det maa være ham!" tænkte Marmouset.

Og fra nu af tabte han ikke et eneste Øieblik den Paagjældende af Syne.

Den unge Mand lagde imidlertid ikke Mærke til ham; det lod til, at han ventede paa En eller Anden; thi hvert Øieblik skottede han hen til Gaarddøren.

Endelig blev Døren aabnet, og en allerede aldrende Mand med et vist ræveagtigt Udtryk i Ansigtet kom ud i Gaarden.

Nu opklaredes den unge Mands udtærede Ansigt pludselig; han sprang op og gik den aldrende Patient med Ræveansigtet imøde.

Marmouset fulgte efter ham, men i nogen Afstand.

De to Patienter vexlede et Haandtryk.

Og Marmouset kunde tydelig høre følgende Ord:

„Goddag, Edward Cokeries!"

„Goddag, Mylord!"

Og Arm i Arm gik de Begge hen til den ovenfor omtalte Bænk og satte sig paa den.

„Ja, ja, det er dem!" tænkte Marmouset.

Og nu gik han hen til Bænken.

De to Patienter saae med en vis Mistillid, ja, næsten forskrækkede, paa ham.

Den unge Mand vilde endog gaae sin Vei; men Marmouset hilste ærbødig paa ham og sagde:

„Undskyld, Mylord! . . ."

Patienten foer sammen og sagde derpaa ivrig:

„De tager feil, Høistærede! Hiin Titel tilkommer mig ikke; . . . . jeg hedder slet og ret Walter Bruce! . . . ."

„Men tidligere hed De Lord William Pembleton!" sagde Marmouset, stadig i en meget ærbødig Tone.

Den elegant klædte Fremmedes Ærbødighed syntes at gjøre et vist Indtryk paa Patienten.

„Hvem er De, siden De kjender mig?" spurgte han.

„Jeg er en af Deres Herligheds Venner", svarede Marmouset.

„Af mine Venner? . . . Jeg har ikke længer Venner!"

„Deri tager De feil, Mylord!"

„Nei, nei, jeg veed bedre Besked", sagde Patienten, idet han rystede paa Hovedet.

„Jeg kommer i Toms Navn, . . ." begyndte Marmouset nu.

„Ak, Tom er jo død og borte!" afbrød Patienten ham her.

„Ja, desværre; men førend han døde, — betroede han mig det Hele!" sagde Marmouset nu.

„Navnet Tom havde faaet Lord Williams Hjerte til at banke.

„Hvor har De lært Tom at kjende?" spurgte han.

„Jeg har aldrig kjendt ham," svarede Marmouset.

„Men hvorledes kan De saa sige, at De kommer til mig paa hans Vegne?"

„Jeg har talt med Betsy!"

„Med Betsy?! . . . De kjender Betsy?"

„Jeg kjendte hende, Mylord! . . . Hun er desværre død!"

Som med een Mund udstødte Lord William og Edward Cokeries et Skrig.

„Saa er vort sidste Haab da udslukt! sagde den aldrende lille Mand, idet han fortvivlet vred Hænderne.

„Nei, deri tager De dog feil, Hr. Cokeries", sagde Marmouset. „Betsy levede dog længe nok til at faae sit høieste Ønske opfyldt; — det lykkedes hende at komme i Besiddelse af de Papirer, som De havde gjemt i en Buste, der stod hjemme paa Deres Kakkelovn."

Edward Cokeries stirrede paa Marmouset med en Mine, der røbede en vis Mistillid.

„Hvoraf veed De det?" spurgte han.

„Jeg er for Øieblikket Iværksætter af de omtalte Papirer."

„Ah!"

„Og desuden kjender jeg hele Lord Williams Historie."

„Men hvem er De da?" udbrød Lord William Pembleton nu atter.

„Jeg er en Ven, som vil sætte Dem istand til, endnu den Dag imorgen at forlade dette Sted."

„Til at forlade dette Sted?" gjentog den unge Mand. „Det skulde De virkelig kunne udrette?"

„Ja, Mylord!"

„Ak", sagde Lord William, hvis Stemme blev kvalt af Hulken, „det vilde ikke være smukt af Dem, om De gjorde Dem lystig over to ulykkelige Mennesker!"

„Mylord", sagde Marmouset nu, „De er ikke affindig — og har aldrig været det!"

„Nei, det har jeg ganske vist ikke", svarede Lord William.

„Hr. Edward Cokeries har derimod i nogen Tid været affindig", vedblev Mesteren's Yndlingselev, „men nu er han det da i alt Fald ikke længer."

„Nei, — det tror jeg ikketmindste ikke", svarede den aldrende lille Mand.

„Godt", vedblev Marmouset, „nu maa jeg anmode Dem Begge om at betragte mig med Opmærksomhed. — Seer jeg ud, som om jeg var gaaet fra Forstanden?"

„Nei, slet ikke", svarede Lord William, „og dog er De her!"

„Ja, ganske vist, Mylord!"

„Formodentlig er De falden som Offer for en eller anden vengegridsk Slægtnings Intriger?"

„Nei, Mylord, det er min egen frie Villie, der har ført mig herhen."

„O, — det kan ikke være muligt!"

„Jo, Mylord, — Sagen er nemlig den, at jeg er kommen herind for Deres Herligheds Skyld."

„For min Skyld?!"

„Ja, for at faae Dem sat paa fri Fod, Mylord!"

„Men . . ."

„Forat give Dem tilbage til Deres Hustru og Børn!"

Da Lord William hørte disse sidste Ord, fik han Taarer i Øinene.

Marmouset lagde Mærke til hans Sindsbevægelse og skyndte sig med at tilføie:

„Mylord, hvis Taarer have deres Kilde i Bekymring for Deres Nærmestes Velvære, kan jeg berolige Dem med den Forsikring, at Deres Kone og Børn ere betryggede mod de Kvaler, som Fattigdom fører med sig, ja, endog leve i Velstand."

„Gode Gud! . . . Er det virkelig sandt?"

„Ja, det sværger jeg Dem til!"

Lord William svarede ikke; men det Udtryk, med hvilket han saae op til Himlen, vidnede om den inderligste Taknemmelighed.

Marmouset vedblev:

„Og det vil ikke vare ret længe, førend det endog bliver Dem muligt at trykke Deres Nærmeste til Deres Bryst, Mylord!"

Lord William skjælvede over hele Legemet.

„Ak", sagde han ganske høit, „tør jeg tro, at alt dette er Andet, end en smuk Drøm?"

Ganske forskrækket udbrød Marmouset nu:

„Jeg maa ret indstændig bede Dem om endelig at være rolig og med Opmærksomhed at høre paa, hvad jeg har at sige Dem, Mylord."

Baade Lord William Pembleton og Edward Cokeries stirrede nu med spændt Forventning paa den unge Mand, som de dog idag saae for første Gang.

Endnu en Gang, — for tredie Gang, — spurgte den ulykkelige Lord William:

„Men hvem er De da egentlig?"

Marmouset fandt sig imidlertid foranlediget til at give et undvigende Svar.

„Mylord", sagde han, „maa jeg spørge Dem, om De aldrig har hørt tale om den graa Mand?"

Lord William studsede.

„Den graa Mand?" gjentog han. — „Den graa Mand?"

Han tænkte sig et Øieblik om; men derpaa rystede han paa Hovedet og svarede:

„I det første Øieblik forekom det mig rigtignok, at jeg havde hørt tale om „den graa Mand;" — men det maa dog vistnok være en Feiltagelse. — Hvem er denne „graa Mand"?"

Førend Marmouset kunde faae Tid til at bevare dette Spørgsmaal, skyndte Edward Cokeries sig imidlertid med at tage Ordet.

„O, derom veed jeg Besked!" udbrød han ivrig.

Marmouset studsede.

„Hvad for Noget?" sagde han. „Kjender De Noget til „den graa Mand"?"

„Jeg veed da i alt Fald saa Meget om ham, at han ikke sjeldent har jaget velærværdige Mr. Peters Town en ordentlig Forskrækkelse i Livet!" svarede den aldrende lille Mand.

„Naa, saa det veed De?" spurgte Marmouset.

„Ja, det veed jeg ganske vist om „den graa Mand", svarede Edward Cokeries. „Men hvad har De nu at fortælle os om ham?"

Marmouset svarede uforbeholdent:

„Jeg har at fortælle Lord William og Dem, at den

graa Mand lærte Tom at kjende inde i Newgate — og derved kom til at nære den meest levende Interesse for Dem, Mylord!"

„Er det muligt?" udbrød Lord William.

„Ja", svarede Marmouset, „den graa Mand har svoret paa, at han vil sætte Dem i Frihed og give Dem tilbage til Deres Kone og Børn."

Nu udbrød Edward Cokeries sjæleglad:

„O, — dersom det er sa dt, dersom den graa Mand virkelig interesserer sig for os, saa kunne vi være ganske rolige!"

„Troer De det?" spurgte den ulykkelige Lord William, som endnu bestandig nærede nogen Tvivl.

„Ja, derom er jeg overbeviist", svarede Edward Cokeries med Bestemthed, „den graa Mand kan nemlig gjøre Alt, selv det Usandsynligste, muligt!"

„Nu kan jeg mærke, at De kjender den graa Mand", sagde Marmouset rolig, „og jeg kan derfor ganske berolige Dem ved at underrette Dem om, at det er i den graa Mands Navn, jeg kommer til Deres ulykkelige, haardt forurettede Ven."

„Og det er virkelig sandt?" spurgte Lord William Pembleton.

„Det giver jeg Dem mit Æresord paa", svarede „Mesteren"s Yndlingselev, idet han med velvillig Deeltagelse betragtede den stakkels unge Mand, der havde gaaet saa Meget igjennem, men i hvis smukke Aasyn man nu læste nyt Haab og nyt Mod.

„Men hvem er De da selv?" spurgte Lord William for fjerde Gang.

Marmouset trak paa Skuldrene.

Ellevte Kapitel.

Da Lord William Pembleton nu igjen spurgte Marmouset, hvem han var, trak, Mesteren"s Yndlingselev altsaa paa Skuldrene og svarede:

„Jeg for mit Vedkommende er Intet, — eller dog saa godt som Intet og ved at lære mit Navn at kjende vilde De ikke blive klogere, end De hidtil har været; — det maa derfor være tilstrækkeligt for Dem at faae at vide, at jeg med Liv og Sjæl er den Mand hengiven, som her i England kalder sig „den graa Mand", medens han ovre i mit Fædreland, i Frankrig, har et ganske andet Navn."

„Ah, De er Franskmand?" udbrød Lord William Pembleton."

„Ja."

„Og det er „den graa Mand", der har sendt Dem til mig?"

„Og befalet mig at sige til Dem, at De maa holde Dem færdig," svarede Marmouset.

„Færdig? . . . Hvortil?"

„Til at forlade dette Sted."

Lord William rystede paa Hovedet.

„Der er allerede Mange, som have anstillet Forsøg paa at slippe bort fra dette Sted," sagde han.

„Og det er ikke lykkedes dem?"

„Nei det er ikke lykkedes dem!"

„Men os vil det ganske sikkert lykkes," sagde Marmouset yderst rolig. „Vi ville med Lethed komme bort fra dette Sted!"

„Men hvorledes skulle vi da slippe bort herfra?" spurgte Lord William.

„Jo vi gaae ganske simpelt ud af den store Port, og det ved høilys Dag," svarede Marmouset.

Atter rystede Lord William paa Hovedet; men han fæstede dog et ængstelig spørgende Blik paa den unge Franskmand.

Marmouset trak imidlertid paa Skuldrene.

„Idag er det mig desværre umuligt at meddele Dem Mere," sagde han.

Lord William rynkede Panden.

„Hvorfor det?" spurgte han.

„Fordi jeg vilde gjøre mig skyldig i Ulydighed imod „den graa Mand", hvis jeg meddeelte Dem Mere," svarede Marmouset.

Nu opstod der en vis Mistanke hos Edward Cokeries.

„Men," sagde han, „naar Alt kommer til Alt, kunne vi jo dog ikke være ganske visse paa, at det er „den graa Mand", der har sendt D m til os!"

„De ønsker altsaa at faae Bevis i saa Henseende?" spurgte Marmouset.

„Ja," svarede Lord William, „og hvis De blot kan give os et eneste saadant Bevis, vil jeg ganske stole paa Dem."

Marmouset havde hidtil holdt den høire Haand skjult ved Brystet; nu udstrakte han den pludselig imod E.ward Cokeries og sagde:

„Saa see blot!"

„Min Ring!" udbrød Edward Cokeries.

„Ja, det er ganske vist den Ring, som De i sin Tid gav Betsy," svarede Marmouset. „Saasnart som den stakkels Kone havde udstødt sit sidste Suk, tog jeg den af hendes Pegefinger."

„Nu troer jeg Dem!" sagde Edward Cokeries.

„Men," bemærkede Lord William Pembleton, „hvem kan indestaae os for, at Betsy ikke er faldet i Hænderne paa vore Fjender?"

„Dersom det forholdt sig saaledes," svarede „Mesteren"s Ydlingseleo, „vilde Deres Fjender nu være i Besiddelse af de Papirer, ved Hjælp af hvilke De kan faae Deres Formue tilbage."

„Naa ja, det kan jo ogsaa gjerne være, at mine Modstandere ere i Besiddelse af disse Papirer," svarede Lord William.

„Nei, Mylord," svarede Marmouset, „thi dersom det var Tilfældet, vilde Deres Modstandere, eller rettere: Deres Fjender, ikke anstille noget Forsøg paa at sætte Dem i Frihed, men ganske rolig lade Dem blive her."

Denne Bemærkning var ikke til at modsige, og Lord Williams Ansigt opklaredes da ogsaa pludselig.

Edward Cokeries rakte endog Marmouset Haanden.

„Baade Lord William og jeg nære uindskrænket Tillid

til Dem og ere villige til at rette os efter Alt, hvad De siger til os!" sagde han.

I dette Øieblik optraadte der en ny Person paa Skuepladsen.

Mr. John Bell traadte nemlig ud i Gaarden.

Til Trods for den Monomani, af hvilken Mr. John Bell led, var han dog en meget streng Direktør.

Ja, han blev endog anseet for en meget haard Mand, og selv de ustyrligste Patienter skjælvede, naar de fik Øie paa ham

Naar han en Gang imellem fik iſinde at vandre igjennem Hospitalet, var der heller ikke en Eneste, som vovede at nærme sig ham.

Da Marmouſet fik Øie paa Mr. John Bell, sagde han til sine nye Venner:

„Nu maae De undskylde mig et Øieblik; — jeg maa dog hilse paa Direktøren!"

„Hm! — Det skulde De virkelig ikke gjøre!" udbrød Lord William ivrig.

„Nei, nei, — tag Dem endelig iagt!" tilføiede Edward Cokeries.

„Hvorfor i Alverden skulde jeg være bange for ham?" spurgte Marmouſet ganske rolig.

„Fordi det er en meget slem Mand!"

„Jo vist!"

„Jo, det forsikkrer jeg Dem!" vedblev Edward Cokeries. „Enhver Patient, der vover at henvende sig til ham, bliver straffet!"

„Jeg vilde saaledes en Gang fortælle ham min Historie," bemærkede Lord William Pembleton.

„Og han vilde ikke høre paa Dem?" spurgte den unge Franskmand.

„Han befalede endog, at jeg skulde have Spændtrøie paa!" svarede Lord William med en mørk Mine.

„Og da jeg vilde ile Hans Herlighed til Undsætning, fik jeg en Dragt Prygl," svarede Edward Cokeries.

„Naa," udbrød Marmouſet leende. „jeg har dog nok Lyst til at see, om der vil ti stode mig noget Lignende!"

Med disse Ord gik han lige hen til Mr. John Bell.

Direktøren var aabenbart hensunken i Betragtninger, og disse Betragtninger vare uden al Tvivl af en meget alvorlig Beskaffenhed; thi han rynkede Panden og pressede Læberne sammen. Desuden vandrede han vaklende fremad, — kort sagt: han saae langt snarere ud, som om han var en af Patienterne, end som den ene af Direktørerne.

De Patienter, der befandt sig nede i det store Gaardsrum, toge sig vel iagt for at komme ham nær.

Fra Tid til anden saae han op, og saa udsendte hans Øine formelig Lynglimt.

Derpaa gav han sig imidlertid atter til at gruble.

Pludselig blev Mr. John Bell staaende; — Marmouset havde stillet sig lige foran ham.

I det første Øieblik løftede Direktøren den med en tung Blyknap forsynede Stok iveiret, med hvilken han altid var udrustet; men da han gjenkjendte Marmouset, sagde han smilende:

„Naa, — det er Dem, Sir Arthur?"

„Ja, det er mig, Hr. Direktør," svarede „Mesteren's Yndlingselev. „Maa jeg spørge Dem, om De saa har tænkt nærmere over Sagen?"

„Ja," svarede Mr. John Bell, „jeg har tænkt paa, om jeg ikke skulde kunne faae udvirket, at den gamle Kirkebetjent blev afsk diget."

„Hvorfor vilde De tilføie den gamle Mand en saadan Sorg og Krænkelse?" spurgte Marmouset.

„For at straffe ham, fordi han ikke har holdt det Løvte, han har givet mig!" svarede Mr. John Bell. „Han havde lovet mig, at han vilde sælge mig Strikken for femtusind Pund Sterling."

„Jeg har givet ham tiltusind Pund for den — og har faaet den! . . . Alle Andre vilde have baaret sig ad paa samme Maade, som han!"

Mr. John Bell stampede i Jorden.

„Ikke desto mindre har Manden opført sig som en Kjæltring imod mig!" udbrød han.

„Inden for at ophidse Dem selv imod Kirkebetjenten, skulde De langt hellere tænke lidt over mit Forslag, Hr. Direktør," sagde Marmouset nu.

Mr. John Bell udstødte et dybt Suk.

„Det er desværre umuligt for mig at gaae ind paa Deres Forslag," svarede han.

„Og hvorfor det?"

Nu antog Mr. John Bell pludselig en meget hemmelighedsfuld Mine og sagde hviskende:

„Sir Arthur, jeg anseer Dem for en fuldendt Gentleman."

„Det gjør jeg virkelig ogsaa Fordring paa at være", svarede „Mesteren"s Yndlingselev.

„Og naar De har givet et Løvte, troer jeg ikke, De vilde være istand til at bryde det", vedblev Direktøren.

„De lader mig kun vederfares simpel Retfærdighed, Hr. Direktør", sagde Marmouset rolig.

Mr John Bell betænkte sig endnu et Øieblik; derpaa sagde han:

„Vil De da give mig Deres Æresord paa, at De aldrig for noget Menneske vil røbe den Hemmelighed, som jeg nu har ifinde at betroe Dem?"

„Med Fornøielse", svarede Marmouset.

„Godt", sagde Mr. John Bell, idet han atter udstødte et dybt Suk, „saa skal jeg gjøre Dem bekjendt med Sagens rette Sammenhæng, og naar jeg har talt ud, vil De kunne indsee, af hvilken Grund det ligefrem er en Umulighed for mig at gaae ind paa Deres Forslag, — forsaavidt som De endnu bestandig til dette Forslag knytter den Betingelse, at Lord William Pembleton skal følge med, naar vi To tage Flugten."

Høflig og verlig, men med største Bestemthed, svarede Marmouset:

„Ja, den Betingelse maa jeg ganske vist fastholde, Hr. Direktør!"

„Godt, Sir Arthur, — saa vil jeg udtale mig aldeles uforbeholdent for Dem", vedblev Mr. John Bell. „Den Patient, der under Navn af Walter Bruce er bleven betroet til min Omsorg, kalder sig selv Lord William Pembleton og bliver ogsaa af Andre anseet for at være den, han udgiver sig for. Hvad mig angaaer, da er jeg tilbøielig til at troe, at han er i sin gode Ret, naar han gjør Fordring paa denne stolte Titel, — og

det saameget desto mere, som han er bleven indespærret her, skjøndt han virkelig ikke et eneste Øieblik under sit Ophold paa dette sørgelige Sted har ladet en eneste Bemærkning falde, som skulde kunne røbe, at han ikke var ved sin Fornufts fulde Brug. — Og det lader jo ogsaa til, at De mener, han virkelig er, hvad han udgiver sig for, Sir Arthur?"

Rolig og med Alvor svarede „Mesteren"s Yndlingselev:

„Ja, det gjør jeg ganske vist, Hr. Direktør, og De kan ogsaa være ganske rolig for, at han, De og jeg have Ret i saa Henseende."

Mr. John Bell trak atter paa Skuldrene.

„Saameget desto mere maa det naturligviis gjøre mig ondt, at den stakkels unge Mand er fordømt til at blive her, paa dette sørgelige Sted, lige indtil Vorherre er saa naadig imod ham at kalde ham bort fra denne jordiske Jammerdal!" sagde han.

„Og hvorfor er Lord William Pembleton da fordømt til at friste en saa haard Skjæbne?" spurgte „Mesteren"s Yndlingselev.

Mr. John Bell trak paa Skuldrene.

„Fordi han til Modstander har en Stormagt, som jeg ikke tør indlade mig paa at byde Trods!" svarede han.

Med et temmelig ironisk Smiil spurgte Marmouset nu:

„Og maa jeg spørge Dem, hvad det er for en privat Person, De gjør den Ære at betegne som en Stormagt?"

Direktøren svarede imidlertid meget ivrig:

„Det er naturligviis ikke nogen enkelt Person, jeg sigter til Sir Arthur!"

„Ikke det?" sagde Marmouset.

„Nei", svarede Mr. John Bell, „det er et heelt Samfund — og, hvad der er endnu langt værre, — oven i Kjøbet et religiøst Samfund!"

I den ligegyldigste Tone af Verden sagde Marmouset imidlertid:

„Naa ja, — det har jeg nok hørt tale om, Hr. Direktør!"

Det gav formelig et Sæt i Direktøren, da han hørte disse Ord.

Den ellers saa høflige Mand blev endog næsten uhøflig af lutter Overraskelse; — han sagde nemlig:

„Hvad for Noget? . . . . Hvad er det, De siger? . . . Har De virkelig hørt tale om . . . det Samfund, — det religiøse Samfund, jeg sigter til?"

„Mesteren"s Yndlingselev havde imidlertid forudseet, at hans Ord vilde gjøre et stærkt Indtryk paa den allerede i Forveien tilstrækkelig ophidsede Direktør, — det kunde derfor ikke falde bam ind at spille den Fornærmede, fordi Mr. John Bell et Øieblik syntes at glemme, at han stod li. overfor en „Adelsmand."

Som en Følge deraf sagde han ganske rolig:

„Jo, det troer jeg da idetmindste, jeg har. Hr. Direktør! . . . Det skulde vel ikke være det evangeliske Missionsselskab, De sigter til?"

Atter foer Direkteren sammen.

„Ja, det er det, ganske rigtigt!" svarede han, i høieste Grad forbauset.

Marmouset vedblev:

„Og fremdeles er det blevet mig meddeelt, at dette Selskab, hvad Indflydelse og Magtfylde angaaer, omtrent svarer til, hvad man ovre paa Fastlandet kalder „Jesuiternes Samfund"?"

„Ja, saaledes forholder det sig netop. Sir Arthur" svarede Mr. John Bell, der aabenbart var nærved at tabe baade Næse og Mund af Forbauselse over den Alvidenhed, som hans unge Gjæst lagde for Dagen.

Nu sagde „Mesteren"s Yndlingselev med en temmelig ironisk Mine:

„Og de Mennesker. — det Samfund er De virkelig bange for, Hr. Direktør?"

Næsten ærgerlig over den unge Mands Rolighed udbrød Mr. John Bull:

„Ja, for Pokker, det er jeg, og jeg skulde da ogsaa

mene, at jeg har nogen Grund til at være bange for det evangeliske Missionsselskab!"

Marmouset brast i Latter.

„Nu skal jeg sige Dem een Ting, Hr. Direktør", sagde han, idet han trak paa Skuldrene, dersom dette „evangeliske Missions-Selskab" virkelig er den eneste Hindring, der adskiller Dem fra Gjenstanden for Deres Ønsker, — for den Strikke, med hvilken den stakkels Tom blev hængt, og som nu tilhører mig, — saa kan jeg ganske rolig forsikre Dem, at Strikken er Deres!"

Mr. John Bells Øine funklede af Glæde og Begjærlighed.

„Hvad vil De sige med det?" spurgte han ivrig.

„Dermed vil jeg ikke sige Andet, end at De blot behøver at give mig Pen, Blæk og Papir, Hr. Direktør", svarede Marmouset smilende.

„Pen, Blæk og Papir?" gjentog Mr. John Bell med en Forbauselse, som forøvrigt kun var naturlig. „Ja, det skal De med største Fornøielse faae, Sir Arthur, — men hvad saa?"

„Mesteren"s Yndlingselev svarede rolig og stadig smilende:

„Ja, naar jeg har faaet Pen, Blæk og Papir, skriver jeg et Brev."

Mr. John Bell trak paa Skuldrene, og i en Tone, der vidnede om, at han begyndte at blive utaalmodig, sagde han:

„Ja, det er ikke vanskeligt at forstaae; — men hvad saa?"

Marmouset svarede imidlertid med uforstyrrelig Koldblodighed:

„Ja, naar jeg er bleven færdig med mit Brev, har lagt det sammen, forseglet det og skrevet udenpaa det, maa jeg ganske vist anmode Dem om at sørge for, at det bliver afleveret efter Adressen. Den Ulejlighed paatager De Dem vel nok, Hr. Direktør?"

„Ja vist", svarede Mr. John Bell, „men . . ."

Her styndte Marmouset sig imidlertid med at afbryde Direktøren.

„Ja, sagde han, „det gjør mig virkelig meget ondt,

men for Øieblikket seer jeg mig ikke istand til at meddele Dem Mere, end jeg allerede har meddeelt Dem. Imidlertid vil De jo snart faa at see, hvilket Resultat min Skrivelse medfører."

Med en resigneret Mine trak Mr. John Bell paa Skuldrene og sagde:

„Naa ja, — saa maa jeg bede Dem om at gaae ind i mit Kontor, Sir Arthur."

Og fortrolig lagde han sin Arm i den unge Mands.

Tolvte Kapitel.

Mr. John Bells Kontor laae i Stueetagen i en af de Bygninger, der vendte ud til det store Gaardsrum.

Patienterne sloge Hænderne sammen af Forbauselse, da de saae den unge Lidelsesfælle spadsere Arm i Arm med den frygtede Direktør.

Lord William Pembleton og Edward Cokeries vare, om muligt, endnu mere forbauede, end de Andre.

Marmouset glemte ikke at vende sig om og see paa dem.

Han nikkede endog til dem med et betydningsfuldt Smiil, der tydelig sagde:

„Naa, — hvad sagde jeg?" —

— Mr. John Bell førte Sir Arthur ind i Kontoret og bød ham en Stol.

Marmouset tog en Pen og skrev et langt Brev.

Til hvem dette Brev var, og hvad det handlede om, fik Mr. John Bell ikke noget at vide om; — vel stod han bagved Marmouset og saae over dennes Skuldre; men „Mesteren"s Yndlingselev skrev sit Brev i et Sprog, der var Direktøren aldeles ubekjendt. Da Mr. John Bell havde forvisset sig om, at det hverken var Engelsk, Fransk eller russisk, Marmousets skrev, udbrød han endog ganske forbauset:

„Men hvad i Alverden er det dog for et Sprog, Høistærede?"

„Det er det hinduske", svarede Marmousets.

„Er det muligt?" udbrød Mr. John Bell. „Og hvem skriver De til?"

„Det skal De strax faae at vide!"

Med disse Ord lagde Marmouset Brevet i en Konvolut og skrev udenpaa denne.

Adressen, der var skreven paa godt Engelsk, var saalydende:

„Til Mr. Burdett,
første Fuldmægtig hos Sagfører James Colcram.
Paternoster-Street, Nr. 17."

Idet Marmouset nu gav Direktøren Brevet, tilføiede han:

„Dersom dette Brev bliver besørget inden Middag, tænker jeg nok, vi kunne reise bort herfra imorgen."

„Og tage Lord William med?"

„Ja, baade Lord William og en vis Edward Cokeries", svarede „Mesteren"s Yndlingselev.

Mr. John Bell studsede og vilde paany gjøre Indvendinger, men taug pludselig, da Marmouset — som ved et rent Tilfælde — lod ham see Strikken.

Da „Mesteren"s Yndlingselev derpaa reiste sig, vovede Direktøren imidlertid at bemærke:

„Men jeg kan ikke begribe, i hvilken Forbindelse denne Mr. Burdett kan staae med det evangeliske Missions-Selskab?"

„Det faaer De nok at vide inden Aften", svarede Marmouset.

Nogen nærmere Forklaring vilde han aabenbart ikke indlade sig paa at give, og Mr. John Bell maatte saaledes finde sig i at vente.

Da „Mesteren"s Yndlingselev atter kom ud i det store Gaardsrum, gik han lige hen til Lord William og Edward Cokeries.

De to Mænd lagde ikke Skjul paa deres Forbauselse over det Held, han havde havt med sig ligeoverfor Direktøren.

„Har jeg da ikke sagt Dem, at det er den graa Mand, der har sendt mig herhen?" spurgte Marmouset smilende.

„Jo, ganske vist", indrømmede Lord William.

„Naa ja", vedblev „Mesteren"s Yndlingselev. Mr. Cokeries bemærkede jo nylig med fuld Føie, at den graa Mand kunde gjøre Alt, hvad han havde Lyst til. Idet denne Mand nu har sendt mig herhen, har han forlenet mig med endeel af sin hemmelighedsfulde Magtfylde; — det er det Hele!"

Og ligesaa lidt som Marmouset havde villet give Direktøren nogen nærmere Forklaring, indlod han sig nu paa at give Lord William Pembleton og Edward Cokeries en saadan — — — — — — — —

Mr. John Bell vedblev imidlertid at være i høieste Grad ophidset.

Med lange Skridt gik han op og ned ad Gulvet inde i Kontoret og den ene Gang efter den anden udbrød han halvhøit:

„Jeg maa have Strikken! — — Jeg maa have Strikken!"

Og han hengav sig til fortryllende Drømme om, at han en Gang vilde blive Millionair, Pair af England og Medlem af Overhuset. — — — — — — —

En Timestid efterat det Brev, som Marmouset havde skrevet, var blevet afsendt, hørte Mr. John Bell, som endnu bestandig havde travlt med at bygge Luftkasteller, pludselig, at det bankede paa Døren.

„Kom ind!" raabte han i en temmelig barsk Tone; thi han fandt virkelig ikke denne Afbrydelse behagelig.

Døren blev aabnet og Mr. John Bell fik Øie paa sin Kollega, Mr. Blount.

„Høiværede Hr. Kollega, „jeg maa virkelig udbede mig en Samtale med Dem", sagde Mr. Blount, der saae noget forvirret ud.

„Med mig?" spurgte Mr. John Bell gnaven.

„Ja", svarede hans Kollega, „der er nemlig indtruffet noget mindre Behageligt."

„Saa?" sagde Mr. John Bell, stadig i en ærgerlig Tone.

Imidlertid bød han nu sin Kollega en Stol, og Mr. Blount vedblev: „De veed jo nok, at vi have en Patient her, som vi have faaet Ordre til at pasle rigtig godt paa." — „Saavidt jeg veed, er det Samme Til-

fældet med adskillige af Patienterne," svarede John Bell. — „Ja ganske vist," indrømmede Mr. Blount, „men den Patient, jeg nærmest sigter til, er Walter Bruce." — „Det vil sige: Lord William Pembleton?" sagde Mr. John Bell. — „Naa ja, — som De vil!" svarede Mr. Blount, idet han trak paa Skuldrene. — „Men hvad er der da iveien med ham?" spurgte Mr. John Bell. — „Hm!" svarede hans Kollega, „som De veed, have vi faaet Ordre til ikke at lade ham faae Leilighed til at tale med nogen Fremmed." — „Ja, det veed jeg meget godt," sagde Mr. John Bell. — „Og dersom vi ikke rettede os efter denne Ordre, vilde vi ganske sikkert Begge blive afskedigede," vedblev hans Med-Direktør. — „Ja, det er unægtelig meget sandsynligt, sagde Mr. John Bell. „Men hvad skal alt dette egentlig sige?"—„Det skal sige, at her nylig var en Dame, som absolut vilde tale med Lord William," svarede Mr. Blount. — Nu foer Mr. John Bell sammen. — „Hvad er det, De siger?" udbrød han ganske forbauset. „Var her en Dame, som vilde tale med Lord William?"—„Ja," svarede hans Med-Direktør, „og kan De gjætte, hvem denne Dame var?"—„Nei, hvorledes skulde jeg vel kunne gjætte det?" spurgte Mr. John Bell. — „Det var Lady Anna Pembleton, Enke efter Lord Evendale Pembleton," vedblev hans Med-Direktør. — Mr. John Bell saae ud, som om han var nærved at tabe baade Næse og Mund af Forbauselse. — „Det er dog vel aldrig muligt?" udbrød han.—„Det er kun den rene Sandhed," svarede Mr. Blount.—„Men . . . hvad svarede De da?"—„Jeg svarede, at den omtalte Patient ikke kunde faae Lov til at tale med nogen Fremmed." — „Hm!" bemærkede Mr. John Bell. „Da var det jo dog netop Lord Evendale Pembleton og Lady Anne, der oprindelig lode Lord William indespærre her!"—„Ja, det var det ganske vist," indrømmede hans Med-Direktør. — „Men saa forekommer det mig virkelig ikke, at der vilde have været Noget tilhinder for, at Lady Anna kom til at tale med Patienten," sagde Mr. John Bell. — Mr. Blount trak paa Skuldrene. — „Det kan gjerne være, at De har Ret," sagde han, „men i alt Fald vilde jeg da ikke give mit Samtykke dertil, førend jeg havde raadført

mig med Dem om Sagen." — „Hm! . . . Hm!" udbrød John Bell. „Det er i Grunden en kedelig Historie!" — Og nu faldt han atter i dybe Tanker.

Trettende Kapitel.

Medens de to Direktører nu med vis Forlegenhed saae paa hinanden, gik en af Sygevogterne over til Kontoiret. Denne Sygevogter havde et Visitkort i Haanden, og efterat han havde banket paa Døren og bukket ærbødig for Direktørerne, rakte han Mr. Blount, der stod ham nærmest, Kortet. Neppe havde Mr. Blount kastet et Blik paa dette, førend han foer sammen. — „Hvad er der nu paafærde?" spurgte Mr. John Bell, der lagde Mærke til sin Kollegas Sindsbevægelse. — „Det er velærværdige Mr. Peters Towns Visitkort," lød Svaret. — Mr. John Bell rynkede Panden. — „Jh, for Pokker, — hvad vil han nu her?" udbrød han. — Mr. Blount, der tilsyneladende var den meest fattede af de to Direktører, sagde imidlertid: „Vi maae vel sagtens lade ham komme herind?" — Efter nogle faa Minuters Forløb traadte velærværdige Mr. Peters Town ind i Kontoiret. — Han var iført sin geistlige Dragt, og hele hans Væsen og Optræden betegnede ham tydelig som en Herrens Tjener, der ikke har Noget at skaffe med denne Verdens Tant. — Med Øinene fæstede paa Gulvet bad han beskedent, ja, næsten ydmygt, de to Herrer om Forladelse, fordi han tog sig den Frihed at forstyrre dem i en Samtale, der uden al Tvivl dreiede sig om meget vigtige Sager, og det blot for at falde dem til Besvær med sine egne, forholdsvis ubetydelige Anliggender. — Og da han havde gjort alle disse høflige Undskyldninger, saae han pludselig op og udbrød: „Mine Herrer, jeg er kun et ringe Redskab i en overordnet Autoritets Haand!" — Mr. John Bell foer sammen. — „Det er ikke ret længe siden, jeg havde den Ære at bringe Dem en ministeriel Ordre, ifølge hvilken De skulde pasle rigtig godt paa en Patient, hvis Vanvid er af en ualmindelig farlig Beskaffenhed,

— paa en vis Walter Bruce," vedblev Velærværdigheden. — „Det er os ganske vist ikke ubekjendt," sagde Mr. Blount. — „Dette Menneske," vedblev velærværdige Mr. Peters Town, idet han saae Mr. John Bell stift i Øinene, „gjør Fordring paa at være Lord William Pembleton, der, som bekjendt, for en halv Snees Aar siden afgik ved Døden." — Mr. Blount bukkede. — „Maaskee er det Dem heller ikke ubekjendt, at Uslingen endog har den Frækhed at gjøre sine indbildte Rettigheder gjældende?" vedblev Velærværdigheden. — Mr. Blount smilede og trak paa Skuldrene. — „Hvorledes han har baaret sig ad dermed veed jeg ikke," vedblev den mægtige Geistlige, „men det er lykkedes ham at tilstille Lady Anna Pembleton en Skrivelse." — „Ah!" sagde Mr. John Bell. — „Og Lady Anna blev da ikke blot i høieste Grad forskrækket over hans Trudsler, men endog rokket i sin Tro paa sin Mands Uskyldighed." — „Nei, virkelig?" spurgte Mr. Blount. — „Jo, det kan ikke nægtes, at den Skrivelse, som det Individ, der kalder sig Lord William Pembleton, men i Virkeligheden hedder Walter Bruce, har tilstillet Lady Anna, har gjort et meget stærkt Indtryk paa denne Dame," svarede Velærværdigheden. — „Ah!" sagde Mr. John Bell. — „Ja, jeg kan ikke engang anse det for umuligt, at hun faaer isinde at aflægge dette Menneske et Besøg." „Hun har allerede været her," skyndte Mr. Blount sig nu med at bemærke. — Da velærværdige Mr. Peters Town hørte dette, gav det et Sæt i ham. — „Er det muligt?" udbrød han. — „Ja, for en Timestid siden var hun her," svarede Mr. Blount. — „Og . . . hvad forefaldt der saa?" spurgte Præsten med skjælvende Stemme.„ — Hun fik ikke Lov til at tale med Patienten." — „Ah!" — „Nei, jeg lod hende vide, at det ikke kunde gaae an," sagde Mr. Blount. — „Naa, saaledes?" udbrød Velærværdigheden hvis Ansigt nu atter opklaredes. — „Men hun kommer igjen," vedblev Mr. Blount. — „Saa? . . . Naar da?" — „Imorgen." — „Men hun maa ikke paa nogen Maade komme til at tale med ham!" — Mr. Blount trak paa Skuldrene. — „Det bliver vanskeligt at forebygge en Samtale imellem dem!" sagde han. — „Hvorfor det?" — Fordi hun sagde, at hun vilde give Møde med en ministeriel Ordre til, at hun skulde føres ind i Walter Bruces Celle." —

Velærværdigheden rynkede Panden. — „Men er det da slet ikke muligt at forebygge denne Samtale?" spurgte han. — „Jo, een Udvei vilde det dog maaskee være muligt at finde i saa Henseende," vovede Mr. John Bell at svare. — „Og det er?" — „Det vilde være . . ., at denne Walter Bruce ikke længer befandt sig her i Bedlam," svarede Mr. John Bell. — „Og hvorledes vilde De bære Dem ad med at skaffe ham afveien?" spurgte velærværdige Mr. Peters Town. — „Jeg vilde ganske simpelt tage ham med." — „Hvorhen?" — Jeg har ifinde at gjøre en Reise. — „Ah!" — „Og saa kunde jeg godt tage et Par af Patienterne med. En Reise kan undertiden udøve en meget heldig Indflydelse paa Sindssvage." — „Og De kunde allerede tiltræde Deres Reise imorgen?" — „Endnu iaften, om det saa skulde være!" — „Ja, ja, det er ganske vist det Bedste, at De reiser bort herfra endnu iaften!" udbrød Velærværdigheden ivrig. — Mr. John Bells Øine funklede. Han tænkte paa Strikken, som Sir Arthur nu ikke længer vilde betænke sig paa at give ham. — Som vore Læsere ville faae at see, var Mr. Bell imidlertid en samvittighedsfuld Mand. — „Planen kan ganske rigtig gjennemføres," sagde han, „men den er dog forbunden med nogen Fare." — „Og det er?" spurgte Velærværdigheden. — „Jeg har ifinde at reise over til Irland." — „Naa ja!" — „Men derovre har jeg ikke den Embedsmyndighed, som jeg kan gjøre gjældende her i England." — „Hm! . . . Denne Walter Bruce er en Mand med Been i Næsen." — „Ja, jeg veed det!" — „Han er meget dristig." — „Det har han givet Beviser nok paa." — „Naa, — og hvis det nu lykkedes ham at tage Flugten?" — Velærværdigheden betænkte sig et Øieblik. „Naa ja," sagde han derpaa, „det vilde jeg endda ansee for et mindre Uheld, end om han kom til at tale med Lady Anna Pembleton." — „Godt," sagde Mr. John Bell nu, „jeg er rede til at tiltræde Reisen, naar det skal være!" — „Men glem endelig ikke at tage ham med!" sagde Velærværdigheden . . . Nogle Minuter efter fulgte Mr. Blount velærværdige Mr. Peters Town ud. — Den mægtige Geistliges Ansigt straalede af Glæde, og der spillede et Smiil paa hans Læber. — „Naa," sagde han,

„den stakkels Fyr gik da ganske rigtig i Fælden!" — „Ja," svarede Mr. Blount, „men det er ogsaa en Pokkers dygtig Mand, Deres Velærværdighed har sendt til mig!" — „Ja, det lader rigtignok til det." — „Jeg for mit Vedkommende har da idetmindste aldrig truffet paa nogen mere opfindsom og flink Mand, end denne Sir Arthur." „Naa, — saa han hedder Sir Arthur?" — „Ja, — vidste Deres Velærværdighed ikke det?" — „Jeg kjender slet ikke Noget til ham." — „Ikke det?" udbrød Mr. Blount noget forbauset. — „Nei, men jeg har faaet en meget dygtig Mand, en vis Mr. Burdett, til at tage hele denne Sag i sin Haand, og det er ham, der har valgt denne Sir Arthur til sit Redskab." — „De har altsaa aldrig seet Sir Arthur?" — „Nei." — „Har De da ikke Lyst til at see ham?" — Nei, det behøves sandelig ikke!" Og sjæleglad over den tilfredsstillende Vending, som Sagen havde taget, gik Velærværdigheden sin Vei.

Fjortende Kapitel.

Neppe var velærværdige Mr Peters Town kommen ud paa Gaden, førend Mr. John Bell ilede ud i det store Gaardsrum, hvor han jo havde skjellig Grund til at troe, at Sir Arthur befandt sig. — Sir Arthur var imidlertid ikke længer der; han var igjen gaaet op paa sit Værelse. Mr. John Bell længtes dog altfor meget efter atter at komme til at tale med ham, til at han ikke skulde være gaaet op til ham. — Dersom Londons Lord Mayor i dette Øieblik havde aflagt et Besøg i Bedlam og seet Mr. John Bell der, vilde han neppe have udtalt samme Mening om denne som forrige Gang. — Mr. John Bell var nemlig ildrød i Hovedet, og Udtrykket i hans Ansigt, hans vaklende Gang, hans Øines eiendommelige Funklen, kort sagt: Alt hos ham røbede uhelbredeligt Vanvid, og som en Stormvind, eller rettere: som en gal Mand, kom han farende ind til Sir Arthur. — Marmousset sad ganske rolig ved et Bord og skrev. — „Naa," sagde han, da han fik Øie paa den i høieste Grad

ophidsede Direktør, „jeg tør vædde paa, at De har en eller anden Efterretning af Vigtighed at meddele mig?" — „Ja, det har jeg ganske vist!" svarede Mr. John Bell. — „Naa, og det er?" — „Det er, at vi kunne tiltræde vor Reise, naar vi ville!" — „Nei, virkelig?" — „Jo, — og vi maae gjerne tage Walter Bruce med." — „Lord William?" — „Ja." — „Men sig mig nu en Gang," vedblev Marmouset, „troer De virkelig paa Lord Williams Historie?" — „Ja, jeg gjør," svarede Mr. John Bell. — „Men," sagde Marmouset, „saa maa De jo ogsaa indrømme, at De har nedladt Dem til at være et blindt Redskab for en oprørende Familie-Spekulation?" — „Jeg ikke!" svarede John Bell. — „Hvem da?" — „Mine høieste Foresatte, hvem jeg maa adlyde, hvor nødigt jeg end vil." — „Men nu tillade Deres høieste Foresatte Dem at tage ham med paa Reisen?" — „Det vil sige: velærværdige Mr. Peters Town tillader det." — „Ja, det kommer jo ud paa Eet," sagde Sir Arthur. — „Ja, ganske vist," svarede Mr. John Bell. — Nu gjorde Marmouset en Bevægelse, ved hvilken Direktøren atter fik Øie paa Strikken, og Mr. John Bell, hvis Ophidselse nu steg til det Høieste, udbrød: „Men endnu iaften maae vi reise bort herfra, Sir Arthur!" — „Saa?" sagde Marmouset ganske rolig. — „Ja, vi maae tage med Filtoget til Liverpool; det er den nærmeste Vei over til Irland." — „Ja, det kommer da an paa, hvilken Deel af Irland man vil gjæste!" — „Ganske vist, — ganske vist; — men for os er det den nærmeste Vei." — „Naa, — ja, det kan gjerne være," sagde Marmouset i en ligegyldig Tone. — Og nu forsvandt Strikken atter. — „Og jeg troer lige saa sikkert paa Sonnambulens Udsagn som paa Vorherres velsignede, klare Sol!" vedblev Mr. John Bell. — „Hvis jeg var i Deres Sted, vilde jeg dog hellere benytte mig af en anden Lignelse," bemærkede Marmouset. — „Saa? . . . Hvorfor det?" — „Jh, fordi det jo hører til de store Sjeldenheder, at man her i London seer Noget til „Vorherres velsignede, klare Sol"!" — „Sandt nok! . . Bravo! . . . Meget rigtig bemærket!" sagde Direktøren leende, „men vist er det i alt Fald, at jeg troer paa Sonnambulens Udsagn; det lykkes mig nok, at finde mine

Forfædres Skat og de gamle Papirer." . . . „Oho! Saa der er ogsaa gamle Papirer med i Spillet?" afbrød Marmouset ham her. — „Ja, det skulde jeg mene!" svarede Mr. John Bell med en triumferende Mine. „Og naar jeg kommer i Besiddelse af de Papirer, jeg taler om, bliver jeg Pair af England og faaer Sæde i Overhuset! . . . Jeg skal naturligviis saa ikke glemme at tale det ulykkelige Irlands Sag, og det med Fynd og Klem!" — „Og ved samme Leilighed er De maaskee nok saa god at tage Dem lidt af Lord William?" spurgte Marmouset. — „Ja, naturligviis! . . . Det forstaaer sig jo af sig selv! Kan De nære nogen Tvivl derom, kjære Ven?" svarede Mr. John Bell. — Den foregivne Sir Arthur maatte bide sig i Læben for ikke at briste i Latter. — „Men hvad gik der dog af Mesteren?" tænkte han i sit stille Sind. „Efter den Beskrivelse, som han gav mig af Mr. John Bell, maatte jeg antage, at denne brave Direktør var en Mand, som det var i høieste Grad vanskeligt at tale sig tilrette med, og som derfor neppe vilde kunne vindes for vor Plan, — og Manden synes ligefrem at være skabt til at blive vort blinde Redskab!" — Efter en kort Pause tog Mr. John Bell atter Ordet. — „Vi ere altsaa enige om, at vi endnu iaften reise bort herfra?" spurgte han. — „Ja vel!" svarede Marmouset. — Mr. John Bell kløede sig imidlertid bag Øret. — „Men der er dog endnu een Ting, der volder mig lidt Hovedbrud," sagde han. — „Og det er?" — „Hvorledes skulle vi faae Lord William til at følge med?" — „Det kan De ganske rolig lade mig om," svarede Marmouset smilende. — „Og det er Dem virkelig særdeles magtpaaliggende at faae denne Edward Cokeries med?" — „Nei, paa ingen Maade!" svarede Marmouset. „Den Fyr interesserer jeg mig aldeles ikke for; — men den gamle Kirkebetjent stillede udtrykkelig den Betingelse, at Edward Cokeries skulde følge med Lord William; — ellers vilde han slet ikke sælge mig Strikken!" — „Saa tage vi naturligviis Fyren med!" sagde Mr. John Bell. „Den deilige Strikke, — den velsignede Strikke maa jeg endelig have Fingre i!" — Og den ellers saa alvorlige Direktør gav sig til at danse omkring i Værelset, ja, hørte først

op dermed, da en af Sygevogterne kom gaaende ude i Korridoren. — „Det er virkelig en rar Læge for Sindssvage!" tænkte Marmouset. „Han er jo mere vanvittig, end nogen af Patienterne." — Nu bankede det paa Døren. — Øieblikkelig lagde Mr. John Bell Baand paa sin Glæde og skyndte sig med at lukke op. — Den omtalte Sygevogter kom med et Visitkort, paa hvilket der stod: „Lord Wilmot." — Denne brave Adelsmand aflagde nu et Besøg i Bedlam for at see til sin Brodersøn og med egne Øine forvisse sig om, hvorledes den unge Mund egentlig havde det. — Da Mr. John Bell havde hørt paa, hvad Sygevogteren havde at meddele ham, skyndte han sig med at affærdige denne, og derpaa sagde han ganske forskrækket: — „Goddam! . . Naar Deres Onkel nu blot ikke har faaet ifinde at tage Dem med hjem!" — Den foregivne Sir Arthur trak paa Skuldrene. „Selv om det skulde skee, — hvad saa?" sagde han. — „Og derom kan De spørge?" udbrød Direktøren. — Ja derom maa jeg spørge," sagde den unge Mand. „Jeg kan nemlig ikke indsee, at der vilde være nogen stor Ulykke i det!" — „Men, Herregud, saa vilde De jo ikke kunne reise bort herfra sammen med mig!" udbrød Mr. John Bell. — „Jo, jeg vilde," svarede Marmouset. „Klokken otte iaften vil De i ethvert Tilfælde kunne træffe mig henne paa Charing—Cross—Banegaarden. — Mr. John Bell studsede. — „Det lover De mig virkelig?" spurgte han idet han med Bekymring og Ængstelse saae paa den foregivne Sir Arthur. — „Det giver jeg Dem mit Æresord paa," svarede Marmouset imidlertid med den største Roligheb af Verden. — Da Mr. John Bell hørte dette, gjorde han en Bevægelse, som om han havde den største Lyst til igjen at give sig til at danse. — Marmouset brød sig imidlertid ikke om at faae at vide, hvorvidt Direktøren virkelig nu igjen gav et Solonummer tilbedste; han gik ganske rolig sin Vei. — Der var jo en Mand, som ønskede at tale med ham, og denne Mand var ikke nogen Anden, end hans foregivne Onkel, Lord Wilmot, — det vil sige: Shoking.

Femtende Kapitel.

Shoking stod virkelig og ventede paa Marmouset; men vor skikkelige Ven saae rigtignok noget forvirret ud. — Da Marmouset saae hans Forlegenhed, brast han i Latter og udbrød: — „Jeg havde virkelig ikke ventet, allerede nu at faae Dem at see igjen, kjære Onkel." — „Og jeg havde heller ikke havt isinde at gaae herhen," svarede Shoking. — Og idet han med en vis Aengstelse saae sig om, vedblev han: — „Vi ere dog vel ganske alene her?" — „Ja, i den Henseende kan De være rolig," svarede Marmouset. „Men hvad er der nu paafærde?" — „Ja, det veed jeg virkelig ikke!" — Hvad for Noget?" — De kan dog vel ikke nægte, at jeg igaar i enhver Henseende rettede mig efter de Ordrer, De gav mig?" spurgte Shoking. — „Nei, det gjorde De ganske vist; men" . . . „Men jeg gjorde Dem jo udtrykkelig opmærksom paa, at jeg optraadte som et blindt Redskab og ikke forstod et eneste Ord af det Hele." — „Det var heller ikke nødvendigt, at De forstod det, gode Shoking!" — Maaskee, — og det lader virkelig til, at det skal blive ved at gaae paa den Maade!" — „Ja, det kan gjerne være! . . . Men hvad er der da egentlig hændet?" — „Noget som tilsyneladende er aldeles betydningsløst, men . . ." — „Lad mig faae at vide, hvad det er!" — „For et Kvarteerstid siden spadserede jeg op og ned ad „Strand" og morede mig med at see paa de prægtige Boutiker og de smukke unge Piger, der stode inde i dem. Da var der pludselig En, som slog mig paa Skulderen." — „Og hvem var det?" — „En Mand, som jeg aldrig før havde seet." — „Hvorledes saae han ud?" — „Han var meget blond og havde Briller paa. Under Armen havde han en Pakke Papirer, og i det Hele taget saae han ud som en Sagfører-Fuldmægtig." — Marmouset kunde ikke lade være at smile; — det var naturligviis Mr. Burdett, Shoking talte om. — „Og De er ganske vis paa, at den Mand var Dem aldeles ubekjendt?" spurgte han. „Ja, det er jeg ganske vis paa." — „De havde aldrig før seet ham?" — „Nei; aldrig! . . . Men hvorfor spørger De mig

egentlig derom?" — „Fordi jeg dog anseer det for muligt at De ved en eller anden Leilighed kunde have seet ham," svarede Marmouset. „Efter den Beskrivelse, De har givet mig af ham, kan jeg nemlig ikke nære nogen Tvivl om, hvem det er." — „Og hvem er det da?" spurgte Shoking nysgjerrig. — „Det er Mr. Burdett, første Fuldmægtig hos Sagfører Colcram." — „Naa, — ja, ham har jeg aldrig før seet." — „Naa, — og hvad sagde Mr. Burdett saa til Dem?" — „Ja, til min store Forbauselse sagde han: „Goddag, Mylord!" — „og det uagtet jeg var iført mine simple Klæder og slet ikke saae ud som en fornem Mand." — „Ah!" sagde Marmouset, paa hvis Læber der vedblivende spillede et Smiil. — „Nu saae jeg Manden stift i Øinene og sagde: „De tager bestemt feil, Høistærede, — eller ogsaa vil De gjøre Dem lystig over mig?" — Manden svarede imidlertid ganske rolig; — „Ingen af Delene, — og til Bevis derpaa skal jeg nu sige Dem, hvad De hedder!" — „Jeg hedder Shoking," sagde jeg. — „Ja, ganske vist," svarede Manden, „men De hedder ogsaa Lord Wilmot." — „Naa, saa det veed De?" spurgte jeg. — „Ja," vedblev den Ubekjendte, „og igaar Aftes lod De Deres Broderson, Sir Arthur, indespærre i Bedlam." — „Ja, det har sin Rigtighed; . . . men hvorledes har De dog faaet alt det at vide?" — „Det skal De ikke bryde Dem om! Jeg maa nu anmode Dem om at bringe ham et Brev fra mig." — „Hvad for Noget? De har skrevet Sir Arthur til?" udbrød jeg. — „Sir Arthur — eller Marmouset, om De hellere vil kalde ham saaledes," svarede den Fremmede. Dersom, jeg er med!" . . . — „Naa," afbrød Marmouset her sin foregivne Onkel, „og saa gav Manden Dem et Brev til mig?" — „Ja, og dette Brev skulde jeg bringe Dem, saasnart som jeg havde klædt mig om," svarede Shoking. — „Godt, — hvor er det da?" — „Her." — Med disse Ord tog Shoking et Brev op af Lommen og gav Marmouset det. — „Mesteren"s Yndlingselev skyndte sig med at aabne Brevet. — Dette var affattet i det eiendommelige Sprog, som Mr. John Bell ikke havde kunnet forstaae, og som Marmouset havde sagt

til ham, var det hinduiske. — Brevets Indhold var saalydende:

„En anden Dame, end Lady Anna Pembleton, har i dennes Navn forlangt at faae Lord William i tale. — Velærværdigheden er bleven forskrækket herover, og jeg er vis paa, at han har tilladt Mr. John Bell at tage Lord William med paa Reisen. — Naar Du iaften kommer hen til Charing-Cross-Banegaarden, maa Du endelig ikke glemme at kjøbe det sidste Nummer af „Pall—Mall—Gazette." — Uden al Tvivl vil Du kunne gjenkjende den Mand, der sælger Dig Bladet. — I dette vil Du finde et Brev, der meddeler Dig nærmere Ordrer.

Burdett."

Shoking havde aabenbart megen Lyst til at faae at vide, hvad der stod i Brevet; men Marmouset fandt det rimeligviis ikke nødvendigt eller hensigtsmæssigt at tilfredsstille hans Nysgjerrighed; den unge Mand stak nemlig ganske rolig Brevet i Lommen og sagde kun: — „Det er godt!" — „Maa det være mig tilladt at rette et Spørgsmaal til Dem?" spurgte Shoking nu. — „Ja, tal kun! . . . Hvis jeg kan besvare Deres Spørgsmaal, skal jeg gjøre det." — „Hvorledes gik det til, at den blonde Herre talte til mig? . . Da jeg ikke kjendte Noget til ham, kunde han jo godt have taget feil!" — „Nei, han kunde ikke; han kjender nemlig Dem." — „Saa?" — „Ja, og De kjender ogsaa ham!" — „Men jeg har jo allerede forsikkret Dem, at jeg aldrig før havde seet ham!" — „Og jeg forsikkrer Dem, at De tager feil." — „Tager jeg feil?" — „Ja, De har endog kjendt den Mand meget nøie!" — Nu gav det et Sæt i den skikkelige Shoking. — Endnu bestandig spillede der et Smil paa Marmousets Læber. — „De har endog i lang Tid levet sammen med ham," vedblev han, — „O," udbrød Shoking nu," det kan ikke være muligt! . . . . „Det kan ikke have været" . . . . — Den brave Mand stod aabenbart i Begreb med at nævne et Navn; men Marmouset afbrød ham itide. — „Tys!" sagde „Mesteren"s Yndlingselev. „Ikke et Ord mere!" — Shoking var aabenbart

nærved at tabe Næse og Mund af Forbauselse. — Marmouset havde imidlertid ingen Medlidenhed med ham, men sagde i en bydende Tone: — „Nu maa De gaae Deres Vei!" — „Og naar skal jeg komme igjen?" spurgte Shoking ydmygt. — „Herhen?" — „Ja." — „Herhen skal De slet ikke komme mere." — Shoking studsede. — „Hvorfor ikke?" spurgte han. — „Fordi de ikke mere vil træffe mig her." — „Hvad for Noget? . . . Har De nu isinde at forlade Bedlam?" — „Ja, det har jeg ganske vist! . . . Endnu iaften tager jeg Udgangsbillet," svarede Marmouset smilende. — „Og hvor begiver De Dem saa hen?" — „Hen til Banegaarden for at tage med det første Tog, der afgaaer til Liverpool." — „Reiser De ganske alene til Liverpool?" — „Nei, jeg tager Lord William Pembleton og Edward Cokeries med." — Shoking blev med hvert Øieblik mere overrasket. — „Og saa?" spurgte han med spændt Forventning. — „Naar vi komme til Liverpool, gaae vi ombord i et Skib, der seiler over til Island." — Ganske forskrækket udbrød Shoking nu: — „Men, Herregud, hvad skal der saa blive af Vanda . . . og mig?" — „I maae ganske rolig blive her i London," svarede Marmouset. — „Hvor længe?" — „Indtil I faae Brev fra mig, — hvis jeg overhoved skriver Eder til!" — „Hm!" sagde Shoking nu noget ærgerlig. „I Længden bliver det lige godt lidt kedeligt at have med saadanne hemmelighedsfulde Mennesker at skaffe!" — Marmouset blev imidlertid slet ikke vred over dette Udbrud af Utaalmodighed. Idet han trak paa Skuldrene, svarede han: — „Grunden til, at jeg spiller den Hemmelighedsfulde, ligger ganske simpelt i den Omstændighed, at jeg ikke veed Mere, end De selv. Jeg venter selv paa nærmere Ordrer." — Shoking maatte gjøre Vold paa sig for ikke at udstøde et Skrig. — „Oho!" sagde han. „Nu forstaaer jeg det Hele! . . . Den Mand, der idag tiltalte mig paa Gaden . . . . Men er jeg da gaaet fra Forstanden, . . . eller er jeg bleven slagen med Blindhed, siden jeg ikke kunde kjende ham? . . . Denne Mand kan naturligviis ikke have været nogen Anden end" . . . — Her skyndte Marmouset sig med at afbryde ham. — „Nu gjør De klogest i at tie stille!" sagde han tørt. —

Og derpaa tog han Afsked med den foregivne Lord Wilmot og vendte tilbage til den store Fængselsgaard for at underrette Lord William Pembleton og Edward Cokeries om, at de endnu samme Aften skulde forlade Hospitalet.

Sextende Kapitel.

Samme Aften, omtrent Klokken syv, holdt der en Droschke udenfor Bedlam. — Tjeneren havde allerede bragt en Mængde Kofferter ned til Kudsken, og alle disse Kofferter udgjorde Mr. John Bells Bagage. — Direktørens egen Kammertjener, som skulde gjøre Reisen med, passiarede gemytlig med Kudsken. — „Vi ere gamle Bekjendte, Tobby, ikke sandt?" spurgte Tjeneren. — „Jo, ganske vist, Hr. Jack," svarede Kudsken. „Vi have nu kjendt hinanden i en halv Snees Aar." — „Det er en lang Tid, Tobby!" sagde Tjeneren filosofisk. — „Men jeg veed heller ikke, hvorledes det gaaer til," vedblev Tobby, „hver Gang der skal bringes en Patient herhen, er det altid *min* Droschke, der bliver valgt dertil!" — „Og saa ere Drikkepengene vel ikke værd at tale om, Tobby?" — „O, undertiden træffer jeg dog paa ret gavmilde Patienter, Hr. Jack" svarede Kudsken. — „Naa, denne Gang vil De i alt Fald neppe faae Grund til at beklage Dem, Tobby, sagde Jack. — „Men denne Gang er det nok heller ikke Patienter, jeg skal kjøre for, Hr. Jack?" svarede Kudsken. — „Jo, det troer jeg dog nok, det er." — „Saa? Da meente jeg dog, at jeg skulde kjøre den ene af Direktørerne hen til Banegaarden?" — „Det skal De ogsaa, Tobby." — „Naa ja, og Mr. John Bell er dog vel ikke bleven gal, Hr. Jack?" — Med et diplomatisk Smiil svarede Tjeneren: — „Mr. John Bell kjører ikke alene hen til Banegaarden iaften." — „Ikke det?" — „Nei, Han tager tre af vore Patienter med." — „Ah! Saa ere de vel sagtens helbredte?" — „Ja, og nei!" — „Det kan jeg ikke forstaae, Hr. Jack," sagde Kudsken. — „Nu skal jeg forklare Dem, hvorledes det Hele hænger sammen, min

gode Tobby. De faaer fire Passagerer inde i Vognen, og jeg sætter mig op paa Bukken, ved Siden af Dem." — „Saa blive vi jo ialt Sex, Hr. Jack!" — „Ja, og af disse sex Mennesker er sandsynligviis kun et eneste gaaet fra Forstanden." — Nei, virkelig? Og hvem er det?" — „Det skal jeg sige Dem, naar vi komme hen til Charing-Cross." — „Hvorfor vil De ikke strax sige mig det, Hr. Jack?" — Nei, foreløbig har jeg mine Grunde til at tie stille." — „Naa, som De vil, Hr. Jack," sagde Kudsken med et Suk. — „For Dem maa det være tilstrækkeligt at vide, at det lykkeligste Menneske i Bedlam ikke, som De maaskee kunde føle Dem fristet til at troe, er en af de fire Personer, der skulle sidde inde i Droschken," vedblev Tjeneren. — „Ikke det?" spurgte Tobby. „Hvem er det da?" — „Det er den anden Direktør, Mr. Blount?" — „Saa? Og hvorfor er han da saa lykkelig, Hr. Jack?" — „Fordi Mr. Bell reiser bort." — „Oho! Han er vel sagtens skinsyg paa sin Kollega, kan jeg tænke?" — „Stille! Der har De Deres Passagerer!" sagde Tjeneren nu. — I dette Øieblik blev Porten virkelig ogsaa aabnet, og Mr. John Bell, der var fuldstændig reiseklædt, kom ud paa Gaden, fulgt af Lord William og Marmouset, der gik Arm i Arm. Edward Cokeries sluttede Toget. — Mr. John Bell, der endnu bestandig var meget ophidset, raabte strax til Tobby: — „Hør en Gang, Kudsk, Deres Hest er dog vel en god Traver?" — „Ja, det skulde jeg mene, Deres Herlighed!" — Det er godt! . . Jeg vilde nemlig ikke gjerne komme forseent, vedblev Direktøren. „Jeg skal sige Dem, det er syv- eller ottehundredetusind Pund Sterling, der staae paa Spil for mig!" — „Død og Pine!" udbrød Tobby. „Her i London finder man just ikke hver Dag en saadan Formue paa Gaden!" — „Og oven i Kjøbet et Dokument, der gjør mig til Pair af England!" tilføiede Mr. John Bell. — „Jernbanevæsenet bliver virkelig ogsaa meget daarlig bestyret her til Lands," sagde Mr. John Bell nu. „Man maa jo kjøre hen til Charing-Cross for at vende tilbage til London-Bridge og saa ad en underjordisk Vei komme hen til den Bane, der fører til Liverpool! . . . Det varer jo en heel Evighed, inden man naaer sit Maal." — Og idet Direktøren nu aabnede

Vogndøren, spurgte han: — „Hvad er Klokken, Kudsk?" — „Et Kvarteer til otte, Deres Herlighed." — „Saa komme vi dog vel tidsnok?" — „Ja vi komme over et Kvarteer for tidlig!" — Marmouset, Lord William og Edward Cokeries havde allerede taget Plads i Vognen. — „Nu maa De pidske paa Deres Hest, Kudsk!" sagde Mr. Bell. „Den er i en meget elendig Forfatning!" — „Den er rigtignok noget mager," indrømmede Tobby, „men det er et deiligt Dyr til at løbe, Deres Herlighed." — „Hør en Gang, Kudsk," vedblev Mr. John Bell i det Øieblik, da Jack lukkede Vogndøren, „hvis vi komme tidsnok hen til Charing-Cross, faaer De en Krone for Kjøretouren og en Shilling i Drikkepenge, og saasnart som jeg har fundet Skatten og er bleven Pair af England, giver jeg Dem saa desuden en anden Hest; thi den, De har, tager sig virkelig ikke synderlig godt ud!" — Jack klattrede op paa Bukken; Tobby pidskede paa Hesten, og Droschken rullede — ganske vist ikke overvættes hurtig — henimod Westminster-Broen. — Enhver Droschkekudsk holder, som rimeligt er, af at faae sig en Passiar, og efter et Øieblik's Forløb sagde han da ogsaa; — „Hm! Dersom jeg ikke vidste, at Mr. John Bell er Direktør i Bedlam, kunde jeg virkelig føle mig fristet til at troe, at han" . . . „Stille, Tobby, stille!" afbrød Jack ham her. — „Ja, Sagen er den, at de tre Andre jo saae ud til at være meget fornuftige, Hr. Jack." — „Men jeg har jo ogsaa sagt Dem, at der kun er een af dem, som er gal, gode Tobby." — „Ja vel!" — „Og at De ogsaa nok skal faae at vide hvem det er, men først, naar vi komme hen til Banegaarden." — „Ja, det har De rigtignok lovet mig," svarede Tobby, „og jeg maa vel antage, at De har Deres Grunde til ikke at sige mig det tidligere." — Og nu gav han sig til at tale om andre Ting. — Efter en Snees Minuters Forløb kom Droschken hen til Charing-Cross Banegaarden, der, som bekjendt, ligger ved Enden af „Strand", tætved Trafalgar-Place. — Førend Droschken endnu holdt stille, aabnede Mr. John Bell Vogndøren og sprang ned paa Gaden. — Nu sagde Jack smilende: — „See saa! . . . Nu er Øieblikket kommet, min gode Tobby!" — „Naa, hvem er det saa, der er gal?" spurgte

Kudsken. — „Den eneste af Deres Passagerer, der er gal, er Mr. John Bell selv!" svarede Tjeneren. — „Det er dog vel aldrig muligt, Hr. Jack?" spurgte Tobby ganske forskrækket. — „Jo," sagde Jack med en hemmelighedsfuld Mine," han er virkelig aldeles bindegal, og Mr. Blount har da ogsaa givet mig meget skrappe og bestemte Ordrer, hvad ham angaaer." — Og efterat Kudsken havde faaet den Betaling, der var bleven ham lovet, gav Jack sig ifærd med Bagagen. — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — —

Medens dette forefaldt, saae Marmouset, hvem Mr. John Bell vedblev at kalde Sir Arthur, sig ivrig om. — I England, saavelsom i Frankrig, findes der paa enhver Banegaard en lille Boglade, og det var en saadan Boglade „Mesteren"s Yndlingssted saae sig om efter. — Endelig lykkedes det den unge Mand at faae Øie paa Bogladen, der var anbragt henne i en Krog tilvenstre. — Ved Disken stod der en Mand med blaae Briller. Han syntes at have meget travlt med at gjøre sig bekjendt med Indholdet af en Bog, der laa foran ham. — „Undskyld, Høistærede." sagde Marmouset til denne Mand, „De skulde vel ikke have et Exemplar af „Pall-Mall-Gazette?" — Boghandleren foer sammen og skyndte sig med at see op. — Derpaa gav han sig til at tage de blaae Briller af. — Marmouset maatte gjøre Vold paa sig for ikke at udstøde et Skrig. — „Milon!" udbrød han. — „Ja, svarede den rige Bygnings-Entreprenør, der var „Mesteren"s trofaste Ven, „som De seer, er jeg heller ikke død." — Og idet Kæmpen atter tog Brillerne paa, sagde han høit og i en forretningsmæssig Tone: — „Jo, heldigviis har jeg endnu et Exemplar af „Pall-Mall-Gazette" tilbage, Høistærede! . . . Vær saa god!" — Derefter saae han paa Uhret og sagde hviskende: — „Toget afgaaer jo først om tyve Minuter?" — „Ja, ganske vist," svarede Marmouset. — „Saa have vi jo Tid nok til at passiare lidt sammen." — „Ja, det har jeg naturligviis ikke det Ringeste imod," sagde Marmouset. — „De kan vel nok indsee, at Mesteren ikke har indladt sig paa at skrive et Brev?" sagde Milon nu. — „Hvad for Noget?" udbrød Marmouset forbauset. „Ligger der ikke et Brev indeni

den Avis, De nylig gav mig?" — „Nei, der gjør ikke," svarede Milon. — „Men hvorledes faaer jeg saa de nærmere Ordrer, som Mesteren talte om?" spurgte den unge Mand — „Dem vil De finde i selve Bladet," svarede Kæmpen. — „Mesteren's" Yndlingselev studsede.

Syttende Kapitel.

„Hvorledes skulde jeg vel kunne finde mine Ordrer i Bladet?" spurgte han. — „Det skal jeg sige Dem," svarede Kæmpen. „I hver Spalte vil De finde eet eller flere Ord, der ere understregede med blaat Blæk, og naar De lægger disse Ord sammen, vil De faae at vide, hvad De har at gjøre." — „Naa, saaledes?" sagde Marmouset — „Men da vi jo have Tiden for os, kan jeg ligesaa gjerne strax gjøre Dem bekjendt med Ordrerne," vedblev den rige Bygnings-Entreprenør. „Imorgen tidlig kommer De altsaa over til Liverpool. Der vil De finde et Dampskib liggende parat til at seile over til Dublin; Skibet hedder „Krim", og Kapitainen er en af vore Venner." — „Og vi skulle altsaa virkelig seile over til Irland?" spurgte Marmouset. — „Nei, dog ikke ganske," svarede Milon. — Marmouset gjorde store Øine. — „Men saa kan jeg virkelig ikke begribe, hvor vi skulle seile hen," sagde han. — „Det kommer af, at Du ikke er synderlig stiv i Geografien, hvad der forøvrigt er en stor Skam, da Mesteren og jeg jo have sørget for, at Du fik en meget omhyggelig Opdragelse," svarede Kæmpen, der nu lige paa een Gang begyndte at sige „Du" til Marmouset. — „Hm!" sagde den unge Mand nu. „Jeg tænkte rigtignok slet ikke paa Øen Man." — „Ja, netop," sagde Milon, „og alle Dampskibe anløbe jo denne Ø!" — „Vi skulle altsaa seile over til Øen Man?" — „Ja." — „Men hvad i Alverden skulle vi da foretage os ovre paa den Ø?" — „Ja," svarede Milon, „jeg faaer desværre ikke Tid til at sige Dig aldeles nøiagtig Besked, min Ven; thi der kommer Mr. John Bell." — „Gid Pokker havde ham!" — „Jeg maa der-

for lade mig nøie med at underrette Dig om, at der findes en Somnambule ovre paa Den Man." — „Og hende skulle vi maaskee raadføre os med?" — „Ja, hun vil meddele Eder Oplysning om, hvor den Skat findes, som Mr. John Bell søger efter." — „Men vi skulle jo ikke seile over til Irland?" . . . . — „Tys! . . . Resten vil „Pall-Mall-Gazette" gjøre Dig bekjendt med. Nu maa Du have Din Opmærksomhed henvendt paa Mr. John Bell!" — Den stakkels Direktør, der var nærved at gaae ud af sit gode Skind af Utaalmodighed, kom nu hurtig gaaende henimod Sir Arthur. — Marmouset lagde en Shilling paa den foregivne Boghandlers Disk. Milon gav ham sex Pence igjen og sagde derpaa høit og paa godt Engelsk: — „Lykkelig Reise, Høistærede!" — Marmouset stak Avisen i Lommen og gik hen til Mr. John Bell, der strax udbrød: — „Kudsken havde Ret! vi ere komne over et Kvarteer for tidlig herhen! . . . Den Kudsk kan jeg rigtig godt lide!" — „Saa?" sagde Marmouset. — „Ja, og saasnart jeg er bleven Pair af England, skal han ogsaa faae en rigtig god Hest! . . . Jeg holder altid, hvad jeg har lovet!" — „Men hvad er der blevet af Deres Bagage?" spurgte Marmouset. — „Den har Jack taget sig af." — Nu saae Mr. John Bell paa Uhret. — „Det er dog forfærdeligt, hvor langsomt man her til Lands kommer afsted pr. Jernbane!" udbrød han. — „Vær De kun ganske rolig," svarede Marmouset, „nu gaaer Toget strax! . . . Men hvor ere vore to Patienter henne?" „Dem passer Jack paa!" — Nu lagde Marmouset Mr. Bells Arm i sin og vedblev: — „Jeg talte et Øieblik med Boghandleren der, og han meddeelte mig en meget værdifuld Oplysning." — Saa?" — „Ja, alle Dampskibe anløbe Den Man," svarede Marmouset. — „Der have vi altsaa en ny Forsinkelse!" udbrød Mr. Bell, idet han stampede i Jorden. — „Men ovre paa Den Man findes der en Somnambule, som ligefrem gjør Mirakler," vedblev „Mesteren"s Yndlingselev. — „En Somnambule." — „Ja." — „Men hendes Bistand have vi jo ingen Brug for, da vi allerede ere i Besiddelse af Strikken!" — „Jo, maaskee dog," svarede Marmouset, „hun er nemlig meget berømt og skal allerede have opdaget adskillige Skatte." — „Nei,

virkelig?" — „Jo, det sagde Boghandleren idetmindste." — Mr. John Bell faldt i Tanker, men blev snart revet ud af disse, da Signalet til Togets Afgang blev givet. — Jack havde taget Billetter til en heel Koupee, og han, Lord William og Edward Cokeries sadde allerede inde i denne. Mr. Bell og Marmouset stege nu ogsaa ind i Koupeen, og Toget satte sig i Bevægelse. — Underveis taug Lord William og Edward Cokeries ganske stille, medens Mr. John Bell derimod høit og lydelig udtalte sig om den Lykke, der i den nærmeste Fremtid vilde blive ham tildeel. — Han fik ikke Søvn i sine Øine hele Natten igjennem; dertil havde han altor travlt med at lægge Planer med Hensyn til det Liv, han vilde føre, naar han kom i Besiddelse af sine Forfædres Skatte. — Fra Tid til anden slog Jack Hænderne sammen og rystede paa Hovedet, som om han vilde sige: — „Hvis det bliver ved paa den Maade, blive vi da nødte til at binde ham!" — Klokken syv om Morgenen ankom Jernbanetoget endelig til sit Bestemmelsessted. — Mr. John Bell havde en Reisehaandbog i Lommen, og den underrettede ham om, naar Dampskibene afgik. — „Klokken ni letter „Krim" Anker", sagde han, „altsaa faae vi neppe Tid til at spise Frokost i Land." — „Saa kunne vi jo indtage dette Maaltid ombord," svarede Marmouset. — Lige fra Banegaarden gik Passagererne ombord. — „Krim" havde allerede Damp oppe. — Saasnart som Marmouset var kommen ombord, tog han „Pall-Mall-Gazette" op af Lommen og gjorde sig bekjendt med de Ordrer, som „Mesteren" paa en saa hemmelighedsfuld Maade meddeelte ham. — Og da han langt om længe havde faaet at vide, hvad han havde at gjøre, gav han sig til at spadsere op og nedad Dækket for at faae fat paa Kapitainen. — Mr. John Bell fordrev derimod Tiden med at stirre paa Horizonten. Den utaalmodige Direktør havde ret gode Øine, men nu udsatte han sig for at ødelægge dem; i dette Øieblik overanstrengte han dem nemlig; men til Gjengjæld forekom det ham da ogsaa, at han allerede kunde skimte Irlands Kyst. —

Vi maae imidlertid nu vende tilbage til velærværdige Mr. Peters Town, den hemmelighedsfulde deus ex machina i alle de Forfølgelser, for hvilke den ulykkelige Lord William Pembleton nu i saa lang Tid havde været Gjenstand.

Attende Kapitel.

Efterat velærværdige Mr. Peters Town havde forladt Bedlam, skyndte han sig med at komme hen i Paternoster-Street. — Mr. Colcram var ikke hjemme; men Mr. Burdett sad inde i sit Værelse. — Smilende modtog Mr. Colcrams første Fuldmægtig Formanden for det evangeliske Missions-Selskab. — „Jeg veed allerede forud, hvad det er, Deres Velærværdighed har at meddele mig," sagde han, „Lady Anna Pembleton har aflagt et Besøg i Bedlam." — „Hvad for Noget? Det veed De?" udbrød Velærværdigheden forbauset. — „Jeg veed Alt!" svarede Mr. Burdett. „Imidlertid have Direktørerne ikke vovet at lade hende komme til at tale med Walter Bruce; men hun kommer igjen imorgen!" — „Ja, ganske vist," sagde Præsten, „men" . . . — „Men saa er Walter Bruce borte, ikke sandt?" afbrød Mr. Burdett ham her. — „Jo, ganske rigtigt! Aften reiser Mr. John Bell over til Irland og tager ham med den; — farlige Krabat blive vi saaledes snart kvit." — „Hm! . . Maaskee!" svarede Mr. Burdett, idet han rynkede Panden. — Den mægtige Geistlige foer sammen. — „Høistærede," vedblev Mr. Burdett, „som De veed, er Lord William ikke gal; men derimod er Mr. John Bell aldeles bindegal. Altsaa vil det være en let Sag for Lord William at tage Flugten." — „Ja, lad ham det, naar han blot ikke kommer tilbage til London!" — „Men dersom han virkelig tager Flugten, kan De da nok indsee, at han strax kommer her til Ho-

vedstaden." — Nu var det Velærværdighedens, der rynkede Panden. — „Men," vedblev Mr. Burdett, „jeg har truffet de fornødne Foranstaltninger, og den Mand, der spiller Sir Arthurs Rolle, er en paa een Gang dristig og forsigtig Krabat." — „Har De endnu idag talt med ham?" — „Nei, det var aldeles overflødigt; jeg har givet ham de fornødne Ordrer." — Velærværdige Mr. Peters Town havde taget Plads ligeoverfor Mr. Burdett. — „Nu maae vi tale om andre Personer, end Lord William og Mr. John Bell," sagde han. „Da Lady Anna Pembleton har aflagt et Besøg i Bedlam, har hun rimeligviis ikke isinde at indfrie det Løfte, som afdøde Lord Evandale i sin Tid gav det Selskab, hvis Formand jeg har den Ære at være." — „Nei, det har hun naturligviis ikke; men vi kunne jo nok tvinge hende til at gjøre det." — „Det er ogsaa min Mening; men jeg er ikke saa fortrolig med Lovgivningens Bestemmelser, som De, og jeg vilde gjerne vide, hvorlænge den Historie kan vare." — „De fleste Sagførere vilde svare: et Par Aarstid; men jeg siger: et Fjerdingaar." — „Det lover De mig virkelig?" — „Jeg giver Dem mit Æresord derpaa!" — Velærværdighedens Øine funklede. — „Godt," sagde han, „jeg stoler paa Dem, og det er virkelig et stort Held for mig, at jeg kan lade Dem handle paa egen Haand; jeg maa nemlig forlade London." — „For længere Tid?" — „Nei, dog blot for et Tidsrum af nogle Dage. Jeg maa foretage mig en Reise over til Frankrig." — „Undskyld min Nysgjerrighed," sagde Mr. Burdett, „men hvad kan Deres Velærværdighed have at bestille ovre i Frankrig?" — „Jeg maa see at komme paa Spor efter det eneste Menneske, som jeg virkelig er bange for," svarede Præsten. — Mr. Burdett fortrak ikke en Mine. — „Hvad er det for et Menneske, De sigter til?" spurgte han. — „Det er en vis fenisk Høvding, der skal være Franskmand af Fødsel, og som kaldes „den graa Mand"! — „Ah! Ham har jeg bestemt hørt tale om!" sagde Mr. Burdett nu. „Denne „graa Mand" sad nok en Gang indesperret i Newgate, men tog Flugten, Aftenen førend han skulde henrettes?" — „Ja, for at faae ham sat paa fri Fod

sprængte Fenierne en Deel af Fængselsmuren i Luften." — „Og ham er Deres Velærværdighed virkelig bange for?" — „Ja, det er den eneste farlige Modstander, jeg nogensinde har havt at maale mig med." — „Men hvoraf veed De, at han for Øieblikket opholder sig ovre i Frankrig?" — „Det har jeg faaet at vide af en Opdagelsesbetjent, til hvem jeg nærer uindskrænket Tillid." — „Godt," sagde Mr. Burdett nu, „saa reis De kun over til Frankrig; vi skulle nok selv sikkre os Lord Evandales efterladte Formue." — Venlig tog velærværdige Peters Towns nu Afsked med Mr. Burdett. — Da Præsten var gaaet sin Vei, sagde Fuldmægtigen halvhøit: — „Hm! Den graa Mand fanger man ikke saa let!" — — — — — — — — — — — — —

Idet velærværdige Mr. Peters Town steg ind i Droschken, sagde han til Kudsken: — Til „Elgin-Crescent!" Som vore Læsere ville erindre, boede Velærværdigheden nemlig i Elgin-Crescent. — Droschken kjørte nu ned ad Fleet-Street, henad Farringdon-Road og kom tilsidst til Oxford-Street. — Da Velærværdigheden kjørte nedad Oxford-Street, mødte han en anden Droschke i hvilken der sad en Herre, som aabenbart blev meget overrasket, da han fik Øie paa Præsten og gav denne et Vink. — Paa samme Tid sagde Herren til sin Kudsk, at han skulde holde, og Velærværdigheden fulgte hans Exempel. — Den fremmede Herre, som ikke var nogen Anden, end Lady Anna Pembletons Fader, Sir Archibald, sprang ud af Vognen og gik med udstrakt Haand henimod velærværdige Mr. Peters Town. — Denne modtog ham rigtignok med nogen Kulde; men Sir Archibald lagde ikke Mærke dertil. — „Hvor skal De hen?" spurgte Sir Archibald. — „Hjem!" — „Hjem til Elgin-Crescent?" — „Ja." — „Saa følger jeg med Dem; min Droschke kan kjøre tom bagefter. Vil De ikke nok tillade mig at tage Plads ved Siden af Dem? . . . Jeg har Adskilligt at fortælle Dem." — Og efterat Sir Archibald havde givet sin Kudsk de fornødne Ordrer, satte han sig ved Siden af velærværdige Mr. Peters Town. — Præsten havde aabenbart ikke Noget at tale med Sir Archibald om, og det var tydeligt, at dette

Møde aldeles ikke behagede ham. — Sir Archibald skyndte sig derimod med at tage Ordet. — „Jeg er nylig kommen tilbage fra Skotland, hvorhen jeg har fulgt min Datter, Lady Anna Pembleton," sagde han. — Da Velærværdigheden hørte dette, studsede han og udbrød: — „Deres Datter?" — „Ja." — „De har fulgt Lady Anna Pembleton op til Skotland?" — „Ja, op til New-Pembleton, Deres Velærværdighed." — „Og naar reiste De herfra?" vedblev Præsten. — „For fem Dage siden." — „Og idag ere De og Deres Datter, komne tilbage?" — „Nei, jeg er kommen alene tilbage!" svarede Sir Archibald, „min Datter blev oppe i Skotland." — Nu saae Velærværdigheden med en vis Mistillid paa Sir Archibald. — „Det lader til, De finder Fornøielse i at gjøre Dem lystig over mig!" sagde han.

Ellevte Kapitel.

„Hvad behager?" spurgte Sir Archibald forbauset. „Hvorfor skulde jeg gjøre mig lystig over Dem, Deres Velærværdighed?" — „Ja, hvorledes skulde jeg kunne vide det; men at De gjør Dem lystig over mig, er vist. Lady Anna Pembleton er jo ikke oppe i Skotland!" — „Ikke det?" — „Nei, hun er her i London." — „Deri tager De virkelig feil, Deres Velærværdighed!" — „Nei, nei, jeg kan bevise, hvad jeg siger." — Sir Archibald saae et Øieblik paa Præsten og sagde derpaa: — „Det er nok Dem, der har faaet isinde at gjøre Dem lystig over mig! . . . Min Datter er virkelig oppe i Skotland, hundrede Mile borte fra London!" — Velærværdigheden trak paa Skuldrene. — „Hør en Gang, Sir Archibald," sagde han, „De gjør klogest i at spille ærligt Spil med mig!" — Hvad vil De sige med det?" — „Hverken De eller Lady Anna Pembleton vil kunne nægte, at jeg for

nogle Maaneder siden gjorde Dem en stor Tjeneste." — „Nei det kunde ikke falde os ind at nægte dette, Deres Velærværdighed, vi mindes Begge denne Kjendsgjerning med Taknemmelighed." — „Ja," vedblev velærværdige Mr. Peters Town, „dersom jeg ikke havde staaet Dem bi, vilde De ikke saa let være blevne Walter Bruce kvit." —Da Sir Archibald hørte dette Navn, foer han sammen. — „Nei, det indrømmer jeg," sagde han. — „Ganske vist," vedblev Velærværdigheden, „virker det Selskab, hvis Formand jeg har den Ære at være, ikke udelukkende af Kjærlighed til Gud og Næsten, og Lord Evandale har da ogsaa paadraget sig visse Forpligtelser ligeoverfor os." — „Jeg veed det, og disse Forpligtelser er det ogsaa min Datters og min Hensigt at opfylde, Deres Velærværdighed." — Disse Ord udtalte Sir Archibald i en Tone, der røbede en saadan Oprigtighed, at Præsten blev forbauset. — „Virkelig?" spurgte han. — „Det kan ikke være Dem ubekjendt, at jeg er en rig Mand," vedblev Sir Archibald, idet han trak paa Skuldrene, „og det omtalte Anliggende dreiede sig da heller ikke om Penge. Vi vilde undgaae en Proces, som maatte have afsløret det hemmelighedsfulde Drama, for hvilket New-Pembleton har været Skuepladsen; — Lord William maatte derfor vedblive at være Walter Bruce." — „De og Lady Anna Pembleton have altsaa virkelig ifinde at indfrie de Forpligtelser, som Lord Evandale i sin Tid paadrog sig." — „Ja, naturligviis," svarede Sir Archibald. — „Hm! Det er dog besynderligt!" udbrød velærværdige Mr. Peters Town, idet han saae Sir Archibald stift i Øinene. — „Pengene kan De faae, naar De ønsker," vedblev Adelsmanden ganske rolig. — „Saa maa jeg virkelig udbede mig en Forklaring af Dem, Sir Archibald," sagde Præsten. — „I hvilken Henseende?" — „Hvorfor i Alverden har Lady Anna Pembleton da ønsket at komme til at tale med Walter Bruce, eller rettere: med Lord William?" — „Jeg veed slet ikke Noget af, at hun har næret et saadant Ønske." — „Det er Dem altsaa ubekjendt, at hun har aflagt et Besøg i Bedlam?" — „Ja, det overrasker mig sandelig i høieste Grad at høre dette! . . . Naar

var hun da derhenne?" — „Endnu idag." — „Nei, nei, det er ligefrem en Umulighed!" svarede Sir Archibald rolig . . „Lady Anna Pembleton har, som sagt, nu i flere Dage opholdt sig oppe i Skotland." — Sir Archibald udtalte sig med en saadan Sikkerhed, at velærværdige Mr. Peters Town ikke længer vidste, hvad han skulde troe. — „Og dog," sagde han, „har en Dame, som kaldte sig Lady Anna Pembleton, endnu idag aflagt et Besøg i Bedlam og forlangt at faae Lord William i Tale!" — Ganske forbauset udbrød Sir Archibald nu: „Det kan jeg ikke forstaae. Hvem skulde have vovet at give sig ud for min Datter?" — Velærværdigheden svarede ikke; . . . . pludselig var der opstuaet en ubestemt Mistanke hos ham. — Nu faldt det ham ind, at den gemytlige Gouvernør i Newgate jo, for at faae den graa Mand til at tilstaae, havde indespærret ham sammen med den dødsdømte Morder Tom. — Maaskee havde Tom saa fortalt den graa Mand sin egen og Lord Williams Historie, og isaafald var det jo ikke usandsynligt, at den graa Mands ridderlige Tænkemaade havde bevæget ham til at gjøre den forurettede Adelsmands Sag til sin. — Det, velærværdige Mr. Peters Town fortalte ham, vidnede jo om, at der gaves Folk, som interesserede sig for Lord William. Hvem disse „Folk" vare, vidste Præsten rigtignok ikke; men han var uvilkaarlig kommen til at tænke paa den graa Mand. — Imidlertid gjorde Velærværdigheden ikke Sir Archibald bekjendt med den Mistanke, der var opstaaet hos ham. — Medens de talte sammen, var Droschken kommen hen til Elgin-Crescent. — „Nu begynder jeg sandelig at troe Dem, Sir Archibald," sagde Præsten. — „Da er det virkelig meget heldigt!" udbrød Lady Anna Pembletons Fader. — „Men det vilde være mig langt behageligere, om De havde ført mig bag Lyset!" — „Saa? Hvorfor det?" — „Nu ere vi komne til mit Hjem; hvis De vil gaae op med mig, skal jeg fortælle Dem det Hele." — Velærværdige Mr. Peters Towns Stemme skjælvede, idet han udtalte disse Ord. Sir Archibald lagde Mærke til hans Sindsbevægelse og udbrød ganske forskrækket: — „Men hvad er der dog paafærde?" — „Ja, kom med! . . . .

Kom med." — Og Velærværdigheden sprang ud af Droschken og trak Sir Archibald med sig. — Da de to Mænd traadte ind i Præstens elegante Bolig, kom en Tjener dem imøde. — „Mr. Scotow har nylig været her," sagde Tjeneren. „Han vilde gjerne tale med Deres Velærværdighed og ventede længe paa Dem; men da jeg ikke kunde sige ham, naar De kom hjem, gik han endelig sin Vei; dog lagde han et Brev paa Deres Skrivebord." — Velærværdigheden foer ind i sit Studereværelse og hen til Skrivebordet. Det Brev, han fandt der, og som han skyndte sig med at aabne, indeholdt følgende Linier:

Viktoria!

Jeg har fundet den graa Mand. — Nu gaaer han med blaae Briller og blond Paryk, kalder sig Burdett og er første Fuldmægtig hos Sagfører James Colcram.

Jeg tillader mig at udbede mig nærmere Ordrer.

W. Scotow."

Medens velærværdige Mr. Peters Town læste dette Brev, blev han ligbleg. — „Ah," sagde han halvhøit, „det Menneske tager unægtelig Luven fra mig! . . . I fjorten Dage har det Affskum nu taget mig ved Næsen! . . . . — Og idet Velærværdigheden udtalte disse Ord, sank han ned i en Lænestol; den ellers saa ernergiske Geistlige havde aabenbart nu tabt sin Fatning og var endog nærved at besvime!

Tyvende Kapitel.

Velærværdige Mr. Peters Town og Sir Archibald saae paa hinanden; de vare Begge i høieste Grad forvirrede;

ja, Præsten syntes endog at være nærved at fortvivle. — Hvad Sir Archibald angaaer, da forstod han rigtignok ikke et eneste Ord af hele denne Historie; men en Anelse sagde ham, at der maatte være hændet noget Forfærdeligt. — I længere Tid vedblev Præsten at stirre vildt hen for sig, og tilsidst udbrød Sir Archibald, der virkelig for Alvor blev bange: — „Men hvad er der dog paafærde?" Skjælvende af Harme udbrød Velærværdigheden nu: — „Det skal jeg sige Dem! . . . Hidtil har De jo anseet mig for en dygtig Mand, ikke sandt?" — „Jo, ganske vist!" — „Men saa har De taget forbistret feil!" vedblev Præsten med en ligefrem rædselsfuld Latter. — „Hvad vil De sige med d e t?" spurgte Sir Archibald. — „Dermed vil jeg ikke sige Andet, end at jeg er en komplet Idiot," svarede Velærværdigheden, — „De?!" — „Ja, jeg! . . . I over fjorten Dage har jeg nu ladet mig tage ved Næsen af min værste Fjende! . . . I over fjorten Dage har jeg skjænket h a m min uindskrænkede Tillid!" — Sir Archibald forstod endnu ikke, hvad det egentlig var, Velærværdigheden sigtede til; men Præsten lod ham ikke ret længe svæve i Uvished i saae Henseende. — „Skal jeg sige Dem, hvad der er forefaldet?" sagde han. — „Ja, det skal De have Tak for!" — „Godt! . . . Det var ikke Lady Anna Pembleton, der idag aflagde et Besøg i Bedlam." — „Nei, for Pokker, det veed jeg nok!" — „Og Lord William er ikke længer i Bedlam." — Nu udstødte Sir Archibald et Skrig. — „Lord William er ikke længer i Bedlam?" gjentog han. — „Nei!" — „Hvor er han da henne?" — „Han er paa Veien over til Irland." — „Er De gal?" udbrød Sir Archibald, som nu reent glemte sin Ærbødighed for Velærværdigheden. — „Nei, endnu er jeg ikke gal; men jeg bliver det snart!" svarede Præsten. — Og med feberagtig Hast gik Velærværdigheden op og ned ad Gulvet som et vildt Dyr, der er indespærret i et Buur. — „Men De maa virkelig forklare Dem noget nærmere," sagde Sir Archibald efter en Pause. „Hvorfor i Alverden er Lord William ikke længer i Bedlam?" — „Fordi han har faaet Lov til at gaae sin Vei!" — „Men hvem har da givet ham Lov dertil?"

— „Jh, for Pokker, det har jeg jo!“ — „De?!“ udbrød Sir Archibald, idet han med Bekymring og Engstelse saae paa Velærværdigheden. — „Ja,“ vedblev Præsten, „i over fjorten Dage har jeg blindt fulgt ethvert Raad, der blev givet mig af en Mand, som ganske sikkert har svoret paa, at han vil skaffe Lord William hans Titel og Formue tilbage.“ — „Men det er jo en Umulighed!“ — „Nei, det er den rene Sandhed!“ — Og idet Velærværdigheden atter brast i en uhyggelig Latter, tilføiede han: — „Er jeg saa ikke en komplet Idiot?“ — I dette Øieblik ringede det. — Da Velærværdigheden hørte Klokkens Lyd, blev han pludselig rolig. — „Nu maae vi være forsigtige!“ sagde han. — Et Øieblik efter traadte en Mand ind i Præstens Studereværelse. — Denne Mand var den omtalte Opdagelsesbetjent, Mr. Scotow. — Velærværdige Mr. Peters Town var udrustet med en ligefrem vidunderlig Selvbeherskelse. I Løbet af de faa Sekunder, der vare henrundne, siden det ringede, havde hans Ansigt atter antaget det kolde, rolige Udtryk, der i saa høi Grad pleiede at udmærke det. — „Naa, er De der?“ sagde han til Opdagelsesbetjenten. — „Ja,“ svarede denne, „da jeg allerede var kommen et godt Stykke bort herfra, saae jeg Deres Velærværdighed komme kjørende hjemad, og saa vendte jeg om.“ — „Det var meget fornuftigt gjort af Dem,“ sagde Præsten rolig. „Jeg har læst Deres Brev, og hvis De virkelig ikke tager feil, maa jeg indrømme, at De er en meget dygtig Mand.“ — „Nei, jeg tager ikke feil,“ svarede Opdagelsesbetjenten. — „De er altsaa ganske vis paa, at den graa Mand? . . . — Ikke er nogen Anden, end Mr. Burdett? Ja, det er jeg ganske vis paa! . . . Han boer henne i Sermon-Lane, tætved Paternoster-Street, og saasnart som han er kommen hjem om Aftenen, tager han sine Briller, sin blonde Paryk og sit røde Skjæg af.“ — „Boer han alene?“ — „Nei, han boer sammen med en Franskmand, en komplet Kæmpe, der hedder Milon og sælger Bøger og Blade henne paa Banegaarden.“ — „Ah!“ sagde velærværdige Mr. Peters Town, der var faldet i dybe Tanker og reent syntes at have glemt, at Sir Archibald var tilstede.

— Siden Opdagelsesbetjenten var traadt ind i Værelset, havde Sir Archibald imidlertid heller ikke sagt et Ord, ja, ikke engang reist sig; ganske rolig sad han i sin Lænestol og stirrede snart paa Velærværdigheden, som nu igjen var bleven ganske rolig, snart paa Opdagelsesbetjenten, der saae ud, som om han meente, at han i høieste Grad havde gjort sig fortjent af Fædrelandet ved at opdage den graa Mand. — „Jeg har imidlertid anseet det for rigtigst at indhente Deres Velærværdigheds bestemte Ordrer med Hensyn til den graa Mands Arrestation," vedblev Politibetjenten. „Vil De have, han skal arresteres i sit Hjem eller henne paa Mr. Colcrams Kontoir?" — „Hvormange Betjente har De til Deres Deposition?" — „Otte." — Velærværdigheden saae paa sit Uhr. — „Hm! Klokken er nu otte," sagde han. „Er De ganske vis paa, at der kun fører een Trappe op til den Leilighed, han beboer henne i Sermon-Lane." — „Ja der er kun een Trappe," svarede Opdagelsesbetjenten med Bestemthed. — „Og det er let at spærre Gaden?" — „Det er næsten ikke en Gang en Gade, men kun et lille Stræde." — „Godt!" sagde Velærværdigheden, hvis Øine funklede med en uhyggelig Glands. „Saa er det ikke værd, vi vente til imorgen!" — „Deres Velærværdighed mener altsaa, at vi endnu iaften bør arrestere ham?" — „Ja, og det strax!" — „Før Midnat skal han være bleven indespærret i Newgate!" sagde Opdagelsesbetjenten. — „Og iovermorgen skal han blive hængt," tilføiede Velærværdigheden. „Det skal jeg nok sørge for!" — „Men hvem er det dog, Deres Velærværdighed taler om?" spurgte Sir Archibald nu med en vis Nysgjerrighed. — „Jeg taler om en Mand, som har et ganske besynderligt Navn; det lader til, at han ikke hedder Andet, end „den graa Mand"! — Og smilende tilføiede Præsten halvhøit: „Naa, siden vi kunne faae den graa Mand hængt, er Alt da endnu ikke tabt!"

En og tyvende Kapitel.

„Den graa Mand," ogsaa kaldet „Mesteren", det vil med andre Ord sige: Mr. Burdett, første Fuldmægtig hos Mr. Colcram, boede virkelig henne i Sermon-Lane. — Og hvorfor havde han netop valgt den Gade? — Af den simple Grund, at der i denne Gade laa et Huus, som han kjendte, da han endog en Gang havde tilbragt en Timestid i dette Huus. — Det omtalte Værelse var det, som Miss Ellen havde leiet, den Gang hun var Fængselsdame, og hvor hun havde skiftet Klæder, naar hun skulde opfylde sin sørgelige Pligt, det vil sige: aflægge en dødsdømt Forbryder et Besøg. — Til dette Værelse havde den graa Mand beholdt Nøglen, og denne var ikke engang bleven taget fra ham i Newgate; den gode Gouvernør havde jo behandlet ham saa hensynsfuldt for at faae ham til at tilstaae. — Den Dag, eller rettere; den Nat, da „Mesteren" og Milon havde tilkæmpet sig Friheden ved kjækt at kaste sig ud i Themsen, havde den graa Mand da heller ikke glemt Nøglen til Værelset henne i Sermon-Lane. — Medens de sadde og hvilede sig efter Svømmetouren, sagde Milon pludselig: — „Ja, paa fri Fod er vi rigtignok komne; men derfor er dog enhver Fare ikke overstaaet!" — „Hvad vil Du sige med det?" — „Vore Klæder ere jo drivvaade!" — „Er Du nu bleven bange for at faae Gigt?" — „Nei, det kan jeg dog ikke sige!" — „Hvad er da ivеien?" — „Hm! Her paa Gaden faae vi neppe vore Klæder tørrede." — „Nei, ganske vist." — „Og naar vi tage ind paa en Gjæstgivergaard eller i et Logishuus, vække vi let Mistanke; thi paa denne Aarstid pleie Folk da ikke at tage kolde Bade, og da navnlig ikke med Klæderne paa!" — „Naa ja, i Grunden er det jo meget fornuftigt tænkt," sagde „Mesteren" endelig, men dog i en noget haanlig Tone. „Imidlertid have vi To dog i Forening budt ganske anderledes

overhængende Farer Trods, ikke sandt, gamle Ven?" — „Jo, det kan ikke nægtes!" — „Og," vedblev den graa Mand, „nu behøve vi ikke engang at lægge vore Hoveder iblød for at finde et sikkert Tilflugtssted; et saadant have vi nemlig allerede!" — „Det er vel sagtens Miss Ellens Dampbaad, De mener?" — „Nei, det er ikke!" — „Men Dampbaaden ligger jo og venter paa os." — „Ganske vist, men nu maae vi jo blive her i London. Ogsaa her have vi imidlertid et Tilflugtssted, og det midt i City." — „Man venter os altsaa der?" — „Nei, det just ikke; men Nøglen til Leiligheden har jeg i Lommen," svarede „Mesteren". „Kom nu!" — De to Mænd gik nu ind i City, og efter længere Tids Forløb kom de ind i Sermon-Lane. — Den lille Gade var øde og tom. Det Huus, i hvilket Miss Ellens Værelse laa, var indhyllet i det dybeste Mørke; men den graa Mand var kjendt med Lokaliteterne og trak Milon med sig op ad de steile Trapper. — Og idet de to Mænd derpaa traadte ind i Miss Ellens Værelse, sagde „Mesteren" smilende: „Dette Værelse lægge vi To nu Beslag paa, og her vil det ganske sikkert ikke falde noget Menneske ind at søge efter os." — I London bryde Folk sig kun Lidt om deres Huusfæller; Enhver har Nok med sig selv og sine Egne at skaffe; Husets øvrige Beboere hilste høflig paa de to Venner; det var det Hele. — Efter otte Dages Forløb havde baade Milon og „Mesteren" faaet Ansættelse. — Kæmpen havde fra Paris medbragt en Vexel paa tusind Pund Sterling, og da Bankierhuset Davis, Humphry & Co. havde udbetalt ham Beløbet, nedsatte han sig som Boghandler paa Banegaarden ved Charing-Cross. — Den graa Mand var bleven forvandlet til Mr. Burdett. — Om Morgenen gik Milon ud Klokken Syv, Burdett Klokken otte. — Sagfører-Fuldmægtigen saae man ikke Noget til i Løbet af Dagen. Klokken sex om Aftenen blev hans Kontoir lukket, og saa gik han nedad Fleet-Street og Strand, henimod Banegaarden ved Charing-Cross. — I samme Øieblik lukkede den nybagte Boghandler sin Boutik og gik „Mesteren" imøde. Arm i Arm vandrede de to Mænd saa omkring i London, men indtoge kun en lille Forfriskning paa et eller andet

Sted, hvor de kunde gjøre sikker Regning paa, at de vilde faae Leilighed til at høre Folk tale Fransk. Til Middag spiste de hos en fransk Restauratør, og Klokken ti eller elleve om Aftenen kom de hjem. — Den Aften, da Opdagelsesbetjenten Mr. Scotow underrettede velærværdige Mr. Peters Town om, at den graa Mand og Sagfører-Fuldmægtig Mr. Burdett vare een og samme Person, var Klokken bleven ni, førend „Mesteren" og Milon kunde rive sig løs fra den franske Restauratørs lækkre Retter, og Arm i Arm gik de nu henimod Haymarket. — „Lagde De Mærke til den Mand, der sad ligeoverfor os derinde?" sagde Milon pludselig til den graa Mand. — „Ja vel, det var vel sagtens en stakkels Sagfører-Fuldmægtig?" — „Nei, Manden er Politi-Spion," svarede Milon. — „Hvad for Noget?" — „Og det er oven i Kjøbet en Franskmand!" — „Hvoraf veed Du det?" — „Jo, jeg kjender ham ovre fra Paris." — „Naa ja, saa har han formodentlig ikke gjort overvættes gode Forretninger ovre i Paris, og nu haaber han, at det vil gaae ham bedre her i London." — „Maaskee; men det er os, han holder Die med!" svarede Milon. — „Sniksnak! Hvor vil Du hen?" — „Jeg er ganske vis paa, at jeg har Ret," sagde Kæmpen. — Nu saae han sig om, trykkede den graa Mands Arm tæt op til sig og hvislede: — „Der kan De selv see!" — Den graa Mand blev ikke staaende; men nu saae han sig ogsaa om. — „Du har Ret!" sagde han. — Den omtalte Mand fulgte virkelig efter dem. — „Naa," sagde den graa Mand oprømt, „det bliver Løier! Lad os nu gaae rask til!" — „Hm!" sagde Milon. „Jeg for mit Vedkommende saae rigtignok helst, at vi snareſt muligt bleve den Fyr kvit!" — „Det skulle vi ogsaa meget snart blive," svarede den graa Mand. „Kom nu blot med!" — Og „Mesteren" slæbte Milon med sig.

To og tyvende Kapitel.

Vi behøve vel neppe at bemærke, at den graa Mand havde gjort sig aldeles ukjendelig, og hvad Milon angaaer, ville vore Læsere erindre, at Marmouset havde havt en=deel Møie med at gjenkjende ham. — Medens de vandrede videre, sagde „Mesteren" til Milon: — „Hør en Gang! Det kan gjerne være, at Du har Ret i, at Manden der=henne er Politi=Spion; men er Du nu ogsaa ganske vis paa, at det netop er os, han holder Øie med?" — „Hm! Han følger jo efter os!" — „Det beviser ikke Noget! . . . Hør en Gang, jeg veed nok, at Politiet længe har gjort sig Umage for at faae Fingre i mig; men jeg veed ogsaa, at det nu har opgivet ethvert Forsøg i den Retning." — Saa?" — „Ja, henne i Scotland=Yard vakler man imellem to forskjellige Meninger om min Skjæbne; Nogle antage, at jeg er bleven knuust af Ruinerne af den un=derjordiske Hvælving, Andre, at jeg har forladt London!" — „Hm!" sagde Milon. „I den Omstændighed, at den Mand der følger efter os, seer jeg et Bevis paa, at der endnu gjør sig en tredie Anskuelse gjældende, nemlig den, at den graa Mand og Sagfører=Fuldmægtig Burdett ere een og samme Person." — „Vist ikke!" svarede den graa Mand rolig. „Dersom denne Anskuelse existerede, vilde den blive repræsenteret af en Mand, der er langt for=færdeligere, end alle Politibetjente i Storbritannien, nem=lig af velærværdige Mr. Peters Town." — „Naa ja!" . . . begyndte Milon. — „At Velærværdigheden gjerne vilde have mig arresteret, veed jeg nok," vedblev „Mesteren" „men i alt Fald har han da ikke den fjerneste Anelse om, at jeg og Mr. Burdett ere een og samme Person." — Milon svarede ikke, men saae sig atter om; den Mand, han antog for Politi=Spion, var nu gaaet over paa den anden Side af Gaden. — „Kan De see?" sagde

Kæmpen. — Den graa Mand rynkede Panden. — „Vi skulle snart faae at vide, hvorledes Sagen forholder sig," sagde han.

De to Mænd gik nu ind i en Cigar-Boutik; den hemmelighedsfulde Ubekjendte fulgte deres Exempel.

Medens den graa Mand tændte en Cigar, hviskede Milon til ham:

„Jeg havde den største Lyst til at slaae d e n Fyr ihjel, Mester!"

„Du er dog virkelig et stort Tosshoved!" svarede „Mesteren."

Da den graa Mand og Milon vare komne ud paa Gaden! fulgte den Ubekjendte atter efter dem; men nu vendte „Mesteren" pludselig om, gik lige hen til ham og sagde paa Engelsk:

„Hvad bestiller Du her ovre i London?"

Den Ubekjendte foer sammen.

„Hm!" svarede han. „Man maa jo dog leve!"

Manden talte Engelsk, men med fremmed Accent.

„Du er Franskmand?"

„Ja."

„Hvorfor følger Du hele Tiden efter os?"

„Fordi jeg faaer en Guinee om Dagen for at gjøre det."

„Nei, virkelig? . . . Og hvem er det, der lønner dig saa rigelig?"

„Det er en Opdagelsesbetjent, ved Navn Scotow."

Milon studsede; han kunde ikke begribe, at Spionen saaledes strax røbede sin Hemmelighed; formodentlig tænkte han ikke paa „Mesteren"s tryllende Blik. Dette Bliks Magt følte den Ubekjendte imidlertid; thi han skjælvede over hele Legemet.

„Du veed altsaa, hvem jeg er?" sagde den graa Mand til Spionen.

„Ja, De er nok den saakaldte „graa Mand," der nylig tog Flugten fra Newgate."

„Godt!" sagde „Mesteren" rolig.

Nu stak han Haanden i Lommen og tog endeel Guldstykker frem.

„Der," sagde han, „tag disse Penge, og gaa saa Din Vei!"

Spionen takkede skjælvende og skyndte sig med at komme bort.

Nu udbrød den graa Mand leende:

„Der seer Du selv, hvor let det er at slippe ud af en Knibe! Lad os nu gaae hjem!

„Jeg forstaaer ikke et eneste Ord af det, der nylig foregik," sagde Kæmpen.

„Det er heller ikke nødvendigt," svarede den graa Mand. „Lad os nu gaa hen i Evans Tavern; det pleie vi jo altid at gjøre."

Da Klokken slog ti, lagde den graa Mand sin Avis fra sig og reiste sig.

„Det er dog vel ikke Meningen, at vi skulle vende tilbage til Sermon-Lane?" spurgte Milon.

„Jo, — hvorfor skulde vi ikke det?"

„Fordi Politiet jo nu veed" . . . .

„Politiet veed ingen Verdens Ting, svarede den graa Mand rolig.

„Naa ja," sagde Kæmpen filosofisk, „mig er det ligegyldigt, — jeg er jo vant til blindt at følge Dem!"

De to Mænd vendte altsaa tilbage til Sermon-Lane.

Da de vare komne ind i Miss Ellens lille Værelse, tog den graa Mand, som sædvanlig, Briller, Paryk og Skjæg af og viste sig i sin rette Skikkelse.

Medens „Mesteren" saaledes gjorde Toilette, tændte Milon sig en Pibe og satte sig hen ved Vinduet.

Pludselig foer han imidlertid tilbage.

„Hvad er der nu paafærde?" spurgte den graa Mand smilende.

„Ah, Mester" svarede den rige Bygnings-Entreprenør, „nu maa De dog vist selv indrømme, at det seer galt ud for os!"

„Saa? . . . Det kan jeg dog ikke troe," svarede den graa Mand rolig.

Og da han havde sagt dette, gik han hen til Vinduet og saae ned paa Gaden.

Denne var fuld af Politibetjente.

„Og fra dette fordømte Hul er det ikke muligt at slippe bort!“ udbrød Milon fortvivlet. — — — —

— — — — — — — — — — — —

Som vore Læsere ville see, havde velærværdige Mr. Peters Town ikke spildt Tiden. Han havde skyndt sig med at aflægge Justitsministeren et Besøg og gjøre ham bekjendt med den vigtige Opdagelse, for hvilken man havde Mr. Scotows Iver og Skarpsindighed at takke.

Tre og tyvende Kapitel.

Da Velærværdigheden havde taget Afsked med Politiministeren, kjørte han hen til Newgate.

Den hidtil saa gemytlige Gouvernør var nu bleven melankolsk og nervøs; han kom til at skjælve, hver Gang det ringede; — thi han var meget bange for at faae sin Afsked.

Da velærværdige Mr. Peters Town traadte ind i Gouvernørens Studereværelse, var denne alene og saae meget alvorlig ud.

„Ah,“ sagde han, da han fik Øie paa den mægtige Præst, „De kommer formodentlig for at gjøre mig Bebreidelser, som jeg ganske vist ogsaa har fortjent! . . . Maaskee vil De endog underrette mig om, at jeg har faaet min Afsked?“

„Nei, paa ingen Maade,“ svarede Velærværdigheden.

„I alt Fald skulde det ikke undre mig, om jeg fik min Afsked; thi det har jeg fortjent,“ vedblev Gouver-

nøren. „Denne graa Mand tog mig ordentlig ved Næsen! . . . Jeg ansaae ham for en Gentleman, og saa! . . Har Deres Velærværdighed hørt, at han og hans Stalbrødre knevlede og bandt mig, og at de derpaa vilde sprænge Newgate i Luften?"

„Ja, det veed jeg," svarede Præsten.

„O," vedblev Gouvernøren, „jeg vilde med Glæde give Alt, hvad jeg eier, naar jeg blot igjen kunde faae Fingre i den Skurk!"

„Saa vilde De vel neppe behandle ham saa venlig, som tidligere?" spurgte Velærværdigheden smilende.

„Jeg vilde strax lade ham lænke fast til Væggen!"

„Staaer hans Celle endnu tom?" spurgte Velærværdigheden nu.

„Ja," svarede Gouvernøren.

„Det er jo heldigt," sagde Præsten rolig.

Gouvernøren studsede; men velærværdige Mr. Peters Town vedblev:

„De kan være ganske rolig, Høistærede, den omtalte Celle vil ikke ret længe blive staaende tom!"

„Saa?" spurgte Gouvernøren. „Hvem skal da sættes ind i den?"

„Jh, — det skal den graa Mand!"

Gouvernøren udstødte et Skrig.

„De har altsaa igjen faaet Fingre i ham?" spurgte han.

„Nei, endnu vel ikke, — men saa godt som!"

For et Øieblik siden straalede Gouvernørens Ansigt af Glæde; men nu blev det atter mørkt.

Jeg er meget bange for, at Deres Velærværdighed hengiver Dem til altfor sangvinske Forhaabninger," sagde han.

„I alt Fald gjør De klogest i at træffe de forberedende Foranstaltninger til denne vigtige Arrestants Modtagelse," svarede Velærværdigheden.

Og uden at indlade sig paa nogen nærmere Forklaring forlod han derpaa Gouvernøren.

Velærværdige Mr. Peters Town kjørte nu hen til St. Pauls-Kirken. Der steg han ud af Droschken og saae sig om, som om han søgte efter en eller Anden.

En Mand, der spadserede frem og tilbage paa Pladsen udenfor Kirken, kom ogsaa strax hen til ham.

Denne Mand var Opdagelsesbetjent Scotow.

„Naa?" spurgte Velærværdigheden ivrig.

„Mine Folk have hele Aftenen holdt Øie med Sagfører-Fuldmægtigen og hans Ven, Boghandleren," svarede Mr. Scotow.

„Godt! Og hvor ere de to Kjæltringer da nu henne?" spurgte Præsten.

„Ja, endnu ere de ikke komne hjem."

„Men mon de nu ogsaa gaae hjem? Det kan jo gjerne være, de have mærket, at der er Ugler i Mosen!"

„Nei, det er jeg vis paa, at de ikke have."

„Men naar de nu komme hjem, hvorledes faae vi det saa at vide?"

„Saa bliver jeg strax underrettet derom."

Neppe havde Scotow udtalt de seneste anførte Ord, førend en Mand kom løbende henimod ham.

„Oho!" sagde Opdagelsesbetjenten. „Nu faae vi vist Noget at vide om dem!"

Og derpaa sagde han til den Mand, der kom løbende:

„Ere de komne hjem?"

„Nei, endnu ikke, men om et Par Minuter ville de være hjemme," lød Svaret.

„Godt!" sagde Velærværdigheden nu. „Saasnart som de ere komne hjem, maae vi skride til Værket; — vi have ikke et Øieblik at give bort!"

„Alt er ogsaa i Orden," svarede Scotow.

„Hvor ere Deres Folk henne?"

„Sex af dem sidde i forskellige Beværtnings-Lokaler henne i Sermon-Lane, og saasnart jeg giver dem det aftalte Signal, komme de ud af deres Smuthuller."

„Og de Andre?"

„De Andre ere henne i Doctor's Commons".*)

---

*) „Doctor's Commons" beskrives af Dickens som det St d, hvor man indrømmer elskovssyge Par Kongebreve, og troløse do. Skilsmisse, protokollerer de Folks Testamenter, som have Noget at testamentere bort, og straffer ubesindige Gentlemen, som benytte sig af ubesindige Benævnelser om Damer.

„Godt! Lad os saa komme afsted!"

Opdagelsesbetjenten hvifkede sin Medhjælper nogle Ord i Øret, og Manden løb sin Vei.

Et Kvarteerstid senere var Sermon-Lane fuld af Politibetjente, og nu var det, at Milon, der sad ved Vinduet og nød sin Pibe, ganske forskrækket foer tilbage.

Opdagelsesbetjenten havde truffet alle de fornødne Foranstaltninger, og Velærværdigheden ansaae det ikke for under sin Værdighed at slutte sig til Politibetjentene.

„Men er De nu ogsaa ganske vis paa, at Fuglene ikke kunne slippe bort?" sagde han til Opdagelsesbetjenten.

„Ja, naturligviis," svarede Scotow. „Et Par af mine Folk staae allerede inde paa Trappen."

„Og Deres Folk ere bevæbnede?" vedblev Præsten.

„Ja, det forstaaer sig!"

„Godt! . . . Saa lad os gaae op til den graa Mand!" sagde Velærværdigheden.

Nogle af Politibetjentene bleve staaende ude paa Gaden; de Andre fulgte efter velærværdige Mr. Peters Town og Opdagelsesbetjenten.

Udenfor den Dør, der førte ind til Miss Ellens Værelse, stod den Mand, som Mr. Scotow havde sat paa Post inde i Huset.

„De ere Begge derinde," sagde Politibetjenten ganske sagte.

Scotow bankede paa Døren.

Der var Ingen, som opfordrede ham til at komme ind.

„Hm! De ere dog derinde," sagde Opdagelsesbetjenten, idet han pegede paa et svagt Lysskjær, der trængte ud igjennem en Sprække i Døren.

Scotow bankede endnu en Gang paa Døren, — men atter forgjæves.

„Saa maa De sprænge Døren!" sagde Velærværdigheden.

„Nei, det behøves ikke," svarede Scotow, „Nøglen sidder jo i Laasen."

Saaledes forholdt det sig virkelig ogsaa, og Scotow fik med største Lethed Døren aabnet.

Pludselig udstødte velærværdige Mr. Peters Town imidlertid et Skrig, der røbede Fortvivlelse og Raseri.

Værelset var tomt.

Paa Kakkelovnen stod der et tændt Lys, og paa Bordet laa Milons Pibe, der endnu var ganske varm; — men baade „Mesteren" og Milon vare forsvundne!.

Fire og tyvende Kapitel.

Hvor vare den foregivne Sagfører-Fuldmægtig og hans trofaste Ven, Boghandleren fra Charing-Cross, blevne af? —

Forstenet, ligbleg af Harme stod velærværdige Mr. Peters Town i Døren; — han kunde ikke troe sine egne Øine.

Opdagelsesbetjent Scotow foer hen til den Mand, der stod udenfor, og sagde til ham:

„Men saa maa Du dog have seet dem forlade Værelset."

„Nei, jeg har ikke," svarede Politibetjenten, „og jeg sværger Dem oven i Kjøbet til, at Døren slet ikke er bleven aabnet!"

Nu løb Scotow ned paa Gaden og rettede forskjellige Spørgsmaal til de Politibetjente, der stode opstillede der.

En af disse havde seet to Mænd oppe ved Vinduet; den Ene havde en Pibe i Munden; den Anden havde ganske rolig seet ned paa Gaden.

Opdagelsesbetjenten gik nu atter op i „Miss Ellens

Værelse," som han undersøgte med største Opmærksomhed; men det var ham ikke muligt at opdage nogen Lønddør der.

Og dog vare den graa Mand og Milon forsvundne, og den Mand, der stod ude paa Gangen, forsikkrede, at Døren ikke var bleven aabnet.

„Det er ikke Mennesker, men Djævle!" udbrød Mr. Scotow nu.

„Eller ogsaa er det Spøgelser, der opløse sig til Taage, naar man vil røre ved dem," bemærkede en af Politibetjentene.

Velærværdige Mr. Peters Town var i lang Tid maalløs af Forbauselse og Harme; men pludselig foer han op og udbrød:

„De maae da i alt Fald endnu være her i Huset. Derfor maa vi undersøge det fra Øverst til Nederst."

„Hm!" bemærkede Mr. Scotow. „Deres Velærværdighed veed vel nok, at Sligt ikke er tilladt her til Lands?"

„Snikfnak! . . . Jeg paatager mig Ansvaret derfor!" svarede den ivrige Præst. — „Kom blot med mig!"

Med disse Ord bankede han paa den nærmeste Dør. Denne blev aabnet af en Mand, som ganske forbauset saae paa de fremmede Mennesker.

„Undskyld," sagde Velærværdigheden imidlertid til ham, „men vi ere paa Jagt efter en farlig Forbryder, — efter en af de fordømte Feniere, som for nogle Dage siden vilde sprænge Londons City i Luften."

„Ja, inde hos mig er han ikke," svarede Manden.

„Hm!" sagde Præsten. „Jeg vil give Dem fem Pund Sterling, hvis De vil tillade mig, med egne Øine at forvisse mig om, at Forbryderen ikke hae skjult sig inde i Deres Værelse!"

I England ere Penge istand til at udrette Alt, og ved Hjælp af Penge fik Velærværdigheden og Opdagelsesbetjenten Lov til at undersøge hele Huset.

Af den graa Mand og hans Ledsager kunde de imidlertid ikke opdage det ringeste Spor.

Nu vendte de tilbage til Miss Ellens Værelse.

Velærværdige Mr. Peters Town stønnede af Raseri; men han tabte ikke let Hovedet, og efter en kort Pause sagde han til Opdagelsesbetjenten:

„Om den graa Mand end slipper bort, maae vi dog i alt Fald have Fingre i hans Papirer!"

Velærværdigheden havde nemlig anstillet den Betragtning, at den graa Mand ganske sikkert maatte være i Besiddelse af den Erklæring, som Lieutnant Percy havde afgivet, og at denne Erklæring vistnok laa i Mr. Burdetts Pult, henne i Mr. Colcrams Kontoir-Lokale.

„Men hvorledes vil De faa fat paa hans Papirer?" spurgte Mr. Scotow.

„Følg mig, og tag Deres Folk med!" svarede Præsten.

Hele Skaren gik nu hen i Paternoster-Street og stillede sig op udenfor Mr. Colcrams Kontoir-Lokale.

Mr. Colcam boede imidlertid ikke der, men henne i Elgin-Crescent, tætved Velærværdigheden. Huset i Paternoster-Street var om Natten ubeboet og bevogtedes af en Portner, som ikke paa nogen Maade vilde tillade Præsten og Opdagelsesbetjenten at komme ind i Huset, skjøndt Velærværdigheden dog viste ham en af Justitsministeren udstedt Ordre.

Præsten tabte imidlertid ikke Modet.

„Lad Deres Folk omringe Huset og passe paa, at Ingen faaer Lov til at komme ind i det eller gaae ud af det!" sagde han til Mr. Scotow. „Jeg skal snart være her igjen!"

Og da han havde sagt dette, steg han ind i en Droschke, som han havde ladet hente, og gav Kudsken Ordre til at kjøre hen til Elgin-Crescent.

Efter en halv Timestids Forløb traadte han ind i Mr. Colcrams Studereværelse; — Sagføreren havde nemlig travlt og var endnu ikke gaaet til Ro.

Mr. Colcram kjendte Velærværdigheden og vidste, hvilken mægtig Mand denne var.

Af denne Grund havde han først vendt den ulykkelige Betsy Ryggen og senere endog paataget sig det Hverv at varetage det evangeliske Missions-Selskabs Interesser ligeoverfor Lord Evandale Pembletons Arvinger.

Velærværdige Mr. Peters Town kunde saaledes ganske rolig sætte ham ind i Situationen.

Mr. Colcram blev naturligviis i høieste Grad forbauset, da han fik at vide, at hans første Fuldmægtig, til hvem baade han selv og Velærværdigheden havde næret uindskrænket Tillid, ikke var nogen Anden, end den graa Mand. Efterat Præsten havde gjort Sagføreren bekjendt med den fuldstændig mislykkede Expedition til Sermon-Lane, sagde han:

„Det vigtige Dokument, som vi absolut maae see at finde, ligger bestemt henne i Deres Kontoir-Lokale."

Mr. Colcram havde naturligviis ikke det Ringeste imod at følge med Velærværdigheden.

Mr. Scotow havde nøie efterlevet de Ordrer, som Velærværdigheden havde givet ham; — ikke et eneste Menneske havde faaet Lov til at gaae ind i eller ud af Huset.

Imidlertid var det spildt Uleilighed, at Velærværdigheden og Mr. Colcram vendte op og ned paa Alt, hvad der fandtes i Kontoir-Lokalet; — den eneste Opdagelse, de gjorde, var den, at alle de Papirer, der stode i Forbindelse med den Pembletonske Sag, vare forsvundne.

Præsten skummede af Raseri.

Ved Daggry indsaae de to Mænd endelig, at de maatte opgive ethvert Haab om at finde det vigtige Dokument, og Velærværdigheden, der var i høieste Grad opbragt, stod netop i Begreb med at gaae sin Vei, da et Bybud bragte ham et Brev, som en Herre nylig havde anmodet ham om at besørge afleveret.

Brevet var virkelig adresseret til Præsten; forbauset aabnede han det derfor og læste Følgende:

„Deres Velærværdighed har inat gjort Dem meget Uleilighed — til ingen Verdens Nytte.

Det er hverken lykkedes Dem at faae Fingre i mig eller i mine Papirer.

Det gjør mig virkelig ondt for Dem!

Den graa Mand."

Velærværdigheden skreg høit af Harme.

Den graa Mand havde i enhver Henseende taget

ham ved Næsen, — og nu gjorde han sig endog lystig over ham! —

Men hvorledes var det gaaet til, at den graa Mand havde kunnet slippe bort, skjønbt Politibetjentene passede paa ham? —

— Det skulle vore ærede Læsere nu faae at vide!

Fem og tyvende Kapitel.

Vi maae nu vende tilbage til det Øieblik, da Milon sagde til „Mesteren," at det vistnok var ude med dem.

Den graa Mand gik da hen til Vinduet og saae ned paa Gaden.

Denne var fuld af Politibetjente.

„Og vi kunne ikke forsvare os! Vi have ikke saa Meget som et Vaaben!" udbrød Milon fortvivlet.

„Deri tager Du dog feil, min Ven." svarede „Mesteren."

Med disse Ord tog han to Revolvere op af Lommen og gav Milon den ene af dem.

„Imidlertid er det sandsynligt at vi slet ikke faa Brug for disse Tingester," sagde han derpaa.

„Skulle vi da lade os arrestere uden at forsvare os?" spurgte Milon forbauset.

„Tosseboved" svarede den graa Mand, idet han trak paa Skuldrene.

Og da Milon stirrede paa ham med en Forbauselse, som i ethvert andet Øieblik vilde have faaet ham til at lee, vedblev „Mesteren":

„Nogen lang Forklaring faaer jeg ikke Tid til at give Dig; men forat Du ikke skal gjøre dumme Streger, maa jeg dog meddele Dig nogle Oplysninger, men i al Hast; thi vi have ikke et Øieblik at give bort. Det, der nu er skeet, var jeg beluvet paa."

„Og alligevel vilde De gaae herhen?"

„Ja, dertil havde jeg mine Grunde."

„Men arresterede blive vi dog!"

„Det vil jeg ikke haabe!"

„Men." . . . .

„Ti stille, — og hør paa, hvad jeg har at sige Dig! Lagde Du da slet ikke Mærke til, hvad der forefaldt, da vi nylig kom hjem?"

„Nei, jeg gjorde ikke."

„Der stod en Mand ude paa Gaden, og da vi gik herind, fulgte han efter os."

„Var det maaskee . . . en af vore Venner?"

„Nei, det var en Politibetjent, og for Øieblikket staaer han ude paa Gangen."

„Saa giver han os bestemt ikke Lov til at gaae."

„Vi faae at see! . . . . Læg nu Piben fra Dig, og lad os saa komme afsted;"

Med disse Ord aabnede den graa Mand Døren og stillede sig saaledes, at Lyset kastede et stærkt Skjær paa ham.

Politibetjenten vilde allerede kalde sine Kammerater til Hjælp, da han pludselig foer sammen.

Den graa Mand gjorde et besynderligt Tegn; med den venstre Haands Pegefinger tegnede han et Kors paa Panden.

Uden at sige et eneste Ord gjorde Politibetjenten nu Plads for ham.

„Mesteren" hviskede til ham:

„Jeg er den graa Mand!"

Politibetjenten rørte sig ikke af Stedet.

„Følg mig!" sagde den graa Mand derpaa til Milon, der var nærved at tabe baade Næse og Mund af Forbauselse.

Nu gik Kæmpen ligeledes ud af Miss Ellens Værelse.

Ganske sagte lukkede den graa Mand Døren, men lod Nøglen blive siddende i Laasen.

Derpaa gik han hurtig op af Trappen.

Milon fulgte efter ham; han indsaae, at det vilde være ubetimeligt, nu at rette noget Spørgsmaal til „Mesteren."

Oppe paa Loftet stod en Dør paa Klem. Denne Dør førte ind til et aldeles tomt Værelse, der ikke var forsynet med Vinduer, men kun med en Luge. Denne Luge stod aaben.

„Nu maa jeg bruge Din Ryg til Trappestige; senere skal jeg saa nok hjælpe Dig op!" sagde den graa Mand.

Og med den største Lethed klattrede han igjennem Loftslugen ud paa Taget.

Derpaa stak han det ene Been ned til Milon, som hurtig klattrede op til ham.

Da de to Mænd saaledes vare komne op paa Taget, skyndte „Mesteren" sig med at lukke Lugen, og derpaa sagde han:

„Nu gjælder det blot om ikke at blive svimmel! . . Kom med!"

Taget var meget steilt og glat; men med en ligefrem beundringsværdig Lethed og Behændighed gik den graa Mand henad det. Hvad Milon angaaer, da var han jo Murer af Profession; for ham var denne Vandring derfor ikke Andet, end Børneleg.

De to Mænd vandrede henad flere Tage og kom saaledes til den sydlige Deel af Sermon-Lane.

Pludselig blev den graa Mand staaende.

„Skulle vi blive her?" spurgte Milon,

„Nei, det er rigtignok ikke min Mening," svarede „Mesteren."

Og idet han udtalte disse Ord, bøiede han sig ned og bankede paa Taget.

Et Øieblik efter saae de to Mænd et stort Hul i dette; — et Brædt, der havde samme Farve, som selve Taget, gled tilside som en Dør, og til sin store Overraskelse og Glæde saae Milon ned et Kvistværelse, midt

i hvilket der stod en Seng. I den kastede den graa Mand sig først ned, og Kæmpen skyndte sig med at følge hans Exempel.

Derpaa lukkede den graa Mand Falddøren, og de to Venner befandt sig nu i fuldstændigt Mørke.

„Hvor mon vi ere komne hen?" spurgte Milon efter en kort Pause.

„Vi befinde os hos en Ven, som nok snart kommer hjem."

„Hos en af vore Venner?"

„Nei, hos en af mine! ... Du kan da nok begribe, at jeg ogsaa har Venner her ovre i London?"

„Men hvem var det, der lukkede Falddøren op for os?"

„Det Stykke Arbeide besørgede jeg selv!"

„Men de bankede jo dog kun paa Taget?"

„Ja, — paa en Fjeder, som det ikke kunde nytte at trykke paa; — altfaa bankede jeg."

„Og her ere vi i Sikkerhed?" spurgte Kæmpen.

„Ja," svarede den graa Mand, „her kunne vi passiare ganske gemytlig sammen."

„Det vil vel sagtens med andre Ord sige, at De har ifinde at fortælle mig, hvorledes det gik til, at Politibetjenten gav os Lov til at gaae vor Vei."

„Ja, det kan jeg gjerne gjøre," svarede den graa Mand. „Sagen er den, at den omtalte Politibetjent, som jeg strax gjenkjendte, er Irlænder af Fødsel."

„Det vil med andre Ord sige, at han er Fenier, — ikke sandt?" spurgte Kæmpen.

„Jo, ganske vist," svarede „Mesteren".

„Og saa var det vel Fenierenes hemmelige Signal, De gjorde, da De havde aabnet Døren?" vedblev Milon.

„Ja, netop!"

„Godt, — saa forstaaer jeg det Hele," sagde Milon. „Men vi have lige godt spillet et meget farligt Spil!"

„Ja, — det maa jeg indrømme; — men det var ligefrem nødvendigt."

„Hvorfor det?"

„Fordi jeg maatte lade velærværdige Mr. Peters Town

see, at jeg ikke var bange for ham," svarede den graa Mand.

„Naa ja, det er en anden Sag," sagde Milon. „Men nu Papirerne?" . . . .

„Hvad er det for Papirer, Du taler om?"

„Jh, — de Papirer, der ligge i Deres Pult henne hos Mr. Colcram."

„De ligge ikke længer der! Jeg tog dem med, da jeg gik min Vei igaar Aftes."

Og nu viste den graa Mand Milon en stor Brevtaske, som han havde i Brystlommen paa sin Overfrakke.

Milon trak Veiret dybt.

„Men," sagde han pludselig, „nu veed Velærværdigheden da i alt Fald, hvem De er?"

„Ja, det kan ikke nægtes!"

„Men saa sørger han da nok for, at Marmouset bliver arresteret ovre i Irland!"

„Det maae vi naturligviis see at forebygge," svarede den graa Mand smilende.

Sex og tyvende Kapitel.

Ganske havde velærværdige Mr. Peters Town imidtertid ikke tabt Hovedet.

Efterat han havde revet den graa Mands Brev i en Mængde Stumper, gav han sig til at gruble, og den mægtige Præst havde for Skik at tænke hurtig og grundig.

Hvis han vedblev at forfølge den graa Mand, vilde

han spilde Tiden til ingen Nytte, — det kunde han nok indsee.

Velærværdigheden anstillede imidlertid følgende, meget fornuftige Betragtning:

„Der kan da ikke længer være nogen Tvivl om, at den graa Mand har taget Lord Williams Sag i sin Haand, — og ligeoverfor en saadan Modstander har man ikke et eneste Øieblik at give bort.

Hvad er det nu, Mr. Burdett, — det vil med andre Ord sige: den graa Mand, — har faaet mig til at gjøre?

Han har faaet mig til at lade Lord William slippe ud af Bedlam, og nu er dette farlige Menneske paa Veien over til Irland. Derovre vil det ikke falde ham vanskeligt at blive John Bell kvit, og saa vender han naturligviis ganske rolig tilbage til London. — Først og fremmest maa jeg altsaa have Fingre i Lord William og gjøre ham ufkodelig!"

Da Velærværdigheden havde fattet denne Beslutning, sagde han til Opdagelsesbetjenten:

„Om et Par Timer maa De reise bort herfra!"

„Hvorhen?" spurgte Mr. Scotow.

„Over til Irland."

„Og hvad skal jeg saa foretage mig *der*?"

„De skal see at faae fat paa tre Mænd, nemlig: den ene af Bedlams Direktører og to af hans Patienter. Igaar Aftes forlode de tre Mænd Bedlam."

„O, *den* Historie kjender jeg meget godt," sagde Opdagelsesbetjenten. „Den Direktør, De taler om, er naturligviis Mr. John Bell, som igaar Aftes reiste til Liverpool. Imidlertid havde han ikke to, men fire Ledsagere."

„Men hvorledes har De dog faaet alt *det* at vide?" spurgte Velærværdigheden.

„Ved et reent Tilfælde! En af mine Folk var tilstede, da Toget afgik," svarede Mr. Scotow. „Foruden de to Patienter havde Mr. Bell sin Kammertjener med og tillige en vis Sir Arthur, der er Ihændehaver af en Strikke, med hvilken en Forbryder er bleven hængt."

„Ja, det har sin Rigtighed!" sagde Præsten, som nu kom til at tænke paa, hvad Mr. Burdett havde fortalt ham. Naa, alle disse Mennesker maa De nu arrestere. Et Paaskud dertil er det jo ikke vanskeligt at finde; — vi behøve jo blot at sige, at Mr. Bell pludselig er gaaet fra Forstanden og har taget Flugten i Forening med to Patienter. Imidlertid skal De ikke bringe Patienterne til London, men indespærre dem i et Galehus ovre i Dublin. Selv vandre De derimod tilbage hertil, forat vi igjen kunne begynde at gjøre Jagt paa den graa Mand."

„Men jeg maa dog tillade mig at gjøre De eres Velærværdighed opmærksom paa, at jeg slet ikke behøver at reise over til Irland," sagde Mr. Scotow nu, „Alle de Skibe, der seile fra Liverpool over til Dublin, anløbe jo Den Man; endnu kan Mr. Bell da ikke være kommen langt bort; Deres Velærværdighed behøver saaledes blot at telegrafere til Kommandanten i den lille Havnestad Douglas, at han ikke maa lade det Dampskib, paa hvilket Direktøren er ombord, seile videre."

„Hm!" sagde Præsten. „Hvad opnaaer vi derved?"

„Meget," svarede Opdagelsesbetjenten.

„Paa Den Man findes der ogsaa et berømt Galehus, et Hospital for uhelbredelige Patienter, som altsaa blive der lige til deres Dødsdag, vedblev han."

„O," sagde Velærværdigheden, „Galehuset i Dublin er ogsaa sikkert nok!"

„Ganske vist," indrømmede Mr. Scotow med et hemmelighedsfuldt Smiil, „men Den Man er dog at foretrække for Dublin. — Jeg kjender Lidt til det evangeliske Missions-Selskabs Hemmeligheder og veed, at det ikke bryder sig synderlig om at faae Mr. Bell indespærret, medens det derimod vilde være det meget ubehageligt, om Lord William Pembleton, som hidtil under Navn af Walter Bruce har været indespærret i Bedlam, vendte tilbage til London."

„Ja, deri har De ganske vist Ret," svarede velærværdige Mr. Peters Town.

„Nu har Lord William faaet en farlig Mand til Allieret." . . . .

„En reen Djævel!" udbrød Velærværdigheden.

„Om den graa Mand er en Djævel, veed jeg ikke," sagde Opdagelsesbetjenten smilende, „men derimod veed jeg, at han er Fenier. Hvis jeg nu — efter Deres Velærværdigheds Ønske — reiste over til Dublin og arresterede Mr. John Bell og hans Ledsagere, — hvad vilde der saa skee?"

„Ja, — hvad vilde der skee?" spurgte velærværdige Mr. Peters Town.

„Saa vilde den graa Mand ganske sikkert ikke ligge paa den lade Side," svarede Mr. Scotow. „Nu er Dublin jo Hovedstaden i Irland, og Irland er, som bekjendt, Feniernes rette Fædreland. I Hæren, i Fængslerne, paa Jernbanerne, ombord i Skibene, — overalt findes der Feniere."

Den mægtige Præst foer sammen.

„Hvis den graa Mand virkelig vil tage sig af Lord William, vil han altsaa let kunne finde Medskyldige, der" vedblev Opdagelsesbetjenten.

„Ja, deri har De ganske vist Ret," sagde Velærværdigheden.

„Naa, — er saa Den Man ikke til at foretrække?"

„Jo, derom kan der ikke være nogen Tvivl! . . . . Men vil Dampskibet nu ogsaa blive liggende der?"

„Ja, naar Admiralitetet befaler det!"

„Men hvorledes skulle vi faae en saadan Ordre fra Admiralitetet?"

„Jh," svarede Mr. Scotow, „jeg kan give Deres Velærværdighed Anviisning paa en Mand, som i Løbet af en Timestid kan skaffe en saadan Ordre tilveie!"

„Og det er?"

„Det er Sir Archibald."

„Ja, De har Ret!" sagde Velærværdigheden.

„Saa er det bedst, jeg strax aflægger Sir Archibald et Besøg," vedblev han.

„Jeg for mit Vedkommende vil gaae hen til Banegaarden og strax reise til Liverpool," sagde Mr. Scotow.

„Jeg anseer det nemlig for hævet over enhver Tvivl, at det ikke vil vare en Time, førend De faaer Depechen."

Velærværdige Mr. Peters Town og Opdagelsesbetjenten Mr. Scotow toge nu Afsked med hinanden.

Velærværdigheden tog en Droschke og gav Kudsken Ordre til at kjøre hen til Hotel-Pembleton; — her havde Sir Archibald nemlig boet, lige siden hans Svigersøn, Lord Evandale, var afgaaet ved Døden.

Det begyndte at gryе ad Dag, og Solens første Straaler trængte igjennem Taagen.

I dette Øieblik løb det Dampskib, paa hvilket Mr. John Bell og hans Ledsagere vare ombord, ud af Liverpools Havn og stak i Søen.

Syv og tyvende Kapitel.

Ogsaa vi maae nu forlade London og reise til Liverpool, hvortil vi ankomme i det Øieblik, da Mr. John Bell og hans Ledsagere gaae ombord.

Da man skulde til at lette Anker, var Marmouset, som det vil erindres, gaaet hen til Kapitainen.

Denne var en høi ung Mand med blond Haar og blaae Øine. Han kaldte sig Robert Wallace, og efter Sigende var han en Skotte af Fødsel.

Baade i Portsmouth og Liverpool vilde man imidlertid kunne træffe paa Sømænd, der paastode, at de havde kjendt ham som Styrmand ombord paa et amerikansk Skib, at han den Gang ikke hed Robert Wallce, men William Bright, og at han ikke var født i Skotland, men i Irland.

Disse Rygter havde Admiralitetet imidlertid ikke taget nogen Notice af; Kapitain Robert Wallace var nemlig Fører af et af de smukkeste Dampskibe i den britiske Marine, og hans høie Foresatte indrømmede at de satte megen Priis paa ham.

Marmouset gik altsaa hen til ham og hilste paa ham; Robert Wallau sagde imidlertid ikke et Ord, men lod sig nøie med at betragte den unge Mand med Opmærksomhed.

„Hr. Kapitain," sagde Marmouset nu, „jeg hedder Sir Arthur og er en Neveu af Lord Wilmot."

Kapitainen bukkede.

„En af min Onkels Venner har vistnok anbefalet mig til Dem?"

„Ja."

„Og denne Ven er . . . ."

Her afbrød Robert Wallace ham. Idet han lagde Pegefingeren paa Munden, sagde han:

„Der gives Navne, som det ikke er værd at nævne."

„Godt! Jeg kan mærke, at vi forstaae hinanden," svarede Marmouset.

Og efter en kort Pause tilføiede han:

„Jeg længes efter at komme bort herfra."

„Jeg med!" svarede Kapitainen. „Og derfor vil jeg ogsaa nu give de fornødne Ordrer i saa Henseende."

Medens Robert Wallace udstedte sine Ordrer, anstillede Marmouset følgende Betragtning:

„Den Mand siger just ikke Meget; men det lader til, man kan stole paa ham."

Og nu gik han hen til John Bell, som endnu bestandig var lige ophidset.

Endelig satte Skibet sig i Bevægelse; men pludselig foer Kapitainen sammen og gav Ordre til at stoppe.

„Hvad skal det betyde?" spurgte Marmouset ivrig.

„See der!" svarede Kapitainen ganske rolig, idet han pegede paa Kysttelegrafen.

„Hvad er det?" spurgte Marmouset.

„Det er et Signal, der giver os Ordre til at stoppe!"

„Hvorfor det?"

„Der maa være indløbet et Telegram fra London."

„Ah!" udbrød Marmouset, der virkelig blev ganske bleg.

Kapitainen smilede betydningsfuldt.

„De kan være ganske rolig," sagde han.

„Men det er jeg virkelig ikke," svarede Marmouset. „De kan jo faae Ordre til at sætte os i Land igjen!"

Kapitainen svarede ikke.

Skibet laa nu ganske stille, og Mr. John Bell, som ikke havde hørt Kapitainens Forklaringer, kom nu farende hen til denne og raabte:

„Hvad er det? — Vil De holde os for Nar, Kapitain?"

„Nei, jeg har ikke for Skik at holde Folk for Nar," svarede Robert Wallace.

Med disse Ord vendte han den i høieste Grad ophidsede Mr. John Bell Ryggen og rettede sin Kikkert mod Byen.

Marmouset stirrede i samme Retning. Han var meget ængstelig og bekymret. Kunde det omtalte Telegram ikke skrive sig fra den Djævel i Menneskeskikkelse, der kaldtes velærværdige Mr Peters Town? Og vilde Alt ikke være tabt, dersom det forholdt sig saaledes?

Kapitainen havde vistnok en Anelse om, hvad det var, Marmouset tænkte paa; men han sagde ikke et Ord.

Langt om længe nærmede en Baad sig Skibet.

„Der have vi Telegrammet," sagde Kapitainen nu til Marmouset.

Baaden, der blev roet af fire Matroser, kom endelig heelt ud til Dampskibet, og en af Matroserne gik ombord.

Kapitainen ilede ham imøde, og Marmousets Hjerte bankede voldsomt, da Matrosen leverede Robert Wallace et Brev og sagde til ham:

„Her er et Telegram til Dem!"

„Nei, det er jo ikke til mig," svarede Kapitainen, idet han gav Marmouset Brevet. Den unge Mand skyndte sig med at aabne det og saae nu, at Telegrammet var undertegnet „Burdett."

„Mesteren" var altsaa kommen Velærværdigheden i Forkjøbet.

Det meget lakoniske Telegram var saalydende:

„Burdett opdaget, men i Sikkerhed. Velærværdigheden paa sin Post; I vel ogsaa? Nærmere Ordrer komme."

Hvor kortfattet dette Telegram end var, sagde det dog Nok. Velærværdige Mr. Peters Town havde faaet at vide, at Mr. Burdett ikke var nogen Anden, end den graa Mand. Altsaa maatte han nu indsee, at han havde gjort en dum Streg, da han lod Lord William slippe ud af Bedlam, og nu vilde han efter al Sandsynlighed træffe energiske Foranstaltninger for at forhindre Adelsmanden fra at komme over til Irland. Derom vare Kapitainen og Marmouset idetmindste ganske enige.

„Naa," sagde Kapitainen, „det er jo endda gaaet ret heldig; — lad os nu komme afsted!"

Et Øieblik efter satte Dampskibet sig paany i Bevægelse.

„Men," sagde Marmouset nu til Kapitainen, — „hvad vilde De have gjort, hvis Telegrammet havde befalet Dem at sætte os i Land?"

„Saa havde jeg ikke gjort det!" svarede Robert Wallace.

Mere sagde han imidlertid ikke; som om Pligten kaldte ham, gik han sin Vei.

Dampskibet var nu i fuld Fart.

Otte og tyvende Kapitel.

Nu maae vi skjænke Opdagelsesbetjenten Mr. Scotow vor Opmærksomhed.

Det var en dygtig og anseet Mand, og hvis han ikke havde havt den graa Mand til Modstander, vilde han neppe have tabt Spillet, da han dog havde saamange Trumfer paa Haanden.

Imidlertid smigrede han sig med det Haab, at han nok vilde faae Opreisning, og han længtes inderlig efter at komme til Liverpool.

Da han ankom til den nævnte By, fik han ogsaa snart at vide, at det paagjældende Dampskib var ankommet til Den Man og endnu bestandig laa der, da Admiralitetet havde sendt Kommandanten i Hovedstaden Douglas følgende Telegram:

„Indtil nærmere Ordre maa Kapitain Robert Wallaces Skib ikke seile videre, og ingen af Passagererne gaae i Land."

„Godt!" tænkte Scotow. „Velærværdigheden har da ikke spildt Tiden!"

Imidlertid maatte han til sin store Ærgrelse tilbringe et heelt Døgn i Liverpool, da der ikke laa noget Skib færdigt til at seile over til Irland. Som dygtig Politimand kunde Mr. Scotow nemlig godt indsee, at den graa Mand ikke vilde ligge paa den lade Side.

Paa denne Tid af Aaret var det irske Hav temmelig farligt; ellers havde Mr. Scotow selv leiet et Fartøi og kjækt tiltraadt Reisen ned til Den Man.

Da Mr. Scotow saaledes maatte vente, gik han om Aftenen ind i et Værtshuus, der fortrinsviis havde Matroser til Gjæster, og forlangte et Glas Genever-Toddy.

Neppe havde han taget Plads førend en høi, kraftfuld, solbrændt Sømand med fort Haar og graaligt Skjæg kom farende ind i Skjænkestuen og satte sig tætved ham."

Sømanden bestilte en halv Flaske Porter, drak et Glas og sagde derpaa:

„Her er vel Ingen, som seiler med over til Den Man?"

Da Mr. Scotow hørte disse Ord, foer han sammen, men sagde ikke Noget.

En anden Sømand, der sad henne i en Krog og hidtil havde sovet, slog nu Øinene op og udbrød:

„Naa, saa det er Dig, Ben?"

„Ja vel," svarede den kraftfulde Sømand. „Jeg trængte til en Hjertestyrkning, førend jeg gik ombord."

„Hvor seiler Du hen, gode Ben?"

„Over til Irland."

„Naar?"

„Om en Timestid."

„Med Dit lille Fartøi, „Queen Victoria"?"

„Ja vel," svarede Ben, „min Skude er rigtignok ikke meget stor; men jeg stoler mere paa den, end paa den stolteste Fregat!"

„Det bliver en besværlig og farlig Tour, Ben!"

„Ikke for mig! Mine fire Matroser kjende Farvandet ligesaa godt, som jeg selv. Og jeg kan gjøre gode Forretninger ved at seile over til Den Man."

„Men hvorfor venter Du ikke til imorgen tidlig?"

„Hvorfor skulde jeg det?" spurgte Ben. „Vinden er god, og imorgen tidlig kan jeg omtrent have naaet Maalet."

„Naa, — Gud være med Dig, Ben!" sagde den anden Sømand. „Hvis jeg var i Dit Sted, ventede jeg imidlertid til imorgen."

Ben trak paa Skuldrene.

Nu blandede nogle andre Sømænd sig i Samtalen. og de vare Allesammen enige om, at Ben gjorde klogest i at vente.

Mr. Scotow sagde ikke et Ord.

Da Ben havde tømt sin Flaske, reiste han sig og sagde:

„Naa, — er der saa Ingen, som vil med? — Saa Farvel!"

Da han var kommen hen til Døren, blev han imidlertid standset af Mr. Scotow.

„Undskyld!" sagde Opdagelsesbetjenten.

Ben studsede, som om han slet ikke tidligere havde lagt Mærke til denne Gjæst, der rigtignok ikke saae ud til at være Sømand.

„Er det virkelig Deres Alvor, at De endnu iaften seiler bort herfra?" sagde Mr. Scotow.

„Ja vel, — det er mit ramme Alvor, Herre."

„Og De seiler over til Douglas?"

„Ja."

„Og De troer virkelig, De kan være der imorgen?"

„Ja, derom nærer jeg for mit Vedkommende ikke det ringeste Spor af Tvivl, Herre."

„Hvad skulde jeg give Dem for at gjøre Touren med?"

„Halvtredie Pund Sterling."

„Godt!" sagde Mr. Scotow. „Saa seiler jeg med!"

Med disse Ord stak han Haanden i Lommen og betalte de halvtredie Pund Sterling.

„Har De nogen Bagage?" spurgte Ben.

„Nei, kun denne Vadsæk!"

„Godt, — saa kom!" sagde Ben.

„Hm! Den Herre synes ikke at være bange for at blive vaad om Fødderne!" bemærkede en af Sømændene.

„Ja, — vist er det, at det bliver en drøi Tour!" sagde en Anden.

„O, — Bens Nøddeskal har klaret ganske andre Vanskeligheder, end denne!" udbrød den Sømand, der først havde talt til den dristige Ulk.

Mr. Scotow og Ben forlode altsaa Værtshuset.

— — — — — — — — — — — —

En Timestid efter dandsede Bens „Nøddeskal" paa de oprørte Bølger; snart syntes den at blive opslugt af Afgrunden; snart hævede den sig høit op paa Toppen af Bølgerne. Mr. Scotow maatte klamre sig fast til Tougværket for ikke at blive kastet overbord.

Ben sad ved Roret og nød ganske rolig sin Pibe.

De fire Matroser og Skibsdrengen vare aabenbart ligesaa rolige, som Ben; men derimod var det let at see paa Mr. Scotow, at han begyndte at fortryde den dristige Beslutning, han havde fattet.

Da kom en Mand pludselig gaaende hen til ham.

Da Opdagelsesbetjenten gik ombord, havde han ikke taget videre Notice af denne Mand.

Han havde nok seet, at der laa en Person paa Bunden af Fartøiet; men han havde troet, at denne Mand, der tilsyneladende laa og sov og var bedækket med Tougværk istedetfor Overdyne, hørte til Besætningen.

Nu var Manden imidlertid vaagnet, og strax gik han hen til Mr. Scotow!

„Naa," sagde han til Opdagelsesbetjenten, „finder De ikke, at denne Seiltour er temmelig ubehagelig? Søen gaaer høit, og man bliver kastet frem og tilbage her."

Mr. Scotow foer sammen.

Den Stemme havde han hørt før, — men hvor? Opdagelsesbetjenten gjorde sig al mulig Umage for at faae den Fremmedes Ansigt at see.

Dette lykkedes ham imidlertid ikke; — det var bælgmørk Nat, og den Lygte, der brændte henne i Bagstavnen, kastede ikke sit Skjær hen til de to Mænd.

Ni og tyvende Kapitel.

Den Ubekjendte havde lagt den ene Haand paa Mr. Scotows Skulder.

Det forekom Opdagelsesbetjenten, at det var en Jernhaand, der tyngede ham ned.

„Hvad vil De mig?" spurgte han.

„Ih," svarede den Ubekjendte, „jeg er Passagеer her, ligesom De, og da jeg ikke kan lide den oprørte Sø, spørger jeg Dem om Deres Mening."

„Hvorom?"

„Troer De, at Fartøiet kan holde Stand imod saadanne Bølger?"

„Det veed jeg virkelig ikke," svarede Mr. Scotow adspredt.

Og atter rettede Opdagelsesbetjenten følgende Spørgsmaal til sig selv:

„Hvor i Alverden har jeg dog tidligere hørt den Stemme?"

Den Ubekjendte havde ikke taget sin tunge Haand bort fra Mr. Scotows Skulder.

„Det lader ikke til, De er videre bange?" sagde han.

„Mit Liv staaer i Guds Haand," svarede Mr. Scotow.

„Naa, — saa De troer paa Gud?" spurgte den Ubekjendte nu med en temmelig tør og ironisk Latter.

„Hvorfor skulde jeg ikke troe paa Gud?" spurgte Mr. Scotow, der nu begyndte at blive noget utaalmodig.

Den Ubekjendte vedblev at lee.

„Fordi den Haandtering, De driver, dog ikke kan være behagelig for Herren," sagde han.

Mr. Scotow foer et Skridt tilbage.

„Hvad vil De sige med det?" spurgte han.

„Er De maaskeeikke Opdagelsesbetjent?" vedblev den Ubekjendte i samme haanlige Tone.

„Hvad angaaer det Dem?"

„Hm! Og for et Par Dage siden gjorde De endog en ret interessant Opdagelse hjemme i London."

Da Mr. Scotow hørte disse sidste Ord, gik der et Lys op for ham.

„Slip mig!" sagde han, idet han anstillede et Forsøg paa at rive sig løs. „Tag Haanden bort!"

Den Ubekjendte brast i Latter.

Han greb begge Opdagelsesbetjentens Arme og slæbte ham hen til den Lampe, der brændte i Bagstavnen.

„See rigtig paa mig, Høistærede!" sagde han derpaa.

Mr. Scotow udstødte et Skrig.

„Den graa Mand!" udbrød han.

„Ja, ganske vist, — den graa Mand!" svarede „Mesteren;" — thi det var virkelig ham.

Og medens Mr. Scotow ganske forskrækket saae sig om efter et Menneske, der kunde komme ham til Hjælp, vedblev „Mesteren" i en haanlig Tone:

„Naa, det maa jeg sige, — De har virkelig beredt mig en Overraskelse, Høistærede! . . . Jeg har altid hørt Dem omtale som en dygtig Mand, — og dog er det saa let at lokke Dem i Fælden!"

Nu begyndte Mr. Scotow at blive bange; han udbad sig derfor Bens Bistand.

„Hvad er der paafærde?“ spurgte Ben, idet han gik hen til de to Mænd.

„Ogsaa Ben burde De have kjændt,“ sagde den graa Mand nu leende. „Skipperen Ben og Boghandleren henne ved Charing-Cross ere nemlig een og samme Person.“

Mr. Scotow blev nu saa bange, at Tænderne formelig klapprede i Munden paa ham.

„Min Gud!“ sagde han halvhøit. „Det er ude med mig!“

„Det Samme troer jeg!“ svarede „Mesteren.“

Og efterat den graa Mand i nogen Tid havde talt med Ben, eller rettere: med Milon,! under hvilken Samtale Haaret reiste sig paa Mr. Scotows Hoved, skjøndt han ikke kunde høre et eneste Ord af, hvad de sagde, gik velærværdige Peters Towns forfærdelige Modstander atter hen til Opdagelsesbetjenten og sagde til ham:

„Vil De nu behage at vælge? Skal jeg skyde Dem en Kugle for Panden, — eller foretrækker De at blive kastet overbord?“

Mr. Scotow udstødte et Skrig og kastede sig paa Knæ.

„Naade!“ sagde han. „Lad mig beholde Livet! . . Jeg har Kone og Børn!“

Den graa Mand brast i Latter.

„Siig mig en Gang,“ sagde han, „dersom det nu hiin Nat var lykkedes Dem at faae Fingre i mig, vilde De saa have betænkt Dem et eneste Øieblik paa at transportere mig til Newgate og saaledes bidrage til, at jeg var bleven hængt?“

„Naade! . . . Naade!“ bad Mr. Scotow med foldede Hænder.

Den graa Mand vedblev:

„De maa altsaa kunne indsee, at Selvopholdelsesdriften ligefrem gjør det til en Pligt for mig at sørge for, at De bliver ryddet af Veien. Forøvrigt kan jeg forsikkre Dem, at jeg slet ikke har Noget imod Dem personlig.“

Disse Ord gave Mr. Scotow nyt Haab.

„Men,“ vedblev „Mesteren“, „hvis jeg var dum nok til at lade Dem beholde Livet, vilde jeg ganske sikkert

tidligere eller senere faae Grund til at fortryde, at jeg havde været saa godmodig, eller rettere: saa taabelig!"

„Nei, det skulde De ikke, — det sværger jeg Dem til!" udbrød Opdagelsesbetjenten ivrig.

„Jo vist," sagde „Mesteren," „jeg veed nok, hvormegen Vægt man kan lægge paa en Politimands Forsikkringer!"

„Jeg sværger Dem til, at jeg isaafald aldrig mere vilde anstille noget Forsøg paa at bringe Deres Planer til at strande!" udbrød Mr. Scotow.

„Mesteren" og Milon vexlede nu atter nogle Ord det Sprog, i hvilket de allerede tidligere havde talti sammen, og som Opdagelsesbetjenten ikke forstod et Ord af.

Mr. Scotow laa endnu bestandig paa Knæ og ventede paa sin Dom.

„Hør en Gang," sagde den graa Mand langt om længe, „De hedder jo Jack Scotow og er Opdagelsesbetjent?"

„Dersom De skjænker mig Livet, vil jeg opgive den Haandtering!" . . . .

„Derom er der endnu ikke Tale! . . . . De er altsaa Opdagelsesbetjent og staaer i det evangeliske Missions-Selskabs Tjeneste?"

„Ja, — desværre!"

„Altsaa maa De naturligviis være forsynet med Papirer, som godtgjøre Deres Identitet?"

„Ja."

„En Anbefalingsskrivelse fra velærværdige Mr. Peters Town?"

„Ja," svarede Mr. Scotow.

„Godt, — De maa give os alle Deres Papirer!"

„Og saa skjænker De mig Livet?"

„Maaskee! . . . Det vil sige: det beroer paa Dem selv!" svarede den graa Mand, idet han fæstede et koldt Blik paa Opdagelsesbetjenten, der skjælvede over hele Legemet.

„Lad mig nu først faae Papirerne!" sagde „Mesteren" derpaa.

Mr. Scotow adlød øieblikkelig; han knappede sin Over-

frakke op, tog sin Brevtaske op af Brystlommen og gav den graa Mand den.

„Pas nu godt paa Mr. Scotow!" sagde „Mesteren" til Milon.

Selv gik den graa Mand, med Brevtasken i Haanden, hen til den lille Lygte i Bagstavnen.

Tredivte Kapitel.

Brevtasken indeholdt forskjellige Papirer, af hvilke hvert enkelt godkjendte Mr. Scotows Identitet.

Et af disse Papirer var imidlertid særlig interessant, og det var vist ogsaa d e t, den graa Mand fortrinsvis søgte efter; thi da han fik Øje paa det, blev han aabenbart sjæleglad.

Dette Dokument var et Stykke gult Papir med runde Hjørner. Midt paa det stod der med rødt Blæk tegnet et Kors, og nedenunder dette Kors stod der med violet Blæk skrevet: „R . . ., P . . . . ., T . . ."

Dette Papir, med hvilket velærværdige Mr. Peters Town i det evangeliske Missions-Selskabs Navn havde forsynet Mr. Scotow, forlenede denne med en næsten uindskrænket Magt, stillede en heel Armee af Præster til hans Disposition, gav ham Adgang til alle Fængsler og bemyndigede ham til at arrestere de Personer, som han maatte anse for farlige for det nævnte Selskab.

Da den graa Mand havde gjort sig bekjendt med alle de Papirer, der fandtes i Brevtasken, stak han denne i Lommen og vendte tilbage til Mr. Scotow, der stadig blev bevogtet af Milon, som kun ventede paa et Signal for at kaste Opdagelsesbetjenten overbord.

„Hør nu opmærksomt paa, hvad jeg har at sige Dem," sagde „Mesteren" til Mr. Scotow, „Øieblikket er nemlig meget alvorsfuldt for Dem!"

Opdagelsesbetjenten saae ganske forskrækket paa ham.

„Deres Skjæbne er afhængig af, om De besvarer mine Spørgsmaal oprigtig, eller ikke," vedblev den graa Mand.

„Jeg er villig til at besvare ethvert Spørgsmaal," sagde Mr. Scotow.

„Godt," vedblev „Mesteren," „lad os saa gaae systematisk tilværks! . . . Hvor stod De i Begreb med at reise hen?"

„Ned til Den Man."

„Hvad skulde De foretage Dem der?"

„Jeg skulde arrestere Direktør John Bell og hans Ledsagere."

„Og saa?"

„Saa skulde jeg lade dem indespærre i det Galehuus, som findes der paa Øen."

„Og lade dem blive der?"

„Ja."

Men skulde De ikke skrive Velærværdigheden til, saasnart Arrestationen havde fundet Sted?"

„Jo, ganske vist!"

„Godt," sagde den graa Mand, „saa maa De nu igjen lægge Dem paa Knæ og skrive et Brev, som jeg skal diktere Dem. De stal nok faae et Brædt, paa hvilket De kan lægge Papiret."

Under alle andre Omstændigheder vilde der ikke have været noget Paafaldende ved denne Befaling; men den oprørte Sø satte Fartøiet i en saa stærk Bevægelse, at det just ikke var let at skrive. Mr. Scotow kjendte imidlertid den graa Mands Energi og adlød.

Milon bragte ham nu et Brædt og stillede sig derpaa op ved Siden af ham, med Lygten i Haanden.

Da Opdagelsesbetjenten havde faaet Pen, Blæk og Papir, sagde han, idet han saae paa den graa Mand:

„Jeg maa dog gjøre Dem opmærksom paa, at min Haand vil komme til at ryste, og at man maaskee deraf vil drage den Slutning, at jeg er bleven tvunget til at skrive dette Brev."

„Det skal De ikke bryde Dem om," svarede „Mesteren" smilende. „Skriv De blot!"

Mr. Scotow dyppede Pennen og ventede.

Nu dikterede den graa Mand ham følgende Brev:

„Deres Velærværdighed!

Mr. John Bell, Lord William Pembleton og de to Andre ere i Sikkerhed; de kunne ikke længer falde os til Besvær.

Alligevel vender jeg ikke tilbage til London, og jeg skal sige Dem, hvorfor.

Mr. John Bell er ganske vist gal, men der er dog noget Sandt i hans fixe Ideer.

De Skatte, som hans Forfædre efter hans Mening skulle have gravet ned i Jordens Skjød, existere virkelig; nærmere er jeg ikke istand til at forklare mig.

Jeg skriver dette ombord i et lille Fartøi, der bliver kastet frem og tilbage af de oprørte Bølger.

Hvor har jeg da nu isinde at reise hen?

Over til Irland.

Da jeg jo nu har skilt mig ved det Hverv, som De havde overdraget mig, har jeg naturligviis min Frihed.

Ikke desto mindre vil jeg gjøre Deres Velærværdighed et Forslag.

Jeg veed, hvor jeg kan finde den Skat, som den stakkels Mr. John Bell gaaer paa Jagt efter. — Vil Deres Velærværdighed dele den med mig?

Isaafald maa jeg anmode Dem om at reise til Cork med det første Dampskib, som afgaaer dertil.

Tæt ved Havnen ligger der i den nævnte By et Værtshuus, paa hvis Skilt der staaer:

„Erins grønne Ø."

I dette Værtshuus venter jeg paa Dem.

Deres Velærværdigheds hengivne Tjener,

Scotow,"

Opdagelsesbetjenten skrev hele Brevet efter den graa Mands Diktat.

„See saa!" sagde „Mesteren" derpaa. „Nu maa De ganske sikkert føie et eller andet hemmelighedsfuldt Tegn til Deres Underskrift?"

„Ja, ganske vist," svarede Mr. Scotow.

„Godt, — saa gjør det!" vedblev den graa Mand. Imidlertid maa De lægge nøie Mærke til, hvad jeg nu

siger Dem: — hvis De gjør Dem skyldig i en eller anden Feiltagelse, hvad dette hemmelighedsfulde Tegn angaaer, er De Dødens visse Bytte!"

I dette Øieblik saae man tydelig et lysende Punkt ude paa Havet.

„Nu skal jeg sige Dem Noget," vedblev den graa Mand. „Det lysende Punkt, De seer derude, er Lanternen paa et Skib. Hver eneste Person, der findes ombord paa dette Skib, lige fra Kapitainen til Skibsdrengen, hører til Feniernes store Samfund; — altsaa nære de Allesammen den inderligste Hengivenhed for mig."

Mr. Scotow nikkede og saae med spændt Forventning paa „Mesteren."

„Saasnart som det begynder at grye ad Dag," vedblev den graa Mand, idet han lagde stærkt Eftertryk paa hvert enkelt Ord, „vil Kapitainen faae Øie paa os, og Skibet vil saa nærme sig os. De bliver da bragt der ombord, ført ned i Rummet og lagt i Lænker. Skibet seiler over til Irland, og De vedbliver at være Fange, indtil et Telegram fra Liverpool underretter os om, at velærværdige Mr. Peters Town er gaaet ombord paa et Dampskib, der staaer i Begreb med at seile over til Cork. — Dersom Velærværdigheden bliver ovre i London, maae vi deri see et Beviis paa, at De ikke har skrevet det hemmelighedsfulde Tegn rigtig, — og saa bliver der bundet en Kanonkugle ved Deres Fødder, og De bliver kastet overbord!"

Uden at sige et eneste Ord, tog Mr. Scotow Pennen, tegnede to liggende Kors ved Siden af sit Navn og satte et stort Punktum bagved dem!

„Godt!" sagde „Mesteren". „Læg nu Brevet sammen, og skriv udenpaa det!"

Opdagelsesbetjenten adlød.

Den graa Mand stak Brevet i Lommen og sagde ikke et Ord mere.

Skjøndt Havet vedblev at være oprørt, holdt det lille Fartøi dog Stand.

Ved Daggry heisede Milon et hvidt Flag, og det store Skib, der var en Koffardimand, satte straks sin Baad i Søen.

Efter en Timestids Forløb befandt Mr. Scotow sig ovre paa det store Skib, nede i hvis Rum han blev lagt i Lænker.

Den graa Mand og Milon seilede videre til Den Man, og „Mesteren" sagde til sin trofaste Ledsager:

„Nu troer jeg nok, vi faae Fingre i Velærværdigheden . . . . Nu skal han komme til at bøde for sine Synder!"

Een og tredivte Kapitel.

Medens dette forefaldt, ankom Robert Wallaces Skib til Den Man og løb ind i Havnen ved Douglas.

Neppe havde det kastet Anker, førend en Baad, i hvilken der sad en Søofficeer, kom ud til det.

Officeren gik ombord.

„Kapitain," sagde han til Robert Wallace. „De havde vel sagtens ikke fundet kun at blive en Timestid her?"

„Saa længe, indtil mine hertil bestemte Passagerer vare gaaede Land, og jeg havde faaet nye ombord," svarede Kapitainen.

„Hm!" sagde Søofficeren nu. „Jeg bringer Dem imidlertid en Ordre fra Admiralitetet."

„Saa?" sagde Kapitainen ganske rolig.

Og Officeren rakte Kapitainen et Telegram, der var saalydende:

„Kapitain Robert Wallace har at blive liggende ved Den Man, indtil der indløber nærmere Ordrer."

„Hm!" sagde Kapitainen nu. „Ja, det er meget godt; — men jeg har adskillige Passagerer ombord."

„Ja, jeg veed det."

„Og de længes naturligvis efter at komme videre."

„Det Punkt har man ikke undladt at tage i Betragtning."

„Nei, virkelig?"

„Jo! Der ligger et andet Dampskib parat, som strax seiler over til Dublin."

„Og det tager mine Passagerer med?"

„Ja, med Undtagelse af fire af dem."

„Og hvad er det for fire Stakler?" spurgte Robert Wallace ganske rolig.

„Det er den ene af Bedlams Direktører, Mr. John Bell, en forhenværende Deporteret, ved Navn Walter Bruce, en Sagfører-Fuldmægtig, der hedder Edward Cokeries, og endelig en ung Adelsmand, der kalder sig Sir Arthur."

„Disse fire Mænd skal jeg altsaa beholde ombord?" spurgte Kapitainen.

„Ja, indtil der indløber nærmere Ordrer."

„Men hvis de nu faae Lyst til at spadsere en Tour i Byen?"

„Saa kan jeg ikke indsee, der er Noget til Hinder derfor, naar De blot indestaaer for dem."

„Det gjør jeg," svarede Robert Wallace.

Officeren tog nu Afsked med Dampskibets Fører og steg ned i sin Baad.

Medens denne Samtale fandt Sted, havde Marmouset holdt sig i en ærbødig Afstand; men nu gik han hen til Kapitainen.

„De har nok faaet Ordre til at arrestere os?" spurgte han.

Robert Wallace trak paa Skuldrene.

„Heldigviis sidder „Mesteren" neppe med Hænderne i Skjødet hjemme i London," sagde Marmouset.

„Nei, det vil jeg haabe!"

„Men hvad skulle vi foreløbig gjøre?"

„Lystre!"

„Og hvis Velærværdighedens Redskaber nu komme „Mesteren" i Forkjøbet?"

„Saa maae vi see at finde paa en Udvei," svarede Kapitainen rolig.

Medens Robert Wallace og Marmouset talte sammen, gik Mr. John Bell utaalmodig op og ned ad Dækket. Søofficerens Besøg havde overrasket ham; men hans Forbauselse blev afløst af Vrede, da han gjorde den Opda-

gelse, at Skibet ikke løb heelt ind til Bolværket Han gik derfor hen til Kapitainen og sagde til ham:

„Hvorfor blive vi liggende her? . . . Jeg har ikke et Øieblik at give bort!"

Robert Wallace svarede med udsøgt Høflighed:

„Vi maae vente paa den Damper, De seer derhenne."

„Hvorfor maae vi vente paa d e n?"

„Fordi den om et Øieblik kommer ud til os."

„Men hvad skal den da her?"

„Den skal tage mine Passagerer ombord."

„Tage D e r e s Passagerer ombord?"

„Ja, — og bringe dem over til Irland."

„Hvad skal det sige?" udbrød John Bell nu ivrig. „Vi komme altsaa ikke i Land her? Og De veed jo dog, at jeg maa raadføre mig med en berømt Sonnambule, der boer her i Douglas!"

„De skal ogsaa nok komme i Land her," svarede Kapitainen.

„Men — de Andre ikke?"

„Nei, kun De og Deres Venner!"

„Og naar seile vi saa videre?"

„Saasnart som De har raadført Dem med Sonnambulen."

„Naa, — det er godt!" sagde Mr. John Bell, som nu syntes at være bleven aldeles beroliget.

Et Kvarteerstid efter kom det andet Dampskib ud og hentede Passagererne; men dets Kapitain sagde i Afskedens Øieblik til Robert Wallace:

„Mig er der ligeledes blevet tilstillet et Telegram, og d e t er til D e m!"

Dette Telegram var saalydende:

„Siig til Marmouset, at Milon og jeg ere ankomne til Liverpool. Bliv kun ganske rolig ved Den Man. Alt gaaer godt.

Den graa Mand."

Ogsaa Marmousets Ansigt var blevet noget mørkt; men da han havde læst dette Telegram, smilede han atter.

„Naa, — vi kunne vel gaae i Land?" spurgte han.

„Ja, ganske vist," svarede Kapitainen.

„Naar?"

„Om en Timestid! . . . Tidligere er det neppe Umagen værd, at det skeer," svarede Kapitainen.

Mr. John Bell var nu igjen bleven utaalmodig, og nu var det ikke længer muligt at berolige ham. Han gik op og ned ad Dækket som et vildt Dyr i sit Buur, og med knyttede Hænder og skummende af Raseri raabte han:

„Det er ene og alene Mr. Blounts djævelske Intriger, der ere Skyld i denne Forsinkelse; . . . han har altid arbeidet paa at fortrænge mig og blive Ene-Direktør i Bedlam! . . . Men saasnart som jeg har fundet Skatten og de gamle Familie-Papirer, der gjøre mig til Pair af England, skal jeg ogsaa nok sørge for, at han faaer sin Afsked! . ."

Endelig blev Baaden sat i Søen.

„Naa, Hr. Direktør," sagde Marmouset nu til Mr. John Bell, „der seer De selv, at det kun kommer an paa at være en Smule taalmodig! . . . Nu kan De jo snart komme til at raadføre Dem med Sonnambulen!"

To og tredivte Kapitel.

Nu maae vi vende tilbage til London og gaae lidt tilbage i Tiden.

Sir Archibald var ingenlunde i godt Humør. Han var bleven smittet af den Frygt, der havde grebet velærværdige Mr. Peters Town, da denne fik at vide, at den graa Mand havde taget sig af Lord William. Sir Archibald var endog bleven saa bange, at det ikke var faldet ham ind at spørge Velærværdigheden om Grunden til dennes besynderlige Opførsel. Først efter et heelt Døgns Grublen over Sagen begyndte det at staae nogenlunde klart for Sir Archibald, hvor mærkelig Præsten i Grunden havde opført sig imod ham, hvor ærgerlig den mægtige Geistlige havde været over Lady Anna Pembletons formeentlige Besøg i Bedlam og over det Forsøg, som Lady Anna og hendes Fader efter Velærværdighedens Mening

havde anstillet paa at slippe for at opfylde de Forpligtelser, som Lord Evandale havde paadraget sig ligeoverfor det evangeliske Missionsselskab. At Præsten ligefrem havde begunstiget Lord Williams Flugt, syntes ogsaa at vidne om, at Missions-Selskabet var meget begjærligt efter at faae Fingre i en Deel af Lord Evandales Formue, og da Sir Archibald nu ikke ret vidste, hvilke Forpligtelser hans Svigersøn egentlig havde paadraget sig, besluttede han at aflægge velærværdige Mr. Peters Town et Besøg for at faae nøiagtig Oplysning i saa Henseende.

Sir Archibald havde imidlertid ikke Held med sig. Velærværdigheden var ikke hjemme; — da han slet ikke var kommen hjem den foregaaende Aften, havde han vistnok tiltraadt en Reise.

Mon Præsten nu endog fandt sig foranlediget til selv at anstille et Forsøg paa at indhente Lord William?

Dette fandt Sir Archibald rimeligt nok; ja, han havde endog selv Lyst til at reise til Liverpool og gjøre Jagt paa Velærværdigheden.

Medens han endnu betænkte sig i saa Henseende, bragte en Tjener ham et Visitkort.

Paa dette Visitkort stod der:

„Grevinde Vanda R . . .“

„Hvad skal det sige?“ spurgte Sir Archibald ganske forbauset.

„Det skal ikke sige Andet, end at der er en meget smuk Dame, som ønsker at tale med Dem, Sir Archibald,“ svarede Tjeneren.

„Naa, — lad hende komme!“ sagde Sir Archibald, idet han reiste sig for at gaae sin Gjæst imøde.

Et Øieblik efter traadte en Dame ind i Værelset, og denne Dame var unægtelig meget smuk; — det var nemlig ikke nogen Anden, end Vanda, den graa Mands trofaste Veninde.

Ved denne Leilighed havde Vanda opbudt hele sit Koketteri; hun var ikke alene meget smuk, men havde tillige en fornem Dames sikkre og yndefulde Holdning.

Sir Archibald blev aldeles blændet af hendes smukke Ydre.

Han kunde ikke begribe, hvad hun vilde ham; men

han skjælvede over hele Legemet af Begeistring, medens han stirrede paa hende.

Med sit meest indtagende Smiil sagde Vanda nu:

„Jeg maa bede Dem om at undskylde, at jeg saaledes trænger ind til Dem, skjøndt jeg er Dem aldeles ubekjendt, Sir Archibald, men det er meget vigtige Interesser, der er Tale om."

Sir Archibald bød hende en Læneſtol og blev ganske forvirret staaende foran hende.

„Jeg er lutter Øre, naadige Grevinde," var Alt, hvad det lykkedes ham at fremstamme.

Vanda vedblev:

„Jeg maa da først underrette Dem om, at jeg kjender adskillige Personer, som for Øieblikket spille en vigtig Rolle i Deres og Deres Datters, Lady Anna Pembletons, Tilværelse, Sir Archibald."

„Ah!" sagde Adelsmanden.

„Først og fremmest: velærværdige Mr. Peters Town," sagde Vanda nu.

Sir Archibald foer sammen.

„Og dernæst," vedblev Vanda, „en vis „graa Mand," som i den sidste Maanedstid har vendt op og ned paa hele London."

Nu kunde Sir Archibald ikke lade være med at udstøde et Skrig.

„Ja," tilføiede Vanda, „jeg maa endog tilføie, at det er paa den graa Mands Vegne, jeg er kommen herhen."

Sir Archibald studsede.

„Paa den graa Mands Vegne?" gjentog han ganske forbauset.

„Ja."

Hvor forbauset Sir Archibald end var, vedblev han dog at stirre paa Vanda, og det lod slet ikke til, han var bange.

Vanda vedblev:

„Den graa Mand reiste imorges bort fra London."

„Nei, virkelig?"

„Jo, men han har overdraget mig det Hverv at gaae hen til Dem."

Hm!" sagde Sir Archibald nu. „Deres Naade maa dog tillade mig at bemærke, at jeg slet ikke kjender Noget til den graa Mand."

„Nei, jeg veed det nok, Sir Archibald."

„Og som en Følge deraf maa det overraske mig" . .

„At han har Noget med Dem at skaffe?" afbrød Vanda ham her.

„Ja, ganske vist!"

Nu sagde Vanda smilende:

„Naar De først har hørt, hvad jeg har at meddele Dem, vil De ikke længer finde det saa besynderligt."

Nu havde Sir Archibald taget Plads og skyndte sig med at rykke sin Stol tæt hen til den Lænestol, i hvilken hans smukke Gjæst sad.

Lady Anna Pembletons Fader var endnu bestandig i høieste Grad forvirret, og med skjælvende Stemme sagde han:

„Jeg maa anmode Deres Naade om at udtale Dem nærmere. Hvad mig angaaer, er jeg, som sagt, lutter Øre!"

Tre og tredivte Kapitel.

Vanda var derimod ganske rolig.

„De maa ikke tage mig det ilde op, Sir Archibald," sagde hun," men jeg anseer det for det Rigtigste, strax at underrette Dem om, at jeg veed Besked om en vis Walter Bruce."

Sir Archibald foer sammen.

„Om en vis Walter Bruce, som paastaaer, at han er Lord William Pembleton," vedblev Vanda.

„Men, Deres Naade!" . . . .

„Ja, De maa virkelig tillade mig at tale ud, Sir Archibald!" afbrød den smukke Kvinde ham her. „Den graa Mand, efter hvis Ønske jeg er gaaet herhen, har nu taget dette Menneskes Interesser i sin Haand, og

naar den graa Mand paatager sig et eller andet Hverv, lykkes det ham altid at skille sig ved det."

Sir Archibald var bleven meget bleg.

Vanda vedblev:

„Det kan neppe være Dem ubekjendt, at Deres afdøde Svigerson, Lord Evandale, havde opfordret det evangeliske Missions-Selskab til at varetage hans Interesser."

„Nei, det veed jeg kun altfor godt," svarede Sir Archibald, idet han udstødte et dybt Suk.

„Ja," sagde Vanda smilende, „Lord Evandale gik ganske vist temmelig letsindig ind paa visse Betingelser."

„Ak ja!"

„Og dersom disse Betingelser bleve opfyldte, vilde Deres Datter, Lady Anna, omtrent være saa fattig som en Kirkerotte."

„Det er kun altfor sandt!"

„Velærværdige Mr. Peters Town, der er det hemmelige Overhoved for dette ligesaa farlige som uredelige Selskab, havde deponeret de af Lord Evandale underskrevne Papirer hos en Sagfører, ved Navn Colcram."

„Ah!" sagde Sir Archibald.

„Og desuden nærede Velærværdigheden uindskrænket Tillid til Mr. Colcrams første Fuldmægtig, Mr. Burdett."

„Ja, jeg veed d e t," svarede Sir Archibald med skjælvende Stemme.

„Denne Mr. Burdett og den graa Mand vare imidlertid een og samme Person," vedblev den smukke Kvinde.

„Ja, ogsaa det er mig bekjendt."

„Den graa Mand er imidlertid forsvunden."

„Ah!"

„Og har taget de omtalte Papirer med."

„Er det muligt?"

„Som en Følge deraf er Velærværdigheden nu aldeles vaabenløs ligeoverfor Dem og Lady Anna Pembleton."

Sir Archibalds Øine funklede af Glæde.

Smilende vedblev Vanda imidlertid:

„O, De skal dog ikke glæde Dem altfor tidlig, Sir Archibald, De har nemlig ikke opnaaet nogensomhelst Fordeel."

„Ikke det?"

„Nei. De har skiftet Modstandere; men det er ogsaa det Hele!"

„Men hvad forlanger den graa Mand da egentlig?" spurgte Sir Archibald.

„Ja, jeg har det Hverv at forelægge Dem hans Forslag."

„Saa maa jeg anmode Deres Naade om at gjøre det."

„Den graa Mand staaer i Spidsen for et Samfund, der ikke er mindre mægtigt og frygteligt end det evangeliske Misions-Selskab."

„Han er Fenier, — ikke sandt?"

„Hm! . . . Maaskee!" . . .

Sir Archibald, paa hvis Pande der perlede kolde Sveddraaber, ventede med Længsel paa, at den smukke Kvinde skulde forklare sig nærmere.

Vanda vedblev da ogsaa ganske rolig:

„Den graa Mand har svoret paa, at han vil have Lord William sat i Frihed."

„Naa ja, — det har jeg for mit Vedkommende ikke Noget imod," svarede Adelsmanden.

„Og dernæst vil han have, at den saa haardt forurettede Mand skal have sin Formue tilbage."

Sir Archibald sagde ikke et Ord.

„Og endelig maa Lord William gjøre Fordring paa sit rette Navn og paa den Titel, der tilkommer ham," tilføiede Vanda.

„O," udbrød Sir Archibald nu, „hvad det angaaer, er det ligefrem en Umulighed, naadige Grevinde!"

„Og hvorfor det?"

„Fordi Lord William jo er død og borte!"

„Ja, — for alle Andre, men ikke for Dem!"

„Naa, — jeg vil ikke sige Dem imod!" sagde Sir Archibald. „Men i alt Fald er det da umuligt at godtgjøre hans Identitet!"

„Nei, det er tværtimod den letteste Sag af Verden!"

„Hm! Hvorledes skulde det da gaae til?"

„Jh, det kan meget let skee ved Hjælp af en Erklæring, som en vis Lieutenant Percy i sin Tid afgav."

„O," bemærkede Sir Archibald, som nu nogenlunde

havde gjenvundet sin Aandsnærværelse, „der er rigtignok blevet talt en heel Deel om en saadan Erklæring; men det kan dog gjerne være, at den aldrig har existeret, eller dog idetmindste ikke længer existerer."

„Deri tager De sandelig feil, Sir Archibald," sagde Vanda.

„Troer De virkelig?"

„Ja, det troer jeg virkelig! . . . Den omtalte Erklæring ligger nemlig for Øieblikket i den graa Mands Brevtaske."

Sir Archibald rynkede Panden.

„Den graa Mand vil altsaa lade det komme til en langvarig og kostbar Proces, hvis Udfald even i Kjøbet er høist tvivlsomt?" spurgte han.

„Nei, De tager atter feil," svarede Vanda, endnu bestandig smilende.

Sir Archibald saae paa hende; — det lod virkelig til, at han ikke var synderlig bange.

„Den graa Mand har slet ikke isinde at lade det komme til en Proces," sagde Vanda nu.

„Ikke det?"

„Nei, — og det af den gode Grund, at han her i England staaer udenfor Loven og derfor neppe vilde opnaae ret Meget ved at henvende sig til Retfærdigheden her til Lands."

Sir Archibald trak paa Skuldrene.

„Saa kan jeg virkelig ikke indsee, at Lady Anna og jeg skulde have nogen Grund til at være bange," sagde han.

„Sir Archibald," svarede Vanda, „den graa Mand har, som allerede bemærket, ikke isinde at henvende sig til Retfærdigheden; men han vil værne om Lord William Pembletons Interessер og Rettigheder, og for at kunne gjøre det med tilbørlig Energi vil han tage sin Tilflugt til ganske anderledes virksomme Foranstaltninger, end en Henvendelse til Domstolene vilde være!"

Og idet Vanda udtalte disse Ord, spillede der ikke længer noget Smiil paa hendes Læber.

Nu blev Sir Archibald for Alvor bange.

Efter en kort Pause tog Vanda atter Ordet.

„De elsker Deres Datter, Sir Archibald, og det er

jo saa naturligt. Godt, — jeg skal nu give Dem et Raad, som De vil befinde Dem vel ved at følge."

„Ah!" sagde Sir Archibald.

Vanda vedblev:

„Dersom velærvædige Mr. Peters Town havde faaet Lov til at beholde de Papirer, der nu ligge i den graa Mands Tegnebog, vilde Deres Datter vel sagtens nok have mistet hele den Formue, som Lord Evandale efterlod sig. Et Pengetab kan imidlertid altid erstattes, og desuden er De jo selv en meget rig Mand."

„Ja, ganske vist!"

„Lady Anna Pembleton vilde i alt Fald saa have beholdt sit Navn, og hendes ældste Søn vilde have arvet Værdigheden som Familien Pembletons Overhoved."

„Naa ja?"

„Men hvis De nu vægrer Dem ved at gaae ind paa den graa Mands Forslag, er det derimod meget sandsynligt, at Lady Anna Pembleton ikke blot mister Formue og Navn, men endog Livet!"

Nu kom Sir Archibald til at skjælve over hele Legemet.

„Men saa sig mig da, hvad det er, De har at foreslaae mig!" sagde han.

„Lord William maa have sin Formue og sine Godser tilbage," svarede Vanda.

„Det er umuligt, Deres Naade," sagde Sir Archibald.

„Og desuden maa han anerkjendes som det rette Overhoved for Familien Pembleton."

„Det kan ikke skee; — det skal aldrig skee!"

Vanda sagde imidlertid ganske rolig:

„Sir Archibald, jeg har faaet det Hverv at indrømme Dem Betænkningstid. Om to Dage kommer jeg altsaa igjen!"

Med disse Ord reiste den smukke Kvinde sig.

Nu spillede der atter et Smiil paa hendes Læber, og skjøndt Sir Archibalds Sind var et Bytte for Uro og Engstelse, ja endog ligefrem for Rædsel, fortryllede dette Smiil ham dog.

„Om to Dage kommer jeg altsaa igjen," sagde hun. „Farvel saa længe, Sir Archibald!" — — — — — —

Da den smukke Kvinde var gaaet sin Vei, lod Sir Archibald den ene Haand glide hen over Panden og sagde halvhøit:

„For denne Kvinde er jeg endnu mere bange, end for selve den graa Mand!"

Sir Archibald følte, at der reiste sig en Storm i hans Hjerte.

Ja, han var forelsket; han nærede en vild, en affindig Kjærlighed til denne smukke Kvinde, — og i dette Øieblik tænkte han ikke ret meget paa sin Datter, Lady Anna Pembleton.

Fire og tredivte Kapitel.

Havnestaden Douglas er kun en lille By med snevre Gader og lave Huse; men den er Hovedstaden paa Den Man.

Saasnart Mr. John Bell var kommen i Land, gav han sig til at løbe af alle Kræfter.

„Høistærede," sagde Marmouset nu til ham „det kan ikke nytte, vi give os til at løbe, førend vi faae at vide, hvor vi skulle løbe hen!"

„Vi skulle jo hen til Sonnambulen," svarede Mr. John Bell.

„Javel. — men hvor boer hun?"

„Ja, det veed jeg ikke!"

„Godt!" sagde Marmouset. „Saa er det bedst, jeg indhenter Oplysninger i saa Henseende!"

Saaledes talte „Mesteren"s Yndlings-Elev, fordi han, saasnart han var kommen i Land, havde lagt Mærke til en ung Mand, der betragtede ham med største Opmærksomhed.

Denne unge Mand var klædt som Fisker, men havde meget hvide Hænder. Den Maade, paa hvilken han saae paa Marmouset, overbeviste denne om, at den foregivne Fisker ikke var aldeles fremmed for ham.

Da Marmouset vandrede henad Gaden, unge Mand ogsaa efter ham og spurgte ham:

„Jeg veed ikke, om De er villig til at meddele mig Oplysning om en Sag, der interesserer mig meget?"

„Jo, det skal jeg gjerne," svarede den unge Mand smilende.

„Findes der ikke en Sonnambule her i Douglas?"

„Jo," sagde Fiskeren.

„Hvor boer hun?"

„Nu skal jeg vise Dem Veien hen til hende."

Og den foregivne Fisker blinkede med Øinene.

„Der har De en Guinee for Deres Uleilighed, min Ven," udbrød Mr. John Bell ivrig „men saa maa De ogsaa skynde Dem lidt! — Have vi en lang Vei at gaae?"

„Nei, Sonnambulen boer i den anden Ende af den lange Gade, vi om lidt komme til," svarede Fiskeren.

Mr. John Bell gik nu i Forveien.

Da Fiskeren saaledes var kommen til at gaae ved Siden af Marmouset, sagde han til denne:

„Hedder De maaskee Sir Arthur?"

„Ja, for Øieblikket," svarede Marmouset smilende.

„Godt," sagde den Ubekjendte. „Saa har jeg Noget at give Dem."

Med disse Ord stak han „Mesteren"s Yndlings-Elev et Papir i Haanden.

„Hvad er det?" spurgte Marmouset.

„Det er et Telegram."

„Hvorfra?"

„Fra Liverpool. — For en Timestid siden indløb det hertil."

Marmouset aabnede nu Telegrammet og læste Følgende:

„Sonnambulen maa holde Mr. John Bell op med Snak. — Sir Arthur maa vente paa mig.

Den graa Mand."

Denne lakoniske Skrivelse var adresseret til „George Black, i Douglas, paa Den Man."

Marmouset saae paa den unge Mand og gjorde derpaa Feniernes hemmelighedsfulde Tegn.

George Black svarede ved at gjøre samme Tegn.

Nu sagde Marmouset:

„Det Telegram havde Mesteren ikke behøvet at afsende."

„Hvorfor ikke?"

„Fordi vi ere Fanger her paa Øen!"

„Bah!" svarede Fenieren George Black. „Dersom den graa Mand ikke vilde have, at I skulde blive her, skulde jeg nok iaften bringe Eder bort herfra, til Trods for Kommandanten og for de Ordrer, som Mr. Walburne har udstedt."

„Hvem er Mr. Walburne?" spurgte Marmouset forbauset.

„Det er det evangeliske Missions-Selskabs Repræsentant her paa Pladsen."

„Naa, saaledes?"

„Om et Øieblik skal jeg vise Dem Fyren."

„Efter hvad der blev mig meddeelt, da jeg forlod London, er Sonnambulen vor Sag hengiven?" sagde Marmouset.

„Ja, det er hun ganske vist!"

„Men er det nu ogsaa virkelig en Sonnambule?"

„Ja, naar vi have Brug for en Saadan," svarede George Black smilende.

Mr. John Bell syntes at have faaet Vinger; han var over en heel Snees Skridt foran George Black og Marmouset, som dog gik meget hurtig. Lord William og Edward Cokeries sluttede Toget.

Den Gade, de nu vare komne ind i, var lang og smal.

Da de vare komne heelt op i den anden Ende af denne Gade, blev Mr. John Bell pludselig staaende. George Black og Marmouset skyndte sig med et komme hen til ham, og den unge Fisker sagde:

„Ja, her er det ganske rigtig!"

Med disse Ord greb han Mr. John Bells Haand og førte ham ind i en smal og mørk Forstue og hen til en Trappe.

Da de vare komne op paa første Sal, pegede George Black paa en Dør og sagde:

„Der er det!"

Paa den omtalte Dør var der klistret en stor Plakat, og paa denne Plakat stod der kun et eneste, men med store Bogstaver skrevet Ord, nemlig:

„Deborah!"

Mr. John Bell bildte sig formodentlig ind, at han allerede var kommen i Besiddelse af sine Forfædres Skatte; thi han gav George Black endnu en Guinee og sagde i en beskyttende Tone til ham:

„Tak for Ulejligheden, min unge Ven!"

George Black gik nu ned ad Trapperne; men idet han kom forbi Marmouset, hviskede han til denne:

„Jaften sees vi nede ved Havnen?"

Marmouset nikkede.

„Godt!" sagde han.

Mr. John Bell gik nu hen til Døren og bankede paa den.

„Kom ind!" raabte en brægende Stemme „Nøglen sidder i Laasen!"

Mr. John Bell aabnede Døren, og nu fik han og hans Ledsager Øie paa en gammel Kone, der sad paa en Skammel, som en Sybille paa sin Trækod.

I det ikke synderlig store Værelse herskede der dybt Mørke; Væggene vare malede med mørke Farver, og tykke Gardiner forhindrede Dagens Lys fra at trænge ind af de smaa Vinduer.

Sonnambulen, hvis Ansigt det ikke var muligt at see, spurgte nu med sin brægende Stemme:

„Hvad ville I her?"

„Jeg kommer for at raadføre mig med Dem," svarede Mr. John Bell.

„Angaaende et Menneske, der er fængslet til Sygeleiet?"

„Nei!"

„Maaskee om en eller anden Gjenstand, der er tabt, og som det er Dem megtpaaliggende at finde igjen?"

„Ja."

„Saa er Prisen fem Guineer, og De maa betale forud," sagde den gamle Kone uden at reise sig. „De kan lægge Pengene paa Bordet!"

Denne Opfordring skyndte Mr. John Bell sig med at efterkomme.

„Godt!" sagde Sonnambulen. „Nu maa De vente, indtil jeg er faldet i Søvn."

Med disse Ord lukkede hun Øinene. Mr. John Bells Hjerte bankede voldsomt, og han var bleven ildrød i Hovedet.

Fem og tredivte Kapitel.

Det lader til, at Sonnambulerne kunne henføres til to forskjellige Klasser. Til den ene høre de, der ikke kunne falde i den magnetiske Søvn undtagen ved fremmed Bistand, til den anden de, hvis egen Villie er energisk nok til at fremkalde Clairvoyance.

Den Sonnambule, der boede paa Den Man, hørte aabenbart til den sidst omtalte Klasse.

Hun havde lukket Øinene og sad nu aldeles ubevægelig.

Mr. John Bell og hans Ledsagere taug ganske stille; — den i høieste Grad ophidsede Direktør kunde høre sit eget Hjerte banke.

Efter nogle Minuters Forløb sank Sonnambulens Hoved ned paa hendes venstre Skulder, og paa samme Tid sagde hun halvhøit:

„Jeg seer!"

„Ah!" udbrød Mr. John Bell. „De seer?"

„Ja!.. Nu maa De skynde Dem med at rette Deres Spørgsmaal til mig!"

„Veed De, hvem jeg er?" spurgte Direktøren, der skjælvede over hele Legemet

„Ja, — De er Pair af England!"

Med en triumferende Mine vendte Mr. John Bell sig om og sagde til sine Ledsagere:

„Der kunne I selv see! Hun siger, at jeg er Pair af England!"

„Og nu søger De efter en Skat," vedblev Sonnambulen.

„Ja, ganske vist!"

„Efter en Skat, der er gravet ned i Jordens Skjød."

„Ja, det har sin Rigtighed. — Men vil det lykkes mig at finde den?" spurgte Mr. John Bell, hvis Stemme skjælvede af Sindsbevægelse.

„Ja," svarede Sonnambulen.

„Naar?"

„Inden Ugen er omme!"

„Men hvor da? . . . Kan De see, hvor den ligger?"

„Ja."

„Saa skynd Dem endelig med at sige mig det!" udbrød Mr. John Bell, hvis Øine funklede med en ligefrem uhyggelig Glands.

Sonnambulen svarede ikke.

„Men saa tal dog!" sagde Mr. John Bell.

„Hun er træt! . . . De maa vente et Øieblik!" hviskede Marmouset til ham.

Mr. John Bell udstødte et dybt Suk; men til Trods for sin Utaalmodighed ventede han dog et Par Minuter.

Nu tog Sonnambulen endelig atter Ordet.

„Jeg seer et Land ovre paa den anden Side af Havet; . . . . det er ikke noget Fastland, men en Ø."

„Ah! Det er Irland, — ikke sandt?"

„Maaskee! . . . Jo, — det er Irland."

„Videre! Videre!" udbrød den utaalmodige Direktør.

„Naar De seiler derover, maa De gaae i Land ved en lille Havn, som ligger paa den sydlige Deel af Øen."

„Det er vel sagtens Cork, De sigter til?"

„Maaskee!" . . .

„Naa, — og saa?"

„Saa maa De slaae ind paa en Vei, der gaaer bag om Havnestaden. De kommer saa over en Høi, og saaledes maa De vedblive at vandre fremad i et Par Timerstid."

„Men af hvilken Beskaffenhed er da det Sted, hvor jeg skal gjøre Holdt?"

„De skal blive staaende midt inde i en stor Egeskov, i hvilken der kun findes Træer, som ere et Par Aarhundrede gamle."

„Ah!" udbrød Mr. John Bell, der skjælvede over hele Legemet af Sindsbevægelse, og hvis Øine vare som naglede fast til Sonnambulens Læber.

„Den Skat, De søger efter, er gravet ned ved Foden af et af disse Træer."

„Men ved hvilket af dem?"

Nu taug Sonnambulen atter stille.

Paa Mr. John Bells Pande perlede der kolde Svedbraaber.

„Videre! Videre!" sagde han med skjælvende Stemme.

Sonnambulen svarede imidlertid ikke.

Marmouset saae paa Mr. John Bell og rystede paa Hovedet.

„De maa virkelig unde hende et Øiebliks Hvile!" sagde han halvhøit.

Pludselig begyndte Sonnambulen at rokke frem og tilbage, — ganske som Oldtidens Sybille paa sin Trefod.

„Her er en Mand tilstede, som har en Strikke hos sig," sagde hun.

„Ja, det er sandt, — det er ganske sandt!" udbrød Mr. John Bell med Beundring.

„En Strikke, med hvilken en stakkels Forbryder er bleven hængt!" vedblev Sonnambulen.

„Ganske rigtigt!" udbrød Mr. John Bell, der med aandeløs Hast gik op og ned ad Gulvet.

„Og ved Siden af den Mand, der har Strikken hos sig, — paa høire Side af ham, — staaer der en anden Mand," tilføiede Sonnambulen, som hele Tiden holdt Øinene lukkede.

Lord William var den, der stod paa høire Side af Marmouset.

„Disse to Mænd maa De tage med," vedblev Spaakvinden.

„Det har jeg ogsaa ifinde," svarede Mr. John Bell.

„Den omtalte Strikke vil blive Dem til megen Nytte," sagde Sonnambulen nu, „men forat den kan blive Dem til saa megen Nytte, som muligt og ønskeligt er, maa jeg anse det for absolut nødvendigt, at de to Herrer holde fast paa Strikken, naar I alle Tre gaae ind i Skoven."

„Det skulle de nok faae Lov til at gjøre; — det indestaaer jeg for!" svarede Mr. John Bell. „Men nu maa De sige mig, hvorpaa jeg skal kjende det Træ, ved hvis Fod Skatten ligger nedgravet!"

„Det kan jeg ikke sige Dem idag," svarede Sonnambulen.

„Og hvorfor ikke?"

„Fordi jeg ikke længer seer Noget!"

„Saa maae vi fælde alle Træerne!" udbrød den utaalmodige Direktør.

„Det vilde være spildt Uleilighed; thi dermed vilde De ikke komme nogen Vei," svarede Sonnambulen. „Der

findes nemlig over tolvtusind Træer i den omtalte Skov, og de ligne allesammen hverandre."

Mr. John Bell var nærved at fortvivle.

„Men hvad i Alverden skal jeg saa gribe til?" spurgte han med Taarer i Øinene.

„Jeg kan dog maaskee give Dem en Anviisning i saa Henseende," sagde Sonnambulen.

„Tak! Tak!" raabte Direktøren.

„De maa først og fremmest lade en Gal røre ved den omtalte Strikke!"

Mr. John Bell foer sammen.

„En Gal?" gjentog han. „Hvorfor det?"

„Ja, det kan jeg ikke sige Dem; men det er aldeles nødvendigt, at denne Foranstaltning bliver truffen."

„Naa, — lad saa være! . . . . Men hvad saa videre?"

„Naar De har faaet det gjort, maa De seile over til den omtalte Havnestad paa Øens Sydkyst, slaae ind paa den af mig omtalte Vei, gaae over Høien og ind i Egeskoven — og endelig sørge for, at begge de to Herrer holde fast paa Strikken."

„Skal skee!" svarede John Bell.

„Men de to Herrer maae endelig ikke fæste deres Øine paa Jorden," vedblev Sonnambulen, „de maae tværtimod see opad."

„Naa, — og saa?" spurgte Direktøren, der var nærved at gaae ud af sit gode Skind af Utaalmodighed.

„Pludselig vil den ene de to Herrer komme til at snuble, — og saa maa De strax gjøre Holdt. — Det Træ, ved hvilket Skatten ligger nedgravet, er nemlig det, der staaer nærmest ved den Herre, som nylig kom til at snuble."

Mr. John Bell skreg høit af Glæde.

Det Skrig, som han saaledes udstødte, vækkede imidlertid Sonnambulen; hun slog Øinene op og saae sig om med en mørk Mine.

Pludselig fæstede hun sine Øine paa Mr. John Bell.

„Det er Dem, der har raadført Dem med mig, — ikke sandt?" spurgte hun.

Direktøren nikkede.

„Jo, — det er ganske vist mig," svarede han.

Meget alvorlig vedblev Sonnambulen nu:

„Og maa det nu være mig tilladt at spørge Dem, om De er tilfreds med de Oplysninger, som jeg har seet mig istand til at meddele Dem?"

„Jo, ganske overordentlig tilfreds," svarede Mr. John Bell, der virkelig var fjæleglad.

Smilende sagde den gamle Spaakvinde nu:

„Naa, — det glæder mig sandelig! . . . Forøvrigt maa De ikke finde det saa besynderligt, at jeg spørger Dem, om De er tilfreds; thi naar jeg først er vaagnet op af den magnetiske Søvn, kan jeg slet ikke længer huske, hvad jeg har sagt."

Som et Bevis paa sin Tilfredshed lagde Mr. John Bell endnu to Guineer paa Bordet.

Derpaa saae han paa sine Ledsagere og sagde ivrig:

„Og nu maae vi see at komme bort herfra, mine Herrer, — og det snareste muligt!"

Med disse Ord løb han hen til Døren.

Marmouset, Lord William og Edward Cokeries skyndte sig med at følge efter ham.

Da de vare komme ned paa Gaden, sagde „Mesteren"s Yndlings-Elev imidlertid til den ophidsede Direktør:

„Det lader virkelig til, at De troer, vi nu staae nærved Maalet?"

„Ja naturligviis, — det troer jeg ganske vist!" svarede Mr. John Bell.

„Da kan jeg ikke nægte, at jeg for mit Vedkommende ikke vover at hengive mig til saa sangvinske Forhaabninger, hvad *det* Punkt angaaer," sagde Marmouset.

„Saa? . . . Hvorfor ikke? . . . Hvad vil De sige med *det*?" udbrød Mr. John Bell.

Og den stakkels Direktør skjælvede over hele Legemet og saae ganske forvirret paa Marmouset.

Sex og tredivte Kapitel

„Mesteren"s Yndlingselev trak paa Skuldrene.

„Men har De da ikke hørt, at det er absolut nød-

vendigt, at en gal Mand rører ved Strikken, førend vi gaae videre?" spurgte han.

„Jo vist, — jo vist, har jeg hørt det!" svarede Mr. John Bell. „Men have vi da ikke Lord William paa rede Haand?"

Atter trak Marmouset paa Skuldrene.

„De veed jo dog meget godt, at Lord William aldrig har været gal," sagde han.

„Naa ja, — det er ogsaa sandt!" indrømmede Direktøren. „Men saa have vi da i alt Fald Edward Cokieeres."

„Han er jo ikke længer gal."

„Men han har dog været det."

„Det er imidlertid noget ganske Andet," sagde Marmouset, „og jeg kan virkelig ikke troe, det er tilstrækkeligt, at den Paagjældende har været gal."

„Fy for Pokker!" udbrød Mr. John Bell. „Hvad saa?"

„Saa maae vi see at faae fat paa en Anden, som virkelig er gal."

„Hm! Hvor i Alverden skulle vi i en Fart faae ham fra?"

Mr. John Bell kløede sig bag Øret og syntes at være meget forlegen.

Pludselig opklaredes hans Ansigt imidlertid, og han udbrød:

„Men det er jo den letteste Sag af Verden."

„Jo vist!" sagde Marmouset.

„Jh, jo!" vedblev Mr. John Bell ivrig. „Der findes jo en Sindssyge-Anstalt her i Douglas."

„Er De ganske vis paa det?"

„Om jeg er?!" svarede Mr. John Bell. „Det herværende Galehuus har ikke saa ganske sjeldent havt Et og Andet at gjøre med Bedlam, — og jeg kjender endog Direktøren her."

Da Marmouset hørte dette, studsede han og rynkede Panden.

„Det vil sige", vedblev Mr. John Bell imidlertid, „vi have rigtignok aldrig seet hinanden, men derimod ofte vexlet Breve."

Marmouset trak Veiret dybt, som om der var bleven væltet en tung Steen fra hans Bryst.

„Han hedder Mr. Woodman," vedblev Mr. John Bell.

„Men De veed jo ikke, hvor den omtalte Sindssyge-Anstalt ligger?"

„O, det maa være en let Sag at faae det at vide!" sagde Mr. John Bell.

I dette Øieblik fik de Øie paa George Black, — den unge Fisker, der nylig havde været deres Veiviser.

Mr. John Bell kaldte paa ham, og med Huen i Haanden gik George hen til Direktøren.

Mr. John Bell, der nu følte sig saa rolig, som om han allerede havde sine Forfædres Skat i Lommen, lovede den unge Mand en Guinee til, hvis han vilde føre dem hen til Galehuset.

George Black gik naturligvis med Glæde ind paa dette Forslag, og det lille Selskab vandrede videre.

Lige paa een Gang blev Marmouset imidlertid staaende.

„Hør en Gang, Høistærede", sagde han til Direktøren, „vil De tillade mig at gjøre en Bemærkning?"

„Ja, tal kun!" svarede Mr. Bell noget overrasket.

„Efter min Mening bør man altid gaae forsigtig tilværks."

„Ja vel; . . . men hvad vil De egentlig sige med det?"

„De siger jo, at Mr. Woodman aldrig før har seet Dem?"

„Nei, aldrig!"

„Hm!" sagde Marmouset.

Og nu lod det til, at den unge Mand faldt i dybe Tanker.

„Høistærede Hr. Direktør," sagde han langt om længe, „De troer jo paa Strikken, ikke sandt?"

„Jo, det skulde jeg mene!" svarede John Bell ivrig.

„Jeg med!" vedblev Marmouset. — „Imidlertid gives der Adskillige, som ikke troe derpaa; — ja, Folk ville maaskee endog finde det noget besynderligt, at De, der selv er Læge, og som oven i Kjøbet særlig har helliget

Behandlingen af Sindssvage Deres Talenter og Omhu, kan troe paa Sligt."

Med en meget haanlig Mine trak Mr. John Bell paa Skuldrene.

„Det kan nu heller ikke nægtes, at De er temmelig ophidset," vedblev Marmouset.

„Er det da saa besynderligt, at jeg længes efter at blive Millionair og Pair af England?"

„Nei, det er det ganske vist ikke, men" . . .

Her afbrød Marmouset sig selv.

„Men?" . . . spurgte Mr. John Bell imidlertid.

Nu var Marmouset altsaa nødt til at svare, og han sagde da:

„Men Mr. Woodman vilde dog maaskee blive noget forbauset, naar han pludselig seer Dem saa ophidset?"

„Naa ja, hvad saa?" spurgte Mr. John Bell.

Marmouset trak nu igjen paa Skuldrene.

„Ja", sagde han, „jeg for mit Vedkommende mener nu rigtignok, at det vilde være det Rigtigste, om vi forberede ham paa Deres Besøg."

„Men hvem skulde da gjøre det?" spurgte Direktøren.

„Jh, — den Uleilighed vilde jeg saamænd gjerne paatage mig," svarede „Mesteren"s Yndlingselev. „Jeg er jo dog en Deel roligere, end De!"

„Men derved blive vi jo atter forsinkede!" indvendte Mr. John Bell.

„O, kun et Kvarteerstid," svarede Marmouset. „De veed jo nok, at der i et Øieblik kan tilstøde et Menneske flere Ulykker, end han senere kan raade Bod paa, om han saa anvender hele Resten af sit Liv dertil!"

Mr. John Bell foer sammen og saae ganske forskrækket paa Marmouset.

„Ja", vedblev denne med Alvor, „det er virkelig min Mening, at vi maae gjøre os al mulig Umage for at forebygge, at Mr. Woodman paa en mindre heldig Maade bliver paavirket af Deres Ophidselse. Dersom det nemlig traf sig saa uheldig, at De ikke gjorde noget godt Indtryk paa Mr. Woodman, og at han saae ansaa det for sin Pligt at lade sig lede af dette Indtryk, saa kunde det jo let hænde, at." . . .

Her fandt Marmouset det atter hensigtsmæssigt at afbryde sig selv.

Mr. John Bell skjælvede over hele Legemet, og der perlede kolde Sveddraaber paa hans Pande.

Efter en kort Pause tog Marmouset imidlertid atter Ordet.

„Ja, Høistærede", sagde han, „naar jeg skal være ganske oprigtig, kan jeg ikke nægte, jeg anseer det for muligt, ja, endog for sandsynligt, at Mr. Woodman, hvis han fik Dem at see i den ophidsede Tilstand, i hvilken De for Øieblikket befinder Dem, kunde faae det Indtryk af Dem, at De ikke var rigtig i Hovedet. Dersom han er en samvittighedsfuld Mand, — og jeg for mit Vedkommende har jo ikke det ringeste Spor af Ret eller Grund til at gaae ud fra den Forudsætning, at det Modsatte er Tilfældet, — dersom han er en samvittighedsfuld Mand og en nidkjær Embedsmand, vil han isaafald anse det for sin Pligt at tilstille det paagjældende Ministerium ovre i London en Indberetning om den tilsyneladende særdeles vigtige Opdagelse, som han bilder sig ind, han har gjort. — Og hvad vil der saa skee? — Naar Mr. Woodman først har fundet sig foranlediget til at træffe en saa yderlig gaaende Foranstaltning, vil han naturligviis ogsaa, i sin Egenskab af fornuftig Mand, — tage imod Konsekvenserne af den; — det vil med andre Ord sige: han vil holde Øie med Dem, — ja, maaskee endog holde Dem under Laas og Lukke, — indtil han faaer Svar ovre fra London! — Isaafald vil det ikke blive Kvarteerstid, men et Tidsrum af tre Dage, — af hele tre Døgn, — der gaaer tabt for Dem!"

Nu var Mr. John Bell bleven ligbleg.

Efterat han havde tænkt sig et Øieblik om, sagde han imidlertid:

„Naa ja, — det kan gjerne være, De har Ret, — og jeg har derfor ikke det Ringeste imod at gaa ind paa Deres Forslag. Det er vel nok det Bedste, at De først gaaer ind i Galehuset."

Marmouset nikkede bifaldende, men sagde dog:

„Det er imidlertid en Selvfølge, at De maa blive staaende udenfor og vente paa mig!"

„Ja, naturligviis!" svarede Mr. John Bell smilende;

den gode Mand fandt det høist besynderligt, at en saa begavet ung Mand, som „Sir Arthur" dog aabenbart syntes at være, havde kunnet fremkomme med en saa naiv Bemærkning som den, der senest var fremkommen fra hans Side! —

Den virkelig berømte — og oven i Kjøbet ikke uden Føie berømte — Sindssyge-Anstalt i Douglas var beliggende i den høieste Deel af Byen; — den laa ligefrem paa en Bakke og var omgiven af høie Mure, bagved hvilke der strakte sig en temmelig stor og meget smuk Have.

Det varede ikke ret længe, førend Mr. John Bell og hans Ledsagere kom hen til den virkelig imponerende Bygning.

Paa Veien derhen havde Marmouset imidlertid faaet Leilighed til at nærme sig George Black og veksle nogle Ord med ham i den irske Dialekt, som den graa Mands, „Mesteren"s Yndlingselev naturligviis havde seet sig nødsaget til at sætte sig ind i.

Mr. John Bell havde derimod aldrig fundet nogen Anledning til at gjøre sig fortrolig med denne „barbariske" Dialekt.

Selv om den gode Direktør imidlertid havde kjendt den irske Dialekt, vilde Marmouset dog ganske rolig have kunnet passiare med George Black; Mr. John Bell brød sig nemlig slet ikke om, hvad hans Ledsagere sagde eller foretoge sig; — dertil var han i alfor høi Grad optaget af sin fixe Idee.

Vi maae ikke desto mindre gjøre vore Læsere bekjendte med den Samtale, der fandt Sted imellem „Mesteren"s Yndlingselev og den unge Fikker.

„Hvad De og Deres Venner have paatænkt, kan jeg jo ikke vide; jeg for mit Vedkommende maa naturligviis under de forhaandenværende, ganske vist meget betydningsfulde Omstændigheder nøie rette mig efter de Instruktioner, som den graa Mand har givet mig," sagde Marmouset.

„Og hvad gaae disse Instruktioner da ud paa?" spurgte George Black.

„De gaae blandt Andet ud paa, at jeg skal see at finde et Paaskud til at lade Mr. John Bell blive paa

Den Man. Et saadant Paaskud har jeg da ogsaa fundet; foreløbig maa jeg imidlertid anmode Dem om at passe godt paa Mr. John Bell. Jeg gaaer nemlig alene ind paa Hospitalet."

Nu ringede Marmouset paa Portklokken og spurgte, om Mr. Woodman var hjemme. Svaret lød bekræftende, og „Mesteren"s Yndlingselev lod sig nu melde som Mr. Bell, Direktør for Bedlam. Han blev straxt ført ind til den Mand, for hvis Kollega han udgav sig.

Syv og tredivte Kapitel.

Mr. Woodman, der var en meget flindig og alvorlig Mand, sad ved et Bord, der var bedækket med Bøger og Papirer. Han reiste sig ikke op, da Marmouset traadte ind i Værelset, men rakte den foregivne Mr. John Bell Haanden og sagde:

„Goddag, kjære Kollega, som jeg aldrig før har seet, skjøndt vi tidt nok have vexlet Breve. — Hvad har jeg at takke for Æren af Deres Besøg?"

„Jeg kommer for at bede Dem om at gjøre mig en stor Tjeneste," svarede Marmouset rolig. „Jeg skulde over til Irland med tre af vore Patienter, deriblandt en vis Walter Bruce, som jeg ansaae for helbredt, men som pludselig har faaet et Tilbagefald. — Det er virkelig besynderligt nok; — Fyren bilder sig ind, at det er ham, der er John Bell!"

„Det hører ingenlunde til Sjeldenhederne, at Galskab yttrer sig paa den Maade," sagde Mr. Woodman, „idetmindste er der da i min Praxis forekommet adskillige Tilfælde af den Art. — Men hvad er det for en Tjeneste, De vil bede mig om?"

„Jeg vilde naturligviis ikke gjerne tage det gale Menneske med over til Irland; — men kan han ikke blive her?"

„Jo, gjerne! Lad ham kun komme!"

„Tak!" sagde Marmouset. „Men jeg maa dog først underrette Dem om, at han ikke blot bilder sig ind at være i min Ringhed, men tillige troer, at han ved

Hjælp af en Strikke kan og vil komme i Besiddelse af store Skatte."

„Ogsaa den fixe Idee kjender jeg, svarede Mr. Woodman.

Nu hentede Marmouset Mr. John Bell, til hvem han sagde, at Mr. Woodman var villig til at opfylde hans Ønske.

Mr. John Bell styrtede ind i sin Kollegas Værelse og udbrød ivrig:

„Hvor det glæder mig, at jeg dog en Gang faaer Leilighed til at gjøre Deres Bekjendtskab, — i Særdeleshed da jeg om kort Tid tager min Afsked."

Og nu fortalte han om de glimrende Udsigter, som den Strikke, Sir Arthur havde i Lommen, aabnede for ham.

Mr. Woodman havde for Skik, ikke at sige gale Mennesker imod; han lod sig nøie med at spørge, hvem Sir Arthur var.

„Det er mig," sagde Marmouset, idet han vexlede et betydningsfuldt Blik med Mr. Woodman.

„Det gjælder nu kun om, at en af Deres Patienter rører ved Strikken", sagde Mr. John Bell.

Mr. Woodman ringede; to Sygevogtere traadte ind i Værelset og fik Ordre til at føre den Fremmede ind til Jonathan. Marmouset gav Mr. John Bell Strikken, og Direktøren fra Bedlam fulgte ganske rolig med Sygevogterne.

„Han skal blive behandlet efter alle Kunstens Regler," sagde Mr. Woodman derpaa.

„Det trænger han ganske vist til," svarede Marmouset, der maatte bide sig i Læberne for ikke at briste i Latter.

Smilet forsvandt imidlertid fra hans Læber, da Tjeneren nu meldte: „Mr. Washburn".

Den lille og meget magre Mand, der nu traadte ind i Værelset, gik lige hen til Mr. Woodman, som denne Gang havde reist sig op, og spurgte ham, om Direktør John Bell fra Bedlam ikke havde været hos ham.

„Der staaer han," svarede Mr. Woodman.

„Naa, — saa De er Mr. John Bell?" sagde Mr. Washburn, idet han tilkastede Marmouset et Blik, som

endog satte „Mesteren"s Yndlingselev i Forlegenhed. „Men De er ikke kommen alene hertil; — hvor ere Walter Bruce og Edward Cokeries henne?"

Nu skyndte Mr. Woodman sig med at bemærke:

„Walter Bruce er i god Behold hos mig!"

„Godt", sagde Mr. Washburn, „men Edward Cokeries — og saa denne Sir Arthur, — hvor ere de henne?"

„Dem har jeg her i Nærheden," svarede Marmouset, som nu havde gienvundet sin Fatning.

„Nu skal jeg hente dem, tilføiede han."

„Hm!" sagde Mr. Washburn, idet han atter fæstede et gjennemborende Blik paa Marmouset. „Jeg har dog først Noget at sige Dem!" . . .

Otte og tredivte Kapitel.

„Og hvad er det da, De har at sige mig?" spurgte „Mesteren"s Yndlingselev.

„Det er, at jeg fra London, fra Scotland-Yard, har modtaget et Telegram, der angaaer Dem, Mr. John Bell. Det giver mig nemlig Befaling til at lade Dem og Deres Ledsagere indespærre her, indtil Opdagelsesbetjenten Scotow kan komme hertil."

Mr. Woodman og Marmouset syntes at blive lige forbausede, da de hørte dette, og Mr. Washburn viste dem nu det af ham omtalte Telegram, der var forsynet med velærværdige Mr. Peters Towns bekjendte Mærke.

Marmouset gav sig nu til ganske rolig at forklare sin foregivne Kollega Sagen. Walter Bruce var slet ikke gal, sagde han, eller i alt Fald var han først bleven det under sit Ophold i Bedlam; det evangeliske Missions-Selskab havde imidlertid ladet ham indespærre der af politiske Grunde, og nu meente det formodentlig, at han, Mr. John Bell, havde villet begunstige den farlige Mands Undvigelse. Imidlertid kunde Mr. Washburn naturligviis ikke gjøre Andet end opfylde sin Pligt.

Mr. Washburn nikkede bifaldende, da han hørte denne Forklaring, og nu sagde Marmouset til ham:

„Jeg antager, De har truffet saadanne Foranstaltninger, at mine Ledsagere og jeg ikke kunne slippe bort herfra; — De kan derfor neppe have Noget imod, at jeg selv gjør de stakkels Mennesker bekjendte med det Uheld, der har rammet dem?"

„Nei, — men jeg følger med Dem," svarede Mr. Washburn.

Med megen Deeltagelse stillede Mr. Woodman hele sit Huus til sin Kollegas Disposition, og Marmouset modtog hans Tilbud for sit eget og Sir Arthurs Vedkommende.

Ledsaget af Mr. Washburn gik „Mesteren"s Yndlingselev nu ind til Lord William og Edward Cokeries, med hvem han fik Lov til at tale i Eenrum. Med faa Ord underrettede han dem om, at de vare Fanger, men trøstede dem med, at den graa Mand nok snart vilde lade høre fra sig og fortalte dem, at han selv nu var Mr. John Bell, og at Lord William maatte gjøre Tjeneste som Sir Arthur. Derpaa forestillede han sine Ledsagere for Mr. Washburn; men i samme Øieblik nærmede Matrosen George Black sig „Mesteren"s Yndlingselev og tilkastede ham et Blik, der tydelig sagde:

„Vær De kun rolig! Jeg og vore Brødre vaage over Dem!"

En Timestid efter gik Mr. Washburn sin Vei. Marmouset og hans Ledsagere vare jo nu blevne indespærrede i Hospitalet.

Medens Mr. John Bell havde sat Himmel og Jord i Bevægelse for at undgaae at blive behandlet som Gal, og man derfor havde maattet give ham Spændtrøie paa, fandt Mr. Woodmans nye Gjæster sig derimod ganske rolig i deres Skjæbne, og den næste Morgen kom Mr. Woodman sjæleglad ind til sin formeentlige Kollega og sagde til ham:

„Nu faae vi snart Lys i Sagen, kjære Ven! . . . . Her er Mr. Scotow!"

Marmouset var nærved at skrige høit af Forbauselse, da han fik Øie paa den foregivne Mr. Scotow. Denne var nemlig ikke nogen Anden, end selve „Mesteren", som imidlertid gav sin Elev et Vink om, at han maatte være forsigtig. —

— George Black var Fenier; han kjendte den graa

Mand, havde ventet paa denne nede ved Havnen og fortalt ham, hvad der havde tildraget sig. „Mesteren" havde nu besluttet at optræde som Mr. Scotow, om hvem han smilende bemærkede, at han var forhindret fra selv at give Møde, — og den graa Mand spillede ogsaa sin Rolle saa godt, at Mr. Washburn følte sig aldeles overbeviist om, at han virkelig talte med sin ansete Kollega, hvem han længe havde ønsket at lære at kjende.

Med en barsk Mine erklærede den graa Mand nu, at han strax vilde vende tilbage til England med Mr. John Bell, det vil sige: Marmouset, og dennes Ledsagere, — og han tilføiede, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, at Direktøren vilde blive strengt straffet for det Brud paa sin Embedspligt, i hvilket han havde gjort sig skyldig. — Den foregivne Walter Bruce, det vil med andre Ord sige: den stakkels Mr. John Bell, skulde derimod blive, hvor han var; ja, Mr. Woodman blev endog med tydelige og klare Ord underrettet om, at han vilde blive afskediget i Unaade, dersom denne farlige Mand kom paa fri Fod. Med megen Iver forsikkrede Mr. Woodman, at han nok skulde passe godt paa sin farlige Gjæst; for en Sikkerheds Skyld vilde han lade denne beholde Spændtrøien paa, og forøvrigt gjøre ham til Gjenstand for enhver anden hensigtsmæssig Behandling. — — — —

— — — — — — — — — — — —

Den Sikkerhed, med hvilken „Mesteren" optraadte som Opdagelsesbetjent Scotow, havde aldeles imponeret d'Hrr. Woodman og Washburn, og efter et Par Timers Forløb vare den graa Mand, Marmouset, Lord William, Edward Cokeries og Milon i god Behold ombord paa det Dampskib, der blev ført af Kapitain Robert Walace. Førend Skibet satte sig i Bevægelse, sagde Marmouset imidlertid til „Mesteren":

„Hvor seile vi hen?"

„Over til Irland," svarede den graa Mand leende. „Vi maae jo dog see at finde en Skat til den stakkels Mr. John Bell!"

Ni og tredivte Kapitel.

Som vore Læsere ville mindes, var Sir Archibald gaaet hen til velærværdige Mr. Peters Town, men traf ikke denne hjemme. Velærværdigheden var henne i sit Kontoir i Oxford-Street, hvilket Kontoir var Midtpunktet for det evangeliske Missions-Selskabs Virksomhed. Her havde han først faaet Telegram fra Mr. Scotow om, at denne stod i Begreb med at reise over til Douglas paa Den Man, og to Dage efter det Brev, som Opdagelsesbetjenten havde maattet skrive efter den graa Mands Diktat. Over dette Brev blev Velærværdigheden meget glad; thi deels underrettede det ham jo om, at han ikke behøvede at nære nogen Frygt for Lord William, deels tilbød Mr. Scotow ham jo en Skat, og Velærværdigheden elskede Guld, fordi Guldet giver Magt.

Det faldt ham nu heller ikke ind at nære Tvivl om Brevets Ægthed, og da Politimanden satte ham Stævne i Cork, besluttede han at reise derover, og det strax. Den næste Morgen var han i Liverpool og tog Billet til det Dampskib, der seilede lige over til Cork; da han nærede uindskrænket Tillid til Mr. Scotow, behøvede han jo ikke at anløbe Den Man og forvisse sig om, at Lord William virkelig var der. — Veiret var haardt, især om Natten, og Velærværdigheden var meget søsyg; men Udsigten til at faae en Skat holdt hans Mod oppe, og da Stormen havde lagt sig ved Daggry, gik han temmelig tidlig op paa Dækket. Der var ikke ret mange Passagerer ombord; men en af disse hilste paa Velærværdigheden og syntes at have Lyst til at faae sig en Passiar med ham. I denne Passageer gjenkjendte den Geistlige til sin store Forbauselse — og tillige til sin Skræk — Shoking, den graa Mands trofaste Ven. — Hvad havde det Menneske vel at bestille der ombord? — Dette Møde behagede slet ikke Velærværdigheden, og han vedblev at holde Die med Shoking, skjøndt han lod, som om han ikke kjendte ham.

Da Velærværdigheden var kommen i Land, saae han sig om efter Mr. Scotow, men kunde ikke faae Die paa denne. Derimod kom en fremmed Mand hen til ham og spurgte i en ærbødig Tone, om det ikke var velærværdige

Mr. Peters Town, han havde den Ære at tale med. Da den Geistlige besvarede dette Spørgsmaal bekræftende, sagde den Ubekjendte:

„Saa har jeg et Brev til Deres Velærværdighed fra Mr. Scotow."

Dette Brev opfordrede den Geistlige til at være yderst forsigtig, da ogsaa Fenierne havde Lyst til at faae Fingre i Skatten, men dog endnu ikke vare komne paa det rette Spor. Forøvrigt bemærkede Mr. Scotow, at Skatten fandtes i sex Miles Afstand fra Cork, at han vilde møde Velærværdigheden paa Halvveien, og at den Geistlige rolig kunde følge med Overbringeren af Brevet.

Nu saae den Geistlige paa den Ubekjendte. Det var en ung Mand, der var klædt som Matros, men hvis fine, hvide Hænder syntes at antyde, at hans Dragt var en Forklædning.

„De skal jo føre mig hen til Mr. Scotow," sagde Velærværdigheden nu, „og jeg er rede til at følge med Dem."

Nu førte den unge Mand Velærværdigheden igjennem en heel Labyrinth af snevre Smaagader og blev endelig staaende udenfor et Beværtningslokale.

„Nu staae vi ved Maalet," sagde han.

Velærværdigheden, som hele Tiden havde været bange for, at han igjen skulde faae Shoking at see, men endelig var bleven beroliget i saa Henseende, studsede dog, da han fik Øie paa Værtshusets Skilt.

„Hvad skulle vi foretage os her?" spurgte han.

„Velærværdige Herre," svarede hans Ledsager, „Mr. Scotow anseer det ikke for raadeligt, at De ved høilys Dag gaaer ud af Cork, og jeg har derfor ført Dem hen til dette Værtshuus, der ligger langt borte fra Havnen og Hotellerne, og hvor De rolig kan opholde Dem, indtil det bliver mørkt."

Denne Forklaring fandt Velærværdigheden tilfredsstillende, og han fulgte efter sin Ledsager ind i Skjænkestuen. Denne var fuld af Sømænd, der drak, røg Tobak, passiarede og sang; — altsaa havde de ikke Tid til at lægge Mærke til de to nye Gjæster.

Den unge Mand gik hen til Værten, hviskede et Par Ord til ham, tog derpaa en Nøgle, der hang paa Væggen,

og førte Velærværdigheden op til et Værelse paa første Sal.

„Her boer jeg," sagde han, „maa jeg nu bede Dem om at tage Plads, saa skal jeg træffe de nødvendige Forberedelser til Afreisen?"

Da den Geistlige havde været alene i nogle Minuter, blev der bragt ham Thee og Skinke med Speilæg, og dette Maaltid nød han med god Appetit, skjønt han hele Tiden tænkte paa Shoking, hvis Nærværelse i Cork i høi Grad foruroligede ham.

Dagen henrandt, og Velærværdigheden kedede sig dygtig. Da det begyndte at blive mørkt, kom den unge Mand imidlertid tilbage og sagde:

„Jeg har nu sørget for Heste, og saasnart som vi have spiist tilaften, begive vi os paa Veien!"

Ogsaa dette Maaltid, der bestod af Boeufsteg med Kartosler og Budding, nød Velærværdigheden med Velbehag, og da han havde tømt sit Ølkruus, sagde den unge Mand til ham:

„Nu afsted! Tag De denne tykke Frakke paa; thi det er koldt, og vi have et godt Stykke Vei at ride!"

Denne Opfordring fandt Velærværdigheden det rigtigst at efterkomme, og et Øieblik efter sadde han og hans Ledsager paa to kraftfulde irske Heste, der galopperede igjennem Corks Gader med dem.

Da de to Mænd vare komne ud af Byen, maatte de i nogen Tid ride op ad Bakke; men da de vare komne til Toppen af Bakken, gjorde den unge Sømand Holdt og sagde:

„Her maae vi vente lidt; jeg maa nemlig oppebie Mr. Scotows Signal."

„Han er altsaa nær herved, siden han kan give os et Signal?" spurgte Velærværdigheden.

„Nei, han er over tre Mile borte herfra; — men see der! — Hvis vi faae et andet lysende Punkt at see ved Siden af det der ude paa Havet, kunne vi ride videre, — hvis ikke, maae vi vende tilbage til Cork."

Det gav et Sæt i Velærværdigheden; — han tænkte igjen paa Shoking.

„Det er imidlertid ikke sandsynligt, at vi støde paa nogen Forhindring," sagde Sømanden. „Ah! Der have

vi allerede det andet lysende Punkt! . . . Saa afsted!... De gjør dog klogest i at give Deres Hest Tøilen; Dyret kan nok selv finde Vei, — og det bedre, end De!"

Efter en besværlig Ridetour, der varede en Timestid, gjorde den unge Sømand atter Holdt, og idet han pegede paa to mørke Skikkelser, sagde han:

„Den ene af de Mænd der er Mr. Scotow."

„Ah!" udbrød Velærværdigheden, der følte sig tilmode, som om en tung Steen var bleven væltet fra hans Bryst.

Mr. Peters Town havde stor Lyst til at faae at vide, hvem Mr. Scotows Ledsager vel kunde være; — men den Gaade blev vel nok en Gang løst. Og da den ene af de mørke Skikkelser spurgte ham: „Er det Dem, velærværdige Herre?" —, rakte Præsten ham Haanden og svarede:

„Ja, det er mig! . . . De seer, jeg er præcis!"

„Ja, jeg seer det," svarede Mr. Scotow i en Tone, der syntes at røbe Sørgmodighed.

„Hm!" tænkte Velærværdigheden. „Han har maaskee ikke fundet det Sted, hvor Skatten er nedgravet!"

„Lad os nu komme afsted!" sagde Mr. Scotow. „Jeg skal nok holde Skridt med Dem."

„Hm!" bemærkede den Geistlige efter en Pause. „De er nok ikke i godt Humør, Mr. Scotow?"

„Jo, jeg er."

„Have vi endnu en lang Strækning at tilbagelægge?"

„Ja."

Som det vil sees, var Opdagelsesbetjenten selv temmelig ordknap, og hans Ledsager havde slet ikke sagt et Ord. Velærværdigheden fandt alt dette noget besynderligt og begyndte igjen at blive ængstelig.

Pludselig hørte han en Hest komme galopperende, og nu gav Mr. Scotows tause Ledsager sig til at pibe i Fingrene.

Velærværdige Mr. Peters Town fik en forfærdelig Hjertebanken . . .

Fyrretyvende Kapitel.

Den Rytter, der nærmede sig, indhentede snart det lille Selskab og gav sig nu til at ride ved Siden af den

Geistliges Ledsager. Han sagde ikke et Ord, og hans Ansigt var det ikke muligt at see; men Velærværdigheden antog, at det var en af Mr. Scotows Undergivne. Efter en halv Snees Minuters Forløb kom der endnu en Ryttet til, og nu udbad Velærværdigheden sig en Forklaring af Mr. Scotow. Da vendte dennes Ledsager sig pludselig om og tilkastede Præsten et ganske besynderligt Blik. Velærværdigheden foer sammen; hans og den Fremmedes Blik havde krydset hinanden som to blanke Klinger. Mr. Scotow syntes ikke at have hørt, hvad Velærværdigheden sagde, og den Geistlige spurgte derfor:

„Faae vi endnu flere Ledsagere?"

„Nei, nu faae vi ikke flere," svarede Opdagelsesbetjenten i en Tone, der syntes at røbe, at han var bleven revet ud af en alvorlig Grublen.

Toget drog videre, og det varede ikke ret længe, førend velærværdige Mr. Peters Town begyndte at blive utaalmodig.

„Hm!" sagde han. „Jeg finder virkelig alt dette noget besynderligt, min gode Mr. Scotow. Skulle vi ikke snart begynde at søge efter Skatten?"

„Jo," svarede Mr. Scotow.

„Og alle disse Mennesker skulle være med?"

„Ja."

Da Velærværdigheden ikke kunde faae Mere ud af Opdagelsesbetjenten, udbad han sig en Forklaring af den unge Sømand; men denne svarede, at han ikke vidste saa god Besked, som Mr. Scotow, paa hvem den Geistlige imidlertid kunde stole.

„Men hvorfor skulle alle de Mennesker *der* være med?" spurgte Præsten, som ikke kunde lide det store Følge.

„Det lader til, at Mr. Scotow trænger til deres Bistand," svarede den unge Sømand; men nu blev han ogsaa taus.

Da de nu igjen vare komne op paa Toppen af en Bakke, tog Mr. Scotows Ledsager endelig Ordet, men kun for at kommandere „Holdt". Befalingen blev efterlevet; de øvrige Ryttere stege af Hesten, og Dyrene gave sig til at græsse paa Bakken, der blev oplyst af to Baal, som dog nu syntes at være nærved at slukkes.

Velærværdigheden, der var den Eneste, som var bleven siddende paa Hesten, sagde nu til Mr. Scotow:

„Men trænge vi virkelig til alle disse Menneskers Bistand?"

„Det lader til det," svarede Mr. Scotow. „Men De gjør klogest i at stige af, velærværdige Herre; i Nat kunne vi nemlig ikke komme videre, da Skatten ligger nedgravet i en Huulvei, som det vilde være meget farligt at trænge ind i om Natten."

Der var blevet kastet noget Brænde paa Ilden, og nu kunde Præsten tydelig see Mr. Scotows hemmelighedsfulde Ledsager. Dennes Ansigt var ham aldeles ubekjendt, — og dog foer han atter sammen, da deres Øine nu igjen mødtes. Nu saae Velærværdigheden paa Mr. Scotow; men denne slog Øinene ned og tog sig ganske ud som en Ulykkelig, der maa udstaae en hemmelighedsfuld og forfærdelig Straf.

— — — — — — — — — — — —

Medens Hestene ganske rolig græssede paa Bakken, lagde Mr. Scotows hemmelighedsfulde Ledsager sig ned paa Jorden, henne ved Ilden, og de øvrige Mænd fulgte hans Exempel. Ogsaa Velærværdigheden trængte til Hvile og lagde sig derfor ned paa Jorden; men de Betragtninger, han anstillede, vare aldeles ikke istand til at berolige ham. — Hvorfor var Mr. Scotow dog lige paa een Gang bleven saa ordknap, — og hvorfor havde han samlet saamange Mennesker paa dette Sted? Hvem kunde den Mand vel være, som alle de Andre syntes at adlyde med den største Ærbødighed? — Og var det ikke allerede i og for sig besynderligt, ja, høist mistænkeligt, at Mr. Scotow, der jo levede af at være Opdagelsesbetient, havde fundet sig foranlediget til at dele en Skat med det evangeliske Missions-Selskab? — Og endnu Eet: — medens de øvrige Mænd laae paa Jorden og hvilede sig, stode to af deres Kammerater aabenbart paa Post; — altsaa blev Selskabet truet af en eller anden Fare.

Tilsidst kunde velærværdige Mr. Peters Town ikke længer udholde Uvishedens Kvaler, og hvisken udbad han sig derfor en Forklaring af Mr. Scotow, der laa tætved ham. Opdagelsesbetjenten vilde atter give et undvigende Svar; men nu sagde Velærværdigheden:

„De fører mig bag Lyset, Mr. Scotow! De har lokket mig i en Fælde; men nu befaler jeg Dem at tilstaae den rene Sandhed!"

Skjøndt Præsten talte sagte, var hans Tone dog meget bydende, og Mr. Scotow svarede nu ængstelig og hvisken de:

„Vær endelig forsigtig! Hvis De udstøder et Skrig eller blot rører Dem, er det ude med os Begge! . . . Jeg veed ikke Noget om Skatten; — jeg er Fange her, — og det er De med! . . . Jeg er bleven tvungen til at skrive Dem til!"

„Men hvem er det da, der holder os fangne her?" spurgte velærværdige Mr. Peters Town, paa hvis Hoved Haaret formelig reiste sig af Skræk.

Mr. Scotow svarede ikke. Nu kom Præsten til at tænke paa den graa Mand, og som en Følge deraf skjælvede han over hele Legemet.

Den Mand, hvis Blik havde ængstet Velærværdigheden saameget, var falden i Søvn; men han var heller ikke Expeditionens egentlige Fører. Den Person, der beklædte denne Stilling, reiste sig nu halvt op, og i ham gjenkjendte Præsten ved første Øiekast — Shoking. Nu kunde Velærværdigheden da ikke længer nære nogen Tvivl om, at det var Fenierne og den graa Mand, der havde faaet ham i deres Magt.

„Men kunde De da ikke slippe bort paa Den Man?" spurgte han hvisken de.

„Der har jeg slet ikke været," svarede Mr. Scotow.

„Ah," udbrød Præsten fortvivlet, „saa er det den graa Mand, der har spilt os et Puds!"

Opdagelsesbetjenten nikkede, og den Geistlige vedblev:

„Men hvad har han da ifinde at foretage sig med os?"

„Jeg faaer Lov til at beholde Livet!"

„Men j e g?"

Mr. Scotow svarede ikke. Præsten foer sammen og skottede hen til Manden med de uhyggelige Øine. Denne sov endnu bestandig. —

Der opstod nu en lang Pause. Opdagelsesbetjenten,

som var bange for at tildrage sig Opmærksomhed, og Præsten, der ansaae det for nødvendigt at tænke rolig over Situationen.

Velærværdige Mr. Peters Town vidste af Erfaring, hvilken farlig Modstander den graa Mand var; men han tabte ikke let Hovedet, og selv i dette Øieblik var han istand til at tænke klart. Den graa Mand var en ridderlig Personlighed, og for sit Liv var Præsten ikke bange; — men saalænge der er Liv, er der jo Haab, — og hvis han blot kunde slippe ud af denne Knibe! . . .

Præsten gjorde nu Mr. Scotow det Forslag, at de Begge skulde tage Flugten; den ene Skildvagt havde allerede lagt sig tilat sove; hans Kammerat vilde rimeligviis snart følge hans Exempel; saa kunde de jo krybe hen til Hestene, og da Natten endnu vilde vare i fire Timer, kunde de nok slippe bort. — I Begyndelsen gjorde Mr. Scotow en Mængde Indvendinger imod denne dristige Plan; men den myndige Præsts Sikkerhed — og hans glimrende Løvter bevægede tilsidst Opdagelsesbetjenten til at give efter, og da den anden Skildvagt ogsaa var falden i Søvn, blev Planen iværkfat og udført med saa stor Forsigtighed og Behændighed, at ikke en eneste af Velærværdighedens Fjender vaagnede. Da Præsten og Mr. Scotow havde trukket to af Hestene ned af Bakken, satte de sig op paa dem og lode dem galoppere affted.

„See saa!" sagde velærværdige Mr. Peters Town. „Nu antager jeg nok, vi slippe ud af den Knibe!"

Og den hævngjerrige Geistlige tilføiede halvhøit:

„Og saa skal den graa Mand komme til at bøde haardt for det Puds, han denne Gang har spilt mig!" . . . .

Een og fyrgetyvende Kapitel.

Velærværdige Mr. Peters Town og Mr. Scotow galopperede længe fremad uden at høre den ringeste Støi, som kunde antyde, at de bleve forfulgte, og pludselig udbrød Præsten glad:

„Dersom der endnu henrinder et Kvarteer, førend man opdager, at vi have taget Flugten, ere vi frelste!"

„Maaskee," svarede Opdagelsesbetjenten, „men hvor komme vi hen?"

„Vi ere paa Veien tilbage til Cork," svarede Velærværdigheden.

„Er De ganske vis derpaa?"

„Ja, jeg er! ... Jeg rider jo paa samme Hest, som før og jeg har givet den Tøilen. Den er fra Cork, og dens Instinkt fører den nok hjemad"

„Men jeg veed ikke, om min Hest ogsaa er fra Cork," indvendte Mr. Scotow.

„Men min er ogsaa hele Tiden et godt Stykke foran Deres," svarede Velærværdigheden.

Opdagelsesbetjenten tang; men det varede ikke ret længe, førend de to Ryttere gjorde den ubehagelige Opdagelse, at de alligevel ikke vare paa rette Vei; — paa Udveien havde de nemlig hele Tiden redet henover Græs; men nu laa der store Bunker Stene paa Veien.

„Naa, vi maae da i alt Fald en Gang komme til en eller anden beboet Egn," sagde Præsten.

„Ja, — maaskee til en Landsby, hvis Indbyggere ere Feniere," bemærkede Mr. Scotow med et bittert Smiil, der gik sporløst hen, men tillige i en bitter Tone, som Velærværdigheden meget godt hørte, og som — i Forbindelse med Ordet „Fenieer" — fik Haaret til at reise sig paa hans Hoved. Han svarede ikke, men gav sig til at klappe sin Hest saa stærkt, at Dyret foer afsted i fuldt Fiirspring. Mr. Scotow fulgte ham, — saa godt han kunde.

Pludselig hørte de to Ryttere en ganske besynderlig Lyd, — et Slags Piben, som Echoet syntes at forplante paa en ligefrem vidunderlig Maade. Mr. Scotow saa sig om — og opdagede nu, at Himlen var ganske rød bagved dem, og at Lysskjæret kom fra den Bakke fra hvilken de havde taget Flugten.

„Nu forfølge de os!" sagde han.

„Naa, — vi have da i alt Fald faaet et antageligt Forspring," svarede velærværdige Mr. Peters Town, idet han atter klappede sin Hest. Mr. Scotow fulgte hans Exempel, og de to vælige Dyr fore afsted; Rytterne vidste rigtignok ikke, hvor de kom hen; men Præsten sagde den ene Gang efter den anden:

„Vi staae i Guds Haand, og De skal see, vi slippe nok ud af denne Knibe!"

Lige paa een Gang fik de imidlertid Begge Øie paa et Lys, der straalede nedenfor dem. Velærværdigheden blev ganske bange; men hans Ledsager sagde, at de maatte ride videre. — Han meente, at Lysskjæret skrev sig fra et Huus, der laa nede i en Dal.

„Men hvis det nu er Feniere, som boe der?" spurgte Præsten.

Nu var det Mr. Scotow, der sagde:

„Vi staae i Guds Haand!"

Det varede imidlertid ikke ret længe, førend Opdagelsesbetjenten blev nødt til at tilstaae, at han havde taget feil; — de vare komne ind i en Huulvei, i hvilken der neppe fandtes noget Huus, og Lysskjæret svævede aabenbart i Luften.

„Saa er det vel sagtens en Lygte, som nogle Hyrder have tændt?" spurgte Præsten.

„Eller ogsaa Fenierne!" svarede Mr. Scotow.

Atter reiste Haaret sig paa Velærværdighedens Hoved, og han foreslog, at de skulde vende om. Opdagelsesbetjenten svarede imidlertid, at det ikke kunde nytte det Ringeste, og nu var det ham, der klappede sin Hest, som ogsaa strax foer afsted i fuldt Firspring. Præsten vilde gjerne have holdt sin Hest tilbage; men den fulgte sin Kammerats Exempel.

Pludselig hørte de to Ryttere atter hiin eiendommelige Piben, og i samme Øieblik blev Lyset nedenfor dem slukket. — —

— Det var en høist besværlig Ridetour, velærværdige Mr. Peters Town og hans Ledsager nu kom til at foretage sig. I Vælgmørke maatte de ride ned ad en Skrænt, der med hvert Øieblik blev mere steil, og det var dem ikke engang muligt et holde deres Heste tilbage; — de vælige Dyr fore afsted med Lynets Hurtighed; — den eiendommelige Piben, der endnu bestandig, med meget korte Mellemrum, lod sig høre, syntes formelig at elektricere dem.

„Det er ude med os!" sagde Mr. Scotow langt om længe, — efter en temmelig nødtvungen Pause.

Velærværdigheden svarede ikke; — nu havde han ikke

engang længer sit ellers staaende Omkvæd — eller Valgsprog —: „Vi staae i Guds Haand!“ — til sin Raadighed.

Baade han og hans Ledsager klamrede sig fast til deres respektive Hestes Manker; men Mr. Scotow klamrede sig dog vist lidt vel stærkt til dette Støttepunkt; thi hans Hest slog pludselig bagud og kastede sin Rytter af Sadelen, — det vil med andre Ord sige: ned i Afgrunden! — Den stakkels Opdagelsesbetjent var uden al Tvivl lige straa bleven slaaet ihjel; thi hans Ledsagere hørte ham ikke udstøde et eneste Skrig, — end ikke et eneste Suk — mere.

Hans Hest blev staaende et Øieblik, som om den grublede over, hvad den under de forhaandenværende Omstændigheder havde at foretage sig; — men pludselig lod det til at den havde fattet sin Beslutning: — uden Rytter gav den sig nemlig til at galoppere ved Siden af Præstens Hest.

Velærværdigheden opbød hele sin Dygtighed som Rytter for ikke at komme til at friste samme Skjæbne som Mr. Scotow, og til hans store Glæde blev det Lys, der nylig var gaaet ud, atter tændt. Nu var dette Lys imidlertid saa tætved ham, at han ikke kunde taale at see paa det, men maatte lukke Øinene, — dog først efterat han havde forvisset sig om, at Lyset kom fra en Lygte, der var anbragt paa en Pæl, ved Foden af hvilken der laa en Gjenstand, i hvilken han skjælvende gjenkjendte Mr. Scotows forfærdelig lemlæstede Lig.

Det lodtil, at Lyset ogsaa beroligede Hestene; thi nu fore de ikke længere saa hurtig afsted; — Præsten kunde saaledes faae Ro til at samle sine Tanker.

Og han følte sig da forholdsviis ret tryg; — det forekom ham nemlig at være aldeles klart, at han i dette Øieblik maatte være langt borte fra den graa Mand; — skikkelige Minearbeidere vare utvivlsomt de eneste Mennesker, han kunde risikere at møde her.

Præstens Tryghed skulde imidlertid ikke blive af lang Varighed. Pludselig hørte han igjen den eiendommelige Piben, der vidnede om, at han blev forfulgt; ja, denne Gang kunde han endog høre en Hest komme galopperende ned ad Skrænten. Tillige saae han nu et nyt Lys — og kunde ikke et eneste Øieblik nære Tvivl om, hvorfor det

skrev sig; — det var aabenbart Minearbeidere, der havde hørt Signalet og nu ilede til. Han saae sig omringet af en halv Snees Mænd, der vare nøgne heelt ned til Bæltestedet, og Hver havde en lille Lygte anbragt paa Huen, — og det forekom ham nu, at han kunde høre flere Heste komme galopperende ned ad Skrænten. Hans egen Hest var pludselig bleven staaende, og dens Kammerat snuste med en vis Ængstelse til Mr. Scotows Lig.

Nu steg Velærværdigheden af Hesten og saae spørgende paa Minearbeiderne. En af disse, — en sand Kæmpe, — sagde paa Engelsk til ham:

„Hvem er Du, — og hvad vil Du her?"

„Jeg er en stakkels Reisende, der har været saa uheldig at fare vild," svarede Præsten.

Alle Minearbeiderne brast i Latter, og Kæmpen vedblev:

„Du er vist snarere en Fange, der har taget Flugten?"

Velærværdige Mr. Peters Town rystede ivrig paa Hovedet, men var ikke længer istand til at tale; — nu fik han nemlig Øie paa sex Ryttere, der aabenbart havde forfulgt ham. Anføreren for Rytterene, — som ikke var nogen Anden end den Mand, for hvem Præsten hele Tiden havde været bange, — stod nu af Hesten, og Minearbeiderne hilste med største Ærbødighed paa ham. Denne Mand gik hen til Præsten, lagde den ene Haand paa hans Skulder og sagde til ham:

„Deres Velærværdighed er en dygtig Rytter; men det vilde dog maaskee have været heldigst for Dem, om De havde fristet samme Skjæbne som Mr. Scotow. — Stakkels Fyr! . . . Og jeg havde dog lovet ham Livet og Friheden!"

Den Geistlige skjælvede, da han hørte disse Ord; men paa samme Tid betragtede han den Fremmede med Forbauselse, — det var jo kun den graa Mand, der kunde tale saaledes til ham, og i Anføreren kunde han ikke gjenkjende den graa Mand.

Den Fremmede gjættede sig til, hvad han tænkte paa, og vedblev leende:

„Kjender De mig virkelig ikke igjen? Har De da reent glemt Mr. Burdetts Stemme?"

„Naa," sagde Præsten, der nu havde gjenvundet sin Fatning, „siden det er Dem, saa skynd Dem med at sige mig, hvad De vil foretage Dem med mig! Jeg venter ingen Barmhjertighed af Dem."

„Og maaskee har De Ret," svarede den graa Mand, — thi ham var det virkelig. „Vi To have længe bekæmpet hinanden; thi vi tjene Begge vigtige Interessер. Undertiden er De gaaet af med Seiren, — og da De havde faaet mig indespærret i Newgate, var De ganske vis paa, at jeg snart vilde blive hængt."

„Vær saa god at skynde Dem med at affige min Dom!" sagde Præsten stolt. „Skal jeg døe, lad mig saa døe snart!"

„O, De mener ikke et Ord af, hvad De siger," svarede den graa Mand leende. „De veed jo meget godt, at jeg er fenisk Høvding, og at Fenierne kun udgyde Blod, naar de ligefrem ere nødte dertil."

Velærværdigheden fortrak ikke en Mine. Han havde jo ventet dette Svar, og nu var han ganske rolig, ja, smigrede sig endog med det Haab, at det nok vilde blive ham muligt at tage Flugten. I en næsten oprømt Tone sagde han derfor:

„Deres Høimodighed rører mig dybt; men jeg maa anmode Dem om at drive den endnu videre. Hvilken Skjæbne har De tiltænkt mig?"

„Deres Velærværdighed er dømt til evigt Fængsel inde i Minen der," svarede den graa Mand.

„O," sagde Præsten haanlig, „Intet er evigt her i Verden!"

„Hm! . . . Maaskee!" svarede hans Modstander. „Dersom De blev rammet af en Ulykke, som gjorde Dem ukadelig for Fremtiden, — dersom man maatte nære Medlidenhed med Dem istedetfor at frygte Dem, — ja, saa vilde De sikkert blive sat i Frihed!"

Præsten skjælvede over hele Legemet; — hvad kunde det dog være for en forfærdelig Skjæbne, der var ham forbeholdt?

„Til Hest!" kommanderede den graa Mand; Ordren blev øieblikkelig efterlevet; velærværdige Mr. Peters Town blev sat op paa sin Hest, og Toget satte sig i Bevægelse.

— Den Mine — eller Kulgrube, som Rytterne nu

trængte ind i, var omtrent ti Fod bred og betydelig høiere; med visse Mellemrum var der anbragt Lygter. Efter en Ridetour, der kun havde varet et Kvarteerstid, skjøndt Præsten havde fundet den utaalelig lang, kommanderede den graa Mand, der red i Spidsen, pludselig Holdt og sprang af Hesten. De øvrige Ryttere fulgte hans Exempel, medens Minearbeiderne sluttede Kreds om Præsten, der nu saae, at han befandt sig i en Deel af Minen, i hvilken flere Gange støbte sammen.

„Stig af Hesten!" sagde en af Arbeiderne til den Geistlige.

Velærværdige Mr. Peters Town adlød. Han var bleg og skjælvede lidt; men Haabet havde han dog ingenlunde opgivet.

„Kom med!" sagde den graa Mand til ham, idet han lagde hans Arm i sin. „Resten af Veien maae vi tilbagelægge tilfods."

Med disse Ord førte han Præsten ned ad en snever Gang. To af Arbeiderne gik foran med Lygter; men for Resten vare de to Modstandere alene.

„Hm!" sagde den graa Mand nu. „De er vist meget vred paa Dem selv! Hvorledes er det dog muligt, at en saa klog Mand saaledes har kunnet lade sig tage ved Næsen?"

„De har faaet mig i Deres Magt; men dermed bør De ogsaa lade Dem nøie," svarede Velærværdigheden, „Deres Spot bør De forskaane mig for. Jeg veed jo nu, at jeg er dømt til Fængsel paa Livstid."

„Ja, — hvis De ikke bliver rammet af en Ulykke, der gjør Dem uskadelig."

„Eller hvis det ikke lykkes mine Venner at befrie mig!"

„Det vil neppe skee; — men De har jo ganske vist Lov til at hengive Dem til Haabet derom!"

I dette Øieblik standsede de to Mænd, der bare Lygterne, og Præsten saae, at han var bleven bragt hen til et Sted, hvor Gangen atter udvidede sig. Midt i Gangen saae han imidlertid en Gjenstand, der strax tildrog sig hans Opmærksomhed; — det var et sex Fod høit og fire Fod bredt Buur.

„Der skal De boe," sagde den graa Mand koldt.

Velærværdigheden foer sammen; Haaret reiste sig paa hans Hoved, og nu anstillede han endog et Forsøg paa at rive sig løs; men den graa Mand holdt godt fast paa ham, og efter et Par Minuters Forløb havde Arbeiderne indespærret Præsten i Buret, i hvilket der forøvrigt fandtes et Bord og en Stol, saaat Fangen kunde sætte sig ned.

„To Gange om Dagen skal De faae Noget at spise," sagde den graa Mand, — og derpaa gik han sin Vei, fulgt af Arbeiderne. Velærværdigheden, som nu oven i Kjøbet befandt sig i det dybeste Mørke, udstødte forfærdelige Skrig og ruskede i Jernstængerne, indtil han udmattet sank ned paa Gulvet. I dette Øieblik blev hans Buur pludselig oplyst, og Lysskjæret var ikke til at udholde; det var ti Gange mere gjennemtrængende og piinligt, end selve Solens Straaler, for hvilke Enhver dog, efter kortere eller længere Tids Forløb, maa slaae Øinene ned.

Præsten skyndte sig med at lukke Øinene; thi han følte en saa heftig Smerte, som om der var blevet stukket et glødende Jern i dem; men det elektriske Lys, — thi et saadant var det, skjøndt den Geistlige ikke gjorde sig Rede derfor, — trængte igjennem hans Øienlaage, og nu indsaae han, hvad det var for en „Ulykke", den graa Mand havde sigtet til; — nu huskede han paa, at Tyrannen Dionysos havde gjort sine Fanger blinde ved pludselig at bringe dem fra det dybeste Mørke ud i det klareste Lysskjær; — nu kunde velærværdige Mr. Peters Town ikke længer nære nogen Tvivl om, at han var dømt til at blive blind.

Efter sex Minuters Forløb var Præsten igjen omgivet af Mørke; men det gjorde endnu bestandig forfærdelig ondt i hans Øine, og han gav sig til at gruble over, hvorledes han for Fremtiden skulde undgaae en saadan Smerte. Da hørte han pludselig Nogen nærme sig, og strax fattede han Haab; — selv slette Mennesker troe ofte paa Andres Godhed, og Velærværdigheden, som jo ikke kunde være uvidende om, at Mange velsignede den graa Mand som deres Velgjører, bildte sig virkelig ind, at det var hans Modstander, der kom for at tilbyde ham Benaadning paa den Betingelse, at han gav Afkald paa

Lord Williams Formue. Præsten tog imidlertid feil; den Mand, der med en Lygte i Haanden kom hen til Buret og høflig hilste paa ham, var Shoking, — den forhenværende Tigger, hvem den Geistlige nylig med en haanlig Mine havde vendt Ryggen, da de mødtes paa Dampskibet. Heller ikke nu besvarede Velærværdigheden Shokings Hilsen, og den graa Mands Ven sagde i en godmodig Tone:

„Ah! Deres Velærværdighed er endnu bestandig stolt?"

„Jeg er slet ikke stolt," svarede Præsten.

„Godt, — saa kunne vi jo passiare sammen!"

„Har De da Noget at sige mig?"

„Ja, — for det Første bringer jeg Dem da Noget at spise," svarede Shoking, idet han imellem Fernstængerne anbragte Brød, Kjød og en Flaske Viin.

„Kniv og Gaffel vil den graa Mand ikke lade Dem faae," vedblev han, „han er nemlig bange for, at Fortvivlelsen skal drive Dem til Selvmord."

„Den Frygt er overflødig," sagde den Geistlige.

„Det tillod jeg mig ogsaa at gjøre ham opmærksom paa. En Mand som Deres Velærværdighed kjender ikke til saadan Svaghed!"

Den Geistlige tog imod Levnetsmidlerne, men rørte dem ikke.

„Er De da ikke sulten?" spurgte Shoking.

„Nei, endnu ikke."

„Men hvis De ikke holder Maaltid, medens jeg er hos Dem, kommer De til at spise i Mørke."

„Jeg har ikke Noget imod Mørket," svarede Præsten.

„Især vel ikke, naar det afløser et saadant Lysskjær som det, De nylig saae?"

Velærværdigheden saae et Øieblik paa Shoking og sagde derpaa:

„Siden det lader til, De veed Besked om det Hele, saa sig mig, om jeg tiere faaer det Lysskjær at see!"

„Ja, een Gang hver Time."

„Men, — hvad skal det betyde?"

„Hm!" svarede Shoking. „Da Deres Velærværdighed nu er bleven en Smule mindre stolt, har jeg ikke Noget imod at meddele Dem nogle Forklaringer. Det

omtalte Lys, der er blevet opfundet af en Irlænder og fenisk Høvding, ved Navn John O'Brien, er en Straf, som Fenierne lade deres Fjender udstaae, naar de have faaet dem i deres Magt. I Løbet af tre Dage gjør dette Lys et Menneske blindt."

„Og den Skjæbne har man tiltænkt mig?" spurgte Præsten skjælvende.

„Det beroer paa Dem selv," svarede Shoking. „Seer De, jeg bringer Dem ikke blot Mad, men kommer ogsaa til Dem som Gesandt. Den graa Mand vil have, at Lord William Pembleton om to Maaneder skal have sit Navn og sin Formue tilbage; hvis De nu gaaer ind paa hans Forslag, bliver De sat paa fri Fod, naar han har faaet alle sine Planer realiserede, hvilket ventelig vil skee om et Par Aar, — hvis ikke, er De blind om nogle faa Dage!"

Velærværdigheden betænkte sig længe, førend han svarede; men Shoking ventede rolig og taalmodig.

„Og hvis jeg nu gaaer ind paa Forslaget, vil man saa vedblive at holde mig indespærret i dette Buur?" spurgte Præsten endelig.

„Ja, det er aldeles nødvendigt," svarede Shoking.

„Hm!" sagde den Geistlige nu. „Jeg antager, at den graa Mand har givet Dem Fuldmagt til at underhandle, og maa derfor bede Dem om at gjøre mig bekjendt med hans Forslag."

„Det skal jeg," svarede Shoking. „Seer De, Deres Velærværdighed, endnu for nogle faa Dage siden var De den mægtigste Mand i hele England; — selv de Planer, som Hds. Majestæts Regering havde lagt, vilde De have kunnet faae til at strande, fordi De var Formand for det evangeliske Missions-Selskab."

„Maaskee," sagde velærværdige Mr. Peters Town med Selvfølelse, „men hvad saa?"

„Ja, nu har den graa Mand faaet Lyst til i nogen Tid at træde i Deres Sted, — at blive Formand for Missions-Selskabet."

„Det er ligefrem en Umulighed! Missions-Selskabet adlyder ham aldrig!"

„Jo, det gjør, — naar De giver det de Ordrer, som han dikterer Dem!" sagde Shoking rolig.

„Og det har den graa Mand troet mig istand til at

gjøre?" udbrød Præsten stolt. „Nei, nei, jeg — er hans Fange, og med mit Legeme kan han foretage sig, hvad han har Lyst til; men min Villie tilhører dog ikke ham!"

„De siger altsaa Nei?" spurgte Shoking.

„Bestemt Nei!" svarede Præsten.

„Godt, — som De vil!" sagde Shoking nu, idet han ganske rolig tog et Par Briller med konvexe Glas op af Lommen og satte dem paa Næsen. Derpaa gav han sig til at fløite, og slukkede Lyset i Lygten, saa at den Geistlige atter sad i Mørke. Pludselig kom det forfærdelige Lysskjær igjen, og forgjæves lukkede Præsten Øinene og skjulte sit Ansigt i sine Hænder; — Lyset trængte igjennem Alt.

„Mig falder Lyset slet ikke til Besvær," sagde Shoking, „vi kunne derfor ganske rolig tale sammen."

„Ti, Elendige!" hylede Velærværdigheden, som var nærved at blive vanvittig af Smerte.

Efter fem Minuters Forløb gav Shoking Signal til, at Lyset skulde slukkes, og nu blev der atter ganske mørkt inde i Minen. Shoking skyndte sig imidlertid med at tænde sin Lygte; men Præsten, der nu igjen havde faaet Mod, sagde pludselig i en haanlig Tone til ham:

„Det lader til, at De ikke kan faae Lygten tændt?"

„Deres Velærværdighed tager feil; den er tændt!" svarede Shoking rolig. „Det lader til, at De allerede er bleven blind!"

„De lyver!" . . . begyndte Præsten.

I samme Øieblik skimtede han imidlertid et rødligt Skjær, som igjennem Taage, og nu udstødte han et Skrig, der lignede et vildt Dyrs Hyl, kastede sig ned paa Bunden af Buret og rev sig i Haaret, idet han udstødte de forfærdeligste Eder. —

Ganske blind var den Geistlige dog, som allerede bemærket, endnu ikke bleven, og dette indsaae Shoking ogsaa. Han sagde derfor:

„Det er umuligt, at De allerede skulde være blind, og Deres Øine kunne endnu blive helbredte, hvis De blot kan see ganske Lidt?"

Disse Ord galvaniserede formelig Præsten; han foer op og udbrød:

„Ja, jeg kan see Deres Lygte som en lille rød Prik!“ . . . .

„Saa kan den graa Mand ogsaa helbrede Dem — med en Salve, han har!“

„Den graa Mand? — Nei, han vil ikke helbrede mig! Han har besluttet at styrte mig i Fordærvelse!“

„Deres Velærværdighed tager feil!“ sagde en Stemme, som ikke var Shokings. Præsten foer sammen; det var den graa Mands Stemme, han hørte.

„Siden De ikke ganske har mistet Synet, kan jeg helbrede Dem,“ vedblev den graa Mand. „Vil De blot behage at lukke Øinene?“

Denne Opfordring skyndte den Geistlige sig med at efterkomme, og nu berørte den graa Mand hans Øine paa en Maade som i høieste Grad virkede velgjørende paa dem.

„Imidlertid maa De først aabne Øinene om nogle Minuter,“ sagde den graa Mand, — „Salven maa nemlig have Tid til at gjøre sin Virkning. I Mellemtiden ville vi passiare lidt sammen! — Shoking har dog vel gjort Dem bekjendt med mine Hensigter og Ønster?“

„Ja,“ svarede velærværdige Mr. Peters Town med et Suk.

„Godt,“ vedblev „Mesteren“, „nu kan De gjerne slaae Øinene op; — De vil da overbevise Dem om, at der ikke er det Ringeste iveien med dem. Dersom De ret mange Gange endnu blev udsat for et saadant Lysskjær som det, De allerede kjender, vilde ikke engang min Salve længer kunne helbrede Dem!“

„Men vil De da virkelig tiere lade mig udstaae den forfærdelige Straf?“ spurgte Præsten.

„Ja, hvis De ikke giver efter.“

„O“, — udbrød den Geistlige, „det, De forlanger af mig, er ligefrem umuligt!“

„Saa kan det vist ikke overraske Deres Velærværdighed, at jeg benytter mig af den Magt, jeg for Øieblikket har over Dem? sagde den graa Mand rolig. „De for Deres Vedkommende vilde jo ikke have betænkt Dem et eneste Øieblik paa at lade mig hænge!“

„Men jeg kan ikke forraade det evangeliske Missions-

Selskabs Interesser!" udbrød velærværdige Mr. Peters Town.

„Som De vil!" sagde den graa Mand i en ligegyldig Tone, — og derpaa tilføiede han:

„Siig mig nu en Gang, om Deres Øine ikke ere fuldstændig helbredte!"

Jo, — det vare de; — det kunde Velærværdigheden ikke nægte. Han var nu istand til tydelig at see Alt, — endog det alvorsfulde, ja, næsten truende Blik, som den graa Mand fæstede paa ham.

Hans Modstander sagde nu rolig:

„Jeg veed meget godt, hvem der fungerer i Deres Velærværdigheds Sted, naar De er fraværende; — det gjør en vis Mr. Ascott, — hvem De dog — af Grunde, som jeg ikke behøver at opregne for Dem, ikke synes at kjende, naar De møder ham i Selskabslivet. Til denne Mand maa De skrive et Brev efter mit Diktat!"

Præsten betænkte sig et Øieblik; derpaa sagde han:

„Godt, — dikteer kun, — jeg vil saa strax sige Dem, om jeg kan nedskrive det, De dikterer mig!"

Den graa Mand gav Shoking et Vink, og af den Kurv, i hvilken denne havde bragt den Geistlige Levnetsmidler, tog han nu Pen, Blæk, og Papir frem og gav Velærværdigheden alt dette. Præsten tog Pennen og sagde, idet han udstødte et dybt Suk:

„Jeg seer nok, at jeg maa rette mig efter min seierrige Modstanders Villie."

„Deres Velærværdighed maa endelig ikke troe, at jeg har isinde at blande mig i Missions-Selskabets religiøse Anliggender," sagde den graa Mand, „det er kun nogle, efter min Mening haardt forurettede Personers Interesse, jeg vil varetage."

Den Geistlige svarede ikke, men sad ubevægelig og ventede, med Pennen i Haanden; — nu lod det til, at han ikke længer nærede nogen Betænkelighed ved at adlyde sin seierrige Modstander, skjøndt han dog nylig med Bestemthed havde erklæret, at han langt hellere vilde døe, ja, endog blive blind, end forraade Missions-Selskabets Interesser.

„Og nu vil jeg diktere Dem det Brev, De har at skrive til Mr. Ascott," vedblev den graa Mand.

Brevet begyndte saaledes:

„Kjære Ascott!

Det er fra Glascow i Skotland, jeg skriver Dem til" . . .

Da Velærværdigheden hørte denne Begyndelse, der jo ikke var saa ganske overeensstemmende med Sandheden, studsede han, — men nedskrev dog Ordene; — det var jo saa naturligt, at hans Fjende ikke gjorde Mr. Ascott bekjendt med hans rette Opholdssted.

Den graa Mand dikterede nu videre:

„Jeg maatte over Hals og Hoved forlade London og fik ikke Tid til at lade Dem det vide. Selv nu kan jeg kun meddele Dem, at min Reise vil blive af stor Betydning for vort Selskab og dets Opgave, — det er nemlig en stor Skat, jeg er paa Jagt efter. Hvor længe min Reise vil vare, veed jeg ikke; maaskee bliver den kun kort; men det er ogsaa muligt, at den kommer til at vare i flere Uger.

Overbringeren af denne Skrivelse Mr. Bury, er min Stedfortræder og Agent i Skotland, ligesom De er det i London. Han veed Besked om den Sag, om hvilken der her er Tale, og vil meddele Dem enhver Oplysning om den, som det for Øieblikket er muligt at meddele. De har at rette Dem efter hans Ordrer, som om det var mig selv, der gav Dem disse."

Uden at gjøre den ringeste Indvending nedskrev velærværdige Mr. Peters Town disse Linier, og derpaa sagde han:

„Er det det Hele?"

„Ja, det er det Hele," svarede den graa Mand. „Vil De nu blot behage at sætte Deres Navn under Brevet?"

Ogsaa denne Opfordring efterkom Præsten strax, og derpaa rakte han sin Modstander Brevet. Den graa Mand læste det opmærksomt igjennem, og derpaa sagde han smilende:

„Men hvad er det? Deres Velærværdighed har jo glemt Noget!"

„Og det er?"

„Det er de to Kors, som De pleier at føie til Deres Underskrift! Dem maa De endelig ikke udelade; thi uden dem har Deres Underskrift jo ikke ringeste Betydning. Vil De altsaa behage at føie Korsene til?"

„Nei, nei, det gjør jeg aldrig!" udbrød Velærværdigheden.

„Naa, saaledes?" sagde den graa Mand.

Og idet han derpaa henvendte sig til Shoking, tilføiede han ganske rolig:

„Saa er det det Bedste, Du igjen slukker Din Lygte og tager Dine Briller paa; — Hans Velærværdighed har aabenbart ikke Noget imod at blive blind!"

Shoking tog Brillerne op af Lommen; men da Præsten saae dette, raabte han ivrig:

„Nei, — stop, — stop!"

„Naa, — det lader til, at Deres Velærværdighed har betænkt Dem?" sagde den graa Mand.

„Ja, — jeg vil gjøre Alt, hvad De forlanger af mig, — thi jeg veed jo nok, at De er en Mand, der gjør Alvor af Deres Trudsler. — Kun maa De love mig at der ikke tilstøder Mr. Ascott noget Ondt, og at jeg snarest muligt bliver sat i Frihed."

„Jeg lover Dem begge Dele," svarede den graa Mand, „men saa maa De ogsaa strax sætte de to Kors til, lægge Brevet sammen og skrive udenpaa det."

Den Geistlige adlød, og ganske rolig stak den graa Mand nu Brevet i Lommen og gik sin Vei.

Velærværdige Mr. Peters Town skjulte sit Ansigt i sine Hænder og saae ud til at være meget bedrøvet.

„Oho!" sagde Shoking efter en kort Pause. „Saa De res Velærværdighed bildte Dem ind, at De saaledes kunde tage Mesteren ved Næsen?"

Den Geistlige svarede ikke, og den graa Mands trofaste og hengivne Tjener vedblev:

„Nei, nei, — vel har Deres Velærværdighed gjentagne Gange givet os Beviser paa, at De er en snu Krabat; men med Mesteren kan De dog ikke hamle op. Den graa Mand er alvidende og almægtig, og det er et farligt Stykke Arbeide at give sig i Kast med ham!"

Velærværdigheden laug endnu bestandig stille; han syntes at være bleven enig med sig selv om, at han med Taalmodighed maatte finde sig i sin Skjæbne, men ikke at have Lyst til at passiare. Shoking sagde derfor endnu kun til ham:

„Og nu vil jeg ønske Deres Velærværdighed en rolig Nat. Min Lygte skal De faae Lov til at beholde."

Og efterat vor gamle Ven havde sat Lygten paa Gulvet, forlod ogsaa han velærværdige Mr. Peters Town, der sad ganske rolig inde i sit Buur. Som vi vide, hyldede den energiske Præst den Grundsætning: „Saalænge der er Liv, er der Haab," og som en Følge deraf havde han paa ingen Maade tabt Modet, — i Særdeleshed da han jo nu var sluppet for den forfærdelige Ulykke at blive blind.

To og syrgetyvende Kapitel.

Mr. Ascott, der, som allerede antydet, var en af det evangeliske Missionsselskabs Hovedagenter i London, fik nogle Dage efter Besøg af en Mand, som han ikke kjendte, men som kaldte sig Mr. Bury og bragte Mr. Ascott et Brev fra velærværdige Mr. Peters Town, hvis pludselige Forsvinden naturligvis havde fremkaldt Længsel og Bekymring hos denne, som hos alle de Mange, der med Tillid saae op til den energiske Præst. Mr. Ascott, som netop nylig havde talt med sin Fuldmægtig om det Besynderlige i, at Selskabets Formand saaledes var forsvunden, uden at nogen af hans Medhjælpere havde den fjerneste Anelse om, hvad der var blevet af ham, aabnede naturligvis med megen Iver den Geistliges Brev og læste det igjennem med største Opmærksomhed. — „Godt, Mr. Bury," sagde han derpaa, „jeg venter paa Deres Ordrer; — men først vilde jeg dog gjerne bede Dem om at meddele mig de Oplysninger, som velærværdige Mr. Peters Town taler om i sit Brev." — „Det skal jeg med største Fornøielse gjøre," svarede den foregivne Mr. Bury, som naturligvis ikke var nogen Anden, end den graa Mand, — „kun maa jeg meget beklage, at de Oplysninger, jeg for Øieblikket seer mig istand til at med-

dele Dem, kun ere af saare ringe Betydning. Som Hans Velærværdighed skriver Dem til, har han over Hals og Hoved maattet foretage sig en Reise, — op til Skotland, — for at komme i Besiddelse af en umaadelig stor Skat, som naturligviis vil komme til at tilhøre vort Selskab. Jeg, der — som De veed — er Selskabets Hovedagent for Skotlands Vedkommende, har nu faaet det Hverv, baade der og her i England at træffe saadanne Foranstaltninger, at Hans Velærværdigheds Bestræbelser i den omtalte Henseende kunne blive kronede med et heldigt Udfald. Det er imidlertid en Selvfølge, at jeg trænger til Deres Bistand, hvad dette Punkt; angaaer; — men d e n gjør jeg ogsaa sikker Regning paa." Mr. Ascott bukkede. — I Grunden var han ikke i rigtig godt Humør; thi han havde altid smigret sig med det Haab, at velærværdige Mr. Peters Town, hvis han nogensinde kom til at trænge til en Stedfortræder, da vilde lade sit Valg falde paa h a m, og det kunde derfor kun ærgre ham, at Velærværdigheden havde foretrukket en Anden for ham. Imidlertid trøstede han sig med den Betragtning, at denne Omstændighed maaskee ene og alene var Tilfældets Værk, og ganske rolig sagde han til sin heldige Kollega: „Det kan De ogsaa med Rette gjøre, Mr. Bury, — det er jo kun ligefrem min Pligt, blindt at adlyde den Mand, som Selskabets Overhoved, vor fælles Herre, har behaget at vælge til sin Stedfortræder. — I hvilken Henseende kan jeg altsaa være Dem til Nytte?" — „Det skal jeg sige Dem," svarede Mr. Bury. „Det er, som allerede bemærket, en umaadelig stor Skat, Hans Velærværdighed nu staaer i Begreb med at sætte vort Selskab i Besiddelse af; men de forberedende Foranstaltninger i saa Henseende ville komme til at koste mange Penge, og jeg vil derfor blive nødt til at stille store Fordringer til Dem, — eller rettere: til Selskabets Kasse, hvad dette Punkt angaaer." Smilende svarede Mr. Ascott: „Det kan neppe være D e m ubekjendt, at det evangeliske Missions-Selskabs Kasse er meget rigelig forsynet og derfor godt kan taale en lille Aareladning, — i Særdeleshed naar denne kun kan tjene til, endnu yderligere at forøge dens Velvære." — „Hm!" sagde den foregivne Mr. Bury. „Det er just ikke nogen lille Aareladning, der her er Tale om!" — Atter bukkede

Mr. Ascott. — „Behag blot at nævne Beløbet, Mr. Bury!" sagde han ganske rolig. — „Godt, — saa maa jeg til en Begyndelse anmode Dem om tredivetusind Pund Sterling!" sagde Mr. Bury. — Til Trods for Alt, hvad Mr. Ascott havde sagt om den blomstrende Tilstand, i hvilken det evangeliske Missionsselskabs Kasse befandt sig, gav det dog et Sæt i ham, da han hørte disse Ord. — „Tredivetusind Pund?!" udbrød han. „Hm! . . . Det er unægtelig et meget betydeligt Beløb!" — Leende svarede den foregivne Mr. Bury: „Men sagde jeg Dem da ikke ogsaa, at det ikke var nogen lille Aareladning, der her var Tale om, Mr. Ascott?" — Og derpaa tilføiede han med Alvor: „Ja, ganske vist er Beløbet endog meget betydeligt; men det er Intet i Sammenligning med den Skat, med hvilken Hans Velærværdighed staaer i Begreb med at berige vort Selskab, — det kan jeg forsikre Dem." — „O, jeg er ogsaa ganske rolig," svarede Mr. Ascott, „jeg har altfor megen Tillid til Hans Velærværdigheds overlegne Dygtighed og til hans Evne til at træffe det rette Valg, til at jeg et eneste Øieblik skulde nære Betænkelighed ved at adlyde ham, eller rettere: den Mand, han har behaget at vælge til sin Stedfortræder. Imidlertid vil De kunne forstaae, at vort Selskab ikke har et saa stort Beløb liggende i sin Kasse som en død Kapital; — men hvis De vil vente et Øieblik, skal jeg give Dem en Anviisning paa Englands Bank." — Hermed erklærede den foregivne Mr. Bury sig tilfreds, og Mr. Ascott forlod nu Værelset, men vendte efter et Par Minuters Forløb tilbage med en Anviisning paa Banken. Mr. Bury læste Anviisningen igjennem med største Opmærksomhed, lagde den derpaa ganske rolig sammen og stak den i Lommen, vexlede derefter et venskabeligt Haandtryk med Mr. Ascott, hvem han takkede for den Beredvilligheds, med hvilken han havde opfyldt hans Ønske, lovede at komme igjen, hvis han skulde faae Brug for flere Penge, — og gik sin Vei. — — — — — — — — — —

Et Par Dage efter sad Lady Anna Pembleton ganske alene ved Vinduet i Dagligstuen paa New-Pembleton. Denne smukke Eiendom var nemlig nu bleven hendes stadige Opholdssted; thi hun ansaae det ikke længer for nødvendigt at tage sin Tilflugt til det ganske vist langt

stærkere befæstede, men tillige mindre hyggelige Old-Pembleton. Vel havde hun en Søn, om hvis Rettigheder hun var rede til at værne med en Løvindes Energi, og vel havde hun en Fjende, og det en for hendes Søns Rettigheder farlig Fjende; — ja, hun havde en farlig Fjende — i den Mand, der havde tændt den første Kjærligheds rene og evig brændende Flamme i hendes Hjerte; — men selv Moderkjærligheden var ikke istand til at gjøre hende blind for, hvad denne Mand var; — skjønbt hun — naturligviis med fuld Føie — betragtede ham som sin egen og sin Søns Fjende, lod hun ham dog vederfares Retfærdighed; — hun kunde ikke anſee det for muligt, at han eller nogen af hans Venner, af de Mænd, som han beærede med sin Tillid, skulde kunne bekvemme sig til at spinde saadanne nedrige Rænker, som et vist andet Medlem af Familien Pembleton havde nedladt sig til. Med Hensyn til sin Søn var Lady Anna Pembleton saaledes temmelig rolig; men forøvrigt var hun virkelig alt Andet, end rolig, ja, endog meget ængstelig og bekymret. Vi maae nemlig ogsaa lade hende vederfares Retfærdighed og udtrykkelig bemærke, at hendes Samvittighed gjorde hende bittre Bebreidelser, fordi den Mand, hun en Gang havde elsket saa høit, — den Mand, der var den rette Eier af Familien Pembletons Godser og Formue, og som var bleven saa blodig forurettet, saa grusomt behandlet af sin egen Broder, — af hendes Mand, — endnu bestandig maatte sukke under Forurettelsens tunge Svøbe. Vel vidste Lady Anna, at Lord William nu ikke længer sad indespærret i Bedlam, — og det var ganske vist en stor Trøst for hende, at han dog i alt Fald var sluppet bort fra et Sted, hvor Opholdet om kortere eller længere Tid vilde have gjort ham vanvittig; — men hun havde ikke den fjerneste Anelse om, hvad der var blevet af ham, — og hun vilde dog saa gjerne have sat sig i Forbindelse med ham for, om muligt, at faae et Forlig bragt istand. Og hertil kom endnu, at det ikke kunde være Lady Anna Pembleton ubekjendt, at Lord William endnu havde andre Fjender, og det Fjender, der vare udrustede med megen Energi, og som — af forskjellige Grunde — satte Himmel og Jord i Bevægelse for at styrte Lord William i Fordærvelse, eller dog idetmindste

gjøre ham aldeles uskadelig. Disse Fjender vare: velærværdige Mr. Peters Town og Lady Annas egen Fader, Sir Archibald. Hvad Velærværdigheden angaaer, da havde han jo lovet, at han — eller det Selskab, hvis Formand han var, — imod et betydeligt pekuniairt Vederlag skulde faae udvirket, at Lady Anna gik af med Seiren, — og den stakkels Enke vidste af Erfaring, hvor energisk denne Præst kunde være, naar der var Tale om pekuniair Fordeel for ham — eller for hans Missions-Selskab. — Sir Archibald havde derimod kun omfattet Sagen med saa stor Iver, fordi han ønskede at forebygge enhver Skandale og tillige at sikkre sin Datters og dennes Søns Stilling i Samfundet; — men Lady Anna kjendte sin Fader og vidste, at disse Bevæggrunde vilde være fuldstændig tilstrækkelige til at tilskynde Sir Archibald til at udfolde hele den mægtige, — til sine Tider endog overvældende, ja, ligefrem forfærdelige — Energi, der laa i hans Natur, og som i mange Aar havde slumret — for kun at vaagne med saameget desto større Styrke. — Lady Annas ængstelige Bekymring, — eller rettere: hendes Samvittighedsnag, — havde imidlertid ikke undt hende Ro, — ikke tilladt hende at ligge paa den lade Side; — i Haab om, at det dog endnu maatte kunne lykkes hende at faae et Forlig med Lord William bragt istand, havde hun sendt en paalidelig Tjener til London for at faae at vide, naar velærværdige Mr. Peters Town og Sir Archibald kunde — og vilde — gjøre hende den Ære at aflægge hende et Besøg — eller modtage hende i Englands Hovedstad. — Til hendes store Skræk var den paalidelige Tjener imidlertid kommen tilbage med uforrettet Sag; — han havde hverken truffet Præsten eller Sir Archibald; — begge disse Herrer havde over Hals og Hoved forladt London, og hvorfor de vare reiste, syntes ikke et eneste Menneske at have fjerneste Anelse om, — Alt, hvad den paalidelige Tjener havde kunnet faae at vide i saa Henseende, var, at de to Herrer ikke havde tiltraadt Reisen paa samme Tid; Sir Archibald havde først forladt Englands Hovedstad, og han havde ikke været ene, da han steg ind i Jernbanekoupeen; — han havde havt en smuk Dame til Ledsagerinde. — Ja, — det var tilvisse et rædselsfuldt Budskab, den paalidelige Tjener saaledes

— imod sin Villie — bragte sin Frue. At den Geistlige og hendes Fader pludselig og paa en hemmelighedsfuld Maade havde forladt London, vilde under alle Omstændigheder have fremkaldt Bekymring og Ængstelse hos hende; men i Særdeleshed maatte det gjøre det nu, da hun jo vidste, at ogsaa Lord William var forsvunden. — Alt dette sad Lady Anna Pembleton og grublede over, og det er ikke til at undres over, at det Broderi, hun havde i Haanden, under disse Omstændigheder var sunket ned paa hendes Skjød. Pludselig blev hun imidlertid udrevet af sin Grublen ved, at en af Tjenerne traadte ind i Dagligstuen for at underrette hende om, at en fremmed Herre, hvis Visitkort Tjeneren bragte paa en Sølvtallerken, ønskede at tale med Mylady om Sager af største Vigtighed. — Lady Anna tog Kortet, kastede hurtig et Blik paa det og udbrød ganske forbauset: „Mr. Bury? . . . Det Navn er mig aldeles ubekjendt! . . . . Hvad kan den Mand have at tale med mig om? „Naa, det faaer jeg vel snart ar vide! . . . Før Mr. Bury ind i Salen; — jeg skal strax være hos ham!" — Tjeneren gik, — og et Øieblik efter stod Lady Anna Pembleton ligeoverfor den Mand der, nu kaldte sig Mr. Bury. — „Mylady," sagde den Fremmede, idet han ærbødig hilste paa den smukke Enke, „jeg har ikke den Ære at være kjendt af Dem, og ikke desto mindre er jeg nøie fortrolig med Deres Familiehistorie og har det Hverv at underhandle med Dem om adskillige Anliggender, som De vistnok hidtil har antaget, at ingen Fremmed vidste Besked om." — Lady Anna studsede, men svarede høflig: „Behag at tage Plads, Mr. Bury! . . . Jeg er rede til at høre paa, hvad De har at sige mig." — Den foregivne Mr. Bury efterkom Opfordringen og sagde derpaa: „Først og fremmest har jeg en Hilsen at bringe Dem fra Deres Svoger, Mylady, — fra Lord William Pembleton, der virkelig ønsker at slutte Forlig med Dem og har overdraget mig det Hverv at indlede Underhandlinger med Dem i saa Henseende." — Det gav et Sæt i Lady Anna, da hun hørte disse Ord; men hun gjenvandt strax sin Fatning og sagde forholdsvis rolig: „De mener formodentlig den Mand, der udgiver sig for min afdøde Svoger, Lord William Pembleton, — det vil med andre Ord sige:

den løsladte Deporterede Walter Bruce?" — „O, Mylady," sagde Mr. Bury smilende, „det kan virkelig ikke nytte, De anstiller et Forsøg paa at føre mig bag Lyset; thi jeg læser tydelig, hvad der staaer skrevet i Deres Hjerte. Jeg veed, at De ved første Diekast gjenkjendte Lord William; — jeg veed, at Lord Evandale lige straæ tilstod sin Brøde for Dem; — ja, jeg veed endog, at De allerede for længe siden med Glæde vilde have indledet Underhandlinger med den saa haardt Forurettede, dersom Deres Fader og velærværdige Mr. Peters Town ikke havde forhindret Dem fra at gjøre det." — I høieste Grad forfærdet saae Lady Anna paa sin Gjæst, der jo syntes at være alvidende; men hun kunde ikke udholde hans forskende Blik, og idet hun slog Øinene ned, svarede hun med skjælvende Stemme: „De er unægtelig meget vel underrettet, Mr. Bury, men netop derfor maa De jo ogsaa vide, at jeg ikke med min bedste Villie kan indgaae Forlig med . . . med den Paagjældende." — De sigter naturligviis til de to energiske Mænd, der hidtil have lagt Hindringer iveien for Dem i saa Henseende, Mylady?" sagde Mr. Bury. „Hvad vilde De imidlertid sige, om jeg nu bragte Dem den Efterretning, at disse to Mænds Modstand er brudt, — om jeg ikke blot optraadte her som Lord Williams, men ogsaa som Præstens og Sir Archibalds Fredsapostel?" — „De? . . . De skulde? . . . Nei, nei, det er ikke muligt!" udbrød Lady Anna. — „Jeg kan meget godt begribe, at det falder Dem vanskeligt at forstaae det og troe derpaa, — og dog forholder det sig virkelig, som jeg sagde," svarede Mr. Bury. „Lad os gjøre Begyndelsen med den meest energiske af de to Mænd, — og det er velærværdige Mr. Peters Town jo aabenbart, ikke sandt, Mylady?" — „Jo, det er han ganske vist." indrømmede den smukke Enke. „Hvad der leder ham, er nemlig." . . . Her afbrød Lady Anna sig selv. Mr. Bury supplerede imidlertid den af hende paabegyndte Sætning. — „Pekuniair Fordeel," sagde han, „og den har han aldrig vist sig tilbøielig til at give Afkald paa. — Ganske rigtig, Mylady, og den energiske Præst vilde sikkert heller ikke nu have givet Afkald paa de tredivetusind Pund Sterling, som han havde betinget sig af Familien Pembletons Formue for at gjøre Lord William uskadelig, — hvis en Magt, der er endnu stærkere

end hans og hans Selskabs, ikke havde tvunget ham til at gjøre det. — Jeg har imidlertid herved den Ære at overrække Dem de tredivetusind Pund Sterling, som allerede vare blevne udbetalte til det evangeliske Missionsselskab." — Med disse Ord gav Mr. Bury den smukke Enke en Mappe, som hun til sin store Forbauselse saae, var fuld af Banknoter. — „I Sandhed, De faaer mig næsten til at troe, at De kan gjøre Mirakler!" udbrød Lady Anna. „Jeg havde virkelig aldeles opgivet Haabet om nogensinde at faae de Penge tilbage! . . . Men nu min Faders Samtykke?" . . . „Ja," afbrød Mr. Bury hende her, „det vilde De ikke let kunne indhente, dersom jeg ikke kom Dem til Hjælp, Mylady. Sir Archibald er nemlig reist bort, og De veed neppe, hvor De vilde kunne træffe ham." — „Nei, ganske vist," indrømmede Lady Anna, „og det har virkelig overrasket mig meget, at min Fader saaledes er reist bort uden at lade mig det vide. — De, som synes at vide Alt, kan imidlertid maaskee ogsaa forklare mig, af hvilken Grund min Fader har baaret sig saa besynderlig ad?" — „Ja, det kan jeg, Mylady," svarede den foregivne Mr. Bury smilende. „Et vittigt Hoved har — neppe ganske uden Føie — betegnet det som en meget flau Situation for en Mand i sin bedste Alder at maatte forestille sin attenaarige Kjæreste for sin tyveaarige Datter, — og denne flaue Situation har Sir Archibald villet undgaae. Sagen er den, at Deres Fader er bleven gift, Mylady." . . . „Gift?" afbrød den smukke Enke ham her. „Min Gud! . . . Med hvem da?" — „Med en smuk Dame, ved Navn Vanda, der nedstammer fra en fornem russisk Familie," svarede Mr. Bury rolig. „Denne Dame, hører imidlertid til dem, der interessere sig for Lord William, og jeg behøver vel ikke at sige Dem, at det ikke har kunnet falde hende vanskeligt at faae sin forelskede Mand overtalt til at opgive sin Modstand imod en Overeenskomst imellem Dem og Deres Svoger? — I alt Fald kan jeg da give Dem Syn for Sagn, Mylady, — jeg har nemlig et Brev til Dem fra Sir Archibald." — Med disse Ord gav han den smukke Enke et Brev, som hun skyndte sig med at aabne. Efterat hun hurtig havde læst det igjennem, udbrød hun: „Ja, ja, — De har virkelig Ret; — det Utrolige er skeet! . . . Jeg kan ikke sige

Dem, hvor inderlig det glæder mig, at der nu ikke længer stiller sig nogen Hindring iveien for et Forlig imellem Lord William og mig; — De lod mig nemlig kun vederfares Retfærdighed, da De nylig bemærkede, at mit Hjerte higede efter en Leilighed til at raade Bod paa den Uret, der er bleven tilføiet ham." — „Derom har jeg hele Tiden været overbeviist, Mylady," sagde Mr. Bury. „Nu maa De imidlertid tillade mig at gjøre Dem bekjendt med det Forslag, som Lord William har bemyndiget mig til at gjøre Dem. — Han gjør naturligviis Fordring paa at blive anerkjendt som Familiens Overhoved samt paa Godserne i Storbritannien og Halvdelen af Formuen; Resten af denne og Familiens Eiendom nede i Frankrig skulle derimod tilhøre Dem, og efter Deres Død tilfalde Deres Søn, — som jo naturligviis desuden vil blive Familiens Overhoved, dersom Lord William ikke efterlader sig mandlige Arvinger." — „Dette Forslag er i enhver Henseende Lord William værdigt," svarede Lady Anna, „men hvorledes vil han bære sig ad med offentlig at blive anerkjendt som Familiens Overhoved?" — „I den Henseende vil den af Lieutenant Percy afgivne Erklæring, af hvilken Lord Williams Venner have været saa heldige at komme i Besiddelse, være fuldstændig tilstrækkelig," svarede Mr. Bury. — Og da han saae, at den smukke Enke uvilkaarlig rynkede Panden, da han omtalte Lieutenant Percy, skyndte han sig med at tilføie: „Jeg maa imidlertid udryklelig bemærke, at Lieutenanten efter vor Opfordring har affattet sin Beretning saaledes, at Lord Evandale ikke med et eneste Ord bliver omtalt i den. Det er ene og alene hans Onkel, som jo ogsaa er den egentlige Ophavsmand til Forbrydelsen, der bliver anklaget for den." — Nu opklaredes Lady Annas Ansigt, og hun svarede med skjælvende Stemme: „Jeg kan ikke nokfsom paaskjønne den Høimodighed, som Lord William og hans Venner have lagt for Dagen, og det er en Selvfølge, at jeg med Glæde gaaer ind paa det Arrangement, der er blevet bragt i Forslag. Jeg har endnu kun at spørge Dem, naar Sagen kan blive endelig ordnet; — jeg længes nemlig efter at komme over til Frankrig og tage den Eiendom i Besiddelse, som jeg nu med Rette kan kalde *min*." — „Og hvor der desuden endnu venter

Dem en Overraskelse, Mylady," sagde Mr. Bury smilende. „Sir Archibald og hans unge Brud have foreløbig taget Bolig i Hotel-Pembleton og vente med Længsel paa deres Datter og Værtinde. — Forøvrigt beroer det paa Dem selv, Mylady, naar Sagen skal bringes i Orden; De behøver blot at sende Bud efter en Sagfører, saa kunne de forberedende Foranstaltninger endnu idag blive trufne. Et dertil sigtende, af Lord William underskrevet Dokument har jeg i Lommen, og det skal jeg have den Ære at udlevere til Deres Naade, naar De behager at udstede et lignende." — Efter denne Anviisning rettede Lady Anna sig, og endnu samme Aften var Lord William gjenindsat i sin Værdighed som Familien Pembletons Overhoved.

Slutning.

Atter havde den graa Mand saaledes taget Ufskyldigheden i Forsvar og fuldbyrdet en Retfærdighedshandling; — men da det var skeet, forsvandt han ogsaa pludselig fra Storbritannien.

Hvor var han da bleven af? —

— Vi gjenfinde ham, Miss Ellen, der nu er bleven hans lykkelige Hustru, samt hele „Vennekredsen", med Undtagelse af Vanda, ombord paa et prægtigt Dampskib, midt ude paa det atlantiske Hav.

Som vi vide, har den graa Mand med Kjærlighed omfattet Feniernes Sag, og det er for at fremme denne, at han nu, tilligemed Feniernes vordende Overhoved, den lille Ralph, og dennes Moder, reiser over til de nordamerikanske Fristater, hvor de stakkels undertrykte Irlændere allerede have fundet mange indflydelsesrige Venner — og kunne faae endnu flere. Den Storm, der har reist sig i Orienten, kan maaskee tidligere eller senere bringe England i en Stilling, der gjør det tilbøieligt til at vise sig

eftergivende og retfærdigt imod den Nationalitet, det hidtil har behandlet saa haardt, — dersom denne Nationalitet blot i det rette Øieblik er istand til, med tilbørlig Energi at gjøre sine Fordringer gjældende; — ogsaa ovre i Amerika har England imidlertid svage Sider, og det kan ikke skade, at Fenierne ogsaa der organisere en kraftig Modstand imod det.

— Det er imidlertid ikke blot den graa Mand, hans Venner og Skibets udelukkende franske Besætning, der findes ombord; — med en mørk Mine staaer en høi Mand og stirrer hen i den Retning, hvor England ligger, — skjøndt han for længe siden har tabt dets Kyst af syne. Denne Mand er velærværdige Mr. Peters Town, denne Feniernes uforsonlige og energiske Fjende, hvem den graa Mand har anseet det for nødvendigt at tage med paa Reisen. Ombord paa Skibet kan Præsten imidlertid bevæge sig temmelig frit; thi alle de Personer, som findes der, ere den graa Mands Venner, altsaa Velærværdighedens Fjender; der kan han altsaa ingen Skade gjøre; men naar han kommer over til det frie Amerika, vil han derimod komme til at nyde Friheden i et ringere Omfang. Dog maa det bemærkes, at den forhen saa myndige Geistliges Energi nu for en stor Deel er brudt; han veed, at hans Allierede have svigtet ham, og maa indrømme, at den graa Mand har slaaet ham paa alle Punkter; — han vil derfor rimeligviis lægge en klog Tilbageholdenhed for Dagen, naar Tidens Fylde oprinder for Fenierne. — Og naar den Tid kommer, ville vi sikkert atter see den graa Mand og hans Protegé, den lille Ralph, der er Feniernes Haab, optræde paa Skuepladsen. —

Ende.